Světu, ovládanému dvěma vlivnými náboženstvími, chtějí vládnout Zástupci noci. Strategickou oblastí jsou Studny Ihranu, zřídlo silné magie. Patriarchové Západu volají po kruciátě, která vezme Studny pramánům, vyznavačům Písma. Else Tage, pramánský válečník, se vydává za Patriarchátem s úmyslem tyto plány překazit, ale okolnosti ho donutí bojovat proti vlastnímu lidu. Mezitím jej hledají agenti Noci, kteří jsou po staletí otroky bohů, aby ho mohli zabít…

Probíhá nelítostná válka o přetrvání bohů a lidí, vpletená do magického, náboženského a politického pozadí fascinujících rozměrů. Pro hrdiny, zbavené iluzí, je kromě meče a magie stejně důležitou zbraní také šibeniční smysl pro humor, který jim mezi zrádcovskými kněžími, mocnými démony a božstvy s jejich temnou hierarchií a tajemnými cíli umožní přežít. Alespoň na chvíli…

BROKILON

ISBN 978-80-86309-19-4

Doporučená maloobchodní cena včetně 9% DPH: 329 Kč

mediální partner:

pevnost
MĚSÍČNÍK O FANTASY, SCI-FI A HORORU

B

ZÁSTUPCI NOCI
KNIHA PRVNÍ

TYRANIE NOCI

GLEN COOK

GLEN COOK

ZÁSTUPCI NOCI
KNIHA PRVNÍ

TYRANIE NOCI

GLEN COOK:
TYRANNY OF THE NIGHT

Copyright © 2005 by Glen Cook
Translation © 2008 by Jiří Mann
Cover © 2008 by Raymond Swanland
For Czech Edition © 2008 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-19-4

Glen Cook

TYRANIE NOCI

(překlad Jiří Mann)

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2008

Glen Cook v nakladatelství Brokilon

TRILOGIE
„ČERNÁ LEGIE“
Černá legie
Tyranův stín
Bílá Růže

DVOUDÍLNÝ CYKLUS
„KNIHY JIHU“
Hry stínů
*Sny o oceli**

SAMOSTATNÉ ROMÁNY ZE SVĚTA
„ČERNÉ LEGIE“
*Stříbrný hrot**

CYKLUS
„ZÁSTUPCI NOCI“
Tyranie noci
*Král mlčícího království**

**Očekávejte*

http://www.brokilon.cz
brokilon@brokilon.cz

Své ženě Carol za třicet pět nádherných let

Nastal věk chůze po ostří, balancování na hraně propasti, bázlivého nahlížení do prázdných očí chaosu, strnutí, jako když se lehkomyslná krysa snaží přinutit mrknout hladovou kobru. Bozi jsou neklidní, převalují se, obracejí a probouzejí v přeryvech osnování lumpáren a neštěstí. Jejich zparchantělé potomstvo, stovky miliónů duchů skal, potoků a stromů, místa, času a citu, zjišťuje, že staré zábrany mizí. Skryté branky osudu jsou pootevřené. Svět čelí věku strachu, boje, mocných kouzel, nedozírných změn a obrovského zoufalství v řadách smrtelníků. A ledové útesy se plazí vpřed.

Velcí králové kráčejí po zemi. Nemohou než se střetávat. Velké myšlenky brázdí tvář obyvatelného světa tam a zpět a ten se scvrkává. Nemohou než dát zaplanout nenávisti a strachu v zástupech stoupenců dogmat a doktrín. Tlak narůstá.

A jako vždy ti, kteří pracují pro svět a platí nejdražší cenu, nesou bolest celého světa.

~ ~ ~

Chaos črtá příběhy bez ohledu na plynutí času či logiku vyprávění. Události v Andoray, za soumraku éry Nepoddajných, kdy jsou ledové stěny stále jen vzdálenou kuriozitou, předcházejí těm ve Firaldii, Calziru, Dreangeru, Svaté zemi a Conneku o dvě století.

Události u studen Ihrianu se málokdy zdají souviset s něčím dalším. To území je v neustálém kvasu. Je tu právě tolik odpovědí na otázku jako městských států, schopných vyzbrojit milici.

Spravedlivá věc má vždy kořeny v náboženství. Soukromou motivací pak může být chamtivost, hlad po moci, příslib kořistění či odplata za loňskou svatou kampaň vedenou starým nepřítelem.

Nicméně hašteřící se vladaři a arcibiskupové jsou obvykle skuteční věřící.

Svár mezi grailským císařem a patriarchou není ničím novým. Patriarchova záliba v hlásání svaté války není ničím novým. Bratrovražedný boj mezi Santerinem a Arnhandem se znovu rozhořívá. Velké rodiny mají lenní závazky k oběma monarchiím. Spletitá feudální pouta vytvářejí absurdity. Otec stojí tváří v tvář synovi na krvavém bitevním poli.

Tajná spiknutí nejsou skvělým strojem s dobře promazanými součástkami hladce zapadajícími do sebe. Jsou opilou tarantelou na kosmickém náměstí, kde tanečníci často zapomínají svou roli, opile se motají a vrážejí do věcí, než si znovu vybaví svůj cíl.

A stejně jako mravenci, lopotící se při společném díle, ti, kteří pracují pro svět, si příliš často vychutnají onen náhlý, nepředvídatelný úder opilcova bleskového paznehtu.

1. Skogafjordur, Andoray

Bubny hučely jako chatrč plná babských klevet. Jejich smyslem v rituálu bylo udržet děti z dosahu, zatímco jejich rodiče sledovali stařešiny, jak řídí pohřeb. Noc převzala vládu. Pochodně vzplanuly. Starý Trygg vrazil planoucí poleno do hranice. Začal z levého konce řady. Plameny se vzpřímily noci navzdory. Volání rohů se sneslo z výšin nad oběma břehy Skogafjorduru. V odpověď se ozvaly rohy ze strážních věží ve vnitrozemí.

Velký muž naposledy vyplouval na moře.

Zpěvák Briga stál na okraji chladné vody, zpíval svou píseň moři a připomínal mu, že je čas odlivu.

Moře znalo svou roli. Každá vlnka opadla o něco dále od Brigových bosých palců.

Kněz Pulla mávl na mladé muže stojící po kolena v mrazivé vodě.

Bubny změnily tempo. Posádka drakkaru Eriefa Erealssona, posledního z velkých Nepoddajných, postrčila loď do temného odlivu.

Vánek se zachytil do prosté, rudobíle pruhované plachty. Bezdeché ticho pohltilo obřadníky. Nemohlo přijít osudovější znamení než vánek, který odnášel loď fjordem na prsou odlivu.

Rohy znovu začaly bědovat. Bubny obnovily rozhovor s nocí. Muži z Eriefovy posádky vystřelili hořící šípy k lodi. Ta teď vplouvala do mlhy, která ještě před chvílí neexistovala.

Kelpije se objevily na hladině, dlouhé zelené vlasy zářily ve světle ohňů.

Zdálo se, že zápalné šípy vypustili ti nejnešikovnější lučištníci. Pouze hrst jich zasáhla loď s přídí ve tvaru řvoucí medvědí hlavy.

Oheň nevzplanul – navzdory sudům oleje rozlitým všude po palubě. Navzdory troudu, který obklopoval Eriefovo tělo.

To nebylo dobré.

Tucet mořských lidí obklopil loď. Dusila jejich magie oheň? Jedině magie mohla odklonit šípy od kelpijí.

„Přestaňte!“ zařval Pulla. „Chcete vyvolat kletbu mořských králů?“

Lučištníci přestali.

Loď byla odnášena. Erief Erealsson bude chybět. Jeho génius sjednotil svárlivé rodiny, klany a kmeny andorayských fjordů a ostrovů pod jednou vlajkou, poprvé od Necheského kanálu.

„Všichni zpívejte!“ zvolal Briga. „Priga Keda! Srdcem!“ Jeho hlas zněl vyděšeně. Lidé se připojili k písni. Byla jediná z těch, jež znali, která prosila Zástupce noci, aby se vyhnuli Skogafjorduru, kdyby se rozhodli zamíchat životy lidí.

Staří bohové, bohové lesů, oblohy a severu, nebyli ten druh bohů, který reaguje na lidské modlitby. Existovali. Vládli. Byli lhostejní k bolestem a utrpení smrtelníků. Na rozdíl od bohů daleko na jihu neměli mnoho požadavků. Přesto věděli, co se děje na světě. Všímali si těch, kteří vedou své životy dobře, i těch druhých. A když jim to přišlo zvláště vhodné, neváhali seslat štěstí nebo neštěstí.

Přesto se časy měnily. Dokonce i pro Staré.

První mezi nimi, Otec všech, Ten, který naslouchá zvuku, někdy nazývaný Chodec nebo Šedý chodec, dobře věděl o vraždě Eriefa Erealssona.

Mořští lidé náhle zaječeli a ponořili se do hlubin.

Lidé ze Snaefellu a Skogafjorduru znovu umlkli. Tentokrát v předtuše a bázni. Blízkost něčeho obrovského vyplnila noc. Něco nesmírně mocného, něco strašného se blížilo.

Dva ječící pruhy temnoty vystřelily dolů k lodi. Zakroužily jako poletující pláště temnoty, definované planoucími hranicemi.

Šum strachu a hrůzy: „Valkýry! Valkýry!“ Všichni slyšeli o šílených polobohyních, ale jen starý Trygg je viděl, když mu bylo čtrnáct, u Mognhagnu, během bitvy tisíce lodí v Necheském kanálu.

„Jsou tu jen dvě,“ zašeptal kdosi. „Kde je ta třetí?“

„Možná je příběh o Arlensul pravdivý.“ Jedna z šílených dcer Chodce prý byla zapuzena pro lásku ke smrtelníkovi.

Vzduch ztuhl mrazem, stejně jako ledová zem dále na severu. Závoje temnoty na palubě se pustily do šarvátky jako vrabci. Poté vystoupaly vzhůru a zmizely.

Oheň se teď šířil rychle a rostl za hlasitého hukotu.

Lidé ho sledovali, dokud nezačal pohasínat. Drakkar už byl daleko ve fjordu, znovu doprovázen mořskými lidmi.

Pulla shromáždil stařešiny Skogafjorduru. „Teď se musíme postarat o Eriefovy vrahy.“ Existovalo několik názorů na zákeřnou vraždu Eriefa Erealssona. Zákon přikazoval, aby byl padlý vyprovozen do jiného světa před jakýmkoli soudem nebo pomstou, nebo před ospravedlňujícím rozhodnutím. Horké hlavy musely vychladnout.

Briga řekl: „Valkýry.“ Nemohl se s tím vyrovnat. „Valkýry. Ony přišly. Sem.“

Trygg přikývl. Harl a Kel se přidali.

Briga dokončil myšlenku. „Nezemřel v boji. Byl zavražděn.“

„Friesland’ané,“ řekl Pulla. Každý věděl, že pokud by měl Erief ještě jedno léto ke sjednocení celé Andoray, byla by válka s Frieslandem. Králové Frieslandu si Andoray nárokovali, navzdory Necheskému kanálu.

Staří muži zírali na Pullu. Stařeny Borbjorg a Vidgis také. Nikdo z nich s mluvčím bohů nesouhlasil.

Pulla potřásl hlavou. „Možná se mýlím. Ale jsem o tom přesvědčen.“

Trygg poznamenal: „Erief byl mocný muž.“ O mrtvých jen v dobrém. „Možná tak mocný, že ho chtěl sám Chodec. Kdo jiný by poslal Valkýry? Viděl někdo jeho havrany?“

Pulla řekl: „Zeptám se kostí a poradím se s runami. Možná nám chce noc něco sdělit. Ale nejdříve se musíme dohodnout, co uděláme s těmi cizáky.“

Zákon byl dodržen. Ale hlavy nebyly chladnější než ve chvíli, kdy byla vražda objevena.

~ ~ ~

Pulla vycítil, že něco není v pořádku, ještě před tím, než světlo pochodně odhalilo vězeňskou jámu. Vyštěkl: „Stůjte! Byl tu nějaký *schovák*.“ *Schovák* znamenal doslova „skrytý“. V tomto případě byl *schovák* kouzelné stvoření, zplozenec Zástupců noci a Skrytých říší. *Schováci*, skrytý národ, ač se zjevovali zřídka, byli součástí každodenního života. Pohrdat skrytým národem bylo velmi nebezpečné.

Kněz se zastavil. Nad hlavou zatřásl vakem s kostmi. Jejich chrastění mělo vyplašit noční tvory.

Za stálého rachtání kostmi se Pulla pohnul vpřed. Po pár krůčcích klopýtl. Požádal Brigu, aby mu posvítil na zem.

Zakopl o hůl tlustou jako jeho zápěstí. Kdyby přepadl dopředu, skončil by přímo v prázdné vězeňské jámě.

„Jsou pryč.“ Briga dokázal mistrovsky pojmenovat to, co bylo všem jasné.

Cizáci přišli do Snaefellu a Skogafjorduru před třemi týdny. Šířili jakési absurdní náboženství z dalekého jihu, kde slunce žhnulo tak, že lidem nejspíš uvařilo mozky. Zpočátku vypadali poměrně neškodně. Jejich příběhy byly tak směšné, že působili zábavně. Žádný dospělý muž dost chytrý na to, aby si poškrábal zavšivenou hlavu, by ty nesmysly nezbaštil. Jejich postavy připomínaly špatný vtip. Nedorostlé děvče by je vykostilo. Pokud by se ovšem tolik nevyhýbali blízkosti jakékoli ženy.

Ale někdy v průběhu minulé noci někdo prohnal spícímu Eriefovi srdcem dýku. Dýka uvízla mezi hrdinovými žebry. Vrah ji tam nechal.

Čepel byla cizí výroby, nepodobala se žádné tady na severu. Ani Trygg takovou neviděl. A Trygg v mládí navštívil mnohé vzdálené země.

Přes přísahy o své nevině skončili cizinci v jámě minutu poté, co byla vražda objevena.

Trygg si myslel, že jsou nevinní. Jeho názor byl ovšem v menšině. Misionáři se ocitli ve špatný čas na špatném místě.

Pulla shromáždil stařešiny do chumlu. „Ti cizinci musí být mocní kouzelníci. Rozbili mříž nad jámou a odletěli.“

Trygg si posměšně odfrkl. „Někdo jim pomohl vyšplhat ven. Někdo, kdo skutečně zabil Eriefa. Nějaký *schovák*.“

To rozpoutalo divokou hádku o tom, zda byli cizinci dostatečně zbiti, než byli vhozeni do jámy. Neměli být schopni vylézt, ani s pomocí.

Herva, babizna tak stará, že vedle ní Trygg vypadal mladě, vyštěkla: „Plýtváte dechem. Na tom už nezáleží. Utekli. Musí se přivést zpátky. Musí být soud. Najděte Shagota Parchanta a jeho bratra.“

Lidé ze Snaefellu ji vyslechli. Souhlasili. Shagot a jeho bratr byli Eriefovými zástupci. Byli to otrlí, krutí muži, v jejichž přítomnosti znervózněli i jejich vlastní lidé. Zvlášť teď, když už nebyl žádný Erief, který by jim přitáhl uzdu. Tak proč je nedostat z vesnice a zároveň nevyužít jejich zkušeností?

Něco vykřiklo na úbočí hory. O kus blíže se cosi zasmálo v temnotě.

Skrytý národ nikdy nebyl daleko.

2. Esterský les, ve Svatých zemích

Els se vytrhl ze spánku. Někdo se plíživě přibližoval k jeho stanu. Uchopil jílec dýky. Ve vstupu do stanu se zformovala silueta, ohraničená světlem táborových ohňů v pozadí.

„Elsi! Veliteli! Potřebujeme vás.“ Stanové plachty u Elsových chodidel rozhrnula ruka. Světlo ohňů proniklo dovnitř.

„Boune?“

„Jo. Venku se něco děje, pane.“

To už mu napověděly planoucí ohně. „*Co* se děje?“ Vládla noc. Ohně hořely. Další vysvětlování nebylo třeba.

„Nadpřirozený.“

Samozřejmě. Tady, v divočině Svatých zemí, mezi studnami Ihrianu, v koutě země, který byl ze všech nejvíce zaneřáděný nadpřirozenem, zřídka číhalo v hájemství noci lidské nebezpečí.

Els se rychle oblékl, vyklouzl ze stanu jako velká kočka, šest stop vysoký, mrštný a samý sval, s nápadně světlými vlasy a modrýma očima, na vrcholu fyzických sil.

„Kde?“ Letmý pohled na koně mu prozradil, že jsou ještě v klidu.

„Tam.“

Els se rozběhl. Boun mu nestačil. Na takové výpravy už byl starý. Měl by zůstávat doma a věnovat se výcviku mladých. Ale Boun znal Svaté země nejlépe ze všech Sha-lugů. Bojoval tu před mnoha lety s Rhüny dvě desetiletí.

Els se přidal k al-Azírovi er-Selim, Pánu duchů jeho tlupy. Az upřeně zíral do temnoty.

„Co tam je? Nic nevidím.“

„Díváš se na to. Ta temnota, co za sebou skrývá stromy.“

Teď to uviděl. „Co to je?“ Oči se přizpůsobily a on viděl lépe. Neurčitý tvar černého vlka číhal za hranicí světla.

„To je bogon. Vyšší přírodní démon. V obydlenější oblasti by byl místním božstvem, nejčastěji uvězněným uvnitř modly městského chrámu, aby se omezily jeho schopnosti páchat zlo. Tady venku, kde nikdo nežije, zůstává rozptýlený. Za normálních podmínek.“

„Za normálních podmínek.“ Temnota se teď přeskupila do neurčitého lidského tvaru, ale dvojnásobně širokého a čtrnáct stop vysokého. „Zhmotňuje se. Proč?“

„Někdo ho vyvolal. Někdo – nebo něco – ho vyčarovalo, ovládlo a je tady. Ve chvíli, kdy dokončí zhmotňování, na nás zaútočí. A zmasakruje nás. Naše kouzla takové brutální síle nemohou odolat.“

Vlčí tvary se zjevily v očekávání, že ochranné okultní bariéry chránící tábor se brzy zhroutí.

„Říkal jsem si, že jde všechno moc hladce. Co budeme dělat?“

„Právě teď se jenom můžeme připravit na to, o co se pak pokusíme. Dokud není úplně pohromadě, je nezranitelný. Ale jakmile se zhmotní, budeme mít pár sekund, než si jeho intelekt zvykne na tělo. V tu chvíli musíš jednat. Tehdy musíš být připravený.“

„Já?“

„Ty jsi velitel.“

„Kolik mám času?“

„Asi pět minut.“

Els se otočil. Všichni muži byli vzhůru. Někteří vypadali vyděšeně, někteří odevzdaně. V cizí zemi, v Hájemství války, jejich důvěra ve vlastního boha nebyla zdaleka tak neochvějná. Jiní bozi kráčeli touto zemí. A také démoni.

Sledovali ty neklidné přízraky vlků, jak se stávají rozpoznatelnějšími a troufalejšími.

„Mohkame. Akire. Přineste falkona.“

„Co budete dělat, kapitáne?“

„Zachráním vám prdele. Teda pokud tady nebudete postávat a očumovat. Hegede. Akbane. Přineste pokladnici. Boune. Potřebuju kýbl štěrku. Nortsi. Doval soudek prachu. Azi. Zapal pochodeň. A

koukej, ať pořádně hoří. Dělejte všichni, hněte sebou. Jinak jsme za pět minut mrtví.“ Els ignoroval vlastní zvýšený tep. Nedíval se přímo na vlky. Teď vypadali jako skuteční, netrpěliví, chňapající jeden po druhém. Ale byli jen poloviční proti skutečným vlkům, kteří byli v této oblasti už dávno vyhubeni. Lidí se nebáli. Patřili mezi nejběžnější hrůzy vytvářené Zástupci noci a byli známi všude, kde muži seděli kolem táborových ohňů a dívali se noci do očí. Ve skupině byli nebezpečnější než jako jednotlivci. Kterýkoli polovzdělaný šaman dokázal zahnat jednotlivce nebo udržet smečku vně kruhu světla. Dokonce i obyčejný, nezkušený muž si mohl poradit s jednotlivcem, pokud si udržel zdravý rozum. Tito zplozenci noci se dali zahubit vlčím práškem.

Mohkam a Akir přispěchali s falkonem, který tlačili na lafetě. Tohle malé měděné dělo umělo být zrovna tak nebezpečné své obsluze jako cíli. Nevystřelilo se z něj od zkušebních ran ve slévárně, kde bylo odlito. Falkony byly nové, tajné zbraně, určené k použití pouze za těch nejzoufalejších okolností.

„Střelný prach!“ zařval Els. „Pohyb! Boune! Ty starej lenochu, hni kostrou! Hegede! Akbane! Kde jste? Hněte sebou! Dělejte. Pospěšte. Nacpěte to prachem. Půl dávky navíc.“

Podívali se na něj s obavami, ale poslechli. Boun dorazil se štěrkem. „Když se chceš vyspat na zemi, tak je ta sračka všude. Ale zkus najít galon, když ho potřebuješ.“

„Otevřete truhlu. Jenom stříbro. Rychle. Smíchejte to se štěrkem.“

„Kapitáne! Nemůžete …“

„Sklapněte. Akire. Naplň to. Hegede. Akbane. Nabíjet. Pohyb. Pohyb.“ Bogon nepočká.

O vteřinu později Akban odskočil zpět. „Hotovo.“

„Vyndej pěchovadlo.“

„Jo, jasně.“

„Dobrá práce,“ řekl Els. „Ještě máme trochu času. Azi. Pohni zadkem. Kde jsi s tou pochodní?“

Mág cosi zadrmolil. Nebyl obyčejný voják. Byl Pánem duchů.

„Ty poznáš, kdy to odpálit. Pojď sem a udělej to.“

Tvary vlků se odvážily ke světlu, testovaly ochranu ležení. Bogon se tyčil osmnáct stop vysoko a osm do šířky, nakrčený dopředu jako opice. Jeho oči se začaly vyjasňovat.

„Azi!“

Mág se otřásl, když si stoupl vedle falkonu.

„Ostatní zalehnout. Kryjte se. Nebo utíkejte zklidnit koně a voly.“ Byl rád, že si bogon ke zhmotnění vybral tu stranu ležení, která byla dále od zvířat. A přemýšlel, jestli to má nějaký význam.

V okamžiku dokončil bogon zhmotňování.

Al-Azír er-Selim přiložil pochodeň k doutnáku. Falkon vyplivl plamen, zaburácel a vykašlal velký oblak sirného kouře. Elsovi bylo hned jasné, že jeho rozhodnutí přidat nálož bylo správné. Střelný prach byl navlhlý. Hořel pomalu. Vytvořil tolik kouře, že půl minuty nebylo možné zjistit účinky výstřelu.

Ale povedlo se to výtečně. Bogon ležel na zemi plný děr. Temnota z něj unikala v malých stužkách černé páry. Rozcupovaní vlci leželi rozházení kolem monstra. Keře za nimi byly srovnány se zemí a kmeny stromů oloupané z kůry. Tu a tam doutnalo a pohasínalo několik ohníčků. Zavládlo naprosté ticho, asi takové jako v nicotě před tím, než Bůh stvořil nebe a zemi.

Užaslé zaklínání nejblíže stojících nájezdníků začalo prosakovat tichem.

„Boune. Mohkame. Akire. Zkontrolovali jste, jestli nemá falkon praskliny? Vytřeli jste z hlavně žhavý popel? Jste připraveni, kdyby se ta věc znovu zvedla ze země?“

Pán duchů řekl: „Tenhle bogon už nás nebude otravovat, kapitáne. Ten už nebude otravovat nikoho.“

„Dobře, bogon už nás nezajímá. Azi, teď se musíme postarat o toho, kdo ho vyvolal. Toho jsme ještě nezabili.“

„Správný postřeh. On teď ví, že neuspěl. A povědomí o bogonově zničení se rychle rozšíří. Jak a proč byl zničen, naštěstí nikdo neví. To musí zůstat utajeno. Spousta lidí si bude myslet, že šlo o nějaké strašné kouzlo. Musíme odsud rychle zmizet. Než to někdo přijde prozkoumat. Neměli jsme tady být.“

„Teď nemůžeme vyrazit. Ne s naším nákladem. A chci posbírat tolik stříbra, kolik jen bude možné.“

„Tohle není naše území, kapitáne, ať už Gordimer a kaif říkají cokoli. Rhünové, arnhandští princové a kaif z Qasr al-Zedu si na ně také činí nároky. Jejich přítomnost je hmatatelnější. Ve vzdálenosti půldenní jízdy je několik nepřátelských pevností. A ti šílení nevěřící ze západu mají také své Pány duchů. Každý, kdo vlastní koně, bude mířit k tomuto místu. Zničení bogona je významná událost. To nesmíte brát na lehkou váhu.“

„Máš pravdu, Azi. Každé tvé slovo je pravdivé. A všechny frakce ve Svatých zemích už zaslechly, že se v okolí potlouká banda cizinců.“ Je možné uniknout lidským očím, ale jenom nejmocnější kouzelníci se dokáží vyhnout pozornosti Zástupců noci. Els neměl žádné prostředky, kterými by udržel své lidi v utajení. Jeho nástroji byly rychlost a klam.

Doposud jeho výprava nepřilákala mnoho pozornosti. Získali to, po čem šli, a teď už byli zpátky na cestě domů.

Az pokračoval: „V okolí se mohou pohybovat i divoké kmeny.“

„To mohou, ale musely by být padlé na hlavu, kdyby si myslely, že jsme snadná kořist.“

To se nedalo popřít. Zvláště kdyby Els nařídil, aby rozvinuli korouhev Sha-lugů. Divoké kmeny se chovaly k otrockým bojovníkům s velikým respektem. Gordimer, zvaný Lev, otrocký bojovník tak skvělý, že ovládl mocné a staré království Dreanger, by nic jiného nestrpěl. O tom se mnozí poučili v několika velmi krvavých lekcích.

Els ale nechtěl odhalit totožnost své skupiny. To by vyvolalo příliš mnoho otázek. A netrvalo by dlouho, než by si někdo nepříliš přátelský dal dohromady odpovědi. Kdo ví, co zlého by to mohlo vyvolat.

„Máme nějaký důvod k obavám ještě dnešní noci? Objeví se další monstrum?“ zeptal se Els.

„Myslím, že ne.“

„Pak tu zůstaneme. Odpočineme si. Boune. Hned jak bude dost světla, buďte připraveni vyrazit. Azi, zkontroloval jsi náklad?“

„Ne, osobně ne. Pracuje se na tom. Falaqu!“

Samozřejmě že se na tom pracovalo. Elsovi společníci byli ti nejlepší z Sha-lugů. Nemusel je hlídat.

~ ~ ~

Jakmile světlo zaplašilo noc, vyslal Els zvědy, postavil hlídky na okraj lesa a nařídil mužům, aby začali sbírat mince, které zabily bogona. Nečekal, že se jich najde mnoho. Nebylo dost času. Az měl pravdu. Vojáci z arnhandských městských států a všichni ostatní, kteří se zajímali o studny Ihrianu, zamíří do Esterského lesa ve chvíli, kdy jim jejich Pán duchů řekne, že je to bezpečné.

„Možná že tahle země nasákne krví dříve, než ji znovu ovládne Tyranie noci," poznamenal Els.

„Co takhle to prokonzultovat s Bohem?" navrhl někdo. „Mohli bychom ho požádat, aby se nás to krveprolití netýkalo."

~ ~ ~

Els zkoumal místo, kde padl bogon. Zem byla spálená dohola a půda spečená na prach v kruhu širokém patnáct stop. Kruh tvořil mělkou, uprostřed stopu hlubokou mísu. Tam leželo něco, co vypadalo jako obsidiánové vejce měřící ve své delší ose šest palců. Stále vyzařovalo teplo. Mimoto od něj stoupaly občasné stužky páry. Do vejce bylo vidět. Ve skutečnosti má spíše tvar ledviny než vejce, uvažoval Els. Stříbrné mince zůstaly uvězněny uvnitř. Mince nejblíže povrchu měly roztavený okraj. Nápisy na nich byly nečitelné.

„Ten bogon se nemůže znovu dát do kupy, že, Azi?" zeptal se Els. „Nemůže se vylíhnout z toho vejce? Není to něco jako fénix?"

„Ne. Bogon je skutečně silný. Je to král duchů. Ale jak je silný, tak je i jednoduchý. Očividně se dá ve své hmotné podobě snadno zabít. Pokud máš falkona, včasné varování a nějaké stříbrné střelivo. Podporu Pána duchů, který se hned tak nevyplaší, ani nezmiňuji." Neotřesitelný Pán duchů s pomocí dvou silných tyčí sebral vejce. Opatrně ho zabalil do hadrů, aniž se ho dotkl.

„Aha, to je dobré vědět." Els nebyl ani zdaleka klidný. Kouzelníci, magie a Tyranie noci byli zcela mimo jeho prosté chápání. Nevěřil, že by mohli být upřímní nebo otevření, ať už byli s ním, nebo proti němu. Nikdy nezaznamenal jediný důkaz, který by naznačoval, že je jeho názor přehnaně pesimistický.

„Kapitáne!" zahulákal jeden z hledačů mincí.

„Co se děje?" Muž měl vykulené oči.

„Mrtvola. A docela čerstvá.“

Tělo bylo spálené. To, co zbylo z oblečení a šperků, bylo cizího původu. Stejně jako zbraně, ačkoli mrtvý byl ozbrojen jezdeckou šavlí. Kolem něj leželo něco, co mohly být cizí kouzelnické nástroje.

„Někde by tu měli být koně,“ řekl al-Azír. „Mohli by nám toho hodně prozradit.“

„Je tím, čím si myslím, Azi?“

„Nejspíš. Pěkně daleko od domova.“

„Najdi ty koně. Myslíš, že nás špehoval a náhodou dostal trochu medicíny z falkonu?“

„Vypadá to tak. Neměl ponětí, co je falkon zač.“

„Zajímavé. Vyvolal toho bogona?“

„Ne. Je příliš mladý. Ale mohl pracovat pro toho, kdo to udělal. Jako očitý svědek. Nebo nás taky mohl sledovat kvůli těm mumiím.“

„Příliš mnoho dohadů, Azi. Chtěl bych vědět, jak se dostal až sem dolů, na jih od Lucidie. Boune! Jsi připravený na cestu?“

„Na váš rozkaz, kapitáne.“

„Budeme vědět víc, až si prohlédneme jeho koně,“ řekl al-Azír.

„Jsi si jistý, že jich bude víc?“

„Jestli je tím, na koho vypadá, měl by mít nejmíň tři.“

~ ~ ~

Slabý tón beraního rohu zazněl na poplach. Zvuk rohu se nenesl daleko. Els a al-Azír spěchali ke zdroji zvuku.

Mladík jménem Hagid – nepleťte si ho s dělostřelcem Hegedem – dřepěl na hranici severovýchodního okraje Esterského lesa. Hagid stál za povšimnutí proto, že byl Sha-lug druhé generace. Jeho otec byl důvěrník Gordimera Lva. Hagid byl vyslán s Elsem, aby se zocelil. Dvořan očekával, že syn se vrátí živý, se všemi částmi těla na svém místě. Ale Els znal Lva. Věděl, že tahle mise se týkala něčeho většího, než je přežití privilegovaného chlapce.

Hagid ukázal. Ve světle vycházejícího slunce se třpytil hnědě-oranžový mrak prachu. Muži zdvíhající ten prach se nepohybovali v sevřeném zástupu. Byli rozptýlení. Později, až bude slunce výše, nebude stoupající prach tak zřetelný.

„Támhle,“ řekl Az. „Tam jsou další.“

Druhý mrak, více na východ než na severo-severovýchod, byl žlutější a mnohem nápadnější.

Else zavrčel: „Boun! Kde je Boun? Azi. Kdo by k nám mohl mířit z východu?“ Tím směrem byla jenom poušť. Všechna drobná knížectví Svatých zemí ležela rozhozena blízko pobřeží na severu a na západě.

„Je čas vyrazit, kapitáne,“ řekl Az. „Jedna z těch skupin je zodpovědná za toho zvěda. A hádám, že v té druhé jsou lidé, kteří vyvolali bogona. A to bude nejspíš někdo, kdo má hodně společného s kaifem z Qasr al-Zedu.“

Konečně se objevil Boun. „Našli jsme koně toho mrtvého. Tři. Přinesli jsme, co jsme u nich našli.“

Els prozkoumal uzdy, pokrývky, sedlo, sedlové brašny obsahující pouze sušené potraviny a věci, o kterých Az prohlásil, že by si je mohl vzít na cestu mág. Jedna zavřená skříňka obsahovala šípy. V další byl pěkný reflexní luk z vrstvené rohoviny. Els řekl: „Tohle vybavení nepatřilo žádnému Lucidijci. Azi, zkontroluj ty věci třetím okem.“

„Kapitáne…“

„Vím. Nezacházej do detailů. Udělej, co je potřeba. Hlavně opatrně. Špehoval nás, zatímco to tvoje královské monstrum bylo na lovu. Hagide.

Řekni Akbanovi, ať vyrazí. Na západ, k pobřežní cestě.“ Moře bylo vzdáleno méně než třicet mil.

Les zamaskuje prach, který jednotka zvedne. A ti lovci v poušti se budou muset starat o sebe navzájem.

Nebudou to přátelé.

Els zkoumal luk. „To je práce stepních nájezdníků. Nejspíš vysílají zvědy, aby zjistili, co je čeká po Lucidii.“

„Nikdy nebyli poraženi, kapitáne,“ řekl Boun. „Ne v posledních dvaceti letech.“

„Ještě nenarazili na Sha-lugy.“ Mohlo by to být zajímavé střetnutí. Stepní barbaři na koních byli krutí, nebojácní a disciplinovaní. Mělo se za to, že jsou jejich počty nevyčerpatelné, ale to nemohla být pravda. Pouze dokázali využít to, co měli k dispozici,

tím nejlepším způsobem. Především a hlavně byli nomádskými pastevci.

Sha-lugové neznali život bez války nebo příprav na válku. Kupovali chlapce na všech trzích s otroky, hlavně však v Qasr al-Zedu. Ti chlapci vyrůstali se zbraní v ruce. Nejlepší a nejsilnější se stali Sha-lugy, otroky, kteří vládli rozrůstajícímu se bohatému království Dreanger, srdci kaifátu al-Minphet.

Kaifem z al-Minphet byl Karim Kasím al-Bakr, loutka Gordimera Lva, Nejvyššího maršála všech Sha-lugů, před nímž se Nepřátelé Boha pomočují hrůzou, a tak dále, a tak dále.

Na rozdíl od většiny Sha-lugů nebyl Els Gordimerem nijak ohromen. Měl podezření, že Lev je ve skutečnosti méně vznešený, než předstírá. Gordimer mu ukládal smrtonosné úkoly balancující na hraně možného. Jako by doufal, že to Els nezvládne a nevrátí se.

Během pár minut už se oddíl pohyboval k pobřeží, kde jej jistě budou čekat spojenecké lodě.

Els, al-Azír a Boun zůstali pozadu.

Boun se zeptal: „Víš, že se díváme na Planinu soudu?“

Els vyhýbavě zabručel. Věděl to, aniž mu docházel smysl. Všechno ve Svatých zemích pro někoho mělo historický a náboženský význam. Každý útes, každé vyschlé řečiště, každý lesík a především každá mystická studna byly vláknem v nedohledné, starodávné tapisérii. Boun nebo Az mu to vysvětlí. Ať už ho to zajímá, nebo ne.

Boun pokračoval: „Tady se odehrávaly bitvy ještě předtím, než začal člověk zaznamenávat historii. Jedenáct významných bitev se vybojovalo mezi studní Neštěstí jižně od nás a studní Vykoupení na sever od nás. To je vzdálenost devíti mil. Odehrály se tu stovky potyček.“

„Je to tak,“ řekl al-Azír. „Písmo říká, že se tady střetne Bůh a Odpůrce v konečné bitvě. Někteří mudrci, dávní i současní, prohlašují, že tady začaly dějiny a tady i skončí.“

Els nebyl ani o kousek více věřící, než kolik potřeboval, aby se jakž takž protloukl. Nespojil si tohle místo s Planinou soudu zmiňovanou v Písmu.

Jezdci rozptýlení na severu už se přiblížili natolik, že bylo možné rozlišit jednotlivce. Ještě si nevšimli oblaku prachu na východě. Byli už tak blízko, že ve vzduchu jako by visel dusot kopyt, byla to však spíše záležitost pocitu než sluchu.

„Je čas zmizet," řekl Pán duchů. „Jsou to kamarádi toho chlapíka, co se nechal zabít minulou noc."

Els obvykle naslouchal svému Pánovi duchů. Připadalo mu to jako nejbezpečnější způsob, jak vyjít s Tyranií noci. A tak nebyl svědkem střetu stepních jezdců a kavalerie ze severního kaifátu. Lucidijce vedl slavný Indala al-Sul Halaladin.

Moc se toho nestalo. Ani jeden ze soupeřů nepřinutil toho druhého udělat nějakou hloupost. Arnhanďané z Vantradu dorazili odpoledne. Předchozí skupiny se s houstnoucím soumrakem pozvolna vytratily.

Po setmění se pustily do díla nadpřirozené síly.

Sha-lugové postavili tábor na přímořské straně pobřežní silnice. Jejich dvoukoláky byly těžce poškozeny náročnou cestou divočinou. Els pochyboval, že jeho jednotka má šanci přežít cestu na jih do Dreangeru.

„Co budeme dělat, když nedorazí loď?" staral se Boun. Gordimer slíbil, že válečné lodě budou křižovat podél pobřeží na sever až k cestě do Vantradu, dokud se Els a jeho jednotka bezpečně nedostanou domů.

„Jestli se neobjeví žádná loď, přivážu ti mumii na záda. A můžeš to děťátko tahat s sebou při práci jako stará babizna."

Boun nebyl o nic víc nábožensky založený než Els. To bylo pro Sha-lugy typické. Viděli toho v životě příliš na to, aby nepochybovali o Božím milosrdenství. Starý voják udělal znamení na ochranu proti uhranutí. Pokračoval gestem, které mělo vyvolat Boží přízeň – pokud by si to Bůh přál.

Boun neměl rád mrtvé. Zvláštní předsudky měl vůči těm mrtvým, kteří svou živnost provozovali už dlouho. Jeho názor na letité mrtvoly z Andesqueluzu, království Démonů, v jehož hrobkách Elsova jednotka nakradla prokleté relikty černokněžnických králů, se skládal z iracionální nenávisti hluboce ponořené v omračující hrůze. Nyní bylo království Démonů ztraceno ve stojatých vodách historie,

důvěrně známé pouze učencům, ale ozvěny děsivé pravdy žily dál v mýtech a pohádkách.

Ale Boun byl dobrý voják.

Sha-lug bylo synonymem dobrého vojáka.

V noci se nic zvláštního nestalo. Přesto Els nespal dobře. Nemohl se ubránit předtuše dalších ďábelských kousků noci.

Al-Azír tvrdil, že nadpřirozené dozvuky bogonova zničení ještě neustaly. Čarodějové, kteří chtěli špehovat své sousedy, se v takových neklidných časech mohli pokusit o cokoli.

~ ~ ~

Els neměl představivost postačující k tomu, aby obsáhl závažnost jednoho výstřelu z kanónu. Kromě al-Azíra si nikdo z jednotky neuvědomil, že ten výstřel navždy změnil svět.

Al-Azír by to nikomu neřekl. A neodvážil by se to zapsat. Jen málo smrtelníků by dokázalo obsáhnout důsledky onoho výstřelu, a to i z okruhu zasvěcených. Jeden šťastný výstřel předznamenával konec dlouhému poddanství lidstva pod jhem Tyranie noci. Lidstvo nyní vlastnilo prostředky, s jejichž pomocí se mohlo utkat se samotnými Bohy, ale ještě si to neuvědomovalo. Vždyť i ti největší Bohové nebyli ničím jiným než bogony v poněkud větším měřítku, někteří s příměsí inteligence.

Studny Ihrianu ventilovaly koncentrovanou magickou sílu, hnojivo, ve kterém noční věci přímo vzkvétaly. Svaté země překypovaly nadpřirozenými bytostmi. Toto území bylo pro Zástupce noci rozhodující, stejně jako pro náboženství, která pokládala studny Ihrianu za Svaté země.

Po světě byly roztroušeny tucty dalších studní, ale žádné tak mocné jako ty ve Svatých zemích. Ani tak koncentrované. A všechny studny, všude, byly ve fázi oslabování. Což znamenalo obtížnější existenci pro Zástupce noci, mnohem těžší práci pro kouzelníky a podstatně větší chlad na hranicích obydleného světa.

Největší, avšak nejméně uznávaná síla studní spočívala v tom, že jejich magie držela led v šachu.

Nic, co se týkalo studní, nebylo obecně známo. Změny v jejich toku nebyly nikdy zjevné. To samé platilo pro postup či ústup ledu na hranicích světa.

Jak Písmo, tak i laické historické spisy zmiňovaly lvy, opice a vlky v zemích okolo Matky moří. V dávných časech. Lvi byli vyhubeni s příchodem antické doby. Opice přežily pouze v nejodlehlejších částech západu, v omezeném množství. Vlci se nacházeli v lesích na severu a v horách za kaifátem Qasr-al-Zed. Dokonce i lesy v okolí Matky moří už téměř vymizely.

A teď se našel způsob, jak zkrotit Zástupce noci.

Nyní muži jako Els, bez sebemenšího mystického talentu, bez oněch jemných dovedností, které kouzelníci po desetiletí vybrušovali, aby dokázali manipulovat s několika podřadnými démony, mohli masakrovat tvory noci stejně snadno jako svůj vlastní druh.

Pochopení této věci naplnilo Aze ochromujícím děsem. Výstřel falkonu se možná zrcadlil i v očích samotných Bohů.

Bohové – kdybyste na al-Azíra zatlačili, připustil by, že existuje více Bohů než ten Jediný, Pravý, Není žádný jiný – byli známí tím, že se jim nezamlouvalo chování smrtelníků, které bylo natolik urážlivé, že jej nemohli nechat bez povšimnutí. Obzvláště nelibě nesli hrozbu nadvlády nad sebou.

Els si neuvědomoval, co vyvedl. Objevila se hrozba a on udělal, co se od něj čekalo. Vypořádal se s ní podle toho, co se doslechl, a s nástroji, které měl po ruce.

Al-Azír neodpočíval tak spokojeně jako jeho kapitán.

~ ~ ~

Malá válečná loď s vlajkou al-Minphetu se objevila druhý den brzy ráno. Plavidlo přivezlo dopis od Gordimera určený pro Else, kdyby na něj loď narazila.

Els shromáždil své muže. „Lev nařizuje, abych se mu okamžitě ohlásil, s mumiemi a jejich příslušenstvím. Má pro mě další práci. Boune, je na tobě, abys dovedl jednotku domů. Na galéře je místo pro dalších deset mužů. Jedním z nich musí být Hagid. Boune, vyber

ostatní. Byly vypraveny ještě další hlídkové lodě. Pošlu je, aby vás kryly.“

Boun okamžitě vyvolal devět jmen. Všechna patřila zraněným nebo nemocným vojákům.

Els přikývl. Ti muži by byli spíše přítěží než přínosem. Řekl: „K shidaunské námořní pevnosti je to méně než sto mil. Nechte tu dvoukoláky. Ušetří vám to čas.“

Els doufal, že si nelže do kapsy. Opevněný přístav v Shidaunu byl odsud vzdálený nejméně sto dvacet mil. Možná víc. A přestože kaifovi nepřátelé nebudou dost rychlí, aby Sha-lugy dostihli zezadu, jejich kouzelníci mají prostředky k navázání kontaktu s potenciálními spojenci na cestě do Shidaunu. Jakmile se vrátí noc.

Al-Azír se tvářil zachmuřeně. Byl tím posledním z celé výpravy, kdo by se směl nalodit a pelášit do bezpečí. Pán duchů byl nejdůležitějším ochráncem jednotky.

Els donutil kapitána lodi zastavit v Shidaunu. Tam použil svou autoritu a donutil velitele posádky vyslat vojáky na sever, na pomoc Bounovi.

Víc pro své muže udělat nemohl.

3. Svatý Jeules ande Neuis, v Conneku

Bratr Kandl dorazil do Svatého Jeulesu ande Neuis po poledních modlitbách, třetího dne měsíce mantansu, ve třetím roce patriarchátu Sublima V. z Brothu. Muži i chlapci, dospělí i děti, všichni vesničané se měli připravovat na dlouhé hodiny nelehké jarní setby.

Přirozeně že se připravovali. Ale s nedostatkem nadšení. Doslechli se, že k nim zavítá Dokonalý. Venkované dychtivě očekávali slavného svatého muže, i když jen hrstka z nich byla věřící. Lidé s nadšením naslouchali a debatovali o tom, co příchod Dokonalého přinese.

Dokonce i chudí farmáři v Conneku provozovali aktivní intelektuální život. Mnoho myslí ještě nedokázalo pochopit maysaleanský odklon od episkopálního vyznání – ale většina měla chuť se o tom dohadovat.

Maysaleanská hereze existovala už desítky let, ale až v poslední době se začínala vzmáhat – ačkoli to způsobovala stejně tak nacionalistická horlivost jako filozofické přesvědčení. Vzestup hereze byl reakcí na neustávající ohavnosti praktikované nelegitimními brothskými patriarchy.

~ ~ ~

Uplynulo sto padesát šest let od zvolení connekského Ornise z Cedelete na patriarchální trůn. Během několika málo hodin bázlivý Ornis uprchl ze Svatého města, pronásledován davem, který byl vybičován k nepříčetnosti agenty brothských Pěti rodin. Jejich členové považovali západní náboženský patriarchát za součást svého dědického práva.

Legitimně zvolený patriarcha Ornis, který přijal jméno Worthy VI., se usadil v královském paláci ve Viscesmentu. Ačkoli byl legitimním podle církevního práva, Worthyho exilový patriarchát byl bezzubý. Jeho vlastní krajané v Conneku ho nebrali vážně. Jeho následovníci tvořili přehlídku neschopných, zbabělých a často rychle zavražděných patriarchů. Mezitím byla nelegitimní linie samozvaných patriarchů v Brothu uznána většinou episkopálních biskupů, arcibiskupů a knížat. Brothských Pět rodin si mohlo dovolit větší úplatky. Pouze vlažná podpora od grailského císaře udržovala vzdoropatriarchy z Viscesmentu při dechu.

Ale jen tak tak, nyní byli známi pouze jako pretendenti patriarchátu.

Současný uchazeč o patriarchát, Guy ande Scars, vystupující jako Imakulát II., prskal a povykoval na episkopální svět z rodinného sídla u Viscesmentu. Jeho vlastní patriarchální organizace se skládala všeho všudy z méně než sta osob, z nichž většina byla extrémně schopnou osobní stráží, složenou z braunsknechtů z Kretienského kurfiřství, poskytnutou samotným grailským císařem, Johanesem. Jejich přítomnost zajišťovala Imakulátovi určitou, i když skromnou, úroveň úcty.

Po padesát let byli uchvatitelé v Brothu silnými muži. Knížectví za knížectvím, přesvědčováním nebo úplatky, získali loajalitu církevních i světských pánů, jimiž Kolegium tolik pohrdalo.

Maysaleanská hereze se zřekla všech světských věcí, moci a majetku, a zvláště tělesných žádostí.

Kdysi dávno nosil bratr Kandl jméno Charde ande Clairs a byl bohatým kupcem z Khaurene. Jakmile jeho děti vyrostly, oženily se a zařídily si vlastní životy, kupec se vzdal světa obchodu. Jako prostý žebravý bratr vyrazil hledat Dokonalé osvícení. Jeho žena Margete vstoupila do maysaleanského kláštera ve Fleaumontu, kde sama dosáhla stavu Dokonalosti. V okolí Fleaumontu byla sestra Probity proslulejší než její bývalý manžel.

Obyvatelé Svatého Jeulese ande Neuis přivítali misionáře srdečně. Jeho příchod zaručoval zlom v neustálé nudě. I oddaní brothští episkopálové radostně objímali Dokonalého. Žebraví bratři přinášeli na venkov novinky. V době, kdy svět ožíval obavami a

varováními, šeptanda posledních let naznačovala, že každá vzdálená země vře konflikty.

Téměř mimo hranice představivosti bylo, že samotný fanatický Indala al-Sul al-Halaladin obsadil většinu Svatých zemí, území známé jako studny Ihrianu. Al-Sul al-Halaladin sloužil kaifovi z Qasr al-Zedu, muži v podobném postavení jako západní patriarcha, ale s mnohem větší světskou mocí. Byl hlavou al-Zhun, Cesty al-Prama, Víry. Al-Prama nedělala rozdíl mezi náboženstvím a světskou mocí. Každý vládce byl zodpovědný jak za pozemské, tak duchovní blaho svého lidu.

Několik pramánských vládců bralo tento závazek zcela vážně.

Kaif z Qasr al-Zedu byl rozhodnut odstranit všechny západďany ze Svatých zemí. Jeho úspěchy v posledním desetiletí rozrušily nyní mrtvého samozvaného patriarchu Clemence III. tak, že vyhlásil novou křížovou výpravu ke znovudobytí svatých míst a posílení malých království a městských států vytvořených křižáky v dobách minulých.

To vše a mnoho dalšího vysvětloval bratr Kandl ve Svatém Jeulesu první večer svého pobytu. Většinu z toho už venkované slyšeli, ovšem v pokrouceném podání. Novinky křižovaly vesnický svět pomalu, ale křižovaly. Ti, kteří se hlásili k viscesmentskému episkopálu, byli důvěrně seznámeni se zkažeností brothského samozvaného patriarchy Clemence III. a jeho nástupce, Sublima V. Maysaleanští, všechny poddruhy episkopálů, devedijci, dainschausové a zbývající hrstka connekských pramánů všech postavení a frakcí s nezměrnou vášní nenáviděli biskupa Serifa z blízkého Antieux, který byl vyslán Clemencem III. a potvrzen v úřadu Sublimem V., aby odradil obyvatele východního Conneku od loajality k Imakulátovi II. Nenáviděli ho také proto, že se biskup zřejmě rozhodl, že jeho hlavním úkolem je připravit kohokoli, kdo se mu vzpíral, i o tu poslední špetku majetku. Majetek si pak, jakýmsi způsobem, vždy našel cestu do jeho osobního vlastnictví.

Bratr Kandl byl pouze jedním z mnoha Dokonalých, kteří se toulali vedlejšími cestami Conneku a polehounku podávali svědectví o svém učení, bez toho, aby pomlouvali patriarchu nebo cokoli episkopálního.

Zpočátku se opomněl zmínit o tom, že většina Dokonalých přijde do Svatého Jeulesu za ním.

Bratr Kandl dále mluvil o ostrých náboženských bojích za Verseským pohořím, v Direkcii, ovládané Petrem z Navaya, který se oženil s Isabethou, mladší sestrou vévody Tormonda IV. z Khaurene, absolutního vladaře Conneku.

Bratr Kandl také předpovídal obnovení násilností mezi Santerinem a Arnhandem, částečně kvůli následnickým sporům komplikovaným zmatenými feudálními závazky, ale také proto, že Santorin nebyl nasycen pohromou, kterou jeho síly seslaly na arnhandské u Themes v Tramainu loňského léta.

Connecťané se mnoho nestarali o třenice mezi Santerinem a Arnhandem kromě toho, že v podstatě bránily Arnhandu naplňovat své zájmy v Conneku. Connecťané se více zajímali o události na východě. Tím směrem se potulovaly velké šelmy.

„Řekni nám, co dělá Hansel," naléhal Pere Alain. Pere Alain měl na mysli grailského císaře Johanese III. Černou botu, Hansela Zuřivého, nejvyššího válečníka Nové brothské říše, Pomazanou pěst boží. Nejkrutějšího nepřítele a trvalou noční můru samozvaného patriarchy Sublima. Malý Hans byl zuřivý kritik církevní korupce, která hluboce zakořenila a byla v episkopální církvi téměř všeobjímající. Za to vše dával Johanes vinu patriarchátu, který bránil kněžstvo bez ohledu na ohavnost a neslýchanost jeho zločinů. Nenáviděl Sublima V. a držel současný patriarchát v hlubokém opovržení.

Císař vedl stálou válku proti patriarchátu, ale pouze nárazově, protože Grailská říše nedokázala financovat intenzivnější kampaň.

Sublim V. byl patriarchou sotva dva roky. Za tu dobu vydal nespočet nabubřelých bul, které exkomunikovaly Johanese Černou nohu a jeho velitele, často ke zděšení těch šlechticů, kteří měli obavy, že Bůh by mohl stát na straně Sublima V. místo Imakuláta II.

Hansel donekonečna omílal fakt, že Sublim je nelegitimní a jeho výnosy tudíž nejsou významnější než výnosy jiných zlodějů a křivopřísežníků. Pouze patriarcha z Viscesmentu má právo vydávat listiny o klatbě a exkomunikaci.

Bohužel, i vlastenečtí Connecťané připouštěli, že Imakulát II je špatný vtip a že bez Johanesovy podpory se vypaří rychleji než ranní rosa.

Pere Alain se zeptal: „Mistře, zůstaneš dlouho?“

„Říkej mi bratře. Maysaleané považují všechny lidi za rovnoprávné. Všichni muži jsou si bratry. Nestrpíme hierarchii.“ Hierarchie působila mezi episkopály více problémů než jakýkoli článek víry. Církev a církevní hodnostáři byli hierarchičtí až do extrému. A žárlili na každou drobnou výsadu. Což uráželo příliš mnoho prostých lidí, kteří si udrželi staré hodnoty.

„Zůstaneš a budeš učit?“

„Samozřejmě. Je to má práce. Já učím, svědčím, činím skutky dobročinnosti. A jsem unaven cestováním.“ Bratr Kandl se zazubil svým podmanivým úsměvem, ale nezmínil se, že i další Dokonalí plánují setkání ve vesnici.

Ubytovali ho v modlitebně. Svatý Jeules neměl vlastního kněze. Byla doba prosperity. Málo episkopálů bylo vysvěceno. Ti nejubožejší šli žebrotou.

Lidé ze Svatého Jeulese se na nedělní bohoslužbu museli trmácet čtyři míle do Svatého Aldrainu. Jednou měsíčně absolvoval starý otec Epoin obtížný výstup do Svatého Jeulese, aby si poradil s křtinami, biřmováním, sňatky a pohřby. Když bylo třeba poslední pomazání, seběhl dolů chlapec se vzkazem a jeden z oslů ze Svatého Aldrainu přivezl otce Epoina tak rychle, jak to jen šlo.

V případě, že šlo o dobré episkopály.

Čtvrtina obyvatel Svatého Jeulese patřila do této kategorie a podporovala Viscesment. Třetina se hlásila k maysaleánům. Zbytek byl většinou nevyhraněný, ačkoliv jedna skupinka, převážně z rodiny Asharů, stále dávala přednost starým zvykům a skláněla se před vůlí Noci.

Přes den bratr Kandl vyučoval jednoduché počty a nejdůležitější základy čtení. Tento maysaleanský zvyk církev velmi pohoršoval. Po večeři si sedl s těmi, kteří měli zájem, a pomáhal jim ve zkoumání nových způsobů rozjímání o Stvořiteli, jeho díle a místu, které myslící zvíře zaujímalo v pozemské propasti.

Jeden mladý muž, který byl až v Antieux a byl považován za dobrodruha, prohlásil: „Říká se, že studny moci slábnou. A že sníh se více a více hromadí v zemích, kde je stále zima.“

„Nevím. Může to tak být. Maysaleané se více zajímají o led uvnitř.“

V jejich vizi se zrcadlila tradice. Pro maysaleanského Dokonalého svět nepředstavoval dílo laskavého a milujícího Stvořitele. Svět byl artefaktem, který z lůna prázdnoty vyrval Odpůrce a vytvořil z něj zbraň ve své velké válce s nebem. Duše zachycené ve smrtelné existenci byly odříznuty od Světla a vystaveny Tyranii noci. Některé navždy přilnuly ke Kolu života a nikdy nedosáhly dokonalosti, nikdy znovu nesplynuly v Jedno.

Connec byl zkrocený už patnáct set let. Přesto oplýval menšími démony lesa a polí a potoků, kteří unikali pozornosti s pomocí Asharů a jim podobných a kteří prováděli neplechu, když se odvážili. Maysaleané považovali všechny Zástupce noci, velké nebo malé, za konkrétní důkaz prvního zákona jejich učení.

Hereze byla mírumilovným učením. Tradicionalisté považovali její společenské názory za nebezpečnější než její náboženské absurdity. V době, kdy vyšší kněží žili velkolepěji než vladaři, maysaleané hlásali – a vedli – životy v chudobě a službě. Jejich představy o ideálním vlastnictví byly shodné s představami zakladatelů církve. Vlastnictví by mělo být společné. Jejich postoje ke svátostem byly uvolněné, obzvláště ke svátosti manželství, ačkoli Dokonalí se radostí těla zdržovali. Pokud některý podlehl pokušení, ztratil Dokonalost.

Nebylo mnoho mladých Dokonalých.

Starý Juie Sachs, tesař, řekl bratru Kandlovi: „Svět stravuje pomalá kletba, mistře.“

„Prosím, vysvětli mi to,“ požádal zmatený Dokonalý.

„Jednoduchá matematika. Pokud se ti nejlepší lidé stanou Dokonalými a opustí svět, pokaždé, když se to stane, svět přijde o trochu světla.“

Jhean, tesařův syn, řekl: „Možná proto přibývá věčného sněhu a zimy jsou delší a chladnější. Možná to vůbec nesouvisí se studnami moci.“

Bratr Kandl byl dobrý misionář. Když vysvětlil maysaleanskou herezi, zdála se být jasná a nezpochybnitelná. Získal nespočet přívrženců. Svět byl krutý i v dobrých časech. Tvrzení, že život je hra temnoty a ne dar světla, tak znělo mnohem pravdivěji.

„Vzbuzujeme vůli činit dobro tím, že činíme dobro. Duše novorozence si na svět nepřináší břemeno hříchů nashromážděných v minulém životě. Na počátku stojíme před světlem, rovni si navzájem, nepopsaný list."

Avšak nadhozená otázka tím nebyla zodpovězena. A tady se ocitl na nejisté půdě svého učení. Existovalo několik názorů na čistou, nepopsanou tabuli.

„Život začíná jako prázdná tabulka," řekl. „Povaha se vytváří a zapisuje každý den. To znamená, že se bude stále objevovat více dobrých lidí."

Tato myšlenka se obtížně uchopovala. Selský rozum říkal, že některé duše byly tak černé, že se nemohly stát lepšími, i kdyby oběhly Kolo milionkrát. Dokonce i oddaní episkopálové nabízeli Sublima a biskupa z Antieux jako příklady. Biskup pozvedl církevní korupci do dříve nepoznaných rozměrů.

Jeden z mladíků oznámil: „Přichází další Dokonalý."

Stařešinové v malé modlitebně Svatého Jeulese udiveně hleděli na bratra Kandla. Byl čas jim říci, proč přišel do jejich vesnice. „Všichni Dokonalí se zde shromáždí. Přijdou po těch nejodlehlejších a nejtemnějších stezkách."

Oznámení nevyvolalo žádné vzrušení.

„Nespoléháme se na vaši dobročinnost. Za jídlo a pití zaplatíme. Budeme pomáhat na polích."

Někdo se zeptal: „Kolik je Dokonalých?"

„Čtyřicet pět," odpověděl bratr Kandl, ačkoli neměl žádnou skutečnou představu. „Ale nepřijdou všichni. Většina je příliš daleko."

Maysaleanské herezi se vedlo dobře kdekoli, kde byla církev zkorumpovaná a despotická. Ani ta nejohavnější obvinění pronášená episkopálními kněži nikoho nepřesvědčila, že Dokonalí představují zlo nebo že sklízejí duše pro Odpůrce. Stejně tak církev nemohla

zatemnit fakt, že většina Dokonalých byla, předtím než oblékli bílé roucho, úspěšnými muži.

A tak biskupové a kněží brothské liturgie rozšiřovali klepy o uctívání ďábla a sexuálních orgiích na tajných, odlehlých místech. Důvěřiví lidé ve městech a cizích zemích věřili čemukoli zlému o každém, kdo byl odlišný. Žádné z těch obvinění nebylo jednoznačnou lží. Maysaleané sice neuctívali ďábla, ale skutečně věřili, že to nebyl ten Zlý, který byl vyhnán z nebe. Stejně tak nevěřili ve vlastnické právo na tělo kteréhokoli jednotlivce, dokonce ani v manželství.

„Nemělo by se objevit více než dvacet Dokonalých," prohlásil bratr Kandl.

Stařešinové chtěli vědět, proč se Dokonalí shromažďují. Už více než padesát let se nekonal žádný maysaleánský synod.

„Samozvanec, Sublim, zamýšlí vyslat vybrané kněze do Conneku, aby zničili naši víru. Někteří budou patřit k Bratrstvu války. Někteří budou vyzbrojeni příkazy, které jim udělují mimořádné pravomoci. Biskup Serif bude ustaven hlavou duchovních záležitostí v celém Conneku, se svolením použít jakékoli prostředky k vyhlazení naší víry."

Stařešinové si odplivovali. Mladí muži proklínali Serifa. Ženy nabízely, že se budou modlit za Serifovo potupení a zničení.

„Projde mu všechno, dokud bude tvrdit, že to dělá k potlačení těch, kteří hledají Světlo."

Klíčovou podstatou maysaleánské hereze bylo přesvědčení, že její přívrženci jsou skutečnými chaldarejci. Po pravdě, moderní episkopální dogma neslo pouze velmi vzdálenou a neupřímnou podobu původních vlídných, rovnostářských a komunálních doktrín Svatých zakladatelů.

Episkopální církev přežívala díky své velikosti, setrvačnosti a stávající síle nezadatelných práv. Přežila výzvy mnohem vážnější, než jaké představovala maysaleánská hereze. V minulém století byli borgiáni mnohem kritičtější k církevnímu zřízení a mnohem militantnější v otevřeném odporu a pohrdání ke světské moci. Borgiáni chtěli svět zbavit všech kněží kromě vesnických kleriků a veškeré šlechty, tečka.

Borgiánské dogma bylo naivní. Vyžadovalo skutečně lhostejného boha, aby bylo jisté, že se neustaví nové hierarchie. Spoléhalo se, že ono líné božstvo zajistí, že se žádní barbarští nájezdníci nevrhnou na idylickou borgiánskou říši, že se žádní bandité nechopí příležitosti.

Osudovou vadou borgiánského bludu byl předpoklad, že všichni lidé jsou dobří a schopni vcítění, že jsou obdařeni vrozeným sklonem neublížit nikomu, kdo se nebrání.

Borgiáni už vyhynuli.

Maysaleánští Dokonalí byli pacifisté, ale ne slepci. Člověku se stačilo rozhlédnout, aby našel zloducha, který ho chce sežrat zaživa a pak prodat jeho kosti.

Maysaleánští byli natolik znalí světa, že dokázali rozlišit mezi ideálem a skutečností.

Druhým Dokonalým byl Grolsacher, Tichý. Měl těžký přízvuk a mluvil silným dialektem. Dva další Dokonalí dorazili před setměním. Bratr Bell, předtím než odsunul svět na vedlejší kolej, měl domov v Arcgentu. Bratr Sales zavítal z Cain, v Argónii. Byl v Conneku na osobní pouti za poznáním. Jeho dialekt byl nesrozumitelný.

Tu noc šel Svatý Jeules spát s vědomím, že v této malé zapadlé vesničce padnou důležitá rozhodnutí.

~ ~ ~

Synod Dokonalých formálně začal v půli druhého týdne měsíce mantansu. Dostavilo se čtyřiadvacet Dokonalých. Jejich přítomnost způsobila ve vesnici napětí. Lidé bručeli o rozvratu, zatímco si do kapes strkali zarážející obnosy peněz a dopřávali si výhod dobrovolnické práce.

Dokonalí mátli episkopální frakci tím, že se chovali k Dokonalým ženského pohlaví jako k sobě rovným.

Rovnost pohlaví byla součástí původní chaldarejské praxe, ale podlehla revizionizmu ještě před tím, než zakládající proroci opustili svět.

Ti, kteří ve Svatém Jeulesu nebyli maysaleány, byli zklamáni, že se nekonaly žádné orgie. Navíc Dokonalí ani nepořádali půlnoční mše, kde by slavili svoji lásku k noci.

Velkou potíží pro brothskou církev v Conneku bylo, že každý měl přítele nebo souseda nebo bratrance, který byl heretik. Každý občas zahlédl záblesk pravdy. Maysaleané byli skutečnými hledači světla. A jejich vlídné svědčení připravovalo oficiální církev o desátky.

Sublim a biskup Serif měli pravdu.

Církev ztrácela Connec.

Jestli přijde o Connec, šíření hereze se bude zrychlovat. Grailský císař se k ní může přihlásit a jednoduše tak získat novou zbraň ve své při s Brothem.

Maysaleánská hereze byla nebezpečná způsoby, kterým skutečně rozumělo jen několik Dokonalých. A to byl také účel shromáždění ve Svatém Jeulesu.

Hledači měli dobré přátele v Antieux, v blízkosti biskupa Serifa. Měli přátele v samotném Brothu. A Sublim měl mnoho nepřátel ochotných spřátelit se s hledači na tak dlouho, dokud by přežíval.

Synod Dokonalých měl také rozhodnout, jak budou maysaleáni čelit nadcházející represi.

4. Andoray, se stařešiny ze Skogafjorduru

Staříci, kteří se necítili Nepoddajnými od doby, kdy Otec byl ještě štěnětem, neměli odvahu šťourat. Shagot Parchant a jeho bratříček, Svavar, by si to ostatně nenechali líbit ani od vlastní matky. Stejně tak by netolerovali nelichotivé přezdívky.

Ve skutečnosti se jmenovali Grimur a Asgrimmur. Od narození to byli násilníci. Nikam nezapadali, kromě Eriefova válečnického kultu. Když Erief zemřel, jejich útočiště zmizelo s ním. Staří se rozhodli vyslat je za uprchlíky. Kvůli nim už nebude žádná kořist, žádné znásilňování, žádné války, které by sjednotily klany pod jedním andorayským králem. A bratři už nikdy nezískají pocty za svůj podíl na vytváření toho nového a významného království.

Grimur a Asgrimmur byli příliš těžkopádní, než aby pochopili, že se jich chtějí jejich sousedé prostě zbavit.

Pulla, Briga, Trygg, Herva a Vidris došli k závěru, že misionáři nejsou zodpovědní za vraždu. Protože ti blázni skutečně věřili nesmyslům, které kázali. A to jim znemožňovalo vztáhnout ruku na bližního svého, na jinou lidskou bytost – i kdyby si o to říkala.

Shagot, Svavar a jejich přátelé byli vzrušení. Bratři navrhli parťákům Hallgrimovi a Finnbogovi a dvojčatům Sigurdurovi a Sigurjonovi Thorkalssonovým, aby se k nim přidali v honu na ty jižanské buzny.

Vidgid byla pratetou dvojčat Thorkalssonových. Než vyrazili, soukromě si s nimi promluvila.

Ještě nesvítalo a nepoddajní mstitelé už začali dlouhý výstup po úbočí hory Hekla. Překonali neustále se rozšiřující ledovec Langjokkul a sestoupili na ostrovní cestu, po které se uprchlíci budou vracet do své země.

Staří sledovali, jak výtržníci odcházejí. Na chvíli bude klid.

~ ~ ~

Většině starých bylo jedno, kdo zabil Eriefa Erealssona. Alespoň do té doby, než bude zodpovězena mnohem záhadnější otázka; proč se zjevily Valkýry?

Rozhořely se hádky. Tvořily se skupinky podle jednotlivých názorů na sjednocení Andoray. Mnoho lidí si přálo, aby každý fjord a každý ostrov nadále zůstal nezávislým malým knížectvím. Náboženská otázka slábla.

Svoboda, nebo sjednocení. To byla v Andoray věčná otázka. Každý, kdo dokázal ujít pár prvních krůčků, měl vlastní názor, téměř vždy založený na neznalosti věci. Oponenti nazývali Eriefa nástrojem Gludnira Frieslandského, který se prohlašoval andorayským králem. To ovšem nedávalo smysl. Gludnir a Erief byli zarytými nepřáteli. A sjednocené Andoray by Friesland'any snadno zastrašilo. Ale zdravý rozum a úsudek málokdy dělají politiku. Zvláště, když se do toho snažil vmísit nárůst ledu na severu. Eriefovi bojovníci trvali na tom, že jenom sjednocené Andoray může přežít postup ledu.

Eriefovi nepřátelé tvrdili, že celá ta záležitost s ledem jsou jenom kecy.

Když toho staří hodně vypili, daly ženy hlavy dohromady a učinily závěr, že Eriefovým vrahem musí být Kjarval Firstar, Eyjolfsdotir, se kterou Erief sdílel lože proti její vůli, od svého návratu z nájezdu na dolní pobřeží Santerinu, Scatu a Wolu. Během této výpravy Kjarvalina otce, Eyjolfa, zasáhl do oka smrtící šíp. Než zemřel, prosil svého velitele, aby si vzal jeho jedinou dceru za konkubínu.

Eyjolfovo poslední přání trpělo pozoruhodným nedostatkem svědků. Ani Eriefovi nejoddanější stoupenci tomu příběhu nevěřili.

Trygg předložil úvahu, že Eriefův vrah slouží jistému nejmenovanému cizímu králi, který sídlí v Mognhagnu ve Frieslandu.

Debata se rozehřívala s tekoucím pivem. Ale postupně lidé usínali, pivo došlo a nikoho už nezajímala.

Hádanku drzého zjevení Valkýr však nikdo nerozlouskl. Strach měl čas dozrát. Byla to mýtická záležitost. Obyvatelé Skogafjorduru byli zvyklí, že mystika zůstávala bezpečně skryta uvnitř bájí.

Poslední odpadl zpěvák Briga. Zíral do hasnoucího ohně. Přemýšlel o tom, že se stal postavou mimoděk vstupující do ságy, kde má roli úplně odlišnou od skutečného Brigy.

Věděl, že se to stává. Byl dost starý na to, aby znal mnoho lidí, kteří hráli hlavní role v důvěrně známých ságách. Pomáhal vytvořit několik nadživotních renomé. Tady se to trochu přežene, támhle se něco přehlédne. Stejně neexistovala absolutní pravda ani absolutní skutečnost. Pravdou bylo cokoli, na čem se shodla přítomná většina. Skutečná pravda byla rovnostářská a demokratická a žádným použitelným způsobem se nevztahovala ke světu. Pravda neměla vůbec žádnou úctu ke Správnému, Tomu nejlepšímu nebo Tomu, co je potřeba a musí to tak být. Skutečná pravda byla nebezpečná bestie, která musela být i v těch nejklidnějších časech za mřížemi.

Zeptejte se kteréhokoli vladaře nebo kněze.

Pravda byla největší zrádce.

V půli cesty k objevení konečné pravdy upadl Briga do říše alkoholických snů.

5. Antieux, v Conneku

Když Serifův tajemník uváděl Bronta Doneta na soukromou audienci u biskupa z Antieux, byl příliš rychlý. Patriarchův legát spatřil dlouhovlasého blonďatého a pravděpodobně nedospělého chlapce, který ve spěchu vylezl zpod sukně biskupovy róby a utekl. Doneto si povšiml vzedmutí v biskupově klínu. Takže pomluvy byly pravdivé. Pán Serifa v tomto ohledu požehnal.

Biskup vypadal spíše vztekle než rozpačitě. Zlobně pohlédl na svého tajemníka. Věnoval by zlobný pohled i Donetovi, ale patriarchova nuncia neznal, a tak neznal ani jeho postavení v Brothu. A Doneto byl z Brothu, vyslanec samotného Sublima. Tím byl ustanoven klovací řád.

Oba muži předstírali, že se nic nestalo. Doneto opomněl prokázat Serifovi zdvořilostní poklony náležející jeho postavení. To mohlo znamenat, že byl člen Kolegia a Serifův nadřízený.

Ale Serif si to vyložil jako záměrné vyjádření Sublimovy nespokojenosti s pokrokem ve vyhlazování maysaleánské hereze.

Nuncius to ihned potvrdil. „Podáme to bez okolků, biskupe. Mám instrukce být přímočarý.“ Nuncius nemluvil connekským dialektem. Používal církevní brothštinu. „Dostal jste příkaz vymýtit herezi. Místo příznivých zpráv slyšíme neustálé stížnosti z Antieux, Khaurene, Castreresone a tak dále a všechny vás viní ze zneužívání vašeho úřadu pro osobní obohacování.“

Biskup nebyl potěšen. Ti tvrdohlaví Connecťané… Sublim V. přeceňoval vlastní bezpečí a moc.

Serif odpověděl opatrně, církevním jazykem: „Jeho Svatost je vítána, chce-li se vypořádat s těmi lidmi sama. Počínaje hrabětem Raymonem, až po toho posledního obchodníčka, který pohrdá mým úsilím. Odmítají vidět problém. Ignorují oznámení vyvěšovaná v

kostelech. Kněží poskytují svátost všem heretikům, kteří je o to požádají. Pohřbívají heretiky ve svěcené půdě. Faráři, zvláště na venkově, nezavrhují heretiky. Většina říká svým farníkům, že mohou ignorovat vše, co pochází z Brothu, protože pravým patriarchou je Imakulát II. ve Viscesmentu. Pokud mám něčeho dosáhnout, musí být o toho muže postaráno. A to ne jen věčným omíláním listin o klatbě a exkomunikaci.“

„Jeho Svatost vás vyzbrojila oprávněním konfiskovat majetky heretiků. Očekávala, že prokážete dost odhodlání prosadit zájmy církve. Přesto posíláte žádost za žádostí o další hotovost.“

„Vévoda Tormond má nade mnou navrch. Prohlašuje, že církev nemá právo nic konfiskovat. Jeho poručík, hrabě Raymon – kterého podezřívám ze sympatií k heretikům – nechal mé muže bičovat, když se snažili vykonávat své povinnosti.“

Biskup Serif doufal, že odvede Doneta od otázek o povaze majetků, kterých se zmocnil.

Nuncius se té záležitosti nedotkl. „Vysvětlil jste vévodovi, že vzpíráním se patriarchovi riskuje svou nesmrtelnou duši?“

„Samozřejmě. A on mi odpověděl, že se nevzpírá patriarchovi, ale brání Connec před chamtivostí firaldijských zlodějů. Možná je další, kdo zpochybňuje právo Jeho Svatosti zastupovat boha v pozemských záležitostech.“

„Ptám se, jestli to pochybení nemá kořeny zde.“ Obvinění zostřilo nunciův hlas. Jeho přezíravý výraz jasně sděloval, že nesouhlasí se způsobem Serifova života. Nezajímaly ho ani překážky kladené biskupovi do cesty, ani nepoddajná země.

Výsledky. Sublim se zajímal pouze o výsledky.

„Mám nápad,“ řekl Serif a v duchu si gratuloval ke své vychytralosti. „Jeďte do Antieux a sám uvidíte, jak se věci mají. Převlečte se za obchodníka. Navštivte obyčejná místa. Poslouchejte, co se říká, když si lidé myslí, že Broth neposlouchá. Potom vytvoříme strategii založenou na vašem zhodnocení connekské reality.“

Biskup potlačil úsměv. Nuncius byl rozhněván. Opět, Broth se staral pouze o výsledky.

Ke svému překvapení Doneto souhlasil. „Možná na tom něco je. Vrátím se zítra. A pak už nechci slyšet žádné výmluvy.“

„Rozhodně.“

Serif sledoval, jak nuncius odchází. Dveře se ještě úplně nezavřely, když luskl prsty ke stínům po své levici.

Armand, krásný Armand, přistoupil a olizoval si rty. Nebylo třeba vyměňovat si slova. Serif se ve svém křesle sesul. Armand se vsoukal pod jeho róbu. Za chvilku biskup ucítil měkké rty laskat a něžné prsty hladit. Zavřel oči a pokusil se pochopit Sublimovo odhodlání vnutit Conneku brothskou nadvládu.

Musí za tím být peníze. Není jiné vysvětlení. Sublim potřebuje peníze, aby udržel na uzdě grailského císaře, zatímco posílá křižáky znovu dobýt studny Ihrianu a osvobodit Calzir. Peníze byly jedinou možnou odpovědí.

Connec byla nejbohatší země, na kterou si církev dělala nárok. Uplynuly dvě století od doby, kdy ji naposledy poskvrnila válka. Od doby, kdy Volsard, předek vévody Tormonda, znovu získal Terliagu na Meridianu, pramánském království Direkcie a bývalém sídle západního kaifátu. Po tomto triumfu rekonkvista neúprosně pokračovala. Třetina Direkcie se vrátila do rukou chaldarejského a episkopálního rituálu. Vezmeme-li v úvahu ambice králů, jako je Peter z Navaya, celé území bude znovu obsazeno. Poté se rekonkvista přesune na jižní pobřeží Matky moří.

To vše, přemýšlel Serif ospale, bylo Sublimovým cílem.

Biskup vsunul ruku pod svou róbu a poškádlil Armanda ve vlasech, aby povzbudil jeho snažení.

6. Al-Qarn, v Dreangeru, kaifátu al-Minphet

Ze severu se zdálo, že al-Qarn leží hluboko v poušti. Jeho černé, očouzené hradby vyrůstaly ze zmučené země, vylidněné Gordimerovou paranoiou. Pustá, neobydlená půda měla stejnou barvu jako hradební zdi. Sloužila jako líheň much. Každé ráno zde končily odpadky a noční špína. Žádné lidské obydlí, dokonce ani nomádský stan na jednu noc, nesmělo být vztyčeno blíže než míli od hradeb.

Před lety předpověděl Gordimerovi astrolog, že bude poražen nepřítelem ze severu. Lev si nepřítele vyložil jako armádu.

Astrolog se nemohl mýlit. Ze žádného jiného směru nemohla taková armáda přijít. Šest set mil západním směrem se všechna pobřežní města zavázala poddanstvím kaifovi z al-Minphetu a žila spokojeně. Nomádské kmeny z pouště a hor se někdy vzpouzely, ale nebezpečí představovaly pouze sobě navzájem, nikoli Gordimerovi nebo kaifátu.

Jižně od Dreangeru množství drobných království uznávalo kaifa – navzdory faktu, že se většinou přikláněla k nějaké variantě chaldarejství a odmítala uznat brothského patriarchu za hlavu své církve. Považovala jej za nadutého zbohatlíka. Naštěstí byl pohodlně daleko.

Els kráčel k Severní bráně osamělý jako žebrák hledající svůj poklad. Andesqueluzské mumie poslal napřed, zatímco jednal s majitelem člunu, který ho sem přepravil z ostrova Rain. Lvovy válečné lodě nesměly plout vzhůru po řece za ostrovem Rain.

Dva velké trámy přehrazovaly Shirn nad a pod al-Qarnem. Zboží určené pro horní tok Shirnu muselo být několikrát překládáno.

Prašní ďáblíci tančili na holé půdě. Els měl obavy. Někteří zlí démoni se mohli zjevit i ve dne. Jestli se ho Lev dostatečně bál, mohl poručit er-Rashalovi al-Dhulquarnen, aby na něj nějakého poštval.

Els věděl, že se ho Gordimer bojí, i když nevěděl proč. Pokud ovšem nějaký jasnovidec nenaplnil Gordimerovu hlavu dalším absurdním blouzněním.

Gordimer byl závislý na svých věštcích.

Els věděl, že jeho životu a konání se nedá nic vytknout, už od prvních dnů ve škole pro Zářivé mladíky. Nedělal nic jiného, než co se od něj očekávalo.

Nebyl dokonalý. Nikdo není. Dokonalost je vyhrazena Bohu, který je jediným pravým bohem.

Els choval podezření, že mnoho bohů nevěřících je také skutečných, jen byli méně než Bůh bohů.

Severní hradba al-Qarnu protínala Gordimerovu pustinu linií přímou jako seknutí břitvy. V pravidelných rozestupech ji převyšovaly větrné mlýny, což ji dělalo jedinečnou mezi všemi městskými hradbami na světě.

Mlýny čerpaly vodu.

Na vrcholu hradeb byl akvadukt. Dopravoval vodu ze Shirnu do zásobníků v nejvyšších částech města. Ty byly udržovány plné a bez usazeného bahna, jak požadoval Gordimer.

Při pohledu na Gordimerovu pustinu Els uvažoval, jestli kvůli tomu muži časem nezpustne celý Dreanger.

Právě teď, sto sedmdesát mil jižně od al-Qarnu, byl vykácen poslední les v Dreangeru. Měl poskytnout dříví na stavbu nové, obrovské válečné flotily. Gordimer nařídil další výboje, protože se bál ambicí brothského patriarchy, rhünského císaře a flotily kupeckých republik Dateonu, Aparionu a Sonsy. Invazní armáda by k dosažení Dreangeru potřebovala lodě.

Els vstoupil do města. Život za hradbou se lišil od Gordimerovy pustiny jako den od noci. Každý kousíček al-Qarnu se chvěl a hučel, překypoval životem. Někteří tvrdili, že v al-Qarnu přebývá milión duší. Bylo to přehnané tvrzení, ale Else těšilo.

Al-Qarn byl domovem. Pro Else a všechny Sha-lugy. Největším úkolem al-Qarnu bylo produkovat Sha-lugy, kteří chránili kaifát a

kteří – ve svých vlastních očích – byli hlavními obránci Říše míru a al-Pramy, Víry.

~ ~ ~

Els stoupal po dlouhém a širokém schodišti, které ho vedlo vzhůru do paláce králů. Název to nebyl zrovna nejvhodnější, protože už několik století v Dreangeru žádní králové nevládli. Ten název se zdál ještě neobvyklejší v souvislosti s tím, že Bozi zjevně nebrali ohled na soutěž o získání sympatií, kterou králové provozovali. V Říši míru nebyli žádní králové. Pouze silní muži, kteří uchvátili královskou moc.

Elsova škola pro Zářivé mladíky byla jednou ze sedmi, které měly zušlechtit mladé otroky v dokonalé Sha-lugy. Před Gordimerem jich existovalo víc. Gordimer přinutil přežívající školy, aby se navzájem potýkaly v soupeření, v něž se zvrhlo původní soutěžení o dokonalost mezi školami.

Svolávání k polední modlitbě Else zastihlo těsně předtím, než vstoupil. Poklekl, procházeje sérií předepsaných pohybů. V al-Qarnu to dělal každý. Dokonce i nevěřící, kteří tudy projížděli. Všude byli donašeči. Provinění byla trestána rychle a brutálně.

Gordimer Lev nechoval žádnou úctu ke svému kaifovi, kapitánu lodi náboženství, a držel ho jako rukojmí, ale byl fanaticky oddaný Písmu. Navzdory okolnostem svého zrodu.

Záznam o jeho koupi se dochoval. Otrokáři tvrdili, že Gordimer je Cledián z Prompteského pobřeží. Ale jeho jméno, barva jeho kůže a postava naznačovaly, že má předky v Arnhandu. Samotný Lev se prohlašoval za potomka Svaté rodiny. Což Els považoval za test loajality. Když jsi dokázal spolknout zjevnou nepravdu a nikdy ji nezpochybnit, mohl jsi v Gordimerově světě přežít.

Ale nikdy jste nemohli vědět, kdo na vás donáší. Mohl to být někdo, kdo vás nenávidí.

Každý v přímém kontaktu s Gordimerem pro něj špehoval, ať tak či onak. Když se Gordimer ptal, očekával odpovědi. Všichni se ho báli. A mnozí si ho vážili, neboť jejich kultura ctila silné muže. Pouze silní muži dokázali udržet psy války a občanské nepokoje na řetězu.

Dreanger byl bohatý. Po tisíciletí vyvážel obilí a bavlnu a dovážel zlato, stříbro a přepychové zboží. Jeho sousedé nebyli tak bohatí, ale mír zaručený kaifovou svrchovaností byl pro většinu dostatečným pokladem. Z války měla užitek jen hrstka.

Els se zvedl z kamene ohlazeného sty miliony sandálů. Vešel do stínu za obrovskými hranatými vnějšími sloupy. Mimochodem si všiml, že řemeslníci stále odstraňují nebo přepisují nápisy, které pocházely z těch bájných dob, předcházejících Gordimerovu vzestupu k moci.

Příští generace budou znát i ty nejmenší detaily z Gordimerova života – ty, které netajil – dokud se nějaký další, egem posedlý silák nerozhodne přepsat historii. V tom případě se památka na Gordimera Lva zachová pouze v análech jeho nepřátel.

„Kapitán Tag?“

Els se zastavil. Jeho oči se ještě nepřizpůsobily přechodu z intenzivního poledního světla do šera uvnitř paláce. „Ano.“

„Následujte mě.“

Mluvčí měl na sobě jednoduché oblečení ve stylu připomínajícím pohanské kněze dávnověku, bílý bavlněný kabátek a sukni, která mu sahala po kolena. To byla uniforma Gordimerových dvorních čarodějů a proroků. Tenhle mladík bude novic, ještě oficiálně nevyučený. Vypadal jako čistokrevný domorodec, pocházející z kasty kněží pohanského věku. Někteří z nich, pokud se dalo věřit pověstem, stále v tajnosti ctili staré způsoby.

Ačkoli se Els měl hlásit Gordimerovi hned, jak dorazí, nemohl odmítnout toto vyzvání. Er-Rashal al-Dhulquarnen, některými nazývaný Rashal Darebák, byl stejně nebezpečný jako Gordimer Lev. Možná více. Spojení se Zástupci propůjčovalo er-Rashalovi zcela odlišný zdroj moci.

Jestli se na tomto světě mohl někdo považovat za Gordimerova skutečného přítele, byl to er-Rashal.

~ ~ ~

Dvorní čaroděj se setkal s Elsem nedaleko místnosti, ve které Gordimer uděloval soukromá slyšení. Kdyby měl Els mezi stovkou cizinců vybrat čaroděje, vybral by er-Rashala, protože ten muž

odpovídal popisu zlého černokněžníka ze všech starých příběhů a pohádek vyprávěných v této části světa. Byl to vysoký tmavý muž s tlustými rty, orlím nosem a hladce oholenou lebkou. Jeho oči byly temné a studené. Jeho tělo bylo velké a silné. Vypadal o dvacet let mladší, ale ve skutečnosti mu bylo padesát.

Er-Rashal si tento vzhled zvolil vědomě, protože každý, urozený i prostý, byl těmi příběhy vychován. Chtěl, aby se ho báli.

„Lorde Rashale," řekl Els. „Lev si přál, abych ho navštívil hned, jak dorazím."

„Ví o tvém příjezdu," zaduněl čarodějův hlas. „Znáš ho. Bude mu trvat hodinu, než si na tebe najde čas. Řekl jsem strážím, že pokud tě nenajdou u dveří přijímací místnosti, jsi u mne."

Elsovi se to nelíbilo. Smrdělo to intrikami. Tuhle tvář al-Qarnu zrovna nemiloval.

Vždy, když se na poli intrik ocitl, znervózněl. Al-Qarn byl politickou džunglí. On byl vojákem. Nezajímalo ho, kdo ve městě komu co provedl. Musel se starat o muže, kterým velel.

To z něj dělalo oblíbeného velitele. Důstojníci oblíbení svými jednotkami v diktatuře neprosperovali. Sám Gordimer byl kdysi oblíbený velitel, který získal moc odstraněním staršího, méně zdatného předchůdce.

Els přikývl a čekal, kdy se čaroděj dostane k podstatě věci.

„S těmi mumiemi jsi odvedl dobrou práci," řekl er-Rashal. „Nemyslel jsem si, že to zvládneš. Gordimer ti věřil. Dlužím mu dvacet stříbrných drachem. To ale neznamená, že jsem se nemodlil za tvůj úspěch."

Els znovu přikývl. „Dobře, že ses nerozhodl vyhrát tu sázku. Jedno zázračné přežití na misi je vše, co zvládnu."

„Na to se tě chci zeptat. Co jsem o tom slyšel, mě mate."

Els pokrčil rameny. „Není moc o čem vyprávět. Ohrožovalo nás něco, co Az nazval bogonem. Udělal jsem to jediné, co mě napadlo. Dopadlo to dobře."

„Přesto… tvůj Pán duchů mohl něco přehlédnout."

Els celou věc podrobně převyprávěl. Dokázal si toho vybavit hodně, protože věděl, že bude opakovaně dotazován. Zvláště

Gordimer se bude zajímat o nepřátelské nadpřirozené zjevení, které se utkalo se Sha-lugy v boji. Zejména severně od al-Qarnu.

Er-Rashal se zeptal: „Proč jsi nabil falkona mincemi?“

„Nevím. Nejspíš jsem někde zaslechl, že stvoření noci nemají ráda stříbro. Vzpomínám si, jak jsem si myslel, že to stejně nebude fungovat.“

„Před svými muži jsi neprojevil žádné pochybnosti.“

Takže er-Rashal už mluvil s Hagidem. „Dobrý velitel nedává najevo pochybnosti, nezmatkuje a nepanikaří. Musí něco udělat, i kdyby to bylo špatně. Když byl falkon nabitý štěrkem a mincemi, byl jsem si jistý, že je to k ničemu. Ale udržoval jsem muže v klidu a zaměstnané. To bylo v tu chvíli nejdůležitější.“

„Měl jsi štěstí. Stříbro působí na některá noční stvoření jako účinný jed, ale jen na některá. Obyčejné železo jim škodí víc. Měl bys uvažovat o tom, že budeš brát na mise, na kterých se můžeš setkat s tímto druhem problémů, pytel železných kulí.“

„Teď přemýšlím, jestli v tom, co jsme nacpali do kanónu, nebyly nějaké železné piliny.“

„Jak se osvědčil falkon?“

„Lépe než jsem čekal. Nakonec jsi přišel na tu správnou slitinu nebo správný proces kalení. Nenašli jsme na zbrani jediný kaz, i když jsme použili větší nálož.“

Čaroděj si dopřál chvilkového pocitu uspokojení. Vyrobil přenosné dělo, které fungovalo v bojových podmínkách. To před ním nikdo nedokázal.

„To je dobrá zpráva. Teď jich vyrobím víc. Přál bych si nalézt účelný způsob, jak odlít železnou rouru.“

„Železo by logicky bylo lepší než měď,“ poznamenal Els.

„To rozhodně. Navíc železo je téměř imunní vůči Tyranii noci. Hledáme způsoby, jak se vyhnout potížím. Bohužel, je to metoda pokusů a omylů.“

„Střelný prach je třeba vylepšit. Natahuje vlhkost. Čím je vlhčí, tím má méně síly a je z něj více otravného kouře.“ Els se potají rozveselil. Odvedl myšlenky nejchytřejšího a nejnebezpečnějšího muže kaifátu. „Pokud vůbec chytne.“

Když se vám podařilo zavést hovor s er-Rashalem na některou z jeho posedlostí a rýpnout si do správného místa, byli jste na pevné půdě.

Mluvili o střelných zbraních, dokud Gordimer nenechal Else zavolat.

~ ~ ~

Els se nebál Gordimera člověka. Gordimer, vrchní maršál Shalugů, to byla jiná záležitost. Gordimer to věděl. A netěšilo ho to. Dával přednost tomu, když se ho báli všichni. Když se báli Gordimera člověka.

Els se toho muže nebál. Táhlo mu už na padesát a Els byl zocelený bojovník na vrcholu sil.

Er-Rashalovi Els prokazoval veškerou povinnou úctu. A pokračoval by v tom, nehledě na cokoli. Avšak na rozdíl od er-Rashala, maršál si onu úctu zasloužil. Gordimer Lev byl vysoký, silný bojovník, který vystoupal tak vysoko, že už nemusel dřít, aby si udržel úžasné rysy, jež mu pomohly ke slávě, když byl mladý. Else si všiml náznaků tloustnutí a ospalého mžourání očí, které svědčily o bezuzdném holdování osobním požitkům. Když s čarodějem vstupovali, postřehl ženskou postavu v závoji, při odchodu o dva kroky pomalejší. Byl to jasný úmysl, připomenutí Gordimerovy moci.

„Vyser se na to," přerušil Gordimer Else uprostřed složitého obřadního pozdravu. „To jsi mu poradil ty, Rashale? Kapitáne Tagu, nikdo se nedívá a já nejsem kaif. Promluvíme si jako voják s vojákem."

Gordimer měl ještě stále bohatou hřívu světlých vlasů, které vděčil za svou přezdívku. Povahu měl příhodně krutou, jak ke svým nepřátelům, tak k nepřátelům Boha.

Els podal svůj příběh jednoduše. „Šlo to příliš hladce, příliš dlouho. Něco jako ten bogon se muselo stát."

„Rashale. Sám ses pozval. Vysvětli mi to."

„Bogon je bytost stínů obrovské moci, dnes už se téměř nevidí. Přirovnal bych to k vévodovi nebo baronovi, nebo možná i kaifovi pozemského světa. Ale je těžší ho zabít." Er-Rashala zradil drobný

úšklebek. Kaif z al-Minphetu, prostřednictvím svého zástupce Gordimera, se snažil odstranit své protivné politické rivaly v Qasr al-Zedu a al-Halambře už léta. Hlavním výsledkem byl formální dopis od Indaly al-Sul Halaladina, který naznačoval, že by nebyl potěšen, kdyby se něco stalo jeho kaifovi.

Gordimer vzal ten vzkaz doslova. Maršál respektoval Indalu al-Sul Halaladina pro jeho mimořádné úspěchy ve Svatých zemích.

Přestože se nikdy nesetkali, ti muži byli spojenci ve válce proti nevěřícím cizákům. Ve válce, která trpěla nedostatkem výsledků, protože kdykoli severní kaifát vytáhl do Svatých zemí, objevily se pohraniční problémy někde jinde. Nevyhnutelně Rhün napadl nejsevernější provincie Lucidie ve snaze získat zpět ztracená území. Ghargarlicijská říše začala zkoumat hranice na východě. Ghargarliciové byli pod vedením svého současného císaře velmi agresivní. I když nyní měli své vlastní starosti s Hu'n-tai Aty.

Hu'n-tai Até tlačili ze severovýchodu také na Lucidii. Byli jako Hněv jediného Boha, obrácený proti všem.

Někteří lucidijští duchovní věřili, že vzdorovat Hu'n-tai Atům znamená odmítat boží vůli. Tito duchovní tvrdili, že Tsitsimed Zlatý, válečný lord Hu'n-tai Atů, je Bičem božím, prorokovaným v Písmu. Pohanskou bestií, která potrestá Říši míru za všechno požitkářství a hříchy a poklesky věřících.

Ale stejně tak existovali fundamentalističtí muláhové, kteří věřili, že bydlet ve stálých domech, pobývat ve městech, žít jinak než jen v těch nejtvrdších podmínkách znamená podlehnout svodům Odpůrce.

Gordimer a kaif se nevzdali naděje, že se dožijí konce kaifa z Qasr al-Zedu. Ten prvotřídní kaif bude brzy příliš zaneprázdněný na to, aby unikl další misi odplaty.

Fundamentalističtí kněží byli v lucidijském kaifátu otravnější než v Dreangeru. Lev byl z těch, kteří se preventivně ujišťovali, že se nikdo nestal příliš kritickým.

Gordimer pozorně naslouchal, zatímco er-Rashal analyzoval Elsovu cestu do Idiamu, Andesqueluzu a jeho návrat se šesti mumiemi.

Er-Rashal chválil Elsovo rychlé myšlení a jisté rozhodování. Čarodějova chvála byla vzácná.

Maršál ho přerušil. „Dobře. Je vzorný. Nikdo jiný by to nezvládl. Ale proto jsem poslal jeho. Nepotřebuje tu postávat a poslouchat párek prdelatých byrokratů, jak mu mažou med kolem huby. Potřebuje vědět, proč jsem ho zavolal. Aby mohl začít pracovat na přípravách.“

„Doufal jsem, že strávím nějaký čas s rodinou,“ řekl Els.

Gordimer se zamračil. Neměl žádnou rodinu. Rodina vám svazovala ruce. Jiná rodina než společenství Sha-lugů byla slabostí. I v tomto případě. Else rozptylovala. Na druhou stranu – rodina se dala využít jako rukojmí.

„Nebylo by dobré hodit ho zpět do ohně. Ne hned potom, co si s ním kapitán tak dlouho zahrával,“ poznamenal er-Rashal.

Gordimer mávl rukou. „Stejně to bude dlouhá mise. Malé zdržení ničemu neuškodí.“

Lev se spoléhal na er-Rashalovy rady, ale ne vždy se mu líbily. Else napadlo, že bude moudré rodinu uklidit někam mimo město, dříve než znovu opustí al-Qarn.

Hrůzy, které si dobře dokázal představit, se jiným už staly.

Gordimer Lev byl génius na bitevním poli, ale malicherný a mstivý vládce. A extrémně sobecký. A nedokázal si vzpomenout na hlavní důvody, proč odstranil svého předchůdce.

Není možné lidi neustále štvát. Nakonec s tím něco udělají.

„Moje zvědavost roste,“ řekl Els, aby připomněl, že mu ještě neřekli, proč byl předvolán.

„Pošlu tě do Firaldie, do Brothského knížectví, abys zjistil, co má Sublim v úmyslu,“ řekl Gordimer. „Zprávy od našich špehů už nedávají smysl.“

„Říká se, že Sublim svolává novou křížovou výpravu,“ doplnil er-Rashal. „Aby zvrátil úspěchy Indaly al-Sula. Aby vyhnal věřící od studní Ihrianu a ze Svatých zemí. Aby dobyl Calzir. Samé hlouposti, které káží všichni patriarchové, ale tenhle to nejspíš myslí vážně. Ačkoliv, křížová výprava nedává smysl. Sublim je jen krůček od války s grailským císařem. A stále má problém s viscesmentskými pretendenty. K tomu všemu se zabývá něčím, co je známo jako

maysaleánská hereze, která má silné zázemí v Conneku, provincii Arnhandu. Naši informátoři se sice domnívají, že ten muž je úplně odtržený od reality, ale my nevěříme, že někdo v jeho postavení by mohl být tak pomatený.“

Maršál dodal: „Jediní, kdo jsou schopni podniknout novou křížovou výpravu, jsou ti samí, kteří tvořili páteř předchozí chaldarejské výpravy. Arnhanďané. Ale ti jsou ve válce se Santerinem. A museli by také poskytnout vojáky potřebné k potlačení heretiků a antibrothských sil v Conneku.“

„Přesto to vypadá, že je tenhle patriarcha přesvědčen, že stačí něco označit za boží vůli a ono se to stane,“ pokračoval er-Rashal.

„Asi by se lidé měli strachovat o patriarchův zdravý rozum.“

Er-Rashal souhlasil. „Ale ti lidé věří, že Honario Benedocto se stal čímsi transcendentním, když ho zvolili patriarchou. Ve volbách proslavených úplatky, vydíráním a nejméně jednou vraždou.“

Gordimer zavrčel: „Sublim uctívá falešného boha. Klaní se modlám. Přirozeně, je šílený. Ale jak daleko jeho šílenství zajde? Povedou bláznivé řeči k bláznivým skutkům? To nevíme.“

Dávalo to smysl. Gordimer musel hlídat a chránit svou část Říše míru. Ale muselo za tím být ještě něco.

„Já chci vědět víc o Kolegiu,“ řekl er-Rashal. „Nejenom to, o co jim jde politicky.“

Na to Gordimer řekl: „Jestli je Sublim tak šílený, jak to vypadá, mohla by v Kolegiu být klika, která ho chce odstranit.“

„Nevím toho moc…“ Els polkl, co měl na jazyku. Nemá smysl vyvolat ani zdání nesouhlasu. „Zapadnu do brothské společnosti?“

Er-Rashal odpověděl: „V Brothu, v Brothském knížectví, ve Firaldii jako celku ano. Snadno. Broth je stejně kosmopolitní jako Hypraxium. Jednou jsem tam byl, před lety. Ani jsem neznal jazyk. Protloukal jsem se. Pokud nebudeš tvrdit, že jsi něčím jiným, než čím jsi, totiž profesionálním vojákem, nebudeš mít problémy. Vystupuj jako nezaměstnaný žoldák odněkud zdaleka. Pokud nikomu neřekneš, odkud jsi, nebudeš se muset vypořádat s nikým, kdo by si chtěl popovídat o starých zlatých časech tam doma. Řekni, že nechceš mluvit o minulosti, protože je na tvoji hlavu vypsaná odměna. Přidej do své historky čest ženy, jejíhož manžela jsi

zmrzačil, když vás spolu přistihl. To je druh zločinu, který západaňům připadá zábavný.“

Gordimer pokračoval: „Rashal je vzrušený jako malé děcko, jak moc se chce dozvědět, na co Kolegium narazilo v katakombách pod palácem Chiaro. Já chci vědět, jestli se nedá někdo poštvat proti Sublimovi. A chci znát jeho plány. Chci vědět, kdo jsou jeho pravděpodobní nástupci a jaké jsou jejich postoje vůči Dreangeru, Svatým zemím, Arnhandu a Říši míru. A chci vědět všechno, co se dá zjistit o muži jménem Ferris Renfrow.“

To zastihlo Else nepřipraveného. „Ferris Renfrow? Kdo je Ferris Renfrow?“

„Přesně.“

Er-Rashal se slitoval. „Ferris Renfrow je velmi podivný ptáček. Dvakrát navštívil al-Qarn. Vydává se za agenta grailského císaře Johanese. Je kluzčí než sladkovodní úhoř. Chtěl informace, ale nic nenabízel.“

Gordimer dodal: „Nenechal se nachytat, ale mluvil, jako by chtěl vytvořit tajný spolek proti patriarchovi.“

„Grailští císaři a patriarchové se přou už více než století, jestli je církevní hierarchie nadřazena světské. A také je tu otázka, jestli patriarcha a jeho biskupové mohou spravovat episkopální knížectví. Podle světského práva žádný feudální subjekt nesmí přenechat své léno církvi nebo někomu dalšímu kromě svých synů, bez souhlasu lenního pána. Ve většině případů je nejvyšším lenním pánem grailský císař. Navíc ve feudálním státě mají episkopální knížectví závazky k císaři a králům Favoráta, Stilurie, Alamedíny a – k radosti našeho Boha – dokonce Calziru.“

„U nás děláme věci rozumněji,“ poznamenal Els.

Čaroděj přešel Elsovu jízlivost. „Teoreticky. Dokud nebyl císařem zvolen Johanes Černá bota, tento zápas o moc měl málokdy nějaký význam. Ale teď jsou šéfové Johanes a Sublim. A Sublim chce využít moc svého úřadu k obohacení vlastní rodiny, města a církve. Válka skutečně visí ve vzduchu.“

„A to bychom rádi podpořili,“ řekl Gordimer. „Aniž bychom se do ní nechali zatáhnout. Ať se nevěřící místo útoku na nás nebo na Svaté země zmasakrují navzájem.“

„Chápu,“ odpověděl Els a dával si pozor, aby působil neutrálně.

„Takže, můžu s tebou počítat?“ zeptal se Gordimer.

„Mohu si vzít několik svých mužů?“

„Tentokrát ne. Tentokrát budeš sám. Kupecká loď tě vezme do Runchu na ostrově Staklirhod. Z Runchu si zaplatíš cestu do Sonsy. Tvoje dokumenty tě budou identifikovat jako bezvýznamného arnhandského rytíře. Byl jsi povolán domů, aby ses vypořádal s rodinnými záležitostmi v LaTriobe, v Tramainu. To kvůli zmatku, který následoval po zničení armády vévody Harmonacha Santerinem u Themes loni v létě.“

„To vypadá, jako že to máte detailně naplánováno.“

„Ve skutečnosti improvizujeme za pochodu,“ připustil er-Rashal.

„Minulý týden jsme zajali sira Aelforda daSkees,“ řekl Gordimer. „Ocitl se ve zmíněném postavení. Dokud se nedostaneš do Sonsy, předstírej, že jsi on. Není pravděpodobné, že ho někdo zná. Mluv o tom, že chceš přesednout na loď k Minochanskému pobřeží a cestovat do Sheavenallu v Conneku. Až dorazíš do Sonsy, zapomeň na daSkeese a zamiř na jih do Brothu jako nezaměstnaný žoldák.“

Er-Rashal prohlásil: „Až opustíš Sonsu, budeš se muset spoléhat sám na sebe.“

Gordimer dodal: „Než odjedeš, bude toho víc k nacvičení. Ale teď odpočívej. Podívej se za rodinou.“

Els si domyslel zlověstný tón. Snad Lev naznačoval, že jeho rodina je mu vydána napospas jako rukojmí.

Domyslel nebo ne, Els to nepotřeboval připomínat. Uklonil se.

„Ještě okamžik,“ řekl Gordimer. „To je výraz mé vděčnosti za to, co jsi dokázal tím, že jsi dovezl ty mumie z Andesqueluzu. Bez ztráty jediného muže. Rashale?“

„Napřáhněte ruce, kapitáne.“ Čaroděj mu vložil do pravé ruky kožený měšec. Jestli mince uvnitř nebyly bronzové nebo měděné, pak to byla skutečně štědrá odměna. Kolem levého zápěstí mu er-Rashal ovinul proužek obnošené hnědé kůže. Spojil jeho konce, něco zamumlal a přejel prstem po spoji. Kůže se beze švu uzavřela. Els otočil zápěstím. Kůži zdobil tucet zvláštních kamenů a kovových tvarů.

Er-Rashal řekl: „Za chvíli nebude vidět. Bude tě chránit před mnoha kouzly a většinou bytostí noci. Ne že bys měl očekávat problémy. Broth je téměř tak starý jako chrámová města Dolního království. Je dokonce zkrocenější.“

„Děkuji.“

Gordimer mu řekl: „Běž. Užívej si.“

~ ~ ~

V dávném starověku byl Dreanger administrativně rozdělen na Dolní, Centrální a Horní království. Dolní království zahrnovalo říční deltu a mořské pobřeží. Zvláště se zde dařilo obchodu a zemědělství. Stála tu také nejstarší města na světě. Každé z nich vyrostlo v okolí hlavního chrámu jednoho z dávných bohů Dreangeru. Sedm set let před Gordimerem Lvem, když se církev stala jedinou nositelkou oficiálního náboženství Staré brothské říše – Dreanger byl tehdy provincií této říše – byly chrámy vypáleny a strženy následovníky fanatického Josefa Alegienta. Kněží byli vyvražděni.

Josef byl šílený stoupenec Aarona z Chaldaru. Aaron byl jedním ze Svatých zakladatelů církve, narodil se v Chaldaru ve Svatých zemích. Chaldar dal jméno celému náboženskému hnutí. A stále ještě existoval; jako zaprášená vesnice u Studny míru.

Aaron byl první ze Svatých zakladatelů, který prosazoval chaldarejské vyznání. Hlásal univerzální mír, lásku a rovnost a hluboké pohrdání násilím v jakékoli podobě.

Dvě stě padesát let před Gordimerem se další vlna vražedných apoštolů lásky a míru prohnala Dolním královstvím. Utopila vládnoucí chaldarejce v bahně ignorance a zničila jak jejich dílo, tak všechno pohanské, co přežilo Josefa Alegienta. To představovalo tisíce knih, které, spáleny na hranicích, přenechaly svá tajemství, vědomosti a tisícileté dějiny popelu.

Dobyvateli byli peqaadští bojovníci, nevzdělaní, pověrčiví, nemytí příslušníci pouštních kmenů, kteří si svůj moment prozření a zjevení Páně často prožili před pouhými týdny. Přišli do Dreangeru s hluboce vžitou nenávistí ke knihám a písmu. Gramotní muži pro ně představovali zlo, protože příliš často zneužívali výhod svého vzdělání.

Centrální království bylo od nejranějších časů sídlem dreangerských vládců. I tehdy, když kněží vládli a králové byli bohy a Dreanger se kořil Tyranii noci, ať už na nebi vládlo slunce, nebo měsíc. Al-Qarn, který před příchodem dobyvatelů nosil jiná jména, byl sídlem vládnoucích úřadů ještě předtím, než lidé začali rozlišovat své vládce od bohů.

V současnosti bylo Horní království divokou, pohraniční zemí, vinoucí se ke Slangskému pohoří, které chránilo Dreanger od jihu. Chaldarejští uctívači a poustevníci i pohanští nomádi stále strašili v Horním království, ve společnosti sedm tisíc let starých duchů dreangerských mrtvých.

Dnes se Hornímu království běžně říkalo Království mrtvých. Holé kopce na obou březích Shirnu, do vzdálenosti až třiceti mil od břehu, byly provrtány sítí tunelů, která vedla k hrobkám půl tisíce generací. Zástupci noci nutili vykradače hrobů k přemýšlení o výběru méně rizikového povolání.

Tato část Horního království nahromadila nezměrné zásoby temné magie. Jenom Svaté země se mohly chlubit větším nadpřirozeným věhlasem a koncentrovanější magickou silou.

Studny Ihrianu byly Srdcem Duše světa.

~ ~ ~

„Co si myslíš o kapitánu Tagovi, Rashale?“ zeptal se Gordimer.

„Myslím si, že zase dovoluješ svým obavám, aby potlačily tvé lepší stránky, můj příteli. Ten muž by mohl být tvým nejvěrnějším a nejcennějším stoupencem. Je to skutečný, dokonalý Sha-lug.“ Nikdo jiný by se neodvážil mluvit s Gordimerem Lvem tak přímo, jenom er-Rashal al-Dhulquarnen.

Maršál nebyl potěšen. Ale nemohl nic dělat. Jak moc tu přímost nenáviděl, stejně tak byl vydán er-Rashalovi na milost.

Gordimer obtížně chápal, že ne každý myslí stejným způsobem jako on. Že ne každý je otrokem krvavých ambicí.

Kapitán Tag byl schopný muž. Jak by neměl…?

„V nadcházejících letech nás potkají významné události,“ řekl er-Rashal. „Jestli budeš pokračovat navyklým způsobem, ty události zničí tebe, mě, Dreanger a celý kaifát al-Minphet. Protože ty,

poháněn neopodstatněným strachem, odstraníš každého, kdo má dostatek odvahy, síly a schopnosti pozvednout meč.“

Gordimer vstal. Podupával. Nadával. Vyhrožoval. Dovolával se Boha. Nakonec řekl svému jedinému příteli: „Musíš mi pomoct, Rashale. Nedokážu ovládat myšlenky. Ony ovládají mě.“

„Udělám, co se dá. Kvůli tobě i Dreangeru. Ale moje sebevětší úsilí nic nezmůže, když se sám nebudeš snažit. Připomeň si, pokaždé když zavětříš ve vzduchu spiknutí, že je obrovská pravděpodobnost, že si to jen představuješ. Vzkaž mi, dříve než začneš zabíjet lidi. Sedni si se mnou a prozkoumáme důkazy. A nech mě vyslechnout podezřelé, dříve než je necháš popravit. Nemůžeme plýtvat schopnými lidmi. Abad to dělal. Utratil příliš mnoho schopných lidí. Proto jsi získal dostatečnou podporu k jeho odstranění.“

Er-Rashal se nezmínil, že byl hlavním čarodějem Gordimerova předchůdce. Nebylo třeba dávat Gordimerovi další námět k přemýšlení.

„Snažím se. Opravdu se snažím. Ale je to jako nemoc.“

„Jen mě nech vyslechnout podezřelé. Nedělej nic sám. Nepřitahuj hromobití.“

Gordimer souhlasně zavrčel. Ale udělal to s tajnými výhradami.

7. Andorayští poutníci

Shagot složil dlaně do klína. Ztěžka oddechoval. Přestal těsně před tím, než začal zvracet z přílišného vypětí. V poslední době se příliš flákal a chlastal. Ovšem nikdy by to nepřiznal, zvláště ne Sigurdurovi a Sigurjonovi, jejichž rodiče nejspíš prohráli hádankovou soutěž s balvanem, když jim dali tak nenápaditá jména. Ne že by se jemu a jeho bratrovi vedlo lépe.

„Do hajzlu," zalapal Shagot po dechu. Bojoval o vzduch. „Kurva… jak můžem… bejt tak… pozadu… za těma kreténama?"

Shagot a jeho společníci stáli v sedle na hřebenu Jottendyngjanského pohoří, bojovali s větrem a zkoumali cestu na jihu. Oheň v Shagotových plicích byl menším problémem než jeho nevíra, že by ti zasraní misionáři mohli mít tak bezpečný náskok. Ale byli tam, vypadali jako mravenci ve srovnání se svahy další linie pohoří.

„Nelíbí se mi to," řekl Svavar. „Měli jsme vzít loď a počkat si na ně v Ormu."

Shagot zavrčel. Neplýtval dechem, aby bratrovi připomněl, že Ormská úžina není přátelské území. Každá andorayská loď, která se tam objevila, si koledovala o krutý výprask.

Ti jižanští darebáci musí být dostiženi po souši.

„Co budeme dělat, až se setmí, Grime?" zeptal se Sigurdur. „Tady nahoře je plno trollů a trpaslíků a další verbeže."

„Jo. A to nemluvím o démonech a strašidlech, co tu zůstali z času bohů," dodal Sigurjon. Časem bohů měl na mysli prehistorii. Bozi byli občas aktivní i dnes – dokladem bylo zjevení těch, které si vzaly Eriefa – ale nedávali o sobě vědět tak často jako v oněch legendárních dobách, kdy první Andorayané hnali svá divoká,

mytická a primitivní spřežení na sever za ledové hradby, do země věčného sněhu.

„Stařešinové mi dali všechna ochranná kouzla a talismany, které budeme potřebovat, abychom přečkali noc. Na tak dlouho, dokud nechytíme ty děvky.“

„Kdo ti je dal?“ chtěl vědět Svavar. „Doufám, že ne Vidgis. Protože jestli to byla Vidgis, tak už jsme mrtví. A kdybychom nebyli tak natvrdlí, sami bychom si lehli na zem a přestali kolem sebe kopat.“

Vidgis jednou opilého Svavara přiměla, aby si s ní lehl. Trval na tom, že by se to nestalo, kdyby nebyla strašlivou čarodějnicí a neočarovala ho.

Shagot s mlasknutím souhlasil: „Jasně, je to čarodějnice.“ Stejně jako všechny ženské. Má jen o pár roků navíc na hřbetě. „Dali mi je Pulla, Trygg a ostatní. Jsou to kmenové talismany. Talismany, které by nám nedali, kdyby se v Snaefellu a Skogafjorduru nestaly ty divy.“

„Co?“ zeptal se Sigurdur. Nebyl zrovna nejbystřejší. „Jaké divy?“

„Sigurdure, myslíš si, že vražda krále je něco, co se stává každý den?“ Kdyby žil, Erief by se stal králem. Tím si byl Shagot jistý. „Myslíš si, že Valkýry se jen tak stavily na kus řeči?“

„Ne. Jasně. Chápu. Ale počítám, že nás šest vybrali hlavně proto, aby nás dostali z města.“

Sigurdur byl tedy jednooký, ale mezi slepými králem. Shagota nenapadlo, že staří mohli tuhle skupinu vybrat, aby se on a ostatní nepoflakovali po vesnici a nezpůsobovali problémy.

Ti blbci Trygg a Pulla by takové špinavosti byli schopní. Staří lidé nemají rádi chaos, zmatek, vřavu a vzrušení. Chtějí klidný, pokojný a předvídatelný život.

Shagot si pomyslel, že už asi taky stárne, když mu nedělá problémy pochopit, proč se jej staří chtěli zbavit.

„Chytíme ty chlápky a pak pohneme kostrama domů.“ Znenadání, všiml si Shagot, je schopen považovat Snaefellu za něco zvláštního. Zjistil, že dokáže o vesnici uvažovat jako o domově.

To ho pobavilo.

~ ~ ~

Shagot Parchant nedokázal misionáře chytit. Ty strašidelné jižany, kteří hlásali, že nevztáhneš ruku na bližního svého. Den za dnem, hodinu za hodinou, se jim se svými společníky přibližoval, ale nikdy je skutečně nedostihl.

Shagotova tlupa byla pouhých třicet yardů pozadu, když dorazila k pobřeží Ormské úžiny do vesnice Ara. Hallgrim s Finnbogem vyplýtvali několik šípů. Přirozeně se netrefili. Shagot štěkl: „Přestaňte! V té mlze byste mohli trefit převozníka.“

Loď, kterou si uprchlíci pronajali, byla malá, poháněná jediným párem vesel, u nichž musel sedět opravdový chlapák, protože úžina tady byla široká čtrnáct mil. Ara nebyla obvyklým místem pro překonání úžiny. Tím byl Grynd, třicet mil na jihovýchod po pobřeží. Plavily se tam komerční přívozy, které překonávaly zrádné proudy na čtyřmílové plavbě do Skoly, na výběžku Frieslandu.

Grynd a Skola byly příliš civilizované. Shagot se tam neodvážil. Eriefovi nepřátelé a přátelé krále Gludnira se tam vyskytovali až příliš často.

Když povoloval tětivu, nemluvný Finnbog poznamenal: „Jestli jsme potřebovali důkaz, že jsou to ti vrazi, tak ho máme.“

„Protože si zvolili pašerácký přívoz?“

Lodník doveze pasažéry na Orfland, bažinatý, řídce obydlený, zcela zchudlý ostrov u východního pobřeží Frieslandu. Uprchlíci budou muset přejít ostrov pěšky a potom přeplout na pevninu z dolního konce Orflandu – bez toho, aby vzbudili pozornost někoho důležitého ve Frieslandu.

„Nelíbí se mi opouštět Andoray pěšky,“ řekl Sigurdur.

Byla to taková pitomost, že Shagot jen přikývl. „Sežeňte někde dalšího lodníka.“

Žádného nenašli. Vesnice zela prázdnotou. Nikde ani duše. Ale vše nasvědčovalo tomu, že Ara byla ještě před několika málo hodinami sice malým, ale rušným městečkem.

„To se mi nelíbí, Grime. Děje se něco divného,“ řekl Sigurjon.

„Myslím, že máš pravdu. Počkáme. Až se loď vrátí, přeplavíme se. Napněte luky. Pro jistotu.“ Ujistil se, že mu meč snadno vyklouzne z pochvy. Byla to pěkná stará čepel z jakéhosi kláštera v

Santerinu. Nejspíš ji tam nechal nějaký šlechtic, zkoušející uplatit místního boha.

„Co si myslíš o té mlze?“ zeptal se Hallgrim. „Touhle dobou už obvykle opadne.“

„Jsme v ústí Ormské úžiny. Pořád tu jsou všelijaký proudy, přílivy a mlhy.“

Hallgrim toho moc nenamluvil. Shagot si přál, aby s tím zlozvykem přestal napořád. Když totiž promluvil, vždycky pronesl něco nepříjemného. Často omílal samozřejmosti, které nikdo jiný nechtěl slyšet.

Tentokrát hubu nezavřel. „Vejdeme se všichni do toho člunu? Nevypadal moc velký.“

Shagot zaskřípal zuby. Jeho bratr Svavar se zeptal: „Chceš, abych ho praštil po makovici?“

„Nejspíš by si toho nevšiml. A kromě toho, je to dobrá otázka. Myslím, že se do něj vejdeme. Spíš mě zajímá, jak dlouho ještě budeme muset čekat. Nevidím stěžeň ani plachtu. A ve špatnou denní dobu si nemusíme poradit s proudy.“

Ormská úžina spojovala vnitrozemské Mělké moře s Andorayským mořem na západě. Mělké moře vděčilo za svůj název skutečnosti, že za vrcholného odlivu byla desetina jeho dna odhalena a ve třetině zbylé plochy voda sotva dosahovala výšky vzrostlého muže. Lodě na Mělkém moři měly široké paluby a vytlačovaly velmi málo vody. A musely být vedeny velmi zkušenými kormidelníky. Jen ve dvou malých oblastech Mělkého moře byla za přílivu hloubka větší než sto stop.

Navigace v Ormské úžině byla obzvláště trýznivá. Obrovské masy vody se valily tam a zpět, jak se střídal příliv a odliv.

Pašeráci a rybáři z vesnic, jako byla Ara, znali svoje vody lépe než svoje ženy. Začali je poznávat už jako batolata.

„Budeme mít štěstí, když se odsud dnes dostaneme,“ povzdychl si Svavar.

„Měsíc je skoro v úplňku, mohli bychom to zvládnout ještě v noci,“ řekl Sigurdur.

Finnbog uvažoval: „Až se dostaneme na pevninu, tak bysme měli sehnat nějaký koně. Dostihli bychom je rychlejc.“

Má to jen jeden háček, pomyslel si Shagot, už bychom se nemohli vrátit na sever – za předpokladu, že bychom po krádeži koní svým pronásledovatelům vůbec unikli.

„Vypadá to, že mlha řídne," řekl Svavar.

Ale vidět bylo stěží na dostřel luku.

„Vy, co jste to tu prošmejdili a prohledali," zeptal se Shagot, „nenarazili jste na něco, co by vysvětlovalo, proč není nikdo doma? Kde všichni jsou?" Nepřítomnost vesničanů ho nenechávala v klidu. Nejspíš byla dílem Zástupců noci.

Noci strávené na cestě ze Skogafjorduru nepřinesly žádné problémy. I když se vzaly v úvahu talismany, které tlupa vlastnila, nadpřirozené síly byly nepřirozeně klidné.

Shagot se otřásl. Nerad moc přemýšlel. Ale byl velitelem téhle tlupy. A být paranoidní v temnotě ještě nikomu neublížilo.

Schováci je sledovali. Skrytý národ měl o ně více než jen pomíjivý zájem. Možná že byl odpovědný za všechna ta malá zdržení, která zabránila tlupě chytit ty cizince před tím, než opustili Andoray. Proč? Kdyby se tu usadil bůh těch cizinců, přece by skrytý národ vyhnal.

„Koukejte!" vykřikl Finnbog. „Támhle je loď. Blíží se."

Shagot ji také viděl. Nebyla to ta loď, která odvezla misionáře. Tohle byla opravdová rybářská loď, která trávila každou vlídnou hodinu na moři, na rybolovu. Byla kratší a širší než válečné veslice, které Shagot a jeho společníci znali. Ale vypadala příliš dobře udržovaná na to, aby patřila obyčejnému rybáři.

Shagot svolal svoji bandu. „Jestli budeme mluvit s těmi lidmi, dělejte, že nerozeznáte pravobok od levoboku. Jsme suchozemské krysy. Jasný? A nechte mě mluvit." Bárka vypadala, že potřebuje minimálně tříčlennou posádku, ale na palubě byl vidět jenom jeden muž. A měla palubu. Takže měla také podpalubí. To dávalo smysl, pokud to byl rybář nebo pašerák, který chtěl zabránit tomu, aby jeho náklad spláchlo rozbouřené moře přes palubu.

Čím víc se rybář přibližoval, tím dokonalejší se loď zdála. Mohli by se nalodit a obeplout celé západní pobřeží Orflandu, aby připravili misionářům léčku ve chvíli, kdy dokončí vysilující pochod ostrovní

slatinou. Ani by nemuseli zabíjet posádku. Jestli budou rybáři spolupracovat.

~ ~ ~

„Říkaj mi Rudej Kladivoun," řekl majitel lodi. „A vy chlapi vypadáte, jako že někam spěcháte a nechcete, aby o vás někdo věděl." Než mohl Shagot odpovědět, dodal: „To je můj bratranec, Kovář."

„Kovář?"

Rudej pokrčil rameny. „Nechce, aby mu někdo říkal jinak než přezdívkou."

Shagot zmateně zabručel. Nedokázal si srovnat myšlenky. „A co ten starej?"

„To je Chodec. Můj otec. Stárne a je pomalejší. Už se k ničemu nehodí. Ale nechce vypadnout ze hry. Tak ho s sebou bereme, když vyrážíme."

„Potřebujeme se rychle dostat přes úžinu," řekl Shagot. „A podél západního pobřeží Orflandu do Tyrvo, nebo i na Grodnirský mys na frieslandském pobřeží. To by pro nás bylo nejlepší."

Kladivoun pokývl hlavou. „To by šlo. Stačí se jen dohodnout na ceně. A vyložit úlovek." Zápach ryb zaplnil vzduch.

„Pomůžeme s vykládkou," slíbil Shagot. „Pojďme se bavit o ceně."

Nejprve se Rudej Kladivoun zeptal, jestli to, co chtějí, stojí za třicet pět zlaťáků.

Shagot se zasmál. „Ne. To vypadáme jako takový blbci? Tolik peněz stejně nemáme. Vypadáme jako králové? U nás zlatku nenajdeš. Blázne. Buď rád, když ti dáme pět santerinských stříbrných pencí."

Smlouvání netrvalo dlouho. Shagot spěchal. Rybáři potřebovali vyložit náklad.

Odliv se obracel.

Svavar vyjádřil své obavy nahlas, když klopýtal s těžkým pytlem ryb, z nichž některé sebou ještě mlátily. „Je to příliš dobrá cena, Grime. Pokusí se nás okrást."

„Je nás šest. Možná jsou velcí a hloupí, ale nejsou zase *tak* hloupí. O co se vsadíš, že mají nějaký ilegální náklad? A my jim ho pomůžeme ochránit, abychom se dostali tam, kam chceme.“

Shagot takovému myšlení rozuměl. Když nebyl na výpravě s Eriefem, taky takové věci dělal.

„Mají ďábelské pohledy v očích, Grime.“

„To jim nevyčítám. Větší štěstí se na chudé lidi zřídkakdy usměje.“

Svavar nepřestával prorokovat zradu a lest. Rudej Kladivoun by je mohl prodat v Gludniru.

Kdykoli se Shagot střetl s pohledy Rudýho nebo Kováře, zdáli se být pobavení. Jako by znali jeho obavy a shledávali je zábavnými.

Shagot si byl jistý, že má krytá záda. Ti muži byli jen rybáři, případně pašeráci, kteří nemají důvod je zradit.

V poslední době dostal Shagot pořádně zabrat. Únava mu visela na kostech jako otrhané hadry. Řekl Thorkalssonům: „Nebuďte mě, dokud se loď nebude potápět a nebudu mít vodu až po koule.“

Našel si místo stranou na palubě. Nechtěl mít nic společného s podpalubím. Rybí smrad byl dost hrozný i tam, kde byl teď.

Mlha znovu houstla.

Zdálo se mu, že sní.

Tvrdě spal, ale vnímal okolí, jako by byl zcela vzhůru. Mlha zřídla. Moře se uklidnilo. Mořští lidé rozpustile dováděli kolem lodi. Nádherné panny, kromě své krásy nerozeznatelné od lidských dívek, vystoupaly z hlubin a zpívaly rybářům. Zdálo se, že jim Chodec žehná. A jak loď vyplouvala na moře, vypadalo to, že mládne.

Samotné moře se měnilo. Voda tmavla. Příď se vzrůstající rychlostí zařezávala do vln. Mořští lidé je přestali doprovázet.

Brzy si loď probíjela cestu skrz zuby rostoucí bouře. Posádka se nenechala vyvést z klidu ani poté, co se vlny začaly převalovat přes příď a chrlily bílou pěnu. Pak voda zezelenala a začala mlátit do příďové paluby obřími pěstmi.

Posádka se lhostejně propracovávala vpřed.

Ti tři už nebyli přátelští nebo hovorní. Ovládali loď – pokud vůbec něco dělali – téměř beze slov. Shagot nechápal, jak si dokáží poradit.

Ohnivé blesky začaly soupeřit uvnitř bouře. Několik úderů probodlo moře v blízkosti rybářské lodi. Blesk zasáhl Kladivouna.

Tehdy Shagot pochopil, že ti šílení rybáři s nimi všemi plachtí smrti vstříc.

Jeho oči se vzpamatovaly ze záblesku. Uviděl rudovlasého šílence stát se zdviženými pažemi a slyšel jeho hromový smích, jak soutěží s rachotem hromů. Vítal laskání bouře.

Konečně si Shagot uvědomil, že není vydán na milost šíleným rybářům. Otřásl se strachem větším než kdy předtím, větším než zažil v hlubinách noci, daleko od přátelských břehů.

Chodec vycítil posun v jeho vědomí v tom okamžiku, kdy ho ovládl strach. Odvrátil se od bouře a podíval se Shagotovi přímo do očí.

Shagot téměř začal volat matku.

Chodec byl starý, ale ne tak starý jako předtím. Stal se bytostí síly a podstaty. Co však naplnilo Shagota děsem, byla skutečnost, že Chodec měl jenom jedno oko.

Shagot neměl ani příležitost zakňourat, než se propadl do temnoty.

~ ~ ~

Loď, nyní zlatá bárka, se vynořila z bouře na smaragdovém moři, jaké obchodníci a nájezdníci z Andoray nikdy neviděli. Bárka s neviditelným pohonem se pohybovala podél nábřeží z třpytivé, růžové žuly. Úslužní, kmitající trpaslíci s ohromnými plnovousy uvázali bárku a tlačili se na palubu. Posbírali spící bojovníky a vynesli je na břeh, nesli je vzhůru po dlouhé cestě, která vedla k velmi rozlehlému hradu, stěží rozeznatelnému na vrcholu vysoké strmé hory.

Bárka, moře, trpaslíci, hora a hrad, to vše vypadalo přesně jako obraz z legendy či písně.

Někde na vrcholu cesty bude most, utkaný z provazů duhy.

~ ~ ~

Lidé z Ary potřásali hlavami a zmatení klopýtali zpátky do své vesnice. Celý den sklouzl nezaznamenán do věčnosti.

Někdo – nebo něco – během jejich nepřítomnosti Aru navštívil. Nic nechybělo, nic nebylo poškozeno. Ale někdo Arou prošel a všechno prošmejdil.

Z ledárny se ozval výkřik. Všichni vesničané se k ní seběhli. Zjistili, že Ara byla požehnána největším úlovkem ryb, jaký kdy kdo viděl.

Lidé se rozprchli pro vyvrhovací nože a škrabky. Začala práce. Tradiční nespokojenci reptali a vrčeli, protože všechno to nalezené bohatství je nutilo vyvrhovat, vykosťovat, porcovat a sbírat jikry jako nikdy předtím v životě.

Někteří lidé najdou vadu na každé kráse.

8. Antieux, v Conneku

Pro biskupa z Antieux byl patriarchův nuncius, Bronte Doneto, biskupem bez diecéze. Nepřímo tak bylo řečeno, že je členem Kolegia. Že je jedním z oněch tichých, děsivých mužů, které zná málokdo mimo jejich okruh. Biskup Serif, přestože byl sám patriarchovým člověkem, Doneta neznal. Kdyby znal, nebyl by v očekávání příští schůzky s tajným poslem tak optimistický.

Bronte Doneto byl blízký spojenec Sublima V., koneckonců byli bratranci. Doneto byl přesvědčen, že to spolu dotáhnou daleko. Byli mladí. Byli silní. Měli velké sny. Ale cesta k jejich uskutečnění byla vystlána překážkami, jako byl biskup Serif; muži dostatečně úplatnými, aby se nechali využívat, ale bez elánu, který by je přiměl udělat cokoli z vlastní iniciativy. Spokojeně se skrývali ve svých skvělých palácích, hráli si se svými konkubínami a milci a kradli prostředky nutné k tomu, aby si udrželi životní styl.

Doneto byl cynik. Od každého čekal to nejhorší a chlubil se, že ho málokdy někdo zklamal. Ale také byl opravdový věřící – byl přesvědčený, že církev musí být vším, počátkem i koncem celého chaldarejského světa. Jeho svazek s církevními dogmaty tak hluboký nebyl.

Doneto se rozhodl přijmout Serifovu výzvu. Udělá si představu o náladě mezi lidmi. To, co se od té chátry dozví, mu napoví, co je třeba udělat, aby zbavil Connec hereze.

~ ~ ~

Bronte Doneto nedokázal snadno měnit role. Nebyl princem, který by se dokázal převléci za chudáka a nikdo by si ničeho nevšiml. A už vůbec neměl herecké schopnosti. Výlet do Conneku

byl nejdelší výpravou do ciziny, jakou kdy absolvoval. V minulosti se pouze jednou odvážil opustit bezpečí episkopálních států. Neúspěšně se pokoušel přesvědčit aparionské rodiny, že by měly věnovat Sublimově předchůdci lodě, které by přepravily invazní firaldijskou armádu do pramánského království Calziru.

Doneto věřil, že je Calzir velmi vhodný cíl pro křížovou výpravu. Nebyl mocný. Neměl spojence. Měl pouze výbornou přírodní obranu, řetěz Vaillarentiglijského pohoří. Vyhlazení Calziru by očistilo Firaldii od posledních pozůstatků pramanizmu v srdci Staré brothské říše. To by povzbudilo chaldarejce po celém světě.

Ale Donetův bratranec chtěl být patriarchou, jehož jméno by hlasitě znělo dějinami. Chtěl být vzpomínán jako patriarcha, který triumfoval nad pramány a ostatními nepřáteli církve, který sjednotil všechny chaldarejce pod zástavou patriarchátu a znovu dobyl Svaté země.

Doneto nevěřil, že bude žít tak dlouho. Byl to příliš velký úkol.

Bronte Doneto se domníval, že bude snadné vydávat se za příslušníka nižší třídy. Všechno, co bude třeba dělat, je mluvit sprostě a nechutně zapáchat. Nenapadlo ho, že jeho oblečení je cizokrajné a drahé. Že se kolem něj potuluje ochranka. Že z něj sálá opovržení jako z rozpálené pece, i když drží ústa zavřená.

Přesto v něm lidé z Antieux nepoznali patriarchova vyslance. A tak si vyslechl svůj díl connekských názorů na Sublima a jeho zlodějského honicího psa, hovnožrouta Serifa.

Vries Yunker byl velitelem nunciovy ochranky. Neměl žádné jiné doporučení než skutečnost, že neexistovalo ostří, které by se potkalo s episkopálním hrdlem pod jeho ochranou. Co se Doneta týkalo, Yunker by klidně mohl být mastifem.

„Měli bychom se vrátit do ubikací, pane," naléhal Yunker. „Pokoušíme osud." Jeho návrh přišel po průchodu zelinářským tržištěm, který proběhl tak bezpečně, jak jen se u takového podniku dalo zařídit.

Yunker znal druh lidí vyskytující se na místech, která chtěl Doneto navštívit. Sám mezi takové lidi patřil. Okamžitě pochopil, že se něco děje.

Doneto jeho doporučení nedbal. Příliš se bavil pocitem nadřazenosti. Yunkerův pesimismus nebyl bezpředmětný. Ve skutečnosti problémy, které přišly vzápětí, byly mnohem horší, než předvídal. Náhle se přihnalo několik postav, přímo v té setmělé ulici, před stovkou svědků. V boku mu vybuchla bolest.

Všichni tři ochránci zemřeli. Bronte Doneto utrpěl mnoho bodných ran, než z kapsy vytáhl hliněnou kuličku. Mrštil s ní proti nejbližší budově.

Svět zmizel v přívalu světla. Ozvaly se výkřiky: „Čarodějnictví!“

Bronte Doneto upadl do bezvědomí.

~ ~ ~

Ošetřující bratr nevypadal příliš vzrušeně, když Doneto otevřel oči. Pohled se mu ihned rozostřil.

„Potřebuji poslední pomazání?“ zajíkl se nuncius.

„Pane? Ó ne, pane. Jsem bratr léčitel. Nepokoušej se vstát. Otevřely by se ti rány.“

Doneto si vybavil onu náhlou, pronikavou bolest, jak mu ostří dýk pronikala do masa. Teď žádnou bolest necítil. Ale vnímal množství obvazů. Cítil, jak ho stehy stahují na půltuctu míst. „Jak vážná jsou ta zranění?“

„Zachránila tě jen boží milost, pane. Nebo neuvěřitelné štěstí. Bodli tě šestkrát. Dvě z ran jsou tak hluboké, že je musel způsobit meč. Ztratil jsi spoustu krve.“

Když Bronte neprojevil další zájem, bratr léčitel pokračoval sám od sebe. „Tvoji společníci neměli takové štěstí. Odebrali se na pravdu boží.“

To si taky zasloužili, za své selhání. Ale Doneto neprojevil svůj názor nahlas. „Kdo to provedl? A proč?“

Kněz pokrčil rameny: „Předpokládám, že lupiči.“

Nebyli to lupiči. Byli to úkladní vrazi. Dělali svou práci zodpovědně. Nebyli to žádní učedníci. Bronte Doneto měl být mrtvý.

„Předpokládáš? Co vypověděli?“

Bratr léčitel byl otázkou zmatený.

„Chytili je, nebo snad ne?“

„Ne.“

Jistě že ne, pomyslel si Doneto. Nařídil, aby zbytek jeho ochránců zahájil vyšetřování. Bylo evidentní, že místní úřady jsou neschopné.

Jeho mužům netrvalo dlouho, než se přesvědčili, že jim nikdo nic neřekne. Mica Troendel sdělil Donetovi: „Nikdo to nahlas neřekl, Vaše Milosti, ale mám takový pocit, že vaše přežití obecně všechny zklamalo.“

Z toho Doneto usoudil, že vrahy musí místní obyvatelstvo znát, ale bojí se jich. Teprve později ho napadlo, že místní obyvatelstvo může vrahům fandit, aniž je zná.

Upoután na lůžko, bez možnosti pohybu, měl Doneto spoustu času k přemýšlení o situaci v Conneku z pohledu obyčejných lidí. A nebyl potěšen. Ani trochu. Ale snad může být i pravda užitečným nástrojem.

„Maysaleánští heretici se mě pokusili zabít,“ sdělil Doneto Serifovi, když si biskup mezi svými zálibami našel čas na návštěvu.

Serif nesouhlasil. „Ne, jsou to pacifisté. Nikoho by nezabili.“

„Ani vyslance patriarchy, který je jejich zapřísáhlým nepřítelem?“

„Zvláště ne nuncia. Nepřejí si žádné problémy s Brothem. Chtějí, aby je Broth nechal na pokoji. To si ostatně přejí všichni lidé v Conneku. Aby je Broth nechal být.“

„I tak to obvinění vyhlaste.“

„Nikdo tomu nebude věřit. Nejspíše to povede k tomu, že se budou domýšlet, že jste celou tu věc nastrojili, abyste měli důvod pro to obvinění.“ Znělo to, jako by Serif mírně obviňoval sám sebe. To podezření se pohodlně usadilo v Donetově mysli.

Doneto si uvědomil, že čelí situaci, která nezná vítěze. Čas, strávený mezi těmi nemytými špinavci, mu ukázal, jak málo respektují Broth a církev. A jak moc jsou vůči nim podezřívaví. A co hůř, connekští episkopálové byli ještě kritičtější než jejich maysaleánští bratranci.

Nejstrašnější poučení z noci nožů bylo, že Connecťané jsou přesvědčeni, že veškeré společenské zlo a mravní zkáza má původ v Brothu a v Kroi, paláci patriarchy.

„Tak to hoďte na toho syfilitika ve Viscesmentu.“

„Jak si přeješ. Ale lidé tomu stejně nebudou věřit.“

„A čemu budou věřit?“ Doneto se musel přinutit ke klidu. Cítil, jak se mu trhají stehy.

„Jakékoli pomluvě na adresu patriarchy a Kolegia, i sebeabsurdnější.“

„Kdo mě tedy chtěl zabít?“

Biskup Serif pokrčil rameny. „Mohli to být lupiči.“ A na poslední chvíli, když už se Doneto chystal vybuchnout, dodal: „Možná stoupenci Imakuláta, kteří jednali bez souhlasu z Viscesmentu. A nebo někdo, komu jsme sáhli na majetek.“

„Jak se o mé přítomnosti mohl někdo dozvědět? Tohle měla být tajná mise. Ani ty o mně moc nevíš.“

Serif znovu pokrčil rameny. „S nikým jsem o tobě nemluvil. Takže ještě jednou, mohli to být lupiči. Nebo si někdo v Brothu myslí, že by bylo vhodné tě zabít. Tady na venkově, kde to nezpůsobí tolik vzrušení.“

Lupiči? Nesmysl. Lupiči nepřepadávají ozbrojené tlupy.

Vražda jako nástroj politiky nebyla zcela běžná. Alespoň ne provedená tímhle způsobem. Když už se k ní sáhlo, použil se jed nebo dovedně umístěná dýka, obvykle po převratu nebo rozpletení klubka mimořádných intrik. Nedělalo se to před očima stovek svědků. Pokud ovšem… pokud někdo nechtěl vyslat jasný signál. Například samotnému Sublimovi.

Náhle Doneto nevěřil nikomu. Možná to měl na svědomí sám Serif. Nebo vévoda Tormond. Tormond velel vojákům. Ti muži mohli být vojáci. Ale jak by se o něm vévoda dozvěděl? „Zavolejte mi Troendela.“ Mica Troendel byl jeho zbývající zkušený ochránce. Doneto chtěl být připraven na odjezd hned, jak bude moci.

Vypořádá se s problémem Conneku, až bude bezpečně z jeho dosahu. Nemilosrdně.

Tahle mise dopadla katastrofálně. A obával se, že to nebude lepší.

Doneto chtěl zmizet z Antieux, ale samaritánští bratři na něj naléhali, že se potřebuje déle zotavovat. Nakonec mu dovolili přemístit se do sídla biskupa Serifa, které shlíželo na město z kopce

protkaného vinicemi. Pro zbývající členy ochranky bude snadnější ho tam ohlídat.

Stěhování způsobilo přesně to, před čím ho bratři léčitelé varovali. Otevřely se mu rány. A začala bitva s infekcí, která trvala měsíce.

9. Cesty po Matce moří

Kupecká loď byla příliš malá. Moře si s ní pohrávalo jako s korkovou zátkou. Skřípěla a vrzala bezprostředně hrozícím rozkladem, i když bylo moře klidné. Nabírala vodu. Pasažér neměl na práci nic jiného než se zoufale držet, když přišel poryv větru. Jediným půvabem, který to vše Elsovi vynahrazoval, bylo, že si udržel suché boty tím, že nemusel jít na Staklirhod pěšky.

Sha-lug se natáhl na něco, co mohlo obsahovat pašovanou bavlnu. Prodávat bavlnu chaldarejcům bylo proti zákonům Dreangeru. Kupci se však nenechali omezovat náboženskými dogmaty či politickým přesvědčením. Racci se vznášeli nad lodí, číhali na odpadky a lapali zobáky po malých rybách, které se dostaly na povrch zpěněné vody v brázdě za lodí. Nebe bylo téměř bez mraků a modré tak intenzivně, že měl pocit, jako by do něj mohl spadnout.

Z místa, kde ležel, Els viděl, jak se vynořují obrysy několika ostrovů a plachty půl tuctu lodí.

Chaldarejský námořník z Antastu jménem Mallin se natáhl kousek vedle, také si užíval nedostatek vzrušení. Pocházel z Neretských hor, které se obracely k pobřeží jak v Lucidii, tak v nejjižnějších provinciích Východní říše. To území si často předávali Rhün a východní kaifát.

Antasťané se hlásili k Zakladatelům. Tvrdili, že jejich vize je shodná s tou, kterou razili Aaron, Eis, Kelam a ostatní.

„Nebojíš se pirátů?“ zeptal se Els. „Všechny ty ostrovy mi připadají jako pirátský ráj.“

„Možná v dávných časech. Před Starou říší. A ještě párkrát potom. Ale dnes ne. Bratrstvo války netoleruje pirátství. Když k němu dojde, spousta lidí zemře. Většinou ošklivým způsobem. Ženy,

děti, každý, kdo je natolik hloupý, aby se k tomu připletl. A když je nedostane Bratrstvo, dostanou je Firaldijské republiky. Pokud je dřív nechytí flotila Východní říše. Ne. Problém, který by se nás mohl týkat, je obtěžování ze strany úřadů. Vidíš ten ostrov, který vypadá jako sedlo? Až ho mineme, uvidíš mys Jen přímo před námi. To je východní výběžek Staklirhodu. Měli bychom se dostat do přístavu s ranním přílivem.“

„Myslel jsem, že budeme potřebovat o den více.“

„Máme dobrý čas. Nahlik tvrdí, že nám nosíš štěstí. Nemuseli jsme nikoho uplácet, abychom se dostali z Shartelle, a náš náklad byl připraven, když jsme tam dorazili. A měli jsme dobré počasí.“

„Dobré počasí? To si děláš srandu.“

„Suchozemská kryso. Celou dobu vane jen mírný vánek a moře je klidné.“

„Takže je to pravda. V každém námořníkovi je kus šílence. Pořádnej kus.“

„To nepopírám. A proč jsi tady ty?“

„Já se jen rád plavím po vodách, které jsou plné věcí, co mě chtějí sežrat.“ Mallin vyzvídal. Celá posádka to zkoušela. Byli loajální Dreangeru, ale také byli zvědaví. Mysleli si, že by to mohl být Sha-lug, ne nějaký vykoupený arnhandský rytíř.

Mallin zabručel.

„Rodinné záležitosti,“ řekl Els a držel se domluveného příběhu, ačkoli celá posádka věděla, že kdyby byl arnhandským rytířem mířícím domů, nebyl by na jejich lodi.

Z přídě se ozvalo hvízdnutí. „Válečná loď před námi na levoboku.“

Els a Mallin se posadili. Mallin se zeptal: „Pod jakou vlajkou?“

„Ještě je moc daleko. Ale je to pořádně velká děvka.“

„V těchhle vodách to bude Bratrstvo války,“ řekl Mallin Elsovi, „nebo možná Sonsané. Zajišťují na těchhle ostrovech většinu obchodu.“

Bratrstvo války byl řád chaldarejských rytířů a bojovníků, kteří se obětovali válce proti nepřátelům svého Boha. Jejich cílem bylo vyrvat studny Ihrianu z područí pramánů. Byli dobrými bojovníky, často vítězili a nikdy se nenechali odradit nepříznivými vyhlídkami.

Sha-lugové se rychle naučili nikdy nepřistoupit na jejich výběr terénu.

Muž na přídi ohlásil: „Nemíří naším směrem. Ale je to rychlá děvka. Má tři paluby.“

Galéra se rýsovala větší a větší. Byla dlouhá, štíhlá a tmavá, tichá a úžasně rychlá. Lehce upravila kurs směrem ke kupecké lodi, aniž by na ni přímo zamířila. A už tu byla, klouzala kolem ve vzdálenosti sta stop, tichá, s výjimkou syčení vody podél trupu a tlumeného skřípění, svištění a cákání vesel.

„No to mě poser,“ prohlásil Mallin, když se galéra prohnala kolem. „To bylo jako nějaká zatracená loď duchů. Nějaká nová děvka. Nic takového jsem ještě neviděl.“

Els také ne, ale věděl, čí je to loď. Patřila Gordimeru Lvovi. Mezi panáky u zábradlí na prostřední palubě, upřeně sledujícími námořníky, byl er-Rashal al-Dhulquarnen od dreangerského dvora.

O dvě hodiny později se objevila druhá galéra, menší, starší, ošuntělejší a mnohem hlučnější. Patřila Bratrstvu války. Pátrala po cizí lodi potulující se v souostroví.

Els se nenechal vyvést z klidu, když Nahlik ukazoval směr, kterým plula ta další válečná loď. Er-Rashal se o sebe dokáže postarat.

„To by byla zajímavá bitva,“ řekl Mallin. „Ty dvě lodi.“

„Tím jsem si jistý.“

~ ~ ~

Slunce sotva vyšlo, když loď zakotvila v Runchu. Els si v doku najal chlapce, aby mu pomohl nést jeho rytířskou výstroj. Následoval chlapce do veliké kamenné budovy, ve které sídlili místní agenti Třech rodin Sonsanské republiky. Představil se jako Aelford daSkees a vysvětlil své potřeby úředníkovi, který vypadal jako gnóm zabloudivší sem z nějakého mýtu o stvoření.

Gnóm mu řekl: „Dnes ani zítra nic nevyplouvá. Měls dorazit včera. Vyplouval plný náklad. Dneska se všechno vleče. Dreanger podniká opatření proti pašování bavlny a z Lucidie nepřichází moc *kufu*.“ *Kuf* bylo lucidijské označení pro drogu z konopných listů. „Pořád se mluví o válce. Válka obchodu nesvědčí.“

Else překvapilo, že to slyší od Sonsana. Domníval se, že obchodníci vždycky na válce vydělají. „Pro rodinu válka taky není to pravé.“

„Možná.“ Gnóm neprojevil žádnou lítost nad daSkeesovými mrtvými. Naslouchal pouze sobě. „Jo, už to mám. *Vivia Infanti* má být plně naložená pozítří. Budeš chtít soukromou kajutu, společný ubytování, nebo přespíš na palubě?“

„Na palubě. Ve Svatých zemích jsem nezbohatl.“

„Tam nikdo nezbohatne. Rozhodně ne bojovníci. Budeš mít vlastní jídlo? Nebo se podělíš o menáž s námořníky?“

„Co bude levnější? Mám před sebou dlouhou cestu, až se dostanu ze Sonsy.“

„Vlastní jídlo je o trochu levnější. Ale budeš si muset vařit sám. A nebo zaplatit lodnímu kuchaři, aby ti uvařil.“

„Budu jíst s posádkou.“

„Bereš s sebou toho chlapce?“

„Cestuju sám. Najmul jsem ho, jen aby mi pomohl s výstrojí.“

Gnóm se koukl na tu hromadu. „Nestojí za to, aby se s tím člověk tahal. Bude to čtrnáct sonsanských stříbrných scuttií. Nebo odpovídající částka v jiných mincích.“

Els měl podezření, že je to předražené. Zíral na starého muže. A tomu to bylo šumafuk.

„Nebo můžeš jít po svých,“ řekl gnóm. „I když v tom případě by bylo lepší, kdybys zůstal na pevnině.“

Els vytáhl měšec, plný všelijakých mincí, ražených v tuctu různých mincovnách, ve stejném počtu různých zemí. Pokud mohl soudit, gnóm se ho nesnažil podvést. Jestli ovšem nelhal, když prohlásil, že Gordimer začal v poslední době znehodnocovat dreangerskou měnu.

Znehodnocování měny ale odpovídalo Gordimerově povaze.

„Chceš tady zůstat, zatímco budeš čekat na *Infanti*?“ zeptal se gnóm. „Nebo se ubytuješ někde jinde? Každý námořnický brloh bude levnější, ale nedostaneš najíst a ve spánku tě nejspíš okradou.“

„A jak moc to bude bolet, když zůstanu tady?“

Gnóm řekl cifru, která se Elsovi zdála rozumná.

„Naše koncese od Bratrstva války nám ukládá povinnost ubytovat a nakrmit křižáky za provozní náklady," vysvětlil gnóm.

„Aha, zůstanu tady." Els už trávil noci v námořnických ubytovnách. Kdyby musel, zopakoval by to. Ale klidně si to potěšení odpustil.

Gnóm zmizel ve stínu. Jeho zaměstnavatelé evidentně nehodlali vyhazovat moc peněz za osvětlení. Vrátil se s obřím lidským hovadem v patách. „Goydar ti ukáže kavalec."

Else zaplatil chlapci a následoval obřího muže, který pobral všechno. Ten obří chlapík neřekl ani slovo. Měl nějaké to sádlo navíc, jako eunuch.

Mohl to být uprchlík z nějakého východního dvora s vyříznutým jazykem a varlaty?

~ ~ ~

Els měl vlastní pokoj, ačkoli byl pouze čtyři stopy široký a nebyl dost vysoký, aby se v něm dalo stát. Nacpal výstroj pod úzké lůžko.

Málokdy v životě si užil tolik osobního přepychu. Jako chlapec a svobodný muž se tlačil s ostatními v kasárnách nebo ve stanu. Jako ženatý muž sdílel boudu o jedné místnosti se ženou a dvěma dětmi, dvěma dcerami. To byla součást života Sha-lugů. Člověk nikdy nebyl sám.

Samota byla vlastně pohodlím.

Od nynějška bude často o samotě.

Prohledal pokoj, jestli jsou v něm díry, kterými by ho mohl někdo špehovat, a nakonec se stejně rozhodl své náboženské povinnosti vynechat. Kdo ví, jaká kouzla ho mohla v tomhle cizím místě sledovat? Každý stín mohl ukrývat nějakého zlomyslného démona noci.

Začal nacvičovat provádění chaldarejských náboženských rituálů.

Určitě bude něco dělat špatně. Doufal, že výmluva, že strávil mnoho let za mořem, ve společnosti drsných, hříšných mužů, mu pomůže, až se dostane dále na západ. Byl přesvědčen, že západaďané nejsou tak formální jako vyznavači al-Pramy.

První zkouška přišla při večeři, která se podávala ve společné místnosti připomínající vojenskou kantýnu, ale s jídlem na stolech. Jídlo nemělo pevně stanovený rozvrh. Sonsanští zaměstnanci se trousili dovnitř a ven podle své vůle, stejně jako hosté. Docela dost mužů čekalo na dopravu na východ nebo na západ. U Elsova stolu seděl veterán z Direkcie, Enio Scolora, který měl namířeno domů po dvou desetiletích bojů s Nevěřícími. Chtěl se o každou příhodu podělit se spolubojovníkem daSkeesem. Scolora se měl také plavit na palubě *Vivie Infanti*. Els se obával chvíle, kdy bude muset promluvit o nějaké osobnosti, kterou by oba měli znát. Ale netrvalo dlouho, než objevil, že když bude mlčet a občas zabručí, nedá mu Scolora ve svém nekonečném žvanění žádný prostor.

Skutečným nebezpečím se ukázalo být samotné jídlo. Hlavním chodem byla impozantní vepřová pečeně. Všichni stolovníci se shodli, že je vynikající. Skopové a ještě víc skopového, to vše nadívané skopovým, bylo obvyklou stravou. Což by Elsovi perfektně vyhovovalo.

Enio Scolora si uřízl špalek masa dost velký na to, aby udusil tygra. „Ha! Zhouba našich nepřátel. Jaké pro nás asi představují nebezpečí, když se čas od času nemůžou nacpat chutným pečeným selátkem?“

Další starý voják řekl: „To nás odlišuje od Joskerů a Devů.“ Zařehtal se. Na stůl mu vylítla nudle z nosu. Utřel ji a rozmázl si ji o nohu.

Els věděl, kdo je Dev. Devedijci náleželi ke starému, menšinovému náboženství, které se zrodilo ve Svatých zemích ještě před moderní konkurencí. Devedijské stravovací zákony byly podobné těm pramánským. Devedijští proroci se odštěpili od původní dainshauské víry tři století před tím, než chaldarejští Zakladatelé – ti se všichni považovali za oddané devedijce – poprvé našli svůj hlas. Devedijci byli méně početní než chaldarejci či pramáné, ale zachovávali si svůj vliv.

„Nemluvě o dainshausech, kteří to všechno začali,“ řekl Els. „Joskeři? Nejspíš jsem žil v nějaké díře jako poustevník. Ty neznám.“

„Tak říkáme kaifovým mužům. Podobá se to peqaadskému označení ‚Zrůdy z Qasru‘.“

Arnhanďané obvykle vypouštěli al-Zed, když mluvili o východním kaifátu, který většinou nazývali jménem jeho dřívějšího hlavního království, Lucidie.

Els si vzal kus vepřového. Neměl na vybranou. A byl zproštěn závazků k víře kaifem z al-Minphetu osobně, neboť bylo od začátku jasné, že bude muset porušovat náboženské zákony, jestli se má vydávat za jednoho z nepřátel.

„Není to špatné.“ Stočily se na něj pohledy. „Po ovesné kaši a nedovařeném jídle, které dostanete v Triamolinu.“ Skutečný daSkees sloužil v tom malém, pobřežním městském státě, než byl povolán domů.

„Starý dobrý lodní suchary, přímo ze sudu a prolezlý červama, s masem tak odporným, že by se ho supi nedotkli,“ přidal se Scolora. „Tomu říkám romantický život vojáka.“

Život v poli byl pro vojáky všech armád stejný. Els řekl: „Masové konzervy musíš nechat pobíhat živé, dokud je opravdu nepotřebuješ.“

„Vy jste to, chlapi, nikdy nedělali. Nikdy jsem neviděl tak ubohý karikatury vojáků jako vás, když jste dorazili do bitvy u Studny Dní.“

Els předstíral, že se rozhlíží, jestli někdo nešpicluje. „Ode mě jsi to neslyšel. Princ Aderble je idiot. Doslova. Nedokáže myslet na nic jiného než na svýho ptáka. Flanďáci ho používají jako věšák, když si odkládají plášť. Měl bys žasnout, že jsme vůbec do bitvy dorazili.“

Nevymýšlel si nic, co nebylo obecně známo. Posádku Triamolinu zničil Indala al-Sul Halaladin. Zbytek křižáckých sil si nevedl o mnoho lépe. Což vedlo k nevyhnutelné otázce.

„Jak jsi přežil Studnu Dní?“

„Byl jsem dost chytrý, abych ležel v lazaretu a zotavoval se ze zásahu otráveným šípem. Dostal jsem to v potyčce s těmi bandity z Dreangeru.“ Měl jizvu, kterou se v případě nutnosti mohl pochlubit.

„Bůh existuje.“

„Nic moc by sis o Něm nemyslel, kdybys někdy chytil jeden z těch šípů. Uštknou tě jako had.“

„Odkud jsi?“ zeptal se Scolora. „Původně.“

„LaTriobe. V Tramainu. Nejspíš jsi o něm nikdy neslyšel. Jsem ve Svatých zemích od patnácti. Proč?“

„Máš legrační přízvuk.“

„Většinou jsem mluvil peqaadsky nebo melhaicky.“

Starý voják náhle udělal varovné gesto. Stůl ztichl. Zbytek místnosti už ztichl před chvílí.

Dva příslušníci Bratrstva války vstoupili do jídelny. Jeden byl prošedivělý, zjizvený chlapík, kterému bylo kolem padesátky. Tomu druhému ještě nebylo třicet. Oba byli štíhlí, svalnatí, velmi čistí a pečlivě upravení. Byli si tak podobní, že mohli být otec a syn, ačkoli Bratři skládali slib čistoty, když vstupovali do řádu.

Starší muž řekl: „Pokračujte v rozhovoru.“ Sedl si k Elsovu stolu. Mladý muž si k němu přisedl.

Oba byli oblečeni v černé uniformě Bratrstva, s rudými přesýpacími hodinami a bílými zkříženými meči vyšitými na srdcích, na svrchních košilích. Stejné symboly měli i na zádech, ale mnohem větší.

„Na cestách?“ zeptal se Els. Nezdálo se, že chce někdo promluvit, natož se představit.

Většina křižáků neměla Bratrstvo ráda. Jeho členové byli fanatici, beze smyslu pro humor, děsiví a spěchající do Nebe. Přesto bylo skvělé mít je po boku, když jste byli v průseru nebo když jste potřebovali zachránit zadek.

Nově příchozí dostali mísy. Starší muž řekl: „Vyrážíme do Dateonu. Dnes večer.“ Probodl Else pohledem a připomněl mu nanejvýš rozčileného Gordimera. „Mluvil jsi o svých dobrodružstvích ve Svatých zemích.“

„Moc jich nebylo. Můj otec poslal mě a mého strýce do Triamolinu, protože jeho strýc mu řekl, že mladí muži tam mohou získat jméno a bohatství. Nejspíš byl padlej na hlavu.“

Mladší Bratr zavrčel a polkl kus nerozžvýkaného vepřového. „Lenivci jsou maso, které je potřeba okrájet, válečníci i šlechtici.“

„Kromě Ansela, který založil Triamolin,“ namítl ten starší.

„Bohužel, patriarcha si tenkrát neprověřil potomstvo toho Lenivce, než mu vložil na hlavu korunu.“

Starší Bratr to nekomentoval. Oslovil Else. „Takže už máš dost, co? Tady ses mohl stát součástí něčeho, co má skutečný smysl. Bratrstvo války má vždycky místo pro muže, kteří chtějí dělat Pánovu práci.“

Else tomu nerozuměl. Jak si vybavoval, chaldarejský bůh byl pacifista. „Tím to není. Byl jsem povolán domů. Jsem poslední daSkees. Ostatní zemřeli, když vévoda z Harmonachu napadl Tramain. Když jeho grolsacherští žoldáci prchali od Themes, zabili každého, kdo jim přišel do cesty.“

„Říkal jsi, že s tebou vyrazil na východ strýc?“

„Průjem, dostala ho úplavice.“

„Žijeme v krutém světě. Nemoc nás připraví o víc mužů než úsilí nepřátel.“

To platilo i pro druhou stranu, kde bylo lékařské a chirurgické umění na vyšší úrovni a představy o prevenci a původu nemocí byly mnohem praktičtější. Else zabručel na souhlas. Dál mechanicky žvýkal vepřové.

Mladší bratr si všiml: „Nebojíš se nás. Ostatní ano.“

„Měl bych? Skrývají se ve vaší kůži démoni?“

„Všichni si myslí, že jsme černokněžníci.“

To byla pro Else novinka. Bratrstvo války znal jen jako bandu zuřivých bojovníků. „No a? Obrátili jste se proti vlastním lidem?“

Tiché vzdechy mu napověděly, že někteří z jeho společníků opravdu chovají takové podezření.

„V Pánově zahradě roste spousta plevele. Žijeme v časech znovu obnovené křížové výpravy. Ocel se musí zakalit. Čelíme strašlivým nepřátelům, Indalovi al-Sul Halaladinovi a Gordimeru Lvovi. V Pánových bataliónech není místo pro ty, kteří pochybují nebo jsou bázlivého srdce.“

Některé věci *jsou* stejné na obou stranách, uvědomil si Els. „A co ti opotřebovaní a vyčerpaní, kteří už nemají co nabídnout králům a válečným pánům, co se starají více o svou slávu a bohatství než o znovudobytí studní Ihrianu?“

„Pokud si budou Bůh a patriarcha přát další křížovou výpravu, tak to nebude problém.“

„To stačí,“ řekl starší Bratr. „On ještě nenavštívil Svaté země,“ řekl Elsovi.

Očividně mladší muž řekl něco, co neměl. Učiní se výjimečná opatření, aby nová křížová výprava byla plná schopných, motivovaných a skutečně věřících velitelů? To by nebylo dobré. Arnhanďané byli hroziví bojovníci. Jenom malichernost a neschopnost jejich velitelů byla příčinou neúspěchu jejich snažení.

~ ~ ~

Els zíral na tmavý strop. Vepřové se mu převalovalo v žaludku. Někde poblíž někdo používal ženu s velkou bujností a s její nadšenou a hlasitou účastí. Nevěnoval tomu pozornost.

Dnes získal důležité informace. Nová křížová výprava může být lépe organizovaná a s lepším velením. Nový brothský patriarcha si chtěl sám vybrat a zvolit své velitele.

Elsovy myšlenky sklouzly k jednotce, které velel v Andesqueluzu. Teď už by měli být doma. Doufal, že byli všichni dobře odměněni.

Sklouzl k hádance zabitého bogona.

Kdo ho vyvolal? Určitě ne přítel. Někdo, kdo nechtěl, aby se mumie dostaly k er-Rashalovi? To by dávalo smysl. Za předpokladu, že se ty ztrouchnivělé staré svazky roští daly použít k nějakému mocnému kouzlu.

Teoreticky to mohl být každý kouzelník, který si byl vědom toho, co má er-Rashal v úmyslu. A to určitě nebylo nic urgentního. Jinak by teď nekřižoval Matku moří, jen aby se podíval pod prsty jednomu špiónovi.

To si také zasloužilo dobře promyslet.

Někdo zlehka zaklepal na dveře. Els neodpověděl. Bude to další kurva nabízející své služby. Nebo možná chlapec, protože dvě ženské už odmítl.

~ ~ ~

Nahlik seděl naproti Elsovi a pil víno. Els se omezil na kávu. Chvíli mu bude trvat, než se zbaví svých stravovacích návyků.

Nahlik to už zvládl dávno.

Dva další muži seděli u jejich stolu v námořnickém hampejzu, který byl znám pod jménem Rezavá lucerna. Mallin přišel s Nahlikem. Poslední muž byl cizinec. Už byl u stolu, když Els přišel, v bezvědomí se válel v kaluži vlastních zvratků. Zákazníci si sedali, kde se dalo, i když je to přivedlo do společnosti cizinců.

„Měli bychom si promluvit, dříve než tohohle vyhodí, aby sem posadili platícího zákazníka," řekl Mallin.

Els zabručel: „Nahliku, měl jsi pravdu, když jsi mi říkal, abych s sebou na břeh nebral nic podezřelého. Někdo mi včera večer prohledal zavazadla, zatímco jsem večeřel."

„Nejspíš jen hledal něco, co by se dalo ukrást," řekl Mallin. „Ale kdybys měl něco podezřelého, už bys to věděl."

„Sledovali tě sem," řekl Nahlik. „Ta vychrtlá postava se štětinatými vlasy, která se támhle cpe. Teď má moc práce, aby do sebe dostal pár čtvrtek vína. Nesleduje tě dost pečlivě."

Els si dal rychle do souvislostí, co slyšel včera večer a co by to mohlo znamenat, když vezme v úvahu povahu nového patriarchy.

Mallin prohlásil: „Ze začátku jsou vždycky příliš sebevědomí. Ale pak zjistí, že jsou ve skutečnosti bezmocní."

„Tenhle se zdá jiný, dokonce i odsud."

„Vůbec tě nepoznávám," řekl Nahlik.

Velký, dobře stavěný surovec mluvil se štětináčem. Ani jeden se na Else nepodíval, ale on věděl, že se baví o něm.

Nahlik se otočil, aby to vypadalo, že mluví s Mallinem, a zeptal se: „Víš, na které lodi popluješ?"

„*Vivia Infanti*."

„Odneseme ti věci na palubu. Malline, popadni toho opilce. Vyvedeme ho ven, jako by to byl náš parťák."

Sotva zvedli opilce z lavice, objevil se chlapec vyzbrojený špinavým hadrem a kýblem špinavé vody. Sklesle se pustil do mytí zvratků.

„Udělej to pořádně a máš u mě měďák," zašeptal Els. Chlapec někde objevil dobře skrytý rezervoár poctivého úsilí. Els mu upustil do dlaně minci. „Potřebuju víc kávy. Ne! Nechci tvou sestru, tvou matku ani tebe. Chci jen víc kafe."

Nově příchozí si chtěl sednout naproti Elsovi. Velký chlap, který předtím mluvil s tím vyzáblým, ho odstrčil. „Běž pryč," řekl. A sám si sedl.

Els studoval svou kávu a čekal na další šálek. Cítil, že na něj velký muž civí.

Zdálo se, že je sám. Jeho chování nepřitáhlo žádnou pozornost, přestože bylo hrubé a provokativní.

„To bylo neodpustitelně nevychované," řekl Els.

Bylo jasné, že velký muž čeká na záminku k násilí. Els ho předběhl.

Muž chtěl něco říci, ale místo toho polkl překvapením.

„Nezačínej bitku s chlápkem, který má jednu ruku pod stolem. Jestli se mi nebude líbit, jak ses nadechl, máš koleno v hajzlu. Jestli se jen trochu pohneš, vyoperuju ti čéšku. Kývni, pokud jsi to pochopil."

Muž kývl. Nebyl na něm vidět strach, jen bolest a zmatek. Nebyl zvyklý být na špatném konci rovnice, která obsahovala bolest a strach.

Elsova čerstvá káva dorazila. Zaplatil s použitím jedné ruky. Pak řekl svému novému příteli: „Chtěl jsi mi vysvětlit, co tady děláš. A proč. Chtěl jsi to udělat, protože nechceš strávit zbytek života jen s jednou zdravou nohou."

Velký muž si dával pozor, aby se nepohnul.

„Mluv se mnou," řekl Els. Zatlačil špičku dlouhé dýky, ostré jako břitva, o čtvrt palce hlouběji do prostoru pod mužovou pravou čéškou. Nic. „Nikdo ti nepomůže. Tvůj vyzáblý přítel odešel." Pořád nic. „Jestli máš aspoň tolik rozumu, kolik dal Bůh ropuše…" Shalugové měli na adresu křižáckých velitelů, kteří jim opakovaně padli do léčky, rčení: Moudrému napověz, hloupého trkni. Tohle vypadalo jako vážný případ stupidity. „Neotravuješ mě bez důvodu. Chci ho znát." Přitlačil na dýku.

Els zaznamenal tu chvíli, kdy šok ustoupil natolik, že si poznání našlo cestu domů. Chvíli, kdy se dostavilo pochopení.

Velký chlapík zaskřípěl zuby. „Nemám ti co říct." Mluvil mechanicky. „Měl jsem najít Carpia. A on mi ukázal tebe. Měl jsem tě zabít ve rvačce a Carpio by odpřísáhl, že jsi začal."

„Ale Carpio odtáhl, hned jak s tebou domluvil. Kam myslíš, že šel? Kdo ti řekl, abys zabil muže, kterého označí?“

„Starkden. Rozkaz mi dala Starkden.“

„Ženská?“

„Jo, Starkden je ženská. Tvrděj to.“

Nevynucená informace. Dobré znamení. Zlom ve vztahu. „Ať už je to kdokoli, poslala tě Starkden. Proč?“

„Hádám, že chce, abys byl mrtvej.“

„Proč?“

Pokrčení rameny.

„Řekni mi co víš o té ženě, včetně toho, kde ji najdu.“

Velký muž nic nevěděl. Nikdy Starkden neviděl. Slyšel, že už je starší, čtyřicet, nebo dokonce padesát. Když člověk udělal, co řekla, dobře zaplatila. Předpokládal, že nemá žádné politické nebo náboženské zájmy, které by sledovala. Ne že by ho ty hovadiny zajímaly.

Els se vyptával dalších deset minut a nic nového se nedozvěděl. „Dobře, Bene.“ Velký chlapík se jmenoval Benetar Piola. „Chci, abys tu seděl tak dlouho, dokud tě nepřestane bolet koleno. Když si na ně hned stoupneš, neudrží tě, roztříštíš si kloub a nejspíš ti budou muset uříznout nohu.“ Blbci nenapovíš, ale můžeš ho použít.

Els objednal Benovi víno, zaplatil a odešel.

Jakmile se vrátil do ubytovny, vyprávěl svůj příběh každému, kdo byl ochotný poslouchat. Myslel si, že skutečný cestovatel by to tak udělal. A doufal, že někdo bude mít ponětí, o co doopravdy šlo. Na oplátku nezískal nic, jen neupřímné sympatie. Měl mít dost rozumu a nenavštěvovat nábřežní hampejzy. Nikdo nebyl ochotný hádat, kdo by mohla být Starkden.

To ráno, kdy se měl nalodit na *Vivii Infanti*, dostal po místním poslíčkovi předvolání. Nervózně ho následoval. Něco se muselo pokazit. Byl si tím zcela jistý, když vešel do místnosti se čtyřmi staršími členy Bratrstva války.

„Jsi sir Aelford daSkees, na cestě domů ze služby ve Svatých zemích?“ zeptal se jeden.

„Ano, jsem.“

„Já jsem Parthen Lorica. Ze Zvláštního úřadu. Zajímáme se o incident v námořnické taverně.“

„Proč?“

„Prosím?“

„Stěžoval jsem si tady všude až do zblbnutí a jediné, co všechny zajímalo, bylo, jestli někomu náhodou nedlužím peníze. Někdo chce zabít daSkeese? Radši mu nic nedávejte na dluh.“

„Spolehlivá obchodní praxe.“

Els se ušklíbl, ale mlčel.

„Někdo nám ten příběh převyprávěl. A jsme tady. Zajímá nás to.“

Els nevraživě odpověděl: „No a?“

„Řekni nám, co se stalo. Snaž se nic nevynechat. Každý drobný detail může být důležitý. Možná nám to dá šanci udělat něco, co máme už dlouho v úmyslu.“

„A to je?“

„Získat spojení na čarodějnici a zjistit, kdo si říká Starkden.“

Else pokoušela představa, že každý nepřítel Bratrstva války je přítel Else Taga. Jenže tenhle konkrétní nepřítel Bratrstva zaplatil za vraždu Else Taga.

Els vyprávěl celý příběh skoro přesně tak, jak se přihodil – zdarma přidal něco tvůrčích úprav ve prospěch Nahlika a Mallina.

„Ty námořníky, se kterými jsi seděl, jsi neznal?“

„Ne. Ti dva střízlivější se navzájem znali, ale ten spící opilec k nim nepatřil. Tím jsem si jistý, i když ho vynesli ven. Byl tam, už když jsem přišel. Ti dva se objevili až za pár minut.“

„A jmenovali se Ren a Doy?“

„To mi řekli. Nestaral jsem se o ně. Šel jsem tam, protože v Lucerně mají peqaadskou kávu, a na tu jsem si zvykl… Snažil jsem si odpočinout, než zase vyrazím na cestu. Nesnáším cestování po moři. Trpím mořskou nemocí. Je mi zle.“

„Carpio a Benetar Piola byli ti další?“

„Ano.“

„Carpia známe,“ poprvé promluvil nejstarší Bratr.

„Jenom debil by Carpiovi svěřil nějaké tajemství,“ řekl Lorica. „Ale někdo ho musel najmout. Takže on je ta nit, za kterou musíme zatáhnout. A Piolu by nemělo být těžké najít.“

„Můžete mi říci něco o té ženě, která mě chce dát zabít?“

„Ne. Ale jen proto, že toho taky moc nevíme. Doufáme, že to se změní. Proč by tě měla chtít zabít?“

„Prosím vás, s tím nezačínejte. Už jsem si skoro uvařil mozek, jak se na to snažím přijít. Jediná věc, která mi dává smysl, je, že si někdo vybral špatný terč. Ten Carpio. Jestli mě sledoval, možná mě sledoval odsud. Možná měl sledovat někoho, kdo je tu ubytován.“

„Možné to je. Nebo si Starkden myslí, že jsi někdo jiný, v přestrojení. S kým si tě mohla splést?“

Els pokrčil rameny. „Strávil jsem celý život bojem pro Triamolin. Nemám nic, co by stálo za krádež. Ani ve Svatých zemích, ani doma v Tramainu. Všechen svůj majetek vezu s sebou. Pro koho by ta žena mohla pracovat?“

„Pomluvy ji spojují s patriarchou, s Východní říší a s Hanselem Černou botou. Má někdo z nich důvod tě zabít?“

„Těžko.“

Lorica dodal: „Starkden je spojována také s Nevěřícími, zvláště s Lucidií.“

„Nikdy jsem s nimi neměl nic společného. Většinou jsme se střetávali s kmenovými nájezdníky, které uplatil Dreanger, aby nás obtěžovali. Kromě bitvy u Studny Dní. O kterou jsem přišel, protože jsem ležel se zraněním od otráveného šípu.“

„Vyšli jsme ti vstříc,“ řekl mu Parthen Lorica. „Doufáme, že ty nám také. Odjíždíš na palubě *Infanti*? Jestli něco zjistíme, než napne plachty, pošleme ti vzkaz.“

„To oceňuji.“ Bylo to velkorysé gesto. Ti muži ctili to, v co věřili, že je. Ale Els doufal, že nebudou úspěšní. Úspěch by mohl znamenat, že přijdou na to, že Starkden ve skutečnosti pátrá po veliteli Sha-lugů, který předstírá, že je Aelford daSkees.

Věnoval se mentálnímu cvičení, které mělo potlačit stres. Úspěch se mu vyhýbal. V duchu uviděl hezké blonďaté děvčátko, batole, které se divoce šklebilo, jak se k němu snažilo dojít. Mátlo ho to,

dokud si neuvědomil, že to musí být jeho sestra. Po zádech mu přeběhl mráz.

Jeho pokusy vybavit si rodinu obvykle končily hořkým neúspěchem. To bylo překvapivé. Chlapci Zářivého pramene, když byli ještě malí, si pamatovali své rodiny. Zvláště matky. A vycedili mnoho tichých slz, ve tmě, když je jejich učitelé nemohli vidět.

~ ~ ~

Els se nalodil na *Vivii Infanti* krátce po poledni, aniž by za celé dopoledne něco snědl. Když dorazil, loď se ještě stále nakládala. Na přístavní hrázi vypátral Mallina a Nahlika.

Sonsanský námořník si odškrtl jeho jméno na seznamu. Další muž, který měl na řetízku kolem krku dýmku, ho odtáhl stranou. „Sire Aelforde, věci, které jste poslal napřed, jsou ve vašem osobním boxu. Ukážu vám kde.“

Vivia Infanti se nepodobala dlouhým, štíhlým válečným žralokům, které viděl, když se blížil ke Staklirhodu. Byl to obrovský dřevěný škopek s příliš velkými nástavbami na obou koncích, sto třicet stop od přídě po záď a padesát pět stop na šíř. Monstrum mezi obchodními loděmi, původně nejspíš postavené k transportu křižáků na východ.

Na přídi pod zábradlím byly úložné prostory, evidentně zabudované až dodatečně. Námořník otevřel poklop na něčem, co se ukázalo být kójí o rozměrech lehce větších než dvě stopy na všechny strany.

„Tohle zabrání tomu, aby věci neklouzaly po palubě. Nebo aby je za špatného počasí spláchla voda. Nezabrání to krádeži ani to neudrží věci v suchu, když se počasí pokazí. Používej to podle toho.“

„Díky.“ Els přemýšlel o malém balíčku ve voskovaném plátně, který ležel uvnitř. Balíček obsahoval psané instrukce od Gordimera. Neměl ho otevřít, dokud nebude na cestě do Sonsy.

Els uložil svou výstroj, zavřel box a přidal se k Eniu Scolorovi u zábradlí shlížejícímu na nábřeží. Scolora řekl: „Slyšel jsem, že si tě podali Lovci čarodějnic.“

„Kdo? Ti Bratři, se kterými jsem mluvil dopoledne? Chtěli vědět, co se stalo v Rezavé lucerně. Nikoho jiného to nezajímalo.“

„Prý to byl Parthen Lorica a Bugo Armiena.“

„Jeden z nich říkal, že se jmenuje Lorica.“

„To jsou oni. Jsou ze Zvláštního úřadu. Loví duchy, démony a čaroděje. Každý je rád, když si ho nevšímají.“

„Hm. Řekni mi něco o Zvláštním úřadu.“

„V Triamolinu se ti asi Bratři nepletli pod nohama.“

„Triamolin je prdel světa. Jsme tam jen proto, že jim ještě nestálo za to nás odtamtud vykopat.“

Scolora navázal dlouhým vyprávěním o fanaticích, skrytých uvnitř už tak fanatického Bratrstva. O mužích s velkým magickým nadáním, kteří si nepřáli nic menšího než zánik Tyranie noci.

Els to nechápal. Noční bytosti nebyly o nic horší než lvi a hyeny. Dělaly to, k čemu je Bůh stvořil, stejně jako psi, mouchy nebo duha. Mohly být nebezpečné nebo smrtící, ale to mohla být každá jiná část přirozeného řádu. Tyranie noci byla součástí světa a života.

Scolora pokrčil rameny. „Daří se jim to. Můžou si dovolit být fanatičtí. Žijí tady, kde noc není součástí jejich životů každou minutu každého jednotlivého dne.“ Narozdíl od území mezi studnami Ihrianu, kde tomu tak bylo více než kde jinde ve světě.

„Jak se jim to daří ve Svatých zemích?“

„Neustále si stěžují. A svádějí své neúspěchy na pramány. Ale říká se, že se něco stalo. Vře to mezi nimi, jako když dloubneš do vosího hnízda.“

„Co?“

„Myslím, že někdo zakroutil krkem opravdu velké strašidelné potvoře. A byl to obyčejnej chlápek, žádnej kouzelník. Chtějí vědět, jak to provedl.“

Námořníci požádali Else a Scoloru, aby uhnuli od zábradlí. Začali uvolňovat vyvazovací lana. Shromáždily se čluny, aby loď dopravily od přístavní hráze do kanálu. *Vivia Infanti* byla plně závislá na plachtách. Tím, že se lodní doprava zbavila veslařů, se ohromně ušetřilo na nákladech za práci.

Zvedl se poryv větru, který loď postrčil zpátky k molu. Veslaři ve člunech si svou mzdu zasloužili.

Posádka na palubě neodložila odrazníky, dokud *Infanti* nebyla třicet stop od mola a její příď se nezhoupla směrem do kanálu.

První malé plachty byly napnuty. *Infanti* brzy zamířila po svém a plazila se vpřed i bez odpovídajícího kormidlování. Byly rozvinuty další plachty.

„Kapitán těchhle necek je dobrej," řekl Els.

„Kdyby nebyl, není kapitánem. Sonsani jsou praktičtí a pragmatičtí až do extrému. Jsi v pořádku?"

„Nikdy nejsem v pořádku, když mám pod nohama místo hlíny vodu. Tam dole žije spousta potvor se spoustou zubů. A všechny mě chtějí sežrat."

Scolora se usmál. „Mořská nemoc, že?"

Obchodní loď urazila kus cesty. Snadno se dostala do kanálu a přiblížila se k majáku, který označoval ústí přístavu. Jakmile *Vivia Infanti* mine dvě stě stop vysokou, cihlovou stavbu, bude na otevřeném moři a Els se bude víc a víc cítit, jako by přepadl přes okraj světa. „Ano."

Kapitán srovnal *Infanti* s řadou navigačních značek. Signalisté posílali vzkazy mezi velitelem přístavu na břehu a hlídači provozu na majáku. Runch byl rušný přístav.

Na zadní nástavbě vypuklo vzrušení. Jeden ze signalistů zavolal kapitána. „Něco se děje," řekl Els.

„Nic ti neujde, co?"

Kapitán, první důstojník a několik dalších se shromáždili kolem signalistů. Po dvou minutách mávání praporky hlavní bocman zařval příkazy posádce, ať vykasá plachty. Kormidelník stočil loď na pravobok, ven z kanálu. Ztratila směr. Zakrátko zaskřípala a zarachotila kotva.

„Vsaď se, že támhle je důvod," řekl Scolora a ukazoval na dlouhý člun odrážející od malé hráze na úpatí hory Calen, která byla korunována Malou andělskou pevností, hlavním sídlem Bratrstva války. „Někdo se chce svézt."

Els doufal, že nejde o nic víc.

Kapitán vyštěkl. Palubní mužstvo začalo shromažďovat pasažéry v podpalubí. Na žádosti o vysvětlení nikdo neodpovídal.

Posádka následovala pasažéry se stejnou mírou nadšení. Plavčíci a důstojníci se k nim také přidali a na palubě zůstal jenom kapitán.

Els slyšel, jak se člun vyrovnal vedle lodi a otřel se o trup. Nějací lidé se vyšplhali na palubu. Ozvala se tlumená, ohnivá výměna názorů. Postupně umlkla.

Posádka i pasažéři doslova vytryskli na otevřenou palubu, když dostali svolení.

Nebylo tu nic k vidění, kromě dlouhého člunu, který mířil zpátky k molu pod Malou andělskou pevností. Kapitán začal znovu vydávat rozkazy. Posádka se znovu připravila na vyplutí.

Ani ne o hodinu později nikdo nevěděl o nic víc, než co bylo zřejmé okamžitě. „Je to někdo ze Zvláštního úřadu," domníval se Scolora. „Velký čaroděj. Něco se děje, Alfe. Tady se tvoří dějiny. A my jsme u toho, přímo uprostřed." Vzrušovalo ho to.

Els nebyl vzrušený. Měl strach, že *Vivia Infanti* zastavila kvůli němu.

Nic nenasvědčovalo tomu, že je na palubě nový cestující. Pokud existoval, vařil si sám. Lodní kuchař pro žádného tajného cestujícího nic nepřipravoval. Nikdo nebyl násilně vystěhován ze své kajuty.

~ ~ ~

Západní pobřeží Firaldie, jižně od Sonsy, byla nejhustěji osídlená venkovská krajina, jakou kdy Els viděl. Každý výběžek země se chlubil nějakou pevnůstkou nebo hlídkovou věží. Země prudce klesala do Matky moří.

Námořní doprava byla hustá. Každý člun, který se dostal na doslech, něco prodával.

„Všichni jsou na moři, protože je nádherné počasí," řekl Scolora. „Užívej si těch pěkných dnů."

„Dobrý návod k životu." Els si na Scoloru zvykl a cítil se s ním pohodlně. Enio pořád mluvil, ale téměř nikdy se neptal. Eniovi nevadili zamlklí veteráni. Spousta vojáků byla takových.

Několik dalších cestujících mířilo domů ze Svatých zemí. Ta cháska tvořila izolovanou partu. Zbývající cestující byli poutníci, kteří navštívili studny Ihrianu. Els, Scolora a dva další ze západnějších zemí se dohodli, že ze Sonsy budou pokračovat v cestě společně. Els přemýšlel, jak se od Scolory vzdálí na tak dlouho, aby mohl zmizet.

Nenašel dost soukromí, aby se mohl podívat na své zapečetěné rozkazy. Balíček od Gordimera obsahoval tucet dopisů a každý měl být otevřen po dosažení předepsaného bodu mise. Byly v něm tři dopisy, které si měl přečíst dříve, než dorazí do Sonsy. Zůstaly neotevřené. Měl obavy. Mohly obsahovat nějaký kritický detail, který vyžadoval řešení… i když o tom pochyboval. Gordimer byl nervóznější než hnízdo starých ženských.

„Těšíš se domů?“ zeptal se Scolora.

„Ani ne. Už to nebude takové, jak si to pamatuju. Všichni, které jsem znal, budou staří nebo mrtví.“

Scolora se zatvářil kysele. „Do hajzlu, zkazíš mi každou radost, Alfe. Teď jsem si uvědomil, že se vracím do cizí země.“

„Starý Dev v Triamolinu to taky říkal.“

„Hm? A co?“

„Že minulost je cizí země. Zdá se mi, že sním, a brzy se probudím na svém kavalci v Triamolinu.“

„Jo? Tak pokračuj ve snění. Támhle je vnější majáková loď.“ Enio už kdysi Sonsu navštívil.

Vlastní Sonsa byla říční město osm mil ve vnitrozemí. *Vivia Infanti* popluje od jedné majákové lodi k další, dokud se neobjeví pravidelné říční bóje. Lodivod, který se nalodí na první majákové lodi, je povede po zbytek cesty.

Lodivod převzal velení. Hodiny ubíhaly. Loď postupovala pomalu. Els si postěžoval: „Posledních pár mil nám bude trvat celý den.“

„Vsadím se, že tě nechají vystoupit a pokračovat pěšky.“

„Možná,“ připustil. „Budu jako znovuzrozený, až ucítím pod nohama pevnou zem.“ Věděl, že jeho společníci už jsou jeho stížnostmi unavení.

„Na to se těšíme všichni, kámo.“

Trvalo skoro celý den, než se doplazili po řece Saun k úžasnému sonsanskému nábřeží. Els žasl nad podivnými rušnými budovami, všemi tak vysokými, tak vyšňořenými, tak vesele barevnými. Al-Qarn byl ponuré město z nepálených cihel, s malými čtvercovými budovami; barevné byly jenom markýzy, kterými obchodníci odlišovali svoje živnosti. Kaif neměl rád barvy.

Vivia Infanti míjela kotviště za kotvištěm. Els se zeptal jednoho námořníka proč.

„Ta nám nepatří. Jsou červená nebo modrá. *Infanti* je loď Durandantiů. Barva Durandantiů je zelená.“

Barva byla aspektem chaldarejské kultury, který Else mátl. Ve Východní říši, Firaldijských republikách a královstvích, v knížectvích na Promptenském pobřeží, všude, kde Stará brothská říše kdysi měla trvalý vliv, se obyvatelstvo rozdělovalo mezi dvě nebo více barev. V současnosti obvykle označovaly politické strany. Barvy měly původ ve starověku, používaly je sázkové společnosti a skupiny fanoušků při týmových soutěžích v cirku nebo hipodromu.

Sonsa tvrdila, že je nejdůležitější obchodní silou Matky moří. Aparion a Dateon s tím nesouhlasily. Platadura, v pramánské Direkcii, to rovněž odmítala. Sonsa ukazovala světu sjednocenou, rozhodnou tvář, ale hádky domácích frakcí byly horší než hádky rozmazlených dětí. A v očích nezasvěcených neměly rozumový základ.

Nebyly tu žádné ideologické nebo vědecké konflikty. Pouze věčný, zatvrzelý boj o kontrolu nad státem. A jako všude ve Firaldii, místní politika se tvořila v rodinách.

Scovilettiové a Fermiové se nikdy neshodli.

Scovilettiové vlastnili nejmenší flotilu, ale žoldácká armáda, kterou ovládali a pronajímali, převážně v chaldarejské Direkcii, jim dávala velkou výhodu hrubé síly meče.

A Fermiové, samozřejmě, měli vždy sestřenici, která se provdala za patriarchova bratra, dceru, která se provdala do velké rodiny v Dateonu nebo Aparionu, nebo dávali úvěry panovníkům městských států na severních planinách, případně nějakým jiným způsobem vytvořili aliance, které je chránily před závistí Durandantiů a Scovilettiů.

Els nadával: „Někde v Sonse mám najít advokáta, který zastupuje většinu rodin z Tramainu. Dopis, který jsem dostal v Triamolinu, říká, abych ho našel. Bude prý vědět, co dál.“

„To dává smysl,“ řekl Scolora. „Takže ho potřebuješ najít. Ale postará se o tebe?“

Ano, snad. V Sonse byli dreangerští agenti. Měl s nimi navázat kontakt. „Najdu si ho. Jestli se někdy dostaneme na břeh. Tohle je můj plán. Ty, Tonto a Adrano nás ubytujete u zprostředkovatele a zjistíte, jak pokračovat do Sheavenallu. Já najdu svého člověka a pak za vámi přijdu.“

„Dobrej plán. Až na jednu maličkost.“

„A to jakou?“

„Chtěl bych zjistit, kdo se skrývá v kapitánově kajutě od chvíle, co jsme opustili Staklirhod. Můžeme se schovat v docích a číhat, dokud nevyklouzne na břeh.“ Scolorův tón nenechával pochybnosti o jeho odhodlání.

„Jsi si jistý, že to chceš riskovat?“

„Ty ne?“

„Myslím, že to je ztráta času.“ Ale ve skutečnosti chtěl vědět, jestli ho nějaký čaroděj Bratrstva války nesledoval po celou plavbu přes Matku moří.

„Ale proč ne. Jen musíme být opatrní.“

~ ~ ~

„Musí být svátek,“ řekl Scolora. „Zdá se, že nikdo nepracuje.“ Zatáhl všechny za hromadu objemných žoků bavlny, sto yardů od lodi.

Els se zděsil. Je možné, že se z Dreangeru pašuje tolik bavlny? Pouze jedním firaldijským obchodním domem a jen do tohohle jednoho přístavu?

Scolora vybral dobré místo. Měli výborný výhled na loď, aniž by byli vystaveni zvědavým pohledům těch několika dělníků v doku.

„Rozumíš těm lidem?“ zeptal se Scolora. Sonsanský dialekt byl téměř nesrozumitelný. Els zavrtěl hlavou. Stěží rozuměl Scolorovi.

Tonto zašeptal: „Něco se děje. Do hajzlu. Enio, ty mameluku. Nevěřil jsem ti. Nikdo ti nevěřil, ale měl jsi pravdu.“

Všichni si našli nějakou skulinku, aby viděli na loď.

Opravdu, paluba *Vivie Infanti* ožila. Ještě před chvílí se loď zdála být opuštěná, posádka se vypravila na břeh hned po cestujících.

„To nejsou členové Bratrstva,“ řekl Els. Loď opouštěli dva muži. První byl vysoký a nesl se povýšeně, rozhlížel se, jako by chtěl

vyzvat vesmír na souboj. Druhý byl starší, ohnutý a pral se s ohromným množstvím zavazadel. Vysoký muž mu nepomohl. Ani jednoho z nich nebylo během plavby vidět.

„Myslíš si, že tu budou pobíhat ve svém červenočerném stejnokroji a křičet: Haló, jsem tady správně? Ať už pátrají po čemkoli, je jasné, že to má zůstat utajeno."

Uzavřený kočár tažený dvouspřežím dohrkal k lodnímu můstku.

„Tomu říkám načasování."

Starší muž zápasil s nakládáním zavazadel do kočáru. Vozka mu pomáhal. Vysoký muž upřeně zkoumal okolí.

„To se mi nelíbí," řekl Tonto. „Mizím odsud." Rychle a potichu vyklouzl do stínů.

„Sakra!" řekl Scolora. „Co tím chtěl říct?"

Adrano znal Tonta ze Svatých zemí. Řekl: „Nevím, ale jsem ještě pořád naživu, protože jeho instinkt se u studen Ihrianu nikdy nemýlil."

„Takže bychom ho měli radši napodobit," řekl Els. Byl zvyklý naslouchat zlým předtuchám Bouna a al-Azíra er-Selim.

„Kočár se rozjel," řekl Scolora. „Naším směrem."

„Sakra! Hlavy dolů, hned. Schovejte se."

Scolora protestoval: „Jsou tu i jiní lidé."

Kočár se rychle přiblížil k jejich úkrytu. Els letmo zahlédl jeho jasanový bok skulinou mezi žoky. Potom ze světa zmizela všechna temnota.

Boží pěst ho udeřila do hrudi a mrštila s ním proti zdi skladiště. Za letu slyšel trhané výkřiky svých společníků. Bavlna vybuchla ve fontáně plamenů.

Upadl do bezvědomí.

Netrvalo dlouho. Několik otupěle vyhlížejících přístavních povalečů právě začalo prolézat žoky, žvanili však příliš rychle, než aby jim bylo rozumět. Přesto Els pochytil slovo čarodějnictví.

Uvědomil si bolest v levém zápěstí.

„Bůh je milosrdný," zamumlal. Zápěstí bylo popálené. Už se mu začaly dělat puchýře. Zachránil ho talisman.

Vyškrábal se na nohy, obalený bavlnou a vyděsil Sonsany. „Co se stalo? Kde jsou moji přátelé?"

V rozhovoru, který byl ztížený jazykovou bariérou, Els vysvětlil, že on a jeho přátelé chtěli ušetřit nějaké peníze a rozhodli se přespat mezi žoky bavlny. Pak něco vybuchlo.

Sonsané nic jiného nevěděli. Jen: *BUUM!* a nábřeží bylo pokryto tunami doutnající bavlny. Mysleli si, že to může mít něco společného s rozmíškami mezi velkými rodinami.

Vzápětí našli Scoloru. Direkcián byl mrtvý. Zemřel důkladným a příšerným způsobem. Byl roztrhán na čtyři kusy, volně spojené pruhy kůže a masa. A Adrano byl rozptýlen téměř na stejném prostoru jako bavlna.

V tu chvíli to přístavním povalečům konečně došlo. Už dříve použili slovo čarodějnictví. Teď viděli důkaz. Okamžitě se rozprchli.

Nábřeží se stalo úplným městem duchů. Kde byli dělníci? Posádky lodí? Kde byli zvědavci přilákaní výbuchem. Šířily se tu špatné zprávy tak rychle?

Els myslel na Scoloru a Adrana. Už pro ně nemohl nic udělat. Cítil vinu a vztek.

Posbíral výstroj a sesul se na dlažbu nábřeží. Nikdo ho nesledoval. Všechno bylo v klidu. Spouštěla se temnota. Musel zmizet do města.

Teď se ve zprostředkovatelském domě nemohl objevit.

Světlo proniklo olovnatými skly na zádi *Vivia Infanti.*

Z kapitánovy kajuty.

~ ~ ~

Els se potichu blížil k záďové nástavbě. Na nábřeží se ještě nevrátil život. Ale to nebude trvat dlouho.

Někdo v kapitánově kajutě hrál na loutnu truchlivou melodii, kterou Els neznal. Byla to smutná píseň o neopětované lásce. Jako většina podobných vznikla v Conneku, kde byly tyto věci vynalezeny.

Els pomalu odsunul petlici a neslyšně strčil do dveří.

Kapitán seděl na přepychové židli za stolkem s lodními mapami a zíral záďovými světlíky na rozsvěcující se hvězdy, sledoval, jak indigové nebe ustupuje noci. Zády byl obrácen k Elsovi.

Přestal hrát svou smutnou píseň. „Nemyslel jsem si, že dodržíš slovo, černokněžníku.“ Námořník poslední slovo vyplivl jako nadávku s výrazem nezměrného opovržení.

Otočil se a zarazil. „Kdo k čertu jsi?“

„Nešťastný muž. Tvůj tajný cestující mi právě zabil dva přátele. Budeš mi o něm vyprávět.“

„Děláš si srandu?“

„Možná je nebezpečný. Ale to já taky. A jsem tak vzteklý, že bys možná radši nesl lucernu a svítil mým přátelům na cestě do pekla.“

Kapitán bojoval, ale nejlepší léta už měl za sebou a nikdy nebyl rváč. Els byl na vrcholu sil a věděl, jak donutit zajatce k řeči. Jakmile se nevyhnutelné stalo zřejmým, kapitán promluvil: „Ten muž je hloupé, arogantní a bigotní prase. Vlastně ti přeju štěstí, jestli po něm půjdeš.“

To Els neměl v plánu. Nebyl to jeho úkol. Chtěl jen vědět, co se děje, pro případ, že by to mohlo ovlivnit jeho budoucí plány.

Kapitán mluvil. Els se rozhlížel kolem. Studoval předměty, které prozrazovaly, že se celý kapitánův život odehrává právě tady, na lodi. Že není místo, kde by byl raději. Nasbíral exotické suvenýry na zajímavých místech, včetně mečů s neobvyklými čepelemi, kompozitního luku používaného stepními jezdci, šest stop dlouhého ghargalicijského pěchotního luku, který se přestal používat už před stoletími, lucidijské kuše masově vyráběné pro místní domobranu k obraně městských hradeb. Nebyla moc průrazná, ale na krátkou vzdálenost ji dokázal použít každý pitomec. Tahle konkrétní byla malovaná, popsaná sútrami z Písma a opatřená kvalitní tětivou. Nic z toho nebylo majiteli nic platné, jinak by se nestala součástí sbírky chaldarejského námořního kapitána.

„Opatrně s ní,“ prosil Sonsan. „Má jemnou spoušť.“ V kuši byla samozřejmě založená střela.

„Není dobré nechávat ji pořád napnutou. Tětiva se opotřebuje.“ Od dotazů na Bratrstvo se Els propracoval k obecnějším otázkám. Jaké postoje Sonsané zaujímají vůči církvi? Vůči Sublimovi V.? Vůči patriarchovu zjevnému odhodlání vypravit novou křížovou výpravu?

„Křižáci jsou pro Sonsu prospěšní,“ odpovídal kapitán. „Patriarcha je blouznící šílenec, ale to nám nevadí, dokud nám do truhlic teče zlato.“

Els se usadil do kapitánovy židle. Kapitán byl přivázaný k vlastnímu mapovému stolku. Els si otevřel dopisy od Gordimera.

Neobsahovaly toho moc, co by si nedal dohromady sám. Drž se při zemi. Měj oči a uši otevřené. Zapamatuj si všechno, co zvládneš, i když to nebude vypadat důležitě. Pokus se přijít na to, proč Arnhanďané myslí tak, jak myslí. Zasévej semena konfliktů mezi potenciální nepřátele Dreangeru, aby nemohli věnovat žádnou pozornost zámořským dobrodružstvím. Dostaň se co nejblíže Sublimovi a Kolegiu. A tak dále a pořád dokola, bez jediné poznámky o tom, co dělat při napadení najatými vrahy. Nebo kouzelníky Bratrstva války.

Nezjistil, jak se kontaktovat se dvěma dreangerskými agenty v Sonse, kteří se ani navzájem neznali.

„Pitomej křižáku,“ zasípal kapitán tak přiškrceně, že to Els málem ani nezaznamenal. „Vzbuď se, někdo je na lodi.“

Els se ho neptal, jak to ví. Byla to jeho loď. Els posbíral dopisy, vzal lucidijskou kuši a skryl se v tmavém koutě.

Petlice se pohnula a dveře se otevřely dovnitř. Postava v černém vstoupila, spatřila svázaného kapitána a vyhrkla: „Kurva, co to je?“

Els zmáčkl spoušť. „Pozdravuj Enia a Adrana.“

Útočník se pohyboval jako kočka, ale ne dost rychle. Zaskučel bolestí, s propíchnutou pravou paží a ramenem.

Els odložil kuši a přiskočil, doufaje, že udeří dříve, než protivník stačí použít svá kouzla.

Ale Bratr stačil odvrátit úder krátkým mečem. Přestože byl raněný a musel bojovat levou rukou, nebyl na něm znát nedostatek sebevědomí. Dokud si neuvědomil, že čelí zručnému soupeři.

Učinil výpad, o krok Else zatlačil a utekl dveřmi. Els se rozhodl raději nevyběhnout do toho, co ho mohlo čekat venku. Byla noc. A proti sobě měl mocného kouzelníka.

Našel další střelu do lucidijské zbraně a ujistil se, že má své dopisy bezpečně strčené za košilí. Potom uhasil lampu a otevřel olovnaté okenní sklo.

Vydrápal se ven, uchopil uvazovací lano a spustil se na nábřeží. Skrčil se za velkým, dřevěným pacholetem a lapal po dechu, když se objevil zraněný Bratr a opatrně se sunul dolů po můstku, ohlížeje se přes rameno.

Proč nepoužil kouzlo?

Els vypustil druhou střelu.

Uslyšel zásah, ale střela nezabránila muži v útěku. Možná měl pod uniformou Bratrstva ještě něco na sobě.

~ ~ ~

Dreangerský agent, který vpustil Else do svého obchodu i v neslušnou hodinu, byl trpaslík, zkroucený malý devedijec, sotva čtyři stopy vysoký. Neměl radost. „Věděl jsem, že ten den přijde. Snažil jsem se předstírat, že ne. Namlouval jsem si, že jde jen o pár stříbrňáků tu a tam, výměnou za příležitostný dopis. Ale všechno to bylo kvůli tomuhle, že?“

Els zkoumal okolí ve slabém světle drobné lampičky, kterou trpaslík nesl. Nacházeli se v mrňavém stříbrotepeckém obchodě. Trpaslíkovi klienti byli nejspíš převážně devedijci. Skoro všechno, co Els viděl, byly devedijské náboženské předměty. Tomu napovídala i skutečnost, že obchod byl umístěn v srdci sonsanské devedijské čtvrti. „Jo. Máš pravdu. Na tohle jsi čekal. Za čekání na tohle jsi byl placen. Potřebuju zmizet. A už se neobjevit. Mám pro tebe dopis z al-Qarnu.“

Trpaslík se jmenoval Gledius Stewpo. „Nějak to budeme muset zvládnout.“ Stewpo možná nebyl vývojem situace potěšen, ale byl připraven si s ní poradit. Pod domem měl tajnou místnost. Pro případ, že by na ni někdo narazil, se tvářila jako skrytá dílna. Člověk se v ní mohl skrývat v relativním pohodlí. „Nenajdou tě bez použití vopravdu nadupanýho kouzla.“

Stewpo měl několik tiků, které Else rozptylovaly. Za prvé, jeho hlava byla v neustálém pohybu, kývala se nebo třásla. A každou druhou větu končil potlačovaným smíchem, jako by si vychutnával vtip, který si právě v duchu připomenul.

Els neshledal jedinou věc z toho, co trpaslík řekl, ani vzdáleně zábavnou.

A co bylo nejhorší, když si trpaslík sedl, kýval se. Dopředu a dozadu, dopředu a dozadu, rychle a bez ustání. A svých tiků si nebyl vědom.

Stewpo si přečetl dopis z al-Qarnu. „Dobře. Tak jo. Pomůžu, jak jen budu moct."

Els mu řekl všechno. Vypouštět něco se zdálo zbytečné. „Upravil jsem Adranovy ostatky, aby to vypadalo, že to roztrhalo mě, pak jsem prošel jejich věci a vzal, co vypadalo, že by se mohlo hodit."

„Dobře. A co ten vrah z Bratrstva, který ti unikl?"

„Nevím, kdo to ve skutečnosti byl. Vím, že to nejsou rozumní lidé. Ale musí si uvědomit, že vraždit lidi, jako je ten kapitán, po tom, jak jim pomohl, je kontraproduktivní. Lidi tě nepodpoří, když je za odměnu zabiješ."

„Myslel jsem spíš, co se s ním stalo."

„Utekl."

„A necítils ani trochu magie?"

„Přesně tak."

„Napálili tě. Ten, co sis myslel, že je sluha, byl kouzelník. Ten druhej byl pomocník nebo ochranka."

„Můžeš mít pravdu. Jak bezpeční jsme tu před nocí?"

„Úplně. Tahle země byla zcivilizovaná ještě před tím, než vznikla Stará brothská říše. Démoni byli vymýceni snad tisíckrát. Zůstali jenom ti vlídní. Ti zlí byli všichni zapuzeni nebo spoutáni do kamenů, stromů a potoků. Nezbylo toho moc, co by mohl čaroděj použít. Sonsané to tak chtějí. Chtějí, aby svět utvářely zákony obchodu, a ne bolesti a chaosu."

„Zákony chaosu?"

„I nepořádek obsahuje řád, když ho zkoumáš z dostatečné blízkosti."

„A co když si ten čaroděj přinesl vlastní démony?"

Trpaslík měl rozcuchané bílé vlasy, které se nepřátelily s hřebenem. Když se neoddával jinému tiku, projížděl si je prsty. „To je možné. Ale říkal jsi, že je ze Zvláštního úřadu Bratrstva války. Ti lidé chtějí ukončit Tyranii noci. Netahají ji s sebou."

„A nejsou ochotní používat zlo, aby porazili zlo?" Běžný lidský omyl, i v Říši míru.

„Řekli by, že ne. Ať je to, jak chce, nenajdou tě. Když zůstaneš v téhle místnosti. Odpočívej. Ráno zjistím, co se povídá.“

„Neměň svoje zvyky. A opravdu bych ocenil svačinku. Od rána jsem nic nejedl.“

„Mohl bych bejt tvůj děda, Sha-lugu, tak mě neuč řemeslo.“

„Promiň… nebudu.“

~ ~ ~

Gledius Stewpo přinesl příští večer jídlo. „Sha-lugu, teď se ti odsud nebude chtít. Vypadá to, žes mi nelhal. Stejně, tvůj příběh je jen odvárek ve srovnání s tím, co šíří Bratrstvo. Tvrdí, že pronásledují cizince, který chce špehovat církev.“

„Opravdu? To zní malinko uhozeně. Říkají kdo? Nebo proč?“

„Ne. Tady stejně nikdo nevěří tomu, co tvrdí Bratrstvo. Pokud není Modrý a zavázaný Fermiům.“

„Takže je z toho spousta vzrušení. A politici se to snaží převzít?“

„Šíří se i jiné teorie. Podstatný je, že nechceš, aby tě někdo viděl. Blonďaté vlasy stačí, aby tě odtáhli k výslechu, zaručeně.“

Els přikývl. Typické štěstí. Jediné, co měl v Sonse udělat, bylo vystoupit z lodi a pokračovat v další cestě.

„Kdybys nevyslýchal kapitána *Vivie Infanti*, mohl jsi z toho vyváznout bez podezření. Ale ty ses pokusil zabít člena Bratrstva.“

Els zavrčel. „Nepřemýšlel jsem strategicky, ale takticky. Domníval jsem se, že je třeba zjistit, co se děje.“

„Měl jsi štěstí. Nevědí, koho hledají. Ale hledají dost usilovně. Prosáklo od nich, že je čaroděj pořádně nervózní, protože tu explozi neměl nikdo přežít.“

„Neříkal jsi, že v Sonse je nadpřirozeno zpacifikováno?“

„Nejspíš jsem si spletl hubu s řití.“

„Co si myslí Sonsané?“

Trpaslík se uchechtl. „Neznám moc lidí, který by naštvalo, kdyby se pár Bratříků z místních kasáren probudilo mrtvých. Nemají tady velkou moc a vliv mají jenom na rodinu Fermiů, ale mezi devedijci a dainshausy jsou skrz naskrz neoblíbení.“

„Mají ten druh moci, že si můžou dovolit lovit lidi na ulici? Aniž by Sonsa vybuchla?“

„Durandantiové a Scovilettiové si je nechtějí znepřátelit. Protože pak by se Bratrstvo mohlo spojit s jinou rodinou.“

„A Bratrstvo z toho ždímá, co se dá, je to tak?“

„Jasně, nejsou to hlupáci. Přesto nechápou, jak moc je lidi nemaj rádi.“

„Hm?“

„Jsou příliš mocní. Ale jsou mocní jenom proto, že zdejší situace je stejná jako v každém městě ve Firaldii. Neexistuje nic, co by sjednotilo šlechtu. Je tu jen církev. A Říše se do toho plete zvenčí. V Brothu pět rodin tancuje tanečky moci, patriarchát je hlavní odměna. Bez Bratrstva války v pozadí, hlavně Zvláštního úřadu, by Sublim nikdy nebyl zvolen. Je jim zavázán.

Jeho agresivní politika je jejich politika. Neustále to říkám al-Qarnu, ale al-Qarn to nechce slyšet.“

„Gordimer je skvělý válečník. Ale jako vládce a diplomat má nedostatky. Bohužel, kdyby se osud Dreangeru nechal na kaifovi Karimovi Kasímovi al-Bakr, jen bychom se modlili, zatímco křižáci by nás kosili jako žito. Znáš Sonsu. Jak dlouho bude trvat, než se všechno uklidní?“

„Většina lidí si už zítra večer na nic ani nevzpomene. Zbytku to bude trvat do víkendu. Pokud ovšem Bratrstvo nevypíše pořádnou odměnu. To by přilákalo do ulic žraloky.“

„Takže budu jen vyčkávat. Mají tady ovce? Nebo krávy? Nebo něco jiného než prasata? Jím solené vepřové celou cestu z Runchu. A přes všechna rozhřešení od kaifa se cítím nečistě.“

Stewpo nebyl hlupák. „Myslíš si, že jsem idiot, Sha-lugu? Chceš si otestovat moji věrnost skrz dietu? Jsi u mě nějakejch dvacet hodin a ještě tě Bratrstvo nenatáhlo na skřipec. A navíc, měl bys vědět, že žiješ v klamu. Zakladatelé al-Pramy byli maniaci závislí na drogách, žijící v sebeklamu. Ale tady nejde o náboženství. Pro mě je podstatný, co křižáci provádí v Surietu.“

Suriet byl melhaický název pro území, kterému všichni ostatní říkali Svaté země.

První křižácké armády plenily nechaldarejské chrámy a města. Ale zrovna tak chrámy a města chaldarejců, kteří odmítli uznat

nadvládu brothského patriarchy. V těch dobách si Bratrstvo udělalo jméno a zbohatlo.

Ve starých dobách, před pramánským nástupem, náležely studny Ihrianu k Východní říši, kde se udržoval méně zhoubný druh chaldarejské víry. Byl tolerantní. Vyznavači jiných náboženství nebyli obtěžováni, pokud dodržovali zákonné závazky k císaři. To se moc nezměnilo ani po nástupu pramánů – kromě toho, že několik chaldarejských kultů se stalo menšinovou záležitostí.

Když západďané přišli osvobodit posvátné studny, považovali své bratrance ve víře za podlidské zdroje, vhodné leda k vyždímání jejich majetků.

„Důvěra je první obětí našeho řemesla," řekl Els. „Omlouvám se. Přesto bych si příště rád posloužil jehněčí kýtou."

„Chápu. Taky tebou nejsem úplně nadšenej. Upokoj mou zvědavost. Jak jsi přežil útok, který roztrhal tvé společníky?"

Els se ušklíbl. „A kdo teď koho zkouší?"

Stewpo se s Elsem podělil o skopovou pečeni. Poté popíjel tmavé víno z pobřežních vinic. „Další zajímavý den." Jeho tiky dnes večer nebyly tak nápadné.

„Vyprávěj. Cokoli. Moc se jim nevedlo, když mě učili trpělivosti."

„Našel jsem zdroj ambonypských kávových zrn."

„Skvělé. Hádám, že se do Sonsy dostávají po stejných trasách a stejnýma rukama jako bavlna."

Ambonypsa byla černé, kopcovité království jihovýchodně od Dreangeru, oddělené od něj nehostinnou kamenitou pustinou. Ambonypsa byla silně protoariánsky chaldarejská s malou příměsí pohanských a devedijských kmenů. Produkovala nejlepší kávová zrna, jaká kdy byla vypěstována.

Els zvedl levou dlaň. „Odpovím na otázku, kterou jsi mi položil předešlou noc. Přežil jsem, protože nosím talisman, který mě chrání před kouzly a stvořeními noci. Není vidět, ale můžeš vidět popáleniny. Rozpálil se, když to vražedné kouzlo odvracel."

„Chápu. Opravdu bys měl vyzkoušet tohle víno. Je to skvělý ročník."

Els přikývl.

Potichu cinkl zvonek. Trpaslík vyskočil. Zamumlal: „Teď v noci? Nemá přijít nikdo další jako ty, že ne?“

„Pokud vím, tak ne.“

Zvonek se domáhal odpovědi.

„Jdi.“ Els předpokládal, že nehrozí žádné nebezpečí. Lidé, kteří ho hledají, by nezvonili, vykopli by dveře.

~ ~ ~

Když se Stewpo vrátil, vypadal vyděšeně. Šil sebou a byl samý tik.

„Co je?“ zeptal se Els.

„Udělali pokrok. Našli tvého přítele, který uprchl před útokem. Myslí si, že už vědí, koho hledají. Nějakého sira Aelforda daSkeese. Protože to je jediný cestující na *Vivii Infanti*, kterého ještě nevyslechli. Řekl jsi jména, předtím než se ti podařilo nezabít toho Bratra na lodi.“

„Ten chlapec jim nepomůže. Narodil se jako hlupák.“

„Je toho víc. A zajímavějšího.“

„Poslouchám.“

„Kapitán *Vivie Infanti* si veřejně stěžoval na špatné chování a vražedné záměry čaroděje Zvláštního oddělení, kterého byl donucen přepravit sem z Runchu. A zajímavá maličkost. Tvůj kapitán je bratrem dona Aleána Durandantiho.“

„To bude velké zvíře v rodině, že?“

„Vůdce smečky. A způsob, jakým se Bratrstvo začalo chovat potom, co se objevil tenhle čaroděj, všechny nasral.“ Trpaslík se dvakrát zhoupl. „Dokonce i Fermiové reptají.“

„Co se stalo?“ Els si už jen zřídka všímal Stewpových tiků.

„Durandantiové zabavili kasárna Bratrstva. Bratrstvo si na ně vzalo velkou hypotéku a nesplácelo.“

„Nevypadáš sklíčeně.“

„Bratrstvo války patří v Surietu mezi nejhorší predátory. Jejich řád je vybudován na uloupeném bohatství a na prodeji otroků.“

Většina Devů mimo Svaté země byli potomci lidí, kteří byli prodáni v okolí Matky moří.

„Rozumím,“ řekl Els.

„Můžeš něco utajit před tím, kdo tě poslal, Sha-lugu?“

„Neměl bych. Mé zprávy mají zahrnovat vše, co by al-Qarn mohlo zajímat.“

„Jsou věci, které bych radši al-Qarnu neprozrazoval. Zvlášť ne Gordimerovi. Ani tomu druhému. Čaroději.“

„Er-Rashalovi? Proč?“

„Je černokněžník. Slýcháme o něm pověsti. Jsem devedijec a jsou věci, které nechci, aby věděl. Jestli cítíš povinnost hlásit všechno, co zjistíš, pak ti nebudu ochotný pomoci se vším.“

„Můžu přehlédnout ty malé, nepodstatné záležitosti, které nepředstavují žádnou hrozbu pro mou rodinu, můj lid, mou zemi a mého Boha.“ Tenhle trpaslík určitě nemohl ohrozit Dreanger.

„Dobře. Velmi dobře. Takže to risknu a budu mít za to, že Sha-lugovo slovo je stejně cenné jako jeho touha, aby svět uvěřil.“

Els potichu zaklel. Sakra. Trpaslík si z něj střílel. A pravda byla, že al-Prama neviděla nic špatného na nevěřících podvodnících.

„Musíš si pamatovat, že Gledius Stewpo není žádný Sha-lug. Gledius Stewpo je devedijský patriot, který pomáhá svým lidem tím, že podporuje nepřátele jejich nepřátel.“

„Tomu rozumím.“

Devové v diaspoře mlčeli, ale ti kteří přežívali ve Svatých zemích, se k tomu hlásili veřejně. Chtěli ze Surietu vypudit všechny vetřelce. Z jejich Surietu.

„Chci, abys v tom měl jasno. Předtím, než ti ukážu to, o čem uvažuju, že ti ukážu.“

Dějiny Svatých zemí byly tvořeny opakovanými válkami a invazemi, jak se jeden národ za druhým snažil získat kontrolu nad studnami Ihrianu.

Proč nikdy žádná říše neměla centrum ve Svatých zemích?

Els řekl: „Vyjasnili jsme si naše pozice. Jestli si myslíš, že něco musí zůstat jen mezi námi, budu ctít tvé přání.“

„Dobrá. Protože se bojím, že devedijci v Sonse budou brzy potřebovat podporu skutečného válečníka.“

Els tázavě zamručel.

„Bratrstvo nepřijme nevyhnutelné. Neodejdou. Věří, že Bůh je na jejich straně. Neopustí svá kasárna. Chtějí bojovat. Jeden přívrženec Durandantiů už byl zabit.“

„A tohle mě zavazuje dělat tajnosti před al-Qarnem?“

„Nevyhnutelně přijde další fáze – zatímco Bratrstvo hraje o čas a doufá v pomoc od někoho dalšího – vina za krizi bude svalena na cizince a nevěřící.

Při nepokojích vždycky napadnou devedijskou čtvrť. Vládnoucí rodiny v republikách odrazují od náboženského fanatizmu, protože to neprospívá obchodu. Jsou závislí na devedijských řemeslnících a úřednících. Ale chátra je pořád stejně nesnášenlivá.“

V mnoha pramánských městech byli devedijci také důležití. V pramánské Direkcii tvořila devedijská menšina byrokratickou třídu, která své pramánské vládce nadšeně podporovala.

Stewpo dodal: „Tenhle novej patriarcha… Vůbec neví, co je tolerance. Káže proti každému. Dokonce proti vlastním lidem, když zpochybňují, že je Neomylným hlasem Božím.“

„Myslíš si, že se něco stane?“

„Myslím, že se chátra pokusí vyhnat Bratrstvo. Tři rodiny budou sedět na zadku. Budou ranění. Bratrstvo bude tvrdit, že za to můžeme my. Takže se dav vrhne na snadnou kořist. Mezitím se Bratrstvo nějak vyrovná se Třemi rodinami a nic se nezmění.“

„A co chceš ode mě?“

„Profesionální radu. Jak se ubránit. Pokud možno způsobem, který nepřinese mnoho obětí, aby se lůza nerozzuřila, že se bráníme.“

„Tak to ti přeji mnoho štěstí.“ Els neznal způsob, jak bojovat s lidmi, aniž by je rozzuřil více, než už byli. Jediné, co mohl člověk dělat, bylo ubližovat jim tak dlouho, dokud necítili takovou bolest, že je vztek přešel.

„A teď mi vysvětli, co je na tvé informaci tak problematického, že ji nemám sdělovat al-Qarnu?“ Nic neobvyklého nezaznamenal.

„No, myslel jsem si, žes to pochopil. Budeme bojovat, když nás někdo napadne.“

„Dobře, ale proč by tím měl být al-Qarn znepokojen?“

„Naše metody by mohly černokněžníka zajímat.“

„Bránit se bojem by nemusela být ta nejchytřejší věc.“

Trpaslík se otřásl. „Jak myslíš. Pojď se mnou.“

~ ~ ~

Devedijská čtvrť byla tichá a temná. Els si všiml dvojic ozbrojených mužů kryjících se ve stínech. Od řeky Saun se nesla vřava. Nejméně jeden velký oheň osvětloval podbřišky hustých, nízkých mraků.

„Vypadá to na déšť,“ řekl Els Stewpovi.

„To by bylo dobře, zchladil by hlavy.“

Ušli sotva čtvrt míle, což byla velká část šířky devedijské čtvrti. Čtvrť byla hustě obydlená. Zabírala velmi málo půdy. Devové museli pohřbívat své mrtvé vně zdí, v neposvěcené půdě, kterou stranou města určila církev.

Trpaslík zamumlal: „Všude jsou špehové.“

Dva odhodlaně vyhlížející mladíci trpaslíka potichu oslovili. Stewpo odpověděl. Jeden mladík spěchal otevřít dveře něčeho, co vypadalo jako dům bohatého muže. Na úrovni ulice nebyly žádné obchody.

Dveře se otevřely do úzké haly osvětlené jedinou svící. Podlaha byla z ošlapaného tvrdého dřeva. Do haly vedlo čtvero dveří. Všechny byly zavřené.

Na konci haly se dveře otevíraly na strmé schodiště do sklepení. Trpaslík nepotřeboval průvodce.

Stewpo stanul na úpatí a neřekl nic, dokud průvodce nevyšplhal zpět po strmých schodech. Pak otevřel něco, co se tvářilo jako zchátralá almara nacpaná odloženými svršky, strčil ruku mezi oblečení a zatlačil na stranu. Zadní stěna se lehce pohnula a zhoupla se stranou. Odkryla temnotu za almarou.

„V té temnotě nic nečíhá,“ řekl Stewpo.

„Půjdu hned za tebou,“ řekl Els. A dodal: „Navštívil jsi někdy Suriet?“

„Ne. A ty?“

„Ano, nikde není noc tak temná jako tam.“

Trpaslík vrazil do tmy. Ta se ukázala být visícími pruhy černé plsti.

Na druhé straně však světlo také nebylo. Dokud Stewpo neřekl něco, co muselo být heslem.

Starý Dev v tradičním obleku a s obrovským plnovousem se objevil za drobnou svíčkou. Nic neříkal, zatímco Stewpo s Elsem si pospíšili a prošli dalším plstěným závěsem do velké podzemní místnosti.

Els měl podezření, že je celá čtvrť provrtaná tunely a podzemními místnostmi, únikovými trasami a skrýšemi. Uvažoval, co asi Devové udělali s přebytečnou zeminou.

Tihle Devové se na problémy připravovali už dlouho.

Podzemní místnost ukrývala skladiště zbraní a sedm seschlých, zakrnělých starých mužů. Stewpo řekl: „To jsou devedijští stařešinové v Sonse.“

~ ~ ~

Els zaznamenal houštiny šedých porostů na jejich tvářích. Stařešinové možná nespatřili skutečný svět už několik generací. Jeden z nich vypadal, jako by se poflakoval kolem, kritizoval a reptal, když Stvořitel skládal dohromady svoje ohromné, kazové mechanické dílo.

Els si je obhlédl, zaškatulkoval a přesunul pozornost ke skladišti zbraní.

Udělalo na něj dojem. „V e vaší čtvrti musí být spousta peněz.“ Viděl vrhače ohně z Východní říše a lucidijské samostříly toho druhu, který dokázal použít i hlupák bez výcviku. Viděl zbraně určené pro speciální jednotky jako granátníky. Všiml si amfor označených znaky, které říkaly, že obsahem jsou smrtelné jedy, určené pro hroty šípů, kopí, střel do kuší, ostří mečů a dýk.

To vše svědčilo o divokém odhodlání.

Devedijci ze Sonsy už dosáhli hranice toho, co dokázali přetrpět.

„Přivedli jste mě sem,“ řekl. „A vidím, že to myslíte vážně. Co ode mě očekáváte?“

„Když na nás nezaútočí, tak nic,“ řekl Stewpo. „Když zaútočí, tak všechno. Budeš náš generál, naše naděje. Ale nikdo mimo tuto místnost se nikdy nedozví, že nám pomáhal cizinec.“

Els téměř cítil, jak mu kroutí ruce za zády.

„Ukažte mi, co máme k dispozici.“ Byl jim vydán na milost.

Po pěti minutách řekl stařešinům: „Zmasakrují vás. V tom okamžiku, kdy na vás poprvé pošlou čaroděje.“ Kouzla, i v rukou mistrů, se málokdy dala použít ve větším měřítku. Ve velké bitvě byl osamocený kouzelník téměř bezvýznamný, protože mohl ovlivnit pouze nepatrný úsek boje. Ale na uzavřeném stísněném bojišti, v boji o každý dům, schopnosti kouzelníka systematicky drtit odpor naháněly hrůzu.

Els se zeptal: „Proč chtějí chaldarejci zaútočit na devedijce?“

Jeden starý šedivý keř vybavený očima odpověděl: „Tvrdí, že připravujeme celosvětové spiknutí s cílem vyvolat trvalou temnotu.“

„Hádám, že to vysvětluje, proč jsou Devové všude. Není důležité, že vás přivezli jako otroky. Nebudete přece plést pravé věřící fakty.“ Před současnou diasporou, kterou způsobili křižáci, byly ještě dvě. Ty se uskutečnily v dobách Staré říše.

„Na co narážíš?“ dožadoval se Stewpo vysvětlení.

„Chátra vtrhne do devedijské čtvrti. Narazí na ozbrojené odhodlané bojovníky. Co se stane potom?“

„Spousta lidí umře.“

„Potvrdí to všeobecné přesvědčení, že se Devům nedá věřit a že je nutné je vyhladit předtím, než svrhnou církev a znásilní všechny chaldarejské panny.“

Nemělo smysl argumentovat. Ti lidé chtěli bojovat. Neměli v úmyslu ztrácet čas diskuzí se zdravým rozumem. „Co je tohle?“ zeptal se Els, protože právě objevil nástroj ničení, který se neměl vyskytovat jinde než v Dreangeru.

Byla to zbraň na střelný prach, menšího kalibru a s delší hlavní než falkon, který měl na výpravě v Andesqueluzu. Ještě před chvílí na ní pracoval řemeslník. Pach horkého železa pořád visel ve vzduchu.

Roura byla vyrobena omotáváním železného drátu kolem ocelové tyče, zahřátím kovu a vyklepáním. „Mečířská práce?“ Práce byla objemnější, ale podobným způsobem byly vyrobeny nejlepší meče. A nejlepší mečíři v pramánské Direkcii byli devedijci.

Měl by tohle hlásit? Existenci té zbraně? Nebo skutečnost, že Devové mají agenta v er-Rashalových tajných dílnách? Zbraně na

střelný prach se v boji používaly jen velmi zřídka. Do incidentu s bogonem nepřitáhly žádnou pozornost kvůli věčným neúspěchům.

Stewpo nakonec přiznal: „Je to zkušební kus. Nepředstírám, že tomu rozumím. Řekli mi, že nám to umožní vypořádat se s nepřátelskými kouzelníky."

Takže stařešinové vůbec nebyli slepí k realitě. Jestli se dokážou ubránit proti čarodějům, jejich šance vzrostou. Zvláště pokud jsou opravdu tak zkažení, jak o nich tvrdí církev.

„Jestli chcete bojovat a přežít, urychleně tu hračku dokončete," řekl Els.

Jak se koncept téhle zbraně mohl tak rychle dostat do Sonsy?

Šípy se stříbrnými hroty a otrávené železné dýky byly obsahem legend. Ale i jen trochu schopný čaroděj se dokázal obklopit kouzlem, které zeslabovalo nebo ničilo dřevo, peří, kosti, bavlnu nebo lněné vlákno a živočišné lepidlo použité k výrobě jakékoli střely, takže nezůstalo nic než odpadávající stříbrný hrot, který mohl ublížit jen čirou náhodou.

A muž s dýkou se dal také lehce zastrašit, pokud si čaroděj zrovna nezdříml.

Els si uvědomil, že ho Devové parádně nachytali. Jejich nejzrádnější návnadou byla jeho potřeba zjistit, co plánují, a skutečný rozsah jejich zdrojů. Něco málo na sebe prozradili, aby cítil nutnost zjistit víc.

Objevení zbraně na střelný prach nebyla náhoda.

To ho utvrdilo v přesvědčení, že v blízkosti er-Rashala al-Dhulquarnen a možná i Gordimera Lva operuje devedijský špión.

~ ~ ~

Konflikt se rozhořel přesně podle očekávání a následovala nudně nepřekvapivá eskalace. Tlupa adolescentů vnikla do devedijské čtvrti a začala po místní mládeži házet kameny, pokusila se vyrabovat obchod a napadla devedijskou dívku – potom zjistila, že je obklopena neusmívajícími se muži, kteří nebyli pobaveni jejich nevinnými etnickými šprýmy. Muži zbili vetřelce do bezvědomí a pohodili je do smradlavé stoky uprostřed ulice.

Otcové, bratři a bratranci poraněných chlapců se cítili dotčeni. To vedlo ke střetu, který vyvrcholil použitím zbraní. Tucet chaldarejců se odebral na pravdu boží.

Za nějakou dobu příliš sebevědomý dav opilců začal bitvu, během níž přehnaně nadšení devedijští střelci z kuší zmasakrovali množství útočníků.

Všechna střetnutí se odehrála uvnitř devedijské čtvrti. Tento fakt však měl nepatrnou hodnotu pro vyjednávání s pány města.

Vyostřování situace trvalo osm dní. Els si hrál na umírněného generála tam, kde nebyl žádný generál potřeba a umírněnost neměla šanci. Osmého večera pocítily vládnoucí rodiny nutnost zaujmout stanovisko, protože buřiči obracející se k barevným politikům začali zakládat ohně na chaldarejské straně zdi ohraničující devedijskou čtvrť. Poslali své domovské jednotky, aby obnovily pořádek. Ale jejich jednotky obléhaly kasárna obsazená squatery z Bratrstva války.

Přestože věděl, že úspěch by mohl vynést rozsudek nad sonsanskými Devy, zorganizoval Els přepad, který domovské jednotky ztrapnil.

Rozhořčení sonsanských chaldarejců přirozeně neznalo hranic.

„Teď vám vyhlásí válku," řekl Els stařešinům. „Nedopadne to dobře. Mají přesilu sto ku jedné."

„Tak to bylo vždycky," řekl Gledius Stewpo. Devové byli opilí úspěchem. Až dosud neměli žádné mrtvé.

Jeden z plnovousů prohlásil: „Zbraň je hotová."

Další řekl: „Sonsa má jediný zájem, obchod. Obchod se bez nás neobejde. Tři rodiny tomu budou muset nechat volný průchod."

~ ~ ~

Sonsa se zklidnila. Pořádek se vrátil do ulic vně devedijské čtvrti. Vládnoucí rodiny se opravdu pokusily uklidnit emoce. Ale příliš mnoho lidí si přálo něco jiného. Zvláště Bratrstvo války, vedené neznámým čarodějem z *Vivie Infanti*.

Říkalo se, že v povstání mají prsty cizí žoldáci. Jeden popis, který poskytl Ferris Renfrow, byl tak dobrý, že mohl přivést Else na šibenici.

Okolnosti se měnily. Els začal uvažovat, že podstoupí to riziko a pokusí se ze Sonsy utéci.

Nebude Dreangeru k žádnému užitku, jestli se nechá zabít v místním povstání.

Zprávy o povstání se donesly až do Brothu. Patriarcha už vydal bulu, požadující úplné vyhlazení nevěřících. Nařídil Třem rodinám dát všechny své ozbrojené muže k dispozici Bratrstvu války.

Protože devedijská komunita měla přátele a zvědy a protože Bratrstvo mělo nepřátele odhodlané užít si jeho neúspěchu, ti kteří se spolčili proti Devům, měli málo tajemství.

Bratři nebyli blázni. Nevěřili, že by mohli Devy překvapit. A protože jich nebylo mnoho, nechtěli vést útok.

„Není to tak vždycky? Ti nejhorlivější se schovají za záda někoho, kdo tam ani nechce být, a postrkují ho," vyhodnotil situaci Els.

Špatně to načasoval. Právě teď byli staří pevně usazení v zádech mladým mužům, ale vůbec je nemuseli postrkovat. Mladíci byli horlivější než stařešinové. Situace ještě stále nevypadala špatně.

„Co si myslíte, že se stane, až přijde Bratrstvo?" zeptal se Els. „Oni neutečou před pár střelami. Přivedou své čaroděje. A zabijí každého, kdo není jedním z nich. Už jsem to zažil."

Prázdné pohledy. Chladné výrazy. Staří muži nechtěli poslouchat. Els se ocitl uprostřed noční můry.

Od své první návštěvy zbrojírny nebyl nikdy sám. Ale byl si jistý, že se dokáže zbavit svého devského stínu, pokud to bude potřebovat.

~ ~ ~

Útok Bratrstva přišel podle očekávání v noci. Čarodějům se lépe pracovalo ve tmě. Domovské síly rodin, které se více bály Bratrů v zádech než Devů před sebou, prolomily barikády a otevřely průchod do devedijské čtvrti. Další oddíly překonaly zdi, které byly méně než deset stop vysoké. Jejich účel nebyl obranný, měly za úkol držet lidi uvnitř.

Útočníci se nesetkali s odporem. Nervózně postupovali vpřed, v obavách z chyby, v předtuše smrtelné pasti.

Koneckonců byla tma. A Devové byli přisluhovači Tyranie noci. Každý to věděl.

Vetřelci našli domy Devů zabedněné. Když do nich vnikli, byly prázdné. Nejenže zmizeli jejich obyvatelé, ale také jejich cennosti.

Tři rodiny přikázaly svým vojákům, aby zranili co nejméně lidí. Devové byli rozhodující pro prosperitu Sonsy.

Bratrstvo války vstoupilo dovnitř, jakmile se dozvědělo, že se vojáci nesetkali s odporem. Bylo odhodláno čtvrť vydrancovat.

Domovské jednotky byly stále neklidnější.

Každou minutou se dalo čekat, že devští černokněžníci vypustí z řetězu všechny bestie temnoty.

~ ~ ~

Els pozoroval vpád prasklinou v neleštěném sklepním okně. Jak předpokládal, útočníci na sobě velmi zapracovali v očekávání zoufalého boje. Mnoho jich bylo opilých. Nevěděli, co dělat, když nebylo s kým bojovat. Postávali kolem a děsili se navzájem, ani nepátrali po kořisti. Els zašeptal Stewpovi: „Vidíš? Disciplína upadá. Jsou opilí, aby zapomněli, proč sem přišli. Za minutku je napadne začít pátrat po tajném devském pokladu. Pak je dostaneme."

Devské rodiny a jejich nejcennější majetek se přestěhoval do tunelů a sklepů pod čtvrtí. Pokud by došlo k úplné pohromě, pod jižní hradbou Sonsy vedla evakuační štola. Els o ní neměl vědět, stejně jako o několika dalších štolách vedoucích ze čtvrti. Ale mladí Devové před ním často zapomínali mluvit melhaicky.

Els udělal pro jejich ozbrojený odpor vše, co šlo, protože jakýkoli úspěch mohl inspirovat další devedijce. Kdyby byl Sublim zaneprázdněný menšinami na svém území, nemusel by mít čas pokukovat východním směrem.

„Tady je ten, na koho čekáme."

Objevil se vysoký muž celý zahalený do černého. Byl to vyšší z těch dvou, kteří přijeli na palubě *Vivie Infanti*. Ten, kterého Els napadl. Vypadal překvapivě zdravě.

„Počkejte," zklidňoval je Els. „Použije svou moc, aby zjistil, co se stalo s lidmi, kteří by tu měli být."

Na pověstech, že jsou Devové kouzelníci, bylo zrnko pravdy. Nebyli jimi všichni, jen několik. Asi tolik jako v kterékoli podobně velké skupině starých lidí. Ti, kteří měli alespoň slzu talentu, dostali za úkol zamaskovat úkryty dětí a žen.

Několik zjevných skrýší mělo opačný účel.

Vysoký Bratr se náhle rychle pohnul směrem k Elsovu úkrytu, něco vycítil. „Pal! Teď!“ poručil Els. Držel střelnou zbraň zamířenou na cíl. Čaroděj už běžel.

Odpalovač odvedl svou práci.

Ozvala se hromová rána a objevil se obrovský mrak sirného kouře. Když se kouř rozptýlil, Bratr ležel roztažený na dlážděné ulici deset stop od místa, kde stál, když vyšel výstřel. Srdcem mu prošla stříbrná koule, takže byl mrtvý dříve, než dopadl na zem.

Výbuch byl znamením, na které čekali ukrytí devedijští bojovníci.

Objevili se na střechách a vypustili překvapivý smrtonosný déšť mířící především na rytíře Bratrstva války.

Muži křičeli rozkazy, ať zhasnou všechny pochodně.

Jiní muži křičeli rozkazy, které rušily předchozí rozkazy.

Devedijští bojovníci se vynořili z úzkých bočních průchodů, udeřili a zmizeli. Ostřelovači na střechách pokračovali v sesílání utrpení do řad vetřelců.

Els křičel a nadával mužům obsluhujícím zbraň na střelný prach. Chtěl, aby byla připravená pro případ, že by se objevil druhý čaroděj Bratrstva. Ale i přes usilovnou práci tří mužů trvalo pět minut než vytřeli hlaveň a nacpali ji prachem, ucpávkou, zápalkou, železnou drtí a stříbrnými odřezky, které byly tím jediným, co byl skrblík Stewpo ochotný poskytnout ke druhému výstřelu.

Venku boj utichl. Devští bojovníci pobrali své zraněné a zmizeli. Nechali útočníky, aby posbírali padlé. Naděje, že by to mohlo skončit bez znepřátelení se s Třemi rodinami, zůstala.

„Cizinče!“ vykřikl jeden z Elsova týmu. „Támhle je ten druhej.“

Tajemný muž z *Vivie Infanti* přicházel a vyřvával příkazy. Domovské jednotky se vracely jako zpráskaní psi a pomalu se šouraly do úzkých průchodů a ulic devedijské čtvrti.

Čaroděj Bratrstva si všiml svého padlého nohsleda. Zkoumal okolní noc, zatímco se přibližoval k mrtvému muži. Ale byl tak rozrušený, že neudržel dostatečnou pozornost.

Jedna střela z kuše bzučící kolem mu vyškubla kousek masa.

Vydal řev hnaný spíše emociálním utrpením než štípancem v ráně. Poté začal uskutečňovat kouzlo, které měl dopředu připravené.

Mělo to být něco, co by oslepilo nebo odzbrojilo ostřelovače. Jinak by ho čekala nekonečná sprcha střel. To kouzlo by chránilo i jeho muže, ale o ně se nestaral.

„To není dobré," řekl Els, jakmile rozpoznal, co se děje. „Vůbec to není dobré. Máme po ruce studenou vodu? Máme hadry, které by se daly namočit?"

Jeho pomocníci chtěli vědět k čemu.

„Protože proti nám stojí feromág. Ta trubka bude za chvíli tak horká, že ji neudržíme v rukou. Možná tak horká, že v ní bouchne prach. Až se to stane, bude k ničemu. A my budeme mrtví."

Ale mág jim prokázal službu.

Zatímco jeho magie nabírala na síle a přeživší členové Bratrstva tasili dřevěné nebo skleněné zbraně, zdálo se, že vycítil zdroj, pokud ne příčinu neštěstí svého učně.

Znovu vypustil ohlušující jekot a zamířil přímo k Elsovi a jeho týmu.

Els zoufale zamířil, trubka ještě nebyla tak horká, aby ji neudržel na rameni. „Pal! Pal!"

Uslyšel, jak prach zasyčel na zápalce. Čaroděj to nejspíš také zaslechl, protože se náhle se zoufalým úsilím pokusil zastavit.

Prach vybuchl. Stříbrné odstřižky a železné piliny vychrlily do noci. Náraz vyhodil mága do vzduchu a mrštil s ním nazpět.

~ ~ ~

Els na chviličku omdlel. Přišel k sobě a zjistil, že sklep je plný kouře. Byl cítit spáleným prachem s příměsí doutnajícího dřeva.

Trubka na střelný prach se roztrhla. Els byl naživu jen díky tomu, že odpalovač pohltil energii výbuchu. Els byl celý zacákaný Devovou krví.

Pokusil se podívat ven. Výhled nebyl dostatečný. Cíl ležel na zemi, ale nezdálo se, že by byl smrtelně zraněn. Přeživší vojáci Bratrstva ho táhli z dohledu.

Zápach hořícího dřeva zesílil.

Byl čas najít si nějaké jiné útočiště. Někde v setmělém sklepě byl celý sud střelného prachu, spolu se všemi těmi statečnými, mrtvými mladými Devy.

~ ~ ~

Protože ho zrovna nikdo nesledoval, rozhodl se Els využít příležitost sloužit Bohu, Dreangeru a Sha-lugům. Opustil devedijskou čtvrť hlubokým, vlhkým tunelem, který nevedl do krajiny mimo městské hradby – ten bude přeplněný a dobře hlídaný – ale do mauzolea na hřbitově u katedrály, sto yardů severovýchodně od zdi devedijského ghetta.

Existence tunelu byla jedním z tajemství, která Els vyslechl, když si mladí bojovníci nedávali pozor na jazyk.

Navzdory vřavě v devedijské čtvrti si zbytek Sonsy užíval klidnou letní noc. Světlo měsíce nekazilo pohled na moře hvězd. Několik opožděných svatojánských mušek ještě blikalo mezi pomníky a náhrobky. Ani mrtví, ani živí, ani Zástupci noci nejevili zájem o jednoho špinavého uprchlíka, ozbrojeného dlouhým nožem a krátkou železnou tyčí, kterou sebral během svého útěku.

Nad devedijskou čtvrtí stoupal kouř a světlo plamenů. Sud s prachem vybuchl, když byl Els v tunelu. Domovské jednotky a devedijští bojovníci se teď společně snažili zkrotit plameny.

Els využil příležitosti nabídnuté nestranným osudem. Hledal svůj druhý sonsanský kontakt a litoval, že ho nevyhledal jako první. Mohl se vyhnout všem nepříjemnostem spojeným s devedijci. Touhle dobou už mohl být v Brothu, zaměstnaný v patriarchově vojsku. A nebyl by věděl, že Devové mají zvědy v Paláci králů.

Říkalo se, že patriarcha shromažďuje vojsko k dobytí Calziru. Nebo možná císař. Ať už to byl kterýkoli z nich, nebylo moc zájemců. Tažení, pokud se vůbec uskuteční, bude extrémně obtížné, a navíc nenabídne nájemným vojákům mnoho příležitostí k

plundrování. Calzir byl chudé, zemědělské a nevlídné místo k životu. Za dva tisíce let se tam mnoho nezměnilo, jenom jména vládců.

Starý vtip říkal, že chaldarejci a pramáni vedli válku o Calzir a pramáni prohráli.

Přesto měl Calzir značný strategický význam. Klenul se kolem rohu Firaldie a velkého ostrova Shippenu, shlíželo na štíhlý pas Matky moří. Pramánům poskytoval předmostí k Firaldijskému poloostrovu.

Els jej minul čtyřikrát, než si všiml bronzového leoparda, jenž označoval dům, který hledal. Leopard nebyl větší než kočka domácí. Nevyčníval. Els očekával něco dramatičtějšího.

Vklouzl ke dveřím a vyťukal smluvený signál. Doufal, že v tuto hodinu někdo odpoví. Vyťukal signál podruhé, pak potřetí a přikrčil se ve stínu, aby si ho nikdo nevšiml. Jednou se vyklonil, aby posoudil postup ohně v devedijské čtvrti.

Vypadalo to, že už je pod kontrolou. Jeho čtvrtý pokus byl odměněn správnou odpovědí zevnitř. Pokračoval odpovědí na odpověď.

Úzké dveře se nepatrně pootevřely. Els nic neviděl, ale uslyšel zašeptané heslo. Nabídl správnou odpověď.

Dveře se otevřely o další palec. Uvnitř panovala temnota jako v patriarchově srdci. Nepohnul se. Čekal, dokud nebude pozván dovnitř, nebo odmítnut. Majitel domu má dveře jistě nějak chráněné.

„Pojď blíž."

Opatrně se pohnul, ruce držel tak, aby byly zřetelně vidět, a snažil se nevzbudit žádné podezření. Se vším tím fantazírováním o cizích agitátorech, kteří podněcují devské povstání, mohl být agent nervózní.

„Otoč se doprava."

Ve tmě mluvčího neviděl. Šepot se ozýval z malé výšky.

Snad ne další trpaslík.

Ne, nebyl to další trpaslík. Žena. To zjistil hned, jak vstoupili do malé místnosti, ve které hořela jediná slabá svíčka. „Myslel jsem…"

„Čekal jsi mého manžela. Umřel minulou zimu."

„Jsem si jistý, že to doma nevědí." Nezmínil al-Qarn, protože si vybavil, že tenhle agent je přesvědčený, že slouží Východní říši.

„Nehlásila jsem to. Potřebuji peníze. Pledga mi nezanechal jiný příjem, když odešel.“

Els se neptal jak nebo proč. Bylo mu to jedno. A i kdyby to věděl, nic by to nezměnilo. Prohlížel si tu ženu. Byla drobného vzrůstu a postavy, kolem čtyřicítky, prošedivělá, očividně hrdá, stále nápadně půvabná a stále prozrazující stopy krásky, kterou ještě nedávno byla. „Rozumím, jsi tedy sama?“

Žena ho studovala stejně pečlivě jako on ji. Oba si uvědomovali, že jejich životy jsou v rukou toho druhého.

„Ano. Dokud přicházejí peníze, můžu si to dovolit.“

„Manžel ti řekl, co dělá?“

„Neměli jsme tajemství. Řekl mi příběh, kterému věřil. Ale byl trochu důvěřivý. Co potřebuješ?“

„Úkryt.“

„Ty jsi ten cizí špeh, před kterým každého varují.“ Její velké, tmavé oči ožily humorem.

„Jsem špeh. Toho, před kterým varují, si vymysleli, aby jím děsili lidi. Strašáka, který přinutí dělat lidi to, co chtějí.“

„Tvůj popis docela sedí. S tím budeme muset něco udělat.“

Els si povzdechl. „Možná jo.“

„Nejdřív se potřebuješ umýt.“

~ ~ ~

Els zůstal neviditelný tři týdny. Vždy, když měla Anna Mozilla společnost, nacházel útočiště v podkrovní místnosti. A to bylo často. Vdova byla společenská žena s mnoha přáteli a známými, kteří si potrpěli na klevety. Neměla žádné děti.

Byla optimistická a plná energie, v manželství musela být řídící silou. Shromažďovala běžné zprávy o dění ve městě.

Tři rodiny se nepohodly s Bratrstvem války, protože těžce zraněný černokněžník se poté, co unikl z boje v devedijské čtvrti, snažil vydat rozkazy k vyhlazení devedijské populace. Byl to projev tak nehorázné arogance, že to Tři rodiny odmítly dovolit.

Bratrstvo té noci ztratilo dvanáct mužů a devatenáct jich bylo vážně zraněno. Ti, co boj přečkali bez zranění, nedokázali vzdorovat, když Durandantiové přišli obsadit kasárna.

„Najali si loď, aby je dopravila do Brothu,“ hlásila Anna Mozilla. „Ale vrátí se.“ Velké sídlo Bratrstva, Castella dollas Pontellas, Pevnost malých můstků, leželo jen pár set yardů od paláce Chiaro a ještě blíže ke Krois, ostrovní baště patriarchy. A současný patriarcha měl s Bratrstvem téměř milenecké vztahy.

Anna pokračovala: „Donové nejsou potěšení. Čaroděj jim vyhrožoval uvalením klatby. Biskup Indigo mu hrozbu ihned oplatil a vykázal Bratrstvo ze Sonsy, prý navždy. Nikdy je neměl v lásce. Kázal proti nim, už když se tu usazovali. To jsem byla ještě holka.“

„Čaroděj to přežil?“

„Ano. Ale říká se, že byl tak těžce zraněný, že bude až do smrti zmrzačený. A už nikdy nebude moci provozovat větší magii.“

„Proč?“

„Slyšela jsem, že ztratil kus levé paže a zbytek je k ničemu. Jednu stranu obličeje má zohavenou a je tak vydlážděný stříbrem, že jeho tělo znemožní každé kouzlo, o které se pokusí.“ Zdálo se, že ji to těší.

„Kéž by byl mrtvý,“ řekl Els. „Ale budu se muset spokojit s tímhle. Říkáš, že opustil Sonsu?“

„Před necelými dvěma týdny. Urazil dona Bonaventuru Scovilettiho tak hrubě, že Scovilettiové prohlašují, že nepodpoří patriarchu v ničem, co by se týkalo Bratrstva. Mimochodem, biskup Indigo je Bonaventurův strýc.“

„Zajímavé. To vyžadovalo kuráž. Takže jsme tady měli pořádného darebáka se srdcem černým jako noc a nemáme ani ponětí, kdo to byl.“

„Jeden z nejvyšších kouzelníků z Malé andělské pevnosti. Prý sem přijel, protože jasnovidci předpověděli, že se v Sonse zhmotní ohromná hrozba církvi.“

„Dílem ironie je, že jeho pokus tomu zabránit to vlastně způsobil.“

„To říká spousta lidí.“

„Problém s Devy se na nějakou dobu uklidní. Na chvíli. Když se do toho nebude Bratrstvo plést.“

„Přesně tak, ale věci už se nikdy nevrátí k normálu.“

„Měl bych vypadnout ze Sonsy.“

„Ještě ne.“ Znělo to, jako by se Anna Mozilla zdráhala nechat ho odejít, ačkoli řekla: „Donové stále pátrají po někom, kdo se velmi podobá muži, který u mne jednou v noci zaklepal. Devedijští starší tvrdí, že byli oklamáni provokatérem z Dreangeru, který zemřel při explozi, jež způsobila požár v jejich čtvrti. Ty nevypadáš jako z Dreangeru.“

„Nemůžeš věřit všemu, co slyšíš.“

Anna Mozilla se na něj upřeně zadívala. Neoklamal nikoho jiného než sebe.

~ ~ ~

O čtrnáct dní později, ve vesnici Alicea, dvaadvacet mil od Sonsy, Els natrefil na tucet mužů z Grolsachu, Rence, Reste a několika malých politických enkláv, které přežívaly ve zmatku Ormiendenu a Dromedu. Byli převážně velmi mladí a velmi unavení. Els byl také unavený. Ale konečně byl na cestě do Brothu.

Ten den zabil kamenem z praku zajíce. Zajíc mu koupil místo u ohně. Ta skupina mužů také mířila do Brothu. Chtěli najít práci jako vojáci. Byli to většinou cizinci, kteří se seznámili po cestě.

Grolsacherští bratři Pico a Justi Mussové a jejich přítel Gofit Apel utekli mužům, se kterými uzavřeli smlouvy o vyučení. Přidali se k Rafi Dodonovi a starému Bo Biognovi s vychytralýma očima, když se toulali Dromedem Ormiendenem. Zbytek přibyl později. Kromě Biogny a velmi velkého a přihlouplého chlapíka, který požadoval, aby mu říkali Spravedlivý upřímný Joe – jehož společníkem na cestách byl moly prožraný mezek, pojmenovaný Železné prase – nikdo neměl vojenské zkušenosti. Pro všechny to bylo první zahraniční dobrodružství. Dokonce i Bo Biogna a Spravedlivý upřímný Joe si odbyli své vojenské štace na domácím území. Když zjistili, že Els je zcestovalý veterán, trvali na tom, aby jim vyprávěl o válečné slávě.

Řekl jim pravdu. Nebyli z toho nadšení. Chtěli slyšet něco jiného. Ale už viděli ze světa dost na to, aby tušili, že se skutečnost odmítá sklánět před zbožnými tužbami.

10. Khaurene, v Conneku

Ta zpráva se rozkřikla po celém Conneku. Synod dokonalých rozhodl, že skuteční maysaleané *musejí* vzdorovat zlu, pokud je zlo začne utiskovat. Biskupa z Antieux lze ignorovat, když se uchýlí do své katedrály nebo se skrývá na svém venkovském sídle a káže proti herezi. Ale když vyšle ozbrojence potírat maysaleány, nemůže očekávat, že ti nastaví druhou tvář.

I tak se bratr Kandl domníval, že většina druhou tvář nastaví. Hledači světla byli jemní lidé, kteří toužili po světě bez chamtivosti, nenávisti a všeho zla, které člověk činil svým bližním.

Bratr Kandl nesouhlasil s žádnými ústupky žádostem těla. Ale nikdy by nezpochybnil vůli synodu. Svrchovaným soudcem zůstával bůh. Vždy, když se něco přihodilo, stávali se cílem brothských vetřelců mnohem častěji connekští episkopálové než maysaleáni.

Přestože patriarcha požadoval agresivnější kampaň proti herezi, biskup Serif se od útoku na patriarchova vyslance držel při zemi.

Legát se z četných ran zotavoval pomalu.

Antieux bylo klidné. Mladý a vznětlivý hrabě Raymon Garet byl vévodou Tormondem zadržován v jeho sídle v Khaurene, aby příliš neprovokoval církev.

Bratr Kandl se prodíral zaplněnými ranními ulicemi Khaurene poprvé po dvou desítkách let. Nedoprovázela ho žádná družina, a přesto byl terčem většího zájmu a úcty než v dobách, kdy se jmenoval Charde ande Clairs.

Lidé, ať už episkopálního nebo maysaleanského vyznání, ho zdravili, ukláněli se, nebo mu dokonce salutovali starým říšským způsobem. Dosažení Dokonalosti bylo všemi Connecťany drženo v hluboké úctě. Dokonce i Devové a dainshausové, kteří se vyskytovali

ve všech větších městech Conneku, si vážili ducha svatosti, když se s nějakým setkali.

Stará pevnost Metrelieux stála na kopci nad ohybem široké, líné, hnědé řeky Vierses. Metrelieux byla sídlem connekských vévodů odnepaměti. Současná pevnost byla vystavěna před čtyřmi stoletími z hladce otesaného vápence z místních lomů na základech staré brothské pevnosti, která sloužila stejnému účelu už v dobách říše. Původní stavba byla během dvou století po pádu Staré brothské říše rozebrána na stavební kámen.

Kámen nové pevnosti byl měkký a špinavý. Byl těžce poškozen zvětráváním. Bratr Kandl pochyboval, že by mohl přečkat další stovku let.

Metrelieux odrážela povahu muže, který ji obýval. To tvrdili obyvatelé Khaurene, kteří jej nazývali Velkým váhavcem.

Tormond IV. se prostě nikdy neodhodlal k nějakému velkému činu.

Lidé v Conneku Tormonda milovali stejně tak pro to, k čemu se nikdy neodhodlal, jako pro věci, které dělal.

Tormond se nemíchal do života svého lidu. Lid Conneku to považoval za roztomilý rys vévodova vládnutí.

Tormondův otec a dědeček vytvořili precedent. Ačkoli dědeček – také Tormond, třetí vévoda téhož jména – se jako mladík vypravil na křížovou výpravu. *Jeho* dědeček byl jedním ze zakladatelů křižáckých států Kagure a Groves, které, přes své značné zredukování Indalou al-Sul al-Halaladinem, přežily do současnosti. Vládla jim knížata dosazovaná Bratrstvem války a stvrzovaná všemi nedávnými patriarchy.

Bratr Kandl došel k bráně předmostního opevnění. Dva ospalí, postarší strážní s nadváhou byli vším, co stálo mezi pevností a jejím dobytím. Pozorovali nepočetné chodce zpod padací mříže, která by se s největší pravděpodobností v případě ohrožení nezavřela.

Nikdo živý si nedokázal vybavit, kdy naposledy pevnost uzavřela své brány.

Přesto dnes v ulicích vládly obavy. Lidé z Khaurene cítili, že staletí míru a blahobytu jsou v ohrožení. Byli znepokojeni neúspěšným pokusem o atentát na Imakuláta II., vzdoropatriarchu.

V ulicích se šeptalo, že jen díky ohromnému štěstí a milosti Boží byli vrazi zamýšlející zabít duchovního přemoženi Imakulátovou braunsknechtskou gardou. Mluvilo se o zázraku a zásahu shůry. Zabijáci podle všeho neměli neuspět.

Sublim V. byl samozřejmě hlavním kandidátem na strůjce atentátu. Ačkoli přirozeně veškerou odpovědnost za zločin popíral.

Stráže u brány se Kandla zeptaly, co chce.

„Jsem bratr Kandl. Vévoda…“

„Hm, deš pozdě, čéče. Nejspíš huž tě nečeká.“ Promluvil obtloustlejší strážný dialektem používaným dále na západě, možná na území za řekou Payme v Tramainu. „Pouď za mnou.“

Bratr Kandl se zeptal: „Co tě přivedlo do Khaurene?“

„Zrouna sem pobejvau v Khaurene, dyž mně došuo, že sem trochu přestáruej na dobrodruha.“ Dobrodruh byl obvyklý eufemismus pro nájemného žoldáka. „A měuo mně to docvaknout o dvacet járů dřívějc. Pro vévodu se dobře fachá.“

„To slyším všude.“ Když se bratr Kandl loučil se strážným, na jeho žádost mu požehnal. Patriarcha měl pravdu. Heretici byli všude.

Bratr Kandl procházel zaprášenými sály, které vypadaly, že se v nich neuklízelo od doby, kdy nastoupil současný vládce.

Zdálo se, že Tormond má neobvyklé priority.

Tormond byl plešatící, šedivějící, hubený muž, který právě překonal padesátku. Tormond, který byl v mládí velmi hezký a marnivý, ztratil zájem o svůj zevnějšek, když před čtyřmi lety přišel při porodu o Artesii, svou vévodkyni, ve věku čtyřiceti čtyř let. Dítě bylo znetvořené a narodilo se mrtvé. Každý Connecťan pro to měl vlastní vysvětlení.

Tormond je všechna přezíravě odmítal.

Strašlivě zestárl a jeho oči měly výraz štvaného zvířete.

„Charde ande Clairs,“ pronesl Tormond a dovolil smečce šlechticů pozdravit Dokonalého.

„Nyní pouze bratr Kandl, Vaše lordstvo.“

„Asi bych měl věřit těm povídačkám, že pijete panenskou krev. Vypadáš, že jsi nezestárl ani o rok.“

„Lichotíte mi, Vaše lordstvo. Své kosti cítím jako kosti osmdesátníka. Když se ohýbám, klouby mi vržou a skřípou. Má nejlepší léta už minula, bohužel.“

Vévoda Tormond nepřerušil tok svých myšlenek. „Já jsem naopak zestárl za nás oba. Jsem tak unavený, Charde. Od té doby, co jsem ztratil Artesii, se vyčerpaný světem a jeho zkouškami už i probouzím.“

Kdyby to byl někdo jiný než Tormond, bratr Kandl by teď začal mluvit o míru, který lze nalézt mezi Hledači světla. Ale stál před Tormondem IV., kterého lid miloval, a jehož jediný mužský potomek se narodil mrtvý. Jeho nejpravděpodobnějším následníkem byl hrabě Raymon Garet z Antieux, přítel Hledačů, ale sotva dvacetiletý a hrozivě horkokrevný. Hrabě Raymon byl posedlý nešťastným sebeklamem o nezávislosti Conneku ve spojenectví a pod ochranou krále Petra Navayského z blízké Direkcie.

Bratr Kandl řekl: „Pošlete posla do Fleaumontu. Jeptišky vám poskytnou bylinné léky a za tři měsíce budete tlouci do země kopyty jako mladý hřebec.“

„Ach. Nyní je tam tvá žena, že?“

„Tam byla vysvěcena.“

„Udělám to. Přišel jsi v pravou chvíli. To je nejspíš důvod, proč tě nazývají Dokonalým.“ Tormondův smysl pro humor nebyl úplně mrtvý. Když ho bratr Kandl neopravil, pokračoval: „Je zde má sestra.“ Ukázal na skupinu, ze které předtím vystoupil. Mezi ostatními stála pohledná, asi třicetiletá žena.

„Odpusťte mi můj drzý postřeh, Vaše lordstvo, ale vyrostla v nápadně půvabnou ženu.“

Izabeta byla o jedenadvacet let mladší než Tormond. Choval se k ní spíše jako ke zbožňované dceři než k mladší sestře.

„Nevěděl jsem, že je zde na návštěvě.“

„Oficiálně není. Oficiálně je v Oranži a stará se o vládu, zatímco Petr obléhá Camargharu. Prosím, nikomu neříkej, že jsi ji tu viděl.“

„Jistě, pokud si to přejete.“

„Přeji. Pojď a sedni si k nám.“

Bratr Kandl následoval vévodu ke stolu, u kterého se právě usadila královna z Navaya se šesti staršími muži. Jeden z nich byl

dainshaus. Dva byli devedijci. Oblečení jednoho z nich naznačovalo, že je z Direkcie, možná z Izabetina doprovodu. Druhý z nich, Michael Carhart, byl devedijský náboženský učenec značného jmění a khaurenský starší devedijec.

Dva ze zbývajících mužů byli episkopální kněží a poslední vypadal jako profesionální voják. Bratr Kandl neznal ani jednoho.

Když se bratr Kandl a vévoda usadili, nezbyla žádná židle volná. „Předpokládám, že jsem poslední, kdo dorazil," řekl bratr Kandl. „Kvůli jaké záležitosti se tedy toto vznešené shromáždění sešlo?"

„Kvůli vzkazu od patriarchy. Sublima, nikoli Imakuláta," řekl Tormond.

Bratr Kandl zkoumal pohledem ostatní. Jak se sem Izabeta dostala tak rychle?

„Izabeta zde už byla, když dopis přišel. Přijela, protože krále Petra oslovil patriarcha dříve, v podobné záležitosti."

„Chápu."

„Sublim mi nařizuje, jako vévodovi Conneku, zbavit provincii heretiků a nevěřících. Udělal to i dříve, ale nikdy nevyhrožoval silou. A jako vždy, neupřesňuje, kdo je provinilcem."

Jeden z episkopálních kněží zamumlal: „Ten člověk je idiot."

Druhý kněz hleděl nazlobeně.

„Myslí si, že to nechá Johanes bez povšimnutí?" dodal první.

Muž, který vypadal jako voják, podotkl: „Vypadá to, že vzkaz byl načasován, aby dorazil hned po zavraždění Imakuláta. To se nepovedlo. Takže výhružka přišla o ostří."

„Sublim si příliš troufá," řekla Izabeta. „Věří vlastní propagandě. Úplně ztratil smysl pro vnímání reality."

Bratr Kandl se obrátil na vévodu s žádostí o další vysvětlení.

„Ten šílenec *poručil* Petrovi připravit síly k invazi do Conneku," řekl Tormond.

„Petrovi z Navaya?" To *skutečně* naznačovalo vážný nesoulad s realitou. Proč si Sublim myslí, že by Petr nechal rekonkvisty a napadl bratra své ženy? A také, i když byl Petr zapálený chaldarejec, byl tolerantní. Nepronásledoval menšiny ve svém vlastním království. Dokonce ani pramány, pokud nezpochybňovali jeho svrchovanost. Bože, šeptalo se, že Petrova manželka je sama maysaleánskou

kacířkou. A v jeho království bylo víc maysaleánů než kdekoli mimo Connec, kromě pramánské obchodní republiky Platadury, přístavu na direkcijském pobřeží Matky moří, ležícím hned za východním výběžkem Verseského pohoří.

„Možná teď král Petr lituje, že se jeho otec odklonil od viscesmentského patriarchy," nadhodil bratr Kandl.

„Udělal to jen kvůli naléhání několika důležitých vazalů," připustila královna Izabeta. „A ti na něj stále tlačí."

Voják se zeptal: „Budou bojovat se souvěrci?"

„Ne, sire Eardale. Vojenský cíl mají naši lordi pouze jeden. Rekonkvistu. Nezareagují na Sublimovu výzvu. Všichni jsou nějak svázáni s connekskými rodinami. Ale jiní by mohli vyhovět, kdyby podobnou výzvu obdrželi."

„Kdo?" zeptal se Tormond.

„Arnhanďané, bratře. Ti už se jako zloději rodí."

„Arnhand je příliš zaměstnán Santerinem."

„Nikdo jiný nemá dost mužů a morální ohebnosti. Měl bys zajistit, aby konflikt se Santerinem nevychladl."

„Proč tu jsme?" zeptal se bratr Kandl.

„Protože tvoji lidé budou první na ráně, jestli Sublim prosadí své požadavky. Tady otec Clayto odsoudil požadavky patriarchy, přestože je přívržencem brothského patriarchátu. Naproti tomu biskup LeCroes neví, ke komu se přiklonit."

Absurdní. Bratr Kandl toho muže neznal, ale znal jeho jméno. LeCroes byl Imakulátovým biskupem v Khaurene, kde episkopálové stranili vzdoropatriarchovi.

Otec Clayto kritizoval Broth a jeho záměry v Conneku. Tím si vysloužil několik důtek. Sublim ho degradoval na pomocníka faráře v jedné z nejchudších khaurenských farností.

Spravedliví nikdy neuniknou trestu.

„Chci vědět, na čí straně bude stát každý z vás, jestli se Sublim opravdu pokusí vyvolat válku," řekl Tormond.

„Tomu muži nejde o herezi nebo opozici," řekl Michael Carhart. „Pohání ho chamtivost. Má v úmyslu vydrancovat Connec, aby mohl financovat válku proti Calziru a další křížovou výpravu do Surietu. Chce Svaté země." Suriet se nazývalo území Svatých zemí v

melhaičtině, jazyku užívaném mezi studnami Ihrianu a poslední devedijskou diasporou. „Snaží se donutit episkopální státy k půjčkám. V Sonse se Bratrstvo války pokusilo zničit a vyplenit celou devedijskou komunitu.“

Skutečnost byla taková, že kdekoli získala brothská církev moc, prosadila zákony, které omezovaly činnosti nechaldarejských náboženství. A to vždy vedlo k újmě většinové komunity.

Vzdělanější lidé ve většině společenství byli nechaldarejci, protože většina vznešených chaldarejců opovrhovala gramotností. Když chtěla episkopální šlechta něco napsat nebo přečíst, nebo když potřebovala vést účty, najala si nějakého odpudivého, lakotného Deva s pokroucenýma rukama, aby tu práci udělal.

„Slyšeli jste už, co se říká o synodu Dokonalých, který se konal na jaře?“ zeptal se bratr Kandl.

Několik lidí přikývlo. Voják zavrtěl hlavou.

Bratr Kandl pokračoval: „Shodli jsme se, že všichni, kteří následují Cestu, *musí* aktivně vzdorovat zlu dokonce do té míry, že jsou povinni násilí oplácet násilím. Jestli patriarcha nebo kdokoli jiný přímo napadne Hledače světla pro nic víc než pro Cestu, po které se ubírá, pak bude Hledač zbaven zla hříchu, kterého se dopustí odporem zlu.“

Otec Clayto se zeptal: „Vyhlašujete válku církvi?“

„Nehrajte si na hloupého, otče. Řekl jsem, že synod věří, že máme morální povinnost bránit se v případě napadení. Nikdo nedostane rozhřešení, aby šel do Brothu, vytáhl Sublima na ulici a oběsil.“

„To je velmi rozumný názor,“ přidal se Michael Carhart. „Devedijská komunita zaujme stejný postoj.“

„Chovám podezření,“ skočil mu do řeči otec Clayto, „že Devové v Sonse tvrdili to samé, než se dopustili oněch zvěrstev.“

Michael Carhart se mírně zeptal: „Kolik z oněch zvěrstev se odehrálo vně devedijské čtvrti, otče? Kolik? Řekněte mi, kolik chaldarejských domů lehlo popelem? Vysvětlete mi, jak je možné, že pokaždé najdete způsob, jak vysvětlit, že naše obrana před znásilňováním, loupením a vraždami je zločinem proti vašemu bohu.“

Vévoda Tormond ho přerušil. „To stačí. Chci jen vědět, jestli vaši lidé sklopí hlavy, když Sublim opravdu přejde od řečí k činům.“ Než kdokoli odpověděl, pokračoval: „Vyslal jsem poselstvo do Brothu. Další poselstvo. Přestože to první nijak neovlivnilo chování biskupa Serifa a to druhé se vrátilo pouze s nesmyslnými požadavky. Sir Eardale se té mise účastnil. Dobře se porozhlédl po Firaldii, episkopálních státech a Brothu.“ Vyslovoval vojákovo jméno Eh-ahr-dah-lej. „Samotný Broth byl demilitarizován.“

Bratr Kandl to jméno znal, když už ne onoho muže. Sir Eardale Dunn pocházel ze Santerinu, drobný šlechtic, který byl zapuzen z důvodů známých jen jemu, jeho králi a pravděpodobně vévodovi Tormondovi. Byl Tormondovým hlavním vojenským velitelem po dvě desetiletí a nikdy nemusel vést válku. Mimo Metrelieux nebyl moc známý.

Sir Eardale řekl: „Sublimova schopnost podniknout významnější vojenskou operaci existuje pouze v jeho vlastní představivosti. Věří vlastní propagandě. Bůh je na jeho straně, protože je patriarchou.“

Sir Eardale pokračoval: „Sublim nemá žádné jednotky, které by mohl vyslat na zahraniční dobrodružství. Každý muž, kterého si může dovolit, čeká na útok Johanese Černé boty. Většina z nich se nezouvá ani v noci, aby neztráceli čas, až budou brát nohy na ramena v případě, že Johanes zaútočí.

Kromě toho nemohu nezmínit, že se o Calzir zajímá i císař. Vondera Kotrba, jeho loutka v Alamedíně, rekrutuje žoldáky s úmyslem anektovat Calzir.“

Bratr Kandl se na chvíli zamyslel, co ví o Firaldii. Alamedína je chaldarejské království, které hraničí s pramánským Calzirem a rozkládá se na sever od Vaillarentiglijského pohoří.

Sir Eardale přestal mluvit. Upřel pozornost k velkému šálku kávy, který Tormond připravil, zatímco jeho maršál hovořil. Vévoda nabídl kávu všem. Nikdo neodmítl. Dokonce ani bratr Kandl, který kávu neokusil po desetiletí. „Och, je výborná,“ svěřil se. „Už jsem zapomněl, jak chutná. Je lepší než tělesné radosti, Odpůrce by ji mohl používat ke svádění smrtelníků.“

Vévoda se zeptal: „Děláme si vrásky pro nic za nic? Je patriarcha opravdu jen velký tlučhuba?“

„Z velké části ano,“ odpověděl sir Eardale. „Problematické a nebezpečné je, že on si to neuvědomuje. On si opravdu myslí, že všichni oddaní chaldarejci dychtí po válce proti všemu nechaldarejskému. Mýlí se. I ti nejoddanější chtějí jen žít své životy v klidu a míru.“

„A co se týká nás?“ zeptal se Tormond. „Je pravděpodobné, že uskuteční své hrozby Conneku? Je toho schopen?“

Na to nikdo nedokázal odpovědět. Jen sir Eardale viděl, co se děje v Brothu. „Nelze předvídat, čeho je schopen šílenec,“ znělo jeho hodnocení.

Otec Clayto se zeptal: „Záleží na tom, jestli Sublim může uskutečnit své hrozby? Není lepší se ptát, zda se o jejich uskutečnění pokusí? Bohužel se obávám, že odpovědí na tuto otázku by mohlo být ano.“

„Přijde ti to zábavné, Charde?“ zeptal se vévoda.

„Ano, nemístně zábavné. Tím se to však nestává méně hrozivým.“ Vysvětlil maysaleánské vnímaní boha jako krutého šprýmaře. Když skončil s vysvětlováním, zeptal se: „Jak zareaguje císař, když Sublim zahájí kruciátu proti Conneku?“

„Výborná otázka,“ řekl sir Eardale. „Očekáváme, že to probereme se samotným císařem. Jistě jej to teď bude zajímat, když se jeho vojáci vypořádali s těmi vrahy, kteří chtěli zabít Imakuláta.“

Bratr Kandl byl incidentem ve Viscesmentu zmaten. Imakulátovi strážci museli být předem varováni.

Dainshausové byli známi jako tiší a přísně se stranící každodenního života. Uvnitř svých vlastních, slábnoucích komunit se považovali za starší rasu, za první pány přechodného období mezi Věkem bohů a Věkem lidí.

Dainshaus sedící u stolu zvedl ruku.

Vévoda ho představil. „Tember Remak si přeje promluvit.“

Dainshaus pravil: „Tember Remak má dotaz. Jaký je postoj Kolegia? Má patriarcha jeho podporu?“

„Zvolili jej,“ řekl otec Clayto.

„V důsledku uplácení a politického nátlaku. To v čase Slavností hladových bohů nic neznamená. Nezaznamenali jsme jediný náznak, že by Sublim stranil Tyranii noci. Je pouze velikým chvastounem,

který bydlí ve vesnici Zlého psa, není Sladkým lordem, požehnaným záblesk skvělého štěstí.“

Ačkoli formulovaná v nesrozumitelných výrazech dainshauských podobenství, otázka to byla důležitá. Jestli církevní čarodějové nepodporovali Sublima, jeho ambice budou zkroceny. Zvláště jeho výzvědné snahy velmi utrpí. Špionáž byla jednou z oblastí, kde bylo spojenectví se Zástupci noci velmi užitečné.

„Existuje nějaký způsob, jak se to dozvědět?“ zeptal se Tormond. Pohlédl na bratra Kandla.

Bratr Kandl odpověděl: „Tvrzení o našich blízkých vztazích s Nocí jsou značně přehnaná, Vaše lordstvo. Ve skutečnosti Hledači světla Noc zavrhují, když skládají slib, že se budou řídit Cestou. Proto si říkáme Hledači světla. Někteří z mých zde přítomných kolegů by, ačkoli… oni nejspíš rožní chaldarejské děti a za úplňku pobíhají nazí ve společnosti démonů z Jámy.“ Nedokázal udržet vážnou tvář. Právě pro tyto věci otec Clayto Hledače světla odsuzoval.

Jeden po druhém všichni náboženští představení odmítli jakékoli spojení se Zástupci noci. Většinou v dobré náladě.

„Jsme tedy slepí,“ řekl Tormond. „Takže nemáme na výběr než tady sedět a přijímat vše, co na nás osud nachystá.“

Tím si vysloužil několik odmítavých pohledů. Co se týkalo Boží vůle, „osud“ nehrál žádnou roli.

Bratr Kandl řekl: „Není to tak v Conneku vždycky? Čas a štěstěna jsou štědré, nikdy nás nedonutily pokleknout před Tyranií noci.“

Bratr Kandl si také vysloužil podmračené pohledy. Co se týkalo Boží vůle, ani „štěstěna“ nehrála žádnou roli.

Bylo to podivné shromáždění. Nikdo nechtěl válku. Téměř všichni hájili mír – zatímco dávali jasně na vědomí, že nebudou trpně přihlížet, pokud se Sublim rozhodne vyvolat válku.

Shromáždění skončilo dříve, než bratr Kandl zcela pochopil, co se děje. Měl podezření, že to tak Tormond a Izabeta chtěli. Náboženští vůdci byli připraveni bojovat s agenty Temnoty a silami útlaku, aniž by se Tormond rozhodně přiklonil k určitému proudu.

Váhavost a odklady byly Tormondovými nejlépe známými charakterovými vlastnostmi. V pomalém a líném světě Conneku se nečinnost mnohdy osvědčila jako nejlepší řešení problému.

Bratr Kandl si byl jistý, že současné problémy samy nezmizí. Pokud si bůh Sublima předčasně nepovolá do nebeského království.

11. Velká nebeská pevnost, hájemství bohů

V síni hrdinů čas neexistoval. Pouze hrůza bez konce.

Shagot se probudil a usnul, probudil a usnul, desettisíckrát, nebo méněkrát, nebo vícekrát. Pokaždé, když se probudil, nalézal se na tom samém místě, ve stejném černobílém světě, naplněném těmi samými, neslyšně ječícími mrtvými.

Nebyla to síň hrdinů, jak ji znal z legend. Nekonalo se tu žádné hýření a hodování. Dcery Otce všech, když se ukázaly, vypadaly spíše jako Pojídači mrtvých než jako Valkýry. Pohybovaly se, ale vypadaly přitom spíš jako staré babizny, které pomalu hladoví k smrti než jako smyslné panny z mýtů.

Shagot si nikdy od Valkýr moc nesliboval. Ani nečekal, že je kdy uvidí, ať už krásné, nebo odporné. Přesto jej to, co viděl v síni hrdinů, zklamalo.

Mrtví hrdinové se váleli na hromadách, jako by je tam někdo jen tak pohodil. Nebyli ani vyrovnáni. Leželi tak, jak zemřeli, obličeje zkroucené v agónii, chybějící údy, vyvrhnuté vnitřnosti, otevřené rány.

Ale nebyl tu žádný rozklad. Žádní hrobaříci nebo ptáci. Žádní červi. A žádný pach smrti.

Shagot nezaznamenal nic, co by ho přesvědčilo, že zemřel a dostal se do nebe.

Shagot nestrávil mnoho času vzhůru, ale po několika desítkách nepatrných záchvěvů vědomí došel k závěru, že je předurčen jinému místu. Možná něčemu tak bezútěšnému a strašlivému, jako je žhnoucí jáma, o které ti přiteplení jižáčtí misionáři tvrdili, že v ní skončí všichni hříšníci a ti, kteří nevěří v toho jejich podivného boha.

Ani jednou se jeho výhled nezměnil. Nezahlédl ani stopu po svých společnících, ani nic, co by připomínalo falešné rybáře, kteří je

sem dopravili a opustili. Čas od času se objevily Valkýry, evidentně přinášely nové klienty.

Pouze spánek udržoval šílenství v šachu. Nekonečný spánek a fakt, že nebyl obdařen velkou představivostí.

Potom, o svém desetitisícím nebo dvacetitisícím nebo třicetitisícím dni věznění v ráji, se Shagot probral z věčné mlhy, aby zjistil, že jeho vnímání nebes se mění.

Hýbaly s ním Valkýry. Chvílemi zahlédl vrásčité obličeje jejich scvrklých hlav, když ho držíce v podpaždí vlekly. Nohy táhl za sebou. Snažil se jim pomoci. Ale chodidla a nohy ho neposlouchaly. Jen se bezvládně kývaly a klouzaly po zemi.

Začal se mu vracet cit. Cítil, že se jeho srdce pokouší bít. Nevzpomínal si, že by se něco takového přihodilo od doby, kdy byl ještě na lodi. Kostnaté, tvrdé prsty Valkýr se mu bořily do masa. Cítil, jak se v dlouho nepoužívaných svalech ozývá otupělost a bolest.

Pokusil se promluvit.

Ozvalo se jen zabublání. Ale přinejmenším opět dýchal.

Ať už ho ty strašné ženy táhly kamkoli, byla to dlouhá cesta.

Jeho vidění se rozšiřovalo a lepšilo. Chvílemi byl schopen na vteřinu zdvihnout hlavu. Zjistil, že ho vlečou do části Velké nebeské pevnosti, která se, navzdory nezměrné prázdnotě, zdála být jaksi lidštěji přívětivou. Ne že by se podobala něčemu, co už někde někdy viděl, ale to, co viděl teď, odpovídalo tomu, co slyšel o paláci Východní říše v Hypraxiu. Slyšel oněm od pamětníků, kteří cestovali po jantarové stezce, aby sloužili v císařově osobní stráži. Staří dobrodruzi se o neobývané rozlehlosti císařova domu nikdy nezapomněli zmínit.

Začal se mu vracet sluch. Přál si, aby tomu tak nebylo. Valkýry se krutě hádaly v jazyce, který se velmi podobal andorayštině. Shagot rozuměl zhruba třetině toho, co řekly.

Aha! Používaly starou formu andorayštiny.

Jazyk byl velmi starým darem bohů. Dávalo smysl, že byl původně jejich a lidé jej časem zdeformovali.

Valkýry se ukázaly být velmi záporně naladěnými menšími bohyněmi. S ničím nebyly spokojené. Neměly rády Shagota a jeho

tlupu, jejíž ostatní členové byli také znovuoživováni. Nelíbil se jim plán jejich otce. Nesnášely síň hrdinů. Neměly rády mrtvé. Nelíbily se jim jejich životy. A zvláště nenáviděly svou sestru Arlensul. Její sobecké chování ji přivedlo do exilu a její podíl práce byl navalen na bedra jejích trpících sester.

Valkýry prostě nebyly spokojeny s ničím.

Dorazily na místo určení. Upustily Shagota a odešly. Shagot zjistil, že leží na ohromné pláni prázdné podlahy. Neviděl žádné ohraničení, žádné zdi, jen postupný přechod v mlhavou temnotu, která začínala asi na dostřel šípu. Strop nepodpíraly žádné sloupy. Pokud tu vůbec byl strop, byl příliš vysoko, aby byl vidět.

Okem zachytil vzdálený pohyb.

Ohyzdný pár přitáhl Svavara.

Shagot za sebou něco uslyšel. Našel sílu, aby se převalil.

Obličej měl méně než stopu od vyleštěné černé žuly. Černá žula tam ještě před pár minutami nebyla.

Vrstvy černé žuly se táhly směrem vzhůru téměř do nekonečna.

Někde na samém okraji vnímání slyšel zpěv. Pohřební chorál, který otřásl Shagotovou páteří v sérii mrazivých záchvěvů. Co se sakra s těmi lidmi děje?

Shagot se vyškrábal na ruce a na kolena. To mu poskytlo lepší výhled. Žula stoupala ve zhruba dvaceti metrových stupních. Na vrcholu bylo něco, co mohl být trůn.

Vedle Shagota zasténal Svavar.

Následovala bezčasá chvíle, kdy musel uplynout nějaký čas, protože Shagot si uvědomil dramatické změny, které se v té době odehrály.

Najednou tu byli Finnbog, Hallgrim a Thorlakssoni. Byli stále zmatení. Za nimi stál Erief Erealsson. Erief vypadal přesně jako to, čím byl, mrtvola vztyčená pouze mocí nějaké nadpřirozené síly. Za ním se vynořily stovky zrovna tak bezbarvých mrtvých bojovníků, šik za šikem, kam až oko dohlédlo.

Shagot nepozdravil svého dřívějšího velitele. Erief vyvolával tu samou bezútěšnou hrůzu, kterou Shagot cítil, kdykoli se přiblížil k jedné ze starobylých pohřebních mohyl, jež se nalézaly po celé Andoray. Strašidelné mohyly. Mohyly, o nichž se říkalo, že jsou plné

po krvi žíznících nemrtvých, kteří, kdyby se osvobodili ze svých pout a chytili jednoho z živých, by jej vysáli a znovu nabyli život. Na krátkou chvíli.

Shagot tomu nevěřil. Neznal nikoho, kdo by se doopravdy setkal s draugem. Ani tomu věřit nechtěl. Ale Valkýry byly zrovna tak nereálné. A ti mrtví muži měli v očích hlad. Ti, kteří měli oči.

Jeden po druhém se jeho společníci vyškrábali na nohy. Žádný nepromluvil. Nebyli to žádní géniové, ale chápali, že tohle je místo, kde by každé pronesené slovo mohlo být slovem špatným.

Valkýry vystoupily do popředí. Nyní připomínaly děsivou noční můru. Podobaly se spíše harpyjím z jižanských mýtů než krásným dcerám velkých severských bohů.

Sál zajiskřil. Shagotovi vstaly vlasy. Zazářil blesk. Zaburácel hrom. Shagot zaječel. Když se znovu dal dohromady, tiskl se k povrchu prvního žulového stupně a snažil se zůstat vzpřímený. Jeho vyrovnanost byla tatam.

Valkýry teď stály na vrcholu s tuctem posvátnějších bytostí. Už nebyly šeredné. Bohové vyhlíželi, jako by právě vystoupili ze starých příběhů. Všichni vypadali dobře. Šířili kolem sebe zlatavý plamen mládí.

Kromě jednoho, který byl oblečený v tmavé šedi, s páskou přes oko, s berlou a dlouhými bílými vlasy. Toho jednoho se zlověstnou, okřídlenou noční potvorou, která si osedlala jeho rameno, havranem odlišným od všech, kteří kdy létali po obloze nad Shagotovou zemí. Ten jeden bůh neměl veselou, hravou ani mladistvou náladu.

Šedivec promluvil k jednomu ze svých společníků, malému, shrbenému bohu, který vypadal, že by mohl být částečně trpaslíkem. Malý bůh přikývl a snesl se dolů k válečníkům. Shagot mu nevěnoval mnoho pozornosti, pouze si všiml lišácké vypočítavosti v jeho výrazu, když se přibližoval. Shagota mnohem více zajímalo několik bohyň.

Shrbený bůh spočinul na spodním stupni přímo před Shagotem. „Nazdárek, hrdino. Seš připravenej na práci? Hovno. Dám kýbl krysích sraček, jestli na tom někomu záleží. Můj přiblblej brácha si tě vybral, takže ti může sám prásknout, co tě čeká.“

Shagot už věděl, kdo před ním stojí. Jeho jméno se v moderní andorayštině dalo vyjádřit různými slovy. Šprýmař. Lhář. Podvodník. A v širším významu Zrádce. Analytická část Shagotova rozumu se vždy divila, proč ho ostatní bohové neodstraní. Třeba by ho mohli utopit v kýblu krysích sraček.

Shrbený bůh provedl několik gest. Shagot ztratil spojení s podlahou. Hrábl rukama do prázdna. Šprýmař se smál, ale postaral se, aby Shagot stoupal vzhůru k Prvnímu mezi všemi, Tomu, jehož jméno se nevyslovuje, Tomu, který naslouchá zvuku.

Shagot znal jeho jméno stejně jako všichni Andorayané a každý, kdo uznával severský pantheon, ale nevěděl, jak je to možné, protože nemělo být nikdy vysloveno.

Agónie, kterou pocítil z blízké přítomnosti boha, srazila Shagota na kolena. Bál se, což pro něj byl vzácný pocit. Zíral na žulu pod sebou a čekal na projev boží vůle.

Tito bozi byli staří. Tito bozi byli unavení. Tito bozi ovládali rychle se zmenšující počet věřících. Chaldarejské šílenství představovalo příšeru s tisíci chapadly, která se dokázala vplížit kamkoli. Obracela na víru krále, knížata a náčelníky silou politického přesvědčování a úplatků. Potom obrátila na víru jejich lid pomocí ostří meče. Těmto bohům už možná zbývala jen století, než zdegenerují v menší démony.

Někdy, na záblesk okamžiku, nedokázali naplnit očekávání smrtelníků. V těch chvílích Otec všech a jeho družka, jeho synové a dcery, jeho synovci a neteře a nevlastní bratr nevypadali o nic přitažlivěji než Valkýry. Mnoho z nich se na pohled stávalo něčím, z čeho se lidem zvedal žaludek.

Ale i to bylo způsobeno tím, že si lidská mysl nedokázala odpustit vnucování tvaru beztvarému.

Otec všech oslovil Gimura Grimmssona, kterého svět znal jako Parchanta Shagota. Jeho hlas se ozýval jen v mysli nepoddajného. *Hrdino, stojíme u skryté branky osudu, čelíme konci času. Čelíme něčemu, co by se dalo nazvat soumrakem bohů. Byl jsi vybrán, abys uskutečnil veliké věci.*

Hluboko uvnitř Shagotova mozku to znělo jako řev. Hlas boha byl příliš hlasitý. Shagot udeřil hlavou o podlahu, snažil se bojovat s bolestí.

Otec všech chápal, že lidské tělo má svá omezení. Snížil hlasitost. A stejně tak i božskou velkolepost. Rozhodl se mluvit nahlas jako obyčejný smrtelník.

„Grimure Grimmssone, vybrali jsme tě, abys byl vůdcem ve světě lidí. Blíží se kritický věk. Samotní bohové jsou ohroženi. Ne jenom tví bohové, ale všichni bohové. Hrdinové sestoupí ze síně, aby znovu bojovali. A Grimur Grimmsson je povede."

„Jak poroučíš." Shagot se nedokázal přestat třást. Stejně tak se nedokázal soustředit, aby mohl pozorně poslouchat. Přesto rozuměl, co po něm bůh chce.

Navzdory nedostatku mentální bystrosti Shagot uvažoval, proč bozi potřebují obyčejné muže, aby uskutečnili svou vůli ve světě smrtelníků. Přece byli bohy, nebo ne?

Shagot a jeho společníci se měli vydat na jih, kde vládli jiní bohové. Až najdou to, co bohové chtějí, aby našli, uskuteční rituály, které přivolají hrdiny ze síně. Všechny. Hrdinové vykonají vůli bohů. Bohové teď nepovažovali za vhodné seznámit Shagota a jeho společníky s plným dosahem úkolu.

12. Firaldie, Ormienden a Connec u Antieux

Druhého odpoledne od Elsova setkání s mladíky už se mu podřizovali jako vůdci. Nepřál si to, ale skončilo to tak.

Toho večera dorazili k Ralli, kde bylo hlavním průmyslem dobývání bílého mramoru z úbočí blízké hory. Rallijský mramor byl proslulý svou bezvadností a téměř průsvitnou kvalitou. Kámen se zde lámal už dva tisíce let. Rallijský mramor byl k vidění v palácích i na pomnících kolem celé Matky moří.

Obyvatelé města ostražitě sledovali poutníky, což bylo pochopitelné. Mohli to být lupiči nebo uprchlí zločinci. Vojáci jimi běžně bývali.

Chlapík, který mohl být strážcem pořádku, k nim přišel a řekl: „Jestli hledáte práci v lomu, musíte ráno zajít za vedoucím. Jestli hledáte chlápka, který najímá vojáky, najdete ho na pláni jižně od města.“

Strážník chtěl, aby pokračovali v cestě.

Els zabručel. Jeho otrhaná banda by nevzbudila důvěru u nikoho.

„Verbíři nabízejí teplé jídlo každému, kdo si vyslechne jejich řeči.“

„Má někdo z vás, hoši, zájem o práci v lomu?“ zeptal se Els. „Je to lepší než práce se zbraněmi.“

Nikdo se nepřihlásil. Mladíci byli všichni skleslí a stýskalo se jim po domově. Pokračovali hlavně proto, že nechtěli před ostatními odhalit svou lidskost.

Na pustině, kterou zmínil strážník, stály dva tucty stanů. Elsovi se nelíbilo, jak tábor vypadá. Byl příliš spořádaný. Příliš profesionální. Poznamenal: „Vypadá to, že jsme přišli zrovna k večeři.“ V šeru stmívání párek dřepících, širokých kuchařů, kteří

mohli být bratry, vydával jídlo řadě mužů. „Všiml si někdo nějakých vlajek nebo štítů?“ Bylo by dobré vědět, kdo najímá.

Ozval se hlas: „Záleží na tom?“ Z keře u cesty se vynořila ozbrojená hlídka. Els byl překvapený. Skuteční profesionálové.

„Jistěže ano.“ Els muže zhodnotil, jak nejlépe to v chřadnoucím světle šlo. Hlídka udělala to samé. Oba před sebou viděli profesionálního vojáka. „Pro některé pracovat nebudu,“ řekl Els. „Někdy proto, kým jsou. Ale většinou proto, že mají pověst, že zapomínají svým mužům platit.“

Světlo nebylo tak slabé, aby Els přehlédl pohrdlivý úšklebek hlídky. Nebyl to žoldák, a tak neměl o žoldácích valné mínění.

Els si o nich také nic dobrého nemyslel, ale musel hrát svou roli.

Hlídka zařvala: „Stanoviště tři! Třináct mužů a mezek, jdou dál.“

„Očekáváte útok? Tady?“ zeptal se Els.

„Vykašleš se na hlídky, protože máš pocit bezpečí, a skončíš v neoznačeným hrobě.“

Els zavrčel. Potvrdilo to jeho podezření. Skuteční profesionálové. Zase narazil na Bratrstvo války. To se mu nelíbilo.

I když na druhou stranu to nemuselo být tak špatné, jestli dávají dohromady tlupu, která má pomáhat patriarchovi v některé z jeho lumpáren.

Nicméně vědomí, na koho narazil, nedělalo Elsovi dobře. V poslední době se pohyboval trochu moc blízko Bratrstvu.

Někdo přiběhl. Nebyl jedním z bojujících bratrů. Byl příliš malý a příliš mladý, ale zřejmě tu strávil dost dlouhou dobu, aby načichl vojenskou patinou. „Pojďte se mnou, prosím.“

Bo Biogna zanadával: „Mám tuchu, že tady bude na můj vkus trochu moc buzerace a podobnejch konin, Pipe.“

Els vystupoval pod jménem Piper Hecht.

„V lomech dostaneš poctivou práci, Bo.“

„Tak proč nevotočíš zadek a nekvaltuješ vodsaď do lomu?“

„To není nic pro mě. Nedokážu zůstat na jednom místě.“

„A v čem sem já jinačí?“

Byl jiný. Bo Biogna nebyl dobrý v tom, co chtěl dělat. Els měl podezření, že Biogna není dobrý v ničem, ale většinou se choval

čestně, a dokud ho člověk sledoval, tak se snažil. „Je to tvůj život, Bo. Jen ti říkám, že máš na vybranou.“

Jejich průvodce je odvedl přímo na konec fronty na menáž, kde prohlásil o mezkovi Spravedlivého upřímného Joea: „Hele, tu potvoru s sebou nemůžeš tahat.“

„Jak to?“ chtěli vědět přátelé Spravedlivého upřímného Joea. Železné prase byl nejpopulárnějším členem jejich spolku. Nepodobal se žádnému mezkovi, který kdy žil. Byl přátelský a většinou spolupracoval. A Spravedlivý upřímný Joe trval na tom, že Železný prase se chce přidat ke kavalerii. „Tady tedle kůň je rozenej válečnej oř.“

Průvodce neměl smysl pro humor. Což mohl být důvod, proč dostal svou zvláštní práci. Odvedl budoucího jezdeckého hřebce pryč.

Na Else udělal tábor dojem. Byl velmi dobře organizovaný. Verbování bylo také dobře promyšlené. Teplé jídlo, spousta jídla, zajistilo, že potenciální rekruti o vás začali kladně smýšlet. Krutý hlad byl mezi chudými běžnou záležitostí.

Els se zeptal nejbližší cizí tváře: „Čí je to tábor? Na jaký druh tažení se připravují?“

Průvodce se objevil zrovna včas, aby otázku zaslechl. Byl bez Železného prasete. „Táboru velí kapitán Veld Arnvolker. Neřekl nám, na co se chystáme, jenom že máme patriarchovo požehnání a že bude spousta kořisti. Říká se, že to může mít něco společného s tím, co se stalo v Sonse.“

„Kde je Železný prase? Normálně se mu nelíbí, když není Joe poblíž.“

„Je uvázán vedle stanu, kde se ubytujete. Dostal seno a příděl ovsa.“

„To mě zradil tak levně?“ zabrblal Joe.

„Spousta kořisti?“ vyzvídal Els. „Něco ti řeknu, to nezní moc slibně. Ne ve Firaldii.“ Pokud ovšem Bratrstvo neplánovalo potrestat Sonsu za své vyhnání vydrancováním celé Sonsy i majetků Tří rodin. Možnost, že by se mohl vrátit do Sonsy jako zaměstnanec Bratrstva, ho pobavila svou ironií.

„Takže se chystáte na něco nového a úžasného, že?“

Els musel vší silou potlačit naléhavé nutkání, pramenící z celoživotního výcviku Sha-lugů. Rozuměl západnímu přístupu k filozofii vedení války, ale nedokázal ho přijmout srdcem.

Když se západaané rozhodli vést válku, vymetli spodinu a odpad společnosti, rozdali starým a chudým kvalitní zbraně, přidali pár dědičných válečníků jako velitele a vypustili tu lůzu z řetězů. Takové armády byly stejně nebezpečné přátelům jako nepřátelům. Buď si libovaly v neskutečných jatkách, nebo se zhroutily při prvním náznaku boje. Ale v dobách míru byly levné. Nemusely se krmit, ubytovávat, oblékat nebo cvičit. A nepředstavovaly nebezpečí, kterým stálá armáda vždy byla.

Pomíjivá loajalita pohraničních armád byla jednou z příčin pádu Staré brothské říše.

Els by byl ochoten vsadit zlato. A vyhrál by. Maso, které bylo tak štědře servírováno členům jednotky a budoucím rekrutům, bylo vepřové. Pomalu mu to nečisté maso začínalo chutnat.

„Vy si chlapi umíte vybrat správnej čas," řekl Elsovi jednoruký kuchař, který řídil výdej jídla. Ten druhý, který mu byl zblízka tak podobný, že mohli být dvojčaty, měl stále obě ruce.

„Co?"

„Dobelhali jste se sem akorát dost pozdě, abyste taky dostali zadarmo snídani, co?" Nezdálo se ale, že by mu to vadilo.

Celá Elsova tlupa byla zmatená.

Jednoruký kuchař to vysvětlil: „Ten čaroděj předvádí úplnej kabaret, aby vás přesvědčil, že máte sloužit bohu a podepsat to Bratrstvu. Jsou to většinou nesmysly, ale když to přetrpíte, dostanete jídlo. Dvě jídla, když jste dost chytrý, abyste se sem připlazili příliš pozdě na jeho večerní tanečky. Na čaroděje chodí na kutě opravdu brzo." Nevyřčeno zůstalo, že čaroděj by měl mít se Zástupci noci intimní a nadstandardní vztahy.

„Čaroděj?" Els měl další špatnou předtuchu.

„Nekoktal sem. Hejbněte sebou. Je čas na výměnu stráží. A ti pitomci na menáž neradi čekají."

„A kdo by jim to mohl mít za zlé?"

Mladík určený jako průvodce jim ukázal, kde se mají najíst, potom kde mají umýt dřevěné tácy, misky a nádobí, které dostali ve

frontě na jídlo. Tolik pořádku nemůže vydržet dlouho, tím si byl Els jistý.

Ukázali jim velký stan, kde se měli uložit s půl tuctem dalších potenciálních rekrutů. Železné prase byl uvázán poblíž venku. Mezek vypadal, jako by si myslel, že se dostal do mezčího nebe. Els strávil většinu života v horších ubikacích, než byl tenhle stan. „Snaží se nás svést," řekl Bo Biognovi.

Biogna zamrmlal: „Viděls to, maj tady vopravdickou skutečnou kadiboudu!"

Els tu skutečnost nepřehlédl. Byla to vymoženost, kterou okopírovali z tradičních pramánských polních latrín. Což, jak Els cítil, dokazovalo, že tu opravdu velí Bratrstvo války. A taky to dokazovalo, že váleční mniši nejsou tak zabednění, aby se nedokázali poučit od svých nepřátel.

Tradičně více křižáků pochcípalo na úplavici, choleru a tyfus než v důsledku násilného snažení Indaly al-Sul al-Halaladina a ostatních obránců Svatých zemí. A hlavním důvodem, proč je dostaly choroby, bylo, že si nedokázali připustit jakoukoli spojitost mezi nemocemi a přítomností vlastních výkalů.

Ale i tak zde zůstával problém způsobený vedlejším produktem trávení zvířecího osazenstva, zvláště koní a psů.

~ ~ ~

„Zatím to všechno vypadá krásně," podělil se o svůj postřeh Gofit Aspel, když tlupa snídala.

Els souhlasil. „Dělají, co můžou, aby nás přinutili podepsat. Nebude to ani zdaleka tak pěkné hned, jak složíme přísahu."

Bo Biogna zabrblal: „Doufejme, že to neznamená, že počítaj s tím, že to proserem vždycky a všude, kam nás navelej."

„Kecáš. Už jsi tohle přece dělal."

„Ne. Jen je dobrý to promyslet, kdyby to tak bylo."

„V tom případě čekej nejhorší. Aspoň tě to nepřekvapí."

Objevil se průvodce. „Musíte si pospíšit. Chtějí vyrazit brzy. Někde se stalo něco důležitého."

Toho něčeho byl během patnácti minut plný tábor, tajemství si pyšně vykračovalo naparáděné v tuctu různých šatů a ani jedny mu nepadly ani ze čtvrtiny.

„Někdo se pokusil zabít vzdoropatriarchu!“

„Vrazi byli pobiti jeho osobní stráží!“

„Zaslechl jsem, že vrazi byli vlákáni do léčky!“

Než všechny dohady skončily, mohl si dát Els dohromady verzi, ve které samotný bůh vyslal archanděla s varováním, zatímco ve Viscesmentu byla armáda elitních patriarchových jednotek vyhlazena do posledního muže nezranitelnými rytíři stínů, magicky přenesenými z Hanselova hlavního města v Nové brothské říši. Což byla dostatečně šťavnatá zpráva, aby ji kdekdo vyšperkoval, přestože nebylo tajemstvím, že Johanes Černá bota se svými dcerami trvale přesídlil do Dimmelského paláce v Plemenze. Zároveň vyhlásil, že se vzdává svých zájmů ve Firaldii a chce si odpočinout od politiky.

Tábor celé ráno bublal spekulacemi a zaručenými zvěstmi. Reakce táborového velení na zprávy Else zaujala. Své skupině řekl: „Myslím, že Bratrstvo najímá rekruty na nájezd do Conneku, ne do Sonsy.“

„Balej se na cestu,“ upozornil Spravedlivý upřímný Joe.

Měl pravdu. Muži strhávali stany, rozebírali kuchyňská zařízení a nakládali vše na povozy. Zapřahali koně. Zmatení psi pobíhali kolem. Jediné, co chybělo, byl běžný doprovod žen a dětí.

Prošedivělý starý bratr jménem Redfearn přišel oslovit potenciální rekruty. Kromě Elsovy skupiny po poslední náborářské řeči přibyli ještě čtyři zájemci o vojenskou službu. Redfearn neztrácel čas. „Vyrážíme.“ Měl silný přízvuk, který mohl mít svůj původ někde hluboko uvnitř Nové říše. „Než se dáme do pohybu, musíte se rozhodnout, jestli jdete s námi. Plat je obvyklý. Dostanete ho včas. Jídlo dostanete taky. Bude nejlepší, jaké naši provianťáci seženou. Vaše služba nebude trvat déle než jeden rok. Zbraně dostanete. Vybavení nebo zbraně, které ztratíte nebo zahodíte, budete muset zaplatit. Když budeme mít příležitost ho získat, dostanete ošacení. Na oplátku za to vše budete tvrdě cvičit, chovat se podle rozkazů, vykonávat všechny náboženské povinnosti a podřídíte se disciplíně Bratrstva. Tresty jsou kruté, ale spravedlivé. Jo, a čeká se

od vás, že budete ve jménu boha bojovat jako ďáblové, pokud se dostaneme do bitvy.“

Els si veterána pozorně prohlížel. Muž se choval téměř jako Shalug. Zastával v Bratrstvu úlohu, kterou měl mezi Elsovými muži Boun.

„Jak se ti to jeví, Pipe?“ zeptal se Spravedlivý upřímný Joe. Bo, Gofit a všichni ostatní se k němu také obrátili.

„Hele, všichni jste si mysleli, že jste dost dospělí, abyste odešli z domova.“ Zmírnil svůj odmítavý postoj tím, že se zeptal starého vojáka: „Komu se upisujeme? Slyšel jsem řeči o černokněžníkovi.“

Bratr se zamračil, nedokázal pochopit, že by žoldáci mohli mít duchovní problémy se svou službou. Přišel blíž, aby mohl šeptat, jeho hlas se ztratil ve vzrůstajícím lomozu a kraválu vojenského ležení, které se připravovalo na cestu. „To myslíš vážně?“

„Samozřejmě, předpokládám, že jsi věřící muž. Což znamená, že jsou věci, které bys nedělal prostě proto, protože nejsou správné.“

„Tohle je Bratrstvo války! Boží meč!“ Starý voják si nedokázal představit, že by někdo pochyboval o poctivých úmyslech Bratrstva.

„Ale mluví se o černokněžníkovi.“

„Nepatříš mezi ty fundamentalisty, kteří tvrdí, že všichni čarodějové jsou z podstaty služebníky zla, že ne?“

„Ne. Ale nerad se pohybuju v blízkosti lidí, kteří mají svazky se Zástupci noci.“

„Aha. No, myslím si, že nenajdeš rovnější šíp než Gradea Drockera. Přišel k nám až z velitelství Zvláštního úřadu v Runchu.“

„Lovec čarodějnic!“ vyhrkl jeden z chlapců v záchvatu strachu.

Bo Biogna se nahlas zeptal na to, o čem Els v soukromí uvažoval. „Jak to přijde, že když chtěj bojovat s kouzlama a vším tím svinstvem a zbavit se všech těch neviditelnejch a ostatních potvor, jak to přijde, že sou samej černokněžník a nekromancer a jiný hovada?“

Ta otázka starému muži nenadělala žádné vrásky. „Nepošleš mírumilovného kněze na souboj s nepřátelským šampiónem. Ne, když chceš vyhrát.“

Na malou chvilku Els zahlédl muže u jediného ještě stojícího stanu. Byl oblečen v opotřebované polní výstroji Bratrstva, ale Els si byl jistý, že je to kouzelník ze Sonsy.

„Jméno toho lovce čarodějnic je Grade Drocker?“

„Není to jeho pravé jméno. Hele, musíme vyrazit. Musíte se rozhodnout.“

„Jaká je mzda?“ zeptal se Els.

„Čerstvý rekrut tři a půl stříbrného scutti měsíčně, když dokončí výcvik, zvedne se to na pět. V kvalitním sonsanském stříbru. Jídlo, zbraně, ošacení k tomu. Brnění a jiná ochranná zbroj není k dispozici. Zkušení vojáci dostávají pět scutti. Čeká se od nich, že povedou a poučí zelenáče a po dokončení výcviku dostanou šest scutti.“

„A co chlápci, který už oficíry byli?“ zeptal se Spravedlivý upřímný Joe. Spravedlivému upřímnému Joeovi to lépe myslelo, když byl v blízkém kontaktu s Železným prasetem.

„Myslíš sebe?“

„Hovno. Jasně že ne. Pipera. Mrkej na něj. Pip nepoví ani prd vo tom, co dělal, než se zakous s náma, ale i úplnej pitomec jako já pozná, že musel bejt nejmíň seržantem, jestli ne oficírem. Dycky ví co dělat a jak to udělat nejlepším způsobem.“

Starý voják se otočil k Elsovi. „Chceš k tomu něco říct?“

„Joe má moc velkou představivost.“

Bratr začal vyzvídat. Els odpovídal vyhýbavě, trousil vágní poznámky o „bojích východně od Shurstuly“, „pohanských divoších“, „Velkých močálech“, a podobně. Čím by byl konkrétnější, tím spíše by ho někdo mohl nachytat na podrobnostech.

Dalšího smažení ve vlastní šťávě ho ušetřila skutečnost, že vojáci Bratrstva vyrazili na pochod. Rekruti je následovali.

Pico Mussi pronesl: „Hlupáci, já jdu. Lepší kšeft nikde neseženete.“ On, jeho bratr a jejich přítel Gofit se začali připravovat na cestu. Bo Biogna se k nim přidal. Poté následovalo několik dalších.

Els si nebyl jistý, proč se k nim připojil. Cítil za ty mladíky odpovědnost? Nebo proto, že muž, který se teď nazýval Grade

Drocker, během svého krátkého pobytu v Sonse napáchal tolik zla? Byl si jistý, že Drocker a ta stvůra byli jedna a tatáž osoba.

„Dobrá. Chtěl jsem si najít něco pohodlného v Brothu, ale tady se nic strašného neděje."

„Dobře," řekl starý voják, „jestli jdeš s námi, tak sebou pohni."

Els se snažil nevnímat, že jeho společníci si oddechli, když se k nim přidal. Nechtěl se za ně stát odpovědným.

~ ~ ~

Říkalo se, že Sublim poslal do Connecu člena vlastní rodiny, aby se ujistil, že Pravá církev není przněna a znevažována heretiky, kteří byli v této provincii tak běžní. Heretici odpověděli povražděním vyslancovy osobní stráže, a jeho samotného zanechali svíjejícího se na samém prahu smrti.

Brzy na to skupina zabijáků vtrhla do paláce ve Viscesmentu s úmyslem zabít vzdoropatriarchu, Imakuláta II. Díky boží přízni a schopnostem Imakulátovy jednotky braunsknechtů vrazi do jednoho zemřeli dříve, než se Imakulát dozvěděl, že je v nebezpečí.

Sublim byl přirozeně v podezření. A stejně přirozeně se čekalo, že podobné chování odsoudí, jakmile se k němu donese zpráva o neúspěchu. Sublim byl tak nestydatě pokrytecký ve službě svému bohu, jak si jen jeho nejzarytější nepřátelé dokázali představit.

~ ~ ~

Elsovi dávní nepřátelé si u něj získali větší uznání. Válečníci, kterým čelil ve Svatých zemích, byli stvořeni z mužů stejných, jako byli tito mladíci, kterým nechyběla ani odolnost, ani odvaha.

V táboře Bratrstva se vojáci nestřetli s žádnými strastmi. Ti, co přežili průšvih v Sonse, měli vše, co by jen mohli potřebovat.

Po vyhnání ze Sonsy se čaroděj plavil do Brothu, kde se mu dostalo okamžitého slyšení u patriarchy. Příští den už byl na Severní cestě s posilami z Castella dollas Pontellas. Okamžitě začal s verbováním. Peníze nepředstavovaly problém.

Po týdnech cestování změtí knížectví, která tvořila Ormienden, se oddíl Bratrstva utábořil na klášterní půdě v Dromedu, zemi vinic. V titěrném episkopálním státečku zastrčeném v rohu, kde se k sobě

tulily Connec, Grolsach, firaldijské závislé území Seliné a Sorvinské knížectví. Hranice zde nebyly pevně stanoveny. Connec nebyl ve své nezávislosti jediný. Ormienden na tom byl stejně, ačkoli byl rozdroben na množství menších lén, která měla závazky k mnoha pánům včetně Hansela Černé boty.

„V říši nahoře na severu je hůř," řekl Elsovi profesionální žoldák jménem Pinkus Ghort. Ghort podepsal spolu s Elsem, ale mnohem ochotněji se přiznal k předchozím válečným zkušenostem. Po většinu výcviku společně veleli jednotkám nezkušených rekrutů. Členů Bratrstva bylo příliš málo, než aby v táboře, který každým dnem rostl, všechno zvládli. „I jedno jediné malé město uprostřed opuštěné malé země může být vázáno slibem věrnosti k někomu, kdo by měl spíše být starým nepřítelem. Ale tam nahoře jsou problémy kvůli věnu, ne kvůli zamotaným dědičným pravidlům."

„Grailský císař to vyřeší."

„Jasně, to víš, že jo."

„Nezní to, jako bys tomu moc věřil."

„Hansel toho moc dělat nemůže. Téměř ke všemu musí mít souhlas kurfiřtů."

„Hm." Els se snažil, aby to vypadalo, jako že rozumí věcem, o kterých Ghort mluvil.

Západ byl mnohem méně monolitický a mnohem komplikovanější, než se při pohledu z al-Qarnu dalo věřit.

„Nemáš ponětí, co chtějí ti šílenci podniknout?" Pinkus Ghort byl ochoten pobírat bratrské stříbro, ale o jejich svaté ideologii neměl valné mínění.

„Myslím, že se máme jen ukazovat. Patriarcha chce zastrašit Connec. Connec ho přezírá. Tak poslal toho pomatence Gradea Drockera, aby vyčaroval imaginární armádu. Ta má vystrašit Connec a postavit ho do latě."

„To strašení vypadá docela reálně."

„Nikdo nemůže vážně čekat, že tahle chátra bude nějak vojensky použitelná."

„Kde jsi žil? Už jsem viděl horší. A není to ani tak dávno. Tihle kluci na sobě těžce pracujou, protože jsou dost dobře placený, dobře krmený a Bratrstvo je masíruje vším tím motivačním svinstvem."

Tady Ghort zase sklouzl k sarkastickému tónu. „Měl jsi vidět, s čím jsme museli pracovat, když jsme vyrazili k Themes.“

„Tys byl u toho?“

„Jo, na straně vévody z Harmonachu.“

„To jsi měl teda kliku.“

„Rychlý nohy. Věděl jsem, jak to dopadne. A byl jsem připravenej. Proč to říkám? Muži, který měl vévoda, byla ta nejhorší sebranka, jakou si dovedeš představit. Vévoda se je vůbec nesnažil vycvičit ani vyzbrojit. Nebo je nějak ovládat. Bylo to šeredný. Santerin prokázal světu službu, když vyhubil sedmnáct tisíc těch nejhorších dvounohejch bestií.“

„A jejich velitelé? Šlechta?“

„Ti měli koně, chápeš? Jenom hrstka jich neunikla. A ti se vykoupili.“

Kouzelník se neukazoval. Ale Els jeho přítomnost neustále cítil. Jako by ho bez ustání sledoval, až ho svědilo v zátylku. Možná kdyby se rychle otočil… „Už jsi někdy pracoval pro Bratrstvo?“

„Ne. Ani nikdo koho znám. Tohle je poprvé. A nedošlo by k tomu, kdyby nebyl Sublim patriarchou.“

„Nevíš, jestli nemá v nejbližší době přijít dodávka zbraní? Není jich dost, aby se dostaly každýmu do ruky, ani při cvičení.“

„Nedozvím se nic, co se nedozvíš taky. A mě zajímá víc jídlo.“ Léto se chýlilo ke konci. „Nemůžeme tady furt sedět a vyjídat místní zásoby.“ Vojsko tábořilo u kláštera Dencité více než měsíc, takže kurvy, falešní hráči a markytánky už začali stavět vlastní vesnici hned za hranicemi náboženské usedlosti. „Támhle jde Bechter.“

Redfearn Bechter byl seržant Bratrstva odpovědný za žoldáky. To byl obrovský zápřah. Rád se o něj podělil s Elsem, Pinkusem Ghortem a několika dalšími. Elsovi stále připomínal starého Bouna. Všechno už viděl. Jen něco opravdu neobvyklého by jím dokázalo otřást.

Zdálo se, že nyní se třese. Jeho přízvuk ztěžkl. „Pánové, tahle zkurvená operace začíná smrdět. Čaroděj právě dostal zprávu, že heretici a jejich pohůnci uvěznili biskupa z Antieux v jeho zámečku na venkově. Patriarcha prohlásil, že se s tím musí něco udělat.“

„Cože?“ zvolal Els nevěřícně. „To je čiré šílenství.“

„Místní biskup má zámeček?“ zeptal se Ghort. „Ve vinařské oblasti?“ Ghort dokázal víno ocenit. Hodně o něm mluvil. A také s ním hodně experimentoval, protože ormiendenská oblast byla proslulá svými skvělými víny. „Odkdy mají kněží…?“

„Nestarej se,“ řekl Bechter. „Přemýšlení není v popisu tvojí práce. Nebo mojí. Buď jak buď, neříkám, že vyrážíme, říkám, že bychom mohli. Ještě to není oficiální. Považujte to za včasné varování. Takže jestli přijdou rozkazy k přesunu, můžete se tvářit, jako že víte, o co jde.“

„Omlouvám se,“ řekl Ghort. „Na chvíli jsem podlehl vzrušení.“ Pinkus Ghort se vyžíval v sarkasmu a ironii.

Els se zeptal: „Co je se zbraněmi? Pořád ještě cvičím muže s klacky.“

Velká patriarchova armáda nyní čítala téměř osm set mužů. Každý den přibylo deset, dvacet nebo třicet mužů. Else překvapovalo, že jich je tolik. Ghort měl opačný názor, žasl, že jich je tak málo. Zvláště když Bratrstvo bylo tak štědré. Možná že pověsti o bitvě u Themes odradily většinu přemýšlivých potenciálních dobrovolníků.

Bechter pokrčil rameny: „Jsou na cestě. Aspoň mi to tvrděj.“

„Radši bychom měli dětem říct, že teď mají opravdovou motivaci, aby se pořádně naučily své řemeslo,“ řekl Els.

~ ~ ~

Zprávy byly stále nepříznivé. Biskup Serif nepřestával volat o pomoc. Els poznamenal: „Kdyby ten člověk skučel ještě o něco hlasitěji, nemusel by používat posly.“

Bo Biogna souhlasil: „Kdyby byl v takovým průseru, jak tvrdí, byl by tuhej dřív, než by začal hulákat.“

Dva členové Bratrstva vyslaní na průzkum se nevrátili. Z čarodějova stanu přišel rozkaz připravit se na pochod. Téměř okamžitě byl odvolán, když Els, Ghort a několik dalších připomenuli Redfearnu Bechterovi, že třetina mužstva nemá žádné zbraně a zbytek je vyzbrojen velmi nedostatečně. Pak přišla zvěst, že se k nim připojí grolschacherský žoldácký velitel, Adolf Černý. Přijede do týdne s pěti sty veterány.

Vidina skutečných bojů měla svůj dopad. Ti, kteří podepsali jen kvůli jídlu, zmizeli. Ti, kteří zůstali, věnovali mnohem více pozornosti výcviku, který jim mohl zachránit život.

Dodávka zbraní nakonec přišla. Adolf Černý nikoli. Grolsacher zavětřil změnu v rozložení sil. Chtěl víc peněz.

~ ~ ~

Malá armáda vstoupila do Conneku. Bratrstvo zakázalo drancování a jakékoli chování, které by vadilo místním. Nesetkali se s žádným odporem, ačkoli je nikde nevítali. I těch několik episkopálních kněží, kteří byli orientování na Broth, je sledovalo s trvalým podezřením.

Connec jako celek byl hluboce xenofobní.

Tvrdá disciplína a úplná poslušnost byly od mužů vyžadovány hned od odvodu. Bratrstvo znalo své muže. Mezi nuzáky a surovci, kteří se nechali zverbovat, se nevyhnutelně objevili predátoři. Bratrstvo netolerovalo chování běžné v jiných leženích. Za šikanu bylo při prvním přistižení deset ran bičem, když se tyran nepoučil, následoval krutý výprask a propuštění bez platu. Muž, který byl přistižen, jak se snaží znásilnit jednoho z mladíků, se ocitl tváří v tvář čaroději dříve, než si stihl natáhnout kalhoty. Následné interview se pro milovníka análního sexu ukázalo být osudným. Ačkoli naposledy vydechl až celých deset dní po vynesení rozsudku.

Drobná krádež se odměňovala krutým bitím.

Vojáci to alespoň prozatím pochopili.

Útvar se zastavil u řeky Decher pod horou Milaue. Tady strávili den převážením na voru. Západní větev hlavní vnitrozemské cesty ze severu vedla po západním břehu Decheru. Na severu a na východě ta samá stará vojenská cesta vymezovala hranice mezi Novou brothskou říší a státy, kde se mluvilo nějakou variantou arnhandštiny. Dále na severu odbočovala cesta severovýchodně k Salepu, sídlu arnhandských králů.

V Conneku jedna větev staré cesty běžela na západ podél většiny velkých měst. Nakonec dosáhla řeky Vierses u Parlier. Vierses, která byla od Parlier splavná, tekla na severozápad, míjela Khaurene a ústila do oceánu.

O dva dny později patriarchovy síly opustily cestu a obrátily se na jih do zvlněných kopců pokrytých vinicemi. Zanedlouho se malá armáda usadila na statku biskupa Serifa, který shlížel na Antieux.

Biskupova usedlost se roztahovala doširoka a připomínala latifundii ze starých časů, převážně se věnující vinohradnictví. Zámek měl pěkný výhled na hradby Antieux. Město obtékané smyčkou řeky Job se tisklo k okrovému úbočí kopce. Opevnění bylo silné a v dobrém stavu, což ospravedlňovalo sebedůvěru jeho obránců, o které začali vetřelci slýchat už před mnoha dny.

Hrabě Raymon Garet a obyvatelé Antieux opovržlivě neloajální ke svému biskupovi otevřeně vykládali vetřeleckým zvědům, že mají dostatek zásob, aby přestáli obléhání, i kdyby mělo trvat celou zimu. Až se budou nepřátelé dusit ve vlastní šťávě a žrát bláto, protože všechny kočky, psi a krysy už budou spořádány, oni si budou pořád jíst dobře.

Biskup Serif vyšel ze zámku, když nájezdníci rozbíjeli tábor. Byl sinalý vzteky kvůli škodě, kterou způsobili jeho révě.

Els nebyl příliš daleko, když se biskup střetl s Gradem Drockerem. Nebyl dost blízko, aby výměnu názorů slyšel. Ale čaroděj získal okamžitě navrch. Biskup zalapal po dechu, zbledl a zaprskal. Čaroděj důstojně odkráčel. Biskup postupně popadl dech a vrátila se mu barva. S klením se vrátil do zámku.

Grade Drocker musel vládnout nějakou skutečnou mocí. Biskup byl podle obecného mínění patriarchovým oblíbencem.

Els svoji partu usadil tak, aby viděl na čarodějův stan a zámek, a přesto mu zůstal dobrý výhled na Antieux. Els zhodnotil město a došel k závěru, že měšťané byli oprávněně sebevědomí. Vysoké hradby mohly odolávat téhle neschopné chátře navěky. I kdyby se Grade Drocker rozhodl použít celý rozsah své čarodějné moci.

~ ~ ~

Patriarchova armáda už byla na místě čtyři dny. Ti, kteří obléhali biskupa, už nebyli problémem. Jediné střetnutí armády s obyvateli Antieux představovala pravidelná výměna urážek. Patriarchovi vojáci byli mladí a neukáznění, a kdyby někdo ve městě byl dost

chytrý a využil nezkušenosti obléhatelů, kteří ještě stále nedokázali za pochodu udržet společný krok, nejspíš by dostali ošklivou lekci.

Jistě, obyvatelé Antieux to neměli zapotřebí. Mohli sedět v pohodlí a čekat, až obléhatele zažene zima. Hrabě Raymon Garet dokonce v tom smyslu vydal provolání; byl si jistý, že je možné ukončit obléhání, přičemž jedinými oběťmi budou biskupovy vinice a patriarchova pýcha.

~ ~ ~

Grade Drocker svolal důstojníky. Chtěl znát jejich názor, než dospěje k nějakému rozhodnutí. Na Elsově úrovni nikdo nechápal proč. Muži by ho poslechli ve všem. Proč plýtvat časem na rady, které stejně nebudou vyslyšeny?

Els byl nyní jmenován důstojníkem; dostal svůj post, protože žádný voják Bratrstva o něj nestál. V místnosti, kterou biskup Serif poskytl na poradu, aby byla ušetřena venkovního poprchávání, pro něj nezbyla židle. Z místnosti bylo odklizeno vše, co by ti burani mohli ukrást nebo ušpinit. Els se vzadu v ústraní opíral o studenou vlhkou zeď vedle Pinkuse Ghorta. Byla to ironie. Sklouzl do té samé role, kterou hrál doma. Byl velitelem v božím vojsku.

Ghort zamumlal: „Bratr Drocker vypadá jako prťavej kripl, nezdá se ti?“

„Ale ano.“ Téměř zcela nezpůsobilý.

Pověsti se nemýlily. Výbuch stříbrné nálože Drockera nenapravitelně a těžce poznamenal. Na levé tváři byla místy vidět odhalená kost.

„Člověče, ten je úplně v hajzlu. Vypadá, jako by strávil čtyři hodiny v kleci s bezzubým tygrem.“

Els slyšel, že Drocker většinou nosí masku. Přemýšlel, proč ji čaroděj nemá dnes.

Drocker potřeboval pomoc, aby se usadil u vysokého stolu. Byl rozčílený. Jeho hlas nebyl vůbec slabý, když v tříslovných udýchaných výbuších pronesl: „Bechtere, najdi biskupa… Serifa. A principáta… Doneta. Bylo jim… řečeno, aby se dostavili.“

„Doufám, že Drocker těm dvěma vysoustruží nový sady děr do prdele,“ nadával Ghort. „Ti čuráci nás namočili až po krk do těchhle

sraček a teď si myslí, že sou moc nóbl, aby se ukázali, když to máme dát do rychtiku?“

Els si zachoval prázdný výraz. Ghort nejspíš snídal víno. Pronesl svůj názor nahlas.

Ghort nebyl tak namazaný, aby nepostřehl svoje faux pas. Zmlkl a zůstal potichu. Na chvíli.

Biskup přišel. Byl to rozměrný muž, na kterém byly znát zřetelné známky dlouhodobé a vytrvalé zhýralosti. Měl zarudlou tvář, prozrazující starý, dlouhotrvající románek s alkoholem a akutní případ mrtvice. Raději by byl někde jinde.

Přišel plný vzteku. Ten zmizel pod náporem jediného chladného, ponurého pohledu Gradea Drockera.

Muselo být těžké stěžovat si tváří v tvář Drockerovi a nepodlehnout pohledu na jeho zranění.

„Židle v čele je pro tebe, biskupe,“ řekl Drocker. „Kde je principát Doneto?“

Legát dorazil vzápětí na nosítkách nesených jeho strážci a zapůjčených členem biskupova služebnictva. Zbytek Donetových strážců jej opustil. Což pro Doneta nevěstilo nic dobrého, pokud by se dostal do další nemilé situace.

Els se obával, že by Ghort mohl říct také něco o principátovi. Ale ihned bylo jasné, že legát se přemisťuje jediným způsobem, kterého byl schopen.

Během přepadení utrpěl mnohem vážnější zranění, než bylo zveřejněno.

Biskup začal ventilovat své rozladění naznačováním, že Sublim si také vyslechne svoje.

„Přitáhl jsi pozornost Zvláštního úřadu, Serife,“ prohlásil Drocker. „Nenuť úřad, aby zaujal oficiální stanovisko. Nepodléháme nikomu. Ani Jeho Svatosti. Rozumíš?“

Biskup ustoupil do zahořklého ticha. Život, osud a celý vesmír se proti němu spikly.

„Skvěle. A teď se podívejme, co se dá dělat s problémem kacířství v Conneku. Biskupe, chci, abys odpovídal jasně a přímo. Žádné vytáčky. Žádné sebeospravedlňování. Žádné výmluvy. Budeš odpovídat v jednoduchých, oznamovacích větách. Pokud nebudeš

spolupracovat, dostane se ti nepříjemné péče Zvláštního úřadu. Je to jasné?“

Evidentně nebylo. Serif vztekle přecházel sem a tam.

Pak zaječel.

„Nejspíš neposlouchal,“ poznamenal Pinkus Ghort, který nedokázal zůstat zticha. Uchechtl se. Vybudoval si k biskupovi silnou nelibost, založenou převážně na klepech.

Podle connekských svědků měli pouze dva lidé pro biskupa cenu živí: patriarcha a Serifův hezký blonďatý milec.

Nicméně v církvi a mezi šlechtou Serif spojence měl, alespoň co se týkalo maysaleánské hereze.

Els se velmi snažil zaslechnout čarodějovy otázky. Drocker teď byl bez energie. Biskupovy odpovědi byly hlasitější. Otázky se daly odvodit z odpovědí.

Po důkladném dotazování a uváženém pobízení bylo zřejmé, že hlavním důvodem connekských duchovních nesnází je špatná povaha Brothem pověřeného episkopálního duchovního pastýře.

Nikoho, kdo dával pozor, to nepřekvapilo. Jádrem problému bylo nesmlouvavé trvání církve na tvrzení, že její lidé nemohou jednat špatně.

Drocker přenechal výslech jednomu z Bratrů. Dosáhl hranice svých možností.

Els studoval Drockera. Ten člověk by neměl být schopen vážnějšího užití magie; tak byl zmrzačený a naplněný stříbrem.

Pinkus Ghort zašeptal: „S tím Donetem není něco v pořádku. Je na opiu, nebo co?“

Opravdu to tak vypadalo. „Možná si vytvořil návyk. Nevypadá jako někdo, kdo by se radoval z bolesti.“

Porada byla minutu od minuty méně zajímavá. Biskup Serif vypočítával kroky učiněné v boji s maysaleánskou herezí. Nápady, co by se mělo vyzkoušet dále, většinou zněly: „Pozabíjet a rozebrat si jejich majetek.“ Tento názor se těšil značné podpoře. Potenciální pachatelé se nemohli dočkat dělení zisku.

Drocker se znovu zapojil do diskuze. „Takový přístup by přinesl prospěch církvi, Bratrstvu a nám jenom krátkodobě. Prozatím mám

informace z Brothu, že nám Arnhand pošle vojsko na pomoc. Mimochodem, tahle zpráva neopustí tuto místnost.“

Vynuť si to, pomyslel si Els. Ta zpráva proletí celým Connekem. Protože někdo zde ji bude *muset* předat jednomu zvláštnímu příteli. Který bude muset… a tak dále.

Drocker nemohl být tak tupý. Chtěl, aby se ta zpráva rozšířila.

~ ~ ~

Pinkus Ghort štípl Else do lokte. „Představení skončilo. Je čas vstávat.“

Els v rozpacích zavrčel. Byli s Ghortem nejblíže dveří, takže měli odejít jako první. O deset schodů níže v chodbě Ghort vrazil do Else, který se náhle zastavil. „Co je?“ štěkl Ghort.

„Nic. Něco mě napadlo.“

„To zní nebezpečně. Možná i smrtelně nebezpečně, jestli se to týká církve.“

„Ne.“ Ne. Nebyl to ani nápad. Byla to vize. Zjevení. Hezký blonďatý chlapec, který pozoroval hromadný odchod zpoza tapiserie, která maskovala dveřní otvor. Bezpochyby milec biskupa Serifa. A dvojník někoho, koho Els znal na jiném místě a v jiné době. Ale nejspíš vůbec ne dvojník, protože chlapcova reakce při spatření Else byla šokem, po kterém následovalo upřímné zděšení.

Els zatřásl hlavou. To bylo nemožné. Chlapec, kterého si pamatoval, byl už dvacet let mrtvý.

~ ~ ~

Els na úbočí kopce, mezi vinohrady. Pohled upírá na Antieux, ale nevidí ho. Přemýšlí o chlapci. Chlapec vše komplikuje.

Stužka lidí pochodujících tam a zpět jako mravenci označovala postraní branku na říční straně města. Lidé scházeli dolů pro vodu a pak šplhali zpět k brance. Dělali to už po generace. Cesta byla dlážděná.

Děti z města plavaly v řece bez ohledu na obléhatele. Els jim nevěnoval pozornost, přestože mu něco říkalo, že by měl.

Jaké bylo milcovo jméno? Určitě ho už slyšel. Serifův vztah s chlapcem byl dalším důvodem, proč Connecťané svého biskupa nesnášeli.

Tucet mužů s bílou vlajkou vyšlo z hlavní antieuxské brány.

Els se vrátil ke své jednotce.

Deputaci trvalo hodinu, než došla k zámku. Pověsti a spekulace tou dobou jen kvetly. Přemýšlivější vojáci, kteří uvážili výšku a sílu antieuxských hradeb, doufali, že se město skloní před církví. A oni nebudou muset bojovat.

Pán, kterému patřilo území kolem Antieux, byl hrabě Raymon Garet. Hrabě Raymon byl ve vlastní zemi cizincem. Dával přednost vévodově dvoru v Khaurene. V Khaurene se odehrávaly tisíce milostných pletek, které mladého pohledného šlechtice vábily. Přesto byl hrabě Raymon náhodou přítomen obléhání a nyní vedl delegaci vyjednavačů. Byl prostovlasý.

Z bojů na východě Els věděl, že to znamená, že hrabě má v úmyslu se podrobit. Později vyšlo najevo, že nejvýše postavený muž v Antieux se rozhodl podvolit většině patriarchových požadavků. Podřídí se vůli brothského patriarchy. Zakáží maysaleánskou herezi a vyženou Hledače světla, kteří se nezřeknou své falešné víry. Vyhostí všechny episkopální kněží odhodlané dodržet své závazky vůči Imakulátovi II.

Biskup Serif páchnoucí po koňaku skočil hraběti sprostě do řeči dříve, než stihl říci více než pár slov. „Držte hubu, chlapče. Řeknu vám, co uděláte.“ Odněkud vytáhl svitek. „Tyhle osoby budou bez meškání zatčeny a předvedeny před soudní stolici Svaté církve.“

Hrabě Raymon chladně odvětil: „Církev nesoudí světské záležitosti. Logicky a jasně to vyplývá z církevního požadavku, že světské soudy nemohou soudit církevní osoby.“

Ta poznámka zničila Serifovu zdvořilost a sebekontrolu. Začal zuřit a stěžovat si na tak malicherné křivdy, že všichni, kteří museli být přítomni jeho výbuchu, byli znechuceni.

Hrabě Raymon prohodil: „Co to má společného s církevním dílem? Nebo s jejími právy?“

Čtyři z mužů, kteří doprovázeli hraběte, byli episkopální kněží. Tři z nich podporovali Sublima V. Až dodnes neochvějně podporovali Serifa prostě proto, protože byl jmenován Sublimem.

Jeden z nich řekl: „Lidé nenesou odpovědnost za sklizeň tvých hroznů, biskupe.“

A druhý podotkl: „Možná že kdybys poslal to dítě do řádného sirotčince, nebyly by zdi katedrály popsané takovými věcmi.“

Lidé v Antieux se chlubili svým hlavním chrámem. Byl velký a skvělý, sice ne skutečná katedrála, ale přesto schvalovali tenhle kus Serifova sebevědomí. I přesto, že většina lidí, kteří žili v Antieux, byli Hledači světla nebo episkopálové, kteří uznávali Imakuláta II. za pravého patriarchu.

Grade Drocker se objevil na vrcholu biskupovy tirády. Byl rozzlobený, ale nevstoupil do ní. Poradil se se stoupenci Bratrstva, kteří celý výstup sledovali. Povzdechl si, zlobně se podíval, potřásl hlavou, ale nezasáhl.

Spokojeně nechal Sublimova oblíbeného idiota, aby se úplně znemožnil. A Serif vršil důvody, pro které by měl být degradován na potulného mnicha a poslán obracet na víru pohany z Velkých bažin; taková mise byla běžným osudem skutečně špatných kněží.

Hrabě Raymon prohlásil: „Přišli jsme se podřídit ve jménu míru, navzdory našim zkušenostem s brothskou církví a jejími lidmi. Naše úsilí bylo odmítnuto a zlořečeno. Slyšte mne, vy všichni, kteří posluhujete Odpůrci, a zvláště uchvatiteli Honariu Benedoctovi: Antieux vás zcela a hluboce odmítá. Nechť náš Pán shlédne na toto biskupovo znetvoření a pochopí proč. Nechť prozkoumá naše srdce. Pak pochopí a prohlásí, kde leží skutečná pravda.“

Hrabě Raymon tak oklikou vyhlásil válku. A její výsledek vložil do rukou boha.

Když se Raymon a jeho doprovod vraceli do Antieux, stovka myslí už tvrdě pracovala, aby zajistila, že je ruka boží nasměruje k příznivému výsledku. Dokonce i biskup Serif si povšiml, že všichni tři probrothští kněží se vrátili do města.

Els Tag si pomyslel, že bůh musí žasnout nad slovy, která mu lidé vkládali do úst.

~ ~ ~

„Nemysleli svou kapitulaci vážně,“ vysvětloval Els jednotce. „Předstírali ji v naději, že odtáhneme. V rodině Raymona Gareta jsou téměř samí kacíři.“ Opakoval oficiální stanovisko, které formuloval Grade Drocker. Měl v úmyslu papouškovat čaroděje tak dlouho, dokud bude polapen ve své nynější roli.

Potřeboval čas, aby strávil to, o co se obyvatelé Antieux právě pokusili.

V podobné situaci by žádný Sha-lug neustoupil ani o píď, ne pokud šlo o náboženství. Ale od nevěřících se zřejmě nedalo čekat totéž, protože jednoduše žili v omylu.

Bo Biogna vyjádřil obecné přesvědčení. „Jestli se ptáš mě, tak se pokusili o rozumnou věc.“

„Jak?“

„V tom davu dole není ani dvacet chlápků, kterejm by záleželo na tom, co zbožňujou. Kašlou na to, jestli uctívaj kus šutru nebo hada, šéfe. A většina z nich sou stejně zloději, jako ten zasranej krkavec biskup.“

Els přikývl. To, co Bo říkal, byla převážně pravda.

Zahlédl toho hezkého blondýna v okně ve druhém poschodí, když sledoval, jak odchází Garetovo poselstvo. Els si ho prohlížel, dokud si nevšiml, že ho někdo pozoruje.

„Hračka toho pitomce biskupa,“ odplivl si Pinkus Ghort, který sledoval Elsův pohled.

„Hm.“

„Jsi pro nácvik boje muže proti muži? Moji hoši proti tvým?“

„Jestli udržíš tu svini Bergera dál od Pica a Justiho.“

„Bojíš se, že by jim ublížil?“

„Ne. Mám strach, co by provedl Spravedlivý upřímný Joe, kdyby ho napadlo, že je Berger tyranizuje.“

„Dobrej postřeh. Nikdy sem neviděl nikoho s takovou silou, jako má Joe. Sakra, co se tam dole děje?“

Od řeky se ozývalo hlasité řinčení a řev.

„Kurva práce!“ zaklel Els. „Věděl jsem, že k tomu dojde. Proto nutím svoje chlapy, aby chodili pro vodu na téhle straně kopce.“

Tábor se zásoboval vodou z řeky. Zámecká nádrž pro vojsko nestačila. Ani pro tak žalostně malé.

Nosiči vody z tábora se pustili do rvačky s městskou omladinou, která si byla zaplavat. Těch z města bylo víc než těch z tábora. Situace se podobala zhmotnělé noční můře.

Mladší vojáci utáboření níže na kopci hulákali a běželi na pomoc nosičům vody. Ghort řekl: „Do hajzlu. A máme to tady.“

„Bo, utíkej říct našim chlapům, že chci, aby se tu shromáždili, hned teď,“ poručil Els.

„Nechceš do toho spadnout, co?“ zeptal se Ghort.

„Ne. Vezmu je na pochod, takže do toho opravdu nespadnou.“

„Radši ty svoje blbečky proženu taky. Nebo jich půlka chcípne kvůli vlastní blbosti.“

Situace se šílenou nevyhnutelností nabrala vlastní vývoj. Stále více žoldáků spěchalo z kopce. Více mladých mužů přicházelo z města. Jejich střet se před městskými hradbami proměnil ve velkou pouliční rvačku. Hrabě Raymon Garet byl na vzdálenější straně Antieux, takže nemohl zastavit hloupost městských mladíků. Ve vinicích nad městem si patriarchou schválení důstojníci Bratrstva nastalé situace nevšimli. Všichni byli uvnitř zámku, trucovali a skrývali se před nepříjemným počasím.

Els si konečně uvědomil, co mu předtím v pohledu na město uniklo. Zatímco městští chlapci dováděli v řece a vyměňovali si urážky s obléhateli, stovky lidí nosily vodu do města.

Nádrže na vodu v Antieux nebyly připravené na obléhání.

Zpočátku žádná ze stran v potyčce nepoužila zbraně. Ale zanedlouho se té příležitosti chopili žoldáci.

Po prvních několika mrtvých lidé z Antieux zpanikařili.

Žoldáci je tlačili před sebou. Vařící se dav bojoval u postranní branky ve snaze dostat se dovnitř. Lidé uvnitř branku nezavřeli. Nekladli žádný odpor, když začali žoldáci pronikat dovnitř. Lukostřelci na hradbách dolů bez zjevného účinku vyslali několik šípu. Záplava se nedala zastavit.

Jakmile se začalo mluvit o rabování, Els nedokázal svoji jednotku zadržet. Jenom Bo Biogna, Spravedlivý upřímný Joe a samozřejmě Železný prase se ovládli a nepřipojili se k úprku do města.

Z Ghortovy jednotky dokázal odolat pachu krve v povětří jenom Ghort.

Nakonec ze zámku vyběhl Redfearn Bechter a dožadoval se vysvětlení. „Co se k čertu děje? Kde jsou všichni?“ V táboře zůstalo asi jen třicet mužů.

„Naši chlapci vnikli do Antieux,“ řekl mu Els. „Počítám, že vraždí každého, koho spatří.“

„Kdo jim to poručil?“

„Myslím, že patriarcha a biskup Serif se ohledně neposkytování žádné milosti vyjádřili docela jasně.“

„Jak dlouho už to probíhá? Jak to, že nám nikdo nedal vědět?“

Ghort poznamenal: „Chátra jako my do domu nesmí. Dokud nás někdo nepozve dál. Myslím, že kvůli bahnu a prasečím sračkám, který by po nás zůstaly na parketách.“

Město nebylo tak daleko, aby nebyly slyšet výkřiky.

„Nemusíte ze sebe dělat pitomce, Ghorte.“ Bechter spěchal zpátky do domu. Všichni Bratři se brzy shromáždili venku. Pak se objevil biskup. A dostal hysterický záchvat, který se dramaticky zhoršil, když jeho příkazům nikdo nevěnoval pozornost. Srazil jednoho z vojáků Bratrstva k zemi. Než stihl udělat něco ještě horšího, přišel Grade Drocker.

Čarodějův pohled biskupa uklidnil. Serif ve chvíli oznámil úmysl najít koně, aby si mohl pospíšit do svého města. Měl v Antieux majetek. Někdo ho musel bránit.

Drocker si všiml Else a Ghorta. „Vy. Váš názor. Co se stalo?“

Ghort udělal, co se po něm chtělo. Popsal situaci.

Drocker se zeptal: „Proč jste ještě tady?“

„Bylo mi řečeno, že budu vést válku s nepřáteli církve. Ne že budu vraždit ženy a děti. Jestli jsem tam, nebo tady, na tom nic nemění. Sám jste už podobné věci viděl. Je to jako oheň, který se musí nakrmit, než nakonec sám uhasne. Jestli jsem tady – a nedostal jsem rozkaz jít někam jinam – neposkvrním svoji duši jinými hříchy než těmi, které už jsem spáchal.“

„A ty? Hechte?“

„Souhlasím s Pinkusem.“

Drocker zavrčel. „Z toho, co vidím, vy, kteří jste tu zůstali, už jste tu bestii viděli předtím. Stejně jako já. Ale přesto, musím tam svou tvář ukázat.“ Jeho obličej byl v takovém stavu, že se z něj nedal vyčíst žádný výraz. Přesto se zdálo, že čeká na komentář.

Els neudělal nic, čím by přitáhl další pozornost.

„Vy zůstanete tady,“ řekl Drocker. „Ochráníte principáta. A biskupův majetek. Jestli na to máte chuť. Já se pokusím zachránit Antieux, ale bojím se, že bůh se k němu otočil zády.“

Ve chvíli, kdy se Drocker vzdálil z doslechu, Ghort se zeptal: „Kam zamíříš, až tady skončíme, Pipe?“

„Hm? Nevím. Nepřemýšlel jsem o tom. Proč?“

„Myslím, že se naskytla dobrá šance, jak být zítra bez práce. Možná dokonce poběžíme o život.“

„Cože?“

„Támhle dole se právě odehrávají nechutný jatka. Protože ti lidi se zachovali jako idioti. A pak zpanikařili. Ale je jich podstatně víc než našich chlapů. A ti jsou jen přerostlá děcka, která nemají ani ponětí, do jakých sraček se dostala.“

„Myslíš, že je pobijí?“

„Myslím, že je to dost pravděpodobné. A taky si myslím, ať už to dopadne, jak chce, že to, co se tu teď odehrává, rozhodne o tom, jak spolu odteď budou patriarcha a Connec vycházet. Co takhle se mezitím podívat na Doneta?“

„Kdy byl povýšen? Když jsem o něm poprvé slyšel, byl to jenom biskup, který stál v Kolegiu jen jednou nohou. Ale čaroděj mu pořád říká principát.“ Principát byl v Církvi jeden z nejvyšších titulů, hned po patriarchovi. Pocházel ze staré brothštiny a znamenal vladař.

„Drocker přišel z Brothu. Odhaduju, že mu ten titul dal Sublim; myslí si, že ho to nic nestojí, protože Doneto stejně za pár dní natáhne bačkory.“

„Jsi cynický parchant.“

„Přesně tak.“

~ ~ ~

Drocker jel nejdříve k hlavní městské bráně. Jeho skupina nebyla vpuštěna do města. Obránci zde byli aktivní. Otravní lučištníci

donutili vojáky Bratrstva probít se k otevřené postranní brance. Sledovali cestu, kterou si před krátkou chvílí prorazil biskup Serif.

Uvnitř města vládla hrůza. Útočníci utrpěli ztráty všude, kde se setkali s vážným odporem. Ale obránci byli stejně nezkušení, rozptýlení, vyděšení a tam, kde se prolévala krev, jim chyběl věrohodný vůdce.

Stovky mrtvých a umírajících zaneřádily ulice. Řezničina dosáhla rozměru historického eposu. Takového, ve kterém škarpy přetékaly potoky krve.

Největší hrůza se odehrála v katedrále biskupa Serifa, ve které se snažilo najít útočiště více než tisíc obyvatel Antieux, episkopálů i maysaleánů.

Útočníci vyvrátili dveře katedrály a rozšířili jatka do příbytku boha, jehož práci měli vykonávat.

Šílenství pokračovalo i na jiných místech a místo, aby upadalo, tak spíše rostlo. Útočníci se rozdrobili do malých skupin a pobíhali po ulicích ve snaze najít snadnou oběť nebo kořist.

Biskup Serif dosáhl katedrály v době, kdy zabíjení ještě probíhalo. Získal si lásku lidu Conneku, všech bez rozdílu víry, když se zhroutil s pěnou u huby v záchvatu vzteku nad ztrátami, které postihly „jeho“ majetek.

~ ~ ~

Když dorazil Grade Drocker, v katedrále už nebylo mnoho živých lidí. Biskup Serif byl mezi nimi, přestože jeho tělo neslo svědectví, že se na něm někdo krutě vyřádil. Přežil jen zázrakem. Možná ho bůh skutečně miloval.

Boj pokračoval, ale ztrácel na energii. Útočníci si ošetřovali zranění, rabovali nebo jen byli tak vyčerpaní, že už nemohli pokračovat.

Grade Drocker se rozhodl vyzkoušet své velitelské pravomoci. Vyslal vojáky Bratrstva, aby připomenuli žoldákům, že dělení kořisti je zcela na uvážení velitele vojska.

To nebyl nejchytřejší tah. Byl obklopen městem, kde přestaly platit všechny zákony. Na svoji ochranu měl pouze hrst mužů, kteří o něm nebo o Zvláštním úřadě neměli nijak vysoké mínění.

Několik vojáků s rozkazem bylo napadeno. Ale ta skutečně nejstrašnější reakce žoldáků místy vyústila v rozhodnutí vše zničit, když si sami nemohou vzít to, co chtějí. Začali zakládat ohně.

~ ~ ~

Legát nevypadal překvapeně, že vidí Else, Ghorta a jejich společníky, jak si vynutili průchod přes dva zbývající členy osobní stráže. Cosi zamumlal.

„Drocker nám poručil hlídat tě," řekl Ghort. „Jak to vypadá, možná budeš potřebovat ochranu."

Doneto zamumlal otázku. Evidentně byl pod vlivem drog. Přesto jeho mozek pracoval. Chtěl vědět, co se děje.

„Vysvětli mu to, Pinkusi," řekl Els. „Porozhlídnu se tady, jestli se tohle místo dá bránit."

Odpověď už znal. Třicet mužů, mezek, dva nervózní tělesní strážci a houf vystrašeného služebnictva, které rychle mizelo, nemají šanci se udržet. Tenhle dům nebyl postaven s myšlenkami na obranu.

Chtěl najít chlapce. Milec by měl být studnice informací.

Dům byl rozlehlý. A bohatě vybavený. A rozpadající se. A prázdný.

Prázdný. Trefa do černého. Takové místo vyžadovalo tucty služebnictva. Ale mimo přízemí Els nikoho nepotkal. Serif byl příliš lakomý, než aby zaměstnával odpovídající množství služebnictva.

Els našel biskupovy soukromé komnaty. Koncentrace pohodlí a bohatství byla ohromující.

Už zde hořely svíce, přestože ještě nebyla tma. A byly to svíce ze skutečného včelího vosku, ty nejdražší. Temnotu však zcela nerozptylovaly. V rozích se vyskytovaly neobvyklé, drobné záchvěvy, které prozrazovaly nepohodlnou pravdu. Biskup Serif měl nějaké kšeftíky se Zástupci noci.

Záchvěvy nebyly dostatečně mocné, aby představovaly hrozbu, ale byly tu. Zástupci noci tu byli vždy. Rozumný muž na to nezapomínal ani na chvíli.

Els nehlučně proplouval místnostmi, dokud nenašel pokoj, kde drobná, štíhlá postava zarámovaná oknem sledovala, jak Antieux hoří.

„Oso.“

Chlapec vyskočil, jako by dostal ránu. Otočil se a hledal, kudy utéct.

„Není kam utéct.“

Chlapec si ho pozorně prohlédl. „Kapitán Tag.“

„Říkej mi Piper Hecht.“

„Co děláte v Conneku?“

„Lev mě poslal špehovat chaldarejce. A proč jsi tu ty? Když jsem tě viděl naposled, bylo ti jedenáct a byl jsi jedním z nejlepších chlapců Zářivého pramene. To už je osm let, ale tobě je pořád jedenáct.“

„Také mě vyslal Lev. Po půlroce, který jsem strávil v rukou er-Rashala. Moje tělo už nikdy nebude vypadat starší.“

Els přikývl. Osa Stile, kterého si pamatoval, byl velice chytrý a nevěděl co je strach. Přesto chlapce dobře neznal, a když zmizel ze školy, nevěnoval tomu žádnou pozornost. Stávalo se to.

„Proč jsi tu?“

„Mám vytvářet chaos a rozbroje, aby chaldarejci nedokázali shromáždit další křížovou výpravu. Docela mi to jde.“

„Podáváš Donetovi jed, že?“

Chlapec přikývl. „Poslal jsem na něj i vrahy, ale to nevyšlo. Nicméně teď, když je naživu, ale nezotavuje se, je užitečnější, než kdyby byl mrtev. Udržuje tady patriarchovu pozornost.“

„Jak jsi dokázal zařídit vraždu? Nikoho jiného tu nemáme.“

„Pracuji i pro grailského císaře. Poslal mě sem. Ví, že Serif je pederast.“

„Kvůli tobě patriarchovi vrazi nedostali Imakuláta. Varoval jsi ho.“

Osa se prohnaně usmál. „Znepříjemňuji život nepřátelům al-Pramy. A říše, když se to hodí.“

„Možná jsi o biskupa přišel.“

„Vím, snažím se rozhodnout, co budu dělat, když to nepřežije.“

„Je ve městě. Čaroděj je taky ve městě. Doneto je v mých rukou v přízemí. Jestli všichni tři zemřou…“

„To se nesmí stát. Kdyby se odehrála úplná katastrofa, Sublim by mohl zapomenout na Connec a zaměřit se na východ.“

Pravda. Přesto tu Sublim nesmí uspět. Dobytí Conneku by mu poskytlo prostředky na financování dalších dobrodružství. Jestli Connec přestane Sublima rozptylovat, zůstanou jen dvě brzdy jeho ambicím na východě: Calzir a grailský císař.

„Vysvětli mi svou práci pro grailského císaře."

„Gordimer mě dal Johanesovi. Jako dárek. Jako zbraň, kterou může použít podle svého uvážení. Na císařovu žádost. Do al-Qarnu přijel muž. Mluvil se Lvem, ale ve skutečnosti vedl rozhovory s er-Rashalem. Chtěl získat neobyčejného otroka."

„Aha. Takže tě vycvičili a očarovali před tím, než tě prodali. Nefiguroval v tom nějaký Ferris Renfrow?"

„On je ten zprostředkovatel, který vše zařídil."

„Ty ho znáš?"

„Ano. Pořád ho vídám. Vždy, když se má odehrát nějaká změna v tom, jak jsou věci uspořádány. Proč?"

„Gordimer a er-Rashal mi uložili, abych zjistil všechno, co se dá, o Ferrisi Renfrowovi. Bojí se ho."

„Je nevypočitatelný a chytrý, ale je oddaný císaři. Nemusejí se ho obávat. Císař se nezajímá o nic jiného než o maření patriarchových plánů a o rozšíření vlivu Nové brothské říše. Bylo by mu jedno, kdyby zbytek světa zmizel pod ledem."

Els se rozhodl to nechat být. Osa měl na Johanese nějaké citové vazby. „Říká ti něco jméno Starkden?" Nezapomněl na událost v Runchu.

„Starkden? Slyšel jsem to jméno. Myslím, že je to pašerák. Je to důležité?"

„Pro mě ano. V Runchu se mě Starkden pokusil zabít. Hodně se o to zajímal Zvláštní úřad." Els pořád uvažoval, jestli je zde spojitost s naléhavou cestou Gradea Drockera do Sonsy.

„Mohu se zeptat Ferrise Renfrowa. Na odvrácené straně světa zná každého."

„Udělej to. Ale o mně se nezmiňuj."

Els měl tušení, že se s Renfrowem brzy setká.

Osa se zeptal: „Za jak dlouho tě začnou hledat?"

„Máš pravdu. Nenašel jsem tě. Neznáme se. Když budu moci, ještě si spolu promluvíme. Jestli biskupa Serifa zabijí, možná se můžeš uchytit u Doneta.“

„Možná. Ale nebylo by to stejné. Ten muž je úplně asexuální.“

~ ~ ~

„Kdes byl?“ zeptal se Pinkus Ghort. „Už sem tě chtěl začít hledat.“

„Trochu jsem se ztratil. Tohle smetiště je nahoře úplný bludiště. A absolutně se nedá bránit. Jestli po nás půjdou lidi z Antieux, jsme mrtví. Měli bychom si napakovat kapsy a zmizet.“

„Pár poseroutků se vrátilo. Měl jsem pravdu. Antieux ty idioty, co tam vlítli, vyhladí. Ale já se o nás postarám.“

„Hm?“

„Jsme za vodou. Nová tělesná stráž principáta Doneta. A náš nový šéf si přeje, abychom ho vzali do Brothu. Hned teď.“

Els byl překvapený. „Jsi génius, Pinkusi. Génius zla.“

Ghort skromně pokrčil rameny. „Samo se to nabízelo. Ty bys byl raději v Brothu. Já chci do Brothu. Principát tady nechce zůstat. Tvrdí, že radši zemře cestou, než aby tu zůstal. Vypěstoval si opravdu silný odpor ke Conneku. Pro Connec to může být opravdu zlé, jestli to zvládne domů a začne špitat do bráchancova ouška.“

„Dobře. Skvěle. A nevidím, proč a jak bychom se měli zodpovídat Bratrstvu.“

„Támhle dole se odehrává skutečně obrovsky posraná operace, Pipe. A my *máme* rozkaz chránit Doneta.“

„Souhlasím. Jdu s tebou. A co zbytek?“

„Někteří tu chtějí zůstat a počkat, jak to dopadne. Cítí kořist. Ale těm chytřejším je jasný, že je čas vypadnout. I kdyby naši hoši vyhráli. Všechno se změnilo. Teď už lidi, ti mírumilovní, pobláznění Connecťané, vědí, že je brothská církev považuje za zdroj, který je potřeba vytěžit. Takže bude lepší odsud odejít.“

„Nejspíš máš pravdu. Kdy chceš odejít? Zvládne to Doneto?“

„Myslím, že bychom měli odejít hned, jak bude dost světla, abychom viděli na cestu. Jestli se sem dřív nepřesune támhleten bordel. A jak to Doneto zvládne? Chvíli ho můžeme opatrovat, ale

jestli to zvládne, na tom v podstatě moc nezáleží. Stačí, když do Brothu přivezeme jeho tělo, a bude to vypadat, že jsme se opravdu snažili.“

~ ~ ~

Spravedlivý upřímný Joe a Železný prase pomáhali Elsovi civět na město. „Kéž by byl způsob, jak dostat ty pitomý děcka ven,“ řekl Els. „Jestli se už nenechaly pozabíjet.“

„Nevyčítej si, žes je nezachránil před jejich vlastní blbostí, Pipe.“

„To se lehko řekne, Joe. Viděls Boa?“

„Snažej se s Ghortem vyčmuchat truhlici Bratrstva.“

„Jasně. Najdu je. Buďte připravení, kdybychom museli zmizet ve spěchu.“

13. Blízko Rhecale, na jižní hranici Arnhandu

Finnbog se vzbudil první. Byl vyděšený. Jeho mysl zůstala pohlcena noční můrou. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že se svými kumpány leží pohozený v lesíku v zemi, jež se nepodobala žádné, jakou kdy navštívil. Slunce bylo příliš jasné. Kopce byly pokryty osmahlou hnědou trávou. Stromy vypadaly staře, sukovitě a byly opadavé. Neviděl žádné známky lidského osídlení, kromě dlážděné cesty, která se plazila údolím pod ním. V dálce překlenoval údolí obloukový, tři patra vysoký akvadukt.

Finnbog nevěděl, že je to akvadukt, nikdy podobnou věc neviděl ani o ní neslyšel.

Vzápětí se probrala dvojčata. Finnbog sledoval, jak jejich zděšení ustupuje. „Kde to jsme?“ zeptal se Sigurdur.

„Nevím,“ odpověděl Finnbog. „V říši živých. Možná to ví Grim. Mluvili s ním.“ Hrůzy Síně hrdinů už jim odplouvaly z paměti; nechávaly po sobě jen mrazivé záchvěvy a neurčité vzpomínky, že nebe není takové, jaké by mělo být.

Svavar a Hallgrim se také probudili před Shagotem. Všech pět se pokoušelo zjistit, kde se ocitli, proč a především, co se jim vlastně přihodilo.

Finnbog zamručel: „Vzdej se vůli Noci.“

„Co?“ zeptal se Sigurjon.

Finnbog se zamračil, zmatený vlastní poznámkou. „Nevím.“

Shodli se, že museli být mimo svět několik měsíců, možná let.

Shagotovi trvalo mnohem déle, než se probral. Slunce dosáhlo zenitu a pak napůl zapadlo za hřeben pohoří za nimi, než se Shagot

vzpamatoval a byl dostatečně při smyslech, aby jim dokázal odpovídat na otázky.

Finnbog se zeptal: „Jak jsi na tom, Grime? Máš ponětí, kde jsme? Nebo kdy? Nebo proč?“

Shagot dobře neviděl. Cítil se, jako by byl namol opilý. Ale byl velitelem. Bohové jej pověřili úkolem.

On byl tím, který si zapamatoval každý detail, každou hrůzu z jejich pobytu ve Velké nebeské pevnosti.

Shagot se ještě chvíli dával dohromady. „Měli bysme bejt v zemi, která se jmenuje Arnhand, poblíž města Rhecale, v kopcích, které jsou pořád plné staré magie z doby, kdy kmeny, které uctívaly naše bohy, tady nalákaly do pasti velkou brothskou armádu. Támhle dole v údolí. Tehdy tady byl všude prales. Byl tu oltář. Proto nás sem bohové dopravili. Je to nejblíže místu, kam se musíme dostat.“

„A to je kde?“ chtěl vědět Svavar.

„To musíme zjistit. Hledáme jednoho muže. Až ho najdeme, poznáme ho.“ Shagot se necítil dobře. Lhal. Ale Staří ho k tomu donutili.

„Musíme tu počkat. Přichází vojsko. Přidáme se k němu a zůstaneme, dokud nenajdeme našeho muže. Je u jiného vojska, ke kterému se to naše přidá.“

Hallgrim se zeptal: „Jak je možný, že ten chlápek je tak vysoko na seznamu, aby se nás zmocnili bozi a nutili nás ho zabít?“

To nebyl zrovna cíl mise. „Možná přišel na způsob, jak s bohy bojovat. Chtějí se ho zbavit, než mu to dojde.“ Shagot se zamračil. Musí za tím být něco většího. „Mezitím, zatímco budeme čekat, musíme vykopat nějaké svaté relikvie. Později je budeme potřebovat.“

Zbraně, nástroje, brnění, jídlo, vše, o čem si bohové mysleli, že by mohlo přijít vhod, se válelo rozptýlené po celém svahu. Shagot řekl: „Shromážděte všechny ty věci. Sakra, udělejte z toho tábor.“ Pohlédl na sever. Ve vzduchu byl cítit mráz. Také byl cítit náznak deště. „V tom svinčíku by měl bejt nějakej stan. Postavte ho. Jestli nedáte přednost spaní v dešti.“

Oheň už hořel. Na to myslet nemusel.

Shagot se loudal po svahu a mumlal si. Jeho potulování ostatním nedávalo smysl. Jemu také nedávalo smysl – kromě toho, že věděl, v jakých vzorcích se má pohybovat. Bez dechu v tom pokračoval. Pokaždé, když se zastavil, zjevila se mu jiná doba. Viděl podivné, divoké vlasaté muže ve vlčích a medvědích kožešinách, jak bojují, popíjejí a obětují brothské zajatce svým bohům. Zpočátku jim Shagot nerozuměl, přestože jejich řeč obsahovala podobné zvuky a měla podobný rytmus jako ta jeho. Byli to vzteklí, krutí muži, stejně ochotní zabíjet se navzájem ve rvačkách a krevních mstách jako masakrovat nepřítele, na kterého tu čekali.

Starý jazyk postupně nabyl na významu. A Shagot pochopil, proč se ti muži, mrtví patnáct set let, shromáždili v boji proti brothskými legiím.

Kam přišli Brothšťané, brali s sebou svoji kulturu, společně se svými myšlenkami a prosperitou. Brothšťané do svého společenství bohů vítali všechny bohy. Byli v míru se Zástupci noci. Kam Brothšťané přišli, staré zvyky a staří bohové slábli a měkli a příliš často vymizeli, nebo v nejlepším případě upadli do úplného zapomnění a připomínali se pouze jako démoni nebo noční příšery.

Shagot nechápal, že se ta bitva odehrála stovky let před narozením zakladatelů chaldarejské víry. Ale věděl, že bohové jsou přesvědčeni, že pouze jeho šťourání do střední sféry jim uchová jejich moc.

Vše, co Shagot o bitvě věděl, byly útržky, které mu poskytli bohové. Odehrávaly se v ní věci, které nevnímal. Například skutečnost, že kmenoví kněží jej viděli stejně jasně jako on je. Nikdy se nedozví, že největší roli ve vítězství barbarů hrálo jejich přesvědčení, že jeden z jejich bohů kráčí mezi nimi.

Svavar vytrhl Shagota z jeho snění. „No tak, Grime. Pojď něco sníst.“

S plnými ústy rozžvýkaného sušeného masa Shagot zabručel: „Problém je, že se vždycky našla další brothská armáda.“

„Mám o tebe strach, Grime,“ řekl Svavar. „Nelíbí se mi, že tolik přemýšlíš.“

Hallgrim chtěl vědět: „Co má znamenat všecko to tvoje tancování, mumlání a čumění do prázdna, Grime?“

„Snažil sem se zjistit, kde máme kopat. Zejtra se do toho dáme. Přiložte na ten oheň. Sem zmrzlej na kost.“

Ostatní na něj podezřívavě hleděli, ale Finnbog přiložil na oheň.

Jakmile dojedl, vklouzl Shagot do stanu a téměř okamžitě začal chrápat. Ostatní se chvíli v obavách dohadovali, ale s rostoucím soumrakem také zalezli do stanu. Cítili moc noci. Byla tu velmi silná. Na tomhle místě se procházeli démoni, a kdyby byl člověk natolik šílený, aby jim naslouchal, mohli by i promluvit.

Shagot spal spánkem blízkým smrti. Ráno si to nepamatoval, ale jeho duše znovu navštívila Velkou nebeskou pevnost. Jeho společníci nestrávili klidnou noc. Venku se pohybovala podivná světla. Nikdo neměl dost odvahy, aby se šel podívat.

Člověku neprospívalo, když pokoušel Zástupce noci.

~ ~ ~

Shagot věděl všechno, co potřeboval vědět. Trvalo jen půl dne, než shromáždili potřebné poklady z hrobů starodávných kněží. Navzdory tomu, že Shagot zaspal. Navzdory ledovému mrholení, které padalo celý den.

„Pověste ty věci tak, aby je déšť omyl od bahna. Dobře. Musíme najít ještě jeden hrob. Ten nejdůležitější.“

Shagot věděl, kde kopat. Práce jim šla od ruky – dokud ostatní nespatřili, co leželo pod zemí.

Časem se to scvrklo a svraštilo, ale nerozložilo.

„Co to proboha je?“ zeptal se Finnbog.

„Není to člověk,“ prohlásil Svavar.

„Vypadá to jako obří trpaslík bez vousů,“ řekl Sigurjon.

Bylo to vysoké jako dospělý muž, mělo to tvar muže, ale bylo to širší a mnohem svalnatější.

„Vyndejte ven pohřební výbavu,“ řekl Shagot. „Musím ji prozkoumat.“

Když to ostatní udělali, Shagot seskočil do hrobu a popadl hlavu mrtvoly.

„Grime, co to proboha děláš?“ vykřikl Svavar.

„Nevím, kdo to byl. Podobá se člověku, ale není to člověk. Mocný mág. Poslední svého druhu.“ Shagot nabodl hlavu na špičku

kopí, které našli v hrobě toho stvoření, aby mrholení mohlo omýt hlínu. „Potřebujeme ho, abysme mohli dokončit úkol.“

„Jaký úkol, Grime? Stařešinové nám uložili, abysme chytli ty teplý kněžoury, který zamordovali Eriefa.“

„Ti kněží Eriefa nezabili.“

„Co?“

„Vím to od bohů.“

„A kdo teda?“

Shagot zjistil, že jim to nemůže říct. A stejně to nebylo důležité. Nemělo to nic společného s jejich úkolem.

Shagot se znovu brzy vytratil do stanu a spal nepřirozeně dlouho.

~ ~ ~

Shagot ukázal na ohyb cesty před kamenným můstkem přes bezejmenný potok. „Tady počkáme.“

Tlupa se přesunula na místo obtížená nákladem, kterým ji vybavili bohové, a relikty, jež shromáždila. Hlavu nesl Shagot v pytli. O hodinu později se objevil stařík na oslu. Přijížděl od jihu. Spatřil je, až když se chystal přejet přes můstek, což nemluvilo ve prospěch jeho zraku. Zastavil. Zíral na ně. Brada mu spadla na prsa. Ještě chvíli zíral. Pak zamířil zpátky na jih a zuřivě osla poháněl plácáním.

„Nejspíš si myslel, že jsme lupiči,“ řekl Hallgrim.

„Měli bysme si taky dát pozor na bandity, v posledních dvou dnech tu skoro nikdo neprošel,“ řekl Svavar.

Jedním z důvodů bylo – přestože moderní mapy oblast označovaly jako Bílé kopce – že ti, kteří žili v jejich stínu, je nazývali Strašidelné kopce. Tyranie noci Strašidelné kopce zcela ovládala. A v poslední době, podle zpráv poutníků, se magie kopců stávala aktivnější.

Objevovaly se také zvěsti o válce, přicházely z Arnhandu stejně jako samotná cesta.

Uplynula další hodina. Objevil se pár jezdců, přijížděl od severu. Sledovaly jej dva další páry sto yardů za nimi po obou stranách cesty. Vedoucí pár zastavil. Přihlouple civěl.

Andorayané odpověděli stejně přihlouplými pohledy. Podobné vojáky nikdy neviděli.

Jezdci se opatrně přiblížili.

Andorayané byli usazeni spíše vedle cesty než na ní. Shagot si myslel, že tak dají jasně najevo, že na někoho čekají a neblokují cestu. I Arnhanďané by to měli pochopit.

Nyní začal Shagot přemýšlet, jak se s těmi muži domluví. Když v minulosti jednal s lidmi, kteří nerozuměli andorayštině, byl v postavení, kdy mohl vyhrožovat, zuřit a ubližovat těm, co nejednali podle jeho představ. Tu možnost už neměl.

Jezdci se domluvili. Jeden jel nazpátek směrem, ze kterého přijeli. Ostatní zůstali na místě, zřetelně znepokojení.

„Mají z nás strach?“ zeptal se Finnbog.

„Nevím,“ odpověděl Shagot. Nemyslel si, že jeho tlupa představuje hrozbu, už jen proto, že byli obtíženi takovým množstvím harampádí. Bohové jim měli poskytnout pár otroků nebo stádo zvířat.

Hodina uplynula. Andorayané jedli zkažený sýr a sušené maso. Arnhanďané je sledovali. Sesedli z koní, uvolnili sedla a nechali koně pást.

„Hej, Grime. Přijíždějí další.“

Shagot usnul. Každou volnou chvilku využil ke spánku.

Ve spěchu se blížilo dvacet pět nebo třicet jezdců. „Nosí s sebou v týhle zemi každej svoji vlajku?“ podivoval se Shagot. Všichni jezdci drželi dlouhá kopí s praporci. Kromě hrstky, která jela mezi nimi.

Sigurjon zaklel. „To jsou ty proklatý vrány, který zabili Eriefa!“

Shagot měl lepší oči. „Ne. Jsou to kněží, ale nejsou to ti samí. A i kdyby byli, teď není čas srovnávat účty. Erief se o to postará sám.“

Jeho společníci na něj zůstali civět.

„Ne, nevím, proč sem to řekl.“

„Začínáš nás děsit, Grime.“

Někdo, kdo měl nejspíše vyšší hodnost, se přiblížil v doprovodu tělesné stráže. A kněží. Byli čtyři. Jeden z nich byl také vysoce postavený.

Shagot se opřel o ratiště kopí, tváří vedle tváře mrtvé obludy. Jeho bratr a ostatní ho nervózně sledovali, protože to mrtvé monstrum mu ani trochu nevadilo.

S tím, co si pamatoval, bylo nepravděpodobné, že by byl ještě někdy kvůli něčemu choulostivý.

Starší kněz a starší voják zastavili ve vzdálenosti osmdesáti stop. Shagot začal být netrpělivý. Nedokázal pochopit, proč se ti lidé chovají tak podivně.

Kněží vystoupili do popředí bez doprovodu vojáků. Zastavili se ve vzdálenosti deseti yardů. Byli nepřirozeně bledí. Dva se třásli tak, že stěží udrželi otěže.

„Hrome!“ řekl Finnbog. „Ty chlápci sou posraný jen z pohledu na nás.“

„Jo,“ souhlasil Shagot. „Takže co vidí, co my ne? Proč jsou tak vyděšený? Hej! Vy pitomci v ženskejch košilích. Co máte doprdele za problém? Chceme se jen přidat k vaší armádě.“

Kněží spolu štěbetali nosovou, kňouravou řečí, jakou Shagot nikdy neslyšel. Zeptal se svých společníků: „Chlapi, rozumí jim někdo?“

Kněží začali zkoušet různé jazyky. Nejspíš jejich nejlepší nápad, pomyslel si Shagot. Jeho tlupa se mohla pokusit kromě jejich vlastního maximálně o dva jazyky. A jedním z nich by byla seatština, protože Finnbogova rodina obchodovala s čaroději daleko na severu, v zemi věčného ledu. „Ha!“ vykřikl Svavar. „Ten tlustej vyděšenej blb zrovna řek něco, co se podobalo santerinštině.“

„Hallgrime,“ řekl Shagot, „tebe v Santerinu chvíli věznili. Promluv s ním.“ Shagot také uměl pár slov santerinsky, ale jen tolik, aby se zeptal, kde mají schované cennosti.

„Je to santerinsky,“ řekl Hallgrim. „Ale žádnej dialekt, kterej bysem už slyšel. Rozumím jen třetině toho, co říká. Myslej si, že jsme démoni.“

„Mluv s ním,“ řekl Shagot. Začal si to dávat dohromady. Začínal rozumět stejně jako Hallgrim. Ale jen tolik, že ho to ještě víc zmátlo.

Proč je ti pitomci mají za démony? Protože on a jeho kumpáni nechápou jejich nenormální náboženství?

„Musíš je přesvědčit, že jsme pravej opak. Bohové nás poslali, abysme se přidali k jejich armádě.“

„Tomu neuvěřej. Ani kdybysme měli průvodní dopis podepsanej samotným Otcem všech.“

„Tak je nech mluvit. A pořád opakuj, že se chceme přidat k jejich vojsku.“

~ ~ ~

Arnhanďané nakonec dovolili Andorayanům připojit se k jejich vojsku, kterému velel baron Martex Algres, bratranec krále Arnhandu. Jeho pobočníkem byl arcibiskup Beré ze Source, nejpřednější duchovní Arnhandu, *in absentia* člen Kolegia. Armáda čítala patnáct set mužů plus doprovod. Zástupci mnoha vznešených arnhandských rodin byli součástí vojska. Nálada byla velmi optimistická. Vojsko se mělo brzy spojit s grolsacherskými žoldáky Adolfa Černého na hranicích Conneku. Poté se měli tou provincií prohnat a zcela vyhladit kořeny a odnože kacířství. Vévoda z Khaurene se k nim měl sám připojit někde poblíž Castreresone, až se vypořádají s Antieux v odplatě za to, co provedlo patriarchovu vojsku vyslanému potlačit bezbožnou rebelii jeho obyvatel.

Shagot a jeho lidé se plahočili s nimi, neustále pod dozorem několika kněží, aniž by pochopili, co tyto lidi pohání. Vždy byl mezi lidmi, kteří je sledovali, alespoň jeden, jemuž říkali lovec čarodějnic.

Shagot trávil všechen čas s Arnhanďany úplně zmatený. Jejich důvody k válce nedávaly smysl. Ti lidé šli umírat kvůli rozdílům mezi episkopální a maysaleánskou doktrínou? Když by nikdo dost starý a dost chytrý na to, aby si zavázal tkaničky, nemohl uvěřit blbostem, které vyznávaly obě strany?

Co však na celé situaci Shagota znepokojovalo nejvíce, bylo všeobecné přesvědčení, že vražda Eriefa Erealssona se stala před dvěma sty lety. Dnešní Andoray, Friesland, Weldence a daleký Island byly prý sjednoceny pod jedinou korunou. A oficiální vyznání bylo chaldarejství.

Byli bohové šílení, když ho poslali do takového světa?

14. Connec, Antieux

V troskách Antieux bylo povražděno téměř sedm tisíc jeho obyvatel. Většinou ženy, děti a starci. Když opadl šok a zoufalství, srdce přeživších vzplanula vztekem, hrůzou a rostoucí nenávistí.

Lidé, kteří chtěli pomoci, se trousili do Antieux ze všech koutů Conneku. Hrabě Raymon Garet veřejně spálil všechny mosty ke smíru a přísahal vendetu Sublimu V. a Bratrstvu války. Byl to troufalý závazek. Ani Johanes Černá bota se neodvážil zajít tak daleko. Garetova přísaha byla tak divoká, že jej vévoda Tormond zasypal dopisy, v nichž požadoval, aby ji hrabě vzal zpět.

Nyní se k Antieux blížila nová armáda. Byla silnější než ta minulá, lépe vybavená a skládala se ze zkušených vojáků. Bylo v ní zastoupeno mnoho šlechtických rodin Arnhandu. Veleli jí zkušení muži, kteří byli odhodláni donutit Raymona Gareta sníst svá slova jedno po druhém a pečlivě je rozžvýkat.

Hrabě Raymon nebyl vylekaný. Předchozí chyby se neměly opakovat.

Sezóna se blížila ke konci. Arnhandské jednotky byly postaveny na základě feudálních závazků, které měly omezenou dobu platnosti. Během několika týdnů budou mířit zpátky domů.

Biskup Serif za svou podlost zaplatil. Obyvatelé Antieux si svůj vztek vybili na jeho a církevním majetku.

Všichni kněží, kteří podporovali Sublima, trpěli. Ve městě Gadge, dříve baště episkopálního vyznání, rozvášněný dav exhumoval biskupa Maryla Ponté, Serifova předchůdce, a soudil ho za zločiny proti bohu a lidství a nakonec jeho kosti znovu pohřbil v neoznačeném hrobě v neposvěcené půdě.

~ ~ ~

Zeměmi uháněli poslové, jak se králové, knížata a grailský císař snažili dát na vědomí své postoje.

Sublim V. neobdržel žádný blahopřejný dopis.

Arnhanďané a grolsacherští žoldáci Adolfa Černého zaujali pozice kolem Antieux. Vojsko Bratrstva před nimi nemělo dostatek mužů, aby zcela obklíčilo město, a tak s tím ani neztrácelo čas.

Tentokrát se neměl odehrát žádný náhodný průlom způsobený hloupostí adolescentů. Ty hloupé děti už byly mrtvé. A tentokrát byly každý představitelný rezervoár, sud a nádoba předem naplněny vodou. Tentokrát bylo Antieux připraveno. A tentokrát ti, kteří zůstali uvnitř hradeb, zůstanou pod tlakem klidní.

Sám arcibiskup z Beré požadoval, aby Antieux otevřelo brány, odpřísáhlo věrnost brothskému patriarchovi a vydalo kacíře, kteří v něm pobývají. Přednesl seznam lidí, které chtěla církev uvěznit a předvést k soudu.

Hrabě Raymon Garet odpověděl tím, že vyhostil tu hrstku episkopálních kněží, kteří odmítli veřejně odsoudit Sublima V. Odnesli s sebou ostatky svatého Eruda Poutníka.

Hrabě Raymon byl tvrdý, chytrý mladý muž, který se ničeho nebál a věřil, že už nemá co ztratit. Byl odhodlán stát se nejhroznějším nepřítelem Brothu a zůstat jím až do konce života.

~ ~ ~

Obléhání Antieux trvalo třicet jedna dní. Počasí bylo stále chladnější. Nespokojenost arnhandských vojáků narůstala. Kde byla ta slibovaná snadná kořist? Jejich nepřátelé tloustli a spali v teple uvnitř trosek svých vypálených domů, zatímco tady venku vojáci trpěli hladem uprostřed polí a kopců oholených o vše, co se dalo sníst a spálit. A navíc se objevily zprávy z Argónie a Tramainu o nájezdech, při kterých santerinští obsadili hrady a vesnice, o něž se již dlouho přeli s Arnhandem.

Zprávy, které dorazily do tábora obléhatelů, si také našly svou cestu do města. Linie obležení nesahala za řeku Job. Lidé z Antieux pod rouškou tmy tím směrem přicházeli a odcházeli, jak se jim zachtělo.

~ ~ ~

Hrabě Raymon Garet využil neschopnosti obléhatelů uzavřít město na druhém břehu řeky. Vyklouzl z města a přidal se ke skupině horkokrevných mladých šlechticů, kteří dychtili po agresivnější akci proti nájezdníkům.

~ ~ ~

Baron Algres a arcibiskup Beré se vyžívali ve vzteklé konfrontaci v baronových ubikacích v troskách zámku biskupa Serifa. Arcibiskup odmítal pochopit, proč chce vojsko zanechat obléhání, když boží dílo ještě není dokončeno.

Baron měl pověst člověka, který není schopen diplomatického jednání. „Běžte ven a najděte mi jednoho obyčejného vojáka, který se vám na boží dílo zvysoka nevysere. Běžte a naleznete celou spoustu chlapů, který jsou přesvědčení, že bůh je dost starej, aby se o sebe postaral sám. A nemohl bych tvrdit, že s nimi nesouhlasím.“

„Ale…“

„Moc dobře jste věděl, o co tu jde, když jste zatáhl mého bratrance do téhle akce, abych tu Církvi pomáhal okrádat lidi. Šedesát dní je všechno, co můžeme od vojáků chtít. To je zákon, který platí od doby, kdy naši dědkové byli ještě divoši a žili ve stanech z kravské kůže. Jestli chce Sublim s těmi lidmi válčit celý rok, ať si postaví vlastní vojsko a nás ať nechá bránit se před Santerinem. Jo. Moment. Sublim už sem vojsko poslal. Akorát, že ho tu rozmázli na sračku.“

Jako vždy, ve všech dobách a místech, navzdory tomu, co bylo v sázce, osobnosti určovaly chod dějin. Tito dva se nesnášeli už půl století. Arcibiskup byl ten méně výmluvný. Ale byl odhodlán vykonat vůli patriarchy a svého boha.

~ ~ ~

Ve vzduchu se vznášely sněhové vločky. Obránci města na hradbách Antieux se vysmívali a pošklebovali obléhatelům. Arnhandští se stahovali, mířili domů. Tentokrát volili západní cestu, protože ta, jíž táhli na jih, už byla vypleněná. Baron Algres a jeho velitelé byli situací znepokojeni. Nebyli zvyklí být v poli v tak pozdním období a tak daleko od domova. Dokonce i arcibiskup Beré

začal nahlas pochybovat o moudrosti těch, kteří nařídili tohle bláznovství.

Adolf Černý a jeho grolsacherští veteráni se drželi arnhandského vojska. Jejich závazek už téměř vypršel, ale dostali nabídku práce na hranicích Tramainu. Co však bylo přesvědčivější než nabídka práce, byly zprávy, že rozhněvaní Connecťané se shromažďují, aby jim zabránili stáhnout se přímo do Grolsachu.

Tisíce různých pověstí zamořovaly ovzduší ve vojsku. Nejčerstvěji v armádě kolovaly zaručené příběhy o grailském císaři, který se rozhodl ujmout svých práv v episkopálních státech severní Firaldie a Ormiendenu. A také prý znovu začal obhajovat své nároky na několik měst v arnhandském východním pohraničí.

Aby toho nebylo málo, Arnhanďany založené křižácké státy na východě neustále volaly o pomoc. Lucidie na ně tvrdě dotírala.

Nejhorší však bylo, že král Arnhandu byl vážně nemocný. Jeho jedinému žijícímu synovi bylo teprve jedenáct let, takže představoval pouze nástroj k naplnění ambicí své matky, ženy, kterou všichni nenáviděli. Ona, stejně jako její neschopný manžel, nedokázala pochopit, že pouhé přání nestačí k tomu, aby se něco uskutečnilo. Jeden příklad: vojáci měli politováníhodný sklon požadovat pravidelnou mzdu jako odměnu za rizika, kterým se vystavovali. A peníze potřebné k jejich vyplácení se odmítaly nechat vyčarovat ze vzduchu.

Spousta času a peněz se nadarmo vyplýtvalo, aby baron Algres a arcibiskup Beré mohli navštívit Antieux, znemožnit se a zanechat dvě stě arnhandských poddaných v hrobech na vinicích biskupa Serifa. Do jednoho zemřeli na choroby, nikoli v důsledku činnosti nepřítele.

Hladovění znesnadňovalo boj s nemocemi.

Úplavice provázela vojsko i na jeho klopýtavém ústupu.

~ ~ ~

Napravo od staré vojenské cesty ve vzdálenosti dvou set stop rostla hustá clona šedokorých stromů běžných druhů, která lemovala okraj vysoko položených mokřad. Půda byla měkká, ale ne bažinatá. Nalevo od cesty bylo dvě stě yardů močálovité půdy a potom úzký,

pomalý a mělký potok. Za potokem stálá řídká opona stromů a za ní kameny, které spadly ze strmých útesů tyčících se čtyři sta stop vysoko. Ranní slunce se líně plazilo dolů po zasmušilé tváři skalní stěny. Kámen byl tmavě šedý a na čerstvých zlomech a škrábancích měl narůžovělý odstín.

Bylo to téměř v nejvýše položeném místě průsmyku přes Černé hory, ještě stále na jeho východní straně. Už brzy se cesta skloní dolů a nejhorší bude za nimi.

Lehký větřík pohnul mlžným oparem. Jas světla se vytratil, jak slunce vystoupalo nad zadní okraj mraků, které nepřestávaly shazovat občasnou hrstku sněhových vloček.

Arnhanďané a jejich grolsacherští nádeníci se courali po staré cestě, byla jim zima, trpěli hladem a byli zcela demoralizováni. Tři měsíce třeli bídu s nouzí bez jakéhokoli výsledku. A jejich vyhlídky byly velmi ponuré.

Horší než ponuré.

Ozvalo se troubení Connecťanů.

Mnohem horší než ponuré.

~ ~ ~

Armáda pomsty hraběte Raymona Gareta byla méně početná. Navzdory hněvu, který ovládl Connec, ne mnoho mužů bylo ochotných vzepřít se Tormondovi. Raymonův počáteční plán spočíval v překvapivém útoku na pochodující útvar nájezdníků, na místě a v čase, kdy budou nejméně ostražití. Chtěl Arnhanďany potrestat a zmizet, usiloval spíše o psychické a morální vítězství nežli o skutečné střetnutí. Ale ochromení Arnhanďané nebyli schopni obrany. Namísto boje prchali do mokřad při úpatí skalní stěny. Žoldáci Adolfa Černého si vedli lépe, ale se stejným konečným výsledkem.

Jatka trvala, dokud Connecťané nenasytili svou žízeň po krvi. Nebrali žádné ohledy na hodnost či postavení. Arnhandské velení zahynulo, protože těžkoodění connekští rytíři nemohli vjet do mokřad. Pěšáci, kteří nepociťovali žádnou sounáležitost se šlechtou, jíž vraždili, nebrali zajatce.

15. Ormienden, Ownvidianské hřbety a Plemenza

Principát Bronte Doneto nebyl schopen usilovného cestování. Byly dny, kdy na cestě nevydržel déle než hodinu. Uplynuly dva týdny. Skupina cestovatelů překonala takový kus země, jaký by jí za normálních okolností zabral čtyři dny. Naštěstí o ně nikdo neprojevil zájem a neobtěžoval je. A jak si Els všiml, se vzrůstající vzdáleností od Antieux se principátovi vracela barva a zlepšovalo zdraví.

Jakmile byli zpátky v Ormiendenu, v klášteře Dencité, principát se rozhodl podstoupit rekonvalescenci.

~ ~ ~

„Hej, Pipe. Chceš něco slyšet?“ zeptal se Pinkus Ghort jednou ráno.

„Jestli to není nějaká hovadina. Nestojím o žádné otřepané vtípky.“

„S tím ti teda nepomůžu.“

„Už mlčím. Tak spusť.“

„Spravedlivý upřímný Joe přišel z pozorovatelny dole u mostu. Tvrdí, že sem jedou nějací lidé. Osm nebo devět. Myslí si, že jeden z nich by mohl být biskup Serif.“

„Aha. Napadá tě, jaký má bůh asi smysl pro humor, co?“

„Spíš mě napadá, jestli náhodou nemají maysaleánci pravdu, když tvrdí, že válku v nebi vyhrál Odpůrce.“

„Dobře, že tě neslyší šéf. Nechal by tě upálit.“

Principát v poslední době pronášel mnoho podobných věcí. Církev krvácela a on byl odhodlán vypálit její rány.

Ghort k tomu zaujímal cynický postoj. „Doneto jen pózuje. Ani za mák nevěří těm kravinám, co vykládá. Je to jen snůška výmluv, který kolem sebe trousí, aby mohl provádět hnusárny a přitom tvrdit, že k tomu má dobrej důvod.“

„Jsi přehnaně kritický k muži, kterej ti platí za ochranu,“ poznamenal Els.

„Neplatí mě za lhaní, ale aby jeho prdel nepřišla k úhoně.“

Els se otřásl: „Myslím, že bych neměl dost morální ohebnosti, abych dokázal chránit člověka, jako je Serif. Kdyby ho chtěl někdo podříznout, nejspíš bych mu podal nůž a podržel kabát, než dodělá svoji práci.“

Ghort se tomu zasmál.

Biskup Serif vjel přímo do kláštera. Několik dní ho pak neviděli. Els si všiml, že Osa Stile v těch dnech také zmizel.

O několik dní později přišla zpráva z Brothu. Stálo v ní, že Grade Drocker se úspěšně dostal do Castella dollas Pontellas v hlavním městě.

Tato zpráva přinutila Pinkuse Ghorta prohlásit: „Mé srdce se chvěje radostí. Svět je spasen. Starý ohava žije.“

„Taky mě to napadlo.“

Vzrušení z čarodějova přežití překryla zajímavější zpráva. Silné arnhandské vojsko vpadlo do Conneku. Obléhalo Antieux. „To patriarchově věci neprospěje,“ domníval se Els. „Ti lidé podruhé nezhloupnou.“

„Já proti tomu nic nemám,“ prohlásil Ghort. „Ať pořádně vyhladoví a namrznou jim koule. Tím by si měli projít všichni Arnhanďané. A ten blbec Černej Adolf by měl dostat nášup.“

„Každý den, který strávím s tebou, se dozvím o někom dalším, koho nesnášíš.“

Ghort se zasmál: „Prokouknuls mě.“

Právě vešel Bo Biogna. „O co sem přišel? Co je tady k smíchu?“

„Život,“ odpověděl Els. „V klidu se usaď a rozhlídni se kolem sebe. A teď si vzpomeň, kde sis představoval, že budeš, řekněme, tak před dvanácti lety.“

Biogna pokýval hlavou. „Pipe, mám dojem, že když jde do tuhého, tak seš chlap na správným místě, ale jinak bereš všechno až moc vážně.“

Ghort se ušklíbl. „Teď tě Bo dostal.“

„Za to může moje výchova.“ To byla pravda, která ovšem nic neprozrazovala.

Čas, strávený poflakováním po klášteře a čekáním, až se uzdraví principát Doneto, se v osobní historii Else Taga nejvíce blížil idylce. Nikdy před tím v životě nestrávil měsíc v takové nečinnosti.

Pak začaly přicházet útržky zpráv o katastrofě, kterou Arnhanďané utrpěli v Conneku. Zpočátku byl Els přesvědčen, že zprávy přehánějí. Ale příští den přijel posel z Brothu. Přivezl rozkazy přímo od patriarchy. Kolegium se mělo shromáždit, aby formulovalo odpověď církve na masakr. Nejenže connekští kacíři naplivali do tváře všech dobrých chaldarejců, ale také připravili o život mnoho členů nejdůležitějších rodin v Arnhandu.

Bronte Doneto shromáždil svůj doprovod. „Nejsme připraveni na cestu. Ale přesto musíme vyrazit. Zástupci noci se bez odporu procházej po zemi. Svatý otec mě povolal. Chce mi svěřit uskutečnění církevní odpovědi, jakmile o ní bude rozhodnuto.“

Podivný výběr slov, pomyslel si Els. Posel řekl, že Sublim chce, aby Doneto přijel do Brothu, protože potřebuje principátův hlas a volbu v Kolegiu. Kolegium příliš často odmítalo Sublimovy ambice; křížilo mu plány, jen aby mu připomnělo, že i Hlas boží na zemi podléhá kontrole.

Els řekl Ghortovi: „Doneto musel vycítit něco, co nebylo v předvolání výslovně řečeno.“

„Vycítil to, co vycítit chtěl.“

„Co se stane, až ho dostaneme domů,“ chtěl vědět Bo. „Myslím, co se stane s námi.“

„Nevím. A je mi to vcelku jedno. Budu v Brothu, kam jsem se chtěl původně dostat, když jsem na vás narazil.“

Jeho putování nabralo několik nečekaných obratů, ale vzato kolem a kolem, byl docela spokojen. Dozvěděl se o západě spoustu věcí. Přisál se mu na kůži jako klíště. A nyní zase mířil do středu pavučiny.

„Mně to vyhovuje,“ řekl Ghort. „Taky jsem mířil do Brothu, než jsem se nechal zlákat vidinou bohatství.“

„A co takhle zbohatnout v srdci říše?“ navrhl Els.

~ ~ ~

Doneto se vydal na cestu druhého dne. Tou dobou se do kláštera donesly další zvěsti. Vykreslovaly porážku Arnhanďanů v temných, krvavých barvách. Přeživších bylo jen málo i mezi šlechtou a duchovními, kteří se obvykle z následků vojenských porážek vykoupili.

To mělo otřást světem. Mělo to předurčit budoucnost. Po tomhle měl Sublim zanechat zámořských ambicí a zcela se soustředit na Connec.

~ ~ ~

Donetův zdravotní stav se zlepšil, ale přesto nemohl cestovat rychle. Týden po odjezdu z kláštera Dencité byl se svým doprovodem ještě stále v Ormiendenu.

Cestovatelé byli nervózní. Bez zřejmého důvodu byla v nočních hodinách velmi aktivní stvoření temnoty. A když ta byla neklidná, stejně neklidná musela být i denní stvoření.

Els kráčel vedle Spravedlivého upřímného Joea a Železného prasete s tichým reptáním. Za nimi se táhl Bo Biogna. Tvořili zadní voj. Mezek z nich byl nejužitečnější.

Pinkus byl daleko vpředu jako předvoj a hrot; vykřikoval dozadu za sebe varování před démony v mlze.

Bylo chladno. Chladněji, než kdy Els v Dreangeru zažil. Vlhké počasí to neulehčovalo. Skrývalo noční stvoření, která nebyla falešným poplachem.

Spravedlivý upřímný Joe si dobíral Else, že od té doby, co přišel na jih, hodně změkl.

Zimy v zemi, odkud měl pocházet Piper Hecht, byly proslulé svou divokostí. Každé léto zůstával o něco větší kus věčného ledu, který už neustoupil.

Els na škádlení nereagoval. Sledoval biskupa Serifa a Osu a přemýšlel o míře své oddanosti svému bohu a své zemi. Nedokázal si

představit, že by strpěl to, co Osa. Měl podezření, že Serifovo nesnesitelné chování má původ v Osových milostných manipulacích.

Počasí bylo hrozné. Padalo studené, jemné mrholení. Muže unavovalo a ztěžovalo koncentraci. Odpor a špatně ovládaná nenávist místního obyvatelstva společně s neustálou přítomností nočních stvoření v mlze, dokonce i během dne, těsně za hranicí vidění, jim taky nepřidávaly na náladě.

Přichází psychotická deprese, pomyslel si Els. Přesně takhle si představoval, že bude západ vypadat po celou dobu.

Mlha se hemžila stíny a šepoty.

Ormienden nebyl tak zkrocený, jak by mnozí rádi tvrdili.

Nejspíš to platilo všude. Na některých místech se noční stvoření jen lépe skrývala.

Na čele výpravy vypukl rozruch.

Během chvilky Els zjistil, že ho odzbrojují vojáci v neznámých uniformách.

Zástupci noci byli aktivní, protože je nějaký kouzelník použil k utajení přítomnosti vojáků.

Odpor neměl smysl.

Pouze biskup Serif byl natolik tupý, že se snažil vznášet požadavky a křičet rozkazy na lidi, kteří se ani trochu nestarali o to, co říká.

Vojáci Serifa zbili. A s obnoveným nadšením mu přidali pokaždé, když otevřel ústa. A nejevili úmysl mu pomoci, když si bití vybralo svou daň. Nějaký civilista Serifovi řekl, že když nebude držet krok, tak ho zabijí.

Els se ujistil, že jeho společníci věznitele nenaštvou. Nejjednodušší způsob nakládání se zajatci bylo je zabít.

Els se potichu pomodlil a vložil svůj osud do rukou božích. „Ghorte, máš tušení, co jsou ti muži zač?“

„Jsou to císařští. Jeho osobní stráž. Braunsknechti. Možná z Viscesmentu.“

Na politické mapě ležel Ormienden uvnitř Nové brothské říše, přestože část hrabství a knížectví měla feudální závazky mimo říši. Viscesment se nacházel na hranici mezi Ormiendenem a Connekem, na ormiendenském břehu řeky Home. Ačkoli lidé ve Viscesmentu

mluvili connecským dialektem arnhandštiny a všichni obyvatelé regionu považovali město za součást Conneku.

Viscesment ležel devadesát mil na severozápad od místa přepadení.

Braunsknechti neměli náladu na prolévání krve. Jejich velitel vydal rozkazy, které měly zabránit, aby celý incident nebyl pro Broth ještě mrzutější než vlastní únos principáta a člena Kolegia.

„Ale nemíříme k Viscesmentu," postřehl Els. „Museli bychom jet opačným směrem."

„Dívej se na to z té lepší stránky, Pipe," prohodil Ghort. „Jestli budem pokračovat tímhle směrem, možná se seznámíš s císařem."

Bo Biogna zavrčel: „Pipe, ten mužskej se chová tak nesmyslně, že se musel narodit nohama napřed."

„Jak to myslíš?" zeptal se Els. Ještě stále se snažil pochopit, co se vlastně stalo. Proč mu bůh brání v dosažení Brothu.

„Do hajzlu, Pipe. Když jde všecko dobře, Ghort akorát furt sakruje. Ale když je všecko posraným nahoru a topíme se v hovnech, zpívá si a notuje, jako by si zrovna zašukal."

„Protože vím, že je všechno, jak má bejt, Bo," řekl Ghort. „Svět je v úplným pořádku, v normálu, vyjebává s Pinkusem Ghortem, každodenní rituál. Na to sem zvyklej. S tím se dokážu vyrovnat. Vraž mi do zadku ptáka a já se budu natřásat a usmívat."

Mrholení neustávalo. Els byl bez zjevného důvodu stále nervóznější. Ta nervozita byla stavem, předtuchou, která neměla nic společného se současnou situací. Která, ačkoli mohla být mnohem horší, nevypadala zrovna slibně. Braunsknechti byli, s výjimkou Bronte Doneta, ke svým zajatcům shovívaví. Bylo jasné, že Bronte Doneto byl jejich skutečným cílem.

Nejhorší ale byla mlha. Els teď kolem cítil silnější přítomnost nadpřirozena než před přepadením.

Zvláštní. Braunsknechti se také cítili nepříjemně.

Byl to jeden z těch dnů, kdy se noční stvoření volně potulovala a páchala zlo.

Západ byl příliš zkrocený. Jeho největší stíny, nyní všechny spoutané do obrysů krajiny, spaly hlubokým spánkem.

Ve Svatých zemích studny Ihrianu buď vytvářely, nebo přitahovaly všechny Zástupce noci. Ve Svatých zemích jste jimi byli zaplaveni.

„Hej, Pipe! Co se s tebou sakra děje?“

„Hm? Co? Jo. Bo. Jen sem se zamyslel. Tohle kolem není dobré místo.“

Ghort se na něj podezřívavě zadíval. „Jenom zůstaň v klidu, nedej jim žádnou záminku a všechno bude v pohodě. Nejspíš nám nabídnou, abysme se přidali k Hanselovi. Kdes dělal, Pipe?“

Els si povzdychl. Zapomněl myslet západním způsobem. I ve Svatých zemích Arnhanďané zaměstnávali přeběhlíky naverbované mezi zajatci. A Rhünové byli ještě horší. Najímali celé kmeny, aby střežily jejich hranice.

„Sever není ani zdaleka tak přátelský, Pinkusi. Rádi obětují zajatce bohům. Upálí tě, utopí nebo pověsí, to záleží na bohu, kterého chtějí uplatit.“

„Uplatit?“

„Ano. Všechno modlení, zbožňování a obětování má odvrátit pozornost bohů, aby nechali lidi na pokoji.“

„To zní primitivně.“

„To jo, ale Velké bažiny jsou zamořenější Zástupci noci než zdejší staré krotké země.“

„Mrazí z toho na hřbetě, co?“

Ghort si uvědomoval přítomnost démonů v mlze kolem nich.

Els zůstával zmatený. Stále to nedávalo žádný smysl.

„Pochopíš to,“ řekl Ghort. „Asi tak za sto let. Všechno je to o politice.“

Els nechápal politiku ani ve své zemi, kde bylo méně hráčů a jejich motivy byly průhlednější.

Císařovi vojáci byli typičtí profesionálové. Pracovali v klidu, úsporně a bez vášní. Každodenní práce. Když měli někoho zabít, zabili jej bez vzrušení a bez lítosti. Ghort měl pravdu. Pokud nebudou ve stresu, vyprovokováni, nedostanou záminku, budou se chovat slušně.

Odpoledne déšť ustal. Mraky se zvedly.

Císařští odbočili z hlavní cesty. Vydali se po klikaté stezce, směřující vzhůru do nevlídných, strmých, vápencových hor, jejichž vrcholky byly pokryté sněhem. Žádné podobné Els ještě neviděl. Vegetace byla zakrslá a stezka málokdy širší než zvířecí chodník.

Ghort zamumlal: „Vím, kde jsme, Pipe. To jsou Ownvidianské hřbety. Berou to zkratkou. Ještě dvacet mil a vyjdeme ve vévodství Plemenza.“

Els si znovu v duchu prošel, co věděl o severní Firaldii. Ghort mohl mít pravdu. Ale odhad vzdálenosti zněl příliš optimisticky. Čtyřicet mil se zdálo být pravděpodobnější.

Biskup Serif neměl rád výšky. Lekl se, když uviděl, co před ním stojí. Říšští vojáci ho postrkovali beze známky respektu.

Den se začal vytrácet. „Kdy zastavíme?“ dožadoval se biskup.

„Už bysme byli na místě, kdybys furt nefňukal a nezdržoval,“ odpověděl voják. „Takže pohni. Máme před sebou ještě tři míle.“

To biskupa rozhodilo. Zastavil a odmítl se pohnout. Velitel jednotky řekl svým mužům: „Pokračujte. Ještě je dost světla. Já si tady s flanďákem promluvím a pak vás doženu.“

„To není dobrý,“ zašeptal Ghort Elsovi, „když seš biskup, a navíc pitomec.“

Els zavrčel.

„Dostane vejprask.“

Els si všiml, že se principát Doneto začal dohadovat s velitelem, při pohledu do jeho očí ale umlkl a samolibě se pousmál. Skoro jako by obdržel nečekaně příznivou odpověď na své staré modlitby.

Biskupova chlapecká kurvička neměla být oddělena od svého patrona.

O něco později a asi o míli dále uslyšel Els vzdálený výkřik, krátký a ostrý. Mohl to být křik orla. Mohlo to být něco jiného.

Když je velitel dostihl, biskupa za sebou nevlekl. Před ním běžel Armand, zachmuřený a vyděšený.

„Copak?“ přemítal Pinkus Ghort. „Ten spratek se z toho vykroutil.“

Bo Biogna poznamenal: „To se dalo čekat, že takovej kluk přežije.“

Ghort zašeptal: „Možná bysme si měli sami rozdělit hlídky a dávat bacha, kdyby něco, Pipe. Nemyslel sem, že zajdou tak daleko. Velitel si musí bejt zatraceně jistej, že ho Hansel podrží.“

Do rána si každý vyslechl milcovo vysvětlení, že biskup tvrdohlavě odmítal jet dál do hor a pokusil se uprchnout cestou, kterou přišli. Jeho kůň uklouzl na zamrzlé kaluži a zřítil se i s biskupem z úbočí hory. Při pádu byl biskup většinou pod koněm.

Říšští vojáci poznamenali, že led se šíří Ownvidianskými hřbety už půl století a během léta nikdy nerozmrzá.

„Ten chlápek je pěkně fikanej,“ prohlásil Ghort o veliteli braunsknechtů, jehož jméno nedokázali zjistit. „Nechá za sebe odvyprávět celou historku někoho jinýho.“

Els přemýšlel. Osa tvrdil, že pracuje pro císaře. Možná došel k závěru, že jeho mise u biskupa Serifa už nemá smysl.

Snídaně byla chudá. Říšští zkonzumovali většinu svých zásob, když čekali, až jejich past sklapne. Principátův doprovod očekával, že dorazí do dalšího episkopálního opevnění později toho odpoledne.

Els se zeptal: „Co se stane, když dnes večer nedojdeme do Dominaguy?“

„Pošlou nám někoho naproti. Když nás nenajdou, vrátí se a začnou panikařit. Co je s tebou? Celej se třeseš.“

„Je mi zima. Doufám, že je to jenom zima, že sem něco nechytil.“ Dosud měl štěstí. Jeho jediné setkání s nemocí na této misi byla zatím jen mořská nemoc na palubě *Vivie Infanti*.

Poté, co svůj příběh několikrát převyprávěl, se Osa Stile připojil ke zbytku zajatců. Elsovi se s ním podařilo krátce opatrně promluvit. „Co se tam opravdu stalo?“

„V podstatě to, co jsem říkal. S tou výjimkou, že biskupovu koni mohl na led někdo pomoct. Nebyli jsme sami, jen my tři. Byla kolem nás spousta stvoření, která nejsou vidět. Jsou všude okolo nás. Noc se o nás velmi zajímá.“

Ownvidianské hřbety byly divoké a neobydlené a od doby, kdy se led začal plazit dolů z nejvyšších vrcholků, nebyly příliš navštěvované. Byl to ten kus země, kam prchala stvoření noci, když na ně začala tlačit civilizace. Po každých sto krocích stály ukazatele

cesty, všechny očarované, ale ta kouzla byla stará a ochrana, kterou poskytovala, měla své meze.

Else neustále přepadaly mrazivé záchvěvy. Ulevilo se mu, když zaslechl, že se brzy utáboří. Přispěl svým dílem práce, pak se zabalil a vtlačil do skupinky co nejblíže ohni zajatců.

Večeře byla opět chudá.

Spravedlivý upřímný Joe se netvářil potěšeně, když padl návrh, že by se Železný prase mohlo dobrovolně stát hlavní přísadou v mezčím guláši.

„To stačí," řekl Els, když se vášně začaly stupňovat. „Bo, ty jsi kluk z kopců." To alespoň Bo Biogna tvrdil, když ostatním nevyprávěl pohádky o svém vznešeném původu. „Co kdybys požádal naše hostitele, aby se k tobě přidali v nočním lovu na horské kozy?" Els během dne zahlédl divoké kozy. „Měsíc by dnes měl vyjít brzo."

„Nerad tě zklamu, Pipe," odpověděl Biogna. „Ale radši chcípnu hlady, než abych se vydal do týhle tmy. A stejně, než vyjde měsíc, začne sněžit."

„Chápu, nevadí, ty kozy by stejně byly moc tuhý."

„Ale hovno. Nejspíš by byly moc dobrý. Ale fakt je, že tady bude noc temnější než srdce děvky a že tohle není zrovna země, kde by ses chtěl po setmění poflakovat mimo tábor."

„Asi máš pravdu." Shodil nějaké neviditelné stvoření ze zápěstí a napadlo ho, jestli jeho přítomnost neotupila jeho myšlení.

„V tom případě dělej zvuky jako kozička v době páření a čekej, až přiběhne nějakej zpitomělej kozel."

„To by nefungovalo, Pipe." Někdy bral Bo věci příliš doslova.

Els studoval své věznitele. Byli trochu větší, trochu zdravější a mnohem profesionálnější než ta chátra, kterou doprovázel do Antieux. Přesto u svého ohně vtipkovali, nadávali a sakrovali a všeobecně se shodovali v tom, že přirozený řád věcí je celý v nepořádku, protože je zřejmé, že čím hlouběji vrazíš hlavu do něčí řiti, tím výše se dostaneš na velitelských postech.

Else přepadl další záchvat zimnice. Připlazil se blíže k ohni.

~ ~ ~

Els neměl sny často. Alespoň co si pamatoval. Ale tuto noc snil. A pamatoval si.

Zdálo se mu, že přicházejí problémy. Velké problémy, které sestupují z ledu a přicházejí ze studené noci. Zástupci noci se zaměřili na Ownvidianské hřbety. Něco starého se tam venku probudilo. A upřelo pozornost na tábor braunsknechtů.

Els se probudil. Bolelo ho zápěstí. Pálil ho talisman. On sám se cítil hrozně promrzlý. Všichni ostatní spali. Jejich vlastní hlídky, hlídky braunsknechtů, všichni upadli do hlubokého spánku. Ohně pomalu dohořívaly. Ochranné kůly vztyčené, aby chránily tábor, se opile nakláněly nebo už spadly.

Dokonce i Železný prase chrápalo jako mezek.

To nebylo dobré. To vůbec nebylo dobré.

Ignoruje svou bolest, plazil se Els po sněhovém poprašku, aby zatřásl principátem Donetem. Nedokázal přijít na nikoho jiného, kdo by mohl být platný proti tomu, co se blížilo. Tahle noc připomínala tu v Esterském lese, mezi studnami Ihrianu. Ale tentokrát neměl žádný falkon, žádnou pokladnici a žádný nápad.

Bronte Doneto se nechtěl vzbudit. Els s ním třásl a třásl. Zápěstí ho bolelo víc a víc. Principát zabručel, ale spal dál. Najednou ucítil něco dalšího, možná strašnějšího než temnota, která je zblízka obklopovala.

Els Doneta zuřivě štípal na choulostivých místech, stále bez efektu. Drcení jeho palce na citlivém místě mezi prostředníčkem a prsteníčkem na levé ruce konečně přineslo výsledek.

Principát vyskočil na nohy, v mžiku se probral a ihned vycítil nebezpečí. „Běž pryč.“

Els se odkradl a našel si místo, kde se nahromadil sníh. Vrazil do něj zápěstí, stiskl si žaludek a zkroutil se bolestí. Bolest se stala středem jeho bytí. Potom postupně začala odcházet. Rozum se začal plazit zpátky do mysli.

Stále si svíraje zápěstí, Els se zdvihl na kolena a rozhlédl se kolem. Moc se toho nezměnilo. Sníh padal hustěji. Doneto klečel na kolenou a opíral se o ruce, ale přesto vrávoral, vypadalo to, že vyzvrací vnitřnosti jako muž, který se pokusil polknout galon levného vína.

Pocit ochromující hrůzy se začal vytrácet. Neochotně. Mocně se hněvaje nad svým zmarem. V pozadí a ještě dál, ve veliké dálce, bylo cítit něco nepatrně samolibého a spokojeného.

Jak se ve střetnutích s nočními stvořeními často stávalo, mnohdy jste nestačili nic postřehnout.

Bezejmenný velitel braunsknechtů se probudil jako první. Zjistil, že jeho stráže chrápou a ochranná kouzla jsou pryč, uviděl, v jakém stavu jsou Els a Doneto. Opile vykopal své muže z pelechů.

Pocit přítomnosti za okrajem světla ohňů se stále vytrácel.

Els slyšel velitele nezřetelně mumlat: „Co se stalo s ochrannými kouzly? Nemělo tu být nic tak silného, aby je překonalo. Ne v téhle části světa.“

Vojáci i zajatci, všichni zakusili zlé sny jako Els, obsahovaly silný pocit blížícího se nebezpečí s jistotou, že před ním není úniku.

„Ale ty ses vzbudil,“ podotkl Pinkus Ghort. Ghort zůstával zmatený.

Bojuje o opětovné získání své důstojnosti se Doneto opřel o Spravedlivého upřímného Joea a řekl: „Vzbudil ses, Hechte. Zrovna včas. Jak jsi to dokázal?“

„Nevím. Myslím, že mě vzbudily křeče v žaludku. Bolest… Asi to byl instinkt. Když jsem se vzbudil, bylo mi jasné, že se děje něco nadpřirozeného, a nevěděl jsem, co mám dělat. Tak jsem vás vzbudil. Jak jste to odehnal?“

„Modlil jsem se.“ Tón Donetova hlasu naznačoval, že to nemyslí vážně. Skutečnost, že patřil ke Kolegiu, nebyla tajemstvím. Mnoho členů Kolegia bylo uznávanými čaroději.

Velitel braunsknechtů se vložil do rozhovoru. „Principáte, dokážeš vysvětlit, co se stalo?“

„Probudilo se něco z úsvitu časů. Něco, co se uložilo k spánku dříve, než vznikla Stará říše. Ale nevím, proč se to probudilo právě dnes v noci. Probudil to někdo schválně? Kvůli nám? Je na nás něco zvláštního? Nebo na tobě?“

„To je ale otázka, co?“

Els držel bolavé zápěstí přitisknuté k žaludku a šklebil se. Nechtěl se stát součástí vyšetřování. Jeho talisman by při bližší

prohlídce neunikl pozornosti. Nezmínil se, že vycítil další nadpřirozenou bytost.

Ghort navrhl: „Možná to byl biskup.“

„Cože?“ ozvalo se z půl tuctu úst.

„Jen sem přemejšlel. Možná že to, co po nás šlo, byl jeden z těch starejch bohů, který požadujou lidský oběti. Už byla skoro tma, když biskup spadnul a zabil se. Možná ho to probudilo.“

„To je stejně dobrá hypotéza jako každá jiná,“ řekl Doneto. „Ale myslím, že bychom se měli nejdříve vzpamatovat. O tohle se můžeme starat později. Hechte, budeš v pořádku?“

„Vypustil jsem nějaké plyny. Už to tak hrozně nebolí.“

Ghort si odfrkl. „Klučina z bažin vypouští plyny. My ostatní prdíme nebo pšoukáme.“

~ ~ ~

I přes dobré úmysly a všeobecnou touhu urychleně vypadnout z Hřbetů nezapočali cestu před polednem.

Každý se potřeboval vzpamatovat. Els cítil, že z něj byla vysáta veškerá vůle a síla.

Minulou noc se neodehrála žádná jednoduchá potyčka se zlomyslným skřítkem nebo se záludným menším stínem. Bytost byla děsivě rovnocenná bytosti z Esterského lesa. A nebyla zahubena.

Temnota je ohrožovala, dokud nevyšli ze Hřbetů na jejich severovýchodní hranici. Vztahy mezi zajatci a jejich uchvatiteli se poněkud pozměnily, ačkoli, jak poznamenal Ghort: „Nezaslechl jsem, že by někdo chystal veselku.“

Plemenza udržovala malou posádku ve strážní věži ve vesnici Tampas. Čekal zde tucet říšských vojáků hlídajících zásoby.

Velitel braunsknechtů okamžitě zmizel. Profesionál až do morku kostí, odebral se připravit hlášení pro své nadřízené. O své osobní potřeby se postará později.

Po povzbudivém jídle Bronte Doneto zařval: „Hecht! Ghort! Ke mně.“

Els a Ghort se přidali k Donetovi stranou od ostatních. Doneto řekl: „Minulou noc se stalo něco významného. Šla po nás věc, které se říká bogon. Pomohlo nám štěstí nebo boží přízeň. Na tom

nezáleží. Co je důležité; Zástupci noci mají takový strach z jednoho episkopálního principáta, že kvůli němu zburcují něco tak dávného a napadnou ho s tím. To se v našich časech nestává. Žasnu, že se s tím setkávám jinde než v Písmu.“

Els skrýval radost. Ať si Doneto myslí, že vše, co se přihodilo, se týkalo jeho. Taky to tak mohlo být.

Zeptal se: „Jste si jistý, že to temnota udělala sama o sobě?“

„Jak to myslíš, Hechte?“

„Napadlo mě, jestli za tím není nepřátelský čaroděj.“

Doneto to chvíli zvažoval. „Zdá se to možné. Ale nevím, jak by to zvládl. Neznám nikoho tak mocného.“

Ghort nabídl vysvětlení: „Možná jste naštval jednoho z bohů.“

Donetova tvář potemněla. Byl hodnostářem církve. Církev připouštěla existenci pouze jednoho boha.

„Omlouvám se,“ řekl Ghort. „Chtěl sem říct démona nebo ďábla.“

Els přikývl. „Správně, Pinkusi.“ Jeho vlastní souvěrci se s celou záležitostí vyrovnávali podobně. Existoval pouze jeden bůh, Milostiplný, Pravý bůh, Není žádný jiný a vše ostatní patřilo do početného davu nadpřirozených bytostí, které přísahaly věrnost Odpůrci.

Bronte Doneto se uklidnil. „Můžeš mít pravdu, Ghorte. Poté co jsme zažili nemožné, neměli bychom pomíjet žádnou z možností.“

„Otevřená mysl je mysl, která má naději spatřit cestu vedoucí temnotou k zítřejšímu bezpečí.“

„Jistě. Lekce pro děti.“

Els se snažil nevypadat zmateně, ale nepodařilo se mu to.

Ghort mu řekl: „To je z Kelamu. *Dopisy Toscanům.*“

„Myslím, že to neznám.“

„Většina lidí, kteří nestrávili nějaký čas v semináři, to nezná.“

Teď byl Els úplně mimo.

Doneto se usmál. „Domnívám se, že bratr Hecht neměl mnoho příležitostí k získání pevných náboženských základů, když vyrůstal na okrajích Velkých bažin.“

Els se chytil stébla. „Moje rodina nebyla zrovna nejzbožnější. Takže nečekejte, že budu něco odříkávat zpaměti.“

Doneto řekl: „To není důležité. Důležité je přežití a boží dílo.“

„Pane?“

„Bůh mě povolal. Zpočátku jsem si to neuvědomoval. Přijel jsem do Conneku naplněný arogancí. Ani ti úkladní vrazi mě nedokázali probudit. Náš pán byl shovívavý. Poslal tebe. Vyvedl mě z Conneku. Provedl mě Ownvidianskými hřbety. Nyní jsem připraven mu naslouchat. Jsem připraven konat jeho dílo.“ Doneto mluvil vášnivě. Pokračoval: „To je v pořádku. Nečekám, že bys zakusil stejné prozření. Ale přesto chci hovořit o významu naší situace.“

„Význam je, že jsme bez práce,“ řekl Ghort. „Tady vás nemůžeme ochraňovat. Šoupnou vás do žaláře a budeme vám k ničemu. A i kdyby vás tam nestrčili, nemáte nám jak platit.“

„Možná. Johanes ale nebude tak troufalý. Jen mi uloží domácí vězení, dokud mě Sublim nevykoupí tím, že uzná některé císařovy nároky. Všechno se to vyřídí pěkně potichu. Pak budu opět na cestě do Brothu a budu potřebovat osobní ochranu.“

Els uvažoval o Donetovi. Nezažil starého Doneta, ale hodně toho slyšel od jeho přeživších původních ochránců. Nevěřil, že lidé mění své hlavní povahové rysy. Pouze to z taktických důvodů předstírají.

„Snažím se vám sdělit, že si přeji, abyste navzdory současné nepříznivé situaci zůstali se mnou.“

Els zavrčel. Nemohlo být výhodnější postavení než důstojník v osobní gardě člena Kolegia. „Zůstanu.“

Doneto přikývl. „Uvidíme, jak moc si císař cení našeho zajetí. Možná nezmeškáš výplatní den.“

~ ~ ~

Plemenza byla jedním z nejbohatších měst Firaldie. Podle názvu to byla republika. Nezávislý městský stát. Ve skutečnosti, jako u většiny firaldijských měst, byla skutečnými vládci hrstka rodin. Tady však měla menší vliv než jinde, protože tady značkoval území větší pes.

Grailský císař měl společné předky s domem Truncelliů, vznešenou rodinou, jejíž prvorození synové byli hrabaty z Plemenzy, ale v poslední době ztratili svůj vliv. Johanes sám býval méně významným šlechticem, když jej kurfiřti zvolili císařem. Byl

kompromisním uchazečem, se kterým se mělo dát snadno manipulovat a vbrzku měl být odstrčen stranou. Ale Johanes Ege se ukázal být silnou osobností, vášnivou ve svých přesvědčeních a přesvědčivou ve svých sporech. Lakotná chamtivost posledních patriarchů činila Johanese obzvláště přitažlivým pro firaldijskou šlechtu, která dychtila vyklouznout ze sevření církve.

Grailský císař pobýval v Dimmelském paláci se synem a dvěma dcerami. Dimmelský palác byl už po staletí sídlem hrabat z rodu Truncelliů. Jeho pobyt nebyl nijak časově omezen.

Johanesova přítomnost podtrhovala jeho nepomíjející zájmy ve Firaldii. Jeho nepřátele by řekli: jeho expanzivní zájmy. Přesto Hansel trval na tom, že přijel do Plemenzy jen proto, aby se postaral o své dcery, které tu mohly využívat kulturních a vzdělávacích příležitostí, chybějících v drsných zemědělských nížinách Kretienského kurfiřství.

Dcery byly zajímavé svou politickou hodnotou. Ale zatím nebyl pro žádnou z nich vybrán nápadník. Johanesova neochota zabývat se námluvami vytvářela mezi kurfiřty napětí – někteří z nich tajně doufali, že se stanou jeho následníky.

Johanes hledal zetě, pokud vůbec musel tolerovat takovou bestii, která by přinesla jmění a vojáky a především sdílela nadšení pro jeho boj s patriarchou. Bylo jen málo nápadníků dostatečně vysokého postavení, kteří sdíleli jeho neutuchající nenávist k patriarchátu. A všichni tito nápadníci chtěli jako věno samotnou říši. Protože Johanes měl jen jediného neduživého syna, Lothara.

Lotharovy sestry a opatrovatelky po něm bláznily hlavně proto, že se nečekalo, že se dožije nástupnictví po otci.

Hansel samotný Lothara miloval s nerozumnou horlivostí, ale nedokázal si nic nalhávat o chlapcových vyhlídkách.

Na cestě do Plemenzy se toho Els od Doneta hodně dověděl.

Pinkus Ghort přijel po bok Elsovi. „Pipe, budeme se *opravdu* držet toho podvraťáka?“

Els se usmál. „Možná jsem podvraťák já. Třeba ho chci prodat nejlepší nabídce.“

Ghort se zazubil, ale přikývl. „Když se rozhoduješ, nezapomínej, že se nerozhoduješ jen za sebe.“

„Jak to myslíš?“

„Kamkoli jdeš, z důvodů, který si nedokážou sami vysvětlit, se za tebou táhnou Bo, Joe a Železný prase. Seš prostě takovej druh chlápka. Železný prase je dobrej voják, ale ti ostatní…“

Železný prase byl opravdu dobrý voják. Mezek odváděl víc než jen svůj díl práce. Nikdy si nestěžoval – na rozdíl od Joea a Boa. Železný prase byl spokojený, když mohl jít tam, kam šel Joe.

Els si dokázal představit intrikány jako er-Rashal al-Dhulquarnen, jak se snaží vyšlechtit rasu válečníků stejně flegmatických a ochotných, jako byl Joeův oblíbený mezek.

Aha. Nebyli snad takoví Sha-lugové? Ideální Sha-lugové. Ne Sha-lugové jako Els Tag, s politováníhodným sklonem samostatně přemýšlet.

„Pinkusi, mám pro tebe skutečný problém. Místo přemýšlení o pitomostech se zkus soustředit na to, jak se z tohohle dostaneme živí.“

„Vyser se na to, Pipe, není se čeho bát. Momentálně jsme v takovým průseru, že ti garantuju, že všechno dopadne dobře. Příběh Pinkuse Ghorta se tak vždycky odvíjí.“

16. Andorayané a masakr v Černých horách

Krev a smrt vířily kolem Andorayanů. Útok Connecťanů je zastihl nepřipravené. Ale potáceli se cizí dobou a nebyli připraveni na nic víc než na neustálý úžas.

Nedokázali už déle odmítat myšlenku, že se ocitli ve světě, kde vnuci mužů, které pronásledovali, už dávno zemřeli sešlostí věkem. Skutečnost na ně neustále dorážela.

Nikdy nebyli součástí vojska. Jejich přítomnost byla tolerována, ale Arnhanďané se o ně starali asi jako žraloci o štítonoše. Nepříjemnosti je pronásledovaly ode dne u mostku ve Strašidelných kopcích.

Co se týkalo vraždy Eriefa Erealssona, Shagot čím dál víc podezíral samotné bohy. Vražda jim až příliš hrála do not. O své podezření se však s nikým nepodělil. Vše, co bylo proneseno nahlas, bylo jistě zaznamenáno Zástupci noci.

Shagot neměl ani ponětí, co se od něj teď čeká. Věděl jen, že až přijde ta správná chvíle, měl by ji poznat.

Shagot pochyboval o všech jistotách, na které narazil při průzkumu svého vnitřního světa. A žasl nad hloubkou svého cynismu.

Zbytek tlupy tápal v ještě větší temnotě. Všechno, co mohli dělat, bylo držet se pohromadě, ochraňovat Shagota a doufat, že přijde čas, kdy každý z nich pochopí, co musí udělat. Ale necítili pro ten úkol žádné nadšení.

Když arnhandské vojsko vstoupilo do průsmyku pod Černou horou ve Steigfeitském pohoří, Shagotovi společníci už ani neměli sílu si stěžovat. A se svým vůdcem už téměř nemluvili. Jen se vlekli dál sehnutí pod tíhou Boží vůle, lhostejní ke světu, který o ně nejevil žádný zájem.

A tak, pro utápění se ve vlastních potížích, na útok reagovali pomalu.

„Nevidí nás," upozornil je Shagot.

Skutečně. Útočníci jim nevěnovali žádnou pozornost. Dokud se nerozběhli k těm samým stromům, odkud útok vyšel. V tu chvíli na ně vyrazila dvojice pěšáků. Svavar a Finnbog se těch dvou zbavili téměř mimochodem.

„Nehýbejte se," poručil Shagot. Další útočníci se rozběhli jejich směrem.

Connecťané ztratili zájem.

„Jako starej Trygg," řekl Hallgrim. „Vždycky zapomínal, co se právě chystá udělat."

„Jdeme. Teď se nedívají," řekl Shagot.

Urazili možná osmdesát stop, než se proti nim rozjel osamělý jezdec v těžké zbroji. Sigurjon mrštil sekerou. Zatímco se před ní jezdec kryl, Shagot skolil jeho oře úderem obouručního meče do předních nohou. Ostatní se postarali o jezdce, ještě než dopadl na zem.

Metoda pokusů a omylů je naučila, že krátké sprinty, tucet yardů dlouhé, střídané minutou nehybnosti, jim umožňují pohybovat se bez přilákání pozornosti útočníků.

„Pěkně ubohoučká magie, jestli tě zajímá můj názor, Grime," podotkl Svavar.

„Tvůj smradlavej zadek je v pořádku, ne? Jak se dostaneme k támhletěm skalám, zalehneme, dokud to svinstvo nepřejde a ti, co přežijou, neodejdou."

Bylo jasné, kdo zvítězí. Kromě řezničiny už bylo po všem.

~ ~ ~

Bitevní pole bylo klidné. Connecťané přestali okrádat mrtvoly a dobíjet raněné. Nyní si pomalu uvědomovali, co vlastně provedli. Bylo to pro ně obtížnější než pro muže ze Shagotovy země a doby. V Conneku se s válkou setkala jen hrst mladých dobrodruhů, kteří odešli bojovat do Svatých zemí.

„Co teď budem dělat, Grime?" zeptal se Svavar.

Shagot neměl tušení. Tuhle katastrofu bohové nepředvídali. „Musím se na to vyspat. Ráno vám řeknu.“

Ostatní to nekomentovali.

Byli všichni postižení osudem.

Navštívili nebe a vrátili se.

Nebo možná navštívili jiné místo.

Ale v tomhle světě byly všechny víry pravdivé. V tomhle světě nejdříve přišli bohové a poté si je lidé přetvořili k obrazu svému.

Po nějaké době vítězové odešli. Přeživší Arnhanďané a grolsacherští byli tou dobou dávno pryč. Shagot a jeho přátelé se chopili příležitosti a probrali se mrtvolami, aby pobrali, co se dá.

Moc toho nenašli.

~ ~ ~

„Kam teda půjdeme, Grime?“

„Zpátky, odkud jsme přišli. Budeme se držet z dohledu lidí.“

Když Shagot vysvětlil, co se dozvěděl ve snech, Hallgrim chtěl vědět: „Kdo je ten Zabiják bohů?“

„Nevím.“

„A jak ho teda máme poznat, až ho potkáme?“

„Nevím.“

„Celá ta věc začíná pěkně smrdět, Grime.“

„Já vím.“

„A říkáš, že odpovědi se dají najít v místě, který se jmenuje Broth?“

„Jestli si to Staří nerozmyslí. A teď už zavři klapačku. Máme před sebou dlouhej pochod. A musíme se držet z očí domorodcům.“

„Proč?“

„Staří nechtějí, aby si nás někdo všimnul. Neřekli proč. Furt stejná písnička. Čekají, že z toho budeme tak nadšený, že budem poslouchat jako smečka psů.“

Každou hodinou těch šest cítilo menší náklonnost ke svým bohům.

~ ~ ~

Andorayští bohové byli obrazem samotného severského lidu. Což znamenalo, že byli neurvalí, opilí, ne příliš bystří, opilí, násilničtí, opilí a krátkozrací. A převážně opilí.

To byly hodnoty, které jejich kulturou prorůstaly po věky.

Byly to hodnoty, které ve světě, kde se nyní Andorayané nacházeli, nikdo nevyznával.

„Najdeme toho chlápka."

Ostatní se mračili, ale chystali se na cestu. S menším nadšením než kdykoli předtím.

Vážnější reptání začalo o týden později, když se Shagot snažil bez povšimnutí proklouznout kolem Antieux. Finnbog vybuchl: „Co to do hajzlu děláme, Grime? Měli jsme chytit ty svině, který zabili Eriefa. Ale o tom už se aspoň měsíc nebavíme."

Sigurdur zavrčel: „Já jdu domů."

„Domov už tam není," připomněl mu Shagot.

„Ať je tam, co je tam, bude to o dost lepší než tohle."

I Asgrimmur se začal vzpouzet. „Přemýšlím, jestli nenastal čas, aby si to bohové zařídili sami."

Shagot se zhluboka nadechl a pak vydechl. Nevěděl, jak bojovat s rostoucí poraženeckou náladou. Měl problémy s vlastní motivací.

Nyní spal déle, než když byli součástí arnhandského vojska. Nemohl si pomoci. *Chtěl se* držet normálního spánkového rytmu. Chtěl dostat svoji tlupu z téhle země, kde je mohli činit odpovědnými ze špatného chování jejich dřívějších arnhandských průvodců.

To bylo nejhorší. Skrývání se. Plížení se po kraji ve snaze zůstat neviděni.

Hallgrim chtěl vědět: „Proč to kurva děláme, Grime? Ty lidi nevěděj, kdo jsme. Měli bysme cestovat po normálních cestách. Prostě obyčejný chlápci, který jedou na východ."

Hallgrimovo tvrzení dávalo smysl. Ale hlasy bohů uvnitř Shagotovy hlavy mu nedovolily souhlasit.

„Je to hovadina," trval na svém Finnbog. „Jsem připravenej vyrazit po svejch."

„Jak se dostaneme do země Ormienden, bude to snadnější."

Ale zdálo se, že bude trvat věčnost, než se tam dostanou, protože Shagot trávil spoustu času spánkem. A když se konečně ocitli v Ormiendenu, stále odmítal cestovat normálním způsobem.

Svavar, Hallgrim a ostatní se začali stále více bouřit. Zatímco Shagot nebyl podle svého vlastního bratra Svavara schopen ničeho jiného než „poskakovat, jak píská banda šílenejch bohů, který už stejně nemaj žádnej význam“.

Po týdnu v Ormiendenu se Shagot probudil a kromě svého bratra byl sám. Způsob, jakým se Svavar u vaření hrbil, prozradil Shagotovi, že se stalo něco velmi vážného.

Koně byli pryč.

„Odešli, Grime. Už to nedokázali snášet. Ale nechali tu všechny věci.“

Shagot nedokázal citově zvládnout, co se stalo. „Nechápu to.“

„Neposlouchal jsi, že? Říkali ti to pořád dokola.“

„Ty jsi zůstal.“

„Jsem tvůj bratr. Ale kdybych si myslel, že sám dokážeš přežít aspoň tejden, nezůstal bych.“

Shagot zůstal ten den i příští na místě s jistotou, že ostatní přijdou k rozumu a vrátí se.

Svavar na něj netlačil. Svavar už dávno nevěřil v žádnou boží misi. Ale Shagot byl jeho rodina.

Svavar došel k závěru: po všem, co prožil od Eriefovy vraždy, by nemuselo být špatné, kdyby pár bohů také zemřelo.

Po čase se Shagot dal natolik dohromady, že dokázal vstát a vydat se znovu na cestu.

„Kam míříme, velký bratře?“ chtěl vědět Svavar.

„Zatím do Starého města, Brothu. Nevím proč. Chtějí, abysme tam jeli.“

Shagot byl sám ze sebe zmatený. Nezbývala mu už žádná hnací síla. Nebýt rýpání božích hlasů vzadu v mozku, sám by zamířil domů.

Co se týkalo Asgrimmura, začal svého bratra vnímat jako svatého blázna. Ti byli sice v severských tradicích vzácní, ale představa šílence, jehož se dotkli bohové, byla zavedená. V Shagotově případě nemohlo být pochyb.

~ ~ ~

Bohové severu byli nenávistní, dětinští a malicherní. Spousta bohů po celé zemi nešetřila, co se týkalo hladomorů, morových ran a války, ale zato se jim nedostávalo vlastností, které by jejich uctívači shledávali sympatickými.

Finnbog a Hallgrim, Sigurdur a Sigurjon se setkali se zlobou Zástupců noci jen dvě noci poté, co opustili Shagota a Svavara.

Na noc si našli úkryt pod starým kamenným mostem, který překlenoval říčku ani ne šest yardů širokou. Hladina byla v tomto ročním období nízká. Odpoledne sněžilo. Nyní kolem starého mostu hučel ostrý, štiplavý vítr. Poryvy větru bičovaly jejich skromný oheň a hrozily, že jej uhasí.

Úkryt sloužil cestovatelům už po staletí. Početné ohně odedávna hořely na stejném místě, ohraničené zčernalými kameny. Další oheň plál na severním břehu říčky, kde se půl tuctu cestovatelů mířících na jih choulilo před chladem.

Hallgrim vrčel: „Je mi zima. Před deseti lety by to byl jarní větřík. Teď přemejšlím o stěhování na Island.“

Jeho společníci zabručeli. Žádný z nich Island nenavštívil, ale všichni slyšeli o gejzírech, horkých pramenech a kouzelných průduších, které dokázaly porazit i ty nejkrutější zimy. Až ledové jazyky překonají Ormskou úžinu a začnou pohlcovat Novou brothskou říši, Island bude stále teplý.

Sigurjon podotkl: „Bude to tam jiný, jestli je to teď součást jednoho velkýho království a vládnou tomu ty černý vrány.“

Finnbog vyzvídal: „Jak asi může bejt těžký pozabíjet pár kněžourů?“

„Jak těžký?“ vybuchl Sigurdur. „Podívej se na nás.“

Sigurjon řekl: „Musí to být těžší, než to vypadá. Proč by se jinak ty buzíci dostali k moci?“

„Máš pravdu,“ řekl Sigurdur. „Tady tomu vládnou. A nezdá se, že by to šlo nějak změnit. Do hajzlu!“

„Co je?“

„Zase mám sračku.“ Bylo to ten den už pošesté. Sigurdur začínal mít obavy. Muž, který přestal ovládat svá střeva, se mohl usrat k smrti.

Sigurjon za ním křikl: „Hej, běž si odložit po větru. Poslední várka smrděla tak, že mouchy chcípaly za letu.“

S vnitřnostmi v křečích klopýtal Sigurdur k místu, které si v předtuše naléhavé nouze vybral, ještě než padla tma.

Našel dvojici kamenů, zápolil s kalhotami v zoufalé snaze dostat je zcesty explozi a zároveň se děsil surových útoků ledového větru na zadnici.

Zvládl to včas a vypustil první ohavnou dávku. Spokojeně si dopřál malého osobního blahopřání, jak se ohýbal nad čerstvým, ještě dravějším proudem výkalů.

Jak to z něj s kručením prýštilo, Sigurdur si uvědomil, že není sám. A ať už byl poblíž kdokoli, nebyl to nikdo z jeho společníků. Viděl svého bratra, Hallgrima a Finnboga, jak se choulí u ohně a vtipkují na jeho účet.

Pohnul rukou směrem k noži.

Stín připlul blíže. Táborák vydával právě tolik světla, aby zahlédl ženu v černém plášti s kapucí. Lem pláště se táhl po zemi.

Nedokázal rozeznat nic jiného než její tvář. Byla to krásná tvář, velmi podobná tváři jeho matky, jak musela vypadat zamlada.

O tomhle slýcháváš celý život, pomyslel si Sigurdur, ale když to přijde, tak nejsi nikdy připraven. Nikdy nevěříš, že bys mohl přivolat zájem Zástupců noci.

Žena otevřela plášť. Pod ním byla nahá. Její tělo bylo dokonalé. Vyzařovalo teplo. Nedalo se mu odolat. Bylo příliš pozdě i pro ostražité.

~ ~ ~

Sigurjon začal mít strach. „Proč mu to tak dlouho trvá? Vždycky byl plnej sraček, ale… sakra.“

„Možná se to snaží vyřešit jednou pořádnou dědkovskou hromadou.“

„Umrzne mu zadek, jestli se s tím bude ještě chvíli srát.“ Sigurjon vstal. Zakřičel. Jeho dvojče neodpovědělo. Zase si sedl. Byl si jistý, že kdyby se vyskytl opravdový problém, vycítil by to kvůli svazku, který mezi nimi, dvojčaty, byl.

O půl hodiny později byli Finnbog a Hallgrim natolik znepokojeni, že začali Sigurdura hledat a volat. Sigurjona nechali u ohně.

Nic nenašli.

„Počkáme, až bude světlo. Teď nic nenajdeme. Pojďme losovat, kdo bude mít první hlídku.“ Vyšlo to na Sigurjona.

~ ~ ~

Našli místo, kde Sigurdur vyprázdnil střeva. Potom, i přes šlápoty, které tu nechali, když ho hledali potmě, objevili stopu, kterou Sigurdur zanechal, když mířil proti proudu podél řeky. Našli ho půl míle od tábora, napůl v řece, napůl na břehu, od pasu dolů nahého. Jeho kalhoty nikdy nenašli.

„Umřel šťastný,“ řekl Hallgrim.

Sigurdur byl bledý jako sníh, ne proto, že byl mrtvý, ale proto, že všechna krev z jeho těla byla vysáta.

Zmrzlé bláto uchovalo stopy malých, bosých ženských chodidel.

Nebylo těžké si příběh domyslet, ale uvěřit mu. Každý o tom už slyšel, ale nikdo tomu skutečně nevěřil.

Jenže noční bytosti byly stejně skutečné jako krutá smrt. A zlé až do morku kosti, přesně jak tvrdily příběhy.

Přeživší si hned nespojili Sigurdurovo neštěstí s tím, že se odvrátili od svých bohů.

Když se vrátili do tábora, zjistili, že ho jejich sousedé vyplenili. Ti darebáci jim nenechali o moc víc než oblečení, které měli na sobě, a zbraně, které nesli s sebou. A ty téměř zničili, když pro Sigurdura hloubili mělký hrob.

Sigurjon z nich byl nejchytřejší. Začal podezírat božský zásah, když cosi asi o týden později dostalo Hallgrima. Tato smrt ve tmě nezanechala na tváři oběti úsměv. Nenechala oběti ani tvář.

Ani Sigurjon, ani Finnbog neslyšeli žádný zvuk.

17. Connec, po krvi

Uchvatitelé bratra Kandla nechali uplynout několik dní, než se směl setkat s hrabětem Raymonem Garetem. Nikdo ho z ničeho nevinil. Byl známý a respektovaný po celém Conneku. Aby jej označili za zrádce, musel by se obvinit vlastními ústy.

„Nu?“ zeptal se hrabě. „Co k tomu můžeš říci?“

„Byl jsem na cestě. Snažil jsem se tě dohnat. Arnhanďané mě zajali. Ve chvíli, kdy jste zaútočili, mi biskup nabízel hlavní roli v procesu s kacíři.“

„Je mi jasné, proč by tak uvažoval. Proč ses mě snažil dohonit?“

„V naději, že se mi podaří ti rozmluvit útok na Arnhanďany. Tahle válka skončí pro Connec katastrofou.“

Stoupenci hraběte se zasmáli, tropili si žerty z bratra Kandla a dělali zvuky, jako když kvoká kuře. Jen několik jich bylo starších než hrabě. Jeden pronesl: „Mně se zdá, že katastrofa postihla druhou stranu, už podruhé.“

Bratr Kandl potřásl hlavou. „Teď už nedoufám, že se dovolám rozumu. Kostky jsou vrženy. Vy arogantní mladíci. Poslouchejte! Neusínejte na vavřínech. Příští léto, nebo to další, nebo to potom, se vojska Arnhandu a patriarchy vrátí. A dopadnou na vás jako samotný Hněv boží.“

To nechtěli slyšet. Chtěli slyšet, že Santerin nikdy nepřestane bojovat s Arnhandem. Chtěli slyšet, že dynastické starosti Arnhand ochromí. Chtěli slyšet, že patriarcha je tlučhuba, který má v zádech grailského císaře, připraveného na Sublima udeřit v okamžiku, kdy přecení své síly.

Bratr Kandl dosáhl ve světském životě úspěchu. Jeho úspěch v roli Dokonalého teď byl omezený, protože byl svatý muž. Svatý

muž, jenž postrádal výhodu, které se těšil Sublim: armádu, co by donutila hlupáky naslouchat.

Nezůstal u hraběte. Vydal se zpátky na cestu. Přidá se opět k vévodovi Tormondovi a pokusí si podmanit budoucnost z Khaurene.

Neexistoval způsob, jak zastavit nadcházející válku. Všechny hlavní arnhandské rodiny ji budou požadovat. Nyní musel zabránit emocím, aby úplně převzaly kontrolu. Čím více se podaří utlumit emoce, tím bude budoucnost vlídnější.

Pokusí se přesvědčit vznešené a mocné – především Tormonda – že se musí připravit na nejhorší.

Nechtěl válku. Ale jestliže se jí nedá vyhnout, měli by být Connecťané připraveni odpovědět se zuřivostí a silou, jež zastraší ty, kteří si jen chtějí napakovat kapsy.

Bratr Kandl se ubíral po staré, studené silnici do Khaurene s nepříjemným vědomím, že poslední práce, kterou musí na tomhle světě udělat a udělat ji lépe než cokoli ve svém životě, je práce, kterou z celé duše nenávidí. Musí opatrovat a provést Hledače světla dobou hrůz a násilí, jež určí, zda jejich víra zůstane zachována, nebo navždy zmizí ze světa.

Maysaleánská hereze neodejde pokorně, jakkoli mírumilovné jsou její naděje. Přesto je ironií, že ti Connecťané, kteří ponesou plnou tíhu výdajů a bojů, budou oddaní chaldarejci bránící se mužům, kteří tvrdí, že jsou obránci jejich vlastní víry.

18. Plemenza: Dimmelský palác

Plemenza bylo pestrobarevné město, ale zajatci neměli příležitost si ho užít. Vojáci, kteří je provázeli, jim zabránili v jakémkoli styku s místními. A jestli to Els dokázal posoudit, místní se o ně nezajímali.

Oddíl projel branami Dimmelského paláce. A to bylo na dlouhou dobu vše.

Nic strašného se nestalo. Nestalo se vůbec nic. Zajatci byli uvedeni do části paláce, kde všechna okna a dveře, kromě jedněch, byly zazděny. Pak už si jich nikdo nevšímal. Ačkoli jídlo dostávali pravidelně. Zpočátku Doneto zuřil a požadoval, aby se mohl s někým setkat, s kýmkoli, třeba se samotným císařem. Jediný sluha, kterého kdy spatřili, se s nimi nikdy nebavil.

Doneto byl pobouřený, ale o své bezpečí se neobával. „Je to jen logické stupňování císařovy pře se Sublimem. Dokud mne Johanes drží dál od Kolegia, patriarcha nedokáže získat jeho podporu."

Els ho pozorně poslouchal. Jestli odstranění jednoho muže mohlo paralyzovat centrum nepřítelovy moci… Trocha práce s dobře nabroušenou ocelí a…

Mnohem lepší a mnohem chytřejší bylo nechat rozhodující hlas zmizet někde daleko od Brothu. A přežití držitele hlasu zahalit tajemstvím.

Kolegium nemohlo Bronte Doneta nahradit, dokud nevědělo, že už není ve stavu, aby mohl napomáhat velebení církve. A i tehdy by potřebovalo patriarchovo požehnání.

Doneto byl optimista. Každé ráno se budil s jistotou, že dnes je poslední den jeho zajetí. A každý večer upadal do spánku na své matraci zmatený a opuštěný, jen se svým zoufalstvím.

~ ~ ~

Nějaký zlovolný génius hodně investoval do přípravy jejich věznění. Vězni neměli vůbec žádné spojení se světem, nevěděli, jestli je den, nebo noc, či jaké je roční období – ačkoli musela být zima. Palác byl velmi studený. Neměli vůbec žádné soukromí. Principát se musel o vybavení a prostor dělit se svými muži. A se Železným prasetem, protože braunsknechti mezka nechtěli do svých stájí, kde by mohl vyvolat nepříjemné otázky. Mezkova přítomnost byla také jasným prohlášením. Někdo chtěl, aby Doneto věděl, že v očích grailského císaře má principát episkopálního Kolegia stejný význam jako chytrý mezek.

To samozřejmě nebyla pravda. Ale císařovo jasné pohrdání principáta mučilo.

Nicméně za Donetovou arogancí a sebeobdivováním byla železná vůle. A také trocha lidskosti. Doneto se přizpůsobil své společnosti. Po třiceti spáncích v jejich vězení s ním mohli sedět a povídat si i Bo Biogna a Spravedlivý upřímný Joe.

Uprostřed jejich dnů, když byl jeho optimismus nejsilnější, se Doneto vracel ke svým kněžským začátkům. Také o tom mluvil. Ačkoli všichni věděli, že členové Kolegia si své postavení kupovali. Málokteří z nich kdy podstoupili každodenní povinnosti kněžství.

„Narodil se jako biskup," tvrdil Pinkus Ghort a zdůrazňoval: „Když seš Brothšťan z té správné famílije a druhorozenej syn, začínáš život jako biskup. Nejspíš dostal mitru, když mu bylo čtrnáct."

Else to pobavilo. Přesně takhle Ghorta znal. Ghort principátovi podlézal daleko víc než zbývající tři vězni. Přesto se nevzdal práva kritizovat.

„Musíš na Donetovi víc pracovat, Pipe," říkal Ghort. „Takovouhle šanci už nedostaneš. Hele, můžeme odsaď zejtra vypadnout. Nebudou nás předem varovat."

Byla to jedinečná příležitost na vybudování pozice. Doneto už mu nabídl práci v Brothu.

Doneto navrhoval předstírat, že si drží od Else odstup, a pomoci mu k postavení, ze kterého by mohl sledovat nepřátele Bronte Doneta.

Ghort už se viděl velitelem Donetovy tělesné stráže.

Els mu radil: „Nenech si to vlézt na mozek, Pinkusi. Tenhle rok už bys byl třetí. Spousta lidí toho chlapa nemá ráda.“

„Ale prosím tě, budu opatrnej. Po takovýhle práci pokukuju celej život. To bude pohodička. Neexistuje, že bych nevzal nejlepší práci, jakou kdy kdo měl. A jestli se povede dostat tě na správnej flek, vždycky, když pude do tuhýho, dáš mi echo.“

„Přemýšlel jsem o tom.“

„Ten tón se mi nelíbí, Pipe. Nejspíš nechci slyšet, co se chystáš říct.“

„To mě nepřekvapuje. Přemýšlel jsem o tom, že jestli to opravdu bude tak, jak si to principát představuje, informace musí proudit oběma směry.“

„Jak to myslíš?“

„Myslím to tak, že jestli mám být tvůj chlápek na druhé straně, ty budeš taky můj chlápek na druhé straně. Taky budu občas potřebovat vypadat dobře. Jestli si ovšem nemyslíš, že v téhle věci musíš být jen na jedné straně.“

„Já ne. Bože chraň. Jen si snažím zařídit pohodlnej život.“

„Když to provedeme dobře, můžeme si oba sepsat smlouvu o odškodném.“

Ghort se uchechtl: „Nejseš takovej prosťáček, jak předstíráš, co, Pipe?“

~ ~ ~

Než byly jejich ubikace přestavěny, byly používány jako skladiště nejrůznější veteše. Nacházely se tu hromady otrhaných starých knih a záznamů z minulého století. Hodně se jich zabývalo rodinou Truncelliů, historií minulých generací. Nikdo se o ně nezajímal, kromě Else, který je používal ke studiu západních stylů rukopisu.

V hromadách nepořádku našel několik opravdových knih. Els je shledal užitečnými ve smyslu jeho profesionálního rozvoje.

Ty napsané v moderním hovorovém dialektu nebyly zajímavé. Většinou pojednávaly o životech chaldarejských svatých, jichž byly spousty. Užitečné informace, pokud jste chtěli zapadnout do společnosti, ale jinak bez praktického významu.

Většina skutečných knih byla ve staré brothštině, úzkostlivě okopírovaná z textů poprvé napsaných v antické době a zajímavých proto, že otevíraly úžasný pohled na minulost nezkreslenou předsudky a ambicemi dob následujících.

Elsovi se dostalo pomoci od Bronte Doneta, kterého bavilo vyučovat, když nemohl najít ušlechtilejší cíl k vybití své energie. Doneto sdělil Elsovi: „Tohle jsou kopie textů sepsaných před upevněním chaldarejství. Jsou ve formální brothštině své doby. Což je pro nás štěstí. Formální jazyk se na rozdíl od lidové řeči tolik nezměnil. Ale toto jsou pojednání o technických věcech. Jak spravovat vinohrady a vyrobit víno. Jak spravovat latifundia, což byly velké obchodní zemědělské podniky a zahrnovaly fíkové, olivové a citrusové sady společně s pěstováním obilnin a zeleniny. V těch dobách se tolik nesoustředili na maso, vyjma rybolovu. Tohle je pojednání o tom, jak konstruovat různé stroje; počínaje lisy na víno a olivový olej až po artilerii a obléhací stroje. Tohle se zabývá vedením války. A tyhle jsou o životech císařů a klíčových osobnostech své doby.“ Doneto naučil Else základům klasické brothštiny. Els pak většinu času, kdy nespal, strávil luštěním starých knih.

Udělal z toho zvyk. Odstartoval novou módu. Zajetí bylo natolik nudné, že dokonce i Bo Biogna a Spravedlivý upřímný Joe by udělali cokoli, aby zabili nudu. I když to znamenalo učit se a učitelem byl většinou principát.

„Příště se přidá i Železný prase,“ prorokoval Els. „A půjde mu to lépe než nám ostatním.“ Vyprávěl starý dreangerský příběh, jak se naučil velbloud pískat, jen z velblouda udělal mezka.

Vyzbrojen tím, co se naučil, by Els byl schopen rozluštit poštu nepřátel Dreangeru. Postupně, jak čas plynul, se Els nechal zatahovat do principátových plánů, ale se zřetelem na vlastní zájmy.

~ ~ ~

Zajatci neměli jasnou představu o délce svého zajetí. Shodli se, že trvá nejméně tři měsíce. Někteří si mysleli, že už by mohlo dokonce trvat pět měsíců. Else překvapovalo, že spolu dokázali vyjít a nedošlo k žádnému násilí. Pravděpodobně za to vděčili velkému

prostoru, který měli k dispozici. A tomu, že nikdy nesklouzli k zoufalství. Bronte Doneto nikdy nepřestal věřit, že záchrana nebo vykoupení se vznáší ve vzduchu.

Spravedlivý upřímný Joe byl spokojený. Říkal Elsovi: „Nikdy v životě jsem si tak dobře nežil. Koukni na to. Mám spoustu jídla. Mám kámoše. Mám Železný prase. A dokonce se učím, jak číst a správně mluvit.“

Joeův sen ale hned tak neskončil. Nakonec začal Bronte Doneto nevyhnutelně ztrácet sebedůvěru. Els uvažoval, jestli v Plemenze nedošlo k úplnému zhroucení lidské přirozenosti.

Bylo nemožné, aby se zprávy o místě pobytu Bronte Doneta nedonesly lidem, které to zajímalo.

Ghort navrhl: „Možná se šéf přeceňuje. Je sto osmdesát mil od domova. Proč by ho měl někdo poznat?“

„Souhlasím,“ odpověděl Els. „Po pravdě, nemyslím, že většina těch braunsknechtů ví, kdo to je. Naše zajetí je pro ně jen další práce.“

To vědomí nikomu náladu nespravilo.

Ghort řekl: „Člověk by si myslel, že císař bude chtít, aby to pár lidí vědělo. Jenom tím, že Doneta zavře, nic nezíská.“

Přesto tím získat mohl. Ale to nebylo zevnitř z vězení zřejmé.

„Možná je v tom to, o čem už jsme kdysi mluvili,“ řekl Els. „Když má Hansel principáta, Kolegium nemůže rozhodovat. Když nemůže Kolegium rozhodovat, Sublim nemůže uskutečňovat ty šílenosti, kterými se pořád chvástá. Včetně toho, že císaři udělá ze života peklo.“

„Nejspíš máš pravdu, Pipe. Ale mně se to nelíbí. To by znamenalo, že Hansel prohlásil, že drží v zajetí Sublimova chlapce. A Sublim si myslí, že nemusí císaři ustupovat. Nebo mu je úplně putna, co se jeho bratranci stane.“

Bo Biogna zorganizoval loterii. Kdo nejpřesněji uhodne délku zajetí, vyhraje. Dokonce i Bronte Doneto si vsadil.

Els často přemýšlel, proč se Doneto, kterého znal, tolik lišil od Doneta, který byl vyslán do Conneku, aby pomohl biskupu Serifovi prosadit vůli Sublima V.

„Proč se nezeptáš?“ ptal se Ghort, když ho Els se svými myšlenkami seznámil. „Mně by zase zajímalo, co se stalo s tím biskupovým hošánkem.“

Osa Stile zmizel toho dne, kdy přijeli do Plemenzy. Možná mu císař našel novou práci.

Els sebral odvahu a během karetní hry se skutečně zeptal principáta, proč se jeho povaha tak výrazně změnila.

„Ty nejsi ani trochu pozadu, že, Hechte? Všímáš si věcí.“

„Jsem profesionální voják, pane. Rád rozumím lidem, pro které pracuji. Nyní se vůbec nepodobáte tomu nunciovi, o kterém jsme slyšeli, když jsme přišli do Antieux.“

„Máš pravdu, Hechte. Nezapomínej, že člověk není totéž, co jeho práce. Plnil jsem úlohu, kterou mi uložil patriarcha. Roli, kterou mi vnutil biskup Serif. Kéž se ten zvrhlý debil smaží v pekle za to, co provedl církvi.“

~ ~ ~

Jednoho dne přišel někdo jiný než onen mlčenlivý sluha, kterého vídali. Nový příchozí si devatenáct vězňů pozorně prohlédl. Sedmnáct, kterým nebylo příliš zle, se k němu přiblížilo. Ukázal na jednoho muže. „Ty půjdeš se mnou.“

Vybral si Bo Biognu. Bo nechtěl jít. Ale nová tvář nepřišla sama. Tři ozbrojenci obklopili Boa. Nezdálo se, že by váhali s použitím nástroje svého řemesla.

„Běž, Bo,“ řekl Els. „Kdyby s tebou chtěli provést něco špatného, už by to udělali, aby ušetřili na jídle.“

Když Bo odešel, řekl Els Ghortovi: „Doufám, že jsem se nespletl.“

„Dává to smysl. Je jasný, že maj v plánu nás nějak použít.“

Bo Biogna nebyl pryč ani patnáct minut. Muži, kteří ho vrátili, odvedli dalšího zajatce.

„Co bylo?“ ptal se Ghort Biogny. Každý, kdo mohl, se k němu nahrnul. I Bronte Doneto se pohnul, aby slyšel Biognovu zprávu.

„Nevím. Vzali mě dolů do místnosti, ve který byl jenom dlouhej stůl se čtyrma chlapama, co mi dávali otázky.“

„Jaké otázky?“ zeptal se Els.

„Kdo jsem, co dělám, jak jsem se dostal do patriarchova vojska.“

„K čemu to chtěj vědět? Proč se neptaj na něco užitečnějšího?“

„Jo, ptali se na spoustu dalších věcí, na všechno možný, hlavně na toho kouzelníka, toho Gradea Drockera. A co se stalo v Conneku. Akorát ne co přesně, ale spíš jak a proč. A kdo to opravdu vyprovokoval. Myslím, že se mnou byli rychle hotový, protože jim došlo, že jsem nula, která o ničem nic neví.“

Druhý muž říkal v podstatě to samé. Stejně tak třetí, ačkoli Els získával dojem, že výslechy jsou šité na míru určitému cíli. Což znamenalo, že vyšetřovatelé dobře věděli, koho budou vyslýchat, ještě než začali.

Pinkus Ghort byl čtvrtý na řadě. Byl pryč více než hodinu. Vrátil se nezraněný, ale úplně vyčerpaný. Svalil se na slamník. „Bylo to drsný. Psychicky. Je těžký, aby všechno pasovalo, když se tě ptají na tu samou věc padesátkrát, padesáti různejma způsobama.“

Bronte Doneto byl zvědavý. A měl strach. Také přijde na řadu. Zrovna poslouchal, když se Els důrazně zeptal: „Jakže?“

„Stejně jako u Boa a ostatních. Jen toho bylo víc. Byli zaslepený myšlenkou, že musím znát všechny patriarchovy osobní tajemství, když jsem byl vybranej jako kapitán v zasranej bandě lupičů, který poslal Sublim. Bylo jim jedno, že sem k tomu starochovi nikdy nebyl blíž, než jsem zrovna teď.“

„Vyhrožovali ti? Nabízeli úplatky?“

„Ne, a bylo to celý divný. Myslím, že jim bylo jedno, co říkám. Že jen chtěli klást ty otázky.“

To Bronte Doneta rozrušilo. Els se zeptal: „Pane? Uniká nám něco?“

„Možná používají kouzla k rozpoznání lži. Jestli mají schopného odborníka, naše odpovědi nejsou důležité. Jak vypadali ti vyšetřovatelé?“

Ghort odpověděl: „Nevypadali jako kouzelníci. Byli to jenom vojáci. Chlápci, co jsou zvyklí špinit si ruce. Jednoho jsem už někde viděl. Ten na konci napravo, je to někdo, koho bych měl znát. Ale nevím odkud.“

Další muži prošli výslechem, někteří tam byli dlouho, jiní jenom chvíli. Spravedlivý upřímný Joe byl pryč pouze osm minut.

Když se Joe vrátil, vojáci kývli na Pinkuse. Ghort protestoval: „Já už tam byl.“

„Tak to znáš cestu. Jdeme.“

Ghort byl pryč dlouho.

Potom chtěli vojáci principáta Doneta. Začalo přituhovat. Ghort pronesl: „V klidu, šéfe. Není to tak hrozný.“

„Proč chtěli, aby ses tam vrátil?“ zeptal se Els, když se za principátem zabouchly dveře.

„Asi mě napoprvý nepochopili. Ptali se na stejný věci. Myslím, že Doneto má pravdu. Kromě toho vyptávání se děje ještě něco jinýho.“

„Trvalo jim přes hodinu, než z tebe dostali to samé jako předtím?“

„Ale ne, to jim trvalo asi jen dvacet minut. V prostředku prostě vstali a odešli. Jako kdyby se šli najíst, nebo co já vím. A nemuseli se o mě starat.“

„Takže jsi tam zůstal sedět?“

„No, vstal jsem a prošel se kolem. Daleko jsem se nedostal. Zamkli dveře.“ Bronte Doneto byl pryč celé hodiny. Když se vrátil, byl úplně vyčerpaný. Neměl co říci. Zhltl misku čočkové polévky, zabalil se do deky a usnul.

Toho dne byl posledním vyslýchaným.

~ ~ ~

Výslechy znovu začaly ráno. První muž, který byl předvolán, už vyslýchán byl. Hlásil: „Jdou po něčem jiném. Tentokrát je zajímá náboženství.“

Els šel jako třetí. Nebyl nervózní. S běžnými náboženskými otázkami by si poradil. Dával pozor.

Místnost vypadala přesně, jak ji ostatní popsali; byla nevýrazná a jasně osvětlená. Silně v ní páchl lůj. Za stolem seděli čtyři muži zády ke zdi. Naproti stolu stála jedna tvrdá židle s rovným opěradlem. Muži nevypadali jako profesionální vyšetřovatelé. Muž nejdále od Else mohl být kněz. Dva další Els odhadoval na vojáky. Muž mezi vojáky a knězem musel být někdo důležitý.

Muž po pravici toho důležitého se zeptal: „Piper Hecht?“

„Ano.“

„Vyznání?“

„Ano.“

„Prosím?“

„Ano, mám vyznání.“

„Jaké vyznání?“

„Proč?“

Muž, o kterém se Els domníval, že tu velí, řekl: „Dost. Sedni si, Hechte. Odpověz na otázku.“

„Proč?“

Záblesk hněvu. Nikdo jiný nedělal problémy.

Začalo ho svědit levé zápěstí. Poškrábal se. Špičky prstů přejížděl po neviditelném talismanu, který se začal zahřívat.

Magie. Samozřejmě.

Els řekl: „Nechápu, proč si myslíte, že budu spolupracovat. Proč bych měl pomáhat nepřátelům svého zaměstnavatele?“

Muž nejdále po Elsově levici řekl: „Pověz nám o svém životě před tím, než ses přidal k patriarchově vojsku vyslanému zachránit biskupa z Antieux.“

Els potlačil nutkání dále se dohadovat. Možná už toho neměl být schopen. Možná to bylo cílem magie, která byla použita.

Els neurčitě mluvil o dětství v Duarnenii, o menším křižáckém knížectví na jihovýchodním pobřeží Mělkého moře, na malém statku blízko Tusnetu ve vnitrozemí, v bažinách, kde byli chaldarejští křižáci v neustálých bojích se sheardskými pohany z Velkých bažin. Zmínil se, že v patnácti utekl, protloukal se od jednoho zaměstnavatele ke druhému, a přitom stále mířil na jih. Neposkytl žádné podrobnosti. To žoldáci nedělali.

Více podrobností sdělil o své službě poté, co se přidal vojsku sponzorovanému Bratrstvem. To vše už ti čtyři nejspíš věděli.

Muž ve velení řekl ostatním: „Běžte ven, prosím. S tímhle chci mluvit sám.“

Místnost se vylidnila tak rychle, až měl Els podezření, že to bylo naplánováno předem.

Tvářil se zmateně. Jen další přihlouplý voják, který neví, o co kráčí. Ačkoli mu bylo jasné, že to dlouho nevydrží.

Muž, který zůstal, Else podrobně studoval. Els mu to oplácel. Musí to být Ferris Renfrow. Nikdo jiný by se sem právě teď nehodil.

Bylo mu zhruba padesát a vypadal více firaldijsky než ze severu. Měl bohatou hřívu vlasů. Byly černé, lehce opepřené šedí. Ale už se neleskly. Měl malé hnědé oči, přimhouřené, neustále podezřívavé. Rty byly zamrzlé v úšklebku, který naznačoval, že si myslí, že mu každý neustále lže. Jeho nos byl zcela nevýrazný. Měl silnou bradu. Tvář byla obdélníková a povadlá. Měl skvělé zuby, což nebylo v chaldarejských zemích běžné.

„Řekni mi, co se stalo v Hřbetech. Tu noc, kdy jste narazili na bogona."

„Pane? Na co?"

„Ten útok. Noční stvůra. Té věci se říká bogon."

„Není, co říci. Přežili jsme."

„Ty jsi je zachránil."

Els pokrčil rameny. „To principát Doneto. Já měl jen zlý sen. Vzbudil mě. Cítil jsem, že se děje něco špatného, tak jsem vzbudil principáta. To je všechno, co jsem udělal. On je členem Kolegia. Pak jsem měl strašné křeče v žaludku. On si poradil s tou stvůrou."

„Přesto, nebylo to poprvé. V Esterském lese to bylo stejné? A v Runchu?"

Els ten otřes zvládl lépe, než by čekal. Dokonce dokázal ukrýt zvědavost, kterou v něm vzbudila zmínka o Runchu. Tam se žádný bogon nezhmotnil. Neodpověděl.

Renfrow řekl: „Musí v tom být souvislost. Ještě nevím jaká, ale nové útoky jistě následovaly, protože ten první nevyšel."

„Hm?"

„Vím, kdo jste, kapitáne Tagu. Čekám na vás už měsíce. Neudělal jste nic, co se od vás čekalo. Ten povyk v Sonse byl ovšem mistrovský kousek."

„Pane, úplně jste mě zmátl. Vůbec to nedává smysl." Přesto měl Els podezření, že ten muž to nezkouší jen tak naslepo. „Kdo jste, pane?"

Vyšetřovatel potřásl hlavou.

Osa Stile. Ten malej parchant nedokázal udržet zavřenou hubu.

Renfrow musí být ten muž, kterého si Pinkus Ghort odněkud pamatuje.

„Je možné, že nevíte, co se vlastně děje. Kdybych vás posílal na nepřátelské území, neřekl bych vám všechno. Nejchoulostivější části by počkaly, dokud byste nepřežil navázání všech svých kontaktů."

Minutu od minuty to začínalo být nebezpečnější.

„Ano. Tak to je. Prostě vás do toho hodili jako hada do ohně. Buď si spočítali, že ten žár snesete, nebo chtěli, abyste shořel. Co to bylo? Co jste měl udělat?"

Els držel jazyk za zuby a zíral na vyšetřovatele, jako by blábolil úplné nesmysly, stejně jako blábolili al-Kobeanští derviši.

Els by se nevzdal své identity Pipera Hechta. Neměli způsob, jak dokázat, že není Piper Hecht.

„Jestli si myslíte, že se přes mě můžete prolhat, připomínám, že už jsme se setkali."

„Ne, pane. I kdybych byl tím, kým říkáte, že jsem. Pamatoval bych si vás, kdybychom se už setkali." Els to pronesl s úplným přesvědčením. Byla to pravda.

„Mám pocit, že opravdu věříte tomu, co jste právě řekl."

„Nejen že tomu věřím. Je to pravda. Kdo jste? Kde jsme se měli setkat? Pochybuji, že jste ten druh dobrovolníka, který se přihlásí do Velkých bažin."

„Ach, ne. Ne. Musím si to znovu promyslet. Něco mi tu chybí." Chvíli naslouchal něčemu, co mohl slyšet jen on sám.

Els se soustředil, aby nevnímal své zápěstí. Příšerně ho svědilo.

Byla tu magie… Tolik svící. Ohřívaly to tu. A ten pach kouře… Byl tu ještě další pach, v pozadí pachu páleného loje. Něco jako vůně kadidla. Možná je to důvod, proč se cítí zmámeně. Ti darebáci prováděli něco, po čem měl být povolnější.

Vyšetřovatel nedokázal pochopit, proč není Els poddajnější. Bylo by s podivem, kdyby se nedopustil nějaké směšné chyby.

„Ach, ano. Už si vybavuji okolnosti. Máte pravdu. Nesetkali jsme se. Byl jste zasvěcen džentlmenem, který se jmenuje er-Rashal al-Dhulquarnen, v Paláci králů v al-Qarnu před dvěma lety. Čaroděj vám řekl, že odjíždíte na misi, která má mít vliv na rovnováhu sil na východě. Když uspějete. Uspěl jste?"

Els si snažil vybavit všechno, co slyšel o Ferrisi Renfrowovi. Zatímco přežvykoval fakt, že lidé grailského císaře mohli vědět o jeho příjezdu. Byla to Osova práce? Nebo dostali vzkaz z al-Qarnu?

Proč by to Osa prozradil?

„Nemám ponětí, o čem mluvíte. Ale jsem vám vydán na milost. Nebudu se hádat.“

„Pak jsme za hlupáky, kapitáne. A jestli nejste Els Tag z Dreangeru, pak nemohu Elsi Tagovi pomoci dokončit jeho misi. Ani Els Tag mi nemůže pomoci s mojí.“

„Co byste pro mne udělal, kdybych souhlasil, že jsem ten chlápek Elš?“ Špatně vyslovil své vlastní jméno. „Co bych musel udělat? Abych se odsud dostal, klidně bych byl patriarchovou oblíbenou dcerou. Nebo bych si zahrál na svatého, který vás zrovna napadne.“

Renfrow vykazoval známky podráždění. Nic se mu nedařilo.

„Něco je špatně,“ řekl Renfrow. „I kdybyste nebyl muž, za kterého vás mám, neměl byste být schopen se dohadovat nebo uvažovat.“ Mávl rukou. Kouř mu zavířil kolem prstů.

Els tázavě zamumlal.

„Seďte v klidu.“ Renfrow odešel z místnosti.

Kouř a kdovíco dalšího ve vzduchu přivedlo Else do bezvědomí.

~ ~ ~

Els se probudil ve vězení. Třásl se a bolela ho hlava. Starali se o něj Pinkus Ghort a Spravedlivý upřímný Joe. Joe držel mísu studené vody. Ghort měl studený mokrý hadr a otíral mu obličej. Mírnil jeho horečku.

„Co se sakra stalo, Pipe?“ zeptal se Ghort.

„Nutili mě, abych přiznal, že jsem špión. Použili nějaký druh drogy. Bylo to ve vzduchu, jako kadidlo.“

„Jak bys mohl bejt špión?“ ptal se Joe. „Nikdy předtím si v téhle části světa nebyl. A dostal ses sem jen proto, že tě sem přivlekli.“

Els dopil sklenici studené vody. „Joe, nemám ponětí. Zkus se zeptat jich. Vím jen, že ze mě chtějí udělat špeha. Kvůli tomu mě omámili. A předtím, než jsem ztratil vědomí, mě napadlo, že nezáleží

na tom, jestli jsem špión, že stačí, když jim řeknu, že jsem. Přiznal jsem se, aby mě nechali bejt. Jak dlouho jsem byl mimo?“

Bylo poledne následující po dni, ze kterého měl Els poslední jasnou vzpomínku. Vyšetřovatelé vyslýchali vězně celé dopoledne. Průběh výslechů se změnil. Císařští chtěli, aby vězni mluvili o svých druzích.

Ghort řekl: „Zrovna jsem tam byl potřetí. Ještě se mi točí hlava. S tím kouřem jsi měl pravdu. Ptali se mě na všecko kromě Železnýho prasete. Určitě po něčem jdou.“

Spravedlivý upřímný Joe řekl: „Teď tam maj principáta. Radši se najez, Pipe, dokud můžeš. Pro případ, že po tobě skočej, až zjistěj, že ses probral.“

Ghort souhlasil. „Dobrá rada. Podle toho, jak si na tobě dali včera záležet, se na tebe zase hned vrhnou. Hele, co vlastně chtěli?“

„Už jsem to říkal. Chtějí, abych byl špeh.“

„Jez,“ řekl Joe.

„A vypij nějakou vodu,“ řekl Ghort. „Spoustu vody.“

„Použili na vás drogy, chlapi?“ zeptal se Els.

Joe pokrčil rameny.

Ghort odpověděl: „Už jsem ti to říkal. Pouštěj něco do vzduchu.“

Els jim popsal muže, který ho vyslýchal o samotě. „Víte, o kom mluvím? Je to ten, o kterým jsi říkal, že jsi ho už viděl?“

„Jo, to je on. A vzpomněl jsem si kde. Bylo to před šesti rokama. Tenkrát jsem byl nováček. Pracoval jsem pro vévodu z Clearenzy. To je na severu, v podhůří. Říkají tomu vévodství, ale přehodil bys to kamenem. Johanes se teprve rozkoukával. Lidi byli zneklidněný, protože začal uplatňovat císařský práva ve Firaldii. Clearenza měla vůči Grailskému císařství lenní závazky, ale ty nebyly vynucovány. Vévodové byli příbuzní s dvouma patriarchama před Sublimem. Mysleli si, že je to ochrání.“

Els se usmál. „Evidentně se mýlili. Co to znamená pro nás?“

„Když se objevily Hanselovy jednotky, Clemence III. nic nepodnikl. Bylo mu asi sto a chystal se každou chvíli zhebnout. Vévoda se rozhodl uzavřít brány a ani se nehnout. Pak tenhle chlápek, kterej byl s náma asi dva měsíce, sešel uprostřed noci do strážnice, zabil strážného ve službě a otevřel bránu. Říkali, že to

nebylo schválně. Že prej jen chtěl starocha přidusit, dokud neomdlí. Ale rozdrtil mu průdušnici.

Ukázalo se, že ten zabiják je člověk grailského císaře. Říkal si Lester Temagat, ale jeho skutečné jméno je Ferris Renfrow. Říká se, že takový kousky vyvádí pořád.“

„A ty sis ho zapsal na černou listinu?“

„Na stráži byl můj stařík. Táta.“

Spravedlivý upřímný Joe vrazil Elsovi do rukou jídlo. „Musíš jíst Pipe. No tak, neblbni. Zase si tě podaj.“

Els jedl. A uvažoval o Ghortově příběhu. Byl zajímavý. Ale byl vůbec pravdivý?

Říšští vyšetřovatelé pro něj poslali o půl hodiny později.

~ ~ ~

Osa Stile byl ve výslechové místnosti. Els vzal chlapce na vědomí letmým pohledem. Sedl si na místo, které mu Renfrow ukázal, naproti stolu.

„Kapitáne, myslím, že tohoto mladého muže znáte.“

„Dělal děvku biskupu Serifovi. Jmenuje se Armand. Nejspíš už si našel novou postel ke kurvení. Zmizel, když jsme přijeli do Plemenzy.“

„Osa je agent Grailské říše. Jeden z nejlepších. Je to dar od vašeho pána, Gordimera Lva. Ale to už víte.“

Els nic neřekl. Udržoval si zmatený výraz a čekal, jak se situace vyvine.

„Budete vzdorovat až do konce, že?“

„Ne. Už jsem vám to řekl. Budu, kýmkoli si budete přát. Jen když se odsud dostanu. Vyprávějte mi o tom kapitánu Tagovi a já udělám, co budu moct. Dokud mě nepošlete někam, kde ho znají.“

V Renfrowových očích zaplanul hněv. Z nějakého důvodu vkládal do snahy získat přiznání Elsovy pravé identity spoustu emocí.

Osa Stile se lehce usmál. Renfrow si toho nevšiml.

Takže chlapec možná patří Renfrowovi, ale zrovna ho nemiluje. To je dobré vědět.

Renfrow se otočil. „Řekni mi, chlapče, je tohle muž, kterého znáš jako kapitána Else Taga, Sha-luga?“

„Vypadá trochu jako Tag. Ale je hrozně sešlý a vypadá staře. Jestli je to on, nevím, jak byste to prokázal. Navíc myslím, že je moc vysoký.“

Zábavné. Osa Renfrowovi nepomáhal.

Ferris Renfrow na Osu Stileho půl minuty zíral. Hoch neustoupil. Uvnitř byl Sha-lugem.

Renfrow vstal a začal obcházet po místnosti, jako by lovil ta malá noční stvoření, o kterých se říkalo, že je kouzelníci používají jako špióny. Dokončil dva úplné, pečlivé okruhy, než se usadil zpátky na své místo.

„Dobrá. Uděláme to po vašem. Pro mne budete Els Tag, dreangerský zvěd, protože to pomůže dostat vás z vězení.“

Els tiše seděl. Čekal.

„Ale od nynějška budete také agentem Grailské říše. Nemělo by trvat dlouho, než císař propustí principáta Doneta. Zdá se, že patriarcha se vzdá své vyčkávací taktiky. Situace se pro něj nevyvíjí dobře. Potřebuje Donetovu podporu v Kolegiu.

Vyrozuměl jsem, že si vás principát chce ponechat jako součást své tělesné stráže. Budete-li se pohybovat v jeho blízkosti, císař bude mít někoho v blízkosti jednoho z lidí, který má k patriarchovi nejblíže.“

Els nic neřekl.

„Nu?“

„A když to odmítnu?“

„Pak nikdy neopustíte Dimmelský palác. Nikdy svým dreangerským pánům nepřispějete ani špetičkou.“

Els zabručel, nepřekvapilo ho to.

„Nezapomeňte na nás. Jakmile se odsud dostanete, budete muset podepsat smlouvu. Když nás zklamete, dostane se do rukou principátovi.“

Els znovu zabručel. „A co odměna? Nebudu pro vás dělat jen proto, že mě držíte pod krkem.“

„Chcete se dostat ven?“

„Řekl jsem, že pro vás budu tím cizincem, abych se dostal ven. Jak budu venku, musím z něčeho žít.“

„Principát vás bude…“

„On mě bude platit za práci pro něj. Musí existovat rovnováha. Dělník musí dostat, co mu patří.“ Nechytračil příliš? Ačkoli to bylo blízké všem náboženstvím, tahle myšlenka nejvíce zaváněla maysaleánskou herezí.

Osa Stile vstoupil do debaty: „Nebuďte takový skrblík, Renfrowe. Nejsou to vaše peníze.“

Hádali se. Bylo to divadélko? Odváděl Osa Stile Renfrowovy myšlenky od Dreangeru, Gordimera a Sha-lugů?

Kdyby mohl, Els by se nejraději vypařil. Zamumlal: „Vězeň má značně omezený výběr možností.“

Ferris Renfrow se obrátil na Else. „Tagu, skončili jsme. Prozatím. Víš, jak si stojíme. Zase se uvidíme. Připrav se, že podepíšeš grailskému císaři. Zaplatí ti dobře.“ Renfrow zazvonil na zvonec.

~ ~ ~

Els si dal pozor, aby jej nikdo nemohl zaslechnout. Principátu Donetovi řekl: „Chtějí mě přinutit, abych vás špehoval a získával informace proti církvi.“

„Povídej.“

Els nevynechal téměř nic, kromě toho, že Renfrow ho považuje za Else Taga.

„Poslouchej, uděláme to takhle. Přijmeš jejich nabídku. Najdu ti práci mimo svoji domácnost. Spolupracuj. Získej jejich důvěru. Jednoho dne to využijeme.“

„Dobře.“ Odpovídalo to jeho vlastnímu plánu. Přesto bylo lepší, že to nahlas vyslovil Doneto. Součást budování důvěry.

„Jen jim něco napovídej,“ řekl Doneto. „Jsem si jistý, že ostatní od toho ďábla Renfrowa také dostali nabídky. Služba císaři se jistému druhu lidí může jevit přitažlivá.“

„Renfrow?“ zeptal se Els.

„Ten chlap, který se tě snaží naverbovat, je Ferris Renfrow. Je jedním z císařových oblíbenců. Je prostého původu, ale přesto se stal jedním z nejmocnějších mužů Grailské říše.“

Els se přidal k Pinkusi Ghortovi, Upřímnému spravedlivému Joeovi a Bo Biognovi. Zrovna se zabývali sýrem a salámem a neměli prostor k mluvení. Přesto se Biogna zeptal: „Cítíš se líp, Pipe?“

„O trochu. Myslím, že tentokrát drogu nepoužili. Mám hlad. Dejte mi trochu sýra.“ Jak už to chodí, salám byl převážně z vepřového. „A dej mi taky pár těch klobásek, které se snažíš schovat, Pinkusi.“ Ty byly také vepřové. Ale byly šťavnaté a chutné a byly jednou z věcí, které mu budou chybět nejvíce, až jeho zajetí skončí.

Ghort se naštvaně zeptal: „Cos to řešil s principátem?“

„Dodával jsem mu naději. Císařští mě chtějí naverbovat pro tažení, které má prosadit císařova práva ve městech, co mu prý patří. Vy jste jim chlapi o mně napovídali něco dobrého? Vypadá to, že si myslí, že mi můžou svěřit vlastní batalión.“

„Do hajzlu.“ Ghort nevypadal šťastně. „A já jsem ti málem dal ještě jednu klobásku.“

„Co se děje?“

„Žárlím. Nic tak dobrýho mi nenabídli. A přitom sem neodved ani o trochu horší práci než ty.“

„Lepší. Mně zůstali jen tři chlapi. A jediný z nich, který má cenu aspoň dvou mrtvých much, je mezek.“

„Ale opravdu zvláštní mezek,“ řekl Bo Biogna.

„Hej!“ zařval Joe. „Nedělejte si prdel.“

„Klídek, Joe,“ řekl Ghort. „Všichni víme, že Železný prase je tady nejlepší.“

Els se zeptal: „Co chtěli po tobě, Pinkusi?“ Zajímalo ho, jestli bude Ghort znovu tvrdit to samé.

„Hlavně abych se držel principáta a podával zprávy o tom, co má církev v úmyslu. To samý, co nejspíš chtějí od každýho.“

„Po mně to nechtěj,“ řekl Joe. „Po mně toho vlastně vůbec moc nechtěli.“

„Po mně taky ne,“ bručel Biogna. „To je celej můj život. A udělal bych to. Dvojitej plat. Kašlal bych na obě strany a zbohatnul, jak bych je obě prodával tej druhej.“

Els mu řekl: „Asi jim to došlo, Bo. Nejspíš jsi byl moc hrr.“

„Jo, někdy mi to dost nezapaluje.“

Během dne všichni zajatci strávili několik minut s vyšetřovateli. Šest z prvních dvanácti mužů se nevrátilo. Císařovi lidé přišli pro jejich věci. A jako vždy, nic k tomu neřekli.

„Něco se děje,“ prohlásil Ghort, čímž oznámil to, co bylo všem jasné.

Els zabručel. „Ještě si nezavolali tebe, mě, Boa, Joea ani principáta.“

„Nezapomínej na Železný prase.“

„Já na něho nezapomínám, ale oni ano. Všiml sis, ještě ho nevyslýchali.“

„Měli bysme si stěžovat.“

„Začni.“

Spravedlivý upřímný Joe byl další na řadě. Vrátil se po deseti minutách s úsměvem od ucha k uchu. „Udělal jsem to, Pipe. Hrozně jsem jim vynadal kvůli tomu, že nerespektujou Železný prase stejně jako ostatní vojáky.“

„Dobře jsi udělal, Joe,“ řekl Ghort. „Udělám to taky. Pipe, počítám, že se odsud brzy dostaneme. Jedině tak to dává smysl. Chlapi, co se nevracej, se přidali k Johanesovi.“

Jediný Bronte Doneto ještě nebyl předveden, když zavolali Else.

~ ~ ~

Els se ošíval a neklidně sebou vrtěl ve špatně padnoucím formálním obleku, ve kterém se cítil nepohodlně, a všechno ho svědilo. Oblékl ho, aby mohl doprovodit Bronte Doneta na audienci u grailského císaře.

Pinkus Ghort mu neustále připomínal: „Já to říkal.“

Principát Doneto nebyl dobře naložen. Ghort a Els byli jedinými členy jeho doprovodu. Měl pocit, že by zasluhoval důstojnější doprovod. Byl vysokým církevním hodnostářem. Byl patriarchovým bratrancem. Mezi jeho předky bylo mnoho patriarchů – i přes církevní zákony týkající se celibátu.

„Měli jsme vzít Železný prase,“ řekl Ghort. „Mohli jsme ho oblíct stejně hnusně jako sebe. To by nebyl problém.“

Els se škrábal a ošíval. „Železný prase by se v tom cítilo pohodlněji než já. A necítilo by se ani z poloviny tak trapně.“

Doneto se ušklíbl, ale záblesk vyleštěného chrupu okamžitě zmizel. Církevní vládce převzal kontrolu. Principát se zakabonil, odsuzuje tento nedůstojný humor.

Vévodové z Plemenzy bývali bohatí. Upomínky na bohatství zůstaly, ačkoli Truncelliové žili mimo Dimmelský palác a v natolik neuspokojivých podmínkách, že si nemohli dovolit více než čtyřicet sluhů.

Předsíň, ve které čekala naše trojice, se pyšnila hedvábím, čalouněným nábytkem, olejomalbami posledních velkých Truncelliů, bustami, které vypadaly, jako by pamatovaly starověk, a tapisériemi z minulého století, jež zobrazovaly výjevy z bojů chaldarejských křižáků s pramánskými válečníky.

Když si principát povšiml Elsova zájmu, poznamenal: „Nejspíš je to Bitva u Studny Paměti. V té bitvě zemřel jeden z mých předků.“

„Ach!“ Bližší zkoumání zobrazených zástav pomohlo.

Sha-lugové na tu bitvu vzpomínali jako na Bitvu čtyř armád, odpornou záležitost, v níž pramáni bojovali proti pramánům a Arnhanďané pomáhali té slabší straně. V té době kaifát Qasr al-Zed a kaifát al-Minphet bojovaly o kontrolu nad východními přístupovými cestami ke studním Ihrianu. Lucidijcům pomáhaly křižácké státy. Sha-lugové byli podporováni houfy spojeneckých sil z ishotských kmenů Peqaadu.

Bitva se neodehrála v blízkosti Studny Paměti. Západďané ji tak pojmenovali, protože obě soupeřící strany spěchaly, aby ji ukořistily dříve, než se k ní dostane druhá strana. Neplánované střetnutí se odehrálo na východním konci Pláně soudu. kvůli šíleným ishotským fanatikům se situace zvrhla v chaos. Obě strany do bitvy posílaly stále více mužů, aby posílili ty, kteří už bojovali. Jatka epických rozměrů se převalovala tam a zpět, dokud nestálí Ishotové náhle neztratili svou žízeň po krvi a neutekli.

Bitva, ať už se jmenovala jakkoli, byla v celé dlouhé historii bojů o Svaté země nejkrvavější. A s tím nejzanedbatelnějším výsledkem. Nerozhodla o ničem. O rok později se Sha-lugové spojili s křižáky a vypudili Lucidijce z těch několika území, kterých se zmocnili po

Bitvě čtyř armád. Ve Svatých zemích byla spojenectví tak prchavá, jak jen zrada, představivost a krátkozrakost umožňovaly.

Pinkus Ghort řekl: „Pipovi lidé byli ještě pohani, když se stal tenhle průser.“

Zjevila se postava majordoma. „Jeho císařská Výsost vás nyní přijme.“ Lehce se uklonila principátovi.

„Je čas se předvést.“ Ghort si začal upravovat oblečení. On a Els následovali principáta ve vzdálenosti dvou kroků po obou jeho stranách.

Přijímací místnost byla nezajímavá. Měřila patnáct krát dvacet stop. Jediným nábytkem bylo jedno těžké dřevěné křeslo. Bylo obsazené tmavým, středním malým mužem. Byl oblečen, jako by se chystal vyrazit na lov, hned jak bude mít tuto nepříjemnou povinnost za sebou. Byl to Hansel, Johanes Černá bota, grailský císař, kretiénský kurfiřt a postrach stoupenců Sublima V.

Císař měl obuty černé boty. Jak jinak. Els ho ihned odhadl na muže, který je odhodlán svými činy dostát pověstem, jimiž ho opřádala šeptanda. Líbilo se mu být Strašným malým Hansem.

V místnosti se tlačilo nejméně dvacet lidí, většinou mužů se štíty a kopími. Stáli podél zdí. Hrst neozbrojených lidí obklopovala císaře. Tři z nich vypadali na Johanesovy děti. Dvě byly přitažlivé mladé ženy. Třetí byl hubený, sinalý chlapec. Muži nejblíže Johanesovi byli jeho nejbližšími rádci.

Ti si zasloužili nejpodrobnějšího prostudování. Zvláště ten, který nebyl Ferris Renfrow. Ale Els se nedokázal soustředit. Jeho pozornost byla zcela upoutána ženou, která musela být císařovou mladší dcerou, Helspet.

Zvláštní, zdálo se, že to bylo vzájemné a elektrizující.

Els se přinutil soustředit. Mohlo se stát něco rozhodujícího. Církevní vládce se střetl s jedním z nejmocnějších vládců západu. Tady se mohla tvořit budoucnost. Ten středný malý muž, Johanes Ege, dělal starosti mužům tak sebevědomým, jako byl Sublim V. Els stráví příštích několik let – jak doufal – důvěrně seznámen se záležitostmi církve a všech těchto mužů.

Jeho pozornost se znovu odkradla zpátky k Helspet.

Helspet byla dost mladá na to, aby jí prošlo, že jej bezostyšně hodnotí.

Helspet byla o dlaň vyšší než její otec. Podle převažující módy jak ve Firaldii, tak v Dreangeru byla hubená. Nejpřitažlivější ženy měly být obdařenější, zakulacenější. Helspet byla příliš štíhlá i podle představ jejích vlastních lidí. V Grailské říši, zvláště na severu, měly ženy mít pořádné boky a svaly, aby případně mohly porodit, zatímco táhly pluh.

Helspetiny rysy naznačovaly exotické předky. Její oči byly temné a velké. Vlasy měla téměř orientálně černé. Padaly rovně dolů v jediném těžkém copu, který dosahoval až pod pás. Měla široká ústa a nápadné, skoro otylé rty. Její nos byl přesto malý a špičatý. Mohla mít pihy. Světlo bylo špatné, a tak se to nedalo určit s jistotou, stejně jako se nedala určit přesná barva jejích očí.

Když pomineme šerednost, velmi se podobala svému otci. Což znamenalo, že starší sestra Katrin musela být po své matce.

Kromě toho, že byly obě vysoké a štíhlé, se jedna druhé vůbec nepodobaly. Katrininy vlasy byly blonďaté tak, že téměř přecházely v bílou. Měla malé úzké oči, které svítily ledovou modří. Naznačovaly drzou povahu. Její ústa byla krutým řezem, téměř beze rtů a zcela bez barvy. Na první pohled Els odhadoval, že Katrin Ege svět zrovna nemiluje, a obával se, že bližší seznámení ten pocit jen potvrdí. Katrinino oblečení prozrazovalo přísnou, nepoddajnou osobnost. Bylo kvalitní v souladu s jejím postavením, ale prosté, bílé a velmi bledé a seprané, v mlhavém odstínu modrozelené. Obstála by jako jedna z exotičtějších odrůd episkopálních jeptišek.

Katrinin pohled Else jednou přejel, jako pohyblivý paprsek zimy. Odpoutal se od něj. A zůstal odpoutaný.

Ne tak Helspetin zájem. Helspet se snažila soustředit na svého otce, ale její upřený pohled se odmítal Else stranit po delší dobu.

Ještě si povšiml, že mladší sestra je více požehnána ňadry. Alespoň mu to tak přišlo. Říšská móda v té oblasti ženám neuměla lichotit.

Els nechápal, proč na něj ta dívka tak zapůsobila. A opravdu, byla to teprve dívka. A on byl ženatý muž s povinnostmi vůči rodině.

A Helspet Ege byla dcerou císaře.

Atmosféra v říši Nevěřících mu nejspíš přivodila zápal mozkových blan. Neměl v popisu práce nic, co by souviselo s tou ženou, snad jen to, že byla součástí císařského dvora.

Audience Bronte Doneta u císaře Johanese probíhala podle zaběhlých pravidel. Byly vyměněny otřepané fráze. Nepadlo ani jediné upřímné slovo.

Doneto téměř ztratil sebeovládání, když se dozvěděl, že za něj patriarcha ještě neodevzdal výkupné. „Sublim v podstatě souhlasí," řekl Johanes. „Ale nechce uvolnit žádné peníze. Kdyby je uvolnil, jeho snaha přinutit Connec ohnout hřbet by byla znemožněna. A to je to, oč jde, alespoň z mého pohledu."

Hansel ukončil tuto diplomatickou třaskavinu přesně tímto jednoduchým prohlášením. Pokračoval: „Nechal jsem tě přivést z podsvětí, protože moji agenti tvrdí, že Sublim je připraven čelit realitě. Že konečně dává dohromady výkupné. Což mu nejde tak hladce, jak doufal. Většina devedijských lichvářů nechce obchodovat s mužem, který prohlašuje, že je vyhubí. Smůla. Navíc spousta lidí v Brothu netouží po tvém návratu."

Els se soustředil. Osobnosti a konflikty pro něj měly prvořadý význam. Pokud se členové Kolegia dali uplatit, bylo možné úplně se vyhnout válce.

Sha-lugové opěvovali slávu války a tvrdě se na ni připravovali, ale protože ji důvěrně znali, nechovali vůbec žádný odpor k hledání alternativ.

Bronte Doneto prohlásil: „Každý muž, který dosáhne postavení svým vlastním úsilím, si nahromadí nepřátele. Závist je nejběžnějším lidským pochybením. S tím musíš být sám důvěrně obeznámen."

„To vskutku jsem. Dalo by se říci, že závist církve je příčinou mého konfliktu s patriarchou."

Grailský císař se bavil. Sublim V. tahal za kratší konec provazu. „Takže tě přestěhuji do patra jako svého hosta, dokud ti, kteří tě milují, nevykoupí tvůj hlas."

Doneto se zjevnými potížemi držel jazyk za zuby.

Els si pozorně prohlížel Johanese a jeho rádce. Císař nebyl pouze malý a ošklivý. Jeho postava byla lehce pokroucená. Měl sotva znatelný hrb. Bylo snadné pochopit, že ho někteří nebrali vážně.

Možná že někteří císařští kurfiřti se spoléhali na to, že jej jeho postižení dříve či později samo odstaví z cesty.

Hanselovy rysy byly na první pohled orientálnější než Helspetiny. Některý z nájezdnických kmenů, které rozvrátily Starou říši, musel tábořit v blízkosti rodinného stromu Egeů.

Johanes se stal dosud nejmocnějším grailským císařem. Kdyby rovnocenně silná osobnost sídlila v Brothu, Říše mohla pohltit stovku firaldijských států. Patriarchát se mohl stát prodloužením moci grailského císaře.

Zajímavá doba. Dva mocní muži. Oba se chtěli stát pány světa, králi králů. Skvělé pro syny al-Pramy – dokud si jeden nepodrobí toho druhého. Dokud budou bojovat, muži jako al-Sul Halaladin a Gordimer Lev mohou očistit Svaté země od křižáckých států.

Což odstartuje soupeření mezi kaifáty Qasr al-Zed a al-Minphet. A probudí nevyzpytatelné ambice rhünských císařů. A vzápětí je na tahu Tsitsimed Zlatý a Hu'n-tai Atové, zkáza, která nyní buší na vzdálené hranice Ghargalicijské říše.

Muže v blízkosti Johanese, který nebyl Ferris Renfrow, Els neznal. Pečlivě ho studoval. Ten muž mohl klidně být pouhou dekorací, tolik z něj vyzařoval nezájem o okolní dění.

Helspet na něj opět valila oči. Její zájem byl tak otevřený, až Els naopak začal podezírat Ferrise Renfrowa, že ji použil k odvedení pozornosti.

Náhlý dotek Pinkuse Ghorta Else polekal. „Vzbuď se! Odcházíme."

Cože? To byl tak nepozorný?

Zjevně ano. A z principáta nesálalo žádné nadšení.

~ ~ ~

Bronte Doneto se přestěhoval do komnat na čtvrtém podlaží Dimmelského paláce. Jeho uvěznění se tím však nestalo méně skutečným. Dostal tři sluhy, na které se mohl spolehnout, že všichni donášejí Ferrisi Renfrowovi. Směl si ponechat Pinkuse Ghorta a Else jako tělesnou stráž, ačkoli zůstali neozbrojení. Nemohli opouštět komnaty s výjimkou náboženských obřadů, které se konaly v malé

vedlejší kapli. Vídali tam stále jenom tytéž lidi, se kterými se setkávali den od přepadu.

Z těch, kteří dorazili do Plemenzy s Donetem, jich šest přešlo do služeb císaře. Dva podlehli nemocem. Takže mimo Ghorta, Else, Boa a Joea se pouze tři muži rozhodli držet principáta. Dva byli poslední přeživší z původní Donetovy tělesné stráže. Ten poslední, Gitto Boratto, Vangelinec, byl zřejmě špeh.

Patriarcha otálel i dál. Jeho neochota platit neznala mezí. Zásadní úkoly církve kvůli patové situaci v Kolegiu zůstávaly nevyřízeny.

~ ~ ~

„Vzbuď se, Pipe!“ křičel Ghort jednou ráno dlouho před Elsovou šichtou u principáta. „Padáme odsud. Konečně přišlo výkupný.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Tvrdí to sama Jeho Velikost.“

Zrovna včas. Venku bylo jaro. Els zabručel: „Alespoň jsme přečkali zimu a neumrzli při tom.“

Ghort se zachechtal. Moc dobře věděl, že Els už má až po krk Bronte Doneta, a ještě víc Pinkuse Ghorta.

Zavěštil: „Možná mě nakonec nebudeš muset uškrtit.“

Els Pinkuse kvůli jeho neustálým stížnostem na každého, s kým se kdy setkal, podezíral, že soužití v takové nekonečné blízkosti je pro něj téměř nesnesitelné.

„Možná. Ale nepokoušej štěstí. Co se stalo? Proč ten náhlý obrat?“

„Piráti.“

„Co? Chceš mi dávat hádanky? Co je to za záhadnou odpověď?“

„To, co říkám. Všude jsou piráti z Calziru, zničehonic. Plení obě pobřeží. Asi je toho víc, ale já jenom zaslechl, že si nájezdníci vybírají državy církve a Benedoktovy rodiny.“

Pirátství byl velmi starý a oblíbený sport calzirských pramánů. Bývaly doby, kdy bukanýrství nabízelo lepší vyhlídky než jakákoli kariéra na pevnině. Přinejmenším do vzniku firaldijských obchodních republik. Ti hrozní kapitalisté promíjeli méně nežli mátožná hrabata, vévodové a králové. Muži, které poslali vyplenit domovské vesnice a přístavy pirátů, byli smrtonosní, krutí a pečliví.

Els jen řekl: „Nemůžou být tak hloupí, nebo ano?“

„Proč se ptáš mě? Já jen vím, že odsud odcházíme. Jestli se o tom chceš dohadovat, vyřiď si to s principátem. Nebo s patriarchou, až ho uvidíš. Nebo s těmi šílenými Calzifany.“

„Dobrá. Dobrá. Jen žasnu nad neomezenou schopností lidstva provádět ty největší hovadiny.“ Jak se jen mohli Calzifané tak odpoutat od reality? Sublim jen čekal na záminku, aby vyhlásil křížovou výpravu. Nebo snad věřili, že Sonsa, Dateon a Aparion to nechají bez povšimnutí? Sakra. Možná že ano. Devedijské povstání, vyvolané Bratrstvem války a patriarchovými podněcovači, mohlo přinutit republiky stáhnout ochranu z oblastí, které jim přímo nepodléhaly.

„Víš, na která území se nájezdy soustředí?“ zeptal se Els. „Jsou postiženy pouze patriarchální státy?“

Ghort pokrčil rameny. „Nezvou mě do rady, Pipe. Jen mi řekli, abych přestal chrápat a připravil se na túru. Na opravdickou túru, protože koně nám nevrátí. Takže jestli ti to nevadí, pohni kostrou. Já jdu rozhejbat Železný prase a kluky.“

~ ~ ~

Plemenzu opouštěli jako tlupa ubožáků. Anonymní kapitán braunsknechtů je sledoval od brány, jako by se chtěl ujistit, že skutečně odcházejí.

Bylo jich sedm. Principát, Els a Ghort. Bo Biogna a Spravedlivý upřímný Joe. Plus Nervos Delmareal a Gadjeu Tifft. Špión, který měl v úmyslu držet se Doneta, Gitto Boratto, byl nemocný. Což byla skutečná náhoda. Boratto dostal běhavku den předtím, než přišlo výkupné. Bo se domníval, že Borattovy problémy jdou na vrub bohaté stravě, která byla odměnou za jeho špehování.

Delmareal a Tifft byli spolehliví. Delmareal byl vyhnanec z jednoho menšího chaldarejského království v Direkcii, které pohltila Navaya krátce poté, kdy se Petr stal králem. Delmareal nepociťoval žádnou potřebu navštívit domov.

Gadjeu Tifft pocházel z Croizatu, malého státečku na Creveldijském pobřeží za úzkým Vieranským mořem východně od

Firaldie. Podrobnosti jeho příběhu byly proměnlivé. Muži se dopouštěli hloupých, impulzivních skutků, když byli mladí.

Tifft nevypadal dostatečně chytře, aby mohl být rhünským zvědem, ačkoli Croizat a celá Creveldie patřila k Východní říši.

Nebylo to důležité. Břehy Matky moří se hemžily muži bez domova, kteří se, často způsobem, jenž sami nechápali, ocitli daleko od lidí a míst, které znali. Přežívali díky tomu, že sloužili pod nějakým válečníkem.

Vždycky se našel nějaký Bronte Doneto.

Doneto se těšil dobrému zdraví a dychtil po domově. Spěchal, jak jen Železné prase dovolilo. A Železné prase mělo chuť nechat Plemenzu daleko za sebou.

Pinkus Ghort začal reptat dříve, než uplynula polovina prvního dne. „Dobře že jsme strávili tolik času udržováním se v kondici, co? Teď se nám to vrací i s úroky.“ Els byl jedním z mála vězňů, který si snažil udržet kondici. Ghort mezi ně nepatřil.

I principát musel jít pěšky. Možná si Hansel myslel, že mu to pomůže zkrotit jeho přirozenou aroganci.

Pouze párku přestárlých oslů byla udělena výsada stát se jeho společníky v dopravním oddělení.

Doneto už dělal plány do budoucnosti. Elsovi řekl: „Hned jak dorazíme do Brothu, ještě než tě někdo uvidí, dostanu tě do služby k Draku Arnienovi. Přijme tě, protože ačkoli se veřejně staví proti Sublimovi, tajně ho podporuje.“

Doneto jen přetékal touhou vnořit se do hrůzostrašného politického dění v Brothu.

19. Andorayané v Brothu

Shagot a Svavar přežili díky krádežím a násilí a zároveň se naučili firaldijsky natolik, aby se nějak protloukli. Poté se propracovali vzhůru po žebříčku mezi muži silných paží. Začali jako chvastouni v jedné z divokých brothských nábřežních čtvrtí, až se stali nebezpečnými řezníky, jež zaměstnalo společenství obchodníků, kteří už byli unaveni placením za ochranu gangům, co je nechránily před ostatními gangy požadujícími poplatky za ochranu.

Měli zázračný dar přežít. Jejich chladnokrevnost děsila nejhorší brothské kriminálníky. Trvalo jen několik měsíců, než přesvědčili pověrčivé podsvětí, že jsou nedotknutelní, že i jen pouhé pomyšlení na to, že by se jim člověk pletl pod nohy, stačí, aby jej s úsměvem zlikvidovali.

Shagot zjistil, že ukázka hlavy monstra a používání zbraní ze starého bitevního pole v Bílých kopcích je činí nezranitelnými. Nechápal proč. Bylo mu to jedno. Stačilo, že vykonává boží dílo.

Bratrům nedělalo problém chladnokrevně vraždit, protože byli natolik vzdáleni své době, že současné lidi nevnímali zcela jako lidské bytosti.

Bylo to jako podřezávat kuřata. Pokud dokázal Shagot zůstat vzhůru. Spával až šestnáct hodin denně.

Jejich práce přilákala pozornost otce Sylvia Obiladeho, který měl zvláštní místo v domácnosti rodiny Bruglioniů. Bruglioniové byli jednou z Pěti brothských rodin. Byli dávnými nepřáteli Benedokta. Otec Obilade bratrům řekl, že si budou užívat snadnějšího a lépe placeného života, když svůj talent věnují službě rodině Bruglioni.

Shagot k otci Obiladovi cítil pouze pohrdání. „Samý sádlo a sliz, tyhle chaldarejský kněžouři," řekl Svavarovi. „Nejradši bych je šupem poslal k pobavení Starejch. Zvlášť tyhle vychcaný brothský

flanďáky. Jediný, co je zajímá, je moc. Jejich řev by byla slaďoučká muzika.“

Svavar na to nic neřekl. Málokdy něco pronesl. Dělal, co po něm Shagot chtěl, nezáleželo na množství krve, šílenství či krutosti, jen když to směřovalo k osvobození od povinnosti, kterou jim bohové uložili.

Největší handicap, kterým bratři trpěli, byla Shagotova potřeba spánku. A horšilo se to téměř každý den.

~ ~ ~

Sylvie Obilade nebyl pokrevním členem rodiny Bruglioni. V dětství byl přítelem Sonerala Bruglioniho, který by byl dnes hlavou rodiny, kdyby jaksi nespolkl smrtelnou dávku jedu v průběhu chytračení před zvolením Honaria Benedokta. Knězova zjevná loajalita nyní patřila Soneralovu bratrovi, Paludanovi.

Paludan Bruglioni překypoval hněvem a nenávistí. Celá bytost Paludana Bruglioniho se točila kolem těch pocitů. Celý Broth byl přesvědčen, že otec Obilade nedělá nic, čím by zjemnil Paludanovu temnou posedlost. A vskutku možná hýčkal Paludanovo opovržení těmi, kteří podporovali Benedoktův patriarchát.

Sylvie Obilade se snažil být dobrým knězem. Ale se svou vlastní vírou zápasil po celé roky.

Shagot a Svavar vstoupili do malého zatuchlého příbytku otce Obiladeho. Obklopil je zápach hniloby a plísně. Odložené oblečení se válelo v rozích, vlhké a rozkládající se, nikdy neoblékané dary.

Kněz nikdy nepřevlékal svou špinavou, rozedranou sutanu. Jeho tělesný zápach byl také velmi silný. „Děkuji, že jste přišli.“ Jeho hlas byl skřehotavý, trvale poškozený hnilobou ve vzduchu.

Shagot si vyměnil pohled s bratrem. Tenhle oškubaný kostlivec byl jedním z mocnějších mužů Brothu. Proto mu Shagot naslouchal, když jej kněz verboval.

Z vyvýšeného místa je vždycky lepší výhled. Z dosti vysokého výhodného postavení by mohl dohlédnout až k muži, kterého měl najít, domníval se Shagot.

Otec Obilade balancoval na hraně padesátky, ale život plný sebetrýznění mu dal vzhled sedmdesátníka. Jedl pouze nekynutý chléb a nepil nic kromě vody. O svátcích se odměňoval půstem.

Shagot ho měl za šílence. Zahřměl: „Říkals, že tvůj pán dobře platí. Tak jsme přišli."

Svavar se zeptal: „Zjistils něco o muži, kterého hledáme?"

Kněz byl na chvíli zmaten. „Aha, ten tajemný muž z východu. Ne, ještě ne. Nikdo nic neví. Ale Broth je veliký a to pátrání netrápí nikoho kromě vás. Lov sotva začal."

Shagot zavrčel mučený cizím nutkáním svinutým uvnitř jeho těla. Potlačil ho. „Máš pro nás práci, nebo ne?"

Smrdutý stařík se zachvěl. Měl morální výhrady k tomu, co měl za úkol nastrojit.

Grimmssonové si ještě neuvědomili, že byli najati jen proto, aby je mohla rodina Bruglioni zapřít. A protože se dali použít v plánovaných intrikách, kde zapírání bude obzvláště příhodné.

Otec Obilade strávil celý život v sebeklamu, ale nebyl hloupý. Věděl, že Paludan Bruglioni nemá v úmyslu použít tyto cizince pro slávu boží. Ale bylo možné, že to, co poslouží Brugliониům, může přinést užitek i bohu. Tento úkol si Sylvie Obilade ukládal každý den; zaplést své konání do ohromné tapisérie božího mistrovského plánu.

Pak už stačí jen drobný intelektuální krůček k přesvědčení, že ať děláte cokoli, musí to být součástí božího plánu. Ospravedlnění pro zločin nezná intelektuálních zábran.

„Smrdí to tady, starochu," řekl Shagot. „Proč ty sračky nevykydáš?" A než mohl otec Obilade odpovědět: „Co vlastně chceš? Vzbudils mě. Tak přejdi k věci."

„Patriarcha má v plánu posílit svou pozici v Kolegiu tím, že vytvoří nová místa principátů, která má v úmyslu udělovat jako poctu oddaným a statečným obráncům víry."

Shagot si odfrkl. Nerozuměl episkopální politice.

„Sublim jmenuje tři muže zjevně odlišných stanovisek: jednoho nepřítele, jednoho spojence a jednoho nezaujatého cizince, který své místo pravděpodobně neobsadí. Ta místa nebudou stálá." Většina principátů zaujímala pozici celoživotně, neboť byla vázaná na jméno.

Ale Pět rodin se tajně spolčilo, aby zajistilo, že každý klan bude mít alespoň jedno místo jisté navždy. Ke zvolení patriarchou jste musel být principátem. „Místa zaniknou, až jejich držitelé odejdou na slávu boží.“

Shagot si znovu odfrkl. „Co mně je po těch kravinách?“

„Rodrigo Cologni udělal tajnou dohodu se Sublimem. Po svém potvrzení přejde na Sublimovu stranu a odměnou dostane hrady a sídla, které bude moci předat svým dětem.“

Oni údajně v celibátu žijící církevní otcové mohli být otci v pravém smyslu slova. Selhávali v přiznání svého pokrytectví.

„Jestli projdou tato jmenování a Bronte Doneto se vrátí, Sublim bude mít v Kolegiu převahu o tři hlasy. Ale Sublimovy plány nejsou v souladu s pravými zájmy boží církve. A proto…“

Shagot si myslel, že chaldarejští bohové jsou dost staří, aby se o sebe postarali sami. „Chceš, abysme někoho zabili.“

„Hrubě řečeno, ale ano. Ale není to tak jednoduché. Bude spousta křiku, když bude Rodrigo Cologni zavražděn. Nesmí to být spojováno s rodinou Bruglioni.“

Shagot nebyl génius, ale byl vychytralý zloduch. Věci do sebe okamžitě zapadly.

On a Svavar zabijí Rodriga Cologniho a potom, před tím, než budou moci být chyceni a vyslýcháni, se odněkud zjeví stateční bojovníci rodiny Bruglioni, kteří ve snaze zachránit Cologniho zabijí útočníky, ale bude už příliš pozdě. Nebo se odehraje nějaká podobná varianta této příhody.

„Kolik času máme na přípravy?“

„Musí se to stát v průběhu příštích dvanácti dnů. Než se vrátí Bronte Doneto.“

„Vyspím se na to. Uvidíme, jak se situace vyvine. Máte někoho v domácnosti Cologniů?“ Shagotovi přišlo pravděpodobné, že všech Pět rodin má špióny uvnitř domů těch ostatních.

Otec Obilade se rozčílil. Ti cizinci byli příliš chytří. Ale musel pracovat s tím, co měl k dispozici.

„Záleží na tom?“ zeptal se.

„Jistě, musíme znát pohyby cíle. Jeho plány. Nemůžeme jen tak napochodovat do sídla Cologniů a tam ho vyřídit.“

„Přístup nebude problém. Rodrigo Cologni je kurevník. Je rozhodnutý užívat si ženských do té doby, dokud už na další nebude moc pozdě. Vyhledává nové kurvy nejmíň tři dny v týdnu.“

„Dobře. Tím to bude snadnější.“ Rodrigo nevypadal na chytráka. Mnohem bezpečnější je nechat si ženské přivádět. „Kolik lidí ho doprovází?“

„Už po generace se neodehrála žádná válka mezi rodinami. Pět rodin se chce vyhnout výstřelkům minulosti. Takže Rodrigo se musí starat jen o zloděje. Má čtyři strážce. A možná pár přátel. Nikdo z nich nemusí zemřít. Ale Rodrigova ochranka může stát za to.“

„Hm, jak sem řekl. Vyspím se na to. Promyslím to. Zjisti o Rodrigo Colognovi, co se dá. A připrav se říct jo, až ti řeknu cenu.“

Jakmile opustili bláznivého kněze, Svavar řekl: „Chtějí nás obětovat.“

„Myslí si, že to může vyjít. Ale zapomínají na naši kliku. Trochu se s nima pobavíme.“ Vychytralé zlo bylo Shagotovým jediným zbývajícím potěšením.

Tu noc se Shagotovými sny toulal samotný Chodec.

~ ~ ~

Otec Obilade samozřejmě chtěl nejdříve odvést práci a teprve potom zaplatit. Shagot se mu vysmál. To vše poté, co Svavar strávil tucty hodin sledováním Rodriga Cologniho a sídla Cologniů. Které, jako ostatně sídla všech Pěti rodin, bylo pevností, a to doslova.

Shagot řekl: „Chtěl bych ti vyhovět, starče. Chci říct, proč by se kněz snažil mě podvést? Ale můj bratr, Asgrimmur, říká, že není padlej na palici. Je od přírody podezřívavej. Zvlášť k lidem, který si vybrali život ve městech tady na jihu, kde čest a slovo muže jsou považovaný za otravnou hloupost. No, je to můj bratr. Musím se starat o klid jeho duše. Takže uděláme to takhle, každej z nás si vezme třetinu hned, a zbytek potom.“

Otec Obilade se ještě nevzpamatoval z šoku, který utrpěl, když se dozvěděl Shagotovu cenu za život Rodriga Cologniho; šest set zlatých patriarchálních dukátů.

Stejně tak se mu nelíbil požadavek na zálohu ve výši dvou třetin celé sumy. Stejně nemohl obchod uskutečnit. Paludan Bruglioni mu takovou hotovost nedal k dispozici.

Paludan chtěl uvolnit co nejméně peněz, protože měl silné podezření, že už by je nemusel nikdy vidět.

Říkalo se, že Paludan ždímá z patriarchy dukáty, dokud neskučí jako eunuch, který právě absolvuje iniciační obřad.

Otec Obilade přiznal: „S tím nemohu souhlasit. Nedostal jsem potřebné prostředky. Vaše požadavky jsou… řekl bych, že *nestřídmé* je to pravé slovo. Za nejlepší zboží se platí nejdráž. Sejdeme se tu ve stejnou dobu pozítří v noci. Řeknu Canigliovi, že přijdete."

„Budem tady," slíbil Shagot vesele. „Těším se na tvoje peníze." To byla pravda. Už si našel Deva, který peníze investuje se skvělým výnosem. Neměl ponětí, co s tím bohatstvím podnikne, ale o to se nestaral. Užíval si života jako nikdy předtím.

Neztrácel čas nicneděláním. Poslal Svavara špehovat Rodriga.

Otec Obilade chtěl, aby se útok odehrál na Madhur Plaza, co nejblíže fontáně Basbanes. Na dotaz proč pokrčil rameny a řekl, že to místo má pro Paludana osobní význam.

Shagot náměstí osobně prozkoumal a nechal Svavara, aby si je také několikrát prohlédl, ve dne i v noci. Místo se pro to, co chtěl kněz, zdálo být ideální. Bylo zde hodně výborných úkrytů, ve kterých se mohli skrývat hrdinní zachránci, aby vyrazili, ke své nezměrné lítosti příliš pozdě k záchraně Rodriga Cologniho.

Rodrigo Cologni si přímo říkal o vraždu. Byl neuvěřitelně předvídatelný. Opouštěl rodinné sídlo každý den ve stejnou dobu. A pokaždé se do nevěstinců ubíral stejnou cestou.

~ ~ ~

Otec Obilade ustoupil Shagotovým finančním požadavkům. Předal bratrům čtyři sta ze šesti set požadovaných dukátů dva dny před plánovaným předčasným nanebevzetím Rodriga Cologniho. „Budem se držet tvého plánu," řekl Shagot knězi, „ale jestli se něco posere, zařídíme se podle sebe."

Kněz se zamračil. „Hlavně to udělejte."

~ ~ ~

Svavar a Shagot se na Madhur Plaza přesunuli hodiny před akcí. Vzali s sebou všechny trofeje a fetiše. Dokonce i Svavar se cítil optimisticky. „Budou opravdu překvapený, pitomci. Budou opravdu překvapený.“

Shagot se zasmál. „Jo. Otec Obilade a zasranej Paludan Bruglioni a jeho řiťolez Gervase si utrhnou pořádnou ostudu. Jo. Zapadnem do stínů a začnem s tím divadýlkem.“

Nebyli nápadní. Broth přitahoval spousty poutníků ze všech koutů světa. Fontána Basbanes byla pamětihodností, kterou nemohl žádný cizinec minout bez povšimnutí. Měla historii téměř tak dlouhou jako samotná Stará říše.

Rodrigo Cologni prošel náměstím a opustil ho na druhé straně provázený pouze svými strážci. Shagot a Svavar cítili ještě větší sebejistotu.

Městská hlídka je napomenula: „Žádný vyspávání na ulici, lidi.“

„Bez obav,“ odpověděl Shagot dokonalou firaldijštinou. „Máme kde přespávat. Pracujeme pro Paludana Bruglioniho.“ Zašklebil se a zasmál. Strážník si na to později vzpomene.

Svavar se také lehce usmál. Dobře se bavil. Poprvé od doby, kdy opustili Velkou nebeskou pevnost, byl šťastný, částečně proto, že si myslel, že tentokrát si s bohy pohrávají oni.

„Hej,“ řekl Shagot, „měli bysme zmizet. Bruglionští by se měli objevit každou chvíli.“

Vklouzli do hlubokého stínu mezi dvěma budovami. Svavar se zeptal: „Myslíš, že Bruglioniho hoši tu prácičku zvládnou, když budem jen tak vysedávat na zadku?“

Ve vzduchu byla cítit zrada. Potvrdily to Shagotovy sny. Ale ve snech toho bylo víc. Něco z nich ještě stále neodkryl. To, nač narážel Svavar, dávalo smysl.

„Skvělá úvaha, bratříčku. Nevím, co udělají. Co takhle dát jim příležitost? Vždycky můžem vyřídit Rodriga někde jinde, později.“

Čekání se zdálo jak dlouhé, tak i krátké. Jedna z těch věcí, které jsou v dané chvíli relativní. Svavar měl problémy, aby se nehihňal nahlas. V tu chvíli čas utíkal nejrychleji. Začal se vléci, když se uklidnil a přemýšlel o všem, co by se mohlo pokazit. „Klid,“ zašeptal Svavar. „Tady jsou šéfovi hoši.“ Šest Firaldijců se kradlo kolem,

krátce byli vidět ve světle stoupajícího měsíčního srpku. Zapadli do úkrytu sotva tucet yardů od místa, kde se schovali Shagot se Svavarem.

„Poznal jsi někoho z nich?“ zeptal se Shagot šeptem, který nemohlo být slyšet dále než na pět stop.

„Pro Bruglionské to nebude šťastná noc. Určitě jsem zahlédl Gildea a Acata Bruglioniho. Další vypadal jako Saldi Serena.“ To řadilo oba syny a synovce Paludana Bruglioniho mezi odsouzené.

Uprostřed náměstí celý zvěřinec fontány Basbanes nepřestával plivat, močit a lít vodu. Padající voda vytvářela uspávající hluk, se kterým se Shagotovi těžko bojovalo.

Měsíc se přesunul na místo, odkud jeho světlo nemohlo prozradit nikoho, kdo by vyklouzl z úzké mezery, ve které čekali Shagot se Svavarem. Shagot zamumlal: „Počkej. Zkusím, jestli něco nezaslechnu.“ Popadl hlavu ze Strašidelných kopců. Kradl se směrem, kde čekali jeho potenciální vrazi.

Zalehl na břicho jen několik palců od ústí mezery, ve které se usadili Bruglioniho hoši.

Ozývala se z ní vzrušená hádka. Někdo chtěl vědět, proč se ještě neukázali ti pitomí cizinci. Další mu odpověděl, aby zavřel klapačku. Ještě byl čas. Za patnáct minut bude čas k obavám.

Jeden z méně důležitých členů gangu prohodil: „Kvůli čtyřem stům dukátům bych dokázal odejít hodně daleko.“

„Ty tvoje děvky by tě obraly na kost během tejdne.“

Když věděl, že to má smysl, dokázal být Shagot trpělivý jako kámen. Uběhly minuty a pak desítky minut, Shagot zůstal bez hnutí a poslouchal. Gang Bruglioniů byl čím dál neklidnější.

Jejich návnada už tu dávno měla být. Neukázala se. Vyhodil Paludan čtyři sta dukátů jen tak, pro nic za nic?

Už dávno uplynula doba, kdy se měli Shagot se Svavarem začít poflakovat kolem fontány, párek opilých cizinců, který neohrožoval nikoho jiného než sebe. Většina z cizinců, kteří zamořovali město, byla tak hloupá, že si ani neuměla zavázat tkaničky u bot.

Shagot se odplazil zpět. Brzy se znovu objeví Rodrigo. Už teď se zdálo, že Cologni dosáhl spodní hranice na škále svého chování. Měl zpoždění.

Přiblížil se opilý zpěv.

Rodrigo se svou ochrankou. A nějací opilci, kteří se ke Cologniům připojili v průběhu večera.

Nic podobného předtím Svavar nezaznamenal. Neodpovídalo to Rodrigově povaze. „Teď bysme se do toho neměli pouštět, Grime. Nelíbí se mi to.“

Nevypadalo to, že by Rodrigovi opilí společníci chtěli pokračovat v cestě ven z náměstí. Zastavili se u fontány a zůstali tam, dokud Rodrigovi strážci nezačali naléhat, že musí pokračovat v cestě.

Shagot zamumlal: „Myslím, že budu do toho starýho kněžoura mlátit tak dlouho, dokud mu neupadnou koule.“

Svavar se dotkl jeho paže. „Začíná se něco dít.“

Bruglioniho hoši podlehli romantice vlastní blbosti. Vyrazili na skupinku na náměstí.

Jak Shagot správně vytušil, opilci nebyli vůbec opilí. Ale jejich pozornost opadla, protože u fontány, kde jej očekávali, žádný útok nepřišel. Naopak Rodrigovi strážci byli v nejvyšší pohotovosti kvůli zjevnému otálení domnělých opilců u fontány.

Když vyrazili Bruglionovi hrdlořezové, Cologniovi strážci vrazili dýky do zad předstíraných opilců.

Útočníci se přiřítili. Čepele se zableskly. Padlo několik mužů, jeden z Cologniovy ochranky.

Pak přišel překvapivý útok dalšího půltuctu mužů, kteří se přihnali ze vzdálenějšího konce náměstí. Následoval velký hlomoz.

Jak Gildeo, tak Acato Bruglioni si mysleli, že jsou dobrými šermíři. Měli pověst, která jejich sebevědomí podporovala.

Jejich sebevědomí bylo falešné.

„Ti chlapi jsou opravdický profesionálové,“ řekl Shagot. Nová banda byla velmi dobrá, ačkoli ne tak dobrá, aby se vyhnula vlastním ztrátám.

Rychlost a zuřivost útoku nedala Bruglioniho hrdlořezům ani Rodrigově ochrance šanci na útěk.

Shagot pokývl, když vítězové sbírali svou kořist – Rodriga Cologniho – a raněné. Mezi ně patřili do zad bodnutí opilci, kteří ještě žili, ale bylo nepravděpodobné, že zůstanou naživu, jestli se jim

rychle nedostane odborné péče. „Čtyři jsou těžce ranění. Dva mají lehčí rány. Jakmile zmizí z dohledu, začneš je sledovat. Musíme zjistit, co jsou zač a kam míří.“

Svavar nešťastně přikývl. Netoužil zrovna prolévat krev. A právě proto mu nejspíš Shagot svěřil tenhle úkol, zatímco sám zůstal na místě.

Svavar věděl, že ho Grim bez problémů najde. Grim vždycky věděl, kde ho má hledat.

~ ~ ~

Bruglionští se snažili dát dohromady, aby odkulhali do své rodinné pevnosti, když mezi ně vkráčel Shagot. Do této chvíle ještě nikdo nebyl zabit. Ale ani jeden z Bruglioniů nebo Cologniů nebyl schopen pokračovat v boji. Shagot podřízl pár hrdel, jen aby ostatní přinutil se soustředit. Jedno z nich patřilo Acatu Bruglionimu, který dosud neutrpěl vážné zranění. Jeho šermířské umění mu bylo málo platné.

„Chci vědět, co se tady vlastně stalo,“ řekl Shagot zbytku. Pokládal jasné otázky a hrotem meče povzbuzoval k rychlým odpovědím. Zabil Saldi Serenu, když se mladík pokusil utéci.

Dozvěděl se, že past byla tím, za co ji měl. On a Svavar měli být odpovědní za zabití muže, od kterého se čekala podpora patriarchy v Kolegiu.

„Kdo vám to překazil?“

„To je to, co nedává smysl,“ přiznal Gildeo Bruglioni. „Byli to patriarchovi vlci. Bratrstvo války. Oni by neměli mít důvod k únosu Rodriga Cologniho. Je na jejich straně. Ale měli takové rozkazy.“

„Opravdu?“ Shagot nechal své podvědomí, aby zpracovalo skutečnost, že útočníci z Bratrstva byli důvěrně obeznámeni s tím, co se mělo odehrát. „Uděláte to takhle. Pokud chcete přežít. Dorazte ty Cologniho lidi. A pak zmizte. Jak nejrychlejc umíte.“

Gildeo Bruglioni se neochotně pustil do Rodrigových zraněných ochránců, z nichž žádný nebyl schopen se bránit.

Když skončil, otočil se a zjistil, že Shagot povraždil zbytek jeho lidí. Otevřel ústa, ale nic z nich nevyšlo.

Shagot zabil Gildea jediným úderem, kterým muži úplně oddělil hlavu od těla. Potom odběhl za svým bratrem. Jak dlouho bude asi trvat, než lidi oberou ty mrtvoly? Shagot uvažoval, jestli to neměl udělat sám.

Jak velký zápach se rozšíří po zlu dnešní noci? Jistě obrovský, hned jak budou prozkoumány důkazy.

Shagot se zašklebil. Byla to legrace.

Únosci Rodriga Cologniho mířili k řece Teragi a Castella dollas Pontellas, což dávalo smysl, pokud byli členy Bratrstva války.

Shagot přestal honit bratra. Namísto toho obloukem nadběhl své kořisti.

Ti muži se pohybovali pomalu, nechtěli upoutat pozornost.

Shagot o Bratrstvu války mnoho nevěděl. Byli jakýmsi druhem válečných mnichů, což znělo jako špatný vtip, když vzal v úvahu své zkušenosti s chaldarejskými duchovními.

Přepadl skupinu ze strany poté, co nechal muže na špici projít kolem nepřirozeně neprůhledného stínu, ve kterém se krčil. Stínu, který nepovažoval za neobvyklý, pouze za příhodný.

Kolem Shagota se toho děla spousta, čeho si nebyl schopen povšimnout.

Zaútočil se starobylým bronzovým mečem v jedné ruce a s hlavou démona v druhé. Domníval se, že skáče mezi kněze, jako byl Sylvie Obi-lade. Zdálo se mu, že dnes vidí ve tmě, což bylo mimořádně užitečné nadání.

Nedělalo mu potíže skolit první čtyři překvapené a v předchozím boji zraněné únosce, na které narazil. Pak se vrátil muž ze špice a Shagot se dozvěděl pravdu o válečných mniších Bratrstva války.

Shagotův soupeř se nepodobal žádnému z těch, kterým čelil od těch dávných dnů, kdy cvičil souboje s Eriefem. Pouze skutečnost, že tma nepředstavovala pro Shagota nevýhodu, mu dávala trochu navrch.

Tancoval pryč a chápal se prchavých příležitostí udeřit po ostatních. Sekl po podkolenní šlaše Rodriga Cologniho, když si všiml, že se starý muž snaží vyklouznout pryč.

Náhle Shagot zjistil, že stojí zády ke zdi. Tři nejlepší útočníci byli přímo proti němu. Další nezraněný muž se blížil zprava a

zraněný, ale boje schopný muž přicházel zleva a snažil se obejít démonovu mračící se hlavu. Všichni tři byli obezřetní, trpěliví a profesionální. Shagot by byl přivolal Valkýry, kdyby si za útočníky nevšiml svého bratra.

I tak to nebylo snadné. Shagot utrpěl několik ran, včetně jedné, která by ho navždy poznamenala, kdyby nebyl vyvolený bohy.

Svavar dopadl hůře. Staří mu požehnali méně. Utrpěl sečné rány na obou pažích a bodné rány do břicha a hrudi. Byly vážné, ale nemusely být smrtelné, kdyby je někdo rychle ošetřil.

Shagot mu ve spěchu poskytl první pomoc, natahal mrtvé – ujistil se, že všichni, kromě jeho bratra, patří do této kategorie – na hromadu z dohledu kolemjdoucích, a pak se usadil vedle Svavara ramenem k rameni, aby se podělil o své vlastní požehnání z Velké nebeské pevnosti.

Parchant Shagot možná byl hnisavým vředem na hromadě lidských výkalů, ale svého bratříčka opravdu miloval.

Brzy ucítil, že spánek nad ním chce převzít vládu. Nemohl dovolit, aby se to stalo. Ještě před ním byla spousta věcí, které musel udělat.

„Bratříčku, můžeš vstát a doklopýtat domů?“

Svavar zabručel. Mohl. Kvůli Shagotovi. Díky Shagotovi. Ale nemohl toho udělat o mnoho více, kdyby chtěl Shagot ještě něco.

„Dobře. Tak běž.“

Svavar zamumlal: „Přenesli jsme naše věci do záložního úkrytu.“

„To je pravda! Mám problémy udržet otevřené oči a mozek v činnosti. Běž tam a nevystrkuj nos. Uklidím tenhle svinčík.“

„Grime…“

„Běž. Dokážeš něco nést? Můžeš mi vzít tenhle fetiš?“

„Co budeš dělat?“

„Půjdu si přátelsky promluvit s tím pitomým knězem. A ujistit se, že dostaneme zaplaceno. Vezmi tu věc a běž.“ Shagot objal svého bratra, než se mladý muž odšoural s třicetilibrovým nákladem a stonásobnou zátěží bolesti. Vybíral si ve tmě cestu cizím městem a jeho cílem byl úkryt, který předtím navštívil pouze jednou.

~ ~ ~

Bronzový meč byl jedinou magickou věcí, kterou si Shagot ponechal u sebe. Mrtvým masem procházel jako měkkým máslem. Svůj první úkol dokončil za tři minuty. Potom začal mrtvým pomáhat od všech mincí, které měli u sebe, když je potkalo neštěstí.

V Bratrstvu nebyli žádní boháči, ale měli u sebe tak široký výběr mincí, jaký jen si bylo možné představit. Shagot nepoznal původ většiny z nich.

Nezáleželo na tom. Kupci je budou znát. A také si je zváží. Nevěřili nikomu. A nejméně věřili těm s velkými jmény a proslulostí.

Když skončil s kořistěním, přehodil si Shagot pytel naplněný hlavami přes rameno a vydal se zpět po svých stopách na Madhur Plaza.

Ten pytel byl vlastně košilí svlečenou z největšího mrtvého příslušníka Bratrstva.

Shagotovy rány strašlivě bolely. Měl strach o Asgrimmura a doufal, že bozi mají dost rozumu, aby jeho bratra ochránili. Jeho mise by bez bratrovy pomoci byla odsouzena k neúspěchu.

Vrátil se na Madhur Plaza. Masakr na náměstí už byl objeven. Těla byla oloupena. Nyní si ti spravedliví lidé ozbrojení pochodněmi a lucernami stěžovali na pořádky a vzpomínali na staré dobré časy, kdy byl v Brothu klid a takovéhle věci se prostě nestávaly, když na to dohlíželi ti správní lidé.

Taková byla lidská povaha.

Shagot směřoval k tvrzi Bruglioniů. Mohl se tam dostat dříve, než přijdou špatné zprávy.

~ ~ ~

Smluvená obchodní brána byla otevřená dokořán a nehlídaná. Shagot se přesunul přes zadní dvůr do ubikací otce Obiladeho. Knězovy dveře se okamžitě otevřely. Za nimi čekal otec Obilade a další muž. Neznámý hlas se dožadoval: „Co vás sakra tak zdrželo?“ Mluvčí si uvědomil, že Shagot je sám. A že příchozí je Shagot. Zatvářil se přihlouple. Otec Obilade se zatvářil přihlouple. První muž spustil ruku k jílci kordu, ale netasil. Shagot varovně zavrtěl hlavou.

„Dlužíš mi peníze, starochu.“ Shagot vytáhl hlavu Rodriga Cologniho.

„Sladký Aarone! Požehnaný Kelame!“ Otec Obilade dělal znamení, která ho měla uchránit před uhranutím a před Zástupci noci. „Musel jsi…?“

„Mému slovu bys jen tak nevěřil, že? Jsi z Brothu. V klidu, chlape.“ Druhý muž, nyní bledý jako smrt, začal pomalu ustupovat. „Stůj v klidu. Dnes v noci nejsem zrovna v nejlepší náladě.“

Shagot vysypal pytel.

Oba svědci zakleli. Podívali se na sebe v hrůze. Muž s kordem zalapal po dechu: „To je Strauther Arnot! A Junger Trilling! Dva nejvýše postavení muži z Castelly. Cos to udělal? Zabil jsi jich osm?“ Vedle Rodrigovy hlavy bylo dalších osm.

„Pomohl mi bratr.“

„Osm veteránů Bratrstva. Jen vy dva. Co jsem to vyvolal?“

Shagot si pomyslel, že by to mohl být Paludan Bruglioni. Řekl: „Museli jsme je zabít. Odváděli nám zákazníka.“

„Cos to udělal?“ zaskuhral kněz spíše k sobě nežli k Shagotovi.

Shagot se ušklíbl. „Ptal ses na to sám sebe od chvíle, kdy sis uvědomil, že jsem to já. Odpověď se ti asi nebude líbit. Takže se uklidni a čekej. Ty. Dej mi ten prasečí rožeň. Nechceš udělat nějakou pitomost a nechat se zabít. Ty seš hlava Bruglioniů? Nepovíš? Nevadí. Sedni si s tou smradlavou babou támhle k fíkovníku. Ať vás mám na očích.“

Shagot vytáhl starobylý meč. Zdálo se, že vyzařuje temnotu. Když ho měl v ruce, Shagot cítil, že se mu vracejí síly. Když byl meč vytažený, neupadne do spánku. Neucítí žádnou bolest. S tím ostřím v ruce měl pocit, že by se dokázal prosekat časem.

Muž, který mohl být Paludan Bruglioni, na ten meč pohlížel s pohrdáním. Ale oči otce Obiladeho se rozšířily. Zakňučel a započal rychlou, rytmizovanou a koktavou prosbu ke svým bohům, aby mu poskytli útočiště před zlými úmysly Zástupců noci.

Zprávám z Madhur Plaza to trvalo déle, než Shagot čekal. Téměř už svítalo. Zlý, svádivý spánek dělal, co mohl, aby překonal kouzlo starého meče.

Záludné působení spánku ukončil malý, štíhlý a lehce zpustlý muž, který vtrhl dovnitř a sotva popadal dech: „Tady jsi, Paludane! Strašné zprávy! Strašné zprávy! Acato, Gildeo, Faluda, Pygnus, ostatní… je po nich! Mrtví! Na Madhur Plaza! Zavraždění! A všichni Rodrigovi ochránci také.“

Posel byl tak vzrušený, že pokračoval v chrlení slov, dokud, zatímco lapal po dechu, si nevšiml Shagota a hlav. „Do hajzlu!“

„Přesně tak,“ řekl Shagot. Cítil se jako bůh. Byli tak nicotní, tihle jižané. „Šoupni se támhle k těm ostatním.“

Nově příchozí si prohlížel hlavy. „Požehnaný Kelame a Otcové církve! To je Strauther Arnot! Tajemník Zvláštního úřadu. Co se děje, Paludane?“

Shagot vytušil, že to musí být onen smrtonosně vychytralý Gervase Saluda, Paludanův dobrý přítel z mládí, z doby, kdy Paludan v noci utíkal, aby se potuloval s bandou sirotků a ztracených existencí. Ta pověst byla pravděpodobně čirý nesmysl. Ale Gervase si svou pověst mohl zasloužit.

Shagot nadhodil: „Měj ruce tak, abych na ně viděl. Jestli si nemyslíš, že v té sbírce hlav jedna chybí a ta tvoje by ji mohla doplnit.“

„Je to posedlá duše,“ zavzlykal otec Obilade. „Neodporuj mu. Nemůžeš ho porazit. Ten starý meč… Byl vykován, když ještě Tyranie noci vládla celému světu.“

„Díky,“ řekl mu Shagot. „Co říká ta stará rachejtle, je pravda. A tohle je pravda taky. Muži, které jste poslali zabít mě a mého bratra, neuspěli. Místo toho pobili Rodrigovy strážce. Těchhle osm se objevilo, když na tom pracovali. Zabili každého kromě Cologniho. Vzali ho s sebou. Já s bratrem jsme je pronásledovali. Měli jsme s Brugliony smlouvu. Odmítli spolupracovat. Tak jsme si vzali jejich hlavy, mysleli jsme, že bysme mohli dostat bonus za to, že jsme pomstili mrtvé Brugliony.“ Shagot palcem nakopl hlavu směrem k Paludanu Bruglionimu. Převalila se přes nos a změnila směr k Gervasi Saludovi.

„Cos to udělal?“ Paludova námitka byla slabá a čistě řečnická.

„Který démon ovládá tvou duši?“ zeptal se otec Obilade. „Jaký starý děs tě vrhl do našeho věku, do srdce episkopální víry?“

„Dlužíte mi dvě stě zlatých dukátů," řekl Shagot. „Plus bonus za pomstu vašich mrtvých."

Paludan Bruglioni se vzdal vůli noci. „Obilade. Přines peníze, které ten muž chce. Ať tě po cestě nenapadne tropit hlouposti. Rozumíš mi?"

Kněz se uklonil. „Ano, pane."

Shagot mu také rozuměl. „Výborně. A pospěš si. Protože jestli tady ty peníze nebudou rychle nebo když mě zradíš, zemřou tu další lidé."

Když otec Obilade odešel, Shagot nakopl další hlavu a řekl: „Tyhle lidi z Bratrstva věděli přesně, co se na Madhur Plaza stane. Jak je to možný?"

„Cos to udělal?" opět zaskučel Paludan.

Otřásl jsem základními kameny Brothu, pomyslel si Shagot.

Nikdy v životě neměl takový vliv na ostatní. Ani na vrcholu nájezdů Nepoddajných na pobřeží Osmi ostrovů tolik lidí netrpělo jen kvůli jeho činům.

„Jen se snažím vydělat na živobytí," odpověděl Shagot. „Nemyslím si, že se musím obětovat kvůli tomu, abych uspokojil ambice nějakého místního chytráka."

Otec Obilade se vrátil. Přinesl více než tři sta dukátů ve zlatých mincích, které nesly podobizny mrtvých patriarchů. Shagot jich pár zkontroloval, aby se ujistil, že jsou pravé. „Dobře. Dobře. Doufám, pánové, že mi nezazlíváte lekci ve fair play." Pokýval prstem ke starému knězi. „Blíž, otče. Blíž."

Když se stařík dostatečně přiblížil, Shagot se s šepotem předklonil: „Tyhle chlápci vědí, co se skutečně stalo, padre. Raději bys měl vykasat sukni a utíkat pryč." Nahlas pokračoval: „Díky všem. Snažte se nebejt taková banda chytráků."

Shagot odtamtud vypadl dříve, než ho spánek úplně ochromil.

Poté co se jej dotkla přízeň noci, dokázal se přidat ke svému bratrovi, dřív než zkolaboval.

Když přišel spánek, nehodlal ustoupit, dokud Svavar téměř nepodlehl panice. Je možné, aby jeho bratr vůbec přežil?

20. Khaurene, v Conneku

Zima v Conneku byla obdobím obav. Alespoň pro ty, kteří se snažili vyrovnat s tím, co Arnhanďané nazývali masakr v Černých horách. Nájezdníci totiž trvali na tom, že za neštěstí, které se odehrálo, nenesou žádnou vinu.

Do Conneku mířili poutníci s dobrými úmysly, kteří chtěli pomoci uchránit pronásledované episkopální souvěrce před zvěrstvy kacířů, kteří rožnili nemluvňata a obětovali panny. Pokud to nebylo přesně naopak.

„Vystihuje tohle váš postoj?“ odsekl hrabě Raymon Garet odpornému, urážlivě pokřivenému hrbáči, vyslanci ze Salpena, otci Austenu Rinpochemu. „Nemohli jste si vymyslet něco absurdnějšího? Mohli jste nás obvinit ze sexuálního styku s ovcemi. Pitomci. Naše nesmlouvavé odpadlictví a kacířství způsobuje, že na každém druhém rohu v Conneku je fungující episkopální kostel. Proto je v Conneku více skutečných katedrál než v celé té vaší smradlavé arnhandské žumpě. Ty katedrály jsme samozřejmě postavili, abychom se měli kde pářit s našimi ovcemi.“

Vévoda Tormond se snažil mladého šlechtice krotit. Ale hrabě Raymon byl k neudržení. Po triumfu nad baronem Alfredem byl Raymonův hlas v radě Conneku velmi hlasitý. „Ztratil jsi řeč? Kněži? Mluv se mnou, kněži. Jmenuj jednoho episkopála v Conneku, který byl postižen rukou Hledačů světla.“

Otec Rinpoche radostně oznámil: „Biskup Serif z Antieux.“

Ticho.

Větší ticho.

Kdosi řekl: „Sladkej Aarone na oslu, ten hlupák to myslí vážně.“

Hrabě Raymon se jízlivě ušklíbl: „Ten kněz není hlupák. Je o kategorii výš. Je to úplný imbecil.“

Dokonce i velký váhavec, vévoda Tormond, na otce Rinpocheho zíral, jako by si myslel, že ten muž je debil libující si ve své slabomyslnosti. „Myslíte to vážně, otče? Ten člověk byl zloděj. Zneužíval svého úřadu. Práva jiných mu byla lhostejná. Byl to křivopřísežník, pederast a sodomita. Výčet jeho zločinů nemá konce. Nebýt chráněncem Sublima, visel by už před lety. Až dosud jsem k vaší misi choval sympatie. Ale každý z nás zná krysy, které si zaslouží větší úctu než biskup Serif.“

Hrabě Raymon udeřil: „Serif byl takový odpad, že ho principát Doneto – patriarchův bratranec – nechal svrhnout ze skalního útesu poté, co se jim nepodařilo oloupit a povraždit obyvatele Antieux.“

Otec Rinpoche lpěl na svém postoji.

Vévoda Tormond vstal. Sevřel dlaně, ale paže nechal viset. „Jsem dobrý episkopál, otče. Navštěvuji kostel každý den. Nikdy nevynechám zpověď. Poslal jsem dopis Svatému otci, co více ode mne očekává? Neodpověděl. Mezitím jsme tady neustále vystavováni nepodloženým a smyšleným obviněním od mužů, jejichž zájem o boží dílo je druhořadý a podřízený jejich touze vyplenit Connec. Poslouchej mě, Rinpoche. V tomto sále jsou s tebou téměř všichni muži z Khaurene, kteří mají nějaký vliv. Vyzývám tě, abys mezi ně vstoupil a našel jediného nevěřícího.“

Podle názoru bratra Kandla to nebyla nejmoudřejší výzva. Byl mezi přítomnými. A nebyl sám ve své neschopnosti uznat neomylnost Sublima V.

Arnhandský kněz výzvu nepřijal. Odmítl se k ní vyjádřit, nebo ji dokonce vzít na vědomí.

Rinpoche se mohl pouze vrátit do Salpena a podat zprávu, že Connec zůstává neposlušný a neústupný a že oni, agenti Odpůrce, maysaleáni, ve skrytu ovládají situaci. Jedinou vhodnou odpovědí se jevila ta, kterou patriarcha soukromě prosazoval; křížová výprava, která by vymýtila maysaleánskou herezi.

Mocní v Salpenu bez problému přijali doporučení otce Rinpocheho. Většina z nich hladověla po pomstě a po kořistění a nejevila zájem o žádnou pravdu, která by jim mohla stát v cestě. A také měli nemohoucího krále, který nebyl schopen vykonávat své

královské povinnosti a stejně tak nebyl schopen konečně zemřít. Jeho smrt by však ničemu neprospěla. Nebyl tu korunní princ.

To se zdálo úžasné celému spektru ctižádostivých vévodů, baronů a legitimních příbuzných i ostatních.

Stejně mocnou přitažlivost to mělo pro lordy a rytíře Santerinu, kteří měli na kontinentu majetky podél hranic s Arnhandem.

Potyčky a nájezdy byly na denním pořádku, z hlubokého jihu, kde Tramain narážel na Connec, až po nejsevernější vesnice na mořském pobřeží východně od nejvýchodnější Argonie. Místní rytíři a vojenské posádky agresorům život příliš neztěžovali. Na obou stranách nestálé hranice žili členové stejných rodin. Feudální závazky se na pomezí měnily s každým sňatkem, narozením, smrtí a rychle se měnícím válečným štěstím.

Změna vládců pro osudy místních lidí mnoho neznamenala. Někteří rolníci nemluvili jazykem žádného ze svých pánů.

Každá vlivná arnhandská rodina měla příbuzné za mořem v křižáckých státech. Posílali své mladé muže na východ, aby se zocelili v nelítostném boji o Svaté země.

Mladí muži si s sebou brali služebnictvo, pěší vojáky a pokladnice.

Obvykle se vraceli samotní mladí muži – ale už nebyli mladí.

S takovým množstvím obtíží bylo pro Arnhanďany bláznovstvím naslouchat Sublimovým šíleným výzvám k potrestání chaldarejců v Conneku pro jejich svéhlavost a connekských Hledačů světla pro jejich nerespektování samotného boha.

Anne z Menandu, milenka arnhandského krále, dala svému milenci dvě děti. Nejstarší byl syn, Regard. Regardovi bylo teprve čtrnáct, ale měl zdravou mysl i tělo a dýchal královský vzduch. Za obvyklých okolností by jeho nástupnictví po otci nikdo nebral vážně. Legitimita pro arnhandskou šlechtu znamenala hodně. Ale okolnosti nebyly vůbec obvyklé. Vášniví intrikáni mohli minulost přetvořit k obrazu svému a učinit Regarda legitimním.

Anne své touhy sdělila také několika vybraným jedincům vně královských ložnic a vytvořila tak okruh kompliců. Chlapcův otec se jejímu agresivnímu úsilí ustanovit Regarda korunním princem

poddával. Ale za soupeřícími protikandidáty se šikovaly mocné frakce.

Anne z Menandu byla intrikánka, manipulátorka a děvka. Uléhala s muži nejen kvůli manipulaci s nimi, ale také proto, že se jí tyto noční hrátky velice líbily. Přesto byla oddanou chaldarejkou a upřímně věřila v patriarchovu neomylnost. Jestli Sublim žádal vojsko, aby potrestal odpadlický Connec, pak by Arnhand měl takové vojsko poskytnout.

Patřilo k Anninu postavení, že mohla postavit křížovou výpravu osmdesáti rytířů a jejich doprovodů. Avšak ona malá armáda nikdy do Conneku nedorazila. Otočila se nazpět dříve, nežli odvedenci dokončili své závazky. A ani jednou nepotkala – ani nespatřila – jediného kacíře. Přesto přišla o tři tucty duší kvůli nemocem a nehodám.

~ ~ ~

Bratr Kandl cestoval po Conneku a povzbuzoval Hledače světla, kteří cítili v kostech blížící se bouři. V každém městě navštěvoval šlechtice. Museli pochopit, že jejich povinností je ochránit každého před nepřátelskými cizinci. Všem připomínal, že komedianti a básníci nazývají Connec Královstvím míru. Connecťané byli pyšní na svou schopnost žít v harmonii.

Byl to čas morálních gest. Byl to čas absurdního ospravedlňování před tím, než se cokoli zlého přihodilo.

Sublim V. vydal množství útočných bul, které odsuzovaly vše maysaleánské a většinu connekských tradičních záležitostí. Zdálo se, že jej něco žene k odcizení se svému stádu.

Lidé v Conneku se začali shromažďovat za Imakulátem II., který v sobě našel dostatek ohně, aby vychrlil několik svých vlastních bul. Probrothští kněží, kteří před tím bývali nepopulární, nyní čelili otevřenému nepřátelství.

Ospalý Connec se začal probouzet. A vstával rozmrzele.

Bratr Kandl se obával, že Sublimova krátkozraká chamtivost vyvolá vichřici. Neměl radost z rostoucího bojovného nacionalismu, který se vzmáhal po celém Conneku. Rostl a tučněl ze strachu před většími a krutějšími vojsky, které přijdou mučit Connec.

Kamkoli přišel bratr Kandl se svým vzkazem, viděl, jak se městské hradby pnou do větších výšek a sílí. Viděl hrady, které se připravovaly na obléhání. Viděl místní domobrany, jak přijímají pokyny k používání zbraní od mužů, kteří si získali úctu, protože se účastnili tažení k osvobození Svatých zemí. A všude, kam přišel, zjistil, že jej předešli Tormondovi muži a žádali lidi, aby se nechystali na válku. Broth a Arnhand by to mohli vnímat jako provokaci.

Podobné uvažování zanechávalo i takového pacifistu, jako byl bratr Kandl, v ohromení.

Nikdo mimo Khaurene nevěnoval vévodu Tormondovi žádnou pozornost. Obyvatelstvo se zabralo do příprav, jako by čekalo, že z Arnhandu přitáhnou desítky tisíc kanibalů, jen co vypučí první jarní lístky.

~ ~ ~

Jaro se převalilo v rané léto. Nájezdníci vytrvávali ve své neschopnosti přitáhnout. Vévoda Tormond nadhodil myšlenku na poselstvo do Brothu, které by se Sublimem něco vyjednalo. Bratr Kandl nebyl následující zuřivé debatě přítomen. Oddával se svému náboženství v maysaleánské komunitě v Castreresone. Ale doslechl se o vzteklých hádkách. Dokonce i Sublimovi spojenci v Conneku doporučovali nikoho do Brothu neposílat. Mathe Richeneau, nově příchozí a nedávno jmenovaný biskup v Antieux, který se narodil v Arnhandu, také doporučoval jednat opatrně. Sublim by jistě něco takového považoval za potvrzení své svrchovanosti.

Tormondovi rádci tuto bitvu vyhráli, ale nikdy Tormonda nepřesvědčili, že se Sublimem nejde jen tak si sednout a vyjednávat. Jelikož byl neomylný, patriarcha věděl, že není o čem vyjednávat.

Tormond se nerad čemukoli zcela oddával. A nedalo se zpochybnit, že jeho styl vládnutí, který sdílel se svými nedávnými předky, skvěle fungoval více než století.

Na jaře se žádná invazní armáda nedostavila. V létě se žádná invazní armáda nedostavila. Přípravy na válku ztratily na naléhavosti, staly se uvolněnějšími a se vzrůstající vzdáleností od severní hranice zcela ustaly.

S příchodem léta vévoda Tormond podlehl potřebě jednat. Vyslal poselstvo do Salpena, aby se pokusilo vyjednat mír s Arnhandem. Neuspělo. A jak přicházel podzim, Tormond opět podlehl nerozumu. Vrátil se k myšlence otevřít dialog se Sublimem.

Tentokrát jej nikdo nedokázal přesvědčit o opaku.

~ ~ ~

Bratr Kandl se vrátil do Khaurene jen několik dní před tím, než se ta zpráva dostala ven. Pobýval u dobré maysaleánské rodiny, Archimbaultových, která se věnovala koželužství. Raulet Archimbault se obával, že vévodovo rozhodnutí mrští Connec přes okraj propasti.

Hledači světla se obvykle shromažďovali v debatních kroužcích večer před posledním jídlem dne. To se v Conneku podávalo pozdě, dlouho po setmění. U Archimbaultových se sešla veliká skupina, každý chtěl slyšet Dokonalého. Protože důvěrně znali způsob, jakým byly brothskými episkopály zneužívány devedijské a dainshauské menšiny, starali se o svou vlastní budoucnost. Sublim měl zjevně v úmyslu zajít dále za tirády o kacířích a nevěřících.

Bratr Kandl řekl: „Už jsme o tom mluvili, Raulete, takže ti rozumím. Ale objasni to kvůli svým hostům, nemusí být seznámeni s tvým uvažováním.“

Raulet Archimbault se necítil pohodlně, když se na něj soustředila pozornost celé skupiny. Váhavě vysvětloval: „Jen samotné vyslání poselstva do Brothu oslabuje pozici Conneku.“ Přestal.

Bratr Kandl jej povzbuzoval. „Pokračuj. Řekni nám proč.“

„No, je tím řečeno, že Tormond připouští, že brothský patriarcha má právo mluvit do našich záležitostí. To samo o sobě představuje špatný precedent. A také to oslabuje patriarchu ve Viscesmentu. A on je legitimním patriarchou. Je to tak?“

Bratr Kandl řekl: „Oslabit toho muže není těžké. Kolik z vás ví – zvedněte ruce – kdo je vlastně vzdoropatriarcha? Vidíte. Imakulát II., bratři a sestry. Ti z vás, kteří to vědí, to nejspíš vědí, protože se ho někdo loni na jaře pokusil zavraždit.“

„To je smutné,“ řekl Raulet.

„Ano,“ souhlasil bratr Kandl. „A on má být *naším* patriarchou. Patriarchou, který reprezentuje všechny chaldarejce. Ariánce, antasty, episkopály, stoupence východního rituálu, shakery nebo maysaleány.“ Většina maysaleánů se považovala za dobré chaldarejce antastské odnože. „On je patriarcha, který by měl zabránit Pěti rodinám z Brothu, aby s církví nakládaly jako se svým osobním majetkem.“

„Věc, které nerozumím,“ řekla madam Archimbault, „je, proč to vše vévoda dělá navzdory svým rádcům. Nedává to smysl.“ Mezi Hledači světla měly ženy rovnocenné postavení s muži, s plným právem mluvit a ptát se. „Přece mu všechno museli vysvětlit?“

Bratr Kandl přikývl. „Určitě, znovu a znovu. Byl jsem jednou u toho, když to Tormond vyslechl bod po bodu. Řekl, že tomu rozumí. Ale, jak vědí všichni, kteří někdy vychovávali děti, nedonutíte poslouchat někoho, kdo poslouchat nechce.“

Pekař Scarre se zeptal: „Mohlo ho posednout šílenství?“

Tichý hlásek pípl: „Za tím musí být Noc.“

Raulet nabídl jiné vysvětlení: „Nebo se ho dotkl Sublimův bůh. Možná si brothský episkopální bůh o nás myslí to samé co Sublim.“ Raulet se snažil vtipkovat, ale všichni ho vzali vážně.

„Měl bych se sejít s biskupem LeCroes a zjistit, co si myslí,“ řekl bratr Kandl.

„Neuvěřitelné,“ zamumlal někdo.

Madam Archimbault se ptala: „Zasáhnou nějak muži kolem Tormonda? Bratře, řekl jsi, že Broth nemá na Tormondově dvoře žádné přátele.“

„Ne, mnoho ne. Ale Tormondovi muži jsou loajální a čestní. Udělají, co se jim řekne, když vědí, že jeho názor nemohou změnit.“

„Co bude dělat hrabě Raymon?“ zeptal se někdo.

„Klíčová otázka,“ odpověděl bratr Kandl. „A jenom Raymon Garet na ni může odpovědět. Neskrývá svou nelibost.“

Madam Archimbault poznamenala: „Raymon je mladý. Mladí dávají přednost činu pro čin samotný.“

Maysaleánská hereze přitahovala hlavně ty, kteří už mladistvé zmatky nechali za sebou.

Bratr Kandl si vzal víno od Kedl, dcery svého hostitele. Kedl byla vzrušená, že může být přítomna schůzce. Bylo jí třináct, podle některých měřítek už byla ženou, ale nikdy by nepromluvila v přítomnosti Dokonalého.

Hledači světla byli přesvědčeni, že jsou skutečnými chaldarejci. Tvrdili, že jejich učení se odvíjí přímo od učení Aarona, Eise, Lalitha a ostatních Zakladatelů, než bylo překrouceno a zprzněno následovníky Josefa Alegienta a jeho kliky. Ariánský bůh a bůh episkopálů, který přišel po nich, byl ve skutečnosti Velký odpůrce haněný Zakladateli.

Velký odpůrce vytepal tisíce klamů, když se skrýval mezi Zástupci noci. Bylo nemožné rozplést jeho klubko lží. Protože za každou lží se vždy nacházela další.

Bratr Kandl odpočíval a sledoval, jak diskuze směřuje k reinkarnaci, která do maysaleánské víry pronikla z východního pojetí.

Skupina chtěla zkoumat morální důsledky reinkarnace. Někteří se domnívali, že znovuzrození nabízí novou šanci, pokud ses v předchozím životě choval špatně. Ve svém dalším vtělení jsi mohl vše napravit.

Bratr Kandl k reinkarnaci ještě nezaujal vlastní stanovisko. Shledával tu myšlenku utěšující. Reinkarnace nabízela druhou šanci prožít život správně. Bylo to Velké kolo života.

Kdosi si žádal jeho pozornost. „Ano?“

Madam Scarre se ptala, jestli věří, že Hledači světla by se měli bránit, pokud budou napadeni.

„Určitě. Je to jen další způsob, jak vzdorovat zlu. Pokud nebudeme bojovat proti zlu, staneme se spolupachateli zla.“

Kromě zrychleného dýchání nebylo v domě Archimbaultových nic slyšet. Velká maysaleánská mysl se snažila sdílet myšlenku.

Bratr Kandl všechny zklamal. „Je to tak. To je pravda. Nic není jednoznačné. Není absolutní pravda. Je absolutní lež, ale je těžké ji rozeznat. Dokáže na sebe brát mnoho různých podob.“

Pekař Scarre se zeptal: „Jak to myslíš, Bratře?“

Začal kázat. „Jsme otroky rozumu. Rozum zničí každé tvrzení, které vypustí naši nepřátelé. Spravedlnost jim klouže mezi prsty jako

voda. Vše, co jim mezi prsty zbývá, je pocit. Naší slabostí je, že nepoznáme, kdy nás sny a pocity vedou. A tak jsme stejnými oběťmi Zástupců noci jako ti, kterými pohrdáme jako méně přemýšlivými.“

Bratr Kandl měl obavu, že se nedokázal vyjádřit způsobem, kterému by ostatní rozuměli. Ani on nebyl dostatečně vybaven, aby pochopil úplnou povahu lidských vztahů se Zástupci noci.

Přestože každé náboženství obsahovalo morální kód s početnými přikázáními ke konání dobra vkládanými do úst bohů, bratr Kandl ještě nikdy nezaznamenal žádný přímý důkaz, že by Zástupci noci na jakékoli úrovni vykazovali nějakou vlastní morální polaritu. Stejně jako země, vítr, voda nebo oheň prostě *existovali*. A stejně jako samotný život *měli své potřeby*.

Dobro a zlo byly koncepty stvořené lidmi prostřednictvím jejich vnímání a víry, nebo přímo silou kouzel.

Bratr Kandl shledával obtížným být duchovním rádcem a průvodcem ve světě, ve kterém existovalo jen málo absolutních jistot, jež by mu posloužily jako směr udávající majáky, když mapoval svůj vlastní kurs.

„Jestli Hledači světla zmizí z nesmírné scény historie, nebude to proto, že nás přemohla logika a přesvědčování, ale kvůli převaze zbraní a teroru, které budou použity,“ řekl.

Děsil se jakékoli budoucnosti, která zakoření na výkalech neuvěřitelného rozhodnutí vévody Tormonda pokusit se vyjednávat se Sublimem V. Brothský patriarcha nebyl člověk jako vévoda, jednoduchý a naplněný dobrou vůli ke všem ostatním.

Možná byl Honario Benedocto obludnou lumpárnou nastrojenou Zástupci noci. Některá stará náboženství prohlašovala, že jejich bohové jsou schopni mnohem horších věcí, jen pro pobavení, které získají tím, že šťourají klacíkem v mraveništi.

21. Broth, na úsvitu války

Broth byl ve varu. Ani patriarcha, ani vyslanci Kolegia nepřišli uvítat principáta Doneta. Sublimovy omezené síly se zoufale snažily udržet pořádek, zaneprázdněné jako třínohá kočka v místnosti plné myší.

Pět rodin chrlilo obvinění a ukazovalo prsty. Mladíci z jejich řad hledali výmluvy k soubojům. Každý účastník souboje, který nevyhrál, přikládal palivo k emocionálnímu holokaustu. Zákon zakazoval rodinám vydržovat ozbrojené složky většího významu než osobní stráž. V minulosti rodiny prokázaly, že nejsou schopny zdržet se tasení meče při každém menším problému. Nyní hledaly způsoby, jak zákon obejít.

Bratrstvo války obviňovalo všechny.

Zprávy o nepokojích se mýtickou rychlostí donesly ke calzirským pirátům. Malá flotila se pokusila vplout proti proudu řeky Teragi, ale byla odražena Kolegiem.

Došlo na brothskou chátru, která už se chovala slušně příliš dlouho. Nepokoje a plundrování propukaly téměř každý den. Naštěstí se občanské nepokoje příliš nerozrostly a zůstaly roztříštěné.

Devedijské a dainshauské menšiny společně vzdorovaly všeobecnému šílenství. Přesto rozzuřily episkopální chátru tím, že polámaly kosti potenciálním kořistníkům.

Jejich situace se však nikdy nestala tak zlou jako u sonsanských Devů.

Když Bronte Doneto dorazil do města, to nejhorší už skončilo. Dnešní Brothšťané nesahali úrovní špatného chování svým předkům ani po paty.

Průchod ulicemi nebyl právě pohodlný, ačkoli den byl jasný, chladný a nedávné silné deště smyly většinu odpadků, které obvykle

propůjčovaly městskému vzduchu jeho pikantní příchuť. Doneto se pohyboval ulicemi, jak nejrychleji mohl. Chtěl se z ulic dostat dříve, než se zpráva o jeho příjezdu dostane do obecného povědomí.

Každý, komu na tom záleželo, samozřejmě o jeho příjezdu věděl už několik dnů.

~ ~ ~

Principát svým lidem dal jen tolik času, aby se mohli najíst, umýt, převléknout se a pár minut si odpočinout. Pak je shromáždil v ústřední místnosti svého domu. Budova byla menší pevností postavenou ze špinavého starého vápence méně než na dostřel z luku od větší Benedoktovy citadely. Benedoktovo sídlo bylo skutečným hradem.

Všech pět rodin mělo své pevnosti uvnitř města – přestože nesměly držet jednotky k jejich obraně. Benedoktův hrad byl největší rodinnou pevností.

Když Els přišel, zjistil, že Doneto neplýtval časem na své vlastní pohodlí. Byl oblečený ve stejných šatech, které měl na sobě po celou cestu. Byl stejně špinavý, jako když vstoupili do města. Nesl si dřevěnou mísu s olivami, nakládaným česnekem a cibulí, kusy klobás a sýra. Jedl za chůze.

Els si domyslel, že lidé, které nezná – což byl každý kromě Doneta a Pinkuse Ghorta – jsou Donetovi vlastní lidé, kteří zůstali doma, když jejich pán vyrazil spasit Connec.

Principátovo služebnictvo odvedlo skvělou práci, aby udrželo domácnost připravenou na návrat svého pána.

„Nebo je někdo varoval, že je na cestě domů," řekl Ghort. „Možná ten, kdo zaplatil výkupné. Jo, a vypadá to, že jsme přišli o kámoše a dostali šéfa."

„Musíš být vždycky takový cynik?"

Proces – ten, kterým se Doneto vracel ke své staré podobě – začal už před odjezdem z Plemenzy.

„Dávej pozor," varoval ho Ghort.

Doneto směřoval k nim. Řekl: „Místní události jsou pro nás jako stvořené, Hechte. Je tu takový zmatek, že nikdo doopravdy neví, kdo je kdo nebo co se vlastně děje. Původně jsem plánoval nastrčit tě do

rodiny Arnienů, abychom je mohli udržovat v patriarchově kursu, až se odhalí a budou pro nás hlasovat v Kolegiu. Ale teď, když je Rodrigo Cologni mrtvý, nemusíme tlačit na Arnieny, aby patriarchu podpořili. S Rodrigovou smrtí je o hlas proti patriarchovi méně. Mohou nadále předstírat, že jsou proti nám. Takže tě můžeme použít pro odvážnější misi. Mimochodem, ve službách Arnienů jsi už několik měsíců a vůbec mě neznáš.“

Els se zeptal Ghorta: „Kdo je ten pohledný cizinec, Pinkusi?“

Na Donetově tváři se mihlo podráždění a potom chvilka pobavení.

„Ale já vím, kdo jste vy dva,“ řekl Els. „Ví to každý, kdo se dostal z Conneku. V tom jsou zahrnuti všichni z Bratrstva a jim podobní, kteří utekli do Brothu. A každý, kdo se doslechl o našem pobytu v Plemenze. Pamatujte, nyní se předpokládá, že jsem císařův špión.“

Doneto se zamračil. „Nejspíš máš pravdu. A já teď uvažuji takhle; kvůli neštěstí, které potkalo rodinu Bruglioni, mají zoufalý nedostatek schopných mužů. Jestli Inigo Arniena nabídne Paludanu Bruglioni pár svých nejlepších mužů…“

Els přikývl, usmál se, ale také zakoulel očima. „Začíná se to zamotávat. Budu si muset psát zprávy a posílat si je, abych se neztratil v tom, co jsem podnikl, a nabízet si řešení, jak se můžu ovlivnit, abych se choval způsobem, který bude nejlépe sloužit mému cíli, pokud se špehování mne samotného týká.“

Doneto se slabě pousmál. „Existuje lidová písnička o muži, který byl svým vlastním strýcem a švagrem. Hechte, chci, aby ses chopil příležitosti, než budou mít lidé čas přemýšlet. Pojď se mnou. Musíš se s někým seznámit.“

Els neochotně poslechl. „Vy jste šéf.“ Doufal, že se ponoří do brothské scény postupně a pěkně potichu. Ale jestli se může dostat dovnitř jedné z Pěti rodin…

Bronte Doneto ho vedl do zastíněného kouta. Tam našli starého muže na kolečkovém křesle, který pozorně sledoval principátovy hosty. „Piper Hecht, to je Salny Sayag,“ řekl Doneto. „A jeho syn, Rogoz. Zastupují rodinu Arniena. Rogoze jsi už možná potkal. Nějakou dobu dělal na severu to co ty.“

Els si prohlížel mladého muže, který stál za kolečkovým křeslem. „Nemyslím. Nebo si ho nepamatuji.“ Podal mu ruku. „Viděli jsme se, Rogozi?“

„Ne.“

Rogoz si byl jistý. A nerad plýtval slovy. Jeho stisk byl pevný a sebejistý. Barva jeho kůže a vzhled nebyly místní. Byl tmavší a ošklivější, než bylo ve Firaldii zvykem. „Ty nejsi z Brothu, že?“ zeptal se Els.

„Můj otec přišel z Obrizoku.“

„Neznám Obrizok.“

„Je to město v Creveldii. Creveldie je proslavená svými koňmi. Byl vyhnanec. Není čas na osobní historie. Vezmi si svoje věci.“

Els si povzdechl. Byl rád, že je zvyklý postarat se sám o sebe.

Zajetí v Plemenze bylo jeho nejdelším usedlým obdobím v posledních deseti letech.

„Kam jdeš?“ chtěl vědět Pinkus Ghort.

„Nová práce. Principát chce, abych začal okamžitě.“ Pokrčil rameny. „Uvidíme se ve městě.“

„Ne abys mě praštil moc tvrdě.“

„Postarej se o Boa a Joea. Drž Boa dál od bordelů. Užene si tam smrt.“

„Jo.“

Els se bál, že mu bude Pinkus Ghort chybět stejně jako Boun a ostatní chlapi z andesqueluzského dobrodružství. To mu nyní připadalo spíše jako příběh, který kdysi dávno slyšel, než sám prožil.

~ ~ ~

Sayagové odešli z Donetova sídla obchodní branou. Rogoz Sayag tlačil otcovo křeslo. Dolní část těla staršího Sayaga byla přikryta dekou. Mohly se pod ní skrývat nástroje nebo zbraně. Za branou se k nim přidali dva ozbrojení muži. „Broth je nebezpečné město,“ vysvětloval Rogoz Sayag. „Na ulicích je spousta hladových lidí.“

Els si nesl vše, co si chtěl vzít s sebou. Byl zvyklý nosit celý svůj život a všechen majetek na zádech. Jako by byl nějakou nomádskou pouštní želvou.

Mluvil a předstíral, že nezkoumá své společníky a okolní město. Na oplátku se mu i přes úsilí obou Sayagů a jejich doprovodu dostávalo jen tolik hluku pocházejícího z úst, že se to stěží dalo nazvat konverzací.

V jednu chvíli Els zaprotestoval: „Musím se něco o tomhle městě dozvědět, nikdy jsem tady nebyl.“

„Rozumím,“ odpověděl Rogoz. „Ale nebudeš součástí naší domácnosti. Nemusíš vědět nic o nás.“

Tomu rozuměl Els. Rogoz nechtěl, aby se dozvěděl cokoli, co by mohl poslat dál, až se přesune do citadely Bruglioniů. „Na druhou stranu, jestli nebudu o Arnienech nic vědět, poté co jsem u nich měl strávit několik měsíců, Bruglioniové se budou ptát proč.“

Salny Sayag mu dal za pravdu. „Mluv s ním, Rogozi. Všichni s ním mluvte. Nedržte se zpátky. Poskytněte mu detaily. Ať má co nabídnout, až od nás půjde. Ty. Donetův člověče. Jedinou věcí, kterou nikomu neprozradíš, je, že Arnienové si rozumí s principátem Donetem.“

„Jistě.“

~ ~ ~

Els strávil s rodinou Arnienů devět dní, dozvídal se, co byli ochotní mu prozradit, a poznával Matku měst. Určili mu jeho povinnosti. Nebyly nijak těžké. Měl několik příležitostí vyjít do města a nasát jeho atmosféru.

Podstata Brothu byla prchavá. Zdál se být více než jedním městem. V jistém smyslu se zdál téměř provinční, se silným důrazem místních na rodinnou politiku, malicherné spory a Barvy. Na druhou stranu byl Broth až do extrému kosmopolitní. Hemžil se cizinci. Els slýchal tucty neznámých jazyků. Lidé z celého světa přicházeli, aby se ponořili do vzpomínek na to, co kdysi bývalo srdcem civilizovaného světa.

Včerejší sláva ležela v ruinách, místy rozkradená na stavební kámen, zarostlá, obývaná chudáky a uprchlíky, a jak někteří tvrdili, tisíci setrvávajícími vzpomínkami na Zástupce noci. V Brothu, jak každý věděl, byli mocní kouzelníci. Nejen zkrocení principáti Kolegia.

Cizinci sem přicházeli najít své štěstí. Mnoho z nich bylo ve vlastních krajích lotry. Broth se chlubil mocným náboženským a poutnickým průmyslem. Els to vše shledával úžasným. Každý měsíc přicházely tisíce, jen aby spatřily hlavní fyzické instituce církve, a doufaly, že se jim podaří, byť jen na okamžik, uvidět patriarchu.

Během pobytu u Arnienů se Els účastnil dvou menších dobrodružství s Rogozem Sayagem a dalšími rodinnými vazaly. Salny Sayag prohlásil, že rozkazy přišly od samotného dona Inigo Arnieny. Don Inigo byl hlava rodiny. Ze žádného úkolu se nevyklubalo nic většího. Potrestání sluhy, který okradl Arnieny. Pomsta urážek, které banda dětí z ulice pokřikovala po donových vnučkách a byli natolik hloupí, že při tom vystrčili hlavy ze svého úkrytu.

Ty úkoly daly Elsovi příležitost být viděn ve společnosti ostatních arnienských hrdlořezů.

„To je všechno, čím se zabýváte?“ zeptal se Els Rogoze.

„Don Inigo nevyhledává třenice. Narozdíl od ostatních v Brothu.“

„Hm?“

„Vypadá to, že čím je větší chaos, tím více lidí jej využívá, aby skryli své vlastní zločiny. Což chaos jen zhoršuje. Don dává přednost lstivějším a hrozivějším způsobům.“

Els spolupracoval a dokazoval, že by mohl být součástí týmu. Musel jen být mírně vyhýbavý, co se týkalo jeho minulosti. Rogoz Sayag také nebyl dychtivý mluvit o svém zázemí. Možná Rogoz nestrávil mnoho času v zemích, kde se prý naučil své řemeslo. V zemích, kde mohl zkřížit cesty s mužem na volné noze z Duarnenie, toho malého státu na východním pobřeží Mělkého moře.

Málo žoldáků mluvilo o své minulosti. Někde v ní většinou byli lidé, kteří k nim cítili nenávist. Špatná rozhodnutí v mládí byla hlavními důvody, proč muži bez závazků opouštěli domovy.

Zatímco veřejný pořádek v Brothu se zhoršoval, v širším měřítku nedávala patriarchovi důvod ke klidu ani situace ve světě. Piráti z Calziru se stávali odvážnějšími a jejich počty rostly. Zachvátil je jakýsi druh davového šílenství. Jejich nejhorší nájezdy postihovaly majetky církve a Benedoktovy rodiny, vždy na území episkopálních

států. Nebylo slyšet o žádném pirátství na pobřeží Alamedíny. Království, které patřilo ke Grailské říši, leželo mezi Calzirem a episkopálními státy. Sejně tak se piráti neobjevovali nikde na územích chráněných grailským císařem nebo kupeckými republikami.

I tupci, kteří se nestarali o vzdálené události, za tím začali cítit spiknutí. Musel za tím stát Johanes Černá bota.

V Brothu bylo všechno součástí spiknutí. Nic tu nebylo tím, čím se zdálo být. Vše, co se nedařilo, nedařilo se kvůli nepřátelskému spiknutí.

Els měl podezření, že jakékoli spiknutí zahrnující pramánské piráty má svůj původ spíše v al-Qarnu než v Grailské říši.

Vše, co by odvádělo Sublima od křížové výpravy do Svatých zemí, by z dreangerského úhlu pohledu bylo dobrou věcí. Každý odklad přibližoval toho muže o týdny, měsíce nebo roky blíže k požehnanému povznesení do chaldarejského nebe. Načež jej sužované a trpící Kolegium nepochybně nahradí někým méně kontroverzním, bojovným a ambiciózním.

Devátý den u Arnienů se Rogoz Sayag objevil, když Els dával třem chlapcům lekci, jak zlepšit svou výdrž pro den, kdy se utkají v souboji. „Pamatujte si, když se potkají dva bojovníci se stejnými schopnostmi, ten, který vydrží se silami déle, přežije.“ Úmyslně použil slovo „přežije“, namísto „zvítězí“.

„Dobrá lekce, Hechte.“ Sayagovi to došlo.

„Když jsou mladí, myslí si, že jenom ten druhý je smrtelný. Ale tihle chlapci poslouchají. To je dobře.“

„Už jsi někdy učil,“ řekl Rogoz. „Zaujal jsi je.“

„Jsou to správní kluci. To nejdůležitější, co jim chci říci, je, že polovina lidí, kteří se zapojí do souboje, prohraje.“

„To je určitě těžká lekce. Můj otec s tebou chce mluvit. Don domluvil schůzku s Paludanem Bruglionim.“

Els zabručel: „Brzy?“

„Myslím, že dnes večer. Nejsi napjatý?“

„Nejen že jsem dost starý, abych věděl, že polovina lidí v souboji prohraje, ale jsem taky dost starý, abych věděl, že nezáleží na tom,

jak je člověk dobrý, vždycky se najde někdo lepší.“ Els řekl chlapcům, ať si dnes dají pohov.

„Nejsem si jistý, že jsem to celé pochopil, ale věřím ti.“

Salny Sayag mu nabídl židli. „Posaď se, Hechte.“ Elsovi už se nezdála západní strojenost hloupá. Starý muž řekl: „Mluvil jsem o tobě s Paludanem Bruglionim. Předvedl celou škálu neochoty a odmítání, ale nemůže se dočkat, až získá někoho, jako jsi ty. Mělo by to být bez problémů. Musíš jen vypadat tak, jak chce, abys vypadal.“

Els zabručel a řekl: „Trápí mě pár věcí. Za prvé, proč rodina jako Bruglioniové potřebuje pomoc zvenčí? Ztratili dva důležité syny, ale nechápu, jak je to mohlo oslabit natolik, aby…“

„Ale oslabilo. Máš pravdu. Je tu spousta Bruglioniů. A všichni prchají z Brothu, jak jen mohou. Paludan je složitý muž. Stravuje ho nenávist. Většinou ji ale skrývá. Jeho bratr a jeho otec byli také bídné duše.“

To hodnocení znělo velmi pravděpodobně.

Sayag pokračoval: „V minulém století bylo módou, že se bohatí Brothšťané považovali za příliš dobré, než aby si špinili ruce obchodem nebo válkou. Čím více najatých nádeníků rodina měla, tím bylo její postavení vyšší. Bruglioniové si to vzali příliš k srdci. Nikdy to skutečně nepřekonali. Po zástupu neschopných náčelníků téměř ztratili schopnost udělat něco užitečného sami.“

„Rozumím.“ Nerozuměl.

„Bruglioniové, kteří zemřeli na Madhur Plaza, byli jejich nejlepší mladíci. Nyní je chrání jen jejich pověst krutých a brutálních divochů. Ale vlci cítí slabost. Supi už se stahují. Paludanovi nájemní bojovníci ho všichni opustili. Bratrstvo války si ho zapsalo na seznam. Jsou přesvědčeni, že je za zabitím jejich mužů tu noc, kdy ztratil své syny. A jeho sluha tvrdí, že další den viděl chybějící hlavy v Bruglioniho citadele. Říká se, že samotný Paludan umučil otce Obiladeho k smrti. Sylvie Obilade byl kněz v domácnosti Bruglioniů a Paludanův osobní zpovědník, ale také špeh. Připravil přepadení na náměstí. Nečekal takovou krvavou lázeň.“

„Chápu. Vymyká se to brothské tradici a Paludan Bruglioni není dobrý zaměstnavatel.“

„Správně. Don Inigo a já jsme ho oba varovali, aby se ve tvém případě držel zpátky. Předně proto, že tě zoufale potřebuje, a potom – považujeme tě spíše za půjčku než za dar, se kterým si může nakládat, jak se mu zlíbí.“

„Skutečně?“ No a co? Setkal se s Inigem Arnienou pouze letmo. Don byla drobná seschlá postavička, natolik marnivá, že si barvila vlasy na černo. Přesto dokázal ocenit vtip i na svůj vlastní účet. Byl neformálnější a méně nabručený než Salny Sayag.

Els neviděl důvod, proč by měl don Inigo rozšiřovat svou ochranu na procházejícího pobudu, kterého měl v úmyslu nasadit na nepřítele jako součást většího plánu.

„Don mě požádal, abych ti to vysvětlil pořádně.“

„Budeš to muset podat příměji.“

„Kdysi, když byli ještě chlapci, Freido Bruglioni, Paludanův otec, ponížil dona Draka Arnienu způsobem, o kterém Paludan netuší, že o něm don Inigo ví. Don Inigo také ví, že Bruglioniové to považují za ohromnou legraci. Sám nejsem seznámen s detaily. Ale vím, že don Drako přísahal pomstít urážku. U otcova smrtelného lůžka don Inigo přísahal, že to dokončí. Minulé léto, když dona Iniga téměř zradilo srdce, vytvořil plán, podle něhož hlas Arnienů v Kolegiu podrazí Brugliony v nějaké kritické záležitosti. A pro veřejnost zůstane don Inigo Paludanovým zapřísáhlým spojencem.“

„Myslím, že to začínám chápat.“

„O tom nepochybuji, něco podobného děláš pro Benedokta.“

„Ne pro něj, pro Bronte Doneta.“

„Který je prodloužením patriarchy, což ti řekne každý. Na tom nesejde. Don po tobě nechce nic, co bys stejně neudělal.“

„Aha. Proto bylo pro principáta Doneta tak snadné nastrčit mě Bruglioniům zadními dvířky?“

„Ano.“

„Co chcete?“

„Jakoukoli informaci, která by Brugliony v očích veřejnosti ranila více.“

„Více?“

„Více než rána pod pás při volbě v Kolegiu. Nejlepší by bylo objevit něco, po čem by je chtěl dav roztrhat na kusy.“

„Ó, jaké to město. Jistě. Protože mi principát řekl, že nečekáte, že byste v brzké době odkryli karty. Protože dokud nebude Rodrigo Cologni nahrazen, není hlas Arnienů klíčový.“

„Patriarcha bude muset jednat rychle. Jen aby předešel myšlence, že by *mohl* být za tou vraždou.“

„Myslel jsem, že vrah má být velký blonďatý cizinec. Jestli to ovšem není Bruglioni.“

„Ať už je to jakkoli, někdo zabil celou jednotku veteránů Bratrstva, aby dostal Rodriga Cologniho. Musela to být obtížná léčka, Hechte. Ani bůh by nechtěl pracovat tak těžce.“

Els pokrčil rameny. „Zdá se, že tady není nic nepravděpodobného.“

„Je to jen větší a komplexnější než to, na co jsi zvyklý. Když jsem sem přišel, byl jsem úplně ztracený. Ale jsou tu jen lidi, kteří jednají jako lidi, jenom projevují mnohem větší nadšení. No, jsme domluveni. Připrav se na odchod.“

~ ~ ~

Els se bavil. Byl tu, vstupoval do ohromné, do výše se tyčící, ohavné, vápencové pevnosti Brugliony, a to hlavní branou. Rogoz ho tady opouštěl. „Mám čekat, Hechte?“

„To by byla ztráta času, ne? Najdu cestu domů.“

„Dávej na sebe pozor. Někteří z Brugliony nahánějí husí kůži.“ Sayag se nestaral o poslouchající hlídku Brugliony.

„Na takové lidi si zvykneš.“

Rogoz se ušklíbl a odešel.

Els šel s hlídkou dovnitř citadely. Voják ho předal nervóznímu, vyzáblému, zakrslému a zarostlému mužíčkovi, který mu řekl: „Jmenuji se Polo. Po dobu vašeho pobytu vám budu k ruce. Neměl byste nikdy zapomenout, že pracuji pro Paludana Brugliony. Za chvilku se s ním setkáte.“

Els studoval okolí. Jedno stručné slovo ho výstižně dokázalo popsat: zpustlé. Nikdo se nesnažil to místo udržovat. Naskakovala z něj husí kůže, jako by poslední prchající výhonky noci nebyly z tohoto koutu Brothu vyhnány.

„Je tvůj don kouzelník?“

Polo vykvikl překvapením.

„Není?“

„Ne, jestli máte na mysli Paludana. Ale o to nejde. Nikdo mu neříká don. I když by se mu to moc líbilo.“

„Opravdu? Proč ne?“

Polo se rozhlédl, jestli něco nečíhá ve stínech. „Vy nejste z Brothu, co?“

„Nejsem ani z Firaldie. Proč?“

„Don je titul, který vyjadřuje úctu. Dostane ho jen ten, kdo si ho zaslouží. Tímhle,“ udeřil se do hrudi na místě srdce. „Dostane ho vůdce od těch, kteří jdou za ním. Chápete?“

„Ano.“ Podobné tradice existovaly u kmenů z Peqaadu a v dalších odlehlých oblastech Hájemství pravdy. Polo mu sděloval, že členové domácnosti nemají Paludana za muže, který by si titul don zasloužil. „Chápu. Budu se svým zjevem nějak nápadný?“

„Nikdo si vás nevšimne. Jste jen další řemeslník. Akorát že nepoužíváte kladivo nebo zednickou lžíci, ale meč.“

Ta chodící mrtvola Polo ke svým zaměstnavatelům choval zášť.

Co se Els dozvěděl o rodině Bruglioni, když sloužil u Arnienů, na něj neudělalo valný dojem. Ale nevykreslil si tak ponurý obrázek, jaký naznačoval Polo a ústřední sídlo Bruglioniů.

Byl snad Polo provokatér?

Tohle nebylo normální, každý bdělý okamžik strávit zápasem s paranoiou o motivech všech kolem sebe. Přesto byla paranoia základem jeho mise. Bez ní nemohl přežít.

Později Els řekl: „Řekni mi něco, Polo. Paludan není kouzelník, ale je tu nějaký jiný? Cítím temnotu. Jako by se poblíž vyskytovalo něco spojeného se Zástupci noci.“

„Jiní to také říkají, pane. Možná je to tím, že Bruglioniové jsou tak posedlí touhou vyhnout se všemu, co se nějak týká temných sil. Snaží se ignorovat jejich existenci. Divino Bruglioni musel odejít z domu, když si vybral cestu, která ho přivedla k členství v Kolegiu. Tvrdí, že se odmítají podřídit vůli Noci.“

Svět by byl velmi matoucí, kdyby jedinou dostupnou pravdou byla jistota, že ti lidé vždycky lžou.

„Je čas se s ním seznámit,“ oznámil Polo.

Els zúžil své myšlení. Stal se Piperem Hechtem, tulákem z nejvzdálenějšího pomezí chaldarejského světa, zkušeným vojákem, který se snaží získat místo v jednom ze skvělých domů Brothu.

~ ~ ~

Els se velmi snažil, aby jeho tvrzení znělo přesvědčivě. „Nebyl to můj nápad. Don Inigo mě přesvědčil. Říkal, že vám něco dluží, že jste utrpěl kruté zvraty osudu a že vám chce pomoci. A také mi řekl, že mám větší šanci se vypracovat u Bruglioniů než u Arnienů.“ Rogoz Sayag mu poradil, aby hrál na strunu vrozené arogance Bruglioniů.

Paludan zamumlal: „To dává smysl.“

Paludan Bruglioni byl pohledný muž tmavé pleti s mocným černým knírem. Začínaly mu padat vlasy. Byl těžký, aniž by byl tlustý. V jeho očích chyběl život, ale to mohlo být způsobeno citovým utrpením, které ho v poslední době potkalo. Hlava měla vejčitý tvar s užším koncem dole. Uši mu neodstávaly. Celkový vzhled ukazoval na muže kolem padesátky.

Paludan byl o deset let mladší. Světlo lampy neodhalilo zardělost způsobenou dlouhodobým nadměrným pitím nebo jizvy po puchýřcích od nemocí, které shromáždil v brothských domech radosti. Měl pověst marnivce a říkalo se, že když vychází ven, nosí masku.

Ve světle lampy vypadal jako pohledný bohatý gentleman, který je mírně pod parou. Zřejmě míval špatnou náladu bez zjevného důvodu.

„Říkáš, že chceš jít ve stopách mého synovce Saldiho a chápeš to jako projev laskavosti Iniga Arnieny?“

„Don se ke mně choval slušně. Přijal mne, když mé vyhlídky byly neradostné a nemohl si dovolit platit mou skutečnou cenu. Poslal mě sem, protože cítí, že tak prokazuje laskavost nám oběma.“

Paludan se zamračil. Byla naděje, že ten muž je tak prostý a tupý, jak vypadal?

Bruglioni pohlédl na dva muže, kteří byli v místnosti s ním. Ani jeden z nich mu nebyl představen. Jeden z nich však musel být strýc nebo starší bratranec z prvního kolene. Vypadal jako starší kopie

Paludana. Druhý byl bledý, se šedí prokvetlými rezavými vlasy a sinalým obličejem s podlouhlou čelistí, který vypadal jako obličej lebky a byl ještě zpustošenější než Paludanův.

Ani jeden z mužů nepromluvil.

Els se domníval, že umrlčí hlava je Gervase Saluda, Paludanův celoživotní přítel a údajná pravá ruka.

Pronesl: „Byl bych šťastný tam, kde jsem byl. Don Inigo je druh muže, o kterém muži mého řemesla sní. Ale když jsem opouštěl Tusnet, měl jsem větší ambice. V Duarnenii je budoucnost předem daná. Dříve nebo později zemřete ve Velkých mokřadech. Pomalu a v obrovských bolestech, když se vás zmocní Sheard. Pohané hlásají Tyranii noci i za bílého dne. Oslavují své odevzdání Vůli noci."

Paludan se usmál. Umrlčí hlava se podívala na cosi před ním. „Byl jsi s Gradem Drockerem a Bratrstvem u církevního dobrodružství loni v Conneku?"

„Ano. Byl jsem na cestě do Brothu, když jsem narazil na oddíl Bratrstva, který verboval žoldáky poblíž Ralli."

„Tam se láme mramor."

„Ano. Velel jim kapitán Bratrstva jménem Veld Arnvolker. Po cestě se ke mně přidali nějací spolucestující, většinou chlapci a utečenci. Mysleli si, že se chtějí stát vojáky. Že to bude samá romantika a dobrodružství. Bratrstvo nabízelo dobrý výcvik, dobrý plat a šanci dozvědět se pravdu bez nutnosti nechat se zabít. Takže když se ty děti chtěly nechat zverbovat, přidal jsem se k nim."

„Ale byla to iluze."

„Ano. Vložil se do toho osud."

„Stává se to. Zvláště, když se zrovna daří."

„Poslali nás do Conneku. Idiotské rozkazy od patriarchy a vypatlaného místního biskupa způsobily, že všichni moji chlapci se nechali zabít. Jen pár se nás odtamtud dostalo živých. Většinou členové Bratrstva, samozřejmě. To jste si domysleli, že? A velká zvířata, přirozeně."

„Tak to v životě chodí."

„Ano, ale není to správné. No, a tak jsem byl zase sám. Celý zatracený měsíc, než jsem se doslechl, že Grade Drocker, který tomu měl velet… Hele, já toho vola ani jednou nezahlédl. On a jeho

kamarádíčci z Bratrstva utekli po proudu řeky, zabavili loď a unikli po moři. Nás ostatní nechali, ať se o sebe postaráme sami.“

Muž s tváří lebky řekl: „Několik přeživších z connekského dobrodružství bylo u toho tu noc, kdy jsme ztratili Gildea, Acata, Saldiho a ostatní. Věděl jsi to?“

„Ne. Moc o tom nevím. Jen co se říká. Nikdy jsem jistě nevěděl, kteří z Bratrstva se z toho dostali. Nechci s těmi lidmi mít nic společného. Jednou mi to stačilo.“

„Proč se o ten incident nezajímáš? Chceš tu přece pracovat?“

„Nechtěl jsem. Tehdy ne. A Arnienů se to netýkalo, dokud don Inigo neviděl, že jsou Bruglioniové ve velkých potížích a nerozhodl se projevit dobrou vůli.“

„Připouštíš, že jsi žoldák?“ zeptal se Paludan. „Že tvým hlavním zájmem jsou osobní výhody?“

„Jistě. A proč by ne? Vypracuji se tím, že budu oddaný a loajální a odvedu tu nejlepší práci. Don Inigo měl mou úplnou oddanost. Když mne najmete, budete ji mít také. Kdyby mne don Inigo propustil, mohl bych odejít z Brothu. Vondera Koterba verbuje v Alamedíně. Nabízí zvlášť dobré podmínky. Ale don Inigo mě požádal, abych šel sem. Tak jsem tady. Budu vám sloužit, dokud mě nepropustíte nebo nepošlete jinam.“

To, co Els řekl, shrnovalo předpokládanou filozofii žoldnéřského bratrstva ve Firaldii. Ale byly to jen řeči. Žoldáci i zaměstnavatelé uznávali tyto ideály, jen když se jim to hodilo.

Nebyla doba, kdy se velké stálé jednotky, kterým veleli slavní profesionálové, nechaly najímat vcelku. Poslední proslulá jednotka skončila zničením regimentu Adolfa Černého během masakru v Černých horách.

„Proč bychom ti měli věřit?“

„Neměli byste. Nejsem jiný než jakýkoli jiný případný zaměstnanec. Musíte se ptát sami sebe, jak vám mohu uškodit.“ Od Pinkuse Ghorta a dalších, kteří vojákovali ve Firaldii, Els věděl, že musí tento pohovor vést na hranici paranoie. Firaldijci, kteří najímali lidi, aby za ně bojovali, byli často naivní. Mnoho nájemných bojovníků bylo také naivních. A nikdo nikomu nevěřil.

Majetky, spojenectví, poddanství, to vše bylo ve Firaldii v rychlém pohybu. Zrada byla součástí života. Pro některé byla způsobem života.

Z toho, co až dosud Els viděl, mohl usoudit, že na Firaldijský poloostrov odešlo šílenství do výslužby. Nic tu nedávalo smysl s výjimkou té nejpovrchnější roviny.

Paludan Bruglioni řekl: „Gervasi?“

„Inigo Arniena a Salny Sayag mu dávají taková doporučení, až má člověk podezření, že se ho chtějí zbavit.“

Třetí muž podotkl: „Arnienové mají problémy s uspokojováním finančních závazků kvůli nájezdům pirátů.“

Paludan zavrčel: „Ti škodí každému.“

„Jim více než ostatním, s výjimkou Benedokta. Nedostávají nájmy a daně.“

„Je to pravda, Hechte? Snaží se snížit své náklady?“

„Nevím. Mluví se o tom, že věci nejdou dobře. Ale o ničem konkrétním. Zaslechl jsem něco o prodeji nějakého ostrova. Ve Vieranském moři. Sonsanům. Myslím, že rodině Scoveletti. Je to součást nějaké manželské smlouvy.“

Získal si pozornost. „Sogyal?“ zeptal se Paludan. „Uvažují, že by pustili Sogyal? Ha-ha!“

Rogoz mu řekl, že zmínka o prodeji ostrova by mohla dohodu zpečetit. Els nevěděl proč. „Nevím. Nebavili se o tom v mé přítomnosti. Zaslechl jsem to náhodou. Asi je to velké tajemství a má to zůstat utajeno i po uskutečnění prodeje. Mají obavy, aby se to Dateon nebo Aparion nedozvěděly příliš brzy.“

„Cha! Sogyal. Ti tupci si nikdy neuvědomili skutečnou hodnotu toho ostrova.“

Paludan Bruglioni spustil dlouhou, bezcílnou tirádu o zradě, sňatcích z rozumu, ještě větší zradě, věnu, a ještě větší zradě, které vložily skvěle položený a snadno chráněný ostrov do rukou Arnienů v půli minulého století. Sogyal měl natolik strategickou polohu, že se jej snažili koupit patriarcha, oba císaři, všechny tři kupecké republiky a několik menších králů a vévodů. Arnienové neprodali. Jejich neoblomnost vedla k neúspěšným pokusům dobýt ostrov silou, jak Dateon a Aparion usilovaly o nadvládu na Vieranském moři. Els jen

přikyvoval a snažil se vypadat moudře. Poznamenal: „Všechny firaldijské příběhy jsou plné zrady.“

„Skvělá zpráva,“ řekl Paludan. „Z toho můžeme něco získat. Gervasi, Hecht vypadá na člověka, jakého potřebujeme. Dohodni s ním detaily a ubytuj ho. Dej mu Pola napořád.“

~ ~ ~

Els se celý den potuloval po citadele Bruglioniů. Nebylo tu nic nenormálního. „Snad nechcete jít tam dolů?“ zeptal se Polo, když Els uvažoval o prohlídce sklepů. „Myslel jsem, že můžu jít, kam chci.“

„Můžete, jen doufám, že nepůjdete.“

„Proč ne? Co je tam?“

„Špína, pavučiny a smrad. Možná nějaký duch. Nic, co byste chtěl vidět.

A pak dlouhý výstup zpátky nahoru.“

„Jsi si tím jistý, Polo?“

„Mám skoro až dětinský strach. Tam dole žije strašidlo.“

„Strašidla jsou skutečná, Polo. Na špatném místě ve špatný čas, a když nejsi na strašidlo připravený, můžeš se dostat do problémů. Tam, odkud pocházím, se to stává pořád.“

„Tohle je Broth, pane. Tohle město existuje, protože Zástupci noci jsou skuteční. Brothšťana nemusíš přesvědčovat.“ Els po dlouhých schodech sestoupil.

Bruglionské sklepy jako by přímo vypadly ze strašidelného příběhu. Byly plné pavučin, obtížné havěti, nechutného bahna, prosakujících kaluží a působivé palety nepříjemných zápachů. A několika menších, nešťastných duchů, skrytých v zásobnících temnoty.

Els brzy pochopil Polovu neochotu čelit zpátečnímu výstupu.

Polo vydechl a řekl: „V dávných dobách byly sklepy pod celým městem. Vlastně tam pořád jsou. Některé mnohem hlouběji než tenhle. Každých deset nebo patnáct let se část podzemí tam, kde se toho nahoře nakupilo moc, propadne.“

„Vsadím se, že když se to stane, najdou se zajímavé starožitnosti.“

„Starožitnosti byly všechny rozkradeny v starověku. Nikdy se nenajde nic jiného než mrtvoly. Někdy jsou z hluboké minulosti, ale většinou nejsou moc dlouho po smrti.“

„To znamená?“

„To znamená, že určitá kasta Brothšťanů staré katakomby používá. Jako úkryt. A ke schovávání těl, která se nemají objevit v řece nebo někde v uličce. Jakýkoli lup, který se tam dole najde, je čerstvý a tam dole má jen vychladnout.“

První pohled do temné tváře města, pomyslel si Els. Tváře, která je vždy přítomná v každém městě, i když více tam, kde je stát slabý. Tváře, která musí existovat, aby byli muži, které lze odsoudit ke galejím nebo do dolů.

~ ~ ~

Paludan Bruglioni si nechal Else zavolat na večerní schůzku čtyři dny po jeho příchodu. Sídlo Brugliioniů bylo dostatečně strohé i pro mnicha.

Několik bruglionských mladíků se svými osobními ochránci se mělo seznámit s novým mužem, jehož špatně definované povinnosti zahrnovaly jejich výcvik, který směřoval k tomu, aby neskončili jako jejich příbuzní na Madhur Plaza. Osobní ochránci se zjevně necítili pohodlně. Stačil jen letmý pohled, aby bylo jasné, že nejsou tím, zač se vydávají.

Paludan a Gervase Saluda představování vynechali. Starší Bruglioni se zeptal: „Naložil jsi s časem moudře, Hechte?“

„To je subjektivní otázka, ale já si myslím, že ano. Seznamoval jsem se s tímhle místem a s lidmi, kteří ho udržují v chodu.“

„Viděl jsem ho,“ ušklíbl se jeden z mladších Brugliioniů. „Pořád se motá kolem kuchařů a sluhů. Skvěle utrácí čas, na válečníka.“

„Kdybyste znali své zaměstnance, mohli jste si včas všimnout rozporuplného chování otce Obiladeho. V tom případě by někteří z vás nemuseli zemřít na Madhur Plaza. Muž, kterého srážíte, přehlížíte a jste si jím příliš jistí, je ten, který vás podrazí.“

„Ticho,“ řekl Paludan mladíkům. „Jste tady, abyste se učili, nic jiného.“ Vztek, který ho ovládal, byl dnes téměř na povrchu.

Chlapci, který si otevřel ústa, nebylo ještě šestnáct. Dugo Bruglioni byl vnuk Sonerala Brugliooniho a syn nejstaršího zabitého na Madhur Plaza. Dugo personál šikanoval. A nic moc dalšího nedělal.

Pomocníci se neodvažovali odporovat. Příležitostí k práci bylo málo a byly nutné k přežití.

Paludan pokračoval: „Nechci nikoho slyšet mluvit. Hechte, jak dobře znáš město?“

„Skoro vůbec, pane. Arnienové mi nedali příležitost ho prozkoumat. Měl jsem za úkol starat se o obranu a výcvik.“

„Seznam se s okolím, aniž bys přitáhl pozornost.“

„Ano, pane.“ Dostal za úkol to, o čem tajně snil, a s platem.

„V Conneku jsi pracoval s Bratrstvem. Líbily se ti jeho způsoby?“

„Vůbec ne. Jsou to arogantní, nadutí hlupáci. Zasloužili si, co je potkalo. Ačkoli poslouchali rozkazy od patriarchy, které každých pět minut pozměňoval biskup z Antieux. Serif byl takový idiot, že nikdo, kdo ho neznal, by tomu nevěřil. Slyšel jsem, že principát Doneto ho nechal shodit z útesu, protože byl takovou ubohou náhražkou kněze.“

„Také jsem ty pověsti slyšel,“ řekl Gervase. „Ale není to pravda. Biskup Serif opravdu zemřel pádem z útesu, ale když se snažil uprchnout braunsknechtskému důstojníkovi, když byl zajat císařovými muži. Jeho smrt byla nehoda.“

„Opravdu?“ řekl Els. „To je zajímavé.“

„Zvěsti všechno přikrášlují.“

„Takže Bratrstvo války zrovna nemiluješ?“ zeptal se Paludan.

„Ne. Jako organizaci ne. Potkal jsem jednotlivce, které jsem si docela oblíbil. Proč?“

„Bratrstvo zavraždilo šest členů rodiny včetně mých jediných synů Acata a Gildea. A pár synovců, jeden z nich byl nadějí rodiny do budoucnosti. Kdybych teď umřel, převezme rodinu Dugo. A tebe a Gervase bude ignorovat. Během roku by rodinu zničil. Pokud by jeden z bratranců na venkově neměl dost rozumu a nepodřízl mu hrdlo.“

Els řekl: „Možná to nebude podle vašich zvyklostí, ale měl bych návrh.“

Paludan se viditelně pookřál. Měl opravdové obavy o budoucnost rodiny. „Řekni mi to.“

„Změňte pravidla. Povolejte nejlepší Brugliony, kteří odešli z města.“

Paludan zavrčel a věnoval Elsovi temný pohled.

Els dodal: „Zjistěte, kdo tam venku dělá svou práci dobře. Přiveďte je zpátky sem, kde se dají jejich schopnosti nejlépe využít.“

Paludan a Gervase zírali na Else, jako by byl génius a pronášel naprosté pitomosti. Existovala totiž nevyslovená shoda, že ti Bruglioniové, kteří odešli z města, se zprostili svých brothských závazků.

Paludan řekl: „Ukrývá to jisté možnosti, Hechte. Zvážím to.“ Povýšeně dodal: „Prozraď nám, jak se pomstít Bratrstvu.“

„Co? Pomsta? Ti, co za to byli odpovědní, jsou mrtví.“

Paludan se na Else zamračil, nejspíš uvažoval, proč je v jednu chvíli tak přihlouplý a v druhou tak dobře informovaný. Neměl to snad vědět? A co ty hlavy? A co muka, kterými kněz prošel, před tím než spadl do řeky Teragi půl míle po proudu od Castelly dollas Pontellas? Všichni v Bruglioniho citadele to vše věděli. Což znamenalo, že podrobnosti budou mimo citadelu obecně známou věcí.

„Na vašem místě,“ řekl Els, „bych se spíš staral o vlastní ochranu před Bratrstvem.“

„To je správný postřeh,“ souhlasil Gervase. „Nechceme s nimi vyvolat válku.“

Els navrhl: „Vydejte jim muže, kteří mají to zabíjení na svědomí. Řekněte, že překročili vaše rozkazy.“

„To také udělali. Měli jen unést Rodriga Cologniho. Aby moji hoši mohli vzápětí Rodriga osvobodit. Ale objevili se vojáci Bratrstva. A Obiladeho hejlové měli svoje vlastní hlavy. Byli jako nadpřirozená monstra. Ale to je jedno, stejně je nemůžu vydat, i kdybych chtěl. Obilade byl jediný, kdo věděl, jak se s nimi spojit.“

Gervase řekl: „Nebudeme mít na vybranou ohledně povolání rodiny zvenkova. Potřebujeme víc lidí a musíme zajistit udržení rodinných tajemství.“

Paludan zaúpěl: „Co se to děje? Před deseti minutami jsem překypoval plány. Chtěl jsem přinutit Sublima trpět. Nyní čelím možnému obléhání. Jsem obklopen lidmi, kterým se nedá věřit.“

Předchůdce Gordimera Lva použil podobná slova k popsání vlastní situace před svým pádem. Els řekl: „Neměňte cíle. Pouze upravte své plány s ohledem na silné a slabé stránky.“

Gervase poznamenal: „Máme více slabých stránek než těch silných. Neudržovali jsme své meče nabroušené.“

„K plánování potřebujeme vědět, co si naši odpůrci myslí,“ řekl Els. „Musíme vědět, kdo jsou naši možní odpůrci. Potřebujeme poctivý odhad možností. A pevně stanovené cíle.“

„Co to znamená?“

„Potřebujeme zjistit, k čemu se chystá Bratrstvo, Cologniové, patriarcha a Kolegium. Potřebujeme vědět, jak pohlíží na Brugliony. Máš strýce v Kolegiu. On má přátele. Bruglioniové jsou tradičně důležitými hráči na brothské scéně. Máte ohromné zdroje. Utřiďte si je. Představte si, co by se s nimi dalo podniknout.“

Els vycítil, že Paludan neprošel žádnou přípravou na postavení, kterého se mu dostalo. Předstíral a doufal v co nejlepší výsledek.

Paludan řekl: „Gervasi, řiď se tím, co říkal Hecht. Vypadá to, že o skutečném životě něco ví. Dugo, chlapci, pojďte se mnou.“ Paludan vstal.

Dugo zaprotestoval: „Měli jsme…“

„Ticho. Neposlouchal jsi? Lidé, kteří nás nenávidí, nejspíše plánují s tím něco udělat. Nechci, abyste se pohybovali venku, kde vás mohou dostat. Pojďte za mnou.“

Dugo trucoval. Vypadalo to, že by musel projít drsným pohovorem z očí do očí, než by začal poslouchat.

~ ~ ~

Gervase Saluda řekl: „Jestli mi brada ještě pořád naráží do hrudníku, je to proto, že jsem byl právě svědkem nejdelšího záchvatu inteligentního, zodpovědného přemýšlení, který kdy Paludana Bruglioniho přepadl.“

„Jak?“ řekl Els.

„Dokud nebyli Acato a Gildeo zabiti, chrlil stejné nesmysly jako Dugo. Proto je taky Dugo tak zmatený.“

„Jak potom udržoval rodinu v chodu?“

„Setrvačnost. On ji neudržoval, ne dobře. Ve skutečnosti nikdy nemusel nést odpovědnost. Vždy nechával věci, ať se řídí samy a procházelo mu to až do katastrofy na Madhur Plaza.“

„Narazil na realitu?“

„Nezměnilo ho to, ale donutilo uvědomit si, že jsou také jiné výzvy než to, jestli se vyspí s více ženami než jeho otec. Ale i tak práci nechával na nás. Sám si nevěří.“

„A?“

„Musíš pochopit, že kromě charakterových nedostatků Paludan není zrovna nejchytřejší. Není dost jemný a důvtipný. Každý problém řeší ranou kladiva.“

„Stejně jako by rád Dugo.“

„Přesně. Ale teď se zdá, že se začíná lepšit. Ví, že musí začít dělat ty správné věci. Kvůli rodině. No, a jeho hlavní rádce, což jsem já, možná není o nic chytřejší nebo důvtipnější.“

„Opravdu?“

„Do téhle situace nás dostala moje důvěřivost. Sylvie Obilade mnou manipuloval. Prodal jsem kněžovy myšlenky Paludanovi, jako by byly moje.

Myslel jsem, že Obilade chce pro Bruglioni to nejlepší.“

„Možná chtěl.“

„Jistěže ano. Byl to dobrý kněz. Ale chtěl být něčím víc. Chtěl, aby církev byla všemocná jak na poli duchovním, tak světském.“

„To nezní moc přitažlivě.“ Dreanger nebyl tak strašný, ale v Hájemství míru existovala menší knížectví, kde náboženská vláda zadusila vše.

„Potřebujeme s církví dohodnout mír kvůli osudu otce Obiladeho.“

„Protože jsem venkovan ze vzdáleného pohraničí, určitě mi uniká nějaký důležitý místní úhel pohledu. Šest členů domácnosti Bruglioni bylo zabito. Způsobil to ten kněz. Muži, kteří je zavraždili, byli také zabiti.“

„Takže si myslíš, že účty jsou srovnány?“

„Vlastně ano.“

„Církev by s tím nesouhlasila. Když tě lidé církve ojebávají, čeká se, že to přijmeš s úsměvem a budeš prosit o přídavek, protože se ti to moc líbí.“

„Zvyknout si na to musí dát zabrat.“ Mohl to být ten druh věcí, který se dal použít k vyvolání nepokojů a odrazení patriarchy od shromažďování nové křížové výpravy. „Musím Broth lépe poznat. Jak řekl Paludan. I když vezmu v úvahu vrozenou aroganci lidí, kteří věří, že bůh promlouvá jejich ústy, je v tomhle městě spousta vadných myšlenek.“

„Pohyb venku by mohl být nebezpečný.“

„Jak? I kdyby se venku vědělo, že jste mne najali, nikdo kromě Arnienů neví, jak vypadám. A Arnienové jsou na naší straně.“

„Nevím.“

„Hm?“

„Právě teď si nejsem jistý, jestli bychom měli někomu věřit. Nejsem si jistý, proč jsme si s Paludanem mysleli, že Rodrigo Cologni přeběhne. Otec Obilade nás nejspíše prodal. Teď vím, že to nebyla pravda. Rodrigo držel slib.“

„Zrada je v tomhle městě nejpopulárnější zábava. Venku zjistím, co se dá. Donuť Paludana, ať se rozhodne, čeho chce dosáhnout, abychom mohli začít plánovat. Zjisti, jestli chce najmout opravdové bojovníky. Ti bodygárdi byli k ničemu.“

„Nemyslím, že by stál o zvláštní výdaje. Právě teď je nám úplně jasné, koho obvinit, když se něco pokazí.“

„Udělám cokoli, abych vás ujistil, že vaše důvěra ve mě je oprávněná.“

Když se Els se Saludou rozešel, nebyl si tím člověkem vůbec jistý. Byl chytrý, nebo hloupý? Manipuloval Paludanem Bruglionim? Byl Paludanovým oddaným přítelem?

~ ~ ~

Broth byl mezi městy, která Els poznal, jedinečný. Ukazoval své stáří mnohem více než nejstarší města v Dreangeru. Všude byly ruiny. V Dreangeru staré ustupovalo novému. V Dreangeru se přežívající ruiny nenacházely uvnitř měst, ale venku v pouštích nebo

horách, a pokud byly z nejstarších dob, byly obývány pouze mrtvými.

Kněží, kteří o ně pečovali, byli zmasakrování Josefem Alegiantem před tisícem let. Alegiantovi následovníci byli na oplátku zmasakrováni při pramánském dobytí o pět set let později.

Připomínky slavných dnů Staré říše se nacházely všude, obvykle zarostlé popínavým vínem a křovinami. Pozůstatky vítězných oblouků stále překlenovaly ulice. Plevel a křoví rostlo na jejich vrcholech. Els přemýšlel, odkud se tam vzala půda.

Dnešní Broth stál na zemi o deset až dvacet stop výše než ve starověku. Místy byla stará úroveň města pohřbena ještě hlouběji.

V Brothu byla minulost tak všudypřítomná a vtíravá jako Zástupci noci ve Svatých zemích. Znamenala tu víc než jinde. Brothské včerejšky určovaly jeho dnešky.

Sublim se těšil podpoře obyčejného místního lidu, protože lidé si mysleli, že by mohl vzkřísit zašlou slávu.

V Brothu i ti nejchudší z rodilých chudých uctívali minulou slávu. A zdálo se, že přítomnost je jim lhostejná.

Bortící se památníky včerejška čněly v životech lidí bez domova a potulných existencí.

Chudoba byla také všudypřítomná. Ale ta se Else nedotýkala. Bída a chudoba byl přirozený stav lidstva všude, kam v životě zabloudil.

Els se toulal po okolí a doufal, že to vyhlíží jako náhodné bezcílné potulování. Nezaznamenal, že by jej někdo otevřeně sledoval. Což mohlo znamenat, že mu byl ke sledování přidělen někdo s nadprůměrnými schopnostmi. Nebo někdo s pomocí nadpřirozena.

Nepočítal, že by jej jeho nový zaměstnavatel nedal sledovat. On sám by nikdy nevpustil cizince hlouběji do svého světa tak snadno, jako se dostal do světa Bruglioniů.

Els přitahoval temné pohledy všude, kam zavítal. Nechápal to. Ale povšiml si, že ostatní cizinci přitahovali stejně zlovolnou pozornost.

Už dlouho se protloukal sám. Zapomněl snad na důležité podrobnosti ohledně svých kontaktů? Mohly snad rány osudu pohltit

Gordimerovy místní agenty? Neznal žádná jména, jen místa, která mohl navštívit. Vyslanectví kaifa z al-Minphetu směl využít jen za mimořádných okolností. Námořnická taverna na nábřeží, která je nejdále po proudu tam, kam až se dá jít a stále ještě uvnitř hradeb, byla prostě jen příliš z ruky. Jediný vhodný kontakt sídlil v devedijské čtvrti.

Broth se na jih od řeky Teragi ohromně roztahoval. Zdálo se, že nikde nekončí.

„Hej, Pipe! Pipe Hechte! Jak se sakra máš?“

Pinkus Ghort přebíhal ulici, uskakoval před velbloudy a osly, volskými povozy, vozíky taženými psy a kozími spřeženími. Brothské ulice byly rušnější než ulice al-Qarnu. A s dvojnásobnou podestýlkou. Úklidu po dobytku bylo věnováno jen málo úsilí. Els zahlédl několik neuvěřitelných proudů hoven.

„Ghorte! Sleduješ mě?“

„Ale prdlajs, člověče. Je to čirá náhoda. Právě sem šel… Jak se sakra máš?“

„Počítám, že tak dobře, jak se dalo čekat.“

„Už tě tam dostali?“

„Tam?“

„K Bruglioniům.“

Zvědavě. „Oni tě neinformují?“

„Byl jsem mimo město. Nahoře na cestě se vyskytl problém, který potřeboval Doneto vyřešit. Přijel jsem včera v noci. Takže jsi tam?“

„Nejspíš jo. Ale mám strach, že to šlo moc snadno. Nemůžu uvěřit, že by někdo byl tak natvrdlý, jak se ti lidé chovají.“

„Tomu věřím. Tohle je město, kam se stahuje blbost. Dvě třetiny z nich si pořád myslí, že vládnou světu. V podstatě si celý tohle zatracený město strčilo hlavu do vlastní řiti.“

„Beru tě za slovo.“

„Potřebujeme vymyslet způsob komunikace.“

„Vím, kde principát bydlí.“

„Jak ti pošleme vzkaz?“

Els chvilku přemýšlel. „Nedovedu si představit situaci, kdy by to bylo potřeba. Ty jo?“

„Hm… možná máš pravdu. Ale někdy se budeš potřebovat s námi spojit. Jen abysme se navzájem informovali.“

Ghort měl pravdu. Měl být jeho očima uvnitř Donetovy domácnosti. „To by nemělo být tak těžké. Nehlídají mě zvlášť pečlivě. Moje povinnosti ještě nebyly určeny. Paludan chce uškodit Bratrstvu, protože si myslí, že zabilo jeho syny. Gervase se bojí, že by Bratrstvo mohlo napadnout rodinu Bruglioni, protože má na svědomí jeho členy.“

Ghort si prohlédl Elsovu hlavu. „Budeš něco dělat se svými vlasy?“

„Co? Proč? Jako co?“

„Polovina těch špinavejch Brothšťanů hledá cizince s dlouhými blonďatými vlasy. Dva se účastnili té katastrofy, o které jsi právě mluvil. Když k tobě přijdou blíž a budou chvíli přemýšlet, poznají, že nejsi tím, koho hledají. Ale co když narazíš na idioty?“

„Aha. Teď už chápu ty zlé pohledy.“

„Ty by v tvým případě asi nebyly lepší, i kdybys nebyl blonďák.“

„Bez pochyby. Mám něco na práci. Uvidíme se jindy.“

Na chvíli Ghort vypadal ublíženě. „Jo, jindy.“

„Pozdravuj Boa a Joea. A Železný prase.“

„Jo.“

Els odešel, než ho Ghort mohl zadržet. Principát Doneto nebude potěšen. Moc toho Ghortovi neřekl ani o rodině Bruglioni, ani o rodině Arnienů.

Ať se trochu podusí.

Els se bezcílně potuloval. Jen tak pro jistotu. Nechtěl Ghorta dovést ke svému kontaktu. Naslouchal lidem. Kromě každodenních hádek, fňukání, stížností a lhostejnosti k třenicím mocných toho mnoho nezaslechl. Politika, která byla důležitá pro ulici, začínala a končila příštím jídlem. A Barvami.

Ve vzduchu visela spousta očekávání týkající se události zvané Letní hry pro zvané, při kterých týmy závodních vozů z celé Firaldie soutěžily v ohromné vyřazovací soutěži. Tehdy se naplno projeví síla Barev.

Elsovo bloudění jej zavedlo k jižnímu břehu řeky Teragi půl míle nad místo, kde byl otec Obilade svěřen Posvátnému proudu. V předchaldarejských dobách byla řeka považována za bohyni, která ve svém lůně poskytovala útočiště davu duchů, některým docela zkaženým, kteří museli být všichni chlácholeni. Nyní byla bohyně ta tam, ale nikoli všechny temné víly, rusalky a vodní koně, kteří ji obývali.

Staří Brothšťané si ve svých vztazích se Zástupci noci vedli dobře. Celé nábřeží bylo postaveno způsobem, který prozrazoval věky úplné důvěry v to, že se řeka nevymkne kontrole. Břehy postavené z velkých bloků hladce otesaného kamene se zvedaly dost vysoko na to, aby voda mohla vystoupat dalších dvacet pět stop bez důvodu k obavám.

Els se procházel po proudu řeky na vrcholu břehů a obdivoval práci starých konstruktérů. Byl si jistý, že současní obyvatelé města by nic podobného nedokázali, i kdyby jen pro chybějící vůli a energii. Vycítil nedostatek těchto komodit v tom moderním kmeni.

Byl nadšen mosty, jak jejich počtem, tak jejich konstrukcí. Každý z nich byl monumentem, který může přetrvat věky. A nikde nebylo třeba jít déle než čtvrt míle, aby člověk mohl přejít řeku. Jak se ale ukázalo, pouze nad Castellou dollas Pontellas.

Celek byl ohromně pitoreskní. Bez záplav lidu, zvířat a povozů, které by se hnaly tím obrazem.

Els se usadil na kamenný blok nahoře na břehu, v místě, ze kterého mohl sledovat Krois na svém kamenném ostrově, Castellu dollas Pontellas a jejích šest mostů klenoucích se nad ramenem řeky, jež sloužilo jako vodní příkop, a ještě dál vlevo ohromnou masivní důstojnost paláce Chiaro, duchovního srdce episkopální odnože chaldarejství. Měl výhodné postavení, které hledali mnozí. Když se Els usadil mezi tucet spoludiváků, ocitl se s nimi v obležení pouličních prodavačů, kteří nabízeli údajné svaté památky, horké párky a sladké pečivo.

Jak tam seděl, měl ty tři skvělé stavby tak blízko na dohled, že mohl rozeznat šmouhy holubího trusu na jejich ponurých stěnách. Els poprvé ucítil jakousi úctu k západní civilizaci. Co však byly ty budovy jiného než jen úžasné pomníky dávno ztracené slávy?

Pevnost Krois uprostřed proudu stála dvanáct století. Začali ji stavět před narozením nejstaršího chaldarejského zakladatele. Její stavba byla nařízena brothským císařem, který neměl zájem stát se obětí chátry poté, co takový osud postihl několik jeho bezprostředních předchůdců. Pozdější císař na konci dnů Staré říše odkázal Krois církvi.

Bylo to první dědictví z tisíce, které bylo odpovědné za vznik šílené směsi států tvořících současnou Firaldii.

Els sledoval čluny a bárky, jak plují tam a zpět, a užíval si drobné změny ve výhledu, jak se slunce sunulo k západu a světlo se měnilo a postupně zlátlo.

„Piper Hecht?“

Els sebou trhl, otočil se směrem k nečekanému hlasu a všiml si, že ostatní přihlížející zmizeli.

„Svatý Eisi,“ zachrochtal někdo. „Tenhle týpek je ale nervózní.“

Els stál tváří v tvář čtyřem ozbrojeným mužům, z nichž jednoho poznal. „Seržant Bechter? Pořádně jste mne vyděsili, takhle se připlížit. Takže jste měl štěstí. Dostali jste se ven s Drockerem?“

„Já přežil. Ty evidentně taky.“

„Já unikl s principátem Donetem. Chytili nás Hanselovi muži někde v Ormiendenu. Byli jsme zavření v Plemenze, dokud se Sublim nerozhodl svého bratrance vyplatit. Co se děje?“

„Přišlo hlášení, že nějaký blonďatý cizinec si prohlíží Castellu. Poslali nás, abychom to zkontrolovali.“

„Jen jsem si vychutnával vyhlídku. Hele, jen se na to koukni. Co se děje? Proč ta paranoia?“

„Jak dlouho tu jsi? V Brothu, ne na tomhle šutru.“

„Deset, dvanáct dní. Nějak mi to splývá dohromady. Dneska jsem se poprvé dostal ven sám. Odpočíval jsem, díval se po loďkách a vzpomínal na domov. Je na tom něco špatně?“

„Slyšel jsi o tom, že docela nedávno někdo zavraždil několik vojáků Bratrstva?“

Els si sedl zpět na kamenný blok. „Sedni si ke mně. Zavzpomínáme na všechnu tu srandu, co jsme si užili s kacíři v Conneku.“

Bechterovi to došlo. Přistoupil a sedl si. „Nevíš, co se tady děje, co?“

„No, nejspíš ne. Místní politika je tak trochu nepochopitelná. Moc mi nedává smysl.“

„Jedna rada z úcty ke starým časům, Hechte. Nedělejme ze sebe navzájem voly.“

„Ale, to vůbec nezní dobře.“

„No tak, je to o moc lepší, než kdybys byl ten chlap, v kterého jsme doufali, že tu najdeme.“

Els se rychle ohlédl. „Musíš tady zůstat? Nemůžeme si promluvit, jen ty a já?“

Po chvilce zvažování Bechter řekl: „Risknu to s tebou, Hechte.“

~ ~ ~

Když se Els vrátil do citadely Bruglioniů, vyhledal Paludana a Gervase Saludu. „Myslím, že se mi podařil dobrý tah. Doufám, že nejste tolik zaujatí válkou, abych vás rozčílil.“

„Řekni, o co jde,“ vyzval ho Paludan. Měl špatnou náladu, což odpovídalo jeho přirozenosti.

„Narazil jsem na někoho, koho znám z connekského tažení. Patří k Bratrstvu války. Mluvili jsme spolu. Vyložil jsem mu názor Bruglioniů na to, co se stalo té noci, kdy byl unesen Rodrigo Cologni.“

Paludan vypadal zmateně, Gervase ohromeně. „Pokračuj, stvořiteli zázraků.“ Myslel to sarkasticky, nebo upřímně?

„Událo se to takhle.“ Els do posledního nejnudnějšího detailu popsal, co dělal, aniž se ovšem zmínil o Pinkusi Ghortovi. „Bechter je navzdory členství v Bratrstvu dobrý chlap. Dá se mu věřit. Řekl jsem mu, jak situaci vnímáme my. On mi prozradil jejich verzi. Ukázalo se, že nejvíce je zajímá, jak se dostat na kobylku nějakým tajemným blonďatým cizincům. Mysleli si, že by Bruglioniové mohli ty cizince skrývat. Uvedl jsem to Bechterovi na správnou míru. Věřil mi, protože se známe z Conneku.“

Jak Paludan, tak Gervase se zachmuřili.

Els jim řekl: „Vzpomeňte si, jak jsem navrhoval, abychom jim vydali ty muže, které jste najali.“

Gervase zavrčel: „Zásah, Hechte.“

„Bratrstvo chce jen ty dva muže. Kdybyste jim o nich mohli říci něco víc, byl by mezi vámi mír.“

„A z nebe sestoupí samotný pán bůh a políbí nás na rty – předtím, než nás povalí a důkladně ojebe do řití,“ řekl Gervase.

„Bez pochyb, ale ne dnes. Koukejte, je to cesta z problémů.“

„Až moc příhodná. Poprvé na procházce ve městě a narazíš přímo na starýho kamaráda z války.“

„Věříš v boha, Gervasi?“

„Přesně tolik, kolik potřebuju, abych se protloukl.“

„To jsem si myslel. Já zrovna tak. Ale zjistil jsem, že nikdy neškodí, když předpokládáš, že si s našimi životy zahrává Vůle noci.“

„Tvrdíš, že nás ovládají nadpřirozené síly?“

„Vždycky. A v tomhle případě ještě víc. Proč by jinak Bratrstvo nedokázalo ty muže najít? Bechter říkal, že se pořád hlásí svědkové, kteří je viděli, ale při bližším zkoumání po nich není ani stopy. Tam, odkud pocházím, si myslíme, že to znamená, že jsou pod ochranou Zástupců noci. Ani samotné Kolegium nemusí být schopné je vyslídit.“

„Ale Kolegiu je to jedno. Zrovna teď. Navrhuješ, abychom se pokusili o smír s Bratrstvem?“ Els se domníval, že to dostatečně vyjasnil. „Nemáte co ztratit.“

~ ~ ~

Els se cítil dobře. Měl za sebou úspěšný den. Stal se užitečným, ačkoli Paludan ještě nebyl připraven to vnímat.

V ideálním světě by už všechny přesvědčil, že odvádí skvělou práci. Čímž by si získal důvěru. Ale nastolení míru mezi brothskými frakcemi by neposloužilo potřebám Dreangeru.

Els byl ubytován v jedné velké místnosti rozdělené do tří částí zavěšenými rohožemi. Ke spaní neměl větší prostor než mnišskou celu. Polo spal v ještě menším místě za jejich společnými prostorami. Ty zabíraly polovinu celkového místa. Dělící rohože byly staré a rozškubané a neposkytovaly téměř žádné soukromí. Přesto udržovaly

trochu tepla z ohřívací nádoby na dřevěné uhlí, která byla umístěna v centrálním prostoru. Els vešel dovnitř z chodby. „Polo? Jsi tu?“

Za Polovými rohožemi někdo zabručel. „Ano, pane. Kolik je hodin? Co potřebujete?“

„Vzdálil ses odsud, když jsem byl pryč?“

„Šel jsem pro uhlí, svíčky, inkoust, pera a další věci. Jak jste nařídil. Nesehnal jsem papír. Výrobci papíru na náměstí Naftali zrovna došel.“ Polo vystrčil hlavu mezerou mezi rohožemi.

„Nemusíš vstávat. Ptám se, protože se mi někdo hrabal ve věcech. Ale asi nic nechybí.“

Po zvuku, který zněl jako myší pištění, Polo zažertoval: „Ztráceli čas, co?“

„Jo, jdu do postele.“

Els se uložil na tvrdý slamník, plachtovinový pytel naplněný pšeničnými a ovesnými plevami. Dumal o Polově odpovědi.

Nezdála se mu přiměřená, za předpokladu, že to pro něj byla novinka.

~ ~ ~

Paludan a Gervase Saluda nevěděli, co mají Elsovi uložit za práci. Cítili potřebu něco udělat. Najmout ho se samo nabídlo. Ale neexistoval způsob, jak by mohl nahradit všechny nájemné bojovníky, kteří dezertovali.

Els žádal, aby mu určili povinnosti. Bylo mu řečeno, že má chránit dům. Bez jakéhokoli upřesnění. Byl na to sám.

Toulal se po citadele a ukazoval se. Místo bylo zanedbané a špinavé. Služebnictvo bylo líné a nepořádné.

Polo se většinou zdržoval poblíž. Els ho nechal štípnout papír z rodinné obchodní kanceláře. Vytvořili tabulku, kdo za co zodpovídá. Kdo čemu poroučí. Els byl energický organizátor, přestože tuhle stránku vojenského řemesla neměl v oblibě. Nyní se do toho pustil.

Citadela Bruglioniů byla velmi rozlehlá. A pro obranné účely špatně navržená. Ačkoli to, co bylo vidět za obvodovými zdmi, bylo odrazující. Tam kde gargoylové a ostatní dekorace ještě neopadaly. Uvnitř zdí byly ještě další budovy. Stáje, kůlny na nářadí a tak dále. Hlavní budova obsahovala sto dvacet místností ve čtyřech podlažích.

Jen málo jich, kromě přízemí, bylo velkých nebo výstavných. Současní majitelé neholdovali okázalému vzhledu. Rodina si to nemohla dovolit.

Za Paludana žila rodina jen ze setrvačnosti a minulosti. Nebyl hloupý, ale postrádal elán. Spokojil se s životem, který plynul okolo něj. Pokud v něm nevzplanul vztek. Pak se dokázal dopustit chyb. Jako například pokusit se nastrojit únos a záchranu.

Po dvou dnech posuzování, od kterého se odpoutal jen za účelem výcviku mladých Bruglioniů v používání zbraní, si Els svolal starší členy služebnictva do kuchyně. Devět se jich uráčilo objevit spolu s několika čumily.

Jeden z těch devíti velel čtyřem mužům, kteří hlídali dvě brány používané ke vstupu a odchodu z citadely. Els mu řekl: „Pane Caniglio, vy a vaši muži zítra nedovolíte panu Copriovi, panu Graziovi a panu Vergaovi vstoupit do citadely.“ Jen hrstka služebnictva žila přímo v domě. Paludan je nechtěl živit a ubytovávat a zároveň platit. „Už tu nepracují. Zbytek z vás si to rozmyslí. Zítra mi dáte vědět. Pane Natto? Chcete si na vlastní kůži vyzkoušet trh s prací? Ne? Pane Montale. Pochopil jsem, že vybíráte nové zaměstnance, když jsou potřeba.“

„Hm… Ano, pane. Pro domácnost. Ne pro účely obchodu nebo pro cokoli, co souvisí se zbraněmi a osobní ochranou.“

„Brzy budou potřeba noví zaměstnanci. Budeme se zbavovat těch, co nic nedělají. Kolik tu máte příbuzných? Dělá z nich vůbec někdo něco?“

Montale se vytáčel a kroutil a chodil kolem horké kaše. Els ho přerušil. „O svou práci nepřijdou, pokud ji opravdu dělají. Chce se někdo se mnou hádat, že tohle místo není brloh, kde se každý jen válí? Změníme to. Máme dost lidí. Začíná se dnes. Každý, kdo se dosud jenom vezl a nechce o ten požitek přijít, může následovat pana Copriu, pana Graziu a pana Vergau. My o vlku, a tady je pan Grazia.“

Grazia byl malý tlustý muž s tlustými rty a přirozenou tonzurou. Ta trocha vlasů, která mu zbývala, byla rudá, lehce prokvetlá šedí. Vtipálci se dohadovali, jestli jeho vlasy zmizí dříve, než zešediví.

Grazia odfukoval: „Omlouvám se, jdu pozdě. Měli jsme problémy.“

Nějaký slídil ho stačil varovat.

„Lépe později než vůbec.“ Ten cizinec měl v úmyslu zbavit Graziu jeho práce tak jako tak. „Až tady skončíme, projdeme si vaše knihy. Nějak se nám nedaří hospodařit s naším rozpočtem.“

Grazia ztratil barvu.

„Pane Negrone. Pane Pagani. Úklid a údržba zřejmě spadá pod váš dohled. Rychle mi poraďte, jak se dá tohle místo uklidit, pospravovat a vymalovat, když zaměstnáte bandu povalečů, která je zvyklá si za svůj plat zdřímnout a věnovat se desetihodinovým směnám v hraní karet. Paní Ristoti?“

Jídlo této kuchařky bylo jediným světlým bodem, který Els vypátral. Řekla: „Říkejte mi Carina. Měla bych pár nápadů.“

„Skvěle, paní Ristoti. Pro všechny. Budeme k sobě navzájem formálnější. To dá naší práci obchodní základy. Nyní, madam, vaše nápady, prosím.“

V oblasti ovládání služebnictva paní Ristoti prokázala genialitu polního maršálka.

Els jí dal tři minuty. „Výborně. Budete tu velet všemu. Dokážete to zvládnout současně s kuchyní? Pan Negrone? Chcete něco dodat?“

Els dal Negronovi stejný prostor k vyjádření. Pak řekl: „Jinými slovy nemáte žádné návrhy. Pouze máte výhrady k návrhům paní Ristoti, protože je žena.“

„Špatně to vykládáte…“

„Nebudeme chodit kolem horké kaše. Pane Grazio, domnívám se, že víte, kolik si kdo vydělává. Kolik pan Negrone nepřinese domů, když se stane nezaměstnaným?“

Než stačil Grazia odpovědět, Negrone cosi zamumlal.

Els řekl: „Nepřipustím další debatu. Jestli si myslíte, že víte, jak to dělat lépe, řekněte mi to. Přesvědčte mě. Když nebudou lidé chtít spolupracovat, řekněte mi to. Zlomím pár rukou a nakopu jim zadky. Nebo přikáži panu Canigliovi, aby je nevpustil dovnitř. Takže začneme. Běžte vymyslet, jak tyhle trosky přizpůsobit, aby byly vhodné k obývání lidmi. Vy ne, pane Grazio. Vy zůstanete se mnou.“

Pan Grazia z toho neměl žádnou radost.

Později mu Els řekl: „Pane Grazio, jsem si jistý, že o otci Obiladem jste slyšel všechno.“

„Ano.“

„Víte o tom, že Paludan Bruglioni má tendenci přehánět, když se rozčilí?“

„Ano, pane.“

„Najděte způsob, jak dostat ty peníze nazpět. Prozatím tady budete můj člověk číslo jedna. Protože mám vaše koule připravené ve svěráku.“

„Ano, pane.“

„Doufám, že ostatní budou také tak rozumní. Dejte se do práce, pane Grazio.“

Els zamířil do kuchyně. Polo už tam byl a poslouchal tu ženskou, Ristotiovou.

Caniglia a ještě jeden muž mu vstoupili do cesty. Jejich výraz byl tak temný, až se bál, že se chystají provést něco hloupého. Ale Caniglia řekl: „Nějaký posel vám nechal zprávu u Diana.“

Druhý muž mu podal složené psaní. „Vidím, že pečeť odpadla,“ řekl Els.

Caniglia zavrčel.

„Proč tak vztekle?“ zeptal se Els.

„Pár lidí, které jste nám zakázal vpustit, bylo sprostých, když jsem jim to řekl. Povídali, že zítra to bude mnohem horší, když je nepustím dovnitř.“

„S tím si poradím.“

Canigliovi to náladu nezlepšilo. Nebyla to odpověď, kterou si přál slyšet.

~ ~ ~

„Od koho je ten dopis?“ ptal se Polo. Els se posadil zády ke zdi ve společném prostoru jejich ubikace.

„Od ženy, kterou jsem poznal kdysi dávno, Anny Mozilly. Vdovy, která se před pár měsíci přestěhovala do Brothu. Doslechla se, že jsem tady. Chce, abych věděl, že je tady taky. Hádám, že to znamená, že už po mně nešílí.“

Polo se zasmál: „Je to dobrý příběh?“

„Ani ne. Je vdova, ale moc mladá na to, aby se vzdala intimnějších praktik manželství. Aspoň byla a ještě být musí.“

„Představuje její objevení problém?“

„Pochybuji. Spíš naopak, doufám.“

~ ~ ~

„Otevři,“ řekl Els Canigliovi. „Podíváme se, kdo přišel včas do práce.“

Caniglia otevřel branku pro služebnictvo, která nebyla zavřená a zamknutá celé roky. Dokonce ani po zradě otce Obiladeho. Paludan byl skoro úmyslně slepý ke všemu, co nechtěl, aby byla pravda.

Caniglia a mladý Diano udělali prohlídku, umožňovali vstoupit jen jednomu zaměstnanci najednou. Každého zběžně prohlédli, aby zkontrolovali, co nese. Elsovi tak prozradili, že v minulosti často mhouřili oči. A když zaměstnanci odcházeli, tak byli asi úplně slepí.

Els si přál, aby lépe rozuměl účetnictví. Knihy pana Grazii zcela jistě obsahovaly více zničujících důkazů, než kolik jich byl sám schopen vyšťourat.

Jak by k tomu přistoupil Paludan? Vypadal na ten druh člověka, který pohrdal gramotností a počty. Ačkoli takový postoj byl méně rozšířený, než Els na základě svých předchozích zkušeností s Arnhanďany ve Svatých zemích očekával. Když jste tam potřebovali něco přečíst, napsat nebo spočítat, chytili jste Deva procházejícího kolem.

Kam zapadal Gervase Saluda? Mohl brát úplatky? Dělo se to v každém paláci a větší domácnosti v Elsově konci světa.

„Kdo je to?“ zeptal se Els. Pohledný mladý muž nesoucí náklad nářadí se trmácel branou.

Caniglia odpověděl: „Marco Demetrius, tesař a truhlář. Je příbuzný kuchařky. Objeví se vždycky, když je potřeba nějaká práce se dřevem. Je dobrý. A dobrý pracant.“

„Takže pro něj poslala paní Ristoti.“ Šéfka kuchyně málokdy odcházela z citadely, přestože v ní oficiálně nebydlela.

Dovnitř se pokoušeli dostat Copria a Verga, jeden hned za druhým. Els pronesl: „Pane Vergo, zdá se, že jste zapomněl, že už

tady nepracujete. Neztrapňujte se. Vy a pan Copria by jste se měli omluvit lidem za vámi, že je zdržujete, a potom odejít.“

Verga zavrčel: „Uhněte z cesty. Na tohle nemáte právo.“

Els Vergu zasáhl žebra lámajícím úderem. Verga padl na kolena, zoufale lapal po dechu a snažil se udržet při vědomí.

„Už tady nepracujete,“ řekl Els.

Copria byl méně zuřivý. Pomohl Vergovi vstát a odešli.

Els doufal, že to byla dostatečná lekce. Canigliovi řekl: „Chci vědět, kdo přijde pozdě. Od zítřka se brána zavírá deset minut po otevření. Opozdilci nebudou vpuštěni a nedostanou zaplaceno.“

~ ~ ~

Anna Mozilla koupila malý domek dosti podobný tomu, který užívala v Sonse. Els vyšplhal po předním schodišti. Použil klepadlo. Anna otevřela skoro okamžitě. Vypadala přesně tak jako v Sonse.

„Někdo tě sledoval.“

„Ano, ale je neschopný.“

„Dovolil jsi mu, aby se tě držel?“

„Ano.“

„Proč?“

„Mluvil jsem o tobě jako o bývalé milence. Tvůj dopis někdo četl dřív, než se dostal ke mně.“

Důvěrně k němu přistoupila a zatáhla ho do domu. „Proto jsem psala tak obecně. Myslela jsem, že je to nejlepší způsob, jak se vyjádřit.“

Přestože dveře byly zavřené a nikde žádní svědci, Anna neustoupila. Ani Els ji neodstrčil. Blízkost ženy mu dělala dobře. Přestože byla o deset let starší. A nebyla jeho ženou.

„Chovali jsme se předtím zcela obchodně, úplně profesionálně,“ řekla Anna Mozilla. „Potom jsem se kvůli tomu trápila. Ale požádali mě, abych se přesunula sem. Trvalo ti to dlouho, než jsi dorazil. Měla jsem až moc času k přemýšlení.“

Els neodpovídal. Věděl, že na to, co by měl udělat, se prostě nedá tlačit.

„Nebyl by to hřích, Fraine.“ Els si říkal v Sonse Frain Dorao. „Jsem nevěřící.“

Takže tomu rozuměla.

Takový byl výklad Zákona uvedeného v Písmu. Když nebyla žena pramánka, nejednalo se o cizoložství.

Els necouvl. Ani nezaútočil, přestože mu otevřela bránu. Nechal veškerou iniciativu v jejích rukou.

Její ruce se ukázaly být schopnými, i když zpočátku váhavými.

~ ~ ~

Els večeřel v kuchyni, aby se mohl bavit s paní Ristoti. „Setkala jste se s mnoha překážkami?“

„S méně, než jsem čekala. Vyděsil jste je. Ta událost u zadní brány je přesvědčila, že to myslíte vážně.“

„Jak to myslíte?“

„Že to míníte smrtelně vážně.“

„To ano.“

„Proč?“

„Chci si udržet práci. Přišel jsem do Brothu, abych byl v centru dění. Potřebuji stálou práci.“

„Moji příbuzní sloužili mocným rodinám celou dobu už od časů říše. Jedna perla moudrosti vytržená z té historie říká, že každý dům odráží nitro svého pána.“

„To znamená, že tohle místo se rozpadá a služebnictvo je lajdácké kvůli tomu, jaký je Paludan Bruglioni?“

„Ano. Paludanovi se dům v tomhle stavu nelíbí. Ale stálo by ho příliš problémů, kdyby bojoval s nocí.“

„Hm?“

„Ach. Nemyslela jsem to v nadpřirozeném smyslu. Jen duchovně. Tak, že noc tu bude vždy, bez ohledu na to, jak moc s ní bojujete. Tak proč se tím zatěžovat? Proč se potýkat se vší tou frustrací?“

„Rozumím. Existuje něco, co můžu Paludanovi a Gervasovi ukázat, až se konečně rozhodnou, že potřebují vědět, o čem je všechen tenhle rámus?“

„Bude existovat.“

„Jak si myslíte, že se s tím vyrovná Saluda?“

„Proč se ptáte?“

„Má Saluda osobní zájem na tom, aby věci zůstaly tak, jak jsou? Bere nějaké úplatky? Nenašel jsem žádné důkazy, ale vypadá to tak.“

Ten nápad kuchařku překvapil. „To si nemyslím. Ne že by nemohl. Kdyby ho to napadlo.“

„Ale mohl mít zájem?“

„Možná. Jenže se cítí víc Bruglioni než zbytek rodiny, který uprchl na venkov. A ti se nechtějí vrátit.“

Els to samé slyšel od Pola.

„Tak to chodí. Dá se s tím něco dělat. Pokračujte. A na jděte mi pár potížistů, které bych mohl vyhodit. Aby ostatní nezapomněli, že jsou nahraditelní.“

Els našel Pola s panem Graziou. Polo hlásil: „Provádělo se tu velmi tvořivé účetnictví. Paludan Bruglioni utrácí ročně třicet tisíc dukátů a nedostává za to ani polovinu odpovídajících služeb. Většinou jsou to platby lidem, kteří neexistují, za práci, která se neudělá, a obchodníkům za zboží, které se sem nikdy nedostane.“

„Rozumím. Pane Grazio! Myslel jste si, že si toho nikdo nikdy nevšimne?“

Grazia pokrčil rameny. Jako mnoho jiných, přistižených v podobné situaci, neměl ani ponětí, proč neuvážil možné následky.

Els se zeptal: „Polo, sehnal jsi mi ten papír?“

„Ne, pořád zkouším obchody na náměstí Naftali. Nemají nic na prodej. Neměl jsem čas zajít do devedijské čtvrti.“

„Seženu si ho sám. Udržuj pana Graziu v poklusu.“ Els poklepal Graziu po rameni. „Impozantní představivost, pane. Vskutku impozantní.“

„Neřeknete to Paludanovi?“

„Ne, dokud mi budete horlivě pomáhat s uvedením tohohle místa do pořádku. Ale jen trochu povolíte nebo zase zabořite svůj zobák do kasičky, a můžete se spolehnout, že se setkáte s otcem Obiladem a budete si moci vyměnit zkušenosti.“

~ ~ ~

Els se snažil vyhnout používání vstupu pro služebnictvo. Nefungovalo to. Přesto se na něj někdo pověsil.

Chvíli se staral o to, kdo a proč, a potom se rozhodl, že na tom nezáleží. Byli jen dva a byli neobratní. Setřásl je poblíž domu Anny Mozilly. Myšlenky na Annu jej na chvíli rozptýlily. Zamířil do devedijské čtvrti.

Devedijští starší v Brothu připouštěli, že ve městě žije dvacet tisíc Devů. Říkalo se, že jich je několikrát více. Kdyby to byla pravda, pak by v sídle nepřátelské episkopální víry žilo více Devů než ve Svatých zemích. Ale v Surietu města neměla kam růst s výjimkou pobřeží Matky moří. Pobřeží, na kterém nájezdníci ze západu založili svá křižácká knížectví a království.

V diaspoře žilo mnohokrát více devedijců, než jich zůstávalo usedlých v té šílené zemi, která je zrodila.

Els si opakovaně neúspěšně snažil představit, jaké to musí být žít v těch šílených oblastech mezi studnami Ihrianu, kde magie neustále vyvěrá ze země, obaluje vše kolem, rodí zlovolné nové démony, krmí Zástupce noci a jakousi náhodou vyzařuje onu jedinou sílu, která drží led na uzdě.

I dnes by mnoho v domovině narozených devedijců zcela ochotně opustilo Suriet a přenechalo ho k zahnízdění chaldarejským dobyvatelům, stejně jako pramánským osvoboditelům. Nebo možná naopak.

Ať si navzájem rozmlátí hlavy uprostřed záplavy z pramenů magie. Jednoho dne, On, jehož jméno je množství, očistí zemi od všech, kromě Vyvolených.

Aaron, Eis, Kelam a ostatní proroci, kteří položili základy arianismu, jenž se vyvinul v chaldarejství, sami odešli ze Svatých zemí ihned, jakmile je jejich kázání a zjevování pravdy obdařilo dostatečnými dary, aby mohli cestovat bez toho, že by museli spát pod mosty. Rozptýlili se po Brothské říši a předávali svůj vzkaz především těm, jejichž životy sestávaly hlavně ze zoufalství.

Kázání, svědčení a konání zázraků – většina se toho odehrála daleko od studní Ihrianu, v provinciích, které jsou nyní součástí Lucidie nebo Východní říše.

Jak se Els pohyboval směrem na jih, začal pociťovat silné elektrizující napětí. Stalo se něco důležitého. Něco ještě většího

viselo ve vzduchu. Hrozivé rozměry té události znepokojovaly každého.

Elsovi na jeho otázky nikdo neodpovídal. Vůči blonďatým cizincům panovaly značné předsudky.

Jeho devedijský kontakt mu mohl podat vysvětlení.

Přestože nehrozil déšť, Devové a dainshausové pobíhali v splašeném spěchu, jako by se snažili vyřídit záležitosti toho dne dříve, než přijde špatné počasí.

Els vstoupil do mrňavého obchodu výrobce papíru. Značka na mistrových výrobcích jej prohlašovala za zdroj nejlepšího papíru v Brothu. Typický drobný starý Dev, ohnutý, opírající se o hůl, rysy tváře skryté v houštině drátovitých šedých chlupů, přišel zezadu v odpověď na zvonek, který Els rozezněl, když otevřel vstupní dveře. Obchodníka provázel zápach chemikálií.

„Jak mohu…?“ zeptal se drobný mužík, jak nutil hlavu pohlédnout vzhůru. Otázku nedokončil.

„Chci koupit papír, nesbírám hlavy. Chci levný, na běžnou práci. Dvacet archů. Pak chci lepší kvalitu vhodnou na trvalé záznamy a dopisy, které mají přežít cestu na dlouhé vzdálenosti. Zase dvacet standardních archů. A nakonec chci několik vymazatelných pergamenů nebo průsvitných papírů, jaké používají studenti.“

Starý muž našel řeč. „To je zvířecí produkt, nikoli papír, ačkoli obvykle ho také míváme. Potřebujete speciální inkoust, mazací houbu, brusný kámen, odstraňovač inkoustu a halmaskou hlínu. Plus kaligrafické štětce.“

„Ty věci chci taky nakoupit.“

„Nic z toho nemáme.“

„To není problém. Zdá se, že v Brothu je nedostatek papíru. Půjdu obchod od obchodu, dokud všechno neseženu.“

„Můžete za všechno zaplatit?“

„Jistě. Máte se mnou problém? Nechcete se mnou obchodovat?“

„Vůbec ne, pane. Je to skvělý obchod. Můj největší za poslední týdny. To jen, že nevidíme často lidi jako vás tady ve čtvrti. Dvacet archů balicí kvality, dvacet výběrové?“

„Balicí?“

Stařík pokrčil rameny. „Nikdo už neví, proč se jí tak říká. Je to ta vaše pracovní kvalita. Nejlevnější papír.“

„Rozumím.“

„A kolik toho na vícero použití?“

„Šest archů složených na standardní rozměr dvojitých cvičebních archů. Jeden pro mě a po jednom pro mé studenty.“

„Studenty? Och… to nic. To není moje věc. Mám na skladu tři. Vím, kde dostanete zbytek. A pomůcky, které k tomu potřebujete.“

„Dobře.“

„Pošlu vnuky, aby to sem přinesli. Ušetří vám to pobíhání po obchodech.“

Els se zamračil.

„Ach. Ne, pane. Nebude vás to stát nic navíc.“ Shrbený mužík se naklonil blíž a svěřil se: „Zaplatí mi provizi. Protože vědí, že můžu poslat chlapce jinam. Je to jen rozšíření dobré vůle a laskavosti.“

„Dobře tedy,“ řekl Els. „Dnes už jsem se dost nachodil. A musím se ještě vrátit domů.“

Stařík zakřičel v místním dialektu exilové melhaičtiny, dobře okořeněné firaldijskými odvozeninami.

Els mluvil trochu surietskou melhaičtinou a dostatečně její příbuznou peqaadštinou, aby se domluvil s příslušníky toho kmene. Rozuměl polovině toho, co slyšel. Stařík nařizoval poshánět Elsův nákup a pak vydal příkaz, že komusi jménem Pinan Talab má být sděleno, že v obchodě s papírem Luca Farady je blonďatý cizinec. Zatímco stařík švitořil, přehlídka chlapců ze zadní části obchodu se rychle Elsovi ukláněla a pak vybíhala předními dveřmi. Každý za sebou zanechával výbuch chemického zápachu, příchuť síry, kterou si Els s výrobou papíru spojoval už od dětství.

Ten pach vyvolal vzpomínky na tu dávnou dobu, než byl prodán Shalugům. Ačkoli ony vzpomínky byly sotva něčím větším než jen nostalgickou náladou.

Stařík nabízel spoustu rozptylujícího štěbetání, k Elsovi mluvil firaldijsky, když zrovna nedával instrukce svým potomkům, a někdy měnil jazyk uprostřed věty. V návalu zlomyslnosti se Els zeptal: „Proč by se měl Pinan Talab zajímat o druh papíru, který kupuje chaldarejec?“

Na chvilku se zdálo, že vysloužilý výrobce papíru vydechne naposledy hrůzou. Pak jen tiše na Else zíral, rozrušený a vystrašený.

„Můj papír. Neměl bys ho připravit, než dostaneš od Talaba odpověď?“

„Je divná doba, pane. Například většina Brothu je posedlá cizinci s blonďatými vlasy. Nás se to nijak nedotýká, ale přesto na to musíme brát ohledy – jestli jste ten muž, který to vzrušení způsobil.“

Els ukázal hloupý bezradný výraz. „Pracuji pro rodinu Bruglioni. Všichni jste tak napěnění kvůli chlapům, kteří podle vás pracovali pro nás, ale ve skutečnosti dělali pro kněze, kterého na nás nasadilo Bratrstvo války? Pěkná legrace, co? Ti chlapi, když je kněz vypustil, šli a zabili osm nebo deset těch, pro které kněz špehoval.“

Stařík nebyl pobavený. Jeho vnuci se začali vracet. Jak odkládali nákupy, spěchali do zadních místností obchodu. Každý průchod uvolnil další obláček chemikáliemi obtíženého vzduchu.

Els si byl na pozoru před zradou – i když si neuměl představit, proč by se ti lidé obtěžovali. Ale nic se nestalo. Vnuci se vrátili. Nákupy se nahromadily. Brzy bylo všechno, o co Els požádal, připraveno. „Výborně, doporučím vás každému, kdo bude shánět papír.“

„To je od vás laskavé, pane. Řekněte jim, ať se zásobí teď. Jak začne válka, vojáci poberou veškerou výrobu.“

„Válka? Jaká válka?“

„Vy jste o tom neslyšel?“

„Zřejmě ne. Většinou jsem zavřený uvnitř citadely Brugioniů. Když vyjdu ven, lidé se mnou nemluví, protože mám blonďaté vlasy. Co se děje?“

„Piráti. Včera provedli masivní nájezd. Proti Starpliru. Zmasakrovali kněze, jeptišky a učence a vyplenili všechno, co dokázali pobrat. Povraždili i většinu obyvatel města. Švadrona císařské jízdy, která mířila do Alamedíny, pobila opozdilce. Zachránila pár lidí, které ještě piráti nestačili najít.“ Staříkova tvář ztmavla, když neštěstí popisoval.

Starplir přemýšlel Els. Přímo do vnitrozemí od pobřeží, jižně od ústí Teragi. Neopevněné. Tisíce obyvatel, většinou mniši, jeptišky a svatí učenci. Hlavní průmysl; kláštery a náboženské vzdělávání.

Starplir se prohlašoval za přední univerzitu episkopálního chaldarejství. A drobná devedijská kolonie, kde se učilo umění, které té rase šlo tak samozřejmě.

„Rozumím.“

„Říká se, že patriarcha svolá Kolegium a bude žádat křížovou výpravu proti Calziru.“

„Jestli se ptáš mě, je načase.“ Els přistoupil na jeho proměnu. Stařík rovnal nákupy do pytle, který možná v předcházejících inkarnacích obsahoval rýži. „Měl jsi tam rodinu?“

„My jsme všichni rodina.“

Když odcházel, zápasil Els se smíšenými pocity. Episkopální křížová výprava proti Calziru poslouží Dreangeru lépe než výprava proti kacířům v Conneku. Zaměstná Sublima mnohem déle a nebude z ní ani dukát zisku. Calzir se mohl udržet tak dlouho, dokud by Sublima neodvolala zima. Nebo by ho výprava mohla zruinovat.

Ale Calziřané byli pramáni.

Ne moc chytří pramáni. Jaké zatemnění mysli je vedlo k něčemu tak šílenému, že povraždili veškeré obyvatelstvo Starpliru?

Zlé síly byly v činnosti.

„Kapitáne.“

Tichý hlas přišel ze stínu stopu široké mezery mezi budovami. Els by nereagoval, kdyby mu hlas nebyl povědomý. V mezeře se skrývala vlasatá drobná postava. „Gledius Stewpo? Co tady děláš?“

„Tohle není místo k rozhovoru. Pojďte za mnou.“ Stewpo vyskočil ven a spěchal po ulici, komický ve svém úsilí nevypadat tajnůstkářsky. Co by stálo více za povšimnutí než plížící se trpaslík?

Els ho následoval vydaný napospas myšlenkám a dotazům. Nejprve válka. Teď Gledius Stewpo.

~ ~ ~

„Vy máte nepřirozenou vášeň pro díry v zemi,“ řekl Els Stewpovi.

„Proto se mluví o devském podzemí.“

„Cha! Cha!“

„Když s tebou jednají jako s obtížným hmyzem, začneš k přežití používat strategie obtížného hmyzu.“ Stewpo Else zavedl do změti

chodeb pod devedijskou čtvrtí. Tvrdil, že chodby pocházejí už z doby říše. Tehdejší Devové je používali k ukrývání uprchlých bratří, zotročených ve Svatých zemích. „Ale nejsou tu jen pro Devy, kapitáne. V Brothu má každý svůj tajný sklep a ukrytý podzemní svět. Původní chaldarejci, ariáni, měli síť tunelů, tajných místností a modliteben pod celým městem. Víme, že tu stále jsou, protože neustále dochází k závalům."

V úkrytu, velmi podobnému úkrytu v Sonse, se setkali se čtyřmi devedijci. Dokonce i zemina páchla podobně. Dva muže Els poznal. Stejně jako Gledius Stewpo pocházeli ze Sonsy. Zbylí dva byli představeni jako Pinan Talab a Elsův hlavní kontakt v Brothu, nějaký Shire Spereo. Spereo poznamenal: „Trvalo ti zatraceně dlouho, než ses sem dostal."

„To jsou radosti mé předstírané profese. Byl jsem půl roku za katrem."

„Tvoji chlebodárci kvůli tomu musí být naštvaní," usmál se Stewpo.

„Budou se cítit lépe, až se dozvědí o té chystané válce."

„Která zaměstná patriarchu."

„Mají v tom prsty? Co se ve skutečnosti děje?"

Devové se na sebe zmateně podívali. „Co tím chceš říci?" zeptal se Stewpo.

„Někdo musí Calzifany k tomuhle navádět. Přece nemůžou být tak hloupí, aby si mysleli, že patriarcha bude tolerovat masové plenění církevního majetku a episkopálních států."

„Vlastně si myslím, že tak hloupí *jsou*. Vědí, že kupecké republiky jsou na patriarchu naštvané a nepomůžou mu. A lodě prvních nájezdníků se téměř potopily pod tíhou naložených pokladů nevěřících. V Calziru řádí zlatá horečka. Každý, kdo má dost velkou loď, aby unesla lup, shromažďuje přátele a staré zbraně, aby zbohatl. Starplir jim může dodat dostatek kuráže, aby udeřili na opravdu velký a bohatý cíl."

„Příliš velký úspěch je může zaslepit a přestanou se soustředit pouze na Sublima a Benedokty," uvažoval Els. „Jestli se pustí do Hansela nebo některé z kupeckých republik…"

„Odnesou to,“ řekl Talab. „My to víme, ale oni ne. Calzir je až po uši v šílenství naší doby. Nechci tím říci, že jinde mají zdravý rozum, ani že kdy vládl v Calziru. Problémem té říše je nedostatek opravdové ústřední vlády.“

„Tahle situace se opakuje každých šedesát až osmdesát let od dobytí pramány,“ řekl Stewpo. „Nakonec spojená chaldarejská flotila vypálí calzirské pobřeží. Pirátství přestane – dokud neumře poslední stařec, který si bude pamatovat, jak to vše skončilo.“

„Oni si vždy myslí, že bůh je na jejich straně,“ připojil se další Dev. „Vždycky si myslí, že Firaldijci jsou příliš měkcí, než aby se pustili do boje.“

„Možná kdyby měli vzdělanější společnost…?“ poznamenal Stewpo.

„Stewpo, nezaslechl jsem, proč jsi tady v Brothu.“

„Ale jistěže zaslechl. Jen ne ode mě. Věci v Sonse šly k čertu. Bratrstvo poslalo další bandu kriminálníků z Castelly dollas Pontellas, aby pomstili toho čaroděje.“

„Tohle tě pobaví. Ten čaroděj vedl vojsko, ke kterému jsem se přidal. Nezbyla mu skoro žádná moc.“

„Dobře,“ ušklíbl se Stewpo. „Jednoho dne…“ Vzpamatoval se. „Dainshauská a devedijská komunita se rozhodly odejít ze Sonsy. Poté co zemřela polovina devedijského obyvatelstva.“

Else se to vůbec nedotklo.

„Al-Qarn s tebou není spokojený,“ řekl Stewpo.

„Jestli si někdo myslí, že by to zvládl lépe, klidně mu to přenechám.“

„Nemají představu o tom, jaká je tady realita. Ale to není podstatné. Součástí tvojí práce je, aby zdejší realitu pochopili. Nedávno mě upomínali, že jsi ještě neposlal žádné hlášení. Vědí, že jsi naživu pouze z druhotných zdrojů.“

„Bylo mi řečeno, abych podával hlášení jen tehdy, když bude co hlásit. Zatím nebylo,“ prohlásil, aniž vzal v úvahu Stewpovu poznámku o výchovném aspektu své mise.

„Lidé u moci chtějí vědět, co se děje. Musejí dělat rozhodnutí. Potřebují informace. Piští jako střelené svině, když je nemají. Ale v mém zájmu není usnadňovat jim život.“

„Rozumím,“ řekl Els. „Nepřítel tvého nepřítele je tvůj spojenec.“

„Ale nikdy ne přítel. Rozumíš?“

„Úplně. Než se začneme starat o to, jak bude vypadat konec našeho světa, musíme se zbavit hrozby na západě.“

„Možná jsi pro svoji práci příliš inteligentní,“ řekl Gledius Stewpo.

„Bezpochyby. A ty jsi pro změnu pes, který štěká na přikázání falešného boha. Přesto neukazuješ žádný stud.“

„Jen doufám, že tohle není onen konec času, kdy budeme nuceni zjistit, kdo z nás je svedený uctívač ďábla.“

„Nic z toho není důležité,“ odvětil Els. „Ne teď. Jestli Sublim vyvolá křížovou výpravu proti Calziru…“

„Kolegium bude souhlasit s trestnou výpravou proti pirátům kvůli Starpliru, ale to je vše. To je velmi zlé. Kdyby se Sublim zahrabal v Calziru, neměl by dost času ani prostoru vyvádět neplechu ve Svatých zemích.“

„Když už jsem tady, proč nesepsat zprávu, kterou bys předal dál?“ Els se nezmínil, že už předtím zprávu *poslal*. „Budu diktovat. Je to dlouhý příběh.“

Později, když byla zpráva dokončena, Els řekl: „Potřebuji ještě jednu věc. Jako pohůnek Bruglioniů. Účetního. Kouzelníka s čísly, který dokáže vyslídit účetní podvod. Bruglioniho zaměstnanci svého pána bezostyšně okrádají za pomoci účetních triků. Snažím si udělat jméno.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ přikývl Stewpo.

~ ~ ~

„Sehnal jste papír. Dobře,“ řekl Polo.

„V devské čtvrti. Ale sdělili mi, že s válkou na obzoru možná dodávky ustanou. Čekají velké zvýšení cen.“

„Ano, válka. Chtějí vás kvůli ní vidět. Hned teď.“

„Proč? Celou dobu se schovávají. Nikdy je nemůžu sehnat, když je potřebuju.“

„A to je špatně? Paludan je s vámi spokojený.“

„Opravdu? Vymýšlím vše za pochodu, Polo. Nikdy mi neřekli, co mám dělat, prostě mě najali, abych něco dělal. Takže dělám to, co

viditelně musí být uděláno. A divím se, proč druhá nejbohatší rodina v Brothu žije na smetišti. Jak si pak mohou udržet respekt? Není tady nikdo, koho by bylo třeba respektovat nebo se ho obávat. Je to snad tajemství? Říkáš, že na mě teď čekají?“

„To zrovna ne. Jsou v soukromé přijímací místnosti, hrají šachy.“

„Co mají za lubem?“

„Na chvíli se tu zastavil Divino. Může to souviset se soukromými problémy.“

„Divino? To je ten strýček v Kolegiu?“

„Ano, principát Divino Bruglioni. Nejspíš jste ho už potkal, aniž jste si uvědomil, kdo to je. Často sem chodí.“

„Vezmi ty věci do našich pokojů. Potom ať mi paní Ristoti pošle něco k snědku. Do soukromé přijímací místnosti. Celý den jsem nejedl.“

„Vy jste se neviděl se svojí přítelkyní?“

„Sháněl jsem papír. A učil jsem se vyznat ve městě.“

„Samé povinnosti, že?“

„Vždycky, Polo. Takhle to na světě chodí.“

~ ~ ~

Gervase Saluda seděl zády ke dveřím, když Els vstoupil do soukromé přijímací místnosti. Rozměry místnosti byly dvanáct stop na šestnáct, podle venkovských měřítek to byla velká místnost, ale na pracovnu v citadele Brugliониů byla malá. Bylo zde málo nábytku. Jenom šachový stůl a čtyři židle. Dvě už byly obsazené. Byl tu také krb, ale nehořel v něm oheň. Paludan Bruglioni seděl naproti Gervasovi a zuřivě se mračil na šachovnici.

„Konečně jsi tu, Hechte. Dneska ses potloukal venku, co?“

„Byl jsem v devedijské čtvrti pro papír. Potřebuji ho k výuce chlapců. Využil jsem příležitosti, abych tu část města lépe poznal.“

„Slyšel jsi, co se stalo v Starpliru?“

„Jen v hrubých rysech. Mám blonďaté vlasy. Lidé se mnou mluví jen tolik, kolik musí, aby mě připravili o peníze. Ale neslyšel jsem moc řečí o válce.“

„Nejspíš jsi neposlouchal. O válce se mluví hodně. Strýc Divino říkal, že patriarcha může vyhlásit křížovou výpravu. A Kolegium mu ji umožní.“

To Else překvapilo. „Opravdu?“

„Opravdu. Většina z nich ve Starpliru přišla o rodiny. Ale jsou tu ještě naléhavější problémy.“

„Ano?“

„Kolegium, podle Divina, sledovalo calzirské piráty poté, co přišly zprávy ze Starpliru. Piráti jsou početnější, organizovanější a více centrálně řízení, než se všichni domnívali. Nájezd na Starplir byla jen zkouška.“

„To je v tuhle chvíli velmi zneklidňující.“

„Skutečně,“ řekl Gervase Saluda. „Přitáhni si židli. Promluvíme si.“

Els udělal, co mu řekl. „Do toho.“

„Dalším cílem pirátů je Broth. Nevidí žádný důvod, proč by měli očekávat větší odpor. Jediní vojáci ve městě jsou vojáci Bratrstva. Ale právě teď jich není ani sto.“

„Calziřané to všechno vědí?“

„Ano, vědí.“

„Vědí, že my víme, že to vědí? Ne. Beru to zpět. Jsou jejich velitelé ve spojení se Zástupci noci? Napadlo by je, že někdo tady ví, co dělají?“

„Jejich vůdci… by mohli. Kolegium není žádným tajemstvím.“

„Kvůli tomu tu nejsme,“ přerušil je Paludan. „Musíme se postarat o ochranu rodiny a záchranu majetku.“

„Co tím myslíš?“

„Máme majetky po celém městě.“

„Nedokážeš zachránit všechno. Možná nezachráníš nic, když nebudeš vědět, kudy asi povedou útok. Shromáždi to zde. Všechno, co nechceš, aby bylo ukradeno nebo zničeno, a všechny, které chceš uchovat naživu. Ještě lepší by bylo přesunout se na venkov, dokud útočníci neodejdou.“

„Politicky by to nebylo nejlepší řešení,“ poznamenal Gervase.

Paludan dodal: „Jsme Bruglioniové. Máme povinnost bránit město.“

„Jak? Vaší armádou jsem já. K tomu čtyři stráže u brány a pár dětí, které ještě nevědí, jaký konec meče mají popadnout do ruky.“

„Tenhle problém mají všichni. Nejbližší patriarchova posádka je v Boberu, čtyři dny pochodu odsud. Nejbližší vojáci by tu mohli být za dva dny, ale ti jsou z císařské posádky v Gagu. Tam je ovšem císařova elita – pro případ, že by se Hansel rozhodl smést Broth z povrchu zemského.“

„Takže panuje obava, že by císařští mohli představovat větší riziko než calzirští piráti?“

„Ne,“ odfrkl si Gervase. „Ale patriarcha to tak možná vnímá.“

Paludan souhlasil. „Jestli piráti skutečně přijdou, Sublim zaleze do díry na svém ostrově a počká, až zase zmizí.“

„Nedožiji se chvíle, kdy pochopím brothskou politiku,“ řekl Els. „Přijde mi to jako obrovská příležitost pro Sublimovy nepřátele.“

„To taky je. Strýc Divino a jeho staří kamarádi to ihned využijí, když se to stane.“

„Takže obě strany mohou to znásilnění úmyslně dopustit? Jedna ze zbabělosti a druhá z politických důvodů?“

„Nevím, chci slyšet názor profesionálního vojáka.“

„Zjistím, co se dá. Á, paní Ristoti, děkuji. Ale tady jsem asi skončil, takže se najím v kuchyni.“ Podíval se na Paludana se žádostí o uvolnění. Bruglioni přikývl s temným mrakem na čele.

~ ~ ~

Els vyšel do ulic velmi brzy. Nikdo ho nesledoval. Nejdříve navštívil pevnost Arnienů, kde zvládl krátký rozhovor s Rogozem Sayagem a jeho otcem. Na chvilku se k nim připojil Inigo Arniena.

Pak se přesunul k sídlu Bronte Doneta. Spravedlivý upřímný Joe měl službu u brány. Zahnal Else dovnitř.

„Dobře tady vařej, Pipe,“ hlásil Joe. „A je toho spousta. Nejlepší kšeft, jakej sem kdy měl. Jen kdyby Ghort nebyl můj šéf. Někdy se chová jako opravdovej blbec.“

„Takoví jsou všichni důstojníci, Joe. Když musíš dostat něco použitelného z chlapů, jako je Bo, každej den, po chvíli tě to otráví.“

Joe se zasmál. „Máš recht.“

„Jak se má Železný prase?“

„Jako prase v žitě, Pipe. Je na tom dvakrát líp než já. Fakticky. Jo! Je tu kapitán Hecht.“

Pinkus Ghort bral své postavení muže číslo jedna u Bronte Doneta vážně. Šest profesionálních vojáků pro něj připravovalo plány možné reakce na předpokládaný útok Calzifanů.

„Fíha!“ žasl Els. „Já mám k dispozici stoletého starce jménem Vigo Caniglia a tři další muže bez výcviku a jen jeden z nich je dost mladý na to, aby byl k použití. K tomu nějaké děti, nejstaršímu je šestnáct.“

„Jak slýchám, Pipe, těchhle Pět rodin je zatraceně levnejch. I ty nejchudší by si mohly pořídit celej regiment, kdyby chtěly. Byli jsme blázni, když jsme si mysleli, že tady zbohatneme. I když některý z nás měli štěstí.“

„Nějaké použitelné zprávy?“ zeptal se Els. „Co mám já, je, že by piráti mohli napadnout Broth. A nikdo si nemyslí, že by se s tím dalo něco dělat. Mám za úkol říct rodině, co má udělat.“

„Víš asi tolik co já. Principát už se mnou nekamarádí. Má moc práce s plánováním komplotů a spiknutí a chlápkovi, kterej to celý nese na hřbetě, nedá nic, s čím by se dalo pracovat.“

„Mluví o tom, co podnikne jeho bratranec?“

„Ne. Ale vsadil bych všechny svoje prachy, že stáhne ocas, přečká bouřku a pak to použije jako výmluvu k vyhlášení kruciáty. Strašně moc touží po té křížové výpravě. A nestará se o to, kdo je proti. Pojď sem. Koukni na tu mapu. Kdybys byl přiblblou cháskou lupičů, který se živěj rybařením, kde bys přistál?“ Ghort měl rozbalenou pěknou mapu města.

„Neplul bych proti proudu až nahoru. Tak bych schytal palbu ze všech mostů a opevněných ostrovů.“

„Ale když se vylodíš tady dole, uvízneš na tomhle předměstí. Ulice jsou tu úzké a spletité a není tady nic, co by stálo za námahu.“

„Co je tady? Ještě jsem se nedostal po proudu až pod Castellu.“

„Pomníky, náměstí, památníky. Většinou přes sto let staré. A další náměstí. Spousta bezdomovců, protože tady není nikdo, kdo by je vyhnal. To není dobré místo k boji.“

„A co severní břeh? Přistáli by nejdříve tam?“

„A pak přecházeli přes mosty? Možná bych to zkusil, kdybych věděl, jak slabý bude odpor. Bylo by to snadné vylodění. Ale málo kořisti. Velké chrámy a majetky rodin jsou na jižním břehu.“

„Tihle Calziřané jsou převážně rybáři a pobřežní obchodníci, je to tak? Takže je to jen nahodilý dav. Mohou podlehnout panice.“

„Očekáváme, že jich bude opravdu hodně. Máš nějaké nápady?“

„Jistě. Ale nejsou lidi. Potřebovali bychom zkušené vojáky. A kromě Bratrstva tu žádní nejsou.“

„To je mi jasné, Pipe. A zvědům nepřítele taky. Ale co všichni ti bezdomovci venku na ulicích? Spousta těch chlapíků přišla do Brothu v naději, že se přidají k vojskům, která ovšem patriarcha nějak nedal dohromady.“

„Ha! Pinkusi, nejsi ani zpoloviny tak hloupý, jak předstíráš. Pojď se projít. Znám někoho v Castelle.“

„Měl bych ho taky znát?“

„Samozřejmě, je to Redfearn Bechter. Dostal se z Conneku. Tuhle jsem na něj natrefil. Mohl by tě poslouchat dostatečně dlouho, aby si myslel, žes na něco přišel.“

„Tam teď velí Grade Drocker. Má blízko k Sublimovi. Sublim možná nechce, aby se město ubránilo.“

„Drocker, jo? Myslel jsem, že číslo jedna je Hawley Quirk.“

„Sublim Quirka poslal do Runchu. Quirk mu nelezl do zadku.“

„Myslel jsem, že Bratrstvu hodně záleží na tom být svým vlastním pánem.“

„Taky jim záleží na křížových výpravách. Sublim jim slibuje, že jim nějakou věnuje. Zvláštní úřad je v jednom ohni.“

~ ~ ~

„Tohle je současný plán,“ řekl Els Paludanovi, Gervasovi a Divinu Bruglioniovi. Divino Bruglioni byl ten muž, kterého Els viděl ve společnosti Paludana a Gervase. Divino nevypadal tak staře, jak by strýček měl vypadat. „Celý den jsem běhal po všech čertech a sháněl chlapy, které znám z Conneku. Vymysleli jsme, jak zvládnout útok pirátů. Rodina Bruglioni by musela přispět čtyřmi tisíci a dvěma sty dukáty a všemi bojovníky schopnými spolupracovat s Bratrstvem. Což jsem já. Madisettiové, Arnienové a Bronte Donetova odnož

Benedoktů s tím už souhlasili. Mám za úkol zapojit rodinu Bruglioni.“

Paludan měl problémy s dýcháním. Principát seděl v klidu a pozoroval Else. Gervase zalapal po dechu. „Čtyřicet dva stovek dukátů?“

„Čtyřicet dva od každé z Pěti rodin. Plus příspěvky od církve, Bratrstva a Devů.“

„Čtyři tisíce dvě stě dukátů,“ zamumlal Paludan. „Popiš mi ten plán.“

„Tady se dostáváme do malinko trapné situace. Drocker je přesvědčen, že tady mají Calziřané spojence a zvědy.“

Strýc Divino namítl: „Skutečně mají. Sledováním jejich zvědů jsme se dozvěděli, že čaroděj jménem Masant al-Seyhan ovládá piráty. Pokračujte, kapitáne Hechte.“

„Kvůli oněm špehům Drocker nechce, aby se o tom plánu mluvilo. Vím, že se vám to nelíbí, ale musí to tak být. Vysvětlím vám to, principáte. Ale pouze tehdy, pokud Paludan nepřijme mé slovo, že je nezbytné úplné zachování mlčenlivosti.“

„Oni nám nevěří?“ zeptal se Gervase.

„Ne. Grade Drocker je nejcyničtější člověk, jakého jsem kdy potkal. Je přesvědčen, že kdyby byla některá rodina plně informována, prodala by ostatní výměnou za to, že nebude připravena o majetek. Nebo by nějaký zneužívaný a špatně placený sluha mohl něco zaslechnout a onu informaci prodat. Když se podíváte do minulosti, Drocker může mít pravdu.“

Strýc Divino prohlásil: „Jenom promluvit v Kolegiu by bylo veliké riziko.“

„Jsem si jistý, že z téhle strany je krytý. Nelíbí se mi ani trochu. Ale je to ten správný člověk, který se dokáže vypořádat s tím, co k nám směřuje.“

Paludan se celé dny před tím, než zaplatil svůj podíl na Velké strategii, vytáčel a naříkal – nakonec podlehl značnému tlaku ze strany strýce Divina.

Jenom Sublim odmítl přispět do obranného fondu. Nelíbil se mu hlavní plán. Dostatečně nezveličoval jeho zásluhy patriarchy.

Els cítil dětinskou radost, když Grade Drocker oznámil: „Jeho Svatosti se nedostane žádné ochrany, protože se odmítá podílet na společné obraně. U Svatého Eise, i pohanští Devové přispívají.“

Els se třásl skrývaným veselím. Všechno dokonale vycházelo.

~ ~ ~

Calzirští piráti skutečně zaútočili po proudu Teragi, bylo jich mnohem víc, než kdokoli předpokládal, a zaútočili o týden později, než se čekalo. Jejich plachty zahalily řeku na míle daleko.

Během týdenního zpoždění napadli Tereu, kde narazili na císařské jednotky mířící na jih, aby se připojily k jakémusi dobrodružství, které Hansel a jeho stoupenci podnikali v Alamedíně.

Kolegium prohlásilo, že nájezd na Tereu je jenom úskok, který má vylákat obránce z města. Osud Tereanů a císařských byl ponechán na přízni osudu.

Objevila se šeptanda, že Masant al-Seyhan má tajné spojence mezi Pěti rodinami. Nebo mezi Barvami. Nebo v jedné z početných brothských menšin.

Redfearn Bechter prozradil Elsovi a Pinkusi Ghortovi: „Měli byste vědět, že někdo těm pitomcům řekl, že všechno, co podnikáme, slouží jen k tomu, abychom je ošálili a udrželi na distanc.“ Bylo to při jedné z nekonečných přípravných schůzek, kde se téměř nic nerozhodlo.

„Nemůžu uvěřit, že by Drocker počítal s tím, že je zastrašíme,“ odpověděl Ghort. „Vsadím se, že to předstírá, aby případně zjistil, kdo s piráty spolupracuje.“

„Existuje jedna myšlenka, kterou opravdu potřebujeme rozšířit,“ řekl Els. „Povědomí, že lidé ve velení vědí, co dělají.“

„Pro tohle mám Hechta rád,“ řekl Bechter. „Vždycky je plnej pozitivního myšlení.“

„Výborný nápad, Pipe. Přišel jen trochu pozdě.“ Ghort ukázal na sloup šedého signálního kouře, který se na jihovýchodě, dole po proudu řeky rýsoval proti ranní obloze. „Calziřané vpluli do ústí řeky. Budeme bojovat.“

Elsovi to pořád nedávalo smysl. Jak se mohl dav rybářů, špatně ozbrojených venkovanů a drobných námořních obchodníčků

dohodnout na útoku na hlavní město říše s očekáváním jeho vyplenění? Za tím muselo být něco víc, než bylo zjevné.

Mezi bezdomovci byly naverbovány dva tisíce veteránů. Utvořili malé oddíly, kterým veleli členové Bratrstva. Místní dobrovolníci a jednotky, které přivedlo Pět rodin z venkova, čítali další dva tisíce mužů. Els si byl jistý, že čtyři tisíce nebudou stačit.

Ghortovi řekl: „Ti lidé jsou blázni."

Ghort zabručel na souhlas. „Napadlo tě, že to bude vypadat takhle, když ses rozhodl jít sem?"

„Ne, vyprávění nemá nic společného se skutečností."

„Do hajzlu, jasně že ne. Kdybych věděl, jaká bude ta skutečnost… Tihle calzirští zločinci by tady na Pinkuse Ghorta nikdy nenatrefili. Do tohohle brajglu jsem nešel kvůli příležitosti si zabojovat."

Els si nemyslel, že mnoho vojáků opravdu miluje boj. Žoldáci dělali to, co dělali, tam, kde byli, protože nebylo k mání nic jiného na práci. Svým způsobem byli jako prostitutky.

Pokud chtěl člověk přežít, dělal pro přežití vše, co musel. Morálka, etika a milosrdenství byly luxusem, kterému se mohli věnovat jen ti opravdu bohatí.

„Kde sakra seš, Pipe?" dožadoval se Ghort. „Vytáhni hlavu ze zadku a koukej omrknout situaci."

„Víš, proč je musíme zastavit v Memoriu?" zeptal se Els.

„Kurva, jo. Aby se všechno, co se posere, mohlo dát za vinu chybě nějakýho blbýho žoldáka. To znamená mně a tobě, chlapče. My poneseme tíhu všech hříchů patriarchy a Pěti rodin na vlastních hřbetech. A posere se to, ať uděláme cokoli."

Gervase Saluda se zastavil vedle Else. „Dochází mi smysl toho prohlášení, Hechte? Vy věříte, že patriarcha situaci manipuluje, aby vina za vše zlé byla přičtena vám a tady tomu zvířeti jménem Ghort?"

Ghort odpověděl: „A vy byste se o podobnej kousek nepokusil, kdyby Pip nepracoval pro vás? Zatraceně. Pipe, podívej. Ty čuráci jsou už u zátarasu."

Dvě míle po proudu byla řeka Teragi přehrazena trámem a řetězem. Zátaras měl pirátskou flotilu zastavit a vystavit palbě

artilerie na obou březích. Naneštěstí demilitarizace v Brothu zanechala jen hrstku válečných strojů. Většina jich byla lehkých a lidé, kteří je vlastnili, nebyli ochotni vzdát se jich pro společné dobro. Podařilo se shromáždit jen šest pojízdných balist.

Mastný oblak kouře a ohně rozkvetl nad zátarasem.

„Co si o tom myslíte, seržante Bechtere?“ zeptal se Els.

„Myslím, že bylo právě použito nějaké mocné kouzlo. Myslím, že zlí hoši právě překonali zátaras. Myslím, že jsme v pořádném průseru.“

Přicházející zprávy naznačovaly, že Redfearn Bechter je jasnovidec. S jedinou odlišností od jeho výkladu, a to, že kouzlo byl pouze výbuch na palubě lodi, která byla úmyslně navigována na zátaras.

Proti proudu řeky se valilo vzhůru asi tisíc plavidel.

Zanedlouho posel oznámil: „Začali se vyloďovat na severním břehu, hned pod Blendinským mostem.“

Blendinský most byl prvním, na který plavidla plující vzhůru po Teragi narazila. Překlenoval řeku jen dvě stě yardů pod Castellou dollas Pontellas. Jeho oblouky byly dost vysoké, aby pod nimi mohly plout lodě, když sklopily stěžně a pokračovaly poháněné vesly. Byly i dost široké, aby umožnily proplout válečným lodím mířícím ke Castelle. Most byl obsazený milicí ozbrojenou oštěpy, levnými kušemi, balvany a kusy stavebního kamene.

Ale severní břeh pod mostem byl bez obránců. Piráti odsud zaútočili na most. Překročili jej přes odpor, který Else překvapil, pod zničující střelbou z Castelly. Zdecimovaní, místy zcepenělí hrůzou, se Calziřané vrhli do rozlehlých prostor památníků, fontán, vítězných oblouků a malých náměstí, které byly známé jako Memorium. Zde se měly odehrát první a nejzuřivější boje. Tady se mohlo rozhodnout o úspěchu nebo selhání útoku.

Velitelé brothské obrany očekávali, že se piráti vylodí na jižním břehu, na spodním konci Memoria, poté povedou útok směrem na východ, aby odřízli Krois a Castellu dollas Pontellas a zároveň se zmocnili mostů přes Teragi, aby odřízli přicházející posily ze severu. Pak by se piráti mohli věnovat systematickému plenění.

Vyloděním na severním břehu a obsazením Blendinského mostu se piráti vyhnuli boji o osmdesát procent Memoria, kde by se setkali s krutými léčkami a křížovou palbou navrženou tak, aby využila jejich nedostatek zkušeností a disciplíny.

„Tohle není žádný poblázněný dav, Pipe," upozornil Ghort. „Ti lidi na druhé straně dobře vědí, co dělají. Nařežou nám jako párku nezletilejch kurviček."

„Je z toho cítit řád a pečlivé plánování. Piráti tu můžou být kvůli kořisti, ale myslím si, že jsou za tím větší ambice."

Redfearn Bechter se většinou řídil svou vlastní radou. Nejraději boží dílo prováděl potichu. Kdybyste se seržanta zeptali, řekl by vám, že bůh je jako krejčí. Vznešená bytost, která ráda provozuje svůj podnik s minimálním povykem. Nyní podotkl: „Jestli se okamžitě neshodneme, že tohle je víc než jen pár pramánských rybářů, kteří se pokoušejí ukradnout všechno, co není přivázané řetězem, tak jsme v hajzlu. Za tímhle stojí nějakej prohnanej ďábel."

„Co si o tom myslíš, Pinkusi?" povzdechl si Els. „Postavit se jim na jihu a támhle nahoře a nechat je, ať si ve zbylém prostoru dělají, co chtějí?"

Saluda namítal: „To je zatlačí do nejhustěji obydlených částí města."

„A tam taky chtějí. Je to tak? Takže když jim to umožníme, aniž nás budou muset nejprve zabít, zůstaneme naživu a budeme moci bojovat. Tam, kde nejsou. Správně?"

Ghort zaklel. „Sakra! Jejich lodě! Eisi a Aarone! Ty seš zasranej zlej parchant, Pipe."

„Jen v případě, že jsou tak hloupí, aby je nechali na severním břehu. Aoni jsou, takže jen musíme udržet mosty, až se budou chtít probít zpátky."

„Cha-cha!" smál se Ghort. „Pošlete to dál. Víš, co se stane, že jo, Pipe? Bratrstvo slízne smetanu."

„To je nejspíš nejlepší. Budou muset pevně odolávat davu panikařících pirátů. Gervasi, jestli chceš nějak pomoci, co kdybys zaběhl k hanbroskému oblouku, našel Godela Joyce a řekl mu, aby bojoval jen na oko, protože chceme, aby ti zlí chlapíci směřovali k troskám senátu. Nic jiného mu neříkej. Pinkusi. Běž za Mogliou.

Řekni mu, ať jim zabrání v pohybu po proudu řeky. To je vše, co musí udělat. Já zatím proklouznu do Castelly. Bechtere?“

„Jsem vám v patách, pane. Jak dlouho potrvá, než to těm pirátům dojde?“

„Doufám, že tak dlouho, aby už bylo pozdě.“ Přesto nebyl Els optimistický. Tolik lodí. Mnohem více lodí, než si kdokoli představoval, že mají Calzifané k dispozici.

Paludan Bruglioni a těch pár statečných sluhů, kteří byli ochotni Bruglioniům pomáhat, následovali Else do Castelly dollas Pontellas.

~ ~ ~

Samotný Grade Drocker vedl skupinu přes Rustigejský most, nad Krois, a zaútočil na zakotvené a uvázané calzirské lodě a čluny. Drocker využil svou zakrnělou moc, aby zmátl a zpanikařil stráže chránící flotilu – většinou čluny tak malé, že neunesly více než pět mužů. Strážci byli calzirští nemocní, ranění a staří.

Během chvilky klidu Els upřeně pozoroval druhý břeh Teragi. Neviděl žádné znamení, že by se tam něco dělo. Na Blendinském mostě Bratrstvo stavělo barikádu, aby vystavilo vracející se piráty střelám lučištníků z cimbuří Castelly.

Seržant Bechter podotkl: „Budou tu brzy.“

„Ano, měli by.“

Drocker nepřivedl dost mužů, aby zároveň opevnil most a přemohl strážce člunů. Alespoň ne dost rychle. Pouhé množství člunů a nájezdníků útok zpomalovalo. Zdálo se, že Drocker není schopen podniknout nic užitečného, když odpor zesílil. Podařilo se podpálit nebo prorazit dno sotva stovce menších, na břeh vytažených plavidel, když Drocker přistoupil k Elsovi.

„Začínáme mít problémy… s udržením mostu. Musím… jít pro pomoc. Postarej… se tady o to. Soustřeďte… se na největší lodě. …to jim nadělá víc… starostí. Dopustí se… větších hloupostí. Ach. A hledej… ženu.“

„Pane? Ženu?“

„Někde v tomhle zmatku… je žena, které se… říká Starkden. Čarodějnice. …je tady s flotilou… mezi čluny. Jinak… by moje síly

stačily. …chyťte ji. Živou. …musí odpovědět na… mnoho otázek… Bratrstvu války.“

„Pane, v takové situaci jsem ještě nebyl. Jak mám chytit čarodějnici, když ona nechce být chycena?“

„Bude zle… ochromená. Tvrdě jsem ji… napadl, ale nebude… to dlouho trvat. …neplýtvej časem. A… nezapomeň, jestli most… neudržíme. Přivleč ji s sebou.“ Drocker mluvil lépe. Jeho zdraví se za poslední rok zlepšilo.

„Ano, pane.“

„Chyťte ji a… snadno zvítězíme, Hechte. Jakmile zjistí… že držíme zdroj jejich… štěstí. A pamatuj, že… Kolegium se každou chvíli probudí.“

„Ano, pane.“ Els se podivoval, proč se Kolegium ještě nezapojilo. Podařilo se calzirským kouzelníkům nějak je neutralizovat?

Drocker odspěchal k Blendinskému mostu. Els se konečně uvolnil. Přestože Drocker netušil, že je Els odpovědný za jeho postižení, Els se v jeho společnosti nikdy necítil pohodlně.

Bechter poznamenal: „Ten chlap není kdovíjaká osobnost, ale je nacpanej silou vůle.“

„Kdepak, on je obrovská osobnost. Osobnost hada.“

„Hej, to je Zvláštní úřad. Verbují lidi horší než ty, které loví. Takže jsou mezi nimi jenom plazi.“

„Pojďme najít tu čarodějnici. Ví někdo, co vůbec hledáme?“

„Je to možná překvapující, ale v Bratrstvu to ví každý,“ řekl Bechter. Popsal snědou padesátiletou ženu, která by mohla být Paludanovou sestrou nebo matkou – nebo kteroukoli věštkyní osudu z ulic Brothu.

K tomu Els dodal:

„To vysvětluje, proč si přichází a odchází, jak se jí zlíbí, všude kolem Matky moří.“

„Pro koho pracuje?“ Els byl zmatený. Před událostmi v Runchu o Starkden neslyšel. Vypadalo to, že na tomhle břehu moře má skvělou pověst.

„Zajímavá otázka, kapitáne. Vypadá to, že je na volné noze. Koukněte, jsme uprostřed bitvy. Jestli máte chuť na příjemnou

konverzaci, připojte se k tomu chlapovi s maskou a jeho pohůnkům.“ Bechter mluvil o Paludanovi a Gervasovi, který se vrátil ze své mise. Neměli chuť se přímo zapojit do hrubé práce. „Jsou tu nevěřící, které je třeba ztrestat.“

„A čarodějnice, kterou musíme najít.“ Patrně pramánská čarodějnice.

Odpor strážců lodí ochaboval, jak ti nejsilnější hynuli. Ti, kteří nejsnadněji zpanikařili, skočili do svých člunů nebo utekli. Calziřané za řekou ječeli na ty na severním břehu, aby k nim přepravili ty prokleté lodě.

Else začalo bolet zápěstí. Jeho amulet dřímal tak dlouho, že na něj zapomněl. Skoro.

Vypořádal se se slabým útokem tria Calziřanů, kteří se ukázali být zástupci tří generací jedné rodiny a všichni byli v předchozích bojích raněni. Zbavil se jich bez emocí.

„Vedeš si dobře,“ řekl Bechter. „Konečně ses pustil do práce.“

„Budeme jen přeřezávat lanoví, myslím, že na další ohně už nebude čas.“

Piráti zahájili statečné úsilí vyčistit Blendinský most. Menší jednotky se hnaly přes mosty nad Krois a Castellou.

„Támhle je vidět kouř,“ řekl Bechter. „To není dobré znamení pro město.“

Els kouř viděl. Tím směrem ležel dům Anny Mozilly, i když o něco dále.

Řekl: „Na navigaci vedle té arabské plachetnice s rudým praporcem se srocuje nějaký dav.“ Tou dobou už poničili většinu plavidel vytažených na břeh. „Znamená to, že na palubě je něco, co je potřeba chránit?“

„Na to bych si vsadil. Chtělo by to jednotku aparionských lučištníků. Roztrhali bychom ten dav a ani bychom se nemuseli přiblížit.“

Loď s rudým praporcem byla jednou ze sta větších lodí, které nebyly vytaženy z vody. Byly upoutané po proudu dále od ostatních, bok po boku, ve shlucích tvořených až osmi plavidly. Lodě nejblíže břehu byly uvázány k záplavové zdi, jež běžela podél řeky a tvořila břeh, který tak byl pouze řadami strmých kamenných stupňů, co

ustupovaly od vody v pravidelných intervalech a poskytovaly tak místo pro úzkou navigaci a přistání bez ohledu na výšku hladiny. Jižní břeh byl postaven podobně směrem od Blendinského mostu proti proudu. Rozhodnutí pro takovou stavbu muselo mít něco společného se změnou proudu.

„Tím davem se neprobijeme," řekl Els Bechterovi. „Je jich příliš mnoho. Odpoutej jejich pozornost. Já je obejdu. Gervasi, ty a Paludan se budete držet seržanta." Skupina Bruglioniů neutekla pryč, ale snažili se držet o značný kus zpátky. „Obejdeš, Hechte? Jak?" Bechter mluvil do vzduchu. Els poskakoval mezi rybářskými čluny. Ty ho schovávaly před pátravými pohledy. Shodil zbroj a oblečení a vklouzl do smrduté hnědé řeky. Voda byla chladnější, než čekal.

Plavat se zbraněmi nebylo snadné. Ale ve výcviku Sha-lugů vás to naučili. Voják musel být schopen bojovat kdekoli.

Potopil se, plaval po proudu, vynořil se za vnější lodí v první řadě a pak se propracoval ke svému cíli, omšelé pobřežní obchodní lodi. Přestože byla jednou z největších calzirských lodí, v porovnání s válečnými galérami, které Els viděl při plavbě z Dreangeru, byla malá.

Krátce si odpočinul u trupu arabské plachetnice a poslouchal. Slyšel jen praskání dřeva a skřípění napnutého lana.

Vyšplhat na palubu nebylo snadné. I uprostřed lodi, kde byla volná paluba nejnižší, bylo zábradlí příliš vysoko. A nikde nebyly žádné úchyty pro ruce.

Els vrazil nůž do vycpávky a dehtu mezi fošnami nad svou hlavou. Zarazil ho hlouběji údery dlaní, odpočinul si, soustředil se a naplnil energií. Prudkým shybem na jedné ruce se vzepřel dostatečně vysoko, aby druhou rukou dosáhl na zábradlí. Nechal meč dopadnout na palubu, pevně se uchopil a vytáhl vzhůru.

Převalil se přes zábradlí, sebral zbraň a rozhlédl se po nepřátelích. Nikdo si ho nevšiml. Redfearn Bechter upoutal veškerou pozornost na břehu.

Els uháněl po zádi, sekl po uvazovacích lanech a tryskem pelášil vpřed. Záď plachetnice se stočila od břehu do proudu.

Když Els přesekával přední úvazy, uvědomil si, že to nedomyslel. Nebude schopen loď řídit, jak se stáčela v proudu Teragi.

Jeho amulet ho začal dráždit. Když byl ve vodě, necítil ho.

Piráti se rozkřičeli. Někteří se začali škrábat přes lodě uvázané blíže ke břehu.

Přeseknout ještě jedno lano.

Calzifan s větší odvahou než rozumem skočil přes rozšiřující se mezeru mezi arabskou plachetnicí a jejím nejbližším sousedem. Přistál na volném provazu, upadl a něco si zlomil. Els slyšel zvuk lámané kosti. Pirát vyjekl bolestí.

Tři další hrdinové následovali toho prvního. Jeden skočil a úspěšně přistál. Jeden dopadl na zábradlí a zázračně na něm balancoval. Rukama mával ve vzduchu tak dlouho, dokud se třetí, který nedoskočil, nezahákl za jeho nohu, jak se snažil nenamočit.

Seržant Bechter rozprášil piráty na břehu. Pak se jeho muži také rozptýlili.

Barikáda na Blendinském mostě propouštěla zoufalé piráty.

Els přesekl zbývající uvazovací lano a odstranil nechtěné členy své posádky. Byli to rybáři. Měli by umět plavat.

Plachetnice dokončila otáčení. Vší silou narazila do boku uvázané lodi. Dřevo zaúpělo a prasklo. Kusy zábradlí padaly do vody. Els obíhal loď a zjišťoval, jestli se s tou druhou nezapletla.

Úder se s menší silou opakoval. Els nebyl námořník. Jak měl tuhle věc řídit? Aby se loď dala řídit, musela mít k dispozici plavební dráhu. To znamenalo, že se musela pohybovat v souladu s vodou, nejen s pohyby kormidla.

Byl tu však naléhavější problém. Čarodějnice. Starkden. Která určitě věděla, co je zač. Protože se ho v Runchu pokusila zabít. Jestli byla skutečnou pramánskou bojovnicí, pak to nedávalo smysl.

Loď nebyla dostatečně velká, aby na ní byly paluby a kajuty s výjimkou zádě, kde byla plošina pro kormidelníka. Stejně tu nebylo co ukrývat. Loď byla v očekávání velké kořisti skoro prázdná.

Pod plošinou kormidelníka byla jakási chatrč. Els v ní našel schovanou blouznící ženu. Vytáhl ji na světlo. Byla cizí, ale přesto mu přišla povědomá.

Byla malá, zavalitá, bez vrásek, tmavá a vůbec nebyla oblečená jako její piráti. A holohlavá. Její oblečení se skládalo z jasně obarvené bavlny oblíbené věštkyněmi osudů.

Proč si oholila hlavu? Muselo to mít nějaký význam. Nevybavoval si nikoho, kdo by se zabýval jasnovidectvím a holil si hlavu. Musela nosit paruku. A skutečně, Els ji našel, když hledal něco, co by se dalo použít jako roubík a pouta.

Zdálo se mu jako dobrý nápad pečlivě čarodějnici svázat, zatímco je natolik grogy, že nemůže projevit nesouhlas.

Hejno pirátů pronásledovalo loď po břehu. A několik člunů, které se před chvílí pokoušely o útěk, našlo odvahu se k pronásledování připojit.

Nevypadalo to dobře. Byl sám, byla mu zima, na krku měl nebezpečného zajatce a za zády smečku pronásledovatelů. Co takhle jich pár přivábit, pustit je na palubu, odzbrojit je a přinutit ovládat loď?

Odvážné, to ano, ale přehnaně optimistické.

Jeho zápěstí silně zapulzovalo. Na Starkden nereagovalo tak jako na Gradea Drockera, když se ho pokoušel zabít. Bolest se dala snést. Amulet reagoval spíše na přítomnost magie než na hrozbu. Drockerova přítomnost v současnosti vyvolávala na zápěstí sotva lechtání.

Pronásledování na břehu skončilo, když roj pirátů narazil na skupinu domobrany ozbrojenou samostříly, i když jejich uživatelé neměli praxi v nabíjení. Neschopnost bojovala s neschopností. Ti, kteří dokázali svou neschopnost promítnout na větší vzdálenost, zákonitě získali navrch.

Pronásledovatelé na řece se nikdy nedostali do těsné blízkosti. Každý Calziřan si přál, aby první tah udělal někdo jiný.

Loď se přestala otáčet a naširoko plynula s proudem, přídí ukazujíc na jižní břeh. Els si vzpomněl na malé nákladní a osobní čluny, které viděl na kanálech v Sonse, poháněné jedním mužem, který kýval za lodí dlouhým veslem tam a zpátky. Možná že by se velké, ošklivé kormidelní veslo plachetnice dalo použít podobným způsobem. Po několika pokusech se mu podařilo příď nasměrovat skoro po proudu. Proud snášel plachetnici k severnímu břehu.

Vjela do zátarasu z klád, nahromaděného naplaveného dříví, opírajícího se o trosky nějaké říční stavby, která pamatovala časy říše.

Els zvedl kotevní kámen, dvacet liber skály s otvorem, kterým bylo protaženo lano. Shodil kámen na horu naplaveného dříví, napnul lano, odvázal ho a popadl svou snědou odměnu.

Starkden byla těžší než vypadala, i když ji svlékl ze šperků, které mohly skrývat nějaký magický nástroj. Els se potácel pod její váhou, jak bojoval na nejistých nohou. Doufal, že to bude stát za to úsilí. Chtěl se něco dozvědět, než ji zabije.

Neměl na vybranou. Věděla toho příliš mnoho.

22. Connec, spekulace vévody Tormonda

Když pochopili, že vévoda Tormond nezmění své rozhodnutí, connekská frakce začala podnikat vše možné, aby ovlivnila průběh jeho vyjednávání v Brothu.

Ano. Tormond IV., vévoda z Khaurene, pán Conneku, Velký váhavec, se rozhodl obrátit na patriarchu osobně. Aby nemohlo dojít k nějakému nedorozumění. Aby se už po Conneku nepotulovaly nepravidelné armády a nenechávaly se zmasakrovat.

Panovala obecná shoda, že Tormond se úmyslně chová naivně. Setkání tváří v tvář patriarchovi nic neobjasní. Sublim chtěl prostě vyplenit nejbohatší provincii chaldarejského světa, aby mohl financovat kruciátu k opětovnému dobytí Svatých zemí.

Bratr Kandl se připojil k vévodově družině. Byli v ní i další jako Michael Carhart, biskup LeCroes, syn Tembera Remaka, Tember Sihrt a další, které patriarcha pravděpodobně nebude vítat s otevřenou náručí. Většina se jich snažila cestovat inkognito, což bylo plýtvání časem. Patriarchovi špióni dobře věděli, kdo je kdo.

Zástupci církve dokázali být stejně záludně všudypřítomní jako Zástupci noci. A bylo pravděpodobnější, že někomu znepříjemní život. Zvrácenost Noci byla krutá, ale málokdy osobní.

Sir Eardale Dunn odmítl možnost účastnit se výpravy, ne protože byl proti ní – což byl – ale protože někdo spolehlivý a důvěryhodný musel zůstat doma. Kvůli hraběti Raymonu Garetovi. Sir Eardale hraběte Raymona podezříval z nekalých úmyslů.

Tormond s sebou vzal svou sestru. Isabeth bude zastupovat svého muže. Král Petr byl velký příznivec nezávislosti Conneku. Shledával nárazníkové pásmo mezi Navayou a hrabivostí Arnhandu uklidňujícím. A Petr měl vliv. Jeho rekonkvista byla pro Sublima důležitá. Sublim se domníval, že odráží slávu jeho správcovství.

Petrovi zruční vojáci byli také důležití pro Sublimovo bezpečí. Čtyřiadvacet mužů patriarchovy osobní stráže byli samí navayští veteráni, kteří své postavení získali jako odměnu za služby prokázané víře.

A v neposlední řadě – v Kolegiu zasedali důležití direkcijští principáti. Sublim byl závislý na jejich podpoře. Jeho politické ambice by šly rychle ke dnu, kdyby Petra urazil.

~ ~ ~

Bratr Kandl se ptal sám sebe. Byli Zástupci noci odhodlaní nepustit Tormonda do Brothu? Počasí zůstávalo zatvrzele nesnesitelné. Celé dny padal zraňující ledový déšť. I staré brothské vojenské cesty se stávaly neprůchodnými.

A pak tu byly nemoci.

Samozřejmě nic smrtelného. Jen záchvaty průjmu prokládané chřipkami a těžkým nachlazením. Michael Carhart překřtil výpravu na „kýchavou kruciátu“. Bratr Kandl se zbavil návalu hlenu v nosních dírkách a souhlasil.

Po měsíci na cestě byl vévoda Tormond o dva týdny pozadu oproti plánu. Výprava ještě nedosáhla Ormiendenu, zatímco Tormondovi plánovači už ji chtěli mít ve Firaldii, blízko Brothu.

Vévoda rozhodl zdržet se ve Viscesmentu. Chtěl navštívit Imakuláta a dát příležitost svým sklíčeným společníkům ke zotavení.

Počasí se okamžitě dramaticky zlepšilo.

Michael Carhart přesvědčil místní devedijské lékaře, aby se postarali o nemocné. S vyčerpávajícím průjmem si brzy poradili.

Do Viscesmentu dorazily zprávy o Sublimových potížích s piráty. Zprávy byly zmatené a protiřečily si, ale jejich poselství bylo jasné: církev, rodina Benedoktů a Sublim zvláště jsou pod trvalým náporem.

Bratr Kandl se připojil k delegaci, kterou shromáždil biskup LeCroes. Starší chaldarejský klerik v Khaurene, LeCroes, byl také Tormondovým příbuzným. Vévodovi řekl: „Dnes ráno jsem se setkal s Imakulátem, Jeho Výsosti. Říkal, že Sublimovy potíže s Calzifany jsou větší, než se dozvídáme. Mohly by stačit, aby jej srazily na kolena.“

Bratr Kandl cítil, že v tom prohlášení je přání otcem myšlenky. Přesto to mohla být pravda. Každým dnem bylo jasnější, že Sublim, přestože byl mocný a poháněný velkým snem, byl velmi neoblíbený.

Biskup LeCroes pokračoval: „Na patriarchově dvoře panuje shoda – v souladu s názorem císařova vyslance, Grafa fon Wistricz – že by bylo nejlepší nechat Sublima podusit ve vlastní šťávě. Nemůže nám znepříjemňovat život, když je až po uši v problémech s Calzifany."

Bratr Kandl uvažoval, jakou roli v tom všem hraje Hansel Černá bota. Vyprovokoval snad Calzifany?

Všichni odpůrci výpravy se dožadovali odvolání poselstva. Sublim byl neutralizován. Nechme to být, říkali. Počkejme si, jak to dopadne, než se do toho více namočíme.

Důvody byly vykalkulovány přesně tak, aby se zdály Velkému váhavci přitažlivé. A situace samotná volala po tom, aby od ní dal ruce pryč, z pohledu Connecťanů.

Vévoda kurz nezměnil.

„Je šílený," naléhal Michael Carhart. „Jeho mozek shnil."

Bratr Kandl přemýšlel, jestli to nemůže být pravda, doslova. „Myslíš, že na jeho mysl někdo uvrhl kouzlo?"

„Přemýšlel jsem o tom," řekl LeCroes. „Proč je najednou tak rozhodný a odhodlaný?"

Nikdo to nezmínil, ale starší muži si vybavili skutečnost, že Tormondův otec se zbláznil, když byl ještě mladší než Tormond. Starý vévoda nepředvídatelně procital do občasných záchvatů zdravého rozumu až do dne, kdy zemřel. Většinou si však jeho rádci nebyli jistí, který stav převládá.

„Cestou jsem si něčeho všiml," řekl Michael Carhart. „Kromě toho, že na venkově je zima a mokro, noční stvoření měla o naši skupinku zvýšený zájem."

Skupinku? Se všemi příživníky a pomocníky „skupinka" čítala téměř tři sta lidí. Malá armáda. Nebo morová rána.

Bratr Kandl si nočních stvoření nevšiml. Ale on k takovým věcem nebyl citlivý. Zástupci noci se museli uchýlit k okázale vtíravému jednání, aby si jich vůbec všiml. Většina lidí byla jako on. Zvláště městští lidé. Ti prostě nevnímali, co se kolem nich děje.

Michael Carhart žil naopak na druhém konci škály, ve sféře, které dosahovali někteří kouzelníci. Uvědomoval si každého červíčka temnoty, který se poblíž něj pohnul.

„Je to kvůli našemu poselstvu?“ zeptal se biskup LeCroes. „Nebo jsi jen příliš citlivý?“ Chaldarejci vůči studním Ihrianu a Zástupcům noci nikdy nepřestali cítit rozporuplné pocity.

Stvořil bůh studny Ihrianu?

Zrodily studny boha?

Filozofův kámen úrazu – někteří by řekli vrozená vada – podrýval jak pramánskou, tak chaldarejskou víru od jejich počátků, alespoň v myslích těch, kteří studovali opory jejich náboženství.

Žádná víra se nezdála schopná odolat pečlivému rozumovému zkoumání. Ale přesto na každodenní úrovni, na které žili obyčejní lidé, fungovala dobře. Čemu lidé věřili, že je pravda, to *byla* pravda.

Víra sochala Zástupce noci. Zástupci noci utvářeli víru. Zatímco Firaldie a srdce episkopálních zemí se staly krotkými, vzdálené země sklouzávaly stále více pod vládu Noci.

„Ne, ne kvůli poselstvu,“ řekl Michael Carhart. „Ale světské věci Noc ovlivňují. Zástupci chtějí vědět, co se děje.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se bratr Kandl.

„Vnímají vzorec, který utváří budoucnost.“

Znělo to jako okultní dvojsmysly. Bratr Kandl prohlásil: „Ty věci se starají samy o sebe. A my bychom se o ně neměli zajímat.“

„Ty by ses zajímat měl,“ řekl Biskup LeCroes. „Jestli Michael Carhart cítí zvláštní zájem Noci, Kolegium také. A tvůj kult shledává Sublim odporným.“

„Každý den mne nutí připomínat si, že člověk není rozumným zvířetem. Podřizuji se vaší moudrosti, biskupe.“

LeCroes odpověděl: „Kdyby v téhle smečce byla nějaká moudrost, všichni bychom pohodlně seděli doma s teplým koňakem ve sklence. Necourali bychom se za bláznivým connekským vévodou v naději, že mu zabráníme napáchat ještě větší škody. Pořád bychom byli v Khaurene. Víme, že na ničem, co Tormond v Brothu udělá, nezáleží. Je tvrdohlavý, protože nemá rád, když je do něčeho tlačen.“

~ ~ ~

Přestávka ve Viscesmentu se protáhla. Z pár dní se stalo pár týdnů. Vévodovi se o ubíhání času nikdo nezmínil. Tormond se zdál být s nečinností spokojený. Naneštěstí Imakulát nedychtil po jeho dlouhotrvající společnosti. Byl to drahý host. Imakulát a jeho dvůr žil na pokraji nuzoty, podporován více Johanesem Černou botou z politických důvodů než těmi, jejichž krédo měl podle všeho reprezentovat.

Vévodovi to konečně došlo. Shromáždil doprovod a řekl mu, že se znovu vydají na cestu. Počasí jim přálo a všichni se těšili znovunabytému zdraví. Jeho odhodlaní zasednout k jednacímu stolu se Sublimem zůstalo neoblomné.

Dorazily zprávy o masakru ve Starpliru. „To nic nemění!“ trval na svém Tormond. „Nic! Ve skutečnosti nám to dává skvělou příležitost!“

Bratr Kandl, stojící s Michaelem Carhartem a Temberem Sihrtem, zamumlal: „Nemůžu se dočkat, jaké zápletky nám teď jeho genialita nabídne.“

„Sublim je pánem ve třetině Firaldie, čtvrtině Ormiendenu a na mnoha ostrovech v Matce moří,“ pronesl Tormond. „Ale nemá žádné skutečné ozbrojené síly. Když nás chtěl zkrotit, verboval žoldnéře a prosil o vojsko v Arnhandu. Těch pár vojáků, které skutečně má, musí držet tam, kde by se císař mohl pokusit domoci svých práv. Jeho osobní garda nebude dělat nic jiného než ho chránit. Není jich dost.“

Bratr Kandl zašeptal: „Ten muž není vůbec odtržený od reality.“ I když na ni pohlížel úkosem, Tormond zvažoval geopolitickou situaci.

Biskup LeCroes se připomenul: „Nemyslím si, že chápu, kam míříte, Vaše Výsosti.“

„Ještě jsem neskončil, Briesi. Kroť svou nekázeň a sarkasmus ještě chvilku a dostanu se k tomu.“

Nu, Tormond nakonec možná nebyl jen polomrtvým kusem masa. Možná byl chytrým hráčem. Ačkoli bylo jen málo důkazů, které by to potvrzovaly.

„Mířím k tomu, Briesi, že Sublim se ocitl ve zlé situaci. Calzifané si za nejoblíbenější národní zábavu vybrali drancování

episkopální církve, patriarchálních států a všeho, co se nějak týká Sublima a jeho rodiny. A Sublim s tím nemůže nic dělat. Takže leží jako nahá tlustá ženská na zádech a doufá, že jí při znásilnění příliš neublíží.“

Vypadalo to, jako by se Tormond na jeden neuvěřitelný okamžik vymanil z vlivu drogy, která jinak způsobovala trvalou apatii. „Možná hledíme na příležitost, jak odvrátit osud, který plánuje uvrhnout na Connec.“

Tormond už vůbec nebyl chodící mrtvola. Jeho mysl se probrala k životu. Přemýšlel, kalkuloval, plánoval jako skutečný vladař.

Bratr Kandl trpěl hrozným podezřením, že vše může vyjít jen proto, že Tormond tvrdohlavě následuje špatný směr.

„Nabídnu Sublimovi podporu Conneku ve válce s Calzirem – pokud upustí od svých plánů s námi.“

To vyvolalo vzrušení. Dalo se Sublimovi věřit, že dodrží slovo? A co grailský císař? Co Imakulát? Jak se dá takový plán provést?

Michael Carhart navrhoval svěřit velení všech sil vysílaných do Calziru Raymonovi z Antieux. Ta myšlenka si získala okamžitou podporu.

Tormondova sestra, Isabeth, zůstala potichu a zabraná do vlastních myšlenek. Takový plán by zatáhl do hry i jejího manžela. Petr měl veterány schopné poskytovat výcvik i velet. Petr měl přístup k flotile Platadury, direkcijského ekvivalentu Sonsy a Aparionu.

Objevilo se tisíc otázek. Tormond na ně odmítl odpovědět. „Dokončíme cestu do Brothu. Navštívíme Sublima. Přesvědčíme Sublima, aby odložil svou zlou vůli stranou.“

Nikdo se vůbec nezmínil o Imakulátovi. Navzdory nedávným úspěchům už Imakulát neměl žádnou hodnotu. Tormond to poznal.

Nikomu to nevadilo. Ne ve výpravě z Conneku. Dokonce ani biskup LeCroes neprotestoval.

Vévodova myšlenka jeho společníky nadchla. Celý týden nikdo nevznesl jedinou námitku a nepoložil žádnou otázku. Tou dobou už bylo poselstvo, těšící se příznivému počasí, jen několik dní od Brothu. A těch pár slabých námitek zmizelo, když přišla zpráva, že byl Broth napaden calzirskými piráty.

Tormond se snažil povzbudit své lidi k boji.

Ale nebyl tím správným druhem vůdce. Jeho vlastní lidé vtipkovali, že on sám by se nenásledoval do údolí stínů.

Bratr Kandl si pomyslel, že ten muž zase vypadá trochu zvláštně. „Myslím, že šílenství je zpět.“

Šílený nebo ne, Tormond nezahálel. Mířil k Brothu jako šíp ke svému terči.

23. Broth, pěsti boží

Shagot zamumlal: „Belovy koule, bratříčku! Jak dlouho jsem byl tentokrát mimo?“

„Dva a půl dne. Ohřívám jídlo. A ty bys ještě chrápal, kdybych tě nevzbudil. Na, napij se.“

„Co se děje?“ Shagot to cítil. Děly se důležité věci.

„Piráti zaútočili na Broth.“

„Piráti? Nepoddajní?“

„Ne, naši lidé ne. Piráti, kteří patří k náboženství, co nenávidí zdejší náboženství. Těžko se to vysvětluje. Nemůžu moc chodit ven a mluvit s lidmi, takže pořádně nechápu, co se vlastně děje.“

Shagot někdy pochyboval, že by Svavar mohl pochopit cokoli, i kdyby měl po ruce konzultanta.

„Grime, brzy do toho taky spadneme,“ řekl Svavar. „Nájezdníci jsou jen pár bloků od nás.“

Shagot vypil pohár vody a zalil ho ohromným, dlouhým douškem piva, které připsal ke cti svému bratru za to, že ho sehnal v tomhle kurevským městě, zaneřáděným zbabělci, ukňouranci, teplouši a nekonečnou zásobou neplodných fouňů, kteří nedělali nic jiného, než pocucávali víno, oblíbený nápoj chlapců, co si mysleli, že by spíš měli být dívkami.

„Nemáme toho moc, co by jim stálo za krádež,“ řekl Shagot. Dal si tu práci, že zajistil, aby každý zbytečný měďák, který se Svavarem nashromáždili, skončil v péči jistého devedijského investičního odborníka.

Asgrimmur zaúpěl: „Grime, probuď se. Zrovna teď se nikdo nestará o investice. A vůbec nemluvím o tom, že ti rybojebové z Calziru by nás stejně o naše úspory mohli připravit, jestli vydrancujou celý tohle zasraný město.“

Shagot se zpříma postavil. „Máš pravdu, bratříčku. Jestli pracují naším stylem, odvezou všechno, co dokážou pobrat, a zničí to, co pobrat nedokážou.“

„Konečně poslouchášs. Takže co budeme dělat? Míří naším směrem. A zatímco žvaníme, jsou pořád blíž.“

„Tak to asi budem pokračovat v cestě.“ Shagot se otřásl, najednou byl nevysvětlitelně nervózní.

„Nejdřív se musíš najíst. Ale žádný nimrání.“

Shagot od zabíjení nebyl ve městě. Svavar ano, příležitostně, když se zotavil ze zranění. Samozřejmě v převleku. Věděl, že se jich chtějí zmocnit nějací mocní muži.

Shagot jedl lhostejný k tomu, co do sebe cpal. „Kolik máme času?“

„Nevím. Nebudeme zbytečně pokoušet osud.“

„Jasně že ne. Co budem dělat? Přestrojíš mě za svou ženu?“

„Ty seš opravdovej blbec. Co takhle se oholit, ostříhat vlasy a oblíknout něco jinýho než jelení kůži?“ Asgrimmur shromáždil potřebné nástroje a oblečení. Nemohli zůstat zalezlí v noře. Muž, kterého museli zničit, za nimi sám nepřijde.

Nespatřili ani stopu po své kořisti. Jestli Grim něco nezjistil ve svých snech. Ale Grim o svých snech moc nemluvil.

S reptáním dovolil Shagot Svavarovi, aby ho oblékl do místních šatů, oholil ho a ostříhal. „Činil ses, bratříčku.“

„Někdo musí něco dělat. A ty pořád jenom spíš.“

„Dobře, dobře, vždycky jsem si myslel, že bys mohl něco dělat. Kdybys opravdu musel.“

„Jo.“ Grim ho pěkně štval. „Máš ponětí, kde hledat náš cíl?“

„Sem dolů je to pro Starý pořádná dálka, bratříčku. Jsou si jistý, že je v Brothu. Jsou si jistý, že neví, že po něm jdeme. Jsou si jistý, že nejsme jeho jediný nepřátelé. A trvají na tom, že ho poznáme, až ho uvidíme. A vědí, že o tom pochybuješ.“

„Pak bysme se neměli schovávat. Měli bysme ho hledat. Třeba hned teď, až dožvejkáš tu zatracenou klobásu.“ Zvenčí se ozvaly staré, dobře známé zvuky paniky.

„Vždycky spěcháš. Potřebuješ se uvolnit. Už jsi skončil s těma vlasama? Zabíjení se přibližuje.“

Svavar to také cítil. Piráti se pohybovali rychle. To znamenalo, že se nesetkávají s velkým odporem.

Svavara to nepřekvapilo. Tyhle brothský holčičky neměly ve svejch legračních kaťatech žádnou kuráž.

Dneska poteče panenská krev.

~ ~ ~

Shagot a Svavar ještě jedli, když vyšli na ulici obtíženi fetiši ze starodávného bojiště. Shagot zvedl ruku na znamení stát. V ruce držel kus pečeného kuřete.

Lidé kolem nich pobíhali sem a tam a neměli tušení, kam vlastně běží, ale byli si bolestně jistí, že se tam musí dostat rychle. Svavar už tohle viděl v Santerinu. Hned poté, co on, Shagot a Erief s řevem seběhli z kopce.

Shagot naslouchal boji. Řekl: „Tudy.“ Mířil od toho vzrušení pryč.

Nebyl to jejich boj. Byli tu, aby se zbavili Zabijáka bohů.

Svavar se rozhodl být v pátrání aktivnější. Trvalo by celé věky, kdyby lovili, jen když byl Shagot vzhůru.

Bratři zahnuli za roh a ocitli se tváří v tvář skupině pirátů, kteří nedělali žádný hluk, protože se jim nikdo nebránil. Shagot a Svavar nesli své věci. Zcela jasně se snažili odnést je pryč. To byl důkaz, který piráti potřebovali.

Byli to snědí, hladoví mužíci, kteří neměli odvahu postavit se Grimmssonům v boji jeden na jednoho. Ale byla jich spousta.

„Do hajzlu,“ zanadával Shagot klidně, bez zvláštního zaujetí. „Chodec musí mít žízeň.“ Odhodil kuře, shodil náklad, vytáhl meč a hlavu mrtvého démona. Nebylo žádných pochyb, že je Shagot poznamenán bohem. Svavar dokonce někdy uvažoval, jestli je jeho bratr ještě naživu, v obecně přijímaném smyslu.

Shagot se pustil do boje s piráty. Chtě nechtě zůstal Svavar poblíž, aby kryl bratrovi záda.

Devatenáct pirátů padlo, když se hrstka, která ještě stála na nohou, dala na útěk. Žádný nebyl úplně mrtvý, dokud je Shagot nepřipravil o hlavy.

Shagot byl ve spojení s bohy. Svavar to cítil. Také cítil jejich zaujetí. Šedý byl blízko. Bylo tu dost krve a zabíjení k překlenutí magické propasti. O trochu více krve a Staří by byli schopni vstoupit do tohohle cizího světa a doby.

Shagot byl posedlý. „Cítím ho. Pojď, bratře. Tudy.“

Grim mířil na sever k řece. K pirátům. Piráty používal k poskytnutí krvavé oběti v množství, které bylo více než dostatečné, aby si zajistil neustávající pozornost a podporu Starých.

~ ~ ~

Dosáhli Teragi. Museli zabít nejméně stovku Calziřanů. Svavar měl problémy, aby stačil tempu. Grim byl také několikrát zasažen, ale nemělo to na něj žádný vliv. Budou potřebovat další dlouhou dobu na zotavenou. Pokud se neukáže, že mají větší štěstí, než očekával, a nedostanou svého muže.

Svavar si dával pozor na přítomnost někoho – kohokoli – z Velké nebeské pevnosti. Byl přesvědčen, že ta jatka umožnila Zástupcům noci vplížit se do ulic Brothu.

Přesto, jestli Staří skutečně proklouzli, on nedokázal jejich přítomnost zjistit.

„Zabiják bohů je na druhém břehu,“ řekl Shagot. „Tam.“ Neurčitě ukázal ve směru nějakých hořících lodí.

„Támhle je most. Asi půl míle odsud,“ řekl Svavar.

Shagot se o mosty nestaral. Přímo před ním, ve vzdálenosti sta yardů, tucet pirátů vršil kořist na uloupenou veslici. Shagot je zabil a vzal si jejich loď. Pak jejich hlavy. Potom se usadil k veslům.

Vesloval jako nelidská věc. Svavar se nesnažil ho vystřídat. Příliš ho trápila jeho zranění. A nechtěl přerušit bratrovo spojení s bohy.

Svavar měl strach, že se Grim dostal tak daleko, že by se mohl vrhnout na kohokoli. Stal se berserkem v té nejpůvodnější podobě.

Několik Calziřanů na ně zaútočilo, když se dostali na severní břeh. A tak přidal jejich krev do obětního bazénu. Shagot tentokrát nebral hlavy. Ve skutečnosti nechal svou sbírku na lodi, podržel si pouze hlavu démona. Jeho zranění ho konečně začala zpomalovat a oslabovat. Ale trvalo to jen krátkou chvíli.

Shagot se uzdravoval tak rychle, až se to skoro dalo sledovat. Když se vypořádal s Calziřany, otočil nos na sever a kulhavě se rozběhl. Svavar mu téměř nestačil.

Svavar cítil, že i jeho zranění se zacelují, i když ne tak absurdní rychlostí jako Grimova.

V několika minutách se dostali do části města nepoznamenané současnými událostmi. Byla to chudá oblast, ale ne chudinská čtvrť. Nebyla přeplněná horizontálně ani vertikálně. Svavar si uvědomil, že docela blízko vidí hradby. Za nimi se město pozvolna měnilo v typickou firaldijskou krajinu s olivovými hájky, vinicemi, zeleninovými farmami a ještě dále pšeničnými poli. Všechna země, která se dala zkrotit, byla zkrocena – před dvěma tisíci lety.

Shagot začal vykazovat netypickou nejistotu. „Jsme opravdu blízko," řekl. „Přímo u něj. Skoro ho cítím. Ale nedokážu ho přesně označit. Něco mě ruší."

„Máš ponětí, jak blízko?" zeptal se Svavar. Pokud se týkalo vzdálenosti, dokázal se s problémem vypořádat intelektuálně. Což bylo pro jeho bratra téměř nepochopitelné.

Také ho něco mátlo. Jakési jemné bzučení v hlavě, které udržovalo myšlenky rozměklé. Začalo se mu rozmazávat vidění.

„Mezi třiceti a padesáti yardy."

Svavar zúžil možné úkryty na čtyři domy a jejich přístavby. Vysvětlil to a zeptal se: „Proč nezačneme s nejbližším domem?"

„Jdeme na to." Shagot potěžkal svůj potlučený meč a zdvihl démonovu hlavu.

A Svavar si uvědomil, že tohle neproběhne dobře. Protože Shagot k tomu přistupoval špatně. A bylo tu ještě něco… něco víc… Přítomnost něčeho, co by tu nemělo být…

24. Broth, v obklíčení

Els táhl své podivné břemeno dále a dále od řeky, vždy s pohledem upřeným na místo, kde by se dalo ukrýt.

Severní Broth byl tichý a prázdný. Kozou tažený vozík přejel ulici sto yardů před ním bez doprovodu svého pána. Spatřil několik divokých psů. Stáhli se. I hejna holubů vypadala ztichle a neměla sklon věnovat se obvyklé holubí činnosti. Pozoruhodné. Holuby nic neovládalo.

Žena nebojovala. Potácela se vedle Else, zmatená a ne zcela si vědoma své situace. Ale časem začínala být ostražitější a pozornější. A snažila se své zotavování skrýt.

Vzadu za Elsem byl chvíli hluk. Piráti chtěli svou čarodějnici zpět. Els kličkoval, mátl je a nechával v obavách z léčky, až je rozšiřující se pátrání přinutilo rozdělit se do menších a menších skupinek. Nyní potřeboval místo, kde by mohl zalézt do díry a strávit nějaký čas rozhovorem se Starkden.

Pohyboval se stále pomaleji. Něco nebylo v pořádku. To ticho nebylo normální. Ne ve městě, které bylo znásilňováno. Začal cítit, že jej obklopuje něco temného a strašného. Tvrdě ženu udeřil. Mnoho to nezměnilo, kromě skutečnosti, že ji musel znovu nést.

Ten jiskřivý pocit, když vzduch ví, že brzy udeří blesk, začal znovu narůstat.

Els rozkopl dveře. Jeho vpád způsobil ve vzdálené části domu mohutné vzrušení. To opadlo, když vyděšení obyvatelé utekli vzdáleným východem.

Možná to byl původ oné špatnosti ve vzduchu. Strach. Mlha hrůzy, která ležela na celé čtvrti.

Zasvrbělo ho zápěstí. Znovu. To svrbění nemělo nic společného se Starkden.

Přicházely potíže.

Pevně usadil svého vězně na židli v místnosti s mnoha dveřmi. A čekal na její probuzení.

Samozřejmě se ho snažila oklamat. Proto pečlivě poslouchal a pozoroval pohyb jejích očí za očními víčky. Když ta chvíle přišla, lehce ji řízl do paže. Vyskočila.

„Musíme si promluvit, ženo. A protože jsi tvrdohlavá a myslíš si, že jsi tvrdá, a já nemám čas, abych byl jemný, nebudu se na nic ptát, dokud si nebudu jistý, že jsi připravená spolupracovat.“

Byla to jeho první žena. Skuteční mučitelé jistě znali pohlavně specifická tajemství řemesla. On s nimi nebyl seznámen. Ani neměl speciální pomůcky, které jsou k pořádnému výslechu zapotřebí.

Improvizoval. Použil nástroj, který byl po ruce, nůž. Začal tam, kde to mohla sledovat. Začne přemýšlet o zanechaných jizvách, jakmile jí začne sloupávat kůži ve vzoru šachovnice.

Ze své práce neměl žádné potěšení. Chyběl mu elán. Profesionálové často své potěšení sdělovali objektům. Časem se mezi nimi vyvinulo pouto. Mučitel a mučený uzavřeli tajnou dohodu, sňatek bolesti, ve kterém oba hráli svou roli s vášní.

Ale pro Else, pro kterého bylo mučení nechutnou manuální dřinou a záleželo mu pouze na informacích, nebyl žádný vztah možný. Pracoval. A čekal na to, co uslyší od Starkden.

Byla tvrdohlavá. Stahování kůže ji nezlomilo, navzdory bolesti.

Potřeboval říznout hlouběji do podstaty Starkden.

Kdo byla? Nebude vědět, dokud mu to neukáže. Čím byla? To věděl. Myslel si to. Byla čarodějnice a pirát.

Čarodějnická část bude úzce spjatá s tím, *kdo* byla.

Čarodějové a čarodějnice byli velmi závislí na svých rukou, když manipulovali základními součástkami noci. Kouzelník ve výcviku trávil cvičením prstů tolik času jako mladý Sha-lug cvičením svalů, které bude užívat v soubojích se zbraněmi.

Els naostřil nůž a uchopil malíček Starkdeniny pravé ruky.

Dobrý odhad. Zavrčela. Napjala se. Naznačila, že je připravena spolupracovat. Do určité míry.

„Připravím tě i o jazyk, jestli se pokusíš o něco roztomilého.“ Obecně lidé dávali přednost ztrátě několika prstů před ztrátou jazyka.

Napůl díky vzpomínce, napůl z náhlého popudu, vytáhl Els každou stříbrnou minci, kterou vlastnil. Položil je na čarodějnici všude, kde se zdálo užitečné potlačit magii. Žena ochabla.

S připraveným nožem Els odstranil ženě roubík. „Víš, kdo jsem. Pokusila ses mě zabít. Tvůj vrah byl neschopný. Tehdy jsem o tvé existenci nevěděl. To se změnilo. Způsobila jsi to. Nevím proč. Řekni mi to.“

Žena se otřásla, jak jen to bylo možné. Els přitiskl její ruku k ostří nože. Vydechla a zašeptala: „Nevím proč. Někdo to chtěl tak moc, že za to zaplatil.“

„Ale ty nevíš kdo.“ Přirozeně. Existoval řetěz zprostředkovatelů, takže zadavatel si mohl od zločinu udržet odstup.

„To nebylo důležité. Chtěla jsem peníze. Nebylo to osobní.“

Odpovědi Elsovi nedaly jediné vodítko, proč by někdo chtěl, aby jeho mise skončila na ostrově uprostřed Matky moří.

Začínal být netrpělivý. Žena nekladla odpor. Ale ani nenabízela nic užitečného. Mezitím se v Brothu odehrávaly veliké věci. Neměl ponětí jaké. Jakýkoli scénář, v němž by obránci vypudili nájezdníky, pokud by Starkden přežila, by pro Else Taga nevěstil nic dobrého. Ta žena věděla, kým je.

Posunul se k její spolupráci s piráty. Byla to také jen příležitost přivydělat si jako žoldák?

Stříbro bylo příliš účinné. Starkden nemohla dále smysluplně odpovídat. Els několik mincí odstranil.

V poslední době byl součástí několika velkých, tajemných operací. Nakupili je na něj Gordimer a er-Rashal. Byl pro tu práci nejlepší. A Sha-lugové o rozkazech nediskutovali. Dokonce ani o rozkazech podniknout šílený nájezd do Idiamu v lucidijské poušti, do začarovaného Andesqueluzu, v pátrání po prokletých mumiích pohanských čarodějů ze starých dob. Tu práci udělal, aniž se ptal proč.

„Stárnu,“ zadumal se. Ve výcviku ho učili, že staří příliš přemýšlejí. A nyní byl ve věku, který se mu ve škole Zářivého pramene, kde patřil k nejnadanějším, zdál být věčností.

Jeho zápěstí ze svrbění přešlo k bolesti, zatímco ze Starkden nic užitečného nedostal.

„Chce tě Bratrstvo války, strašně po tobě touží. A v tomhle jsou lepší než já.“

Mohlo to být pobavení a výsměch, které mu ukazovala. Následovalo opovržení.

Jeho zápěstí zatepalo. Kvůli bolesti měl potíže s přemýšlením.

Byl čas se rozhodnout.

Možnosti výběru byly jasné.

Vytáhl meč.

Něco jej zezadu udeřilo, narazilo do všech částí jeho těla.

Nebyl dost rychlý.

Věděl, kdo to je. Věděl, odkud se vzalo to svrbění a bolest. Věděl, na co zapomněl, protože o tom už chvíli nepadla ani zmínka. Na to, že s piráty spolupracuje ještě jeden čaroděj. Masant al-Seyhan.

Els neurčitě zaslechl mužský hlas: „Můžeš se hýbat? Musíme spěchat. Nefunguje to tak, jak nám bylo slíbeno. Už teď se to zvrtlo. Sakra! Co to zatraceně je?“

Els slyšel úder oceli na ocel. Po celém těle ucítil zásah dalšího nárazu. Potom už neslyšel a necítil na dlouhou dobu nic.

~ ~ ~

Redfearn našel Else ležet na ulici. Zaschlá krev mu zalepila rty, nosní dírky a uši. Jeho kůže získala ohavný odstín tmavě růžové a byla plná puchýřů. Nehty měl polámané a vlasy úplně zničené. Vypadaly, jako by se jimi plazily drobné žhavého uhlíky, které lovily blechy. Tvář měl posetou malými rudými kroužky, jako památku na nějaký divný druh neštovic.

„Co se stalo?“ zeptal se Els. Jeho slova mu zněla jako nesouvislý hukot. „Ach, svatí na nebesích. Já neslyším. Mluv pomalu. Budu ti odečítat ze rtů.“ Za předpokladu, že se dokáže soustředit. Jeho levé oko mu přišlo vyschlé. Svědilo.

V zápěstí měl pocit, jako by ho někdo prosekl do ruda rozpálenou železnou tyčí.

„Dobře. Vnímáš mě?“

„Ano, pokračuj.“

Bechter se usmál. „Jen hádám, ale nejspíš ti někdo nakopal zadek.“

„Bolí mě dokonce i dásně. Co se stalo? Vyslovuj pečlivě. Hej! Začínám něco slyšet.“

„Lidé z okolí nám vykreslili obrázek, který nedává smysl.“

„A? Jaký?“

„Přiběhl jsi touhle ulicí a táhl za sebou ženu. Předpokládám, že tu čarodějnici. S nevelkým odstupem za tebou šli piráti.“

„To si pamatuju. Chtěli ji zpátky. Snažil jsem se jim ztratit dřív, než bych zamířil do přátelského území. Nešli setřást. Vždycky, když jsem chtěl zamířit ke Castelle, stáli mi v cestě. Rozhodl jsem se ukrýt, než to vzdají.“

„Asi támhle. Kde býval dům.“ Ukázal Bechter.

Dům už tam nestál. K zatahujícímu se nebi, které slibovalo déšť, stoupal sloup kouře. Většina odpoledne už uplynula. „Svatý Eisi a Herone!“

„Bez prdele.“

„Pomalu a nahlas. Většinu toho, co říkáš, už slyším.“

„Vypadá to takhle. Vpadl jsi dovnitř. Viděli tě. Majitelé nic neudělali, protože máš blond vlasy. Později dorazila skupina Calzifanů. Zdálo se, že vědí, kam jdou. Vedl je kouzelník.“

„Masant al-Seyhan. To jméno znám od doby, kdy se objevili piráti.“

„Možná. Použil pár kouzel, která musela být opravdu silná.“

„Neříkej. Shodila mi na záda dům.“

„Ne. To se stalo později. Tahle část se ti bude líbit. Ukázali se tady dva blonďáci. Je úplně jasný, že to byli ti dva, po kterých celou dobu pátráme. Nic neříkali. Jen sem napochodovali a začali zabíjet Calzifany. Chovali se jako barbaři a byli absolutně nezastavitelní. Nakonec se boj přesunul dovnitř.“

To nesouhlasilo s tím, co si Els pamatoval. Ale jeho vzpomínky byly útržkovité, neurčité a ne zcela důvěryhodné. „Už slyším docela dobře. Potřeboval bych trochu vody.“

„Uvnitř v domě se stalo něco hrozného. Ale tou dobou už místní lidé nebyli zvědaví a našli si úkryty. Právě jsme začali prohledávat sutiny. Nacházíme spousty mrtvých pirátů.“

„Vsadím se, že žádné čarodějnice nebo kouzelníky.“

„Ani jednoho. Ani žádné blonďáky. Dostal jsi z té čarodějnice něco?“

„Nepřiznala ani, že je čarodějnice. Nebo že mi rozumí. Většinu času byla v bezvědomí. Stejně jsem měl víc starostí s útěkem před piráty a nebyl čas na otázky.“

„Myslel jsem si to. Čert to vem!“

„Je mi líto.“

„To není tvoje chyba. Jenom tím pokusem jsi udělal mnohem víc, než jsi musel.“

„Moment, jak to, že můžeš plýtvat časem a lidmi na pátrání po mně?“

„Situace se zlepšila. Kolegium se do toho vložilo, když jsi zaměstnával ten calzirský talent. Navíc se objevil regiment císařské jízdy a nájezdníky překvapil.“

A všechny ostatní taky, domyslel si Els. Co měl Hansel za lubem? Měl po ruce sedm nebo osm set stálých vojáků, hluboko v patriarchálním území, zrovna když bylo postavení Brothu nejzoufalejší?

„Mozek mi nechce fungovat. Příšerně mě bolí hlava,“ řekl Els.

„Zjistím, jestli ti dokážu sehnat odvoz domů. Ale ne hned. Ještě pořád jsou všude ostrůvky těžkých bojů. Většina pirátů se nedostala zpátky ke svým lodím. K těm několika, které jim zbyly.“

~ ~ ~

„Takže teď jsi hrdina,“ řekl Paludan, když se před ním Els následující den objevil.

„Ne příliš úspěšný.“ Stále ho bolelo celé tělo. Oči a uši ještě neměl úplně v pořádku. Rudá kolečka se zhoršovala. A taky se neomezovala na jeho tvář. I po deseti hodinách spánku se cítil staře a unaveně.

„Ale náš,“ řekl Gervase Saluda. „Nechal jsi zazářit jméno Bruglioni.“

Paludan se zamračil. Přes pozitivní dopad na jméno Bruglioni nebyl potěšen. Celé město si teď všimne, že jeden z nejbohatších mužů poslal na obranu Brothu jen hrstku mužů. A že ani Gervase,

ani Paludan, ani nikdo z oné hrstky se do bojů nezapojil. Bude slyšet jen jméno Piper Hecht.

„Dělal jsem, co se dalo," odpověděl Els. „A moc mi to nešlo. Ztratil jsem čarodějnici. Vůbec jsem si nevšiml těch blonďatých zločinců. Nebo čaroděje, který tu čarodějnici osvobodil. Masant al-Seyhan by sem mohl klidně nakráčet a já bych se ani nepřikrčil."

Saluda se ušklíbl. „To vše bledne před skutečností, že jsi byl jeden zmála, který s Calzifany opravdu bojoval. Odvedl jsi pozornost jejich mágů na dost dlouho, aby Kolegium mohlo rozdrtit piráty."

„Jak se to vyvíjí?" Els se zeptal raději na tohle, než proč byl Paludan tak rozladěn úspěchem Brothu.

„Špatně pro piráty. Všude jsou izolované malé skupiny. Teď už jen chtějí pryč z Brothu. Ale nejde to. Nezbyly jim žádné lodě."

Paludan zavrčel: „Calzirští černokněžníci jsou zoufalí. Pořád se snaží zachránit své muže. Ale to se jim taky nedaří."

„Takže se ví, že přežili?" zeptal se Els. Soustředí se na minimalizaci ztrát? Vojenské myšlení. To by mělo být pirátům cizí.

Paludan zachrochtal. Chtěl změnit téma hovoru.

Majetky Bruglioniů z toho vyšly se zdravou kůží. Gervase a Paludan se chtěli posadit stranou a nechat někoho jiného, aby se postaral o vyčištění města. Měli omezenou představu, jak to vypadá venku v Matce měst. Lidé s žádným osobním zájmem o Broth, císařští a oni bezdomovci, kteří se nechali zverbovat za peníze, se na bojích podíleli převážnou měrou. Ani jedni nepůjdou do zbytečného rizika. Neměli v úmyslu zemřít za město, které jimi pohrdalo.

Objevil se Caniglia. „Pane Paludane, přišel váš strýc. Za několik minut bude tady."

Saluda Elsovi sdělil: „Možná ho musí nést. Má potíže se schody." Nevypadal, že má z návštěvy radost.

Divino Bruglioni se objevil s odfukováním, pravděpodobně kvůli změně polohy. Sloužící jej usadili na křeslo, které se v domě udržovalo jen pro potřeby principáta Bruglioniho, poté se vytratili. „Vy zůstaňte, kapitáne Hechte," řekl principát, když je Els chtěl následovat.

Paludanova tvář potemněla. Ale udržel nad sebou kontrolu, což byla dovednost, kterou si vypěstoval po smrti svých synů.

„Slyšel jsem, že jste si tam venku vedl docela dobře," řekl Elsovi principát Divino.

„Nechal jsem se zmlátit jako hadrový panák."

„Byl jste ve správném čase na správném místě. Odvedl jste v rozhodujícím okamžiku pozornost našich nejnebezpečnějších nepřátel."

„Ručím za to, že jsem to neměl naplánováno. Dělal jsem, co jsem považoval za nutné. Kdyby se neobjevili ti tajemní blonďatí bojovníci, byl bych jen dalším tělem, které hnije v řece."

„Možná, možná. Co mi o těch lidech můžete říci?"

„O těch blonďácích? Vůbec jsem je neviděl. Jen jsem o nich slyšel. Když tam přišli, byl jsem v bezvědomí. Dozvěděl jsem se o nich od seržanta Bechtera. Bechtera z Bratrstva."

„A co ti calzirští čarodějové?"

„Viděl jsem jen tu ženu."

„Máte nějakou představu, jak přežili?"

„Asi díky načasování. Ti blonďáci se objevili dříve, než se mnou Calzirané skončili."

Principát pokračoval v kladení otázek a pomalu se dostával k domácnosti Bruglioniů. Prokazoval důvěrnou znalost Elsova úsilí. Důvěrnější než Paludan nebo Gervase. Paludan neměl tušení, že někteří zaměstnanci byli vyměněni.

Starý muž změnil téma. „Paludane, co podnikáš, abys přivedl rodinu zpět z venkova?"

Paludan vypadal mírně zaraženě. Poslal dopisy. Po nich následovaly výhružné dopisy. „Zdržují, strýčku. Ale nakonec odpovědí."

„Dobrá, dobrá." Ale Divino nevypadal potěšeně. „Kapitáne Hechte, jdu teď do svých pokojů. Pojďte se mnou, prosím."

Els směrem ke svému zaměstnavateli pokrčil rameny a udělal, co mu bylo řečeno.

Když byli mimo doslech, starý kněz řekl: „Odešel jsem, než jsme se dostali k finančním záležitostem."

Els čekal.

„Co děláte s účetními knihami?"

„Povolal jsem devského auditora. Aby vše prohlédl. Jak účty domácnosti, tak obchodní účty.“

„Co čekáte, že najde?“

„Vím, co najde. Že někdo plení majetek Bruglioniů. Jen chci určit rozsah oné krádeže.“

„Máte na někoho podezření?“

„Někdo mě napadá. Ale možná je to příliš zjevné.“

„Gervase Saluda, samozřejmě. Myslím, že Gervase si cpe kapsy. Máme toho víc, co je třeba probrat.“

„Ano, Vaše Milosti.“ Els neskrýval neklid.

„Gervase je Paludanův opravdový přítel, Hechte. Je to jeho *jediný* přítel. Nemyslím si, že by Gervase riskoval to přátelství spácháním tak velkého zločinu, že by se nedal prominout.“

„Bruglioniové mají spoustu peněz.“

„Ano, rodina je bohatá. Ale jen málo majetku má podobu peněz. Většinou je to zemědělská půda a doly. Sedněte si. Mám návrh.“

Els zůstal nervózní. Divino Bruglioni pro něj byl velká neznámá.

„Jste chytrý. Jste zručný. Jednáte, když je potřeba. Paludan nechal tohle místo jít k čertu. Jeho problém je, že nechce být obtěžován. A neví, jak ovládat lidi. Nikdo ho to nenaučil. A on se nesnažil učit.“

„Pochopil jsem, že se Freido domníval, že učení potřebuje jenom Soneral.“

„Freido byl starší kopie Paludana. Můj bratr nebyl pro rodinu přínosem. Přestal trvat na tom, že naši nejnadanější mladí tu zůstanou, aby dohlíželi na rodinné jmění. Jeho povaha a opilecké scény všechny dohnaly k odchodu z domu.“

Els tiše seděl a přemýšlel, co se principátovi honí hlavou.

„Jsou těžké časy, Hechte. Malátnost, která souží Brugliony, není omezena jen na tuto rodinu. Trápí celý Broth. Leží na episkopálním světě jako mlha. Křížová výprava by nás mohla probudit. Ale za jakou cenu? Patriarcha je posedlý touhou zapsat se do dějin. V době, kdy k tomu nemáme prostředky. A v době, kdy se do patriarchových dobrodružství nikdo nechce zaplést.“

Els přikývl a zmateně čekal.

„Hechte, zdá se, že se celý svět snaží mařit Sublimovy plány. Ti šílení Calziřané jej zcela odvedli od jeho plánů v Conneku.“

Els uvažoval, zda se má podělit o svůj názor, že vyšší síly jsou proti Sublimovým pletichám.

Divino si povzdechl, popadl dech, a když Els nic neřekl, pokračoval. „K Brothu se blíží vévoda Tormond s různorodou delegací, včetně královny Navayské, která je zmocněna mluvit za krále Petra. Brothský vévoda nabízí podporu Conneku v potrestání Calziru. Královna Isabeth říká, Petr že by přispěl k tažení svým válečným loďstvem.“

„Je to půjčka za oplátku? Jestli patriarcha nechá Connec na pokoji, Connec ho zachrání před Calzirem?“

„Nebylo to tak řečeno, ale jasně to z toho vyplývá. A Sublim, přestože je to výstavní jedinec benedoktského potkana, tentokrát nemůže Tormonda a Petra obelstít. Ne, když jim všem císař nahlíží přes rameno.“

„Znamená to, že by nikdy nesehnal dost peněz na zámořské dobrodružství?“

„Přesně. Vidíte dál než jen na špičku svého nosu. To se mi líbí.“

„Děkuji, Vaše Milosti.“ Els se náhle cítil lépe.

„Přivedl jsem vás sem, abych si vás mohl lépe prohlédnout. Líbilo se mi, co jsem slyšel. A teď se mi líbí, co vidím. Takže, mohu vás najmout a odvést svému synovci?“

„Vaše Milosti?“

„Ne hned. Sice jsem princ církve, ale také jsem Bruglioni. Teprve jste začal dávat tohle místo do pořádku. Chci, abyste v tom pokračoval, dokud Paludanova žárlivost, vztek a paranoia nezničí jeho zdravý rozum a nevyhodí vás. Pak začnete pracovat pro mne.“

Els otevřel ústa.

„Co si o tom myslíte?“

„Vyděsil jste mě. To snad ani nemůže být pravda. Naděje k získání takové příležitosti přivádí do Brothu muže ze všech koutů světa. Samozřejmě že to přijímám.“ Samozřejmě že by to přijal. Splnil se mu sen. Až ta zpráva dorazí do al-Qarnu, v Paláci králů se bude zpívat a tančit. „Jaké budou mé povinnosti?“

„To zatím ponecháme stranou. Ale ujišťuji vás, že budete dělat to, pro co jste nejlépe kvalifikován.“

„Hm?“ Els nenaléhal. Nyní musí našlapovat opatrně. Nebude to jeho chyba, když tohle nevyjde.

„Prozatím odvádějte dobrou práci. Vraťte Bruglioniům bývalou sílu.“

„Ano, Vaše Milosti. A současná situace, Vaše Milosti?“

„Co s ní?“

„Co se stalo s calzirskými čaroději? Co se stalo s těmi blonďáky? Kdo jsou? Budou něčím víc než jen dobrými bojovníky.“

„Jsou tím, čemu říkáme Bezduší. Znamená to, že jsou živí jen napůl. Bezduší jsou nástrojem mocných nadpřirozených bytostí. Nevyskytli se v této oblasti po tisíce let. To dělá jejich chování ještě podivnějším. Bezduší jsou používáni k páchání těch největších zločinů. Přesto tito dva jednají jako obyčejní zločinci.“

„Vy jste se s nimi setkal, že?“

„Jednou.“

„A?“

„Čím více vím o Zástupcích noci, tím méně se mi o nich chce mluvit. Myslím, že existují důvody k obavám. Nedokážeme pochopit motivy bytostí, které tyto dva využívají. Možná je to spojeno s podivným neklidem mezi Zástupci noci, který už trvá měsíce.“

„Jsem z toho zmatený.“

„To jsme všichni. Nedává to smysl. Ne takový, který dokážeme pochopit. Myslím Kolegium. Naši spojenci mezi stvořeními noci, která jsou obvykle přístupná, nám nepomohou. Hájemství noci je jednotné… Copak? Něco vás napadlo?“

„Ani ne.“ Byla to ta poznámka o Hájemství noci. Bylo to snad pojetí episkopálních chaldarejců? „Domnívám se, že se vše vysvětlí. Až přijde ten správný čas.“

„Jistě. Ty dva najdeme. Nakonec. Ale to se vás netýká. Jen dělejte svou práci. Až přijde čas, dohlédnu na to, abyste obdržel zaslouženou odměnu.“

Els se snažil vypadat jako muž, jehož jediným zájmem je přesně to. Slíbil: „Pokud nezasáhne Paludan, dám tohle místo do pořádku.“

„Paludan není tak hloupý, jak vypadá, Hechte. Většinou ví, co dělá. Myslím, že má v úmyslu nechat vás to dělat po svém. Protože ho to ušetří námahy dělat to vše sám. Poslepu. Protože ho nikdo nenaučil jak.“

Els zabručel.

„Můj bratr synům špatně posloužil. A teď už nemá žádné vlastní syny. Ani ženu, která by mu je mohla dát. A já nemám dokonce ani levobočky. Bojím ze zítřka.“

„Učím Duga, co se jen dá, Vaše Milosti. Ale pravdou je, že ten chlapec se na to nehodí. A nebude se hodit. Vy Bruglioniové budete muset napnout každý sval, šlachu a kost, aby Paludan žil navěky. Nebo si našel novou ženu a držel se z Gervasova dosahu tak dlouho, dokud si s ní nepořídí dědice nebo dva. Dugo by mohl znamenat velké neštěstí. Takové, které by postrčilo rodinu přes okraj propasti ke zkáze. Prosím o prominutí, že jsem překročil své pravomoci.“

Od dávných dob byly v Brothu rodiny důležité. Ale žádná z Pěti současných rodin nebyla mocná už v dobách říše.

„Možná že ten muž, který není tak hloupý jak vypadá, v sobě najde moudrost, Hechte. Pokud dostane čas. Může se to stát. Muž vystavený velké odpovědnosti, který ví, že nikdo jiný, kdo by to zvládl, není, často překoná svůj stín. Už jsem to zažil.“

Els zakašlal. „Spíše se to stává mladým lidem, obvykle.“

„Ach! Smysl pro humor? Možná jsme požehnáni.“

To Elsovi způsobilo starosti. Nelíbila se mu myšlenka, že by mohl být odpovědí náladového boha na modlitby jeho uctívačů.

~ ~ ~

Den uplynul. Boje pokračovaly. Obklíčení Calzifané se odmítali vzdát. Piráti sdíleli přesvědčení, že za to, co se přihodilo ve Starpliru, budou umírat v nesnesitelné agonii.

„Říkej mi starý cyniku,“ zamumlal Els k Pinkusi Ghortovi, protože jeho oteklé čelisti ještě nesplaskly. Konečně mu zmizela červená kolečka a růžové zbarvení kůže. Změnilo se v hnusnou žluť s fialovými fleky. A byl nakrátko ostříhán. „Ale já si myslím, že vím, proč se piráti v Starpliru chovali tak krutě. Byli k tomu

vyprovokováni. Starkden a Masantem al-Seyhanem. Aby měli později strach se vzdát. Útok na Broth byl součástí většího plánu.“

„Co jiného se dá čekat od bandy pramánských barbarů?“

Els se nehádal.

„Vypadáš pěkně otráveně, Pipe. Chtěl jsi něco říct?“

„Naši lidé by se chovali stejně krutě, kdyby měli příležitost. Například Grade Drocker. Všimni si, že se nedopouštím žádné neúcty tím, že bych jmenoval patriarchu nebo císaře.“

Ghort se zasmál. „Když se mě budeš držet, bude z tebe stejně velkej realista jako já.“

„Realista? Tak říkáš tomu, kdo v ostatních vidí jen to nejhorší? Gervasi?“ Saluda Else posledních pár dnů všude provázel. „Asi se začal nudit. Omezený rozsah pozornosti.“

„Něco ti řeknu, Pipe. Mě aspoň lidi nikdy nezklamou. Kdy se přestěhuješ do Kolegia?“

„Nevím. Nebude to brzy. A to předpokládám, že principát Bruglioni nemluvil do větru. Nejdřív chce, abych dal do pořádku domácnost Bruglioniů.“

„A ti hoši to sami nezvládnou?“

„Nezdá se, že by měli chuť to zkusit. Moc se to podobá práci.“

„Principát Doneto je nadšen tvými pokroky.“

„Měl by být.“

„Támhle je Joe. Co se říká, Joe?“

Spravedlivý upřímný Joe se vezl na loudajícím se Železném praseti. Železné prase vypadal znuděně a uraženě. Joe řekl: „Nezačněte štěkat, šéfe. Tenhle stařík má jen jednu rychlost.“

Els se zeptal: „Co se ti stalo?“

Joeova levá noha byla vyztužená dlahou. Trčela stranou od mezka v podivném úhlu.

„Trefili mě jedním z těch rybářskejch šípů s ostnatou špičkou. Takovým, co k němu přivazujou provaz a lověj s ním žraloky. Vlítnul dovnitř a zarazil se o kost. Trochu to píchlo. Dokázali ho protáhnout skrz a všechno spravit, než se to podebralo. Kapitáne Ghorte, pane, nemyslím, že od někoho dostanete nějakou podporu. Ani od pirátů. Nevzdávaj se. Ale slíbili, že odejdou. Když je necháme jít.“

„Kdyby to bylo na mně, nechal bych je jít. Ale nesmím. Žoldáci a císařští je nevykouří?“

„Šéfe, ani já nejsem tak blbej, abych se nechal zabít, když mám dát do kupy něco, co se přirozeně dá do kupy samo, zatímco si jenom sednu na prdel a počkám.“

„Tady to máš,“ řekl Ghort. „A hádej, čí to bude chyba, když celý město zůstane zavřený, protože ty pitomý rybáři si prostě sami nelehnou a nechcípnou? Špatně sem si kryl záda. Doneto mě nechal, ať ze sebe udělám dokonalýho obětního beránka.“

„Pochybuju, že jsi v něčem dokonalý.“

Spravedlivý upřímný Joe řekl: „Možná by se dalo těm žoldákům platit místo od hodiny za kusy. Jak je to teď, vydělávaj stejně když seděj na zadku, jako kdyby bojovali.“

„Ten chlap může mít pravdu,“ řekl Ghort. „Peníze z odvodů rychle mizej, ale je jich dost, abysme mohli platit odměny za hlavu.“

Tak jako tak na tom nezáleželo. Calziřané, kteří ještě nedokázali utéct, nikdy neutečou. Kolegium a patriarcha se dohodli. Až se válka přesune do Calziru, tihle své domovy bránit nebudou.

„Prozradím ti tajemství, Pipe,“ řekl Ghort, když kráčeli ke Castelle dollas Pontellas. „Tohle bych neměl vědět. Ale náhodou jsem to zaslechl.“

„Náhodou, Pinkusi?“

„Tím bych se hájil, kdyby mě chytili. Vím, jak moc ty chlápky miluješ.“

„Hm?“

„Zaslechl jsem, jak Doneto mluví se synem své sestry, Paloem. Palo je asistent patriarchy.“

„To tvoje chození kolem horké kaše mě zabíjí, Pinkusi.“

„Pochybuju. Ale pospíším si, pro jistotu, kdyby tvůj zadek byl moc velkej, abych ho dokázal odvalit, kdyby ses na mě skácel mrtvej. Příjezd regimentu císařské jízdy nebyl náhoda.“

„Ne! Nepovídej!“

„Chci říct, že vůbec nemířili do Alamedíny. Od začátku mířili do Brothu. Sublim uzavřel s Hanselem nějakou dohodu. To vysvětluje, proč jsem před chvílí viděl, jak se kolem plazí Ferris Renfrow.“

„Náš přítel vyšetřovatel z Plemenzy?“

„Právě ten. Bo ho zahlédl. Na nábřeží nedaleko Krois. Tam ho Bo ztratil. Když jsem slyšel o té dohodě, došlo mi proč. Měl namířeno do patriarchova hnízda.“

„Věřím ti. Ale nechápu to. Proč by se patriarcha a císař dávali dohromady?“

„Sublim? Protože by získal vojáky. Dvěma způsoby. Císařské spojence v první linii a své vlastní muže, kteří by zadní linii nemuseli hlídat před vpádem císařských.“

„Co z toho má Hansel?“

„Dobrá otázka, Pipe.“

„Co mu může Sublim nabídnout, co nemůže dostat jinde?“

„Další dobrá otázka. A dozvíme se na ně odpovědi, když zůstaneme dost dlouho naživu.“

„Hej, Pipe! Kapitáne Ghorte!“ volal Spravedlivý upřímný Joe. On a Železné prase se loudali před Elsem a Ghortem.

„Co se děje, Joe?“ zeptal se Ghort.

„Jedou přes Blendinský most.“

„Aha. Hele! To je poselstvo z Conneku. Chtějí se taky dohodnout se Sublimem. Dneska bych nechtěl být Imakulátem. Všichni mí kámoši se připravujou odhodit mě na posraný smetiště dějin.“

Dvě ze Sublimových největších starostí byly na cestě stát se něčím úplně jiným. To znamenalo, že patriarcha nakonec bude moci vyhlásit křížovou výpravu do Svatých zemí.

Els potřeboval navštívit Gledia Stewpa.

Ještě lepší by bylo navštívit Annu Mozillu. U vdovy se dala najít skutečná útěcha.

25. Broth, poselstvo z Conneku

Matka měst bratra Kandla ohromila i přes jeho sklon nenechat se světskými věcmi ovlivňovat. Ale v Brothu byla minulost tak všudypřítomná a mocná jako nikde jinde.

Khaurene a Castreresone byla také starobylá města, ačkoli v dobách, kdy poprvé do Conneku zavítali brothští dobyvatelé, se jmenovala jinak.

Každá procházka po ulicích Brothu odhalovala stále další upomínky na minulost. Dobyvatelé, kteří ještě pořád nebyli zapomenuti, se procházeli po kočičích hlavách těchto ulic. Po bulvárech pochodovaly při triumfálních návratech vítězné armády. Dnes po ulicích chodili lidé, kteří nechápali, že dny bývalé slávy už jsou pryč. Přesto bratr Kandl choval podezření, že pro většinu starobylých Brothšťanů měla všechna ta sláva jen nepatrný význam. Tehdy jako dnes chudé nejvíce zajímalo jídlo a střecha nad hlavou.

A *je* nikdo nevzpomínal. Pocty byly vyhrazeny pro muže, kteří je nutili k práci pro říši, kteří z nich dřeli daně, jimiž financovali památníky a legie. Přesto brothská chátra žila lépe než chudí v menších městech. Byla to prostá, krutá pravda, ať už se Kandlově ideologii hodila, nebo ne.

„Co tě trápí, bratře?“

„Uvažoval jsem nad údělem chudých.“ Rozhlédl se kolem, kam se skupina dostala, zatímco přemýšlel.

Vystoupali na vyhlídku, která odhalovala scenérii řeky Teragi, jejích mostů, ostrovních pevností, sousedících budov a památníků Memoria; to vše bylo rozeseto ve špinavě zlaté nádheře.

„Úchvatné,“ vydechl bratr Kandl.

„Už jsem tu byl dvakrát,“ poznamenal Michael Carhart. „A přesto to na mne stále působí.“

Místní je upřeně sledovali. Brothšťané byli zvyklí na segregaci náboženství.

„Jsme tu v nejlepší denní dobu, za dokonalého počasí. Světlo…“ nedokončil Michael Carhart.

Přerušil ho vzdálený rachot. Mrak prachu zakryl odpolední, zlatohnědé sluneční světlo. Někdo řekl: „Zřítila se nějaká budova.“

S jemným sarkasmem kdosi poznamenal: „Bude to v jedné z těch oblastí, kterým se máme vyhnout, protože se tam pořád bojuje.“

Boj s piráty pomalu utichal.

Bratr Kandl už dříve viděl nějaké zajatce. Nebyli si úplně jistí, co se vlastně děje. Byli hladoví, vystrašení a cítili úlevu, že už to mají za sebou. Bratr Kandl uvažoval, jak se jim povede v rukou Bratrstva války.

Bratrstvo mělo enormní zájem získat informace o těch, co podněcovali calzirské dobrodružství, které ještě neskončilo. Po celém východním pobřeží pokračovaly nájezdy.

Connekští duchovní se usadili, aby mohli sledovat hru odpoledního světla mezi budovami a památníky. Když přimhouřil oči, mohl bratr Kandl rozeznat postavy vojáků, kteří hlídali poničené lodě za řekou, cenné jako možné prostředky záchrany.

„Zajímalo by mě, jak to jde,“ povzdechl si Michael Carhart. Zatímco oni se bezcílně potulovali a pokukovali po zázracích zašlé slávy, vévoda Tormond a královna Isabeth byli na audienci u patriarchy. Všichni očekávali, že to dopadne špatně. Tormond byl příliš neslaný a nemastný. Isabeth byla velká neznámá. Bylo jí teprve čtrnáct, když odešla do Navaya, aby se stala královnou.

„Zahraju si na jasnovidce,“ řekl bratr Kandl. „Královna se bude chovat naivněji než Tormond. A ten bude čím dál tím zmatenější a svěří svůj rodinný majetek Sublimovi, protože je to snazší než se pevně držet svého a dělat ty správné věci.“

„Podívejte, támhle,“ řekl jeden ze souputníků. „Další patriarchovy jednotky.“

Třicet vojáků překračovalo most nejblíže Krois. Sublim stahoval svou vojenskou posádku. Předčasně, pokud se chystal na výpravu do Calziru. Bylo to ohromné riziko, spoléhal se, že Johanes Černá bota se nevrhne po obnažených patriarchálních státech.

Okamžitě se dozvěděli, kdy Tormond a Isabeth skončili svou audienci. Vévodův doprovod měli jako na dlani, když přecházel z Krois na jižní břeh Teragi.

Vévoda, jeho sestra a jejich nejbližší byli hosty rodiny Cologniů v předměstské citadele Cologniů, paláci Bracco. Palác Bracco bylo sídlem Flourocena Cologniho, principáta rodiny Cologni. Ale principát se s příjezdem pirátů přestěhoval do apartmá v paláci Chiaro. Většina principátů se uchýlila do pohodlného bezpečí, když se objevili nepřátelé boha.

Flouroceno Cologni se rád předváděl. Proto nyní ubytoval connekské poselstvo. Jinak ovšem byl nula, která, pokud si ji vůbec někdo zapamatuje, se zapíše do historie jen proto, že hostila vévodu Tormonda během jeho nešťastné návštěvy Matky měst.

Členové poselstva se začali shromažďovat na ústředním nádvoří paláce Bracco. Vévoda počkal, dokud se na nádvoří nikdo další nemohl nacpat. Budiž mu připsáno k dobru, že opravdu nakrmil každého. Na Sublimův účet. „Jezte! Jsme teď Sublimovi přátelé."

Bratr Kandl se k hostině připojil. Byla vystrojena ve stylu „urvi si, co můžeš" na stolech rozestavených podél zdí nádvoří. Horor trval několik hodin. Během nich bratra Kandla polapil biskup LeCroes. LeCroes, který požil obdivuhodné množství firaldijského vína, se propil do nezměrného zoufalství, protože očekával, že vévoda opustí Imakuláta.

„To není jisté," protestoval bratr Kandl. „Tormond je zásadový muž. Nikdy nezapomene, že Worthy VI. byl legitimně zvolen patriarchou episkopální církve."

„Jistěže nezapomene. Ale nenechá to, co je správné, zasahovat do toho, co je výhodné."

Vévoda dal znamení pobočníkovi. Muž zařval, aby bylo ticho.

I Tormond vstřebal množství vína. Nakonec pečlivě ohlásil: „Věc, pro kterou jsme pracovali, dnes přinesla první ovoce. Mezi církví a Connekem zavládne mír."

Neozvaly se žádné výkřiky nadšení. Místo nich byla slyšet anonymní nedůvěřivá prohlášení.

„Isabeth a já jsme rozhovorem s patriarchou strávili čtyři hodiny." Tormond udělal pauzu. „Chci říci, s uchazečem o tiáru

patriarchy církve založené svatými Eisem, Dominem a Arctuem. Mluvili jsme o závazcích Conneku vůči církvi a o církevních povinnostech vůči lidem Conneku. A novinky, přátelé, jsou dobré.“

Vévoda toho chtěl říci více, ale víno zaúčinkovalo a připravilo ho o srozumitelnost.

Přes Tormondovu momentální nezpůsobilost průběh rozhovorů dostal tvar a obsah. Tvar to nebyl přitažlivý. Obsah nepříjemně páchl.

Byli u toho svědci, bezejmenní, bezbarví úředníci, kteří museli vše zapsat.

~ ~ ~

Šedesát mužů a žen poslouchalo, jak slintající, z cesty mluvící Tormond obhajuje dohodu, kterou uzavřel se Sublimem, ve chvílích, kdy zrovna neměl co pít.

Connec uzná brothského patriarchu. Kněží a biskupové, kteří jej odmítnou, budou předáni biskupovi z Antieux. Biskup bude v průběhu pěti let ustaven členem Kolegia. Jeho nástupce, příští connekský principát bude vybrán v té době vládnoucím vévodou.

Biskup LeCroes byl bez sebe vzteky. „Zradil jsi vlastní víru? Za příslib míru od toho neschopného benedoktského šakala? Nic jsi nezískal, můj pane! Nic! Když se mu postavíš na odpor, nemůže vůbec nic dělat. Je bezmocný. Jakmile bude moci, obrátí se proti tobě. Žádný connekský principát nikdy v Kolegiu nezasedne.“

Tormond nechal biskupa řádit, dokud mu nedošel jed. „Za druhé, musíme vyhubit všechny kacířské kulty a vyznání.“

Nejočekávanější z patriarchových požadavků zažehl nejzuřivější odpor. I probrothští episkopálové byli pobouřeni tím arogantním a neomluvitelným zasahováním do záležitostí, které se netýkaly nikoho jiného než Connecťanů.

Bratr Kandl zůstal zatrpkle potichu; zradil ho přítel.

Tormondova řeč se stávala zřetelnější. Jeho slova se však nestala vítanějšími. „Connec musí poskytnout dvacet osm stovek ozbrojených mužů k potrestání Calziru za soužení, které způsobil episkopálnímu světu.“

Někdo vykřikl: „Myslíš rodinu Benedoktů, co?“

Biskup LeCroes to zhodnotil: „Jinými slovy, synovče, jsi dal falešnému patriarchovi vše, co jsme bránili, když vpadl do naší domoviny. A navrch jsi přihodil životy našich synů jako bonus, aby mohl páchat své zločiny na někom dalším. Skutečný triumf diplomacie, synovče. Celý Connec bude jásat. Až ta zpráva dojde do Khaurene, lidé budou nadšením tancovat v ulicích."

Vévoda nebyl natolik ponořen do svého poháru, aby to nepochopil. Ti tanečníci mohou držet pochodně a vidle s úmyslem vzít historii do vlastních rukou tak, že vytvoří nutnost najít nového vévodu.

Tormondovy oči se zalily slzami. Do této chvíle si byl jistý, že dosáhl diplomatického vítězství. Tak proč jsou jeho přátelé a rádci tak rozhořčení?

„Dám ti návrh, synovče," zavrčel biskup LeCroes. „Zůstaň v Brothu, dokud se ti vojáci, kterých ses vzdal, nevrátí domů. Jinak ti naši lidé mohou z toho divokého nadšení, že jsi jim zajistil mír, způsobit nějakou osobní úhonu."

I opilý vévoda rozpoznal tu jemnou kalkulaci. Jak zareaguje hrabě Raymon Garet, až se to doslechne? Jakkoli bude chtít. Bude mít podporu většiny Connecťanů.

Vévoda Tormond byl zmatený. Bratr Kandl přemýšlel, jak může tak tvrdohlavě a důsledně setrvávat v bludu. Udělali mu snad v Krois něco s hlavou?

Vévoda Tormond odklopýtal z dějiště toho, co mělo podle jeho představ být obrovskou oslavou. Jeho zklamání a zmatek byly zřetelné.

Jeho sestra odložila svoji vrozenou ostýchavost a vystoupila, aby vysvětlila rozsah dosažených dohod. Měly široký záběr a dopady a kromě Conneku, Firaldie, patriarchálních států a církve se týkaly Navaya, zbytku Direkcie, Calziru a Říše. Sublim nestanovil žádné tvrdé podmínky, kromě počtů ozbrojených mužů, kteří měli být na podzim včas k dispozici pro tažení proti Calziru.

Isabeth prohlásila, že její manžel zaručí nezávislost Conneku. Do války vyšle lodě a odborníky na obléhání.

Bratr Kandl nepřehlédl, že trestná výprava doznala metamorfózy ve válku. Válku, která se nejspíš promění v křížovou výpravu. S podporou krále, který s organizací té věci neměl nic společného.

Isabeth byla lepší vyjednavač než její bratr. Oplátkou za podporu krále Petra v pokoření Calziru předá Sublim Navayu ostrov Shippen. Společně s menšími okolními ostrovy. Samotný Shippen byl tak velký, že čas od času býval nezávislým královstvím. Byl rozlehlejší než Petrova současná direkcijská území, ačkoli mnohem chudší.

Isabeth také mluvila o Sublimových dohodách s Grailskou říší.

Calzirská pevnina s pobřežními ostrovy připadne k říši a Alamedíně. Různá města a hrady připadnou jednotlivcům, kteří pomohou s rekonkvistou, ale zůstanou poddaní císaři a králi Alamedíny.

Sublim nešetřil územími, která mu nepatřila.

Petr si úspěšnou válkou polepší. Sublimovi firaldijští nepřátelé budou oslabeni. Johanes se stane velmi silným.

Bratr Kandl začal mít podezření, že za Tormondovu očividnou neobratností je hlubší plán.

Jestli Shippen přejde pod kontrolu Navaya, Platadura získá na východě Matky moří nesmírný vliv na úkor Sonsy, Dateonu a Aparionu. Zvláště Sonsy. Většina sonsanského obchodu procházela úzkou zrádnou úžinou Rhype, která Shippen oddělovala od pevniny Calziru.

Bratr Kandl se propracoval do blízkosti Isabeth. „Cítím tajemství. Jakou roli hraje Johanes? Co se změnilo? Jak se může grailský císař z ničeho nic stát přítelem patriarchy? Jsou přirození nepřátelé, jako kočka a pes.“

Nyní už to nikoho dalšího nezajímalo. Isabeth zašeptala: „Stejně to dlouho nezůstane utajeno. Takže ti to asi můžu říci. Johanes má jen jednoho syna. Lotharovi je dvanáct, je neduživý a nepřežije svého otce. Johanes chce, aby následnictví zůstalo v rodině Ege. Sublim, jako patriarcha, slíbil, že církev zaručí následnictví v říši všem Johanesovým dětem.“

Zajímavé. „I jeho dcerám?“

„Přesně tak. Nejprve Katrin a pak Helspet, než se bude uvažovat o někom jiném. A cena? Johanes musí pomoci dobýt Calzir. Už jsi slyšel o dělení kořisti.“

Bratr Kandl věřil, že za tím musí být ještě něco. Sublim by svému největšímu nepříteli nedal nic tak levně. Ani Hansel by se nenechal tak snadno zviklat.

Později chtěl Michael Carhart vědět: „Uskuteční se z toho něco? Tormond může Sublimovi naslibovat cokoli. Co se stane, když se pokusí potlačit maysaleány, devediány, dainshause, pramány z Terliaganského pobřeží nebo svobodomyslné episkopály Conneku?“

Málomluvný Tember Sihrt podotkl: „Zjistí, že se ocitl na velmi chladném a opuštěném místě.“

„Doslova,“ přidal se biskup LeCroes. „Hodně lidí se k němu otočí zády, pokud se o to pokusí. Potřebuje velkou podporu, aby udržel věci pohromadě.“

Michael Carhart poznamenal: „Nikdo z vás a nikdo jiný po zvolení Honaria Benedokta nepoukázal na to, jak málo problémů světa by bylo problémy, kdyby Honario Benedokto nebyl patriarchou.“

„Chceš říci, že by s tím měl někdo něco udělat?“ zeptal se bratr Kandl.

„Ó ne. Ne! Jen jsem připomenul skutečnost. Sublimova volba způsobila strašlivé množství bídy a smrti. A to teprve začal.“

„Udeřil jsi hřebíček na hlavičku,“ přitakal bratr Purify. „Teď ještě více očerníme naše duše tím, že nezabráníme Conneku vstoupit do války s Calzirem. Znám hodně pramánů. Spousty jich žijí v okolí Terliagu a podél pobřeží. Většinou jsou to dobří lidé. Jako většina Connecťanů. Jako ti Calziřané, které chce Sublim zmasakrovat.“

„O Terliaganských radši nemluv,“ varoval Michael Carhart. „Jestli Sublim zjistí, že je Volsard nevyhubil za války s Meridianem, dá je na seznam jako nás ostatní. Nejspíše hned na začátek.“

„Možná máme přehnané obavy,“ uklidňoval je bratr Kandl. „Vzpomeňte si, kdo je náš vévoda. Myslím, že se k nějaké přehnané činnosti nedostane. Kromě toho, že pověří hraběte Raymona velením výpravy do Calziru, aby on a jeho horké hlavy nezhoršovali situaci

doma. Bude-li Calzir tak zarputilý, jako byl vždycky, nebude mít Sublim čas starat se o Connec.“

„Přesto, Sublim je mladý,“ postěžoval si biskup LeCroes. „Může tu být ještě dalších třicet, čtyřicet let.“

Tember Sihrt se ušklíbl. „V tom případě by ses měl radši spojit s tím tvým bohem. Požádej ho, ať zruší výsledky minulých voleb patriarchy.“

Jeho pokus o vtip nepadl na úrodnou půdu.

~ ~ ~

Connekské poselství se v Brothu zdrželo dalších devět dní. Osm z nich se Tormond s Isabethou pokoušeli dosáhnout další audience u Sublima, aby znovu probrali otázky, které vzbuzovaly největší rozruch. Sublim audienci odkládal tak dlouho, až pochopili, že žádné další dohadování nebude.

Po oznámení z Krois, že Broth navštíví císař Johanes, vévoda vztekle nařídil návrat poselstva domů. Někteří se domnívali, že to znamená, že Hansel před Sublimem ohne hřbet výměnou za patriarchův výnos, zaručující, že následnictví na císařském trůnu zůstane v rodině Ege. Z té možnosti se mnoho nadělalo. Zdálo se, že Sublim je odhodlán vytvarovat budoucnost k obrazu svému. Neměl čas na skuhrající bambuly, kteří odmítali pochopit svou roli ve velké obrodě episkopálního světa. Nebál se odporu Zástupců noci.

~ ~ ~

Když překračovali Teragi, bratr Kandl se ohlédl s vědomím, že už nic podobného Brothu neuvidí. Vše, co si mohl vzít s sebou, byly vzpomínky.

Tak málo se podařilo získat. Tak málo se podařilo dosáhnout. Pojedou domů a pokusí se žít, jako by se nic nestalo.

Válka s církví byla odvrácena. Na chvíli.

~ ~ ~

Dohadování mezi Connecťany neustávalo. Bratr Kandl byl v pokušení vydat se na cestu domů sám, jen aby unikl tomu hašteření. Ale nakonec se neodhodlal. Dokud byla jeho přítomnost mezi

tradičními chaldarejci přijatelná, měl možnost vyjadřovat se ve prospěch míru a rozumu. Měl jistý vliv, ale nedokázal změnit již učiněná rozhodnutí.

Počasí bylo o málo lepší než na cestě na východ. Dokud se vévoda nerozhodl pro den volna. Pak už bylo počasí pěkné.

Tormond neplýtval časem. V Conneku svolával znechucený Raymon Garet vojsko přislíbené Sublimovi. Objevily se obavy, že by horkokrevný hrabě mohl vojáky použít ke svým vlastním cílům.

Obavy to nebyly neopodstatněné. Raymonovi přátelé skutečně doufali, že se hrabě vzbouří. Snažili se oddálit návrat poselstva.

Vévoda Tormond se nenechal zmanipulovat. Ty, kteří se snažili zdržovat, nechal za sebou. Vždy jej opět dohonili.

Tormond zaměstnával tucet kurýrů, aby udržoval spojení s Eardalem Dunnem a hrabětem Raymonem. Dunn nehlásil z Khaurene žádné potíže. Ale jeho zprávy přicházely vždy opožděně.

Hrabě Raymon se z Antieux přemístil do Castreresone. To město bylo lépe situováno ve středu Conneku. Všechny jeho vzkazy vykazovaly náležitou úctu a podřízenost. Byly prosty výčitek a obviňování, jinde tak běžného. Zdálo se, že Raymon je cele vytížen praktickými obtížemi při shromažďování dvaceti osmi stovek ozbrojenců v provincii, která neznala válku.

Národní cítění rozdmýchané masakrem v Černých horách se vypařilo ve zklamání a zoufalství, jakmile se vévoda Tormond rozhodl navštívit Matku měst.

Obyvatelé Conneku měli ve svého vévodu úplnou důvěru. A on se nechá falešným patriarchou zastrašit a připravit o svá práva a majetek. Čas ukázal, že jsou jasnozřiví. Přesto se od Tormonda neodvrátí?

Nebo ano?

Bratr Kandl měl strach, že odpověď může záležet na rozhodnutí mužů více povzbuzovaných pýchou a egem než zájmy o národ.

26. Broth, Bezduší

Shagot spal šest dnů. První čtyři prospal i Svavar. Když se probudil, byl tak zesláblý, že se stěží doplazil do kuchyně domu, kde se uložili.

Když se snažili dostat muže, kterého si bohové přáli zničit, postihlo je čiré neštěstí. Do cesty se jim připletli *dva* mocní kouzelníci. Ne jeden, ale *dva*. Debata, která následovala, měla být smrtelná. Upřímně, dokud se Shagot neprobudil, ztichlý a téměř šílený žízní a hlady, Svavar si myslel, že smrtelná byla.

Svavar kapal Shagotovi do úst vodu z namočeného hadru. Strávil hodiny tím, že krmil svého bratra kousky namočeného chleba, které mu strkal do úst popraskanými rty.

Svavar nebyl v dobrém stavu. Utrpěl více poranění než Shagot. Ale tentokrát se zotavil rychleji než jeho bratr.

Ve chvílích, kdy myslel na něco jiného než na přežití, uvažoval, co se asi stalo s těmi dvěma kouzelníky. On a Grim neměli dost síly, aby je zničili. Staří nebyli tak velkorysí.

Něco nebylo v pořádku. Něco nesouhlasilo. Už od té doby, co se banda rozpadla. Tenhle úkol neměl být tak těžký.

Svavar měl potíže s pamětí. Nemohl se na ni spolehnout. Dokázal si vyvolat několik odlišných, ale rovnocenně přesvědčivých vzpomínek na to, co se stalo, když s Grimem vpadli do domu, o kterém Grim tvrdil, že mu jej Staří označili jako úkryt Zabijáka bohů. Vpád vyústil v neočekávanou bitvu s čaroději a calzirskými piráty. Nějaký duch, nějaký stín, něco co se toulalo tou divočinou, utvářelo její výsledek. Bylo v každé variantě jeho vzpomínek, ale Svavar tomu nedokázal přiřadit určitější tvar.

Svavar měl starosti a strach. Staří nemuseli být jedinými Zástupci, kteří se zúčastnili. Noc nebyla jednolitá. Jiné mocnosti

mohly mít se Zabijákem bohů jiné úmysly. Přesto věřil, že ti dva čarodějové se jen bránili. Zabiják bohů s nimi nesouvisel.

Přežil Zabiják bohů? Spousta lidí nepřežila.

Grim to bude vědět, až se probudí. Jestli se probudí.

Shagot byl mužem na hraně útesu lidského života, který visí na dvou rozdrcených prstech a zlomeném palci.

Svavar měl podezření, že tomu tajemnému stínu dluží za své životy. Jak dokázali najít úkryt, když byli v bezvědomí?

Asgrimmur se bál objevení dřív, než se natolik zotaví, aby se mohli bránit. Ti jižané byli sice slabí, ale ne hloupí. Věděli, že se v Brothu odehrává něco temného. Pátrali po dvojici blonďatých cizinců už před tím nejčerstvějším rozruchem.

Nyní bude pátrání cílenější.

Svavar nevěděl, že Broth má stále spoustu práce s piráty. Sublim neodpouštěl. Hrozil exkomunikací každému, kdo by umožnil uniknout byť jen jednomu zmrzačenému starci nebo nedospělému chlapci. V bezpečí Krois byl patriarcha krutý a pomstychtivý, hodně připomínal boha ze starých dob před tím, než jej svatí zakladatelé přepracovali pro novou dobu. A tak piráti pokračovali v boji.

Svavarovi by Sublimův postoj přišel povědomý. Byl to postoj obvyklý pro Šedého chodce a jeho příbuzné.

~ ~ ~

Když konečně Shagot přišel k sobě, v jeho očích Svavar neviděl žádné známky příčetnosti. Nebyl si jistý, co v nich vidí. Možná mysl šíleného boha. Pokud to nebyl oxymorón.

Do mysli za Shagotovýma očima se postupně vracelo vědomí. Svavar viděl, že hněv opadá, a všiml si přesně toho okamžiku, kdy se vrátil Grimur Grimmsson. Ačkoli Grim nebyl zcela příčetný, když přišel k sobě.

„Nemluv," zaskřehotal Svavar. Sám měl velké potíže s mluvením. „Nevím, jak dlouho to trvalo. Dlouho. Já jsem vzhůru dva dny." V úlomcích se podělil o to málo, co věděl.

Shagot chápal vážnost vlastního stavu. Neměl sílu propuknout ve své obvyklé uzdravovací šílenství. Přijímal vodu a chlebovou kaši, dokud mohl, a potom znovu upadl do spánku. Neřekl ani slovo.

Shagot spal další dva dny.

Svavar také hodně spal. Když se Grim znovu probudil, cítil se mnohem lépe, přestože jeho síly byly sotva poloviční. Rány ho stále hodně bolely. Klouby ho také bolely. A stejně tak i duše.

Tentokrát Shagot mluvil, vždy jen pár slov najednou. „Je to osm dní. Město se změnilo. Musíme odejít. Brzy nás začnou hledat. Cílevědomě. Dům po domu. Použijí moc Kolegia. Nezvládli bysme to. Takže odejdeme a udeříme, až na nás zapomenou.“

„Zabiják bohů přežil?“

„Samozřejmě. Pochybovals o tom?“

„Byl jsem si dost jistý, že přežil.“

„Chceš nakopat do zadku? Když jsme zaútočili, tak jsme tomu pitomci zachránili krk. Podle toho, jak to dopadlo, Šedý podezírá Šprýmaře, že do toho strkal prsty. Ale já si nemyslím, že by toho byl Šprýmař schopen.“

„Stalo se něco opravdu podivného, Grime. Byla tam ještě jedna síla, nějaký stín. Něco kromě nás a těch kouzelníků. Většího a mocnějšího než my všichni, co jsme tam byli, dohromady. Myslím, že by nám to zabránilo Zabijáka bohů zabít, kdybysme se o to pokusili. A přesto nám to taky zachránilo život. Dokonce to před námi chránilo ty kouzelníky. Ale ať se snažím jak chci, nemůžu přijít na to, kdo nebo co to bylo.“

„Proto si Šedý myslí, že se do toho zapletl jeho synovec, jestli ne přímo, tak prostřednictvím někoho, koho na tu špinavou práci nalákal.“

„Otec všeho neví, co se děje?“

„Některé věci jsou skryté i před bohy. Zvláště když se týkají jiných bohů.“

„Jakže?“

„Bytost, kterou jsi vycítil, musela být někým, kdo prošel skrz z Velké nebeské pevnosti během boje. Myslím si, že se někdo zmocnil síly krve, právě když nám někteří z Vyvolených přicházeli na pomoc se zabitím Zabijáka bohů.“

Svavar tomu nerozuměl. „Už jsme to měli mít za sebou?“

„Ano. Byli jsme takhle blizoučko. Ale někdo, nejspíš z Velké nebeské pevnosti, nám zkřížil plány. Někdo mi zabránil v přivolání Hrdinů.“

Z toho nebyl Svavar moudřejší. Nemyslel si, že přítomnost neznámého je něčím novým. Domníval se, že je provází už od toho starého bojiště v Arnhandu. Ale Shagotova úvaha mu přece jen odhalila záblesk božího plánu, jak mu rozuměl Shagot.

„Ten někdo je tu pořád, bratříčku,“ prohlásil Shagot. „Vyšel z Noci. Do smrtelné roviny. A není daleko. Musíme být opatrnější, alespoň do doby, než se dozvíme, co se děje.“

~ ~ ~

Majitelé toho domu museli být zabiti během bojů. Nikdo se k němu nehlásil. Ani se jej nikdo nesnažil vyrabovat. Lidé se mu vyhýbali.

Svavar našel břitvu. Oholil si vousy i hlavu. Oholil také Shagota. Přivlastnil si nějaké šaty. Úplně mu nepadly, ale nepotřeboval vypadat jako švihák.

„Grime, už se dokážu pohybovat. Půjdu ven a zjistím, co se dá.“

„Buď opatrný, bratře. Jsem příliš slabý, abych ti mohl říci, jestli se dostaneš do potíží.“

„To si piš, že budu, Grime.“ Byl opatrný. Vždycky byl opatrnější, než si vůbec Grim dokázal představit, že je možné. Grim naprosto důvěřoval přízni bohů. Všechno přece muselo dobře dopadnout, když za vámi stáli Zástupci noci.

Ale Svavar si byl více než vědom, že jsou v zemi cizích bohů. V Brothu byli Staří krysami v mýtických zdech. Hlučnou, smradlavou, nepříjemnou, nechtěnou nadpřirozenou havětí.

~ ~ ~

Svavar zjistil, že fyzicky se Broth příliš nezměnil, ale že je posedlý novým postojem ke zbytku světa, zvláště ke Calziru. Nyní všichni Calzir nenáviděli. A někteří učinili závěry, že přenesou utrpení zpátky do domova pirátů.

V půl tuctu oblastí, kde zůstali odříznutí piráti, se ještě bojovalo. Brothská strategie spočívala v trpělivosti. Piráti byli nejprve izolováni a pak ignorováni. Nakonec je hlad přinutí vylézt z děr.

Objevily se tisíce zvěstí. Patriarcha vyhlásí křížovou výpravu proti Calziru. Grailský císař poskytne jemu poddané království Alamedínu jako základnu pro výboje. A sám se jich zúčastní.

Více ho zajímaly pověsti, týkající se lovu na dva blonďaté čaroděje. Na veřejných místech a dveřích kostelů byly vyvěšené výzvy. Svavar se jejich hlavní myšlenku dozvěděl od gramotného kolemjdoucího.

Svavar mohl bezpečně klást otázky, dokud předstíral, že je jedním z přistěhovalých žoldáků, kteří bojují s piráty. Když se vrátil k Shagotovi, věděl to samé, co každý obyčejný Brothšťan.

„Musíme zmizet, Grime. Sestavují oddíl, který nás má chytit. Dvě stě mužů. Teď je zacvičují. Přijde jim taky na pomoc několik čarodějů. Z nějakého Zvláštního úřadu na velitelství Bratrstva války. Obrátí celé město naruby, až sem přijedou.“

„Potřebujeme kočár nebo povoz. Něco, v čem mě odvezeš. Ještě se musím chvíli léčit.“

„Ale vždy se léčíš tak rychle.“

„Tentokrát taky. Ale tentokrát musím překonat samotnou smrt.“

„Cože?“ Dělal si Grim srandu?

Ne.

„Nebyl způsob, jak bych to mohl přežít, bratříčku. Stalo se mi toho moc. Staří museli spojit svou moc, aby smrt oslepili, dokud se mé maso nevzpamatovalo.“

Shagot mluvil velmi rozrušeně. Možná nechápal, že jsou stejně živí jen napůl. Ale smrti se Shagot nikdy nebál. Bál se, že bude muset žít jako mrzák.

Zatímco zůstával dotknutý bohy, neměl na vybranou. Dokud mu zbude na ruce jeden prst, aby se jím mohl odstrkovat, bude pokračovat v hledání Zabijáka bohů.

„Zjistím, co se dá dělat. Možná budu muset něco koupit.“

„Udělej, co je třeba. Rychle. Potřebujeme před těmi čaroději ze Zvláštního úřadu získat náskok.“

„Ty o nich něco víš?“

„Loví a zabíjejí lidi, jako jsme my. Lidi dotknuté tím, čemu říkají Zástupci noci. Chtějí zničit samotné bohy. Každého boha, každou skrytou bytost, i toho nejmenšího schováka, kromě jejich vlastního boha.“

~ ~ ~

Když se Svavar vrátil z města, Shagot byl vzhůru. Vypadal lépe. „Stalo se něco, bratříčku? Vypadáš, jako bys spolkl brouka.“

„Hovnivála s velkou prdelí, Grime. Nemáme žádný peníze.“

„Cože?“

„Ten idiot Talab, kterej se o naše prachy měl postarat, si domyslel, kdo jsme. Napráskal nás Kolegiu. Zabavili naše peníze. Kromě dvanácti procent, který mu nechali jako odměnu.“

„A?“

„Zabil jsem ho. Nejdřív mi to ale musel pěkně povědět. Posbíral jsem peníze, který se tam povalovaly. Chtěl mi zaplatit, abych mu neublížil.“

Shagot se zachmuřil v obavách. „Podařilo se ti odtamtud zmizet?“

„Ty chlápky, co mě sledovali, jsem setřásl dřív, než jsem překročil řeku.“

Nebylo to snadné. Měl pomocníka. Ženu oblečenou podle severských zvyků. Ženu, o které si byl Svavar jistý, že už ji viděl, ale nedokázal si ji zařadit. Tady neznal žádné ženy. Během svého pobytu v Brothu si užil více celibátu než episkopální mnich.

Žena na jeho pronásledovatele vrhla nějaké kouzlo. Nejprve ztratili duševní rovnováhu a pak se vrhli jeden na druhého a spustili stavidla svého hněvu.

Když se k ní pokusil přiblížit, očarovala jej. Byla překvapená, že ji zahlédl.

Byl to snad anděl strážný?

Shagotovi to neřekl. Nevěděl proč. Ale byl si jistý, že kdyby to Shagot zjistil, byl by velmi rozčílený.

„Mám ještě nějaké peníze ve svém vaku,“ řekl Shagot.

„To je dobře. Už nemáme čas. Zabití toho Deva tohle místo pěkně nadzvedne.“

„Máš pravdu. Sehnal jsi něco k jídlu? Chcípám hlady.“

„To je taky dobře. Už jsem měl strach.“

~ ~ ~

Svavar se Shagotem opustili Broth čtyři dny poté, co devský lichvář dostal, co si zasloužil. Odešli branou, kterou do města přišli. Stráže se nestaraly o odcházející lidi. Zvlášť ne o lidi, kteří nevypadali jako Calziřané. Ani nepátraly po třech mužích, psu a prašivém mezku, který táhl rozhrkaný povoz.

Třetí muž brzy přestal být součástí skupiny.

„Vem mu ty peníze,“ řekl Shagot z povozu.

„Hned jak ten zatracenej pes… Kurva. Podej mi meč. Useknu tomu hovadu hlavu.“ Svavar se psiska nebál, přestože bylo velké a zbývala mu ještě většina zubů. Po zážitcích z Velké nebeské pevnosti se Svavarovi nemohlo přihodit, že by se zalekl nějaké smrtelné bestie.

Měl mizernou náladu. „Do hajzlu. Musel nechat peníze u svý ženy.“ Nebyl ke psu laskavý.

„Vykašli se na to. Vždycky si můžem prachy opatřit. Zbav se těch těl, než půjde někdo kolem.“

Svavar to stihl jen tak tak. Neurazili ani dvě stě yardů, když se před nimi objevil předvoj kavalerie. Svavar s mezkem zamířil mimo cestu, aby uhnul.

„Poznals ty zástavy?“ zeptal se Shagot.

„Ne. Ale ta s klíčema nejspíš nějak souvisí s patriarchou.“

Vojáci byli z Maleterra, kde měli za úkol zajišťovat cestu do Brothu, kdyby se císař rozhodl zaútočit na Sublima.

Svavara by zajímalo, kdo koho v románku mezi Johanesem a patriarchou pošťuchoval.

Zatímco vojáci okupovali cestu, jeli pomalu.

Když přijeli na cestu, která vedla napříč firaldijským poloostrovem, odbočili bratři na východ. Později zahnuli na jih na cestu podél východního pobřeží. Vondera Koterba pořád verboval v Alamedíně. Jeho vojsko jim poskytne úkryt.

Shagot se nepřestával utápět ve své posedlosti. Byl přesvědčen, že Zabijáka bohů znovu potkají v Calziru. Svavar, který už se déle nevydržel ovládat, upadl do beznaděje.

Začal vidět věci. Věci, které mohly existovat, ho pronásledovaly, kamkoli se hnul – nebo možná existovaly jen v jeho mysli. Věci, kterých by si člověk, jenž neprošel Velkou nebeskou pevností, nikdy nevšiml.

~ ~ ~

Ta žena byla vyšší než kterýkoli z vojáků. Byla přitažlivá, ale ne překypujícími tvary, které byly oblíbené ve Firaldii. Byla pevně stavěná, samé svaly, žádný tuk. Po stranách hlavy měla stočené copy zlatých vlasů. Její krok byl dlouhý a rozhodný. Vojáci jí věnovali málo pozornosti, což u nich nebylo obvyklé.

Žena sešla z cesty. Odstranila nějaké suché křoví. S bzučením se zvedl oblak rozčílených much, vyrušených od práce. Chvíli si prohlížela mrtvoly starého muže a bezhlavého psa.

Zamračila se. Byla znechucená – přestože už mnohokrát viděla horší věci.

Protože ji nikdo nesledoval, nikdo si ani nevšiml, že už tam najednou nebyla.

27. Broth, přípravy na válku s Calzirem

„Tohle místo je živější než týden mrtvý pes," řekl Polo Elsovi.

Els zabručel. Polo měl pravdu. Citadela Bruglioniů byla ve varu. Divino Bruglioni přinutil příbuzné na venkově, aby poskytli peníze k najmutí dělníků. A venkované se začali vracet – jinak by přišli o své statky.

Hrozby principáta Bruglioniů, vyslovované jménem Paludana, byly drakonické.

Els byl na venkově dvakrát, velel veteránům z bojů s piráty. Rozprášil parazity mezi příbuznými Bruglioniů, které pečlivě vybral strýc Divino. To zelektrizovalo zbytek rodiny. To a příslib bohatství a statků, které jistě Bruglioniům připadnou během nadcházejícího Sublimova dobrodružství v Calziru.

Patriarcha vyhlásil křížovou výpravu. Velká většina Kolegia ho v tom podporovala.

Els očekával, že se jí také zúčastní. Paludan mu přikázal, aby sestavil oddíl pěchoty na náklady Bruglioniů.

Els nerozuměl Sublimovu sebevědomí. Zdálo se být založeno pouze na víře.

Historie byla zaneřáděná kostmi říší, které důvěřovaly strašným a pohotovým mečům svých bohů. Ale z lidských očí šupiny nikdy nespadly. Lidé nikdy nepřestali věřit zrádným Zástupcům noci.

Els se účastnil přípravných rozhovorů. Jeho otázky vyvolávaly chmury, ale neoslabily ničí sebedůvěru.

Více času se věnovalo porcování Calziru, odshora až po úroveň nejmenší farnosti, než plánování tažení.

Els se dožadoval instrukcí z al-Qarnu, jednou prostřednictvím Gledia Stewpa a jeho devedijských kontaktů, jednou prostřednictvím vyslanectví kaifátu. Nedostalo se mu žádné odpovědi. Musel se

rozhodnout sám. Což znamenalo, že všechna jeho rozhodnutí budou špatná, když to tak Gordimer bude chtít vidět.

Elsův vypůjčený účetní neměl problémy s proniknutím do číselných houštin účetnictví pana Grazii. Získané důkazy Els předal strýci Divinovi. Principát neskrýval zlovolné potěšení. Získaný materiál používal k týrání a vydírání těch, které chtěl udržet ve službách Bruglioniů.

Kdykoli Els vyšel z citadely, narazil na někoho, kdo byl z obrody Bruglioniů nešťastný.

Zvláště principát Doneto si stěžoval, že Piper Hecht není dostatečně oddán zájmům Bronte Doneta.

~ ~ ~

Pinkusi Ghortovi se Donetovo podráždění zdálo zábavným. „Pipe, nikdy sem nepotkal někoho tak sobeckýho, jako je náš starej kámoš z lochu. Dokud má kumpány, který si to nechají líbit, bude s nima orat.“

„Nepřekvapuje mě to. Od té doby, co jsem se začal batolit, měl jsem dost co do činění s týpkama, jako je on. A budu úplně stejný, jestli se dožiju dost vysokého postavení. A ty zrovna tak.“

„Jo. Už se vidím v pantoflích Gradea Drockera, až příště vpadneme do Conneku. Budu mít společnost mladejch kurviček, jako měl biskup Serif, akorát že to budou holky.“

„Jsi nechutný.“

„Ale vtipný. To musíš uznat. Budeš připravenej na odchod, až se vyrazí na jih?“

„Připravený a už se těším.“ Což byla lež. Nechtěl bojovat proti pramánským souvěrcům. Ale al-Qarn mu nedal na vybranou. Musel hrát svou roli, dokud nedostane jiné pokyny.

„To je dobře. Já taky. Jak se má tvoje dáma?“

„Anna?“ On a Anna Mozilla spolu vedli něco jako společenský život. Byl z toho nervózní, ale Anna byla jako ryba ve vodě. Odváděla od něj pozornost. Kdyby se ale někdo rozhodl prozkoumat Annu Mozillu, mohlo by ho začít zajímat, kdy měl Piper Hecht příležitost rozvinout vztah se ženou ze Sonsy. „Má se dobře. Minulý týden se ale trochu vyděsila.“

„Když se z podzemí vynořili ti Calziřané?“

„Stalo se to přímo u ní v ulici. Doufám, že to byla poslední skupina.“

„Kolegium tvrdí, že jo.“

„Není to stejné Kolegium, které říkalo, že je čistý vzduch, celý týden před tím, než se objevila ta chátra?“

„Člověk by si myslel, že banda čarodějů jako oni bude ve svým řemesle trochu zručnější, co?“

„Ty taky, ne? Poraď mi něco, co mi usnadní práci.“

„No, k nikomu se neobracej zády. Jak jsem řekl, principát není nadšenej z toho, jak se věci vyvíjej. Nemyslím, že by podnikl něco drastickýho. Ale je teď trochu divnej. Moc toho nejde podle jeho představ.“

„Proč by měl být nespokojený se mnou? Každou chvíli se dostanu ke Kolegiu. Nechce přece, abych to riskoval, nebo ano?“

„Připomenu mu to. Jenom by moc chtěl, aby něco bylo podle jeho, aby si mohl užít poklepávání po ramenou, že je tak skvělej.“

„Podle mě jdou věci úžasně dobře. Myslel jsem si, že bude trvat dvacet let, než se dostanu tam, kde jsem jen za pár měsíců. A ty…“

„Jo, jsem k hovnu. Já vím. Jsem šťastnej, že mám práci. A Doneto taky. V tom connekským fiasku si opravdu nasral do bot. Ale stejně se dočkal povýšení.“

„Říká se, že protekce funguje nejlépe v rámci rodiny. Neměl jsem v úmyslu to říct, ale nějak mi to uklouzlo.“

„Vtip? Od tebe? Sakra, Pipe. Začínáš se vybarvovat. Jestli si nedáš bacha, nakonec z tebe bude opravdovej člověk.“

„Snažím se. Jak se mají Bo a Joe?“

„Joe povýšil na velitele principátových stájí.“

„To mu bude svědčit.“

„Železný prase si žije jako král.“

„Dobře mu tak. Musím už jít, Pinkusi.“

„Do Castelly?“

„Ano. Přivedou malíře, který se podle mých vzpomínek pokusí nakreslit Starkden. Myslím, že je to ztráta času. Ale kdo by se hádal s Bratrstvem války?“

„Zvlášť se Zvláštním úřadem. Ale Bechter je v pohodě. Je to jen voják. Nezkouší na tebe kdejaký kázání.“

„Je to dobrý člověk.“

„Dej si pozor na toho vola Drockera.“

„Dávám si pozor na každého, kdo mi nedal důvod k důvěře.“

„Ach.“

„Věřím ti, Pinkusi. Věřím, že jsi Pinkus Ghort. Věřím, že dáš na Pinkuse Ghorta pozor. A myslím si, že znám Pinkuse Ghorta dost dobře, abych poznal, kdy si mám obléknout pás cudnosti.“

Ghort si odfrkl. „Je pravda, co jsem zaslechl? Opravdu ti Bruglioniové dají jednotku, kterou vezmeš do Alamedíny?“

„Nečekám, že se toho zúčastní hodně skutečných Bruglioniů. Kromě mého muže, Pola. Je to špeh strýce Divina. Je průhledný a neschopný. Vyjasnili jsme si to. Předstírá, že je můj pucflek. Já předstírám, že nevím, že mne špehuje. Pozdravuj Boa a Joea a dej za mě řepu Železnému praseti. Musím jít. Nemůžu přijít pozdě.“

Ghort zabrblal.

Els měl pravdu. Nemohl se opozdit. Protože ho nečekali v předem stanovenou dobu. Předvolání z Castelly nezmiňovalo čas, kdy se má dostavit.

Kromě práce s oním malířem ještě lákali Else do Bratrstva. Dvakrát už jejich nabídku odmítl. Což podle Redfearna Bechtera ve skutečnosti Gradea Drockera potěšilo.

Drocker Pipera Hechta nepovažoval za dobrý materiál pro Bratrstvo. I slepec poznal, že Piper Hecht není oddaný bohu.

Vrchol ironie, pomyslel si Els. *Ironie hodná božského úsměvu.*

Bratrstvo mělo problémy se získáváním rekrutů už po desetiletí. Současní chaldarejci nebyli ochotní podstupovat odříkání a chudobu očekávanou od Vojáků božích.

Když lamentoval nad do pekla směřujícím stavem chaldarejského světa, Divino Bruglioni prohlašoval: „Tohle století potřebuje pořádný mor, aby se oživily staré hodnoty.“

~ ~ ~

Redfearn Bechter čekal u modré brány. Na tom nebylo nic zvláštního. Hlídka na hradbách Castelly viděla Else přicházet.

„Jdeš později, než jsme doufali.“

„V dopise stálo ráno.“

„Rozumím.“

„Je to tady jako v mauzoleu.“ Sály, místnosti a chodby byly prázdné a tiché. Každodenní odříkání Bratrstva se samo vtíralo. Els zjišťoval, že jsou zrovna tak odevzdaní a odhodlaní jako ti nejlepší z Sha-lugů.

„Bratři, kteří toho byli schopní, odešli do Alamedíny s císařskými zvědy. Ti z nás, kteří zůstali, jsou příliš staří, nemocní nebo zranění. Nebo mají příliš práce s plánováním.“ Bechter šeptem dodal: „Nejradši bych tam byl taky. Ne že bych miloval boj.“

„Zůstalo málo mužů, aby zředili Rockerův jed?“

Bechter se usmál. „Já to neřekl. Ale už to nebudu muset dlouho snášet. Do konce týdne by se měl objevit konvoj z Runchu. Vrátí se Hawley Quirk. Čaroděj se může smažit ve vlastní šťávě.“

Else to zneklidnilo. Nebyl si jistý proč. „Kdo ještě přijede? Někdo, koho znám?“

„Jak to mám vědět? Sakra. Jak bys je mohl znát?“

„Z doslechu. Osobně je neznám, jestli si s námi neužívali šťastných dnů v Conneku.“

„Ti jsou buď mrtví, nebo dole na jihu hledají nejlepší způsob, jak rozdrtit Calzir.“

Vstoupili do místnosti, ve které k Elsovu překvapení tiše sedělo téměř padesát mužů a sledovalo Ferrise Renfrowa, který dlouhou hůlkou ukazoval důležitá místa na mapě Calziru namalované na čisté zdi, která byla nejprve čerstvě omítnuta a pak vybílena. Mapa měla jih nahoře, kde se zjevoval spodek firaldijského poloostrova počínaje Brothem. Malíři pokračovali v malování mapy, zatímco Renfrow mluvil o calzirském království. Malíři na sobě měli císařské livreje. Nejdůležitější body, pobřeží, města, průsmyky, řeky a pevnosti už byly na mapě zachyceny. Malíři doplňovali podrobnější detaily.

Na Else to udělalo dojem.

Ještě větší dojem na něj udělalo shromáždění. Přišel pozdě, ale ne moc. Publikum ještě nevykazovalo nevyhnutelné známky nudy. Bylo tu několik hlavních osobností, včetně Johanese Černé boty a mnoha členů Kolegia. Samozřejmě viděl Gradea Drockera a několik

starších vojevůdců patriarchálních států a Grailské říše. Byli tu i zástupci Pěti rodin včetně Rogoze Sayaga.

Els neviděl Pinkuse Ghorta. Samozřejmě. Nechal Pinkuse na ulici. O shromáždění nic nevěděl stejně jako v té chvíli Els. Ale jestli sem patřil Piper Hecht, zrovna tak sem patřil Pinkus Ghort. Ghort měl k událostem blíž.

Bechter ho zavedl k místu na levé straně místnosti. Takže se tu netěšil vysokému postavení.

Sluha přinesl čaj. Byl to luxus, který Els poznal jen několikrát v životě, kdysi dávno v al-Qarnu.

Ferris Renfrow jej zjevně pobaveně sledoval. Ale nepřerušil výklad.

Renfrow o Calziru mluvil, jako by ho navštívil.

Byl to nebezpečný muž. Jak dobře znal Dreanger? Jak dlouhou dobu strávil ve Svatých zemích, mezi studnami Ihrianu?

Ferris Renfrow byl podmanivý řečník. Přivedl Calzir k životu. Popisoval ho jako rozpínající se poušť, kromě olivových a pomerančových hájků a vinic. Na zbytku země se pásly ovce a kozy. A v místech, která se dala považovat za přístav, byly rybářské vesnice.

„Zemi ovládá hrstka vznešených a bohatých rodin. Odráží se tu realita podobná Firaldii. Politické uspořádání je také podobné. Calzir se skládá z tuctu knížectví, žádné z nich neuznává Maftiho al-Araj el-Arak z al-Khazenu. Mafti má asi takový vliv jako Imakulát II. ve Viscesmentu. V závislosti na různých faktorech, které zahrnují konflikty mezi různými odnožemi pramánské víry, uznávají knížectví za své duchovní vůdce buď kaifa z Qasr al-Zedu, nebo kaifa z al-Minphetu. Ani v praktických záležitostech nemají kaifové větší vliv než el-Arak. Ani jeden z nich nemá z Calziru žádné příjmy. Na tomhle velkém ostrově, Shippenu, jsou doly na stříbro a měď, které jsou v provozu od dob, kdy lidé začali zaznamenávat dějiny. Nejvýznamnějším zemědělským produktem na ostrově je pšenice. Odedávna se vyváží. Také se zde pěstuje ovoce a olivy a chovají ovce. Rybaření je důležité, ale ne tak jako na pevnině.

Vnitrozemí ostrova je divoké. Ne všechno obyvatelstvo se hlásí k Nevěřícím. Třetina je stále chaldarejská, dokonce i v největších

městech – ačkoli většinou vyznává východní obřad. Hluboko v divočině se ještě dají najít pohané.“

Aniž to řekl nahlas, Ferris Renfrow dal jasně na vědomí, že Hansel pokukuje po Calziru už dlouho.

Else to přivedlo k zamyšlení, jestli Johanes není prostřednictvím Starkden a Masanta el-Seyhan v pozadí calzirského pirátství.

O několik hodin později, poté co vyslechl více, než kdy toužil vědět o topografii, zeměpisu, hospodářství a národech Calziru, se Els konečně dozvěděl, proč ho pozvali.

Dozvěděl se to během odpolední přestávky na jídlo.

Začal jíst sám. Nechtěl přitahovat pozornost tím, že by se vnucoval do kruhu výše postavených. Přišel k němu Redfearn Bechter. „Kapitáne, chce s tebou mluvit Drocker.“

Els zdvihl obočí. „O čem?“

„Domnívá se, že jsi zvědavý, proč jsi tu.“

„Kromě toho, že mi řekli, abych přišel? Ten člověk je chytřejší, než vypadá.“

„Vezmi si jídlo s sebou. Bude to pracovní oběd.“

„Dobře.“ Els pobral jídlo a pití.

„Potřebuješ pomoct? Koukám, že sis vzal od všeho trochu a pak sis ještě přidal.“

„Jasně, když to šlo. Pochopil bys to, kdyby ses stravoval tam, co já.“

Bechter Else doprovodil do malé místnosti. Radil se tam tucet mužů. Els poznal Gradea Drockera, Ferrise Renfrowa, Divina Bruglioniho a Bronte Doneta. Zpozorněl. Tohle nemuselo proběhnout dobře.

„Nemusíte se chovat jako jelen zahnaný do kouta, Hechte. Máme dobré zprávy,“ řekl princip Doneto.

„Vaše Milosti?“

„Během uplynulého roku jste udělal dojem na pěknou řádku lidí. Všichni o vás říkají jen dobré věci.“ Úsměv. „Zase ten váš pohled. Takže rovnou k věci. Rozhodli jsme se pověřit vás velením městského regimentu v nadcházejícím tažení.“

„Jak?“ To byl nečekaný úder. „Já… Skutečně?“

„Někdo to být musí. Protože je Broth Brothem, neshodneme se na žádném rodilém kandidátovi. Tihle muži vás buď znají, nebo o vás slyšeli. Jste jediný kandidát, který nebyl odmítnut většinou.“

Dávalo to smysl – podle brothských měřítek. Částečně i proto, že si jich tolik myslelo, že Piper Hecht pracuje pro ně.

„Celou dobu vám bude někdo koukat přes rameno a otravovat vás. Pět rodin, Bratrstvo, Kolegium, Barvy, dokonce Jeho Svatost. Ignorujte je, odveďte dobrou práci a povede se vám dobře.“

„Nemám žádné zkušenosti s velením větším jednotkám. Počkejte. Nejdřív mi řekněte, o jak velké vojsko půjde.“ Tuhle příležitost by neodmítl, i kdyby ho stála šanci přiblížit se Kolegiu.

„Uvažujeme o dvou tisících až dvaceti pěti stech,“ řekl Doneto. „Ti samí bezdomovci a přistěhovalci, kteří byli použiti proti pirátům, ozbrojení a vystrojení z městských zbrojnic. Ale je možné, že jich bude více. Rekrutování a finance nebudou vaší starostí. Vy zajistíte výcvik a velení.“

Els se nepodělil o svůj názor na zbraně a výstroj uložené v brothských zbrojnicích. Ty nejlepší byly použity v průběhu calzirského vpádu. Byly staré a špatně udržované. Peníze na údržbu skončily v kapsách zkorumpovaných úředníků, na zbrojíře se jimi neplýtvalo.

V Dreangeru Els nevelel jednotce větší než rota. Oblíbeným důstojníkům Gordimer větší síly nesvěřoval. Els Tag byl specialista pověřen velením malým skupinám vysoce motivovaných a perfektně vycvičených vojáků, kteří byli určení pro zvláštní úkoly.

„Tolik? Opravdu? To máte k dispozici tolik peněz?“ Paludan Bruglioni byl ochoten financovat základní oddíl pěchoty o síle dvou set mužů. Zpočátku se k tomu stavěl odmítavě a souhlasil teprve poté, co Divino přinutil několik bratranců z venkova k návratu domů. A také proto, že doufal v získání nových držav v Calziru.

Rodiny přidávaly do firaldijské politiky pikantní koření navíc. Mohly vlastnit državy v tuctu různých knížectví.

„Máte silnou nechuť k Devům, kapitáne Hechte?“ zeptal se principát Doneto.

„Nic k nim necítím, Vaše Milosti. Než jsem přišel do Firaldie, tak jsem se s tou rasou ještě nesetkal.“

„Dobře tedy.“

Grade Drocker zamumlal cosi zároveň jedovatého a nenávistného.

Doneto poznamenal: „Náš vojenský bratr nesdílí vaši lhostejnost. Měl smůlu, že byl během devedijské vzpoury v Sonse ve špatný čas na špatném místě.“

„Slyšel jsem o tom. Naštěstí jsem do Firaldie přijel, když ty nepokoje skončily.“

„V záležitosti Calziru budou devedijci podporovat Svatého otce. Samozřejmě oplátkou za výsady a záruky. Patriarcha jim udělí výsady. Devové mohou nabídnout více, než jim bude muset dát na oplátku. Pro jednou.“

Grade Drocker se k dohodě stavěl odmítavě, ale zůstal dobrým vojákem. Nechal si svůj názor pro sebe. Ti plíživí, slizcí Devové by…

„Co chtějí?“ zeptal se Els.

„Konec zákonným restrikcím vůči devedijcům jen proto, že jsou devedijci. Slibují, že nebudou provozovat své pohanské rituály mimo domovy.“

Takže devedijci chtějí pouze oficiální uznání statutu *quo ante.* Na rozdíl od chaldarejců nebo pramánů, devedijci nešířili své náboženství a neobraceli na víru. Jejich náboženství bylo kmenové.

„Musí toho být víc,“ řekl Els.

„Jistě, chtějí, aby byli během invaze ušetřeni calzirští Devové a dainshausové. Jejich calzirští bratranci nebudou klást odpor. Pomohou při získávání informací. Už s tím začali.“

Els rychle pohlédl na Ferrise Renfrowa. „Přijímám. Líbí se mi ta výzva. A je to příležitost vytvářet dějiny.“

„Dobře,“ řekl Divino Bruglioni.

„Jak velkou budu mít volnost v jednání? Mohu jmenovat vlastní důstojníky?“

„Budete mít značnou volnost, kapitáne Hechte. I když my všichni si myslíme, že máme právo vám do všeho zasahovat. Dokážete se s tím vypořádat?“

„Samozřejmě.“ Byl Sha-lug. Celý život se na něco takového připravoval. Ačkoli předpokládal, že povede vyvolené boha, nikoli jeho nepřátele.

Principát Bruglioni mu popřál: „Dobrou chuť, Hechte. Odpočiňte si. Přemýšlejte. Dnes odpoledne rozhodneme, co *provedeme* s městským regimentem.“

~ ~ ~

Els vklouzl dovnitř kolem Anny Mozilly, která mu přidržela dveře. „Zrovna včas,“ prohlásila. „Už jsem začínala žárlit.“

Její pokoušení Else uvádělo do rozpaků. Nebyl si jistý, jestli si z něj neutahuje.

„Trávím s tebou tolik času, kolik si jen můžu dovolit.“

„Já vím. A nelíbí se mi to. Nemusí se mi to líbit. Ale uvědomuji si to. Mám připravit večeři? Už mám skoro dopečenou výbornou tučnou slepici.“

„Připrav. Jestli chceš. Za hodinu? Nebo za dvě?“

„Ach! Konečně jednou začínáš ty? Už jsem si myslela, že dřív zešedivím a přijdu o vlasy, než… Proč vykukuješ skrz okenice?“

„Sledovali mě.“

„Zase? Myslela jsem, že už to vzdali.“

„Bruglioniové ano. Ale teď se o mě zajímají jiní důležití lidé. Řeknu ti o tom později. Zrovna teď potřebuji přijít na jiné myšlenky. A ty jsi ženská, která dokáže chlapa připravit o *všechny* myšlenky.“

~ ~ ~

Anna dala péct slepici. Poslouchala, co má Els na srdci. „To je neuvěřitelné, Pipe.“ Byla skvělou posluchačkou. Nepřerušovala jej. Nedávala mu hloupé otázky. Nenechala své city, aby jí zatemnily vnímání reality. „Udělají z tebe generála?“

„Taky tomu nemůžu uvěřit. Ale byl jsem ve správný čas na správných místech.“

„Máš něco společného s tím, co se stalo tomu kouzelníkovi Bratrstva války v Sonse, že ano?“

„Zabil mé přátele. Chtěl zabít i mě. Ale neví, kdo jsem.“

„Nemáš strach, že tvůj příběh prozkoumají podrobněji?“

„Mám hrozný strach. Ale nemůžu s tím přestat kvůli tomu, že je to riskantní.“

„Co ten kouzelník? Nepodezřívá tě?“

„Jsem si jistý, že ne. Existuje důkaz, že muž, po kterém šel, zemřel v boji. A stejně mě nikdy neviděl. O to víc nenávidí Devy. Větší obavy mám z Ferrise Renfrowa, císařova šéfa špionáže. Myslí si, že ví, kdo jsem. Chce toho využít, aby mě mohl ovládat.“

„Možná bys měl zmizet.“

„Ne. Tohle je moje práce. Zvolil jsem si ji. Stýkal se tvůj muž s někým jiným kromě mých lidí?“

„Jak to myslíš?“

„Na rovinu, špióni někdy prodají své informace více než jen jednomu kupci. Ptám se, jestli sloužil více pánům.“

Anna si jej pochybovačně změřila pohledem. „Kam míříš?“

„Snažím se zjistit, jestli existuje někdo kromě mě, kdo ví, že jsi byla jeho ženou. Někdo jiný než lidé, kterým sloužíme. Naše životy by se mohly stát nepohodlnými, kdyby si nás někdo spojil před…“ To nebylo dobré. Příliš mnoha lidem řekl, že zná Annu z dřívějška. Kdokoli s trvalým zájmem musel dříve či později objevit Annin původ.

„Nikdy se nezmínil, že by pracoval pro někoho jiného. K tomu, co dělal, měl osobní důvody. Nikdy mi neřekl jaké.“

„Rád bych ti s tím pomohl. Ale já ani nevěděl, že zemřel. Neznal jsem ani jeho jméno.“

„Byl až moc chytrý.“

„Dobře. Podívej. Nevím, komu předáváš moje informace. Ale děje se toho spousta. Lidé na té druhé straně se to muejsí dozvědět. Musejí mi dát vědět, co ode mne očekávají. A už o tom nechci mluvit. Ta slepice voní, jako by už byla hotová.“

~ ~ ~

„Bavil ses dobře, kapitáne?“ zeptal se Gervase Saluda.

„Ano, pane Saludo. Bavil. Včetně toho vzácného požitku, že jsem si dopřál celonočního hlubokého spánku. Mám nápad. Co takhle kdyby Dugo a ostatní chlapci poznali dovednosti velitele z odvrácené strany? Když projdou vojenským výcvikem, mohou se

postavit životu čelem vyzbrojeni alespoň nějakou představou, jaké to je pro lidi, kteří opravdu musejí pracovat a neustále padat na hubu.“

Gervasovi se ten nápad nelíbil. Ale neřekl nic proti. Nikdy Elsovi neodporoval. Els mohl způsobit, že by se jisté dokumenty náhodou dostaly do rukou Paludana Bruglioniho. Gervase neměl velkou důvěru ve schopnost svého přítele odpouštět.

Řekl: „Ten Dev, kterého jsi sem přivedl, tě chce vidět. Je v kanceláři účetního. Přivedl si nějaké svoje bratrance.“

„Přestaň se litovat, Gervasi. Jsi lepší člověk, než si myslíš.“

Saluda se chtěl dohadovat, ale uvědomil si, že by si tím jen uškodil.

Els se ušklíbl. „Chtěl bys být kapitánem jednotky Bruglioniů v městském vojsku?“

„Nezkoušej to na mě, Hechte.“

„Nezkoušej? Nikdy jsem tě neměl za zbabělce, Gervasi. Jen za rozmazleného a omezeného troubu.“

„Nejsem žádný zbabělec!“ Ale žádný muž, jakkoli ve skutečnosti zbabělý, by se ke zbabělosti nepřiznal. Většina by sveřepě bojovala, jen aby svůj strach zatajila.

„Možná ne. Kde je Titus Consent?“

„V kanceláři účetního. Prochází obchodní záznamy. Já jsem s ničím z těch věcí neměl nikdy nic společného.“

„Gervasi, máš příliš velké obavy.“

~ ~ ~

Titus Consent, devedijský účetní, kterého Elsovi poskytli komplicové Gledia Stewpa, byl devatenáctiletý mladík. A vypadal ještě mladší. Bezpochyby to byl zanícený devedijský špeh. Čísla byla jeho vášní. Ačkoli byl ženatý. Svého čerstvě narozeného synka Sharona propašoval do každého rozhovoru.

Titovi „bratranci“ se ukázali být spíše jeho strýci. Jedním z nich byl Gledius Stewpo. Toho druhého už Els také kdysi krátce potkal, v devedijském podzemí, ale nedokázal si vybavit jeho jméno. Byl jedním z těch tichých, tmavovlasých Devů, kteří se drželi v pozadí, ale jejich rady se těšily značnému vlivu.

Els se rychle rozhlédl kolem, jestli někdo neposlouchá. „Co se děje?“

„Myslel jsem si, že tohle je nejlepší způsob, jak se s tebou setkat,“ řekl Stewpo. „Teď, když jsi jeden z těch důležitých, jsi pořád obklopený patolízaly od císaře a z Kolegia.“

„Jsem rád, žes na to pomyslel.“

Stewpo se zakabonil. „Sledují tě?“

„Neustále.“

„Kdo?“

„Ferris Renfrow. Je posedlý myšlenkou, že ví, kdo jsem. Nevím, jakou hraje hru. Přeje si, abych byl tím, za koho mě má.“

„To není dobré,“ řekl Stewpo. „Neměl by vědět, že tady jsem.“

„Zná tě? Jsi někdo, koho by rád poznal?“

Stewpo pokrčil rameny.

„Už by mohlo být pozdě, strýčku. Nedržel ses z dohledu. Jestli má Renfrow očko ve čtvrti, už o tobě ví. Za předpokladu, že se o tebe zajímá. Zajímá se o tebe?“

„Neměl by.“

„Tak mi vysvětli, co je to s vámi a Calzirem. Proč jste ochotní pomoci Sublimovi?“

„Doufal jsem, že si to nebudeme navzájem vyčítat.“

„Nevyčítáme. Nebudeme. Jen chci pochopit, proč měníte strany.“

„Ve tvé úvaze je chyba, Sha-lugu. Moji přátelé a já jsme stále na stejné straně. Na devedijské straně. Tenhle nájezd se uskuteční. Calzir ho tentokrát nedokáže odvrátit. Takže se pokusíme ušetřit naše lidi povinné bolesti a zoufalství tím, že se přidáme k vítězům dříve, než začne boj.“

„Povinná bolest a zoufalství?“

„Ve všech válkách v této části světa se protivníci vždy chopí příležitosti potrestat a oloupit své místní Devy a dainshause.“

„Aha.“ V Říši míru se to dělo také, navzdory náboženskému zákonu chránícímu nevěřící, kteří se podřídili božímu právu. Ale tam se to stávalo méně často než na barbarském západě.

„Chápu.“

Stewpo byl překvapen. „Ty se nebudeš hádat?“

„Není důvod. Máš pravdu. Musíte se starat především o sebe. S tím problém nemám, strýčku. Dokud budu velet městskému vojsku, tvým lidem neublíží.“

„A jaký máš problém?“

„V tuhle chvíli je to jen možnost. Mám obavu, že by mezi posilami Bratrstva z Runchu mohl být někdo, kdo si mě pamatuje ze Staklirhodu pod jiným jménem.“

Poté, co vyslechl líčení Elsova krátkého pobytu na Runchu, se Titus Consent zeptal: „Jak tvůj problém souvisí s Devy?“

Stewpo nad tím mávl rukou. „Nejspíš budeš muset doufat, že tvůj bůh přechytračí toho jejich, Sha-lugu. I když nevím, proč by si měli pamatovat zrovna tenhle incident. Byl zcela nicotný. Proč by měli v Brothu pátrat po nějakém potulném křižákovi? Udržuj si krátké vlasy, neomaleně podváděj a buď dobrým vojákem.“

Els, Stewpo a Titus Consent se bavili ještě hodinu, hlavně o hanebném stavu účetnictví Bruglioniů, zaviněném neodbornou manipulací.

Consent měl podezření, že byl někdo uplacen, aby zakryl velký dluh, který byl povinován Bruglioniům.

Consent dodal: „Je tady očividný, neohrabaný pokus, který má zakrýt fakt, že rodiny na venkově do ústřední pokladnice neodvádějí, kolik by měly.“

„Skutečně? Máš něco, co bych mohl ukázat Paludanovi?“

Titus Consent podal Elsovi svazek papírů. „Čtyři kopie. Vím, že mě máš za dítě. Ale stejně si mě poslechni. V těch podvodech je *hromada* peněz. Tahle zpráva bude pro někoho pořádně nebezpečná. Proto potřebuješ více kopií. A proto ti říkám, aby sis hlídal záda.“

Dovnitř vpadl Polo a všechny polekal. Devům nevěnoval žádnou pozornost. „Pane. Kapitáne. Je tady posel. Chtějí, abyste se dostavil do Castelly. Něco se stalo.“

„Máš ponětí co?“

„Ne. Ale ten posel si je jistý, že nepřináší dobré zprávy.“

„V pořádku.“ Consentovi Els řekl: „Díky, Tite. Zůstaň na dosah. Brzy pro tebe budu mít další práci. Budu platit lépe.“

~ ~ ~

Seržant Bechter se stal Elsovým průvodcem po Castelle dollas Pontellas. „Nemusel jsi tak pospíchat, kapitáne. Ostatní si dají na čas.“

„Co se děje? Vzkaz se ke mně dostal zprostředkovaně. Polo se choval, jako by se otřásla země.“

„To je možné. Nevím. Ale podle způsobu, jakým s tím zacházejí, se dá usuzovat, že jsme někde utrpěli vážnou porážku.“

„Dává to smysl? Kde se bojuje? V Direkcii?“

„Budeš si muset počkat. Jako my všichni.“

„Ale já vyžaduji zvláštní přístup,“ protestoval Els, používaje rady z Ghortovy příručky k dosažení neodolatelného osobního kouzla.

„Hrom a peklo, bratře Hechte. Nemůžu ti to říct, ani kdybych tě miloval. Prostě to nevím.“

„Nejspíš ti nevěří, že bys to neprozradil takovým bezvýznamným pobudům, jako jsem já.“

„Seržant Nespolehlivý. To je moje jméno. Pokračuj. Jen si poslož.“

„Co?“

„Nespěchal jsi sem náhodou kvůli jídlu? Protože kdo dřív přijde, ten dostane to nejlepší?“

Els se zasmál, ale přiznal: „Spěchal jsem, protože jsem si myslel, že se to ode mě čeká.“

„Muži, kteří to tu řídí, se ke všemu, co je profesionálním vojáků drahé, chovají uvolněně. Především k dochvilnosti a disciplíně.“

To nebylo žádné překvapivé odhalení. Místní amatéři měli sklon považovat válku za jistý druh zábavy. I přes následky pirátského nájezdu.

Elsova úcta k pánům z Pěti rodin a Kolegia upadala. Paludan Bruglioni ve své morální a mentální otupělosti nebyl ojedinělý.

Els se pořádně nacpal tím nejlepším jídlem.

~ ~ ~

Když vstoupil kulhající kouzelník Grade Drocker, doprovázela ho nová tvář. Drocker se usadil kroutě se bolestí. Jeho společník se

postavil před shromáždění. „Jmenuji se Voltor Wilbe. Jsem ze Zvláštního úřadu v Domě otce. Všichni prosím povstaňte.“

Else to nepřekvapilo. Chaldarejci se před, v průběhu i po všem, čemu se kolektivně věnovali, modlili.

„Připojte se ke mně v Rituálu zřeknutí,“ řekl Wilbe.

Překvapené mumlání.

Els dostal strach. Co je to Rituál zřeknutí?

Jeden z císařských generálů se dožadoval vysvětlení: „Co je sakra Rituál zřeknutí?“

Wilbe nazlobeně vysvětloval: „Rituál zřeknutí vytvořil Zvláštní úřad. Dobří chaldarejci se jím formálně zříkají Velkého odpůrce a Tyranie noci.“

Generál pohrdavě odfrkl.

Rituál zřeknutí spočíval v opakování. Voltor Wilbe předzpívával. Jeho posluchači opakovali jeho zpěv a zříkali se všeho, co nějak souviselo s Odpůrcem a všemi věcmi Noci.

Když Wilbe deklamoval: „Zříkám se Tyranie noci. Zříkám se Zástupců noci,“ téměř nikdo po něm neopakoval. Duchovní mlčeli. Wilbe zrozpačitěl.

Špatné obecenstvo pomyslel si Els. Dokonce i Grade Drocker odmítl spolupracovat. Podle běžných měřítek byl samotný bůh Zástupcem noci.

„Omluvte mě,“ řekl Wilbe. „Nechal jsem se unést. Chci jen zapudit všechny zlé duchy.“

„Jsou pryč,“ zavrčel Drocker. „Pokračuj.“

„Ano, pane. Pánové, v úžině mezi Penaltem a Dole Hemocem se odehrála námořní bitva.“ Wilbe očekával, že jeho posluchači se vyznají v zeměpisu. „Zapojila se do ní flotila, která sem směřovala ze Staklirhodu. Bylo to náhodné střetnutí, které se proměnilo v tuhou bitvu trvající několik dní, a zapojily se do ní lodě ze Sonsy, Dateonu, Vantradu, Triamolinu, Východní říše a ke konci i naše vlastní válečné lodě. Původně byla naším protivníkem lucidijská flotila, která převážela vojenské jednotky do Calziru.“

„Ticho!“ zařval Grade Drocker do šumění, které začalo přerušovat Wilbeho zprávu. „Tohle ovlivní naše plány.“ Drockerův výbuch měl velký dopad. Zmlkli dokonce i členové Kolegia.

Voltor Wilbe přiblížil podrobnosti bitvy, ke které se schylovalo velmi dlouho.

Námořní velitelé Východní říše a křižáckých států Vantradu a Triamolinu už více než před rokem začali podezřívat Lucidii z přípravy námořního dobrodružství. V několika přístavech se hromadily lodě, vojsko a zásoby. Objevily se spekulace o invazi na Staklirhod. Výzvědné lodě křižovaly lucidijskými pobřežními vodami. Následovaly námořní potyčky. Lucidijci nechtěli odhalit své záměry.

Když začaly calzirské nájezdy, obchodní republiky vyslaly válečné lodě k ochraně svých obchodníků a majetků. Ale těm se Calziřané zaměření na církev vyhýbali.

Jenže pramáni z nesčetných malých ostrůvků ve východní části Matky moří se snažili využít zmatku na západě. Začali útočit na chaldarejské lodě. Obchodní republiky si to nenechaly líbit.

Els to pochopil dříve, než to stačil Wilbe vysvětlit. Bylo to nevyhnutelné. Když vyplula lucidijské flotila, na jejích palubách bylo pět tisíc veteránů, jejich koně a vybavení, zbraně a proviant. To vše bylo určeno pro al-Healtu v Calziru.

Lucidie se připravovala na pomoc Calziru dlouho před tím, než calzirská chátra začala útočit na episkopální církev.

Principátu Donelu Madisettimu došla trpělivost. „Co to má společného s námi? Jak to souvisí s Bratrstvem?“

„Vaše Milosti, loďstvo Bratrstva se objevilo ve špatný čas na špatném místě.“

Narychlo posbíraná skupina chaldarejských válečných lodí, většinou malých, ale rychlých, začala obtěžovat Lucidijce, jakmile vypluli z přístavu. Loďstvu Bratrstva se flotila z Lucidie připletla do cesty, když se snažilo bez povšimnutí proklouznout do Brothu. Lucidijci také nestáli o pozornost.

Vyvinul se z toho šílený cirkus – znásobený náhodnými událostmi, které vyvolali Zástupci noci čistě pro své pobavení.

Zjevení námořních sil Bratrstva odsoudilo Lucidijce ke zkáze. Pnutí moře a proudy snášely jejich starší, slabší a menší lodě směrem k chaldarejcům.

Ale pnutí moře a proudy snášely také chaldarejce kolem mysu Dole Hemoc, přímo do cesty dreangerské flotile, která měla také v úmyslu proklouznout bez povšimnutí mezi ostrovy. Také vezla pomoc Calziru.

Zástupci noci prostě jen znásobili svůj vtípek.

Unikly pouze dvě lodě Bratrstva. Bratr Wilbe byl na palubě jedné z nich. Přeživší na straně pramánů pokračovali v plavbě do Calziru. „Tajně jsme je sledovali," řekl Wilbe. „Přistáli poblíž al-Stikly, na východním pobřeží Calziru. Lucidijci se tam vylodili. Dreangeřané a někteří Lucidijci pokračovali v plavbě do al-Healty. Nedokázali jsme zjistit, jak jsou silní. Dreangerská navigace byla strašná."

Els se potichu pomodlil za ty Sha-lugy, kteří zemřeli. Gordimer vystavěl své loďstvo příliš rychle. Jeho námořníci neměli dostatek času k výcviku. Naposledy byl Dreanger námořní mocností před vzestupem Staré říše.

„V jejich flotile byl mocný kouzelník," dodal Wilbe. „Jeho přítomnost byla jazýčkem na vahách."

Bylo to čím dál ošklivější.

Bude muset vést velké vojsko proti er-Rashalovi al-Dhulquarnen?

Bude bojovat pouze proti Lucidijcům a Calzifanům. Oslabení Lucidie přinese kaifátu al-Minphet užitek.

V jednu chvíli vplul bez oznámení dovnitř císař. Zůstal v pozadí, malý, tichý, nikým neviděný, dokud neprohlásil: „To není žádné neštěstí. Přizpůsobte své myšlení novým skutečnostem." Ukázal na nástěnnou mapu, která zobrazovala jenom Calzir, trvalé výcvikové tábory v Alamedíně a pohraničí několika malých knížectví, která s těmi dvěma zeměmi sousedila. „Obsadili jsme průsmyky přes Vaillarentiglijské pohoří. Tady. Tady. Tady.

Blokujeme jejich přístavy. Brzy jim dojdou zásoby obilí. Rybaření jim nepomůže, protože jejich lodě a rybáři se nevrátili. S příchodem zimy začne hladomor. Calzir zatížený tisíci zbytečných vojáků a zvířat postihnou zlé časy ještě rychleji. Lucidijci a Dreangeřané nebudou schopni dovážet jídlo."

„Proč?" zeptal se jeden z Principátů.

„Bratr Wilbe řekl, že se dotkli zájmů Sonsy, Dateonu, Východní říše, Vantradu, Triamolinu a Staklirhodu. Všechna tato svrchovaná území budou čekat na příležitost srovnat skóre.“

Els upřeně zkoumal velkou mapu. A viděl možnou pramánskou katastrofu v mnohem větším měřítku, než v jakém klíčila v mysli císaře. Johanes neviděl Calzir jako celek.

Někdo, popichovaný er-Rashalem al-Dhulquarnen, kul pikle a spřádal plány, tahal za nitky a strojil úklady, dokud si nebyl jistý, že stvořil situaci, která přiková Sublima a jeho episkopální bratrstvo na jejich kousku světa, z něhož nebudou moci obtěžovat Dreanger nebo Svaté země.

Ale…

Er-Rashalův sen se měnil v noční můru. Ono náhodné setkání flotil zmařilo všechny šance, že by se patriarchovy a císařské síly nechaly vlákat do obrovské pasti. Pramánští spojenci se i přes své námořní vítězství nechali polapit do lahve. A Els měl tušení, že si to neuvědomí, dokud nepropukne hlad.

Els zíral na mapu. Viděl pouze nevyhnutelnou katastrofu. Hansel byl příliš pesimistický.

Pokud er-Rashal neměl v záloze nějaký hlubší, nevyzpytatelný plán, kterým se připravil o dvě loďstva a dvě vojska zkušených vojáků. Pokud nebyla porážka součástí tohoto plánu.

Els ještě stále neměl ponětí, k čemu er-Rashal potřeboval ty mumie z Andesqueluzu.

Zneklidňoval Els er-Rashala stejně jako Gordimera? Gordimer dával rozkazy. Er-Rashal k nim ponoukal. Gordimera mumie nezajímaly. Ale kdyby jeho potenciální soupeř zemřel při pokusu získat sbírku starých kostí, srdce by mu to nezlomilo.

„Kapitáne Hechte?“

„Vaše Milosti? Omlouvám se.“ Přistoupil k němu principát Divino. „Ta mapa se mi snaží něco říct. Ale pořád nemůžu přijít na to co. Je to něco bijícího do očí.“

„Nikdo tady nechrlí nápady jako sváteční ohňostroj.“

„Jistě, Vaše Milosti. Kdyby to bylo tak očividné, viděl by to každý.“

„Řekni mi, co vidíš. Kde to vidíš. A co si o tom myslíš. Protože mi uniká, jaký prospěch by z téhle nové situace mohli mít Bruglioniové. Nebo ostatní, kteří se připojují k městskému vojsku.“

„Nesouhlasím. Všichni přispívají pouze penězi. Nevypadá to, že by se skutečný člen jedné z Pěti rodin mohl opravdu ocitnout tváří v tvář situaci, ve které by skutečně mohl přijít k úhoně.“

„Tvůj cynismus by sloužil ke cti rodilému Brothšťanovi, Hechte.“

„Vaše Milosti?“

„Jsme na špatné cestě? Co se týká Sublimova velkého dobrodružství?“

„Nedokážu vám dát odpověď, po které vaše srdce touží. Jsme vydáni na milost rozhodnutím výše postavených lidí. Nevěřící provedli hloupost. Měli si své jednotky ušetřit. Měli se ke Calziru obrátit zády a nechat ho, ať se stará sám o sebe.“

Principát Doneto se na Else nejistě podíval. „Vysvětli mi to.“

„Lucidie a Dreanger přišly o velkou část svého námořnictva. Chtěli konkurovat západním loďstvům a flotile Východní říše. Ale horší než ztráta lodí je pro ně ztráta jejich nejlepších vojáků a námořníků, když tu máme patriarchu, který si přeje další křížovou výpravu.“

„Asi neumím uvažovat vojensky. Já jen vidím, že ty oddíly nám to v Calziru velmi ztíží.“

„Samozřejmě. To je jejich úkol. Ale my je zničíme, lodě i muže. Čas a peníze, které na ně byly vynaloženy, budou ztraceny. Nebudou k dispozici, až dorazí křižáci. Jestli Sublim nebo Hansel neučiní některé z těch jejich stupidních rozhodnutí.“

Vypukl neklid. „Omluv mě,“ řekl principát Doneto. „Musím jít. Patriarcha je tady.“

Sublim se objevil překvapivě. Ničím nepřispěl a o dvacet minut později opět odešel. Els byl zklamán. Po letech líčení patriarchy jako démona s ohromnými rohy a kopyty viděl vyplešatělého, šilhavého pořízka s lakotnými ústy, který vypadal spíš jako přihlouplý obchodníček než šílený náboženský fanatik disponující ohromnou mocí. Zdálo se, že ani není schopen pochopit, co se vlastně děje.

Nu, jeho volba byla dílem kompromisu. A proto si církev nyní nemohla dovolit svá zámořská dobrodružství.

Později principát Divino Bruglioni trval na tom, že osobnost, kterou patriarcha veřejně vystavuje na odiv, slouží k odzbrojení těch, co ho neznají.

Els si uložil vzhled toho muže pevně do paměti. Možná že Honario Benedocto, stejně jako Rodrigo Cologni, tajně, v převleku vychází ven, aby zhodnotil Odpůrcovy přisluhovače osobně. Osobní stráž by jej prozradila.

Nedokázal pochopit, jak je možné, že jemu ten nápad přijde samozřejmý, ale nikomu jinému. Všechno bylo přímo na té skvělé mapě. Všechno, co jste potřebovali vědět ke zničení Calziru a oněch dobrých vojáků, vyslaných bránit tu jalovou zemi.

Els se rozhlédl kolem. Stěží by někdo dokázal jmenovat Maftiho al-Araj el-Arak nebo jiného z knížat a bojovníků Calziru. Těch pár, kteří ho navštívili, označovali Calzir za říši chaosu, převážně malých státečků vedených bezvýznamnými bojovníky. Zrovna jako chaldarejské kusy Firaldie.

~ ~ ~

Nasycený Els, ležící v Annině v náručí, zašeptal: „Dala jsi na okna a dveře nové amulety a fetiše.“

„Něco se pořád snažilo dostat dovnitř. Výrobkyně amuletů nevěřila, že se to tu může stát, ale peníze si vzala.“

„Nemůže se to stát v Brothu?“

„Přesně tak.“

„Jsou to blázni.“

„Myslel by sis, že tu v noci není tma.“

„Jsou ty amulety k něčemu?“

„Vybrala jsem si ženskou s dobrými referencemi.“

„Která nebere obavy svých zákazníků vážně?“

„Nejsem včerejší. Sonsa nebyla doupětem ctnosti, miláčku.“

„Dobře.“

„Myslíš, že je to kvůli tobě? Někdo mne špehuje, aby se dozvěděl něco o tobě?“ Nemohl jí tvrdit opak. „Ó bože! Ten had

ještě žije.“ Sáhla dozadu a zmáčkla ho. „No, ženská práce není nikdy hotová. Ale já to monstrum zkrotím.“

Els před Annou Mozillou poznal jen jednu ženu. Svou manželku. Odevzdávala se mu. Snášela to, protože to byl její úděl a povinnost. Neužívala si to.

Anna si užívala vždy, naprosto a úplně. Často více než on. Tvrdila: „Byla by ze mě skvělá kurva. Kdybych to mohla dělat s chlapy, které neznám. Mohla bych dvacetkrát za den, kdybys mi stačil.“

Els se bránil: „Nejsem už takový mladík, jako jsem býval.“

„Takový mladík jste nikdy nebyl, pane. Dost mluvení, pojďte na věc.“

~ ~ ~

Els si myslel, že Ferris Renfrow bude vdovu Mozillu, která utvrzovala sousedy v přesvědčení, že se přistěhovala z Aparionu, sledovat. Sousedé si mysleli, že její tvrzení je lež. Mysleli si, že pochází dále ze severu, odněkud z jižního pomezí Grailské říše. V Annině domě se Els vždy zbavil těch, kteří jej sledovali. Nebo je zanechal v obavách, že ho ztratili.

Tu noc nikam nešel. Nikam, kam ho nevzala Anna Mozilla.

Hned jak se vrátil do citadely Bruglioniů, začal své obchůzky. Poté, co se vypořádal s několika menšími nepříjemnostmi, se utrhl: „Musíte si s těmi věcmi poradit sám, pane Phone. Nebudu tady pořád, abych za vás myslel.“

Madam Ristoti se nenechala vyděsit. „Pane Hechte. Co je s mojí žádosti o pomocné síly? Je tu příliš mnoho hladových krků a příliš málo rukou, které by je krmily.“

„Můžete najmout tři nové síly. Víte, koho potřebujete. Sežeňte si je. Neděkujte mi. Poděkujte mému devskému účetnímu. Dokáže přesvědčit Paludana o čemkoli. Paludan je přesvědčen, že čísla jsou nějaká kouzla. Za nákupy můžete utratit o šedesát procent více. Takže vařte také něco jiného než jen dušenou řepu.“

Madam Ristoti se ušklíbla. „Chutnalo jim to, ne?“

„Přesně tak, jak jste čekala.“

„Vzácná ukázka přízně.“

„Přízeň s tím nemá nic společného. Strýc Divino Paludanovi řekl, že když tou šlichtou bude krmit služebnictvo, přijde o ně. Město se připravuje na válku. Pro pracující jsou jiné příležitosti k výdělku.“

„Tady jste, pane.“

„Polo. Už jsem se nemohl dočkat.“

„Pane?“ Polo nechápal, že jeho poddanost principátu Bruglionimu je očividná.

„Nic se neděje,“ řekl Els.

„Hm… Paludan vás chce vidět. Není v dobré náladě. Ale nemyslím si, že je to vaše chyba.“

„Asi bychom si měli jít poslechnout, co ho trápí.“

Citadela se změnila. Byla už skoro uklizená. Kosmetické úpravy už byly také na dobré cestě. Místnosti, které bývaly ponuré a postrádaly lidskou přítomnost, překypovaly navrátilci z venkova.

Polo ho vedl do Paludanových soukromých pokojů. Zašeptal: „Může tam mít milenku. Dělejte, že ji nevidíte.“

„On má milenku?“ Els nebral šeptandu vážně, protože si myslel, že kdyby to byla pravda, bylo by víc řečí.

„Každý, kdo dosáhne jistého postavení, má milenku. Je to jedna z ozdob postavení. Čím vyšší postavení, tím vybranější milenka. Když jste opravdu někdo, máte dvě milenky. Patriarcha má tři! Daly mu čtyři nebo pět dětí. Ale znalci si myslí, že dává přednost chlapcům.“

„Nemají žít duchovní v celibátu?“

„To je pravidlo, které má každý u prdele, alespoň dokud nezazní trouby posledního soudu.“

„Opravdu? Odkud jsou ty ženy?“ Proč si Rodrigo Cologni nepořídil pár milenek? Byl by ještě naživu.

Polo pokrčil rameny. „Kde je člověk najde. Principát Doneto spí s Carmellou Dometi, ženou svého zaměstnance Gondolfa. Dělá to od jejích dvanácti let. Zařídil jí sňatek. Je otcem obou jejích dětí. Zajišťuje Gondolfovi pohodlný život, ačkoli Gondolf jej většinou tráví jako správce statku Benedoktů ve Východní říši. Kde má bezpochyby vlastní milenku.“

„A stejně jako vojáci,“ dodal Polo, „hledají ženy v Brothu své štěstí.“

„Takže tu není nedostatek dělníků, vojáků a děvek, které by se jinak nechaly vykořisťovat.“

Polo netrpěl žádným soucitem. „Muži prodávají své svaly. Ženy pohlaví. Když jsou krásné, příjemného zevnějšku a umí potěšit muže, vede se jim dobře.“

Zaklepal na Paludanovy dveře. „Polo, pane. Vedu kapitána Hechta.“ Uslyšel pozvání, které Elsovi uniklo, a otevřel dveře.

Jestli měl Paludan u sebe ženu, chytře ji ukryl. „Kapitán Hecht. Děkuji, že jste přišel.“ Jako by měl Els na výběr.

Paludan si začal osvojovat lidské dovednosti, navzdory sobě samotnému.

„Pane.“

„Nadešel smutný den. Ten, na který jsem se netěšil, ale kterému jsem nemohl zabránit.“

„Pane?“

„Divino říká, že je čas, abyste se přesunul. Abyste se mohl soustředit na přípravy k válce. Nechci o vás přijít. Přijdu tak o výmluvy. Strýc Divino mi vmete vaše jméno do tváře pokaždé, když se mi něco nepovede.“

„Já jen vždycky dělal to, pro co jste mě najal.“

„Jistě. A všechno to dopadlo výborně.“

„To doufám.“

Paludan se vzchopil. To, co musel říci, bylo obtížné. „Budete nám chybět, kapitáne. Vaše přítomnost mi nikdy nebyla nijak příjemná, ale osvědčil jste se. Dal jste rodině naději a ctižádost. To je cenný dar. Můžete jít do Kolegia s vědomím, že se budu chovat jako dospělý a dokáži se popasovat s odpovědností.“

Els přikývl. „Samozřejmě.“

„A děkuji, že jste nevytvořil situaci, která by mě připravila o mého jediného přítele. Měl jste ho ve své moci.“

Paludan uměl vykřesat občasnou překvapivou jiskru.

„Dělal jsem, co mi připadalo nejlepší. Líbilo se mi tady. Výzva to byla velká, ale ne nepřekonatelná.“

„Vaše nová práce vám předloží úkoly, pro jejichž plnění jste lépe vybaven.“

„Je to práce, ke které jsem byl vychováván a cvičen, pane. Jen, mezi námi, moc se na to netěším. Ale jsem v tom dobrý.“

„Zanecháte tam svou stopu. Na, vezměte si tohle. Výraz mého vděku za to, že jste dům přivedl k životu.“ Paludan mu podal váček ze srnčiny. „Mě samotného obzvlášť.“

„Děkuji, pane. Ale myslím, že si to nezasloužím.“

Paludan pokrčil rameny. „Nechte to být. Polo! Pojď sem.“

„Pane?“

„Připrav vše na stěhování. Odpoledne je důležité přípravné jednání. Strýc Divino si přeje, aby se kapitán Hecht předtím stihl ubytovat.“

Else nepřekvapilo, že ho Polo doprovodí. Ten bezbarvý mužík mu bude v patách na vzdálenost hodu kamenem, dokud bude mít Piper Hecht něco společného s principátem Bruglionim a s Kolegiem.

~ ~ ~

Els potěžkával měšec ze srnčiny, zatímco Polo dokončoval nakládáni jejich majetku. Opatrně uvolnil tkaničky.

„Kolik vám dal?“ zeptal se Polo.

„Je tu několik těch drobných zlaťáků, velkých jako rybí šupiny. A hrst stříbra. Samé cizí mince.“

Polo se ušklíbl. „Tak úplně se nezměnil, co?“

Els dal Polovi dvě stříbrné mince a zlatku ne větší než kapří šupina. Polo se postaral, aby ihned zmizely. „Paludan to neví, ale pracuji na tom už od včerejška. Tehdy mi principát řekl, že se budeme stěhovat.“

„A to bude kam?“

„Do paláce Chiaro. Není to úžasné?“ Polo blábolil o paláci Chiaro: ohromný, bohatý, učiněný labyrint, město uvnitř Matky měst. Svaté město dokonale a skrz naskrz prosáklé vším nesvatým.

Els vydoloval ten jeden předmět, který měl měšec přepravovat.

Byl to obyčejný zlatý prsten. Vlastně ne tak obyčejný, objevil, když ho podrobně prohlédl v dostupném světle.

Do prstenu byly vyryty nějaké znaky. Byly vidět, jen když světlo dopadlo na prsten pod určitým úhlem. Když ho správně nastavil, znaky drze vystoupily, černé, jako by napsané rukou.

Magický prsten?

Určitě. Ale jaký druh magického prstenu? Nedostal žádné pokyny. Možná si ho neměl vůbec všimnout.

Jeho konečným zdrojem musí být Divino Bruglioni. Ale proč tak nejasný způsob doručení?

Možná měl principát Divino obavy, aby si někdo nepovolaný nevšiml, že prsten změnil majitele. Přesto si byl Els zcela jistý, že si neměl všimnout oněch vyrytých znaků. Možná že kdyby nevlastnil amulet na zápěstí, nevšiml by si jich. Nebo mohl být prsten jen dalším kouskem zlata a rytiny souvisely s nějakým pět set let starým závazkem.

„Co je na tom prstenu tak zajímavého, pane?“

„Nevím. Uklidňuje mě. Když si s ním pohrávám.“

„Aha. Clemence III. si hrál s jednou z těch růžových sladkovodních perel. A můj otec měl hladký kulatý kámen ze Svatých zemí. Takže to asi dává smysl.“

„Je hodně ošoupaný. Asi nejsem první, kdo si s ním hraje.“ Chtěl ho upustit do kapsy. A pocítil vzdálený dojem, že si to prsten nepřeje.

Nasadil jej na prsteníček levé ruky, což prsten zřejmě uspokojilo.

~ ~ ~

Palác Chiaro byl ohromný, samostatné malé město. Elsovy nové pokoje byly tucetkrát větší než ty, které měl k dispozici v citadele Brugliониů.

„Tyhle místnosti jsou obrovské, Polo! Mohly by tu tábořit nomádské kmeny.“ Místnosti byly příliš veliké. Cítil se nesvůj.

Ale líbilo se mu být tak blízko zdroji západní moci, co by kamenem dohodil od šíleného patriarchy.

Byl tam, kam mohli Gordimer a er-Rashal doufat, že se dostane, jen ve svých nejdivočejších představách.

Toulal se po pokojích a hledal očividné nepatřičnosti. Nic nenašel. Ale očekával, že nic nenajde. Tihle lidé byli důvtipní.

„Polo, dohlédni na doplnění naší spižírny. Já se natáhnu, dokud nebudu muset ukázat patriarchovi, jak dobýt svět.“

„Mohli bychom si přivést tu vaši ženskou, aby nám vařila,“ navrhl Polo. „Mohla by tu být s námi.“

„To si nemyslím.“

„Jsou tu lázně. Jestli je chcete použít,“ pošilhával na něj Polo.

Lázně v paláci Chiaro byly proslulé.

„Opravdu?“ Els měl podezření, že stejně jako většina věcí, které obyčejní lidé nikdy neviděli, byly chiarské lázně mnohem méně zvrhlé, než si lidé představovali. „Budeš mi je muset ukázat později.“

„Jen to navrhuji. Moc se tu nevyznám. Byl jsem tu jenom jednou, když mi principát Bruglioni ukazoval pokoje.“

Els znovu proslídil místnosti. Zvláštní pozornost věnoval místnosti, kterou Polo označil za jeho pracovnu. Chtěl, aby se mu Polo nepletl pod nohy. „Běž dohlédnout na jídlo a na zásoby.“

Jak často se teď uvidí s Annou? Úspěch přináší komplikace.

~ ~ ~

Els si na novém pracovišti udělal pohodlí. Zkoumal prsten z Paludanova měšce. Ten dar ho znervózňoval. Pokud to byl dar. Nebyl si snad Paludan vědom jeho přítomnosti?

Magické prsteny se v lidovém vyprávění a v legendách objevovaly často. Nikomu dobře neposloužily.

Prsteny síly byly zmiňovány v mýtech předchaldarejských kultů severu a studených bažin, ze kterých Piper Hecht údajně pocházel. Els se o té vzdálené kultuře snažil něco dozvědět vždy, když měl příležitost. Téměř každý den se ho na jeho domovinu někdo ptal. Neodvažoval se zmýlit. Někdo by si toho mohl všimnout.

Zíral na zlatý kroužek. „Jsi Grinling, prsten, který pro Otce všech vykoval Aelen Kofer?“ Šprýmař ten prsten ukradl a skryl ho do břicha krále ledních medvědů. Hrdina Gedanke vyzval krále ledních medvědů na souboj o medvědova játra, protože mu věštec řekl, že pouze jídlo z jater krále ledních medvědů zachrání Amberscheldtiny děti před smrtelnou nákazou. Gedanke Grinling našel, když se medvědova játra snažil vyříznout.

Grinling byl prokletý, protože Otec všech nedokázal Aelenu Koferovi zaplatit vše, co kovář požadoval. Prsten vždy zradil toho, kdo jej nosil. Zradil i samotného Gedanka, když Otec všech poslal Valkýry, aby znovu získaly Grinling. Arlensul se do Gedanka zamilovala, porodila mu syna a tak zpečetila jejich osud. „Jestli jsi Grinling, prstýnku, nechci tě u sebe.“

Celý příběh Grinlingu byl temný a krutý. Obsahoval znásilnění, vraždu, incest a smrtelnou třenici mezi Starými bohy a jejich ještě staršími předchůdci. Bohy tak příšernými, že děsili i současné Zástupce noci.

Znak po znaku rozluštil Els každé slovo vyryté do prstenu. Drobné změny úhlu odhalovaly dodatečné znaky vyryté na skoro stejných místech jako ty, které již objevill. Pak našel další nápisy na vnitřní straně. Všechno pečlivě zaznamenal. A s úlevou si po přebájení pověsti o Grinlingu vydechl.

Žádný z nápisů nebyl vyryt v severských pohanských runách.

Nerozuměl tomu, co přepsal. Písmo na vnější straně mohlo být v předklasické brothštině. Vnitřní nápis byl v jiném jazyce i jiným písmem, znaky tak malými, že si Els nedovedl představit, že by mohly být vyryty rukou. Mnohé byly natolik setřeny, že je nedokázal přesně opsat.

Přál si, aby mohl zmizet do devedijské čtvrti. Gledius Stewpo by určitě znal někoho, kdo by mu řekl, co je prsten zač.

~ ~ ~

Chiarské lázně částečně připomínaly fantazie zvrhlých východních mocnářů. Oplývaly vínem a děvčaty – ačkoli dívky tu zjevně nebyly pro pobavení. Els nic z toho nevnímal. Vnímal jen staré vrásčité principáty, po kterých se plazily hordy neochlupených, dobře naolejovaných mladíčků.

Přistoupil k němu nahý mladík. „Já jsem Gleu, pane.“ Gleu měl silný přízvuk. „Pomůžu vám se svlékáním.“

„Jsem tady poprvé, Gleu. Jak to tu chodí?“

„Není tu mnoho pravidel, pane. Můžete si dát horkou koupel – nebo studenou, jestli ji máte raději – a vybrat si dívku, která vás umyje. Nebo chlapce, jestli tomu dáváte přednost. Nedotýkáte se.

Pokud k tomu nedostanete svolení. Jestliže se dotknete, dostanete pokutu. Podruhé dostanete zase pokutu a na dva týdny vás vykážou. Potřetí vás vykážou napořád. Vaším chováním si také můžete vysloužit bičování. To jsou pravidla Svatého otce.“

„Takže kdysi byla jiná pravidla.“

„Ano, pane.“

Služba v lázních byla formou sociální výpomoci pro sirotky a opuštěné děti. Přitažlivé děti, samozřejmě. Dostávaly jídlo a střechu nad hlavou. Jejich služba nemusela být více ponižující, než si přály. Bylo ovšem jasné, že pokud jejich přístup bude uvolněnější, vysloužíse větší spropitné.

„Ti, kteří pečlivě spoří, můžou být dobře zajištěni, když tu končí.“ Ti, kteří si nepřišli na dobré spropitné nebo měli zájem, často pokračovali ve službě v nejnižších třídách nevěstinců. „Budete chtít dívky, že?“

„Ano.“

Gleu Else zavedl do místnosti, kde spousta dívek ve věku od sedmi do osmnácti, různých ras, čekala, že pomůže církevním hodnostářům a jejich společníkům s koupelí a uvolněním. Els váhal.

„Chtěl byste raději chlapce?“ zašeptal Gleu.

„Ne.“

„Vyberte si dvě. Je jedno které.“

Els mu vyhověl. Ukázal na dvě starší dívky, ani jedna z nich nebyla jeho typ. Jedna byla vysoká, svalnatá blondýnka s ostře zašpičatělými prsy a v jejích očích studil tisíce let starý led. Druhá, také vysoká, měla bezvadnou barvu mahagonu. Její prsa mu připomínala tykve. Blondýna měla vlasy dlouhé, ale zapletené. Druhá dívka měla černé kudrnaté vlasy dlouhé sotva palec. Zdály se potěšeny tím, že si je vybral. Každá dívka ho uchopila za jednu paži a vedly ho do vyhřívaného hlavního bazénu. Usadily ho a nedovolily mu dělat nic, jen vstřebávat teplo. „Nemluv. Zavři oči. Uvolni se.“

Dívky se k němu přitulily, každá z jedné strany.

Vstřebával teplo, jak mu řekly. A jak jej plnilo, jeho mysl se oprostila od všech starostí.

Dívky si položily hlavu na každé z jeho ramen. Poklimbával.

Za čas ho odvedly z hlavní lázně do mycího bazénku. Každý kousek těla mu namydlily a vydrhly. Chladná blondýnka nejevila přehnaný zájem o získání velkého spropitného.

Tmavá dívka se zahihňala. Ukázala na jeho tělesnou reakci. „To je působivější než to, co nám obvykle předvádějí ti staří politováníhodní muži.“ Potom už tomu nevěnovala zvláštní pozornost.

Erekce ho ještě neopustila, když dívky rozhodly, že je připraven odejít z bazénku.

Téměř ihned se ocitl tváří v tvář neoblečenému Osovi Stilemu. Osa vzdychl: „Ó můj bože,“ a opatrně odváděl starého kostnatého muže k mycímu bazénku.

Tmavá dívka se hrdelně zasmála. „Zabodoval jsi.“

Els neodpověděl. Proč tu byl Osa Stile? Jak se stal obsluhou v lázních? Měl Johanes Černá bota na výplatní listině nějakého principáta?

Samozřejmě že měl. Pravděpodobně několik.

Dívky ho zavedly do malé, voňavé místnosti. Vytřely ho do sucha. Blondýna mu řekla: „Polož se na lehátko. Tváří dolů.“

Měla lehký, ale jasný přízvuk. Firaldijština nebyla jejím rodným jazykem. Ta tmavá dívka se v Brothu mohla narodit.

Els si lehl na kožené lehátko. Dívky ho začaly masírovat a vtírat mu do kůže vonný olej.

Jeho starosti znovu odpluly pryč.

Byl téměř příliš uvolněný, než aby se převalil, když ho o to požádaly.

Děvčata se hihňala pokračující pyšné ukázce jeho mužství.

Po další masáži a olejování se k němu dívky vplížily na lehátko. Jejich hladká kůže dotýkající se jeho mu dělala lépe než předešlá masáž. Přivinuly se k němu.

Upadl do dřímot.

~ ~ ~

Když se Els vrátil, v jeho pokojích čekal Pinkus Ghort. „Omlouvám se, opozdil jsem se.“

„Je to dobrej pocit bejt jedním z nich, co?“

„Cože?“

„Slyšel jsem o těch lázních.“

„Bezpochyby přehnané historky, které ještě více rozkvetly, když dostaly příležitost zahnízdit se v tvé hlavě.“

„Jasně.“ Ghort to jediné slovo naložil stonásobnou cynickou nedůvěrou. „Cos chtěl?“

„Chtěl?“

„Poslals pro mě, brácho. Nepřišel sem jen tak, na kus řeči.“

„Ach, ano. Samozřejmě. Potřebuji pobočníka. K městskému vojsku. Chceš tu práci?“

Po chvilce ohromeného ticha Ghort vybuchl. „Kurva, jo! Při Aaronovejch koulích, Pipe! Proč se vůbec ptáš? Hej! Moment. V čem je zádrhel?“

„Zádrhel je, že musíš odejít od principáta Doneta, aby ses vypořádal s mnohem větším kusem práce, než jsi v celém svém povalečském životě udělal.“

„Hovno! Věděl jsem to. Práce. Musím se taky válet v lázních?“

„Ne.“

„Přestává se mi to líbit. Teď mi řekneš, že mám makat zadarmo, abych získal zkušenosti a něco se naučil.“

„Dostaneš najíst. Co bys ještě chtěl?“

„Strpení, Pipe. Na něco přijdu. K čertu. Měl bych nápad. Co takhle pořádnej balík prachů, o hodně větší než od principáta Doneta? Kde, jak musím podotknout, nemusím dělat nic, co by jen vzdáleně připomínalo práci. Za kurevsky dobrej plat.“

„Kruci. Myslel jsem, že si tvoji mzdu nechám pro sebe.“

„Připomeň mi. Jaká je naše práce? Co ještě musíme udělat?“

„Všechno. Zrovna začínám. Prokousávám se politikou. Lidi, kteří staví městské vojsko, se chovají, jako by jim bylo pět let. Ty jsi druhý člověk, kterého jsem sám najal. Nutí mě přijímat tucty úplných pitomců, aniž by se se mnou alespoň poradili. Tihle Brothšťané nechápou, o čem mluvíš, když se zmíníš o zásluhách nebo schopnostech. Kus šutru může být generálem, jen když zná ty správné lidi. Tak se snažím protlačit pár lidí, kteří jsou předvídatelní a schopní jednat pod tlakem.“

„Já jsem tvoje druhá volba, jo? Kdo je ten lepší než já?“

„Devatenáctiletý zázračný devský účetní, který ví, jak z peněz, co dostanu, získat co nejvíce. Taky dokáže najít zloděje, kteří se snaží shrábnout něco bokem.“

„Je dobrej?“

„Tak dobrej, že tě dokáže obrat o půl výplaty, zatímco si myslíš, jak nebohatneš.“

„Aha.“

„Za chvíli půjdu na schůzi. Chci, abys šel se mnou.“

„Mám se do toho hned namočit?“

„Ne. Jen chci, aby si lidi z Castelly a obyvatelé tohohle blázince zvykli na to, že mne doprovázíš.“

„Kde mám kavalec?“

„Tam, kde jsi ho měl doteď. Není to tak daleko. Ať si principát Doneto myslí, že jsi mu zůstal oddaný. A protože bys mu mohl zůstat oddaný, necháme ho, ať se dál stará o tvé ubytování a stravu.“

„U Eisovy chlupaté prdele, ty seš ale z levnýho kraje.“

„Takhle si chci vybudovat svoji malou výkonnou armádu.“

„Tak, že obrátíš v ruce každej dukát?“

„Dokud nezačne patriarcha kvičet.“

~ ~ ~

Els zalitoval, že sebou vzal Pinkuse Ghorta, deset minut poté, co vstoupil do plánovací místnosti v Castelle. Ghort se jednou podíval na velkou, převrácenou mapu Calziru a jeho okolí a vyhrkl: „Sakra, Pipe! Koukni na to. Držíme ty pitomce za koule.“

Nastalo ticho. Dvacet párů očí se soustředilo na Pinkuse Ghorta. Jeden pár patřil Ferrisi Renfrowovi.

Had vystrčil hlavu z hnízda. Els nenašel žádný způsob, jak skrýt to, co muselo být stejně jasné každému, kdo nebyl lapený ve staletích tradiční strategie.

„Hm?“ Opravdu to Ghort viděl?

„Vyplula už flotila krále Petra? Vydaly se už jednotky Conneku na pochod?“

Ghort to viděl.

„Nemyslím. Proč?“ Musel se zeptat.

„Ano,“ řekl Ferris Renfrow přes Elsovo levé rameno. „Vysvětlete nám to, kapitáne Ghorte.“

Členové Kolegia a pár Hanselových vrchních plánovačů se shluklo do chumlu, přitahováno Ghortovým nadšením.

„Vypadá to, že plánujete přejít hory a vrhnout se na hrady a města. Stejně jako byste šli po každém firaldijském knížectví. Stejně jako při posledních čtyřech nebo pěti pokusech.“

Člen císařského štábu podotkl: „Ve městech a hradech je bohatství a šlechta.“

„Jistě. Ale ne jídlo, drahoušku. Ne jídlo. Vysvětli mu to, Pipe.“

Čubčí syn. „Myslím, že chápu. Calzirská pevnina je velmi závislá na chlebu. Ale pšenici se tam nedaří. Daří se jí tady, na Shippenu. Úrodnost Shippenu byl jeden z důvodů, proč ten ostrov starý Broth obsadil.“

„Přesně!“ rozplýval se Ghort. „Pšenice a stříbrné doly.“

„Vysvětlete to jasněji, prosím,“ žádal jeden z císařských.

„Osmdesát procent lidí žije na pevnině. Pěstují víno, olivy a chovají ovce. Většina obilí se pěstuje na ostrově. Za úžinou Rhype. A teď tady máme obrovskou direkcijskou flotilu, která míří tímhle směrem. Může odříznout pomoc od západních pramánů. Ta flotila by mohla nalodit connekský sbor na cestě po pobřeží. Ty jednotky by se mohly vylodit na Shippenu. Zajistí, aby se na pevninu nedostalo ani zrno. To znamená, že na pevnině nebude ani krajíček chleba. Když tam je navíc spousta vojáků, námořníků a zvířat z Lucidie a Dreangeru. Všichni se musí nakrmit.“

Ghort se samolibě pyšnil svou chytrostí. „Jak dlouho tam vydrží ti hlupáci o víně, olivách a jehněčím? Chvíli jo. Ale jsou zvyklí na chleba a ryby. Teď jim nezůstaly žádné rybářské čluny. Takže nakonec budou jíst kořínky, trávu a říční bahno a možná svoje vlastní děti. Jak dlouho jim zůstane dost síly na to, aby bojovali? Moc dlouho ne. Jestli se tam dole objevíme včas, abysme je připravili o jejich pole a úrodu.“

V místnosti to začalo hučet.

To, co Elsovi připadalo nápadné jako nahá žena na ulici v pravé poledne, když se poprvé podíval na mapu, a co bylo stejně samozřejmé Pinkusi Ghortovi, nebylo tak zcela samozřejmé mužům,

kteří byli pevně zakořenění ve strategii, jež byla pečlivě vykalkulována tak, aby jim do osobních vlastnictví přivedla nějaký hrad nebo město. Stejná strategie opakovaně zklamala chaldarejské osvoboditele v jejich dobývání pramánských území.

„Vy jste si toho nevšiml, kapitáne Hechte?“ zeptal se Ferris Renfrow s mírným důrazem na příjmení.

„Vy ano? Ne? Něco takového jsem tam skutečně cítil. Ale já pocházím ze země, která nemá moře. Nemyslel jsem na lodě. Všiml si tu někdo toho, na co právě upozornil kapitán Ghort?“ Měkce Renfrowovi řekl: „Pinkus nebyl zaslepen tím, co doufá že ukradne.“

„Užívej si to, dokud ještě můžeš.“

Kočka byla venku z pytle. Prase uteklo z chlíva. Nikdo je nebude cpát zpátky.

„Skvělé myšlení, kapitáne Hechte. Kapitáne Ghorte,“ řekl Bronte Doneto. „Nápadité a podnětné.“

Ferris Renfrow sledoval Else s nepomíjejícím podezřením.

Podle Renfrowova způsobu myšlení v tom musí být nějaký zádrhel.

Jistěže v tom je zádrhel.

Tentokrát Calzir nepřežije. Účast Dreangeru a Lucidie zpečetila osud Calziru. Dokonce ani Sublimovi nepřátelé si nepřáli, aby si ty mocné kaifáty vytvořily předmostí na Firaldijském poloostrově.

Calzir se nedal zachránit. Ale Els se mohl pokusit zachránit vlastní lidi. Calzirští pramáni mohli přežít rychlé vítězství, po troše boje.

V Conneku to tak fungovalo, když Volsard pokořil pramánská města. Stejně tak to v současnosti probíhalo v Direkcii. Petr z Navaya nikdy nepronásledoval ty, kteří mu nevzdorovali, bez ohledu na jejich víru. Byl spolehlivým spojencem Platadury, která, ačkoli zůstávala pramánská, jej podporovala ve většině jeho dobrodružství. To více než jednou přimělo umíněného Sublima štěkat na Petra.

Petr z Navaya si ze Sublimovy nelibosti nedělal větší vrásky než grailský císař. Patriarcha Petra potřeboval mnohem více než Petr patriarchu.

Sublim choval jasnou představu, jak by mělo být naloženo s pramány, devedijci, dainshausy a ostatními nevěřícími, aby se

získalo více životního prostoru pro bohem vyvolené episkopální chaldarejce. Sublimova církev nebyla církví evangelickou, byla církví militantní.

Králi Petrovi byla většina patriarchových velkých plánů lhostejná.

Klíčovým bodem, pomyslel si Els, je, že by mohl být schopen připravit Sublima o jeho krvavou volbu. Ale jen v případě, že by byl tím nejvytrvalejším a nejvychytralejším protivníkem, jakému kdy Hájemství míru čelilo.

28. Alamedína, vyčerpaní Bezduší

Trvalo věky proklouznout zadní částí Firaldijského poloostrova do Hoyalu, nejvýchodnějšího tábora v Alamedíně. Shagot nedokázal zůstat vzhůru. Byl otupělý a nemluvný. Život se stával nesnesitelným. Protože se pohybovali příliš pomalu na to, aby se dokázali vzdálit z místa nějakého většího zločinu, Svavar se nepouštěl do akcí, které by mohly přitáhnout pozornost.

Peníze, které bratři měli, se staly přítěží. Obyčejní nezaměstnaní žoldáci u sebe nemívali dvoudukátové a pětidukátové zlaté kusy. Muži jejich úrovně by v životě takové mince ani neměli zahlédnout.

Dlouhotrvající hladovění přinutilo Svavara, že zradil své rozhodnutí nepřitahovat pozornost. Místem činu se stalo město na křižovatce cest jménem Testoli, které se v celé historii světa ničím neproslavilo. Testoli leželo tucet mil severně od Hoyalského kantonu, který byl převážně divočinou, určenou k pořádání honů pro grailského císaře a alamedínské vladaře.

Přihlouplá reakce na hlad se proměnila v zásah štěstěny. Oči, jež si všimly zlata v rukou chátry, které by mělo být cizí i stříbro, patřily lupiči Rollo Registimu, nechvalně proslulému na míle daleko. Rollo byl hloupý a ve zvolené profesi zcela neúspěšný. Jeho tlupa stěží dokázala přežít – tím, že tajně pásla ovce v kopcích nad Hoyalským kantonem. Pytlačili na císařově pastvě namísto jeho zvěře.

Rollo rychle shromáždil své muže. Byli jen dva, špatného zdraví a jejich přátele by neznepokojilo, kdyby přišli k úhoně.

Svavarovi a Shagotovi dobře posloužilo, když je Rollo se svými kumpány přepadl. Grimmssonové obrali mrtvoly o dostatek měďáků a stříbrňáků, aby mohli svou cestu dokončit, aniž vzbudili nějaký další zájem.

Svavar Shagotovi neřekl o ženské bojovnici, která jim kryla záda během potyčky. Kraken strachu nyní Svavara pevně svíral ve svých všeobjímajících chapadlech. Jeho, který byl vychován vskutku strašlivými rodiči, aby se vzpíral a vzdoroval strachu nehledě na jeho zdroj či formu.

Každý vážený Andorayan Svavarovy doby čelil strachu s palicí v ruce. Měl to tak hluboce vryto pod kůží, že Svavarův strach nemohl mít původ ve světě smrtelníků.

Nemusel být tím nejjasnějším světlem pod nebeskou bání ani nejvychytralejším lišákem v lese, ale byl důvěrně obeznámen s pověrami svého lidu. Znal běžné mýty dobře. To mu dávalo jistotu, že zná svého strážného anděla. Ale jeho představivost nebyla dostatečně divoká, aby odhalila její pohnutky.

Byla to Arlensul, nejstarší dcera Šedého chodce. Valkýra, vypovězená z Velké nebeské pevnosti za to, že se opovážila milovat smrtelníka, Gedanka. Nyní byla zapřísáhlým nepřítelem Chodce a jeho rodu. Krutým, zrádným červem, plazícím se mezi Zástupci noci, lačnícím po odplatě.

Svavar stále Shagotovi nic neřekl. Možná věřil, že je Grim příliš oddaným nástrojem těch, kteří dupali železem okovanými botami po hřbetě severského světa. Nebo možná těch, kteří to dělávali kdysi velmi dávno.

Dnes byli Staří považováni za minulost. Pohádky. Stále více opomíjené a zapomínané mýty. Andoray byla nyní chaldarejskou říší. Uznávala chaldarejského vladaře.

Přesto nahoře v horách žili lidé, kteří byli přesvědčeni, že postup ledové zdi je způsoben přijetím jižanského boha. Ti blázni. Ti blázni!

Větší hrůzu a zklamání pociťovali Grimmssonové nad tím, že králové Frieslandu uspěli v ovládnutí Andoray. V běhu na dlouhé trati Eriefovo úsilí neznamenalo nic.

Svavar choval hořké podezření, že dějiny vždy zredukují snahy člověka na nulu, podezření, které před čtyřmi nebo pěti generacemi nebylo vůbec důležité.

Grimovi to bylo jedno. Grim byl mrzutý, tichý, soustředěný výhradně na svůj úkol. Když byl vzhůru.

Svavar se dohadoval, že Grimova potřeba spánku je nutná pro jeho spojení s Velkou nebeskou pevností. Pro Staré bylo obtížné udržovat kontakt na takovou vzdálenost.

~ ~ ~

Po čase se Svavar přidal ke tlupě žoldáků, kterou vedl hrdlořez jménem Ockska Rashaki, calzirský renegát, který trpěl iluzí, že když se přidá k Vonderu Koterbovi, splatí tak dlouhý seznam osobních křivd utrpěných za Vaillarentiglijským pohořím. Rashakiho tlupa měla zhruba šedesát mužů, samých zlodějů a vrahů. Byl to ten druh lidí, kteří dělali všem vojákům a žoldákům zvláště špatnou pověst.

Svavar se mezi nimi cítil jako doma, snad jen kromě problémů s dorozuměním. Shagot se tak cítil také, když se probudil na dost dlouho, aby si uvědomil, co se děje. Do té doby bratři stihli nakopat půl tuctu zadků a Shagot zabil obrovské přihlouplé zvíře jménem Renwal, které tlupu terorizovalo na Rashakiho účet.

Rashaki nebyl potěšen ztrátou svého vykonavatele, ale byl realista. Ke svým následovníkům nechoval žádné zvláštní city.

Ockska Rashaki miloval jenom Ocksku Rashakiho. Ocksku Rashakiho zajímalo jen to, čeho chtěl dosáhnout Ockska Rashaki.

Svavar a Shagot se zařadili a čekali na příchod muže, kterého měli zabít. Shagot trval na tom, že přijde. A Shagot pozná okamžik, kdy k tomu dojde.

Nebylo to obtížné čekání. Ockska Rashaki toho po svých mužích mnoho nechtěl. A Vondera Koterba toho po Rashakiho tlupě moc nechtěl. Měli hlídat pašerácký průsmyk. Koterba jim zajistil dostatek jídla, aby nezačali plenit alamedínský venkov.

Shagot byl s jídlem spokojen, většinu času prospal a příležitostně se vyprázdnil. On, stejně jako jeho páni, byl spokojen s čekáním.

Svavar to snášel. Na světě už toho vytrpěl dost, aby věděl, že každé trápení jednou skončí.

V těch dnech, skoro každý den, Svavar vídal Arlensul, které si nikdo jiný nevšiml, jak se krade po tomto táboře mužů s mrtvými dušemi. Byli spolu spojeni v nevysloveném spiknutí.

29. Connecťané na moři a na souši

Byl bezmračný den na konci léta. Rackové útočili a nadávali. Voda v přístavu smrděla. Bratr Kandl sledoval, jak se connekští bojovníci naloďují na tucet velkých platadurských lodí, největší množství, jaké se dalo stěsnat do sheavenallského přístaviště. Navayaská a ostatní palatadurská plavidla kotvila mimo přístav mezi pobřežními loděmi a rybářskými čluny vykázanými ven, aby se mohl nalodit expediční sbor. Některé z těch lodí už byly obtíženy navayaskými konstruktéry, sapéry, artileristy a specialisty na obléhací stroje.

Bratr Kandl uvažoval, jestli to Petr považuje za zkoušku na Sublimovu vysněnou kruciátu do Svatých zemí.

Možná. Něco viselo ve vzduchu. Petr si v Direkcii vedl dobře. Často se spojil se slabším pramánským vladařem proti silnějšímu. Proč ten náhlý přesun zájmu a klíčových sil k boji v zámoří? Petr byl čestný a oddaný svému bohu, ale za tímhle muselo být více než jen čest a náklonnost k bratrovi své královny.

Connecťané se naloďovali neochotně. Nevěřící námořníci na sobě měli podivný úbor. Tlachali dialektem, který byl příbuzný connekskému, ale tak podivný, že míjel uši vojáků, kteří se naloďovali jen proto, aby se vyhnuli šest set mil dlouhému pochodu.

Nikdo ještě nevěděl, kde se vylodí. Sublim a Johanes ještě nepřivedli své plány do konečné podoby. A jestli ano, vojsku to nebylo sděleno.

Hrabě Raymon se zastavil vedle bratra Kandla. „Čas dodat si odvahy a skočit na palubu, Mistře. Už odvazují lana.“

Bratr Kandl si povzdychl. Jeho nepatrný majetek už byl na palubě. Nedychtil ho následovat. Jeho společníci, samí vážení duchovní dobrovolníci, sdíleli jeho neochotu. Každé náboženství v

Conneku mělo v expedičním sboru svého zástupce, včetně pramánských práčat z Terliagy. Jejich přítomnost mátla bratra Kandla více než přítomnost několika tuctů pravděpodobně pacifistických Hledačů světla.

Platadurští pramáni zneklidňovali všechny. Chaldarejci nemohli pochopit, proč se spojili s Petrem proti svým souvěrcům. Ačkoli chaldarejci proti chaldarejcům bojovali po celém chaldarejském světě dnes a denně.

Společníky bratra Kandla byli muži, kteří s ním navštívili Broth.

Hrabě Raymon dokázal zázraky, když uskutečňoval vévodovy rozkazy. Přestože byl v Castreresone, když mu řekli, že se jeho síly budou přesouvat po moři, dorazil do Sheavenallu dříve než direkcijská flotila.

~ ~ ~

Byla to první plavba bratra Kandla na něčem větším než na převoznické pramici a první na slané vodě. Byla také první na palubě, která se kroutila, vzpínala a klesala i za toho nejjasnějšího dne a nejklidnějšího počasí. Na palubě, která nikdy, ani na vteřinu nepřestala vrzat a skřípat, mručet asténat, a navíc se neustále stavěla proti horizontu v těch nejpodivnějších a nejhrůznějších úhlech. Všudypřítomný zápach se nepodobal ničemu, co kdy v životě zakusil. Byla to kombinace kasáren, stájí, dehtu a ucpávky, moře a hrozného jídla namíchaná tak, že by se měla hnusit i mrchožroutským rackům, kteří flotilu doprovázeli.

Námořníci mu řekli, že je přecitlivělý. *Taro* byla nová loď. Ještě nestačila získat skutečnou povahu.

Vaření produkovalo nejodpornější pachy.

Lodní kuchař se staral pouze o platadurskou posádku. Všichni ostatní si vařili na hlavní palubě, uprostřed davu pracujících námořníků a drzých zlodějských racků. Když moře zneklidnělo, nebylo žádné teplé jídlo. Plataduřané nedůvěřovali suchozemským krysám z Conneku a báli se, že by zapálily loď.

Námořníci se ničeho nebáli víc než požáru na moři.

Cesta byla více než jen fyzicky nepohodlná. Bratr Kandl si byl neustále vědom blízkosti a zájmu menších elementů Zástupců noci.

Bylo to velmi znervózňující. Život ve starověku musel být srovnatelně znepokojující. Člověk ušel dlouhou cestu na pomalé pouti za zkrocením světa.

Jeho ruka ještě nedopadla plnou silou na hladinu moře.

U pobřežního ostrova Armunu, kdysi letního sídla brothských císařů, shromáždil bratr Kandl náboženské představitele platadurské posádky a terliaganských prakovníků. Byl rozrušený. Armun byl daleko na jih od Brothu a blízko na sever od Shippenu. To znamenalo, že se odpoutali od pobřeží Alamedíny a blíží se k hranicím království s Calzirem. A loďstvo nejevilo známky, že by se stáčelo k pobřeží.

Laičtí pramánští kněží byli obezřetní, ale bratr Kandl je poněkud uklidnil tvrzením, že se chce jen poučit.

„Zajímá mě, jak se al-Prama staví k Zástupcům noci. Oni nikdy nesouzní s dogmaty. Libují si v odporu k doktrínám."

Pramánští polní kněží nebyli nakloněni filozofickým disputacím. Byli to praktičtí muži a zajímali se pouze o to, aby poskytli alespoň minimální duchovní oporu mužům, kteří pracovali daleko od domova. Dokázali provádět základní svátosti své víry a to bylo vše.

Bratr Kandl choval trvalý zájem o staré věčné otázky. Byli bohové a menší bytosti noci stvořeni v myslích lidí s použitím moci studní Ihrianu a jiných? Nebo se Zástupci noci krmili mocí, aby vybudovali víru v myslích těch, kteří je spatřili?

Bylo první vejce, nebo slepice?

Debata na toto téma často upadla do spekulací, jaký by byl svět, kdyby tu nebyly studny chrlící surovou magickou sílu.

Bratr Kandl si na tuto otázku dokázal snadno odpovědět.

Studny Ihrianu nebyly jedinými zdroji moci, pouze největšími a nejvíce koncentrovanými. Existovaly početné menší, odlehlejší studny, kterými moc prosakovala do světa, i když ne takovým proudem.

Výpočty generací kouzelníků dokazovaly, že sedmdesát procent nadpřirozené síly vstupující do světa do něj vstupuje ve Svatých zemích. Byl to velký, podivný svět, hluboce zjizvený mocí, obyvatelný díky moci, která držela led na uzdě.

Svět byl temnější, chladnější a cizejší, když jste se vzdalovali od úniků magie do bizarní říše legend.

Existovaly i další, znepokojivější otázky. Jestli lidská představivost stvořila bohy a činitele noci, kdo potom stvořil člověka?

Bratr Kandl si nedokázal představit svět bez vnímavých bytostí oceňujících Zástupce noci.

Pramánští kněží byli prostí lidé. Viděli faleš v práci Odpůrce. Tuto pravdu si osvojili v mládí. Žádný kazatel, který byl kacířem v rámci své vlastní falešné víry, je nemohl svést na scestí pomocí v pekle zrozeného svobodného smýšlení.

Bratr Kandl zjistil, že tito pramáni věří v podstatě tomu samému jako většina chaldarejců. Významný bod jejich sporu spočíval v tom, komu náleží odpovědnost za slavné zjevení. Svatým zakladatelům z Chaldaru ve Svatých zemích? Nebo pozdější Zakládající rodině z Jezdadu v Peqaadu?

Jeden pramán poznamenal: „Podstata sváru je ve zbožňování model."

„Zbožňování model?" zeptal se bratr Kandl. „Už je to nějaká doba od mého episkopálního dětství, ale nepamatuji si žádné modly."

„Chaldarejské chrámy jsou jich plné."

„To nejsou modly. To jsou sochy. Obrazy Zakladatelů a svatých, nikoli Zakladatelé a svatí samotní."

„Jsou to modly. Věrné obrazy. Ne samotný bůh, ale obraz boha, který má všem připomínat, že bůh vše vidí? Není to modla?"

„Už nejsem episkopál a tak nemohu přesvědčivě argumentovat. Možná že biskup LeCroes by dokázal vysvětlit ten rozdíl."

Bratr Kandl žil dost dlouho, aby byl vůči dogmatům skeptický. Dogma odráželo lidskou potřebu věřit v něco většího a smysluplnějšího než v jepičí život jednotlivce. V potřebu víry v nesmírný plán.

Nad vodou se ozvaly signální rohy.

Plataduřané používali k signalizaci mezi loděmi různé druhy rohů tam, kde jiná námořnictva používala signální vlajky a bubny. Navayaské námořnictvo si osvojilo stejný systém.

Admirál loďstva byl Plataduřan. Velitel spojených armád byl král Petr, který se k výpravě připojil, protože nedůvěřoval Firaldijcům. Zvláště ne Firaldijcům z Brothu. A nejméně ze všech každému Firaldijci, který byl poslední v linii falešných patriarchů. Přesto podporoval církev jako instituci.

Petrovým velkým nadáním byla přizpůsobivost. Osvojil si metody a nástroje, které skutečně fungovaly. Mezi nástroje patřil i patriarcha, který sice nebyl legitimní, ale ovládal církev.

Plataduřané a Navayané věřili, že Petr během svého života dobude celou Direkcii. Mnoho lidí v Direkcii se na jeho úspěch těšilo.

„Co se děje?“ ptal se bratr Kandl námořníků, kteří pobíhali kolem a stahovali plachty. *Taro* byla dlouhá biréma se širokým trupem stejně jako většina platadurských lodí. Mohla se pustit do boje, kdyby to bylo nutné, ale byla vyrobena pro obchodní účely. Obvykle na hlubokém moři nepoužívala vesla, když foukal vítr. Plachty byly hlavním pohonem *Taro*.

„Zavolali kapitána k poradě na palubě *Isabety*,“ řekl jeden Plataduřan bratru Kandlovi.

Nejskvělejší loď válečné flotily byla pojmenována po Petrově královně. Loďstvo snížilo rychlost a rozestupy. Lodě spustily kotvy a čluny, které převážely kapitány a velící důstojníky na vlajkovou loď.

~ ~ ~

Pobřeží Shippenu se nepodobalo ničemu, co bratr Kandl v životě viděl. Menší plavidla doplula ke břehu na obou stranách zálivu rybářské vesnice Tarenti, která měla malý, ale hluboký přístav. Navayaští veteráni město odřízli. Transport se připravoval k vylodění.

To samé se dělo v ostatních menších přístavech. Bratr Kandl byl jen okrajově zpraven o tom, co se děje. Vypadalo to, že hlavní plán je připravit calzirskou pevninu o shippenské zdroje. A pevnina dlouho nevydrží, když nebude mít k dispozici produkci Shippenu.

Král Petr a hrabě Raymon si chtěli podrobit ostrov rozlehlejší než polovina království chaldarejského světa. Spojené connekské a

navayaské síly měly méně než čtyři tisíce mužů. Plataduřané na souši bojovat nebudou.

Jediná vojenská zkušenost bratra Kandla pocházela z masakru v Černých horách. Nechápal, že Shippen nemusí být dobyt celý, aby se zabránilo dopravě jeho zdrojů na pevninu.

Místní odpor ustal brzy.

Shippen v dějinách nikdy nepokračoval v boji, jakmile nájezdník vkročil nohou na suchou zem. Pracující obyvatelstvo se nestaralo o to, kdo byl u moci. Změny ve vládnoucí třídě neměly trvalý dopad na každodenní život. Dokud doly produkovaly měď a stříbro a pole a sady vydávaly hojnost obilí a ovoce, nic se nedělo. Počasí bylo obvykle příznivé a od řady sopečných výbuchů v předbrothské době ostrov nepotkalo žádné přírodní neštěstí.

Velká neštěstí ve shippenské minulosti byla dílem člověka, někdy byla důsledkem války, ale častěji projevem výstřelků nějakého čaroděje, konajícího v sebeklamu, že by mohl ovládnout Zástupce noci.

Jenom ty nejgeniálnější mysli se mohly přesvědčit, že jsou schopny osvobodit se od Tyranie noci.

~ ~ ~

Bratr Kandl a Connecťané z *Taro* se dostali na břeh v Caltium Citanda. Město páchlo kazícími se rybími vnitřnostmi. Mračna křičících racků se prohánělа nad hlavami. Caltium Citanda nemělo v současnosti žádný význam. Ale ve starověku bylo důležité. Bylo to Caltium Citanda, kde colpheroenský generál Eru Itutmu opustil Brothskou říši a odešel bránit svůj domov, Dreanger – poté co on a tisíce, které věřily, že je bohem, strávily léta soužením mladistvé říše. Eru Itutmu pobil čtvrt miliónu Brothšťanů, ale utrpěl porážku v Brothu i doma. Oni první Brothšťané byli nepoddajní. Bojovali s Eru Itutmem po desetiletí a dobyli území každého spojence, kterého Dreanger získal v okolí Matky moří.

Dávné vzpomínky na Eru Itutmu bylo vše, co mohlo Caltium Citanda nabídnout.

Biskup LeCroes vrčel: „Tohle místo je stejné jako každé další zatracené město na ostrově. Nejsou tu žádné čluny. Nejsou tu žádní

muži mladší šedesáti let nebo chlapci starší dvanácti. A ženské jsou jen tří typů: šeredné, šerednější a nejšerednější.“

Bratr Kandl se usmál. „Jsem jen slabomyslný kacíř, Briesi, ale nějak se ke mně dostala myšlenka, že se k místním ženám máme chovat tak, jak bychom chtěli, aby se jiní chovali k našim statným connekským manželkám. A to nemluvím o celibátu, který je součástí tvého povolání.“

„Jsi pořádná osina v zadnici, Kandle. Zkazíš každou legraci.“

„Dělám, co umím.“

Skutečností bylo, že tu nebyly žádné ženy ve věku vhodném k rozmnožování, ať už byl váš náhled jakkoli liberální.

LeCroes zase zavrčel: „Každá bytost ženského pohlaví, která by mohla uvést hříšníka v pokušení, včetně bahnic, koz a prasnic, se skrývá v horách.“

Okupace Caltium Citanda a jeho okolí byla zklamáním. Jedinou obětí byl terliaganský prakovník, který si zlomil prst, když se předváděl před místním chlapcem. Vesničané, kteří se neukryli, nevykazovali žádnou přehnanou lítost. Předváděli zdravou opatrnost.

Bratr Kandl vycítil vysokou úroveň rezignace.

„To je součást kultury,“ ujistil ho platadurský kněz. Vystoupil na břeh, protože rozuměl shippenskému dialektu. „Shippen byl cílem mnoha nájezdů. Lidé vědí, že to nějak přečkají.“

„Přesto se živí pirátstvím.“ Ten fakt neměl nic společného s tím, jak reagovali na okupaci. Sklony k pirátství měly kořeny v historii ostrova.

Většinu nájezdů zahajovaly pirátské povahy, které přišly rabovat a nenašly nic, co by se dalo odnést. Ale zjistily, že Shippen poskytuje dobrý úkryt před nepřáteli.

Platadurský kněz ukázal na zamlženou indigovou linii útesů. „Jestli chlapci pocítí nutkání ke špatnému chování, budou muset doběhnout až támhle. A než se tam dostanou, přejde je chuť.“

~ ~ ~

Obsazení Shippenu pokračovalo bez fanfár a velkých konfliktů. Významní shippenští šlechtici už dříve odešli na pevninu, aby se tam

bránili útoku nevěřících. Připojili se a přidali ke strádání a bídě, která čekala na ty, co sloužili v božím vojsku.

Na Shippenu žili domorodci a okupanti pohodlně a v harmonii. Connecťané pomohli se sklizní. Ženy se vracely z kopců po malých skupinkách a přiváděly s sebou dobytek. Na Connecťany neudělaly valný dojem. Koloval vtip, který vysvětloval, proč se Calziřané rozhodli bojovat s chaldarejskou Firaldií.

Bratr Kandl sem zapadl. Mluvil o své víře. Místní pramáni jej považovali za zábavného. Místní chaldarejci, třetina obyvatelstva, si mysleli, že by maysaleánská hereze mohla k něčemu být.

Broth, episkopální církev a patriarcha nebyli mezi shippenskými chaldarejci oblíbeni.

Bratr Kandl zaháněl značnou tíseň biskupa LeCroes. Biskup se ocitl mimo svůj živel. Byl pastýřem bez stáda. Connecťané z *Taro* byli pouze maysaleáni, terligianští pramáni a episkopální chaldarejci, kteří dávali před Imakulátem II. přednost Sublimovi V.

„Nesnažím se ti způsobit utrpení, Briesi."

„Já vím. Vykopal jsem si vlastní hrob, když jsem se rozhodl plavit s přítelem. Kdybych měl dost rozumu, rozsekl bych to a přestal fňukat."

„Kup si osla a připoj se k hraběti Raymonovi." V Caltium Citanda byl večer. Bratr Kandl zkoumal vzorky místního vína, které bylo překvapivě dobré. Jeho výprava se obracela v životní dovolenou.

Na Shippenu se skutečnost, že zuří válka, že muži umírají v nelítostném střetu velkých náboženství snažících se rozhodnout o své vzájemné hodnotě ve zkoušce bojem, nezdála příliš podstatná.

Na ostrově byl na obou stranách nedostatek odhodlaných pravých věřících. Nikdo nepředváděl nějaký zvláštní zájem o to, aby jeho bůh byl jediným přeživším v souboji.

~ ~ ~

Bratr Kandl si důkladně užíval času na Shippenu bloumáním a debatováním o nesmyslech s kýmkoli, komu nevadilo jeho obtěžování. Ale jinde, pokud se dalo věřit přehnaně dramatickým depeším, vládla zkáza.

Nikdo na Kandlově straně Rhypeské úžiny se mnoho nestaral o to, aby zjistil, o jakou zkázu se jedná.

30. Alamedína a Calzir

Všechno se děje pomaleji a trvá déle. Většinou je to také dražší. Grailský císař doufal, že se dostane přes Vaillarentiglijské pohoří dostatečně rychle, aby překazil Calziřanům sklizeň. Povedlo se to pouze několika jednotkám Vondery Koterby. Doprovázela je hrstka císařských zvědů. Jednotky to byly nepočetné, ale neměly mnoho potíží s odražením drobných tlup otrhaných, nedisciplinovaných Calziřanů, se kterými se střetly. Vojáci nenarazili na žádné z obávaných pramánských kouzel, o kterých od dětství slýchali.

Politické uspořádání Calziru bylo stejně chaotické jako všude po celé Firaldii. Několik nevýznamných válečníků nabídlo, že změní strany, pokud si budou moci ponechat své državy. Nebylo jim to nic platné. Sublim nestál o nevěřící spojence. Lucidijci a Dreangeřané s nespolehlivými spojenci jednali krutě. Vojska jako Elsův brothský městský oddíl čítající více než čtyři tisíce mužů, včetně obslužných zvířat a různé chátry, která za ním táhla, se velmi opozdila. Praktické problémy a vnitřní politické boje brzdily postup.

Els a jeho štáb předváděli v organizaci a výcviku zázraky. Jejich úsilí jim přinášelo všeobecné uznání. I Ferris Renfrow občas nevraživě přikývl během svých krátkých odpočinků od špehování Calziru.

To, jak dobře se městské vojsko připravilo, nebylo důležité. Nikdy se nevydalo na pochod. Rozkaz k odchodu nebyl nikdy vydán kvůli hádkám na vyšších místech.

Podobné úzkoprsé chování omezovalo v pohybu dobrovolné oddíly ve všech patriarchálních státech.

Všech Pět rodin chtělo víc než jen poctivý podíl toho, co mohlo být v Calziru získáno. V menším měřítku byli patriarcha, Kolegium, Bratrstvo války a každé město, které vysílalo vojáky, poháněni

chamtivostí. Všichni byli tolik přesvědčeni o chaldarejském vítězství, že se žádný z účastníků nestaral o dopad zpomalení postupu.

~ ~ ~

„Má trpělivost je u konce," prohlásil Els. „Musíme se dostat z dosahu těch hloupých, přerostlých dětí."

„A je to tady," reagoval Pinkus Ghort. Bylo to při příležitosti malé soukromé porady štábu více než měsíc po původním datu, které Hansel stanovil pro zahájení operací. „Pošleme připravené jednotky na jih. Jednu denně. Titus má pro přepravu všechno připraveno. Když to neuděláme, půjde všechno k čertu."

Přesun jednotek mohl Els provést bez souhlasu tuctu obtěžujících Brothšťanů. „Jak dlouho bude trvat, než začnou ta zvířata nahoře vřeštět?"

„To záleží na tom, jak budou dávat pozor. Renfrow by to měl zaznamenat první. Ale ten tráví většinu času v Calziru. Na výzvědách. Tamní Devové odvádějí ohromný kus zpravodajské práce. Ale začínají být nervózní. Trvá nám to proklatě dlouho. Lucidijci a Dreangeřané začali být v poslední době hodně aktivní. Devové mají strach, že zjistí, co se děje, a krutě s jejich nevěřící komunitou zatočí."

„Co si o tom myslíš, Tite?" zeptal se Els.

„Má pravdu. Calzirští devedijci mají strach. Devedijci po celém světě žijí ve strachu. To je součást jejich devství."

„Nemůžu nikoho přesvědčovat o opaku."

„Váš názor je moc nezajímá, pane."

Devedijská komunita mu nedala žádný důvod ke zklamání. Ačkoli jejich schopnost táhnout za jeden provaz vzbuzovala staré, hluboce zakořeněné podezření. Je snad něco pravdy na těch starých pověstech o tajném devedijském bratrstvu, které chce ovládnout celý svět?

Gledius Stewpo tu myšlenku vždycky zlehčoval. Dokázal proti ní vychrlit množství přesvědčivých argumentů, ale byly chvíle, které člověka nutily o ní uvažovat. Jako například když spatřil Devy ozbrojené zbraněmi na střelný prach, které byly schopné zlikvidovat i toho nejmocnějšího kouzelníka.

„Nebuď hlupák,“ přesvědčoval Else Stewpo. „Kdybychom měli jen čtvrtinu moci, kterou nám připisují ty povídačky, nikdy bychom nestrpěli takové svinstvo, jaké se stalo v Sonse.“

„Hm,“ bručel Els.

„Kdykoli ti věší na nos, že jsou Devové tajnými pány světa, ptej se sám sebe, proč všichni Devové, které znáš, žijí tak, jak žijí, když všichni ostatní žijí jinak.“

Els se přiznal: „Nestarám se o náboženské otázky. Je mi jedno, kdo čemu věří, když si udělá svou práci.“

Stewpo se zašklebil. Nahoře mu chyběl přední zub. Mít trochu víc vlasů, pomyslel si Els, a ten trpaslík jako by z oka vypadl stvoření z pohádky, ve které zakrslí lidé mění slámu ve zlato.

Ačkoli celé Stewpovo pokolení pocházelo ze země, kde vládly pohádkové příběhy.

„Žádní tajní nadlidé,“ sliboval Stewpo. „I kdyby se všichni devedijci shodli, že je to ten nejlepší nápad od doby, kdy nás Stvořitel prohlásil svým Vyvoleným národem, přestal by fungovat hned, jak by se sešli čtyři devedijci k jeho uskutečnění. Myslíš si, že malichernost, ješitnost a závist patří výhradně do tvého světa? Představ si, že jsi součástí devedijské podtřídy, kde je každý stupínek postavení žárlivě opatrován – a je terčem pro každého, kdo si myslí, že mu prospěje tvoje ztráta.“

Els přikývl. Mohl předstírat, že věří čemukoli. „Tite. Jednotky se musí přesunout na jih. Hned. Poraď se se svými zpravodaji. Gledie. Vím, že nemluvíš za brothské Devy. Ale jsi největší devské zvíře, které mám zrovna k dispozici. Budu mít devskou jednotku, nebo ne?“ Už týdny Devové cosi mumlali o jejich vlastní jednotce v městském vojsku. Ale jejich vůdci si nebyli nikdy úplně jistí tím, co vlastně chtějí. A Els si nebyl jistý, jestli by to patriarcha a jeho pohůnci povolili. Přestože bylo všeobecně známo, že král Petr spojil navayaské a connekské síly nejen s chaldarejskými kacíři, ale i s devedijci a pramány, a ti posledně jmenovaní byli zastoupeni početněji než správně smýšlející probrothští episkopálové.

„Dostaneš malou jednotku specialistů. Muže s technickými dovednostmi, kteří ti pomohou vyřešit zvláštní potíže.“

Els předpokládal, že to znamená úředníky a účetní, jejichž nejdůležitějším úkolem bude sloužit jako svědomí vojska.

~ ~ ~

Předvolání přišlo po takové době, že už Els doufal, že ho přehlížejí. Tucet jednotek odešel na jih, mířil do tábora blízko pohraničního města Pateni Persu. Jedna z těch jednotek byla bruglionská. Čítala dvě stě mužů, včetně tuctu skutečných členů rodiny. Arnienské jednotce, stejně silné, velel Rogoz Sayag. Dobře vyzbrojený devedijský kontingent, který vyrazil jako první, aby razil cestu, čítal více než tři sta mužů. Docela dost specialistů.

Za dlouhým stolem sedělo osm principátů. Els je znal všechny. Jeden zastupoval každou z Pěti rodin. Principát Doneto bezpochyby zastupoval bratrance. Senilní osmdesátník kromě podivných zvuků a slintání nedělal nic, zatímco třicetiletý biskup četl jeho mysl a mluvil za něj. A nakonec tu byl principát Harendy ze Smoogenu v Nové brothské říši. Hanselův muž.

Principát Madesettiů neomaleně spustil: „Co si myslíte, že děláte, generále Hechte?“

Els potlačil nutkání. Koneckonců, byl zrovna povýšen. V mysli jednoho člověka. „Mohl byste být konkrétnější, Vaše Milosti? Mám za úkol vycvičit a velet vojsku, které město dalo k dispozici Svatému otci. To dělám. Svatý otec opakovaně prohlásil, že si přeje potrestání Calzifranů. Nejdříve to mělo být před sklizní. Nyní začíná zima. Ale my jsme pořád tady, daleko od Alamedíny a Vaillarentiglijského pohoří, zatímco Pět rodin se hádá o kořist, která je ještě pořád v rukou Calzifranů.“

K Elsovu úžasu se, zatímco mluvil, překvapivě objevil Grade Drocker. Drocker ho přerušil: „Postavit tenhle druh lidí před hotovou věc je jediný způsob, jak něčeho dosáhnout, Hechte. Poslouchejte, Vaše Milosti. Mám pro vás vzkaz.“ Drocker mluvil s mnohem větší silou, než jaké byl už více než rok schopen.

Els kouzelníka obezřetně sledoval. Nevěděl, že je Drocker ve městě. Bratrstvo svá tajemství dobře střežilo.

Drocker pokračoval: „Vrátil jsem se, abych zjistil, co způsobuje ty odklady. Nemám z téhle cesty velkou radost. I tak mám málo síly.

Propásli jsme začátek, gentlemani. Connekské a direkcijské síly obsadily Shippen. Hlad už si zahrává s calzirskou pevninou. Strategie původně schválená Svatým otcem funguje skvěle. On přesto vyjádřil zklamání, protože další kroky se opozdily. Klíčové jednotky vojáků zůstaly upoutány zde.“

Drocker hleděl zlostně. Dovoloval si. Kolegium se ho bálo. Každý měl strach z Bratrstva války. Nejvíce ze všeho se báli Zvláštního úřadu. Ani samotný patriarcha by nemohl Bratrstvo války k něčemu nutit.

„Plukovníku Hechte, chválím vaši iniciativu.“ Povýšení bylo to tam. Místo něj získal několik nových nepřátel. „Jeho Svatost mi nařídila převzít kontrolu nad městským vojskem a nemám brát ohled na rady nikoho jiného než jmenovaného velitele.“ Drockerův poničený obličej vyzařoval otevřený odpor, jak si pozorně prohlížel principáty.

Zvláštní úřad se jednoho dne obrátí proti Kolegiu. Vymýcení magie bylo hlavním úkolem Zvláštního úřadu.

Drocker dodal: „Patriarcha rozhodl, že všechna vojska svolaná ke křížové výpravě do Calziru se ihned přesunou do Alamedíny. Mám zmocnění naložit s mařením svého úkolu podle vlastního uvážení.“

Někdo se pokusil namítnout, že městský regiment není vojskem patriarchy. V protikladu k jeho specifickému určení.

Grade Drocker neřekl nic. Jeho hrůzná tvář, napjatá a chladná, stačila k ukončení debaty. To byla skutečná moc. Větší moc, než jakou kdy Els Drockerovi přisuzoval.

~ ~ ~

Els dorazil do tábora u Pateni Persu v den, který byl na Alamedínu nepřirozeně chladný. Mezi kapkami mlhavého deště poletovaly sněhové vločky. Poprvé za staletí se na vrcholcích Vaillarentiglijského pohoří začal hromadit sníh a led. Elsovi to bylo jedno. I bez toho se cítil mizerně. Měl za sebou jízdu v podmínkách, které se minutu od minuty zhoršovaly.

Možná že to, co se říkalo o calzirské zimě, nebylo přehnané.

Els netoužil po tažení za těchto podmínek, které se mohly jenom zhoršovat. Ale Hansel, Sublim a Drocker dychtili napodobit Petrovy úspěchy na Shippenu. Počasí je nezajímalo.

Else provázelo posledních pár stovek vojáků z městského regimentu. Jestli Pinkus Ghort odvedl svou práci, ti v ležení už byli připraveni na přesun na jih.

„Konečně vykopali tvůj zadek z Brothu, co?“ přivítal Ghort Else, a aspoň si tu familiárnost schoval, dokud neměli soukromí. Zřídil velitelství regimentu uvnitř opuštěného chrámu.

„Drocker přijel do města. Donutil je, aby mě pustili. Jsou vzteklí jako sršni. Ale vztekají se na Drockera.“

„A to jim nic dobrýho nepřinese, co?“

„Ani trochu. V jakém jsme stavu?“

„S jednotkama budeš spokojenej. Ale někteří důstojníci… Srdce by mi nekrvácelo, kdyby přišel mor, kterej zabíjí jen ty neschopný.“

„Vyřiď si to s bohem. Protože žádná pozemská síla ti v tomhle nepomůže. Pokoušel jsem se o to třikrát, se třemi různými bandami zprostředkovatelů moci. Zrovna tak bych mohl mluvit svojí rodnou lindrehrynštinou. Oni nechápou zásluhy a schopnosti… No tak. Myslím to vážně. V jakém jsme stavu? Každou chvíli se dáme do pohybu.“

„Víš něco bližšího o tom, co po nás chtějí?“

„Všechno. Chci říct, chtějí po nás všechno. Například dobýt veškerá území, která leží západně od al-Khazenu. A zároveň udržet nepřítele v al-Khazenu, dokud nevyčistíme zbytek země. Máme plán pochodu?“

„Díky Devům. Dávají nám skvělé informace. Máš proti nim něco?“

„Slíbil jsem jim, že s nimi budeme zacházet slušně. A s jejich calzirskými příbuznými taky. To by nemělo být těžké – nebo ano?“

Ghort neklidně přešlápl. „Nevím.“

Ghortův sluha strčil hlavu do místnosti. „Kapitáne, venku jsou nějací Devové, kteří tvrdí, že s vámi a plukovníkem musí okamžitě mluvit.“

Ghort zavrčel: „Drzí pitomci. Řekni jim…“

Els ho přerušil: „Počkej. Stejně jsem pro ně chtěl poslat.“

„Ať jdou dál, Colóne.“

„Jak si vedou Bo a Spravedlivý upřímný Joe?“ zeptal se Els.

„Věř tomu, nebo ne, ale oba se osvědčili. Z Boa je dobrej poddůstojník. Zná všechny švindle a triky a předejde problémům, než začnou opravdu smrdět. A Joe dělá se zvířaty úplný zázraky. Není to člověk, kterej by poroučel, ale zařídí, aby věci fungovaly. Ty potvory jsou zdravý a nakrmený.“

„To je dobře. Vždycky jsem si myslel, že každý má talent alespoň na jednu věc. Velitel musí přijít na co, vypiplat to a… Zdravím.“

Vstoupilo pět Devů. Els znal Gledia Stewpa, Shire Sperea a Tita Consenta. Ti zbylí měli podivné oblečení a byli mokří, špinaví a tmavší než brothští Devové. Titus Consent řekl: „Omlouváme se, že vyrušujeme, sotva jste dorazil, plukovníku, ale máme důležité zprávy z al-Khazenu.“

Takže ti snědí Devové budou Calzifané. „Je to hodně zlé, Titusi?“

„Vůbec ne, protože jsme byli včas varováni.“

„A?“

„Čarodějové, kteří vedli pirátské tažení, se usídlili v al-Khazenu. Věří, že si toho nikdo nevšiml. Plánují ohromnou léčku. Chtějí vlákat Bratrstvo do pasti, aby dostali Gradea Drockera. Spolu se spoustou jeho vojáků.“

Na Else to udělalo dojem. Někdo musel být přítomen u plánovací porady.

„My o vlku,“ zamumlal Ghort, půjčuje si pořekadlo známé ve všech zemích dotčených Zástupci noci. To znamená ve všech zemích, které nebyly pokryty věčným ledem.

Ghortovo zamumlání mělo příčinu.

Ozval se hlas: „Zaslechl jsem své jméno.“ Drocker se o berlích pomalu šoural do místnosti. V jeho zničené tváři nebyl žádný výraz.

„Právě jsem se dozvěděl, že Starkden a Masant al-Seyhan se přesunuli do al-Khazenu. Doufají, že nás vlákají do pasti,“ řekl Els a pokynul Consentovi: „Pokračuj.“

„Je toho víc.“

„Samozřejmě, pokračuj.“ Doufal, že si Consent nemyslí, že si s Drockerem může zahrávat.

„Starkden a Masant al-Seyhan nejsou jediní Pánové duchů, kterých se to týká. V al-Khazenu je ještě jeden. Ale naši lidé se nedokázali dostat dost blízko. To, že existuje, vědí pouze z náznaků. Protože jsou místa, kam nikdo nesmí vstoupit.“

Jeden z calzirských Devů cosi řekl. Els tomu dialektu nerozuměl. Consent překládal. „Čaroděj, kterého nikdo neviděl…“ Pauza. „…je jeden z cizinců ze zámoří.“ Pauza. „Přišel převlečený za cizího vojáka.“ Pauza. „Do al-Khazenu přišli většinou Lucidijci. Ale také několik inženýrů a vojáků z Dreangeru.“

„Znám tě, trpaslíku?“ zeptal se Drocker.

Gledius Stewpo zacouval hlouběji do stínu. „Nemyslím si, pane.“ Stewpo použil přízvuk, který Els nikdy předtím neslyšel. Nebylo v něm nic sonsanského.

„Možná. Přesto… zdá se, že bych měl. Nevadí. Jsou to zajímavé informace. Jsem zvědavý. Proč si myslí, že svou přítomnost utají?“ Drocker calzirské Devy upřeně pozoroval, stěží ovládaje přetrvávající nedůvěru.

Consent převedl otázku do dialektu. Špehové odpověděli. Consent překládal: „Cizí pramáni nevěří, že by je nějaký Calzifan zradil patriarchovi. Z válečných pánů, kteří nabídli spojenectví císaři, udělali exemplární případy.“

Sublimovi to pěkně lezlo krkem. Nikdo na celém světě, nenabízel věrnost patriarchátu. Na rozdíl od Direkcie a částí Conneku, kde pramáni uznávali své chaldarejské vladaře.

Consent pokračoval v překládání. „V al-Khazenu je také používána magie, která skrývá většinu cizích pramánů.“

Els cítil, že ve výkladu něco chybí.

„Ale nelze trvale skrývat něco, co nepředvídatelně mlátí kolem sebe. Něco, co musí jíst, zvláště v současné situaci,“ dodal Consent.

„Jak to, že jsou ti muži tady, když je ten čaroděj tak mocný?“ zeptal se Drocker.

Els začal tušit, co dělá Drockerovi starosti. Situace se mohla každou vteřinu nebezpečně zvrhnout.

Consent pochopil. „Ti dva mohou přicházet a odcházet, jak se jim zlíbí, protože jsou Maftiho agenty. Mafti si myslí, že shromažďují informace od devedijských komunit v chaldarejské Firaldii.“ Na čele mladého muže vyvstaly perličky potu.

„Aha,“ řekl Drocker. „Chápu.“

Drocker svou nenávist ovládal možná díky tomu, že byl Consent tak přímý.

„Chápu,“ zopakoval čaroděj znovu. „A jak mě přesvědčíš, že zrazují svého Maftiho, a ne nás?“ Všichni pochopili, že jde o život.

Titus Consent jen nepatrně přesáhl chlapecký věk, ale přišel na správnou odpověď. „To je věc zájmu rasy, pane. Slepec – promiňte…“

„Pokračuj. Jsem si vědom svých očí.“

„V těžkých dobách se musí devedijci zvláště snažit, aby si zachovali svou cenu. Je jasné, jak skončí tahle válka. Přijde triumf chaldarejců. Snažíme se, aby přišel co nejrychleji a bez problémů. O to méně to bude stát naše lidi.“

Drocker přikývl. „Dobrá odpověď.“ Chtěl něco dodat. Přemohl ho záchvat kašle.

Drocker ho nedokázal přemoci. „Hechte!“ dokázal vyštěknout s hrozivě rudými zbytky svého obličeje. „Vyřiď to s těmi lidmi. Pospěš si. Ať tě nestáhnou z kůže. Stejně budou zpívat na calzirském dvoře. A připrav se na pochod.“ Celou dobu pokašlával a pokračoval v kašli i na odchodu.

Gledius Stewpo se vynořil ze stínu. Byl bledý. Lapal po dechu. Ještě pořád se snažil vypadat co nejmenší ve snaze, aby si jej kouzelník Zvláštního úřadu nevšiml. Chtěl něco říci, ale ještě tu byl Ghort. Nakonec se zeptal: „Všimli jste si někdo krve? Neplival tu, že?“

„Ne,“ odpověděl Els. „Proč?“

„Existuje ošklivá nová nemoc, která začíná vykašláváním krve. Přišla na západ po Hedvábné stezce.“

„Mně to připadá jako zápal plic,“ řekl Ghort.

„Byl jsi celou dobu zticha,“ poznamenal Els.

„Neměl jsem co říct.“

„To se ti ještě nestalo. Ty. Trpaslíku. Drocker mě na něco přivedl. Proč bych měl věřit, že mě nezavedete do pasti?“

Titus Consent do toho vstoupil. „Slyšel jste. Existuje jen jeden výsledek téhle války. Císař a patriarcha zvítězí. Náš plán vždycky byl a je; ušetřit našim lidem co nejvíce utrpení. To znamená, že se musíme osvědčit jako spolehliví členové vítězného týmu.“ Vyloudil zvuk, který elektrizoval calzirské Devy.

Vytáhli mapy. Ne jednu nebo dvě, ale spoustu map. Mapy ve velkém měřítku, v malém měřítku, mapy ukazující podrobné detaily. Mapy, které Elsovi řekly skoro vše, co chtěl vědět o terénu, jímž bude městský regiment procházet, a na co narazí, až se bude blížit k al-Khazenu.

„Jsi spokojen, Pipe?“ zeptal se Ghort.

„Jsem na vrcholu blaha. To je moje svatební noc. Trpaslíku, tohle má cenu zlata. Promiň mi tu nedůvěru. Pinkusi, u tohohle musí být celý štáb. Tite, slyšel jsem, že máš připraven plán přesunu na jih.“

„Je to jen náčrt logisticky, plukovníku. Okolnosti znemožňují podrobné plánování.“

„To je v pořádku. Náčrt mi úplně stačí.“

„Náčrt je více, než obvykle máme, Pipe,“ řekl Ghort. „Ten kluk je úplnej zázrak. Úplnej zázrak.“

„Uvádíš ho do rozpaků. A zítra bude chtít zvýšit mzdu.“

Stewpo je přerušil: „Chcete touhle debatou strávit celou noc? Ti z nás, kteří tu nejsou příliš známí, potřebují zmizet z očí. Zvlášť tihle dva. Není důvod věřit, že tu v okolí nejsou zvědové z Calziru.“

„Pinkusi, pomoz jim zmizet. A vymysli něco, kdyby se na ně někdo ptal.“

„Dobře si zapamatuju každýho, kdo by se vyptával.“

„Dobrá, já se zatím pokochám mapami.“ Po čem ale toužil nejvíce, bylo vědět, jestli už mu Polo nachystal lůžko.

Titus Consent se zdržel, zatímco Ghort vyprovázel ostatní Devy. „Já jsem součástí štábu, nikdo se o mě nebude zajímat.“

„Na někoho tak mladého jsi hodně sebevědomý a schopný.“

„Jsem zvláštní případ. Cvičili mne a vychovávali od pěti let.“

„Chtěli z tebe udělat nějaký druh spasitele?“

„Nic tak náročného. Jen někoho, kdo by dokázal převzít odpovědnost, kdyby sebou devedijské štěstí pláclo do žumpy. Což se stává s frustrující pravidelností.“

„Měl bych vydávat nedůvěřivé zvuky, ale jsem příliš unavený.“ Els si nepřál, aby kdokoli uhodl, jak vytrvalá je jeho nedůvěra.

Consent poznamenal: „Jsem si jistý, že vám Stewpo vysvětlil faleš, na které je celá ta věc postavena.“

„Opravdu?“

„On vám neřekl, že devedijci jsou tak ambiciózní, žárliví, malicherní a pomlouvační, že jediné spiknutí Devů, které má šanci na úspěch, může zahrnovat maximálně dva lidi?“

„To by znamenalo, že tři z pěti, kteří tu právě byli, budou vydírat ten zbytek.“

„Je to spíš přirovnání.“

„Na tom nezáleží. Opravdu věřím, že mi váš kmen pomůže.“

„Máte pochybnosti.“

„Přesně řečeno, pochybnosti ne. Vím, co děláte. A proč. Nemohu vámi za to pohrdat. Ale přemýšlím, jak do toho zapadá váš vztah k císaři, když to všechno smícháme dohromady. Nikdy k vašim lidem neprojevoval přehnané nepřátelství. A je horlivým nepřítelem Sublima, který se nezbavil naděje, že vaši rasu vyhubí.“

„Tahle úroveň politiky jde mimo štěně, jako jsem já. Mým úkolem je zajistit, že bude regiment úspěšně fungovat.“

Když se Pinkus Ghort vrátil, hlásil: „Všechno je zařízeno, Pipe. Na co myslíš? Plánuješ? Nebo uvažuješ o kapitulaci před oblíbenou děvkou vojáka a trochu se vyspíš?“

„Ta děvka může počkat. Ještě asi hodinu nezkolabuju. Takže, oddělme možné od nemožného a eliminujme zbožná přání šílenců, kteří věří ve své bohem dané právo říkat nám, co máme dělat. Možná přivedeme svět k úžasu.“

„Potřebuješ zchladit. Tite. Zopakuj mu to. Tři kouzelníci v al-Khazenu, Pipe. Jeden z nich je ještě větší zmrd, než ty hovada, který tě v Brothu zkopaly do krychličky.“

„Kapitán Ghort to podává hrubě, ale má pravdu. Tři kouzelníci. To stojí za pečlivé zvážení, plukovníku.“

„Máte pravdu. Musíme s nimi počítat. Budou na nás čekat. Bohužel, s tímto druhem věcí nemám mnoho zkušeností. Ty ano, Pinkusi?“

„Nikoli. Navrhuju se tomuhle druhu sraček vyhnout. To by nemělo bejt tak těžký, protože se zdá, že je to hlavně problém pramánů.“

Els si všiml jemné změny v Consentově postoji. Titus tedy věděl o Sonse. Co ještě mu Stewpo prozradil? Příliš mnoho lidí o Elsu Tagovi vědělo příliš moc věcí. „Zvláštní úřad je pramánský problém?“

Ghort si odfrkl: „Sakra že jo!“

„Možná. Ale na tom nezáleží. Musíme vymyslet, co uděláme s těmi v al-Khazenu.“

„Ve skutečnosti ne.“

„Co?“

„Zrovna jsem si uvědomil, že se o to nemusíme starat, Pipe. Grade Drocker nám řekne, co máme dělat.“

„Dobrá připomínka, plukovníku,“ řekl Titus. „My nebudeme velet.“

„Špatně, já…“

Ghort mu skočil do řeči: „Pipe, dej si pohov. Vyspi se. O průsery se budem starat, až nám řeknou, kolik si toho máme vyžrat.“

~ ~ ~

Městské vojsko vstoupilo do Calziru v den, který všechna čtyři náboženství odvozující svůj původ ze Svatých zemí, považovala za posvátný. Shoda okolností. Jejich kalendáře se shodovaly jenom jednou za padesát šest let.

Tvrdé drobné ledové krystalky poletovaly kolem a štípaly do tváří. Byla zima. Zima v zemi, která byla už dlouho pověstná krutostí svých zim. Země ukazovala studenou a pustou tvář. Ovšem obrana Calziru existovala jen ve fantazii a představách adolescentů. Přes dřívější kruté tresty byl každý drobnější šlechtic a válečník, se kterým se střetli, ochoten přísahat oddanost skoro každému jménu, před které byl postaven. Mnoho z nich vyjadřovalo ochotu konvertovat, pokud by jim to zachovalo jejich živobytí.

Ghort poznamenal: „Jestli se to na jihu posere, hned zas převlečou kabát.“

Mnoho jihu už před nimi nezbývalo. Pobřeží bylo pouhých osmdesát mil od Pateni Persu.

Els přikývl. „Všiml sis, že v okolí není mnoho lidí?“

„Jo. A nemyslím, že se všichni skrejvaj v kopcích. Utekli do al-Khazenu. Myslej si, že je kouzelníci můžou ochránit.“

„Možná můžou.“

Els od místních náčelníků přijímal přísahy, bral rukojmí a vyžadoval zásoby. Dával si na čas. Grade Drocker na něj nespěchal. Drocker chtěl také získat více informací o nepříteli.

Els také doufal, že zjistí, co dělají ostatní armády. Císař měl velmi rychle projít východním Calzirem.

„Ta černá vrána je ještě pořád s námi?“ zeptal se Els. Měl na mysli Drockera. Čtyřsetčlenná jednotka Bratrstva sledovala městský regiment po stejné cestě, ale velitel všech patriarchových křižáků trval na tom, že pojede s brothským vojskem.

„Neztrácím naději. Ale pokaždý, když zpomalím, abych zkontroloval zadní voj, je tam. Se svým malým hejnem. Odhodlání se tomu parchantovi musí nechat.“

Els mu ho neupíral. Byl šťastný, že není mnoho křižáků jako tenhle čaroděj Zvláštního úřadu.

„Myslíš, že je předvídavý?“

„Kdo? Mluv tak, aby ti rozuměl obyčejnej venkovan, Pipe.“

„Jestli umí číst budoucnost.“

„Jako astrolog, nebo tak?“

„Přesně tak.“

„Nevím, proč?“

„Přemýšlel jsem, jestli to není důvod, proč se drží poblíž. Možná ví, že se do něčeho řítíme, a chce být poblíž, až to přijde.“

„Prdlajs. Slyšíš trávu růst, Pipe. Co kdybys přestal pořád přemejšlet, do jak zlejch průserů se můžem dostat? Uvažuj, jak najít hromadu pramánskýho zlata, kterou budem moct ukrást a koupit si palác s armádou nadrženejch kurviček.“

„Já mám ženskou.“

„Ty se dokážeš radovat z každýho snu, že jo?“

„Možná máš pravdu. Někdy jsem příliš praktický, doslovný a úzkostlivý.“

„Někdy k tomu máš opravdu sklony,“ komentoval to Ghort sarkasticky.

„Špatná výchova.“

„Celá tvoje rodina je taková?“

„V podstatě ano.“ Ve škole Zářivého pramene nebylo místo pro frivolnost.

Viděno západníma očima, al-Prama brala všechno příliš vážně.

~ ~ ~

Čelní hlídky minuly calzirské jízdní oddíly ukryté v křovinatém údolí po levé straně pochodové linie. Zvědové byli příliš sebevědomí a líní, a navíc se jim nechtělo v panujícím chladu odjíždět do větších vzdáleností. Předvoj za to zaplatil.

V čele jeli mladí jezdci z Pěti rodin. Neustále se předháněli a soupeřili. Nechtěli před svými rivaly poškodit jméno rodin. Nedali se na útěk. Útočníci, kteří také nebyli žádnými ostřílenými bojovníky, se rozutekli, když zezadu přispěchala pomoc.

Když se Els procházel po zkrvaveném sněhu, přijel Grade Drocker. „Byli to calzirští jezdci,“ oznámil. „Nezkušení, ale vycvičení a vedení dreangerskými Sha-lugy.“

Els s ním souhlasil, ale neřekl to nahlas. Piper Hecht by to neměl poznat.

„Sakra,“ řekl Ghort. „Víme, co měli k snídani?“

Ano, pomyslel si Els. S největší pravděpodobností. Ale jen se snažil vypadat co nejdychtivěji ve snaze poučit se od zkušeného bojovníka, který už měl s pramány co do činění.

Drockerovo zdraví zůstávalo křehké. Nemohl se zbavit kašle, ačkoli krev, které se bál Gledius Stewpo, se ještě v jeho plivancích neobjevila.

Drocker neměl chuť někoho poučovat, ale přesto se pustil do vysvětlování: „Klasický útok Sha-lugů. Ze zálohy. Na nechráněný bok. Všichni najednou, jezdeckými luky a oštěpy. Ale skuteční Sha-lugové by tak rychle neutekli.“

„Užitečná lekce,“ řekl Els. „Pinkusi, postarej se o mrtvé a raněné. Musím si promluvit s velitelem průzkumníků.“

„To by měl být Stefano Benedocto.“

Drocker se táhl za Elsem. Ukázalo se, že Stefano Benedocto je syn bratrance Honaria Benedokta. Věřil, že ten příbuzenský svazek odvrátí hněv jeho velitele. Odvrátil. Existovala praktická omezení, která musel Els respektovat.

Ale Grade Drocker ho zabil. Bez jediného slova. Před stovkou svědků, z nichž někteří byli z rodiny Benedocto. Pomocí magie. Použil kouzlo, které způsobilo, že Benedoktovi vytekl mozek očima a ušima. Poté Drocker oznámil: „Zvláštní úřad se nestará o to, kdo je vaším strýčkem.“

„Další cenná lekce, Pipe,“ hodnotil to Pinkus Ghort, když se o příhodě doslechl. „S morálkou by to mělo udělat zázraky.“ Tentokrát to nemyslel ironicky.

Brzy poté se Els dozvěděl, že už se Drocker s regimentem nezdržuje.

„Potloukal se kolem jen do té doby, dokud mu někdo nedal příležitost předvést svůj přístup,“ řekl Ghort.

„Taky si to myslím.“

„Funguje to. I ti nejnemožnější pitomci si začínaj uvědomovat, že je tenhle podnik stejně vážná záležitost jako žhavej pohrabáč zaraženej do prdele.“

„Dlouho jim to nevydrží.“

„Ty seš teď tady optimista, kterej to vidí z tý lepší stránky?“

„Není to moje práce?“

Přišly další potyčky. Calzirané už se nenechali nachytat nepřipravení. Els věděl, co má očekávat. Připravil se podle toho.

~ ~ ~

Els prožíval těžké noci. Zatímco usínal, zápasil se svým svědomím. Logika mu napovídala, že by se měl postarat o zkázu křižáckých vojsk. Ale městský regiment byl pouhým izolovaným zlomkem celé invaze. Nejtvrdším bojům čelily císařovy síly. Bylo to v místech, kde přistály zámořské jednotky. Nejbližší Patriarchovi spojenci postupovali dolů po západním pobřeží Firaldie, ale většina

jich ještě nedosáhla Alamedíny, nemluvě o Calziru. Městský regiment se dostal na vnitrozemskou trasu, těsně následován jednotkami Bratrstva a kontingenty z menších knížectví. Zmatek ve velení byl běžnou záležitostí.

Odpovědí byl bůh. Bůh byl vždy odpovědí, ať už byla otázka jakákoli. Els musel pouze důvěřovat boží vůli. Všechno nakonec dopadne podle Jeho plánu.

Els se obával, že není dobrým pramánem. Nedokázal se odevzdat Vůli noci. Každý večer, když se vojsko utábořilo, studoval Els mapy a hlášení zpravodajců, hledal způsob, jak porazit Sublima, aniž by se zdiskreditoval.

Byl snad vyslán do Firaldie v očekávání neúspěchu, tak aby jej neúspěch zničil? Což by znamenalo, že Gordimer si přál…

Tohle vysvětlení se mu nezdálo.

Els si myslel, že Gordimera zná. Gordimer byl dost zákeřný, aby potenciálního soupeře poslal vstříc smrti. Ale udělal by to Elsu Tagovi? Els si nedokázal představit, že by ho Gordimer vnímal jako tak vážné ohrožení.

Els se rozhodl vyčkávat. Bude sloužit Brothu. Jak lépe sloužit Dreangeru než stoupat v úřadech dreangerského nepřítele?

Objevil se Pinkus Ghort. „Chtějí s tebou mluvit Devové, Pipe.“

„Řekli ti proč?“

„Ne. Nejsem jejich kámoš.“ Ghort se rozhlédl kolem, ujišťoval se, jestli nějaký stín neskrývá něco nepřátelského. Neustálé, nevědomé zkoumání blízkého okolí bylo na západě druhou přirozeností.

„Ani náznak?“

„Ne. Myslím, že mají novinky z al-Khazenu. Hlídky našly u cesty nějaké Devy, kteří se dohadovali, jestli mají, nebo nemají rozdělat oheň.“

Ghort předvedl rychlou pantomimu, ve které názor „umrznou nám zadky“ bojoval s názorem „zabije nás kouř“.

Počasí bylo hrozné a zhoršovalo se. Dnes se střídalo, ale pořád byla zima. Otravný vítr Elsovi připomněl, že minulou zimu strávil v pohodlí vězení. Plískanice přešla v husté sněžení. Zdálo se, že za bílou záclonou, běžící podél cesty na jih, se táhne tisícovka duchů.

Jak se regiment přibližoval k al-Khazenu, Zástupci noci začínali být aktivnější.

Ten den regiment neurazil ještě ani pět mil. Ale Els nepospíchal. Velel davu bezkrevných a špatně vycvičených vojáků, kteří nejspíš podlehnou panice při prvním letmém pohledu na slona. Bylo nezbytné, aby se nedostali pod silný tlak, dokud se k nim nepřipojí Bratrstvo války.

Els nařídil rozbít tábor ani ne za hodinu.

Chtěl mluvit s těmi novými Devy.

31. Andorayané daleko od domova

Svavar nenáviděl život. Svavar nenáviděl Firaldii. Svavar nenáviděl zločinné žoldáky Rashakiho tlupy. Nejvíc ze všeho Svavar nenáviděl Zástupce noci. Byl připraven ulehnout na zem a vyhledat klidné spočinutí.

Shagot teď spával dvacet hodin v kuse. Nebo více. Ačkoli jeho chvilky při vědomí a v činnosti se teď občas také natahovaly. Dokázal na dvacet hodin propadnout zuřivé aktivitě, než se zhroutil do spánku hlubšího než jakékoli koma.

Osamělou jiskrou v temnotě Svavarovy existence byla jistota, že Arlensul se krade těmito krutými cizími kopci po jeho boku. Každý den mu dovolila, aby ji koutkem oka zahlédl, jak klouže do stínů, když tlupa uskutečňovala jeden ze svých řídkých přesunů.

Ta ničemná Valkýra chtěla, aby věděl, že je s ním. Byla jeho strážkyní, nebo trestem smrti? Nebo jen nástrojem? Mytická Arlensul byla posedlá pomstou.

Svavar k Arlensul necítil žádnou empatii. Přála si, aby byl naplněn jen trvalým odporem ke své hrozné smrtelnosti, který by byl tak mocný, že by jí zaručil jeho spojenectví, až přijde její hodina.

Asgrimmur Grimmsson nebyl žádný génius. Ale když měl dost času, dokázal přijít věcem na kloub. V těchto horách, kde pobíral císařovu mzdu téměř za nic, měl dostatek času dumat a sedět na myšlenkách jako kvočna na vejcích.

Svavar, císařův žoldák, nebyl vůbec podobný nepoddajnému Asgrimmuru Grimmssonovi, který následoval svého velkého bratra před několika stovkami let. Tenhle Svavar se potuloval po hranicích Říše noci a pomalu ji začínal nenávidět, bezvýznamný potěr na okraji stáda Zástupců noci. Jak už se stalo milionkrát před tím, aniž by si

toho povšimli ti, jichž se to týkalo, nepozorovaně se stával něčím více než jen člověkem.

A zapovězená dcera Otce všech mu klestila cestu.

Ani jeden člověk z milionu se nikdy nedověděl, že pouzí smrtelníci se mohou stát něčím větším. Božství tu bylo pro člověka, kterému přálo štěstí a vůle.

Ten jeden z milionu si zřídka kdy uvědomil roli šťastné náhody. Velký kouzelník mohl obětovat život dosažení nadvlády a při tom úsilí mohl zemřít. Omezený barbar jako Svavar mohl uspět jen proto, že jinou cestu neznal. Shagotova kouzelná hlava byla kdysi ozdobou šamana odhodlaného stát se Zástupcem noci. Zástupci ho v době, kdy led tál pod náporem teplejšího světa a jak bohové, tak lidé byli jednodušší, využívali a ovládali pomocí jeho touhy.

Svavar si vypěstoval povědomí o tom, kde hledat Arlensul. Fungovalo lépe než jeho smysl vnímat Shagota. Cítil chlad a prázdnotu, nenávist a zoufalství, základní podstatu Arlensul Zapovězené. O pocity ostatních se Svavar obyčejně nestaral, nicméně přemýšlel, jaké by to bylo, vyměňovat si válečné historky s dcerou Šedého chodce.

~ ~ ~

Shagot si vytvořil znepokojující návyk v okamžiku přejít z hlubokého bezvědomí do stavu úplné bdělosti. Svavar opékal pomalého hloupého zajíce, kterého mu prozradila Arlensul. Shagot vyskočil a zařval: „Co se sakra děje?“ jako by nestrávil posledních dvacet šest hodin v úplně jiném světě. „Něco není v pořádku.“ Dvou stop sněhu, který mezitím napadl, si vůbec nevšímal.

„Za to může ten blbec Ockska,“ řekl Svavar. „Nechce dělat to, co se od něj čeká. Králík bude za chviličku.“ Svavar věděl, že Shagot nemá na mysli Rashakiho.

„Co?“ Shagotovi chvíli trvalo, než se zorientoval. „Už nehlídáme průsmyk?“

„V tom to není, Grime. Od doby, kdys usnul, dostal tři vzkazy od Vondery Koterby. Císař chce, abysme se přesunuli dolů za al-Citizi a odřízli východozápadní cestu. Ne ji zablokovali, jen odřízli spojení.“ Svavar mluvil potichu, aby jej nezaslechli Rashakiho důvěrníci.

„Tvrdí, že chce dostat líp zaplaceno, a tak vyčkává. Myslím, že má strach, aby se neukázalo, jak velkej pitomec ve skutečnosti je.“

„Neposlechl rozkazy od Koterby i císaře?“

Svavar se lehce uvolnil. Shagot byl odvrácen od podivnosti, kterou měla určitě na svědomí Arlensul.

Shagot zhltl víc než jen svůj podíl zajíce. Když si čistil prsty, řekl: „Potřebuju, abys mi kryl záda, bratříčku.“ Vytáhl hlavu démona a očarovaný meč vykovaný v dobách, kdy čas ještě neexistoval.

Členové tlupy, připomínající spíše ubohou zlodějskou spodinu než opravdové vojáky, civěli na Shagota, jak kráčí k Rashakiho chatrči. Shagot vyrazil dveře. Uvnitř usekl hlavu jednomu poručíkovi a obličejovou část lebky jinému, než řekl: „Neuposlechl jsi rozkaz císaře.“ Jeho hlas byl tichý, jemný. Nebylo v něm znát žádné napětí. Byl to hlas muže, který se bez zájmu ptá na cenu pytle tuřínu. Nakopl svou přežívající oběť za to, že mu krvácí na nohu.

Ockska pohlédl na starodávnou hlavu, zkrvavený meč a na Shagota. „Myslel sem, že bysme mohli dostat víc peněz.“

„Císař je čestný muž. Drží své slovo. Od tebe očekává to samé. Je čas dát mu velitele, který bude dělat svou práci.“

„Nejspíš máš pravdu.“

„Dobře. Koneckonců, seš rozumnej člověk. Zjistíš, že nejsem špatnej velitel. Já a můj bratr stejně brzy odejdeme. Bratříčku, pomoz našemu poručíkovi vstát, ať můžeme stvrdit dohodu stiskem ruky.“

Rashaki byl muž průměrné výšky, který získal velitelské postavení tím, že byl chytřejší a tvrdší než ostatní. Nevděčil za ně pouhé fyzické síle. „Jste císařovi zvláštní agenti?“

„Něco takového,“ připustil Shagot. Zarazil starobylý meč do Rashakiho hrudi. Svavar ho přidržel. „Ačkoli sloužíme moci vyšší než jen nějakému pozemskému pánu.“

Ockska to zaslechl, ještě než mu vyhaslo světlo v očích. Věřil tomu, protože viděl něco, co nikdo jiný vidět nemohl.

Přeživší poručíci rychle roznesli zprávu o změně velitele mezi zbytek tlupy.

Nikdo se nehádal. Všichni poznali, že mezi nimi pobývají agenti noci. Svavar věděl, že Rashakiho poručíci chovají stejné myšlenky jako Rashaki, než mu bronzový meč ulevil od potřeby myslet.

Přistupme na hru toho šíleného cizince. Nebude problém zavraždit jeho bratra a pak i jeho, až na něj padne démonický spánek.

Shagot spoléhal na pomoc Starých. Pokud vůbec přemýšlel. Svavar důvěřoval Arlensul. Arlensul byla po ruce a měla pevný zájem o přežití Grimmssonů.

Tlupa se vydala na pochod. Sněhová vánice nebyla dole na teplejším úpatí hor o nic mírnější. Jen tála a vytvářela bahno, jako by bahno bylo pro všechny bohy, velké i malé, oblíbenou zábavou.

Prvních šest dní nového velení přineslo čtyři pokusy o převrat. Všichni spiklenci zemřeli strašnou smrtí. Někteří byli znetvořeni a připraveni o krev, *dříve* než se pustili do Andorayanů.

Když Shagot zabil Ocksku Rashakiho, tlupa měla osmdesát osm členů, nezapočítána zůstala jen ubohá hrstka děvek, která s sebou táhla bandu usmrkaných spratků. Když dorazila na místo, kde si Vondera Koterba přál, aby byla, čítala šedesát pět mužů. Většina chybějících dezertovala spolu se svými ženami a dětmi.

Tlupa narušovala komunikaci Calziřanů po dva měsíce. Osamělí jezdci a malé skupinky prostě neprošli. Zajatci byli odesíláni Ferrisi Renfrowovi někam na východ. Platil skvělé prémie. Život nebyl žádný sen, ale nebyl ani nijak hrozný. A nabízel příslib zlepšení.

Svavar si brzy uvědomil, že všemu velí. Parchant Shagot byl jen divoký berserk, kterého mohl v případě potřeby vyvolat. Denní úřadování a rozhodování zůstávalo na něm. A on to dělal dobře. Udržoval tlupu pohromadě. Provedl ji jejím úkolem bez dalších mrtvých a s pouhými čtyřmi dezercemi.

Císařovy jednotky a oddíly Vondery Koterby se prohnaly východní třetinou Calziru mnohem snadněji, než obě strany považovaly za možné. Pramánští obránci byli omráčení vlastní neschopností.

Calziřané, i přes pomoc poradců z Lucidie a vyztužení jednotkami ze zámoří, nedokázali vzdorovat disciplinované císařské těžké pěchotě a jízdě. Lucidijci bojovali statečně, ale trvali na vedení nesprávné války. Johanes Černá bota se nezajímal o elegantní manévry. Vlekl se od města k městu, od přístavu k přístavu, od hradu k hradu. Nepřátelské síly ignoroval, dokud nezaútočily. Poté to pro pramány vždy skončilo katastrofou. Císařští kopiníci je drželi v

odstupu, zatímco je kosily tisíce střel. Když se dali na útěk, pronásledovala a masakrovala je jízda.

Válečné lodi Dateonu a Aparionu blokovaly východní a jižní pobřeží. Zadní část firaldijské boty padla. Jen málo pramánských oddílů se snažilo uprchnout na západ a přidat se k tamní armádě. Svavar usmrtil všechny, kteří byli natolik hloupí, aby použili jeho cestu.

Poprvé viděl Johanese Černou botu, když kolem projížděla císařova braunsknechtská garda mířící na západ v naději, že dostihne méně energické jednotky, sestavené Sublimem a brothskou církví.

„Je to zasranej trpaslík," poznamenal Shagot.

Ne úplně, ale skoro.

Johanese provázela celá rodina, bylo to vyjádření jeho sebedůvěry. Bratři se o přítomnosti jeho dcer dozvěděli až později. Zahlédli je v uzavřeném povoze, obklopeném velkým oddílem bdělých, zamračených a vznětlivých jízdních braunsknechtů.

Dědic císařství, Lothar, jel vedle svého otce, ubohý, jak jen dítě může být, a přesto se jej držel s vytrvalostí a vůlí, která by náležela mnohem silnějšímu tělu. Chtěl, aby na něj byl jeho otec pyšný.

Ferris Renfrow bratry vyhledal, když císař projel. „Odvedli jste skvělou práci. Vondera Koterba tvrdí, že si zasloužíte odměnu. Souhlasím. Chtěli byste pokračovat ve službě?"

Svavar přijal měšec mincí, zatímco Shagot pronesl: „Pojedeme s vámi. Hledáme jednoho muže. Je na západ odsud. Musí zemřít."

„Všichni jednou zemřou."

„Brzy. Je to svatá mise."

Svavar cítil, že Renfrow ví, co jsou zač. Má zprávy od svých agentů.

„Řekněte mi o muži, kterého hledáte. Možná vám mohu pomoci."

Svavar zneklidněný procházející těžkou pěchotou, se kterou se ještě nikdy nesetkal, odpověděl: „Víme jen, že je v Calziru a že ho poznáme, až se s ním setkáme."

Minul je patriarchův oddíl. Účastnil se úderu na východě. Svavar zíral na černé havrany z Bratrstva války. Znervózňovali ho. Jejich

řád k nim choval nesmírnou zášť kvůli tomu, co se přihodilo v Brothu.

Renfrow ho nechal mluvit. Svavar věděl, že si ho Renfrow zařadil jako tupého a naivního. Nevadilo mu to. Mohl takový být. Ale ne do té míry, aby nedokázal využít, když ho lidé podcenili.

Když Renfrow odešel, řekl Svavar Shagotovi: „Ten chlap si myslí, že našeho člověka zná. Taky ví, kde je. A myslí si, že ví, kdo jsme my."

„Je u patriarchovy armády?"

„Myslím, že jo."

„Dává to smysl. Zapadá to do mých snů. Tentokrát ho dostaneme."

Svavar přikývl. Ale měl pochybnosti. Arlensul nebyla zahrnuta v plánech Otce všech.

Nikdy už nepřijde lepší chvíle, aby Grimovi řekl o Arlensul.

Nenašel slova.

Svavar vyplatil členy tlupy. „Kdo chce zůstat, může jít na západ se mnou a Grimem. Pořád o nás stojí."

Zůstal jen tucet mužů, kteří v životě nic jiného neměli. Zbytek utekl se svým nově nabytým bohatstvím zpátky do studených neplodných hor.

32. Shippen a Palec

Biskup LeCroes se usadil vedle bratra Kandla. Bratr Kandl sledoval slunce zapadající za rozostřené okraje vzdálených indigových vrcholků. Zády se opíral o mandlovník na kraji hájku. Mandlovníky přišly na Shippen s pramánskými nájezdníky.

Spodní okraj slunce se přimáčkl ke vzdáleným kopcům, opuchlé, pokřivené nachové vejce, na které oči mohly na chviličku s bolestí pohlédnout.

Barvy se rozlévaly po obloze, jako by vymrštěné z palety bláznivého boha. Rodáci ze Shippenu říkali, že je to způsobeno vulkanickým oparem z ospalé sopky na severu.

„Promiň, že tě vyrušuji," řekl LeCroes. „Chci, abys to věděl. Ty řeči byly pravdivé. Král Petr se přepraví na pevninu."

„To je Sublimův nápad?"

„Děláš si legraci? Až tahle válka skončí, bude Petr znervózňovat Sublima stejně, jako ho dnes znervózňuje císař."

„Možná je to císařův nápad."

„Petr je dost chytrý, aby to vymyslel sám."

Kandlovi rychle došlo, k čemu je ten přesun Petrovi dobrý.

Získá opěrný bod na pevnině a vylepší svoji pověst ve Firaldii, kde ještě není příliš známý. A postaví patriarchovi do zad síly přátelské ke Conneku, kdyby se Sublim rozhodl po křížové výpravě do Calziru vyvolat další do Conneku. Za nepatrnou cenu na životech a penězích Petr ztrojnásobí jím ovládaná území a učiní z Navaya nejmocnější chaldarejskou říši západu.

Bratr Kandl musel krále Petra obdivovat. Ten muž dokázal vycítit skvělou příležitost, dříve než se rozhodl podpořit vojsko vévody Tormonda přislíbené Sublimovi. A Tormond je koneckonců mohl slíbit na podnět královny Isabeth.

Sublim je teď nejspíš zahnaný do kouta, neschopný uchopit a udržet si ony rozšířené síly, po kterých tolik toužili všichni brothští patriarchové.

Bratr Kandl dosáhl Dokonalosti, aniž ztratil cynismus a skepsi. Smutnou pravdou bylo, že žádný z posledních dvanácti brothských patriarchů neprojevil mnoho zájmu o své duchovní poslání. A jen málo jich prokázalo skutečné politické schopnosti.

„Myslím, že vím, jak tohle skončí."

„A to jak?"

„Je tvoje věrnost Imakulátovi neochvějná?"

„Zcela! Je jediný právoplatný…"

Napjatý tón LeCroesova hlasu a jeho uhýbající oči bratru Kandlovi prozradily, že ho oslovili Sublimovi agenti a že je ještě neodmítl.

„Imakulát bude pravděpodobně posledním patriarchou ve Viscesmentu."

„Tomu nerozumím."

„Je to jednoduché. Ať už je to správné, nebo špatné, k Viscesmentu se už nehlásí mnoho duší. Ti, kteří ještě vytrvávají, už začali uzavírat dohody pro případ, aby nebyli trestáni, kdyby Imakulát odešel. Vsadím se, že v takovém případě by se nekonaly žádné nové volby."

Bratr Kandl z toho také nebyl nadšený. Rozpolcené církvi, utápějící se ve vlastních vnitřních sporech, nezbývala žádná energie k pronásledování těch, kteří se nepodřídili episkopální doktríně.

LeCroes sklonil hlavu. „Je to tak. Broth nás udolal. Ačkoli ten boj byl ztracený od začátku. Worthy VI. měl ihned prosit císaře o pomoc."

Dostalo by se mu nějaké? Mezi Worthym a Voromundem nebo Spinomundem, kteří tehdy seděli na císařském trůně, nepanovaly zrovna vřelé vztahy.

Worthy neměl žádnou páteř. Dějiny mu daly přídomek Zbabělý. Ale ani rozhodná podpora Bratrstva války nedokázala přesvědčit brothskou chátru, že jejich přirozené právo nebylo poškozeno.

„Zamyslel jsem se," řekl bratr Kandl nejspíše mandlovníku, protože biskup LeCroes mezitím odešel. Stmívalo se. „Tvoje církev

je postavena na skále korupce. Přesto jste zmateni, když lidé hledají neposkvrněnou cestu.“

Bratr Kandl vzdychl a zklidnil se. Ti, kteří si zvolili Cestu, chápali korupci jako přirozenou součást lidské existence. Bylo nutné vyvarovat se odsuzování, které nebylo konstruktivní. Bylo potřeba jít příkladem. Názorně ukazovat, že korupce je zlem a výplodem zkažené představivosti.

~ ~ ~

Hrabě Raymon mluvil ke shromáždění connekských důstojníků a doprovodu, včetně bratra Kandla a polních kurátů. „Král Petr má pevný vztah se svými platadurskými spojenci. Mají v Calziru své zdroje. Kromě zatvrzelců v al-Khazenu jsou Calziřané připraveni kapitulovat. Chtějí jednat s chaldarejským vůdcem, který bude respektovat a tolerovat jejich podivnou víru, s králem Petrem. Velkým vítězem chaldarejské rekonkvisty.“

Pramáni z Platadury a Terliagy vyluzovali zdvořilé zvuky vyjadřující souhlas.

Hrabě Raymon pokračoval: „Vyslanci z několika měst pevninské oblasti zvané Palec prošli blokádou a prosí Petra, aby přijal jejich kapitulaci dříve, než se k nim dostane patriarcha.“

Bratr Kandl bojoval s vrozeným cynismem. Patriarcha a církev byli opravdu ti poslední, jež by si člověk vybral jako náhradu za tyrany, které už důvěrně znal.

Vyslanci z pevniny se neobrátili na hraběte Raymona. Connecťané se stali pouze druhořadými herci v pašijové hře, kterou hrál král Petr.

Bratr Kandl věřil, že je to skvělé vyústění. Petr ještě stále mohl zmírnit následky patriarchova šílenství. Mohl dohlédnout na to, aby svět v okolí Matky moří vstoupil do éry míru – pokud by se Sublimovi dostalo onoho nesmírného štěstí a opět se shledal se svým stvořitelem.

Shippenské dobrodružství pomohlo Raymonu Garetovi dospět. Přestal na vše odpovídat jen vzteklým a bezmyšlenkovitým jednáním. Lekce, kterou si vzal k srdci, byla trpělivost. Protože na

Shippenu, jakmile se útočníci usadili, se nedalo dělat nic jiného než čekat.

~ ~ ~

Dvaadvacet lodí, včetně několika malých pobřežních plavidel ze Shippenu, vklouzlo do přístavů Palce, do Scarlenu a Snuccu. Scarlen ležel dále na západ a byl rybářskou vesnicí bez člunů. Snucco byl malý přístav, ve kterém se vykládaly zemědělské produkty ze Shippenu. I v tomto přístavu byla pozoruhodná nepřítomnost lodí. Kolaboranti, kteří dorazili na Shippen, tvrdili, že to nemá nic společného s nedávnými nepříjemnostmi, kterými trpěli lidé v chaldarejské Firaldii. Celé je to jen nepříjemná shoda okolností.

Vojáci se nesetkali se žádným odporem. Ti, kteří chtěli bojovat, odešli do al-Khazenu, kde chtěli křižáky rozdrtit hned, jak začnou v zimě a sněhu trpět nemocemi a hladem.

Connecťané a Direkcijci ze Shippenu se střetli pouze s obtížemi záboru území způsobenými vzdáleností a vlastním počtem. Města se vzdávala tak rychle, jak jen se útočníci dokázali přesunovat.

Králi Petrovi dělalo starosti jen to, že nemá dost mužů, aby mohl na územích, která mu chtěla padnout k nohám, zanechat dostatečně silné posádky. Uvažoval, že naverbuje Calzifany, ale neměl peníze na jejich mzdy.

Odvážným postupem král Petr a hrabě Raymon obsadili dvě třetiny území, které měla v úmyslu okupovat patriarchova vojska po pádu al-Khazenu. Petrova armáda se tlačila podél jižního pobřeží na východ, dokud se nestřetla s Hanselovými jednotkami mířícími na západ.

Bratr Kandl měl pocit, že to proběhlo závratně rychle. V polovině zimy bylo nedobyté území pevninského Calziru zredukováno na pětinu původní rozlohy, převážně v okolí al-Khazenu. Ještě tu byly enklávy v al-Healtě a al-Stikle. Válečné loďstvo Dateonu a Aparionu však oba přístavy uzavíralo neproniknutelnou blokádou. Patriarchova vojska se ze severu blížila na dohled k al-Khazenu.

Bratr Kandl si našel místo mezi generály a kapitány během setkání, které mělo určit strategii závěrečného dějství. Zjistil, že

Hansel je pobouřen oportunistickým a téměř nekrvavým úspěchem krále Petra.

Sublim se cítil ještě hůře.

Al-Khazen nevykazoval žádné známky slabosti a ochoty se vzdát. Příležitostní zajatci tvrdili, že městští velitelé nepostrádají důvěru v konečné vítězství.

Bratr Kandl vše sledoval, poskytoval duchovní péči svým ovečkám abyl zticha. Choval v sobě přetrvávající obavu, že byli křižáci dovedně vlákáni do obrovské léčky. Jednoho dne, spíše dříve než později, se odněkud vynoří nejoblíbenější a nejdůvěrnější přisluhovači Odpůrce.

Neočekávaně, aniž si všiml, jak k tomu došlo, byl bratr Kandl sveden k hříchu beznaděje. Zapřísahal se proti ní, jakmile si ji uvědomil. Děsila ho. Ale dlouhou dobu ji nedokázal porazit. A po ruce nebyl žádný jiný Dokonalý, který by ho provedl tím močálem.

Stal se natolik nejistý sám sebou a svojí vírou, že začal zvažovat ukončení všech pozemských trápení.

33. Sublimova válka v Calziru

Díky laskavosti nezdolného Tita Consenta a jeho devedijských společníků si městský regiment užíval pohodlného tábora za vyvýšeninou na dohled al-Khazenu. I ten nejposlednější z vojáků a zvířat byl ukryt před špatným počasím. Místní rolníci a drvoštěpové, kterým bylo odepřeno útočiště za hradbami al-Khazenu, protože představovali hladové žaludky navíc, dychtivě podporovali své rodiny prací pro nájezdníky. Tahali dřevo na otop, pomáhali stavět úkryty, dělali, co mohli. Palivo a stavební dříví pocházelo z olivových, citrusových, ořešákových a mandlovníkových hájů patřících Calzifanům ukrytým ve městě, kteří si gratulovali, že nechali všechna ta zbytečná hladová ústa venku za hradbami.

Dřevo, materiál a informace se platily jídlem. Zásoby pro městský regiment nyní přicházely po souši z Postastati, městečka duchů na místě bývalé rybářské vesnice na firaldijském západním pobřeží, pouhých dvacet mil od neustále se rozrůstajícího episkopálního ležení. Calzirští rolníci vozili většinu zásob. Ty, kteří něco ze zásob ukradli, postihovaly drakonické tresty.

Regiment se neustále rozrůstal, ale do šířky namísto do síly. Každý brothský úředník určitého postavení, každý člen Kolegia projevoval odhodlání být na místě, kde poslední bašta firaldijského pramánství podlehne boží vůli.

Els si vybral chatrč na předním svahu vyvýšeniny za svou hlavní pozorovatelnu.

Pramáni předváděli ráznou a agresivní obranu. Každý den vysílali průzkum spojený s bojovým výpadem, pokaždé využívali nejhoršího počasí.

Po několika menších brzkých pohromách si Elsovi důstojníci uvědomili, že jejich čerstvě povýšený, cizácký plukovník možná ví, jak je udržet naživu.

Císařské síly utrpěly více porážek. Hansel nechápal taktiku Shalugů.

Patriarchova vojska měla Gradea Drockera a veterány Bratrstva. A Else Taga, který nepřestával trpět výčitkami svědomí.

Els, Pinkus Ghort a Grade Drocker byli v hlídkové chatrči a sledovali al-Khazen. Padal lehký sníh a snižoval viditelnost. Místní lidé přesvědčovali útočníky, že letošní zima je nejhorší, jakou pamatují.

Tucet biskupů, principátů a důležitých členů Pěti rodin bylo také zkroceno. Grade Drocker měl zklidňující účinek na lidi, kteří měli obvykle sklony k neukázněnému chování. Sublim ho jmenoval nejvyšším velitelem calzirské křížové výpravy, ačkoli si nikdo nemyslel, že by král Petr nebo císař vzali na vědomí jeho rozkazy.

Drocker poznamenal: „Dnes jsme na řadě my."

Els, který to věděl, souhlasil. „Jejich velení je příliš předvídatelné."

„Příliš předvídatelné?"

„Z jejich pohledu, Pinkusi. Složení jednotek bylo dosud pořád stejné, je to tak? Kostra z cizinců na patnáct Calzifanů?"

„Tak jsem to slyšel. Nechtěj se mi postavit do řady, abych…"

„Přestaň!" vyštěkl Drocker. Neměl rád Ghortův žoviální humor. Ghort tvrdil, že Drocker umře na mrtvici, až se bude snažit zjistit, co se stalo, že ho někdo rozesmál. „Dávej pozor." Drocker ukázal třesoucí se rukou.

Els nečekal, že Drocker tažení přežije. Každý den vypadal o trochu hůř. Ale nezměrná vůle toho muže poháněla vpřed.

Chuchvalec signálního kouře se objevil třicet stupňů napravo od linie výhledu na al-Khazen. Byl tmavý. Plán vyšel.

Els se celý příběh dozvěděl později. Neočekávaně velký oddíl Calzifanů spolkl návnadu. Pramáni pronásledovali prchající brothské jezdce do pasti, kde jich více než čtyři sta padlo ve zničující křížové palbě a následném úderu z obou křídel. Do zajetí padlo osmdesát

bojovníků, žádný Sha-lug nebo Lucidijec. Událost pro pramány skončila katastrofou.

Els vypracoval taktiku. Zdálo se, že druhá strana si nebyla schopná představit, že by proti ní nepřítel použil její vlastní léčku.

~ ~ ~

„Patriarcha si přeje útok na al-Khazen," řekl Elsovi principát Divino Bruglioni. „Je pozadu se splátkami peněz, které si půjčil, aby nakoupil hlasy pro svoje zvolení. Mluví o tom, že si najde velitele, kteří jsou agresivnější."

„Připomenul mu někdo, že není velitelem?"

„On by to neslyšel. Hraničí to s kacířstvím, ale zmýlili jsme se, když jsme se dohodli na Honariu Benedoktovi."

Pronesl to na schůzce v pozorovací chatrči. Els a jeho štáb tu nyní trávili celé dny. Grade Drocker byl jeho pevnou součástí. Procházel tudy neustále se měnící průvod principátů. Vedly se debaty o vhodnosti vybudování palisády kolem města, potom o stavbě malých pevností, schopných udržovat pod palbou přístupy k branám al-Khazenu a jeho výpadovým brankám.

Grade Drocker si prohlížel principáta Bruglioniho, jako by zešílel. Ghort navrhl: „Měli bysme to probrat s mým šéfem." Ukázal na Bronte Doneta. Doneto zíral na al-Khazen, špinavou šeď za oponou sněžného prachu, jako by ho chtěl co nejrychleji rozdrtit, aby se mohl vydat na cestu domů.

Drocker, jako vždy sípající a lapající po dechu, prohlásil: „Jestli chce patriarcha vzít ty hradby útokem, ať sem k nám dotáhne svoji zbabělou mršinu a postaví se do čela útoku."

„Jasně," poznamenal Ghort. „Čas al-Khazen porazí. Patriarcha potřebuje peníze, tak ať si je zase půjčí."

Vyslovil to, co bylo všem jasné. Obklíčení al-Khazenu se uzavíralo. A městské sýpky neobsahovaly ani zrno, které bylo uvedeno v záznamech. Zkorumpovaní úředníci je v průběhu let prodali.

Skupinky shánějící potravu neměly žádný úspěch. Nájezdy na zásobovací trasy chaldarejců také neuspěly. V oblastech, které

ovládaly episkopální jednotky, každá snaha pramánů končila pohromou.

Drocker dal za pravdu Ghortovi. „Jestli Sublim potřebuje peníze, ať si je půjčí od Devů.“ Dodal: „Doneto mu snad vtluče do hlavy trochu rozumu.“

„A když ne?“

„Budeme ignorovat ignoranta. Nepřísahali jsme, že pro Honaria Benedokta spácháme sebevraždu.“

Els měl podezření, že v Drockerově vztahu k patriarchovi hraje roli nějaká osobní záležitost.

Drocker mluvil v prudkých výbuších přerývaných lapáním po dechu, ale v poslední době byly kusy řeči delší a přerušení kratší. „Jsi příliš úspěšný se svými lstmi, Hechte.“

„Pane?“

„V předjímání nepřítele si vedeš dobře. Ale on získal pocit, že se musíme pokusit o hrozivější kousek.“

„Pane?“ promluvil Els pokorně. Drockerova klopýtavá, přerušovaná mluva poslední doby mu připomínala všechny učitele, které kdy měl. Drocker se rozhodl stát se jeho mentorem.

„Bojoval jsi s nimi muž proti muži, mysl proti mysli a měl jsi výhodu díky calzirskými Devům,“ řekl Drocker. Ti lidé by draze zaplatili, kdyby se o nich dovědělo pramánské velení.

„V al-Khazenu jsou tři mocní kouzelníci. A Páni duchů, kteří provázejí dreangerské oddíly. Nechtějí, abychom věděli, že tam jsou. Ale nepřipustí už další porážky.“

Els odpověděl: „Další výborný důvod, proč neútočit. Mohou vyvolat Zástupce noci.“

„Začali by zlehka.“

Principát Bruglioni se zeptal: „Je to pravda, Drockere? O těch kouzelnících?“

„Je.“

„Proč nebylo uvědoměno Kolegium?“

Drocker ho stroze odbyl. „Nechtěli jsme, abyste tu novinku vyžvanili po celé Firaldii.“

Bylo snadné domyslet si, proč nebyl Drocker oblíbený mezi představiteli episkopální hierarchie. Doutnal pohrdáním pro

sebestřednou a malichernou církevní politiku. „Ale až Nevěřící vyvolají Zástupce noci, budeme vás potřebovat.“ Drocker znal jen jeden boj, který měl pro něj cenu, válku proti Noci.

„Teď se to dozvídáte,“ řekl Els Donetovi, „protože prvně půjdou po vás.“

Drocker vyjasnil svoji pozici. „Žádný útok nebude. Budeme vyčkávat, žádné plýtvání, vytvoříme si zásobárnu veteránů pro budoucí použití.“

Drockerova vlekoucí se mluva vyvolávala u jeho posluchačů netrpělivost. Ale nikdo na něj nepospíchal. Tohle bylo bojiště, domovina Bratrstva. Jen málo členů Bratrstva bylo strašnějších než Grade Drocker.

Drocker se svěřil: „Myslí si, že jsem tvrďák.“ Zasmál se. To vyvolalo tak prudký záchvat kašle, že Els zavolal lékaře Bratrstva, který nechal Drockera inhalovat výluh z bylin rozdrcených v koženém pytlíku. Redfearn Bechter Drockerovi pomáhal. Když se čaroděj vzpamatoval, řekl Elsovi: „Jsem jen ministrant. Počkej, až poznáš Ashera Huggina, Parthena Loriku, Alina Hamleta nebo Bugo Armienu. Ti děsí i mě.“

„Tak to doufám, že se s nimi nikdy nesetkám.“

„Máš z nich strach?“ zeptal se Drocker.

„Jistě. Každý, kdo není od vás, se jich bojí.“

Drocker tázavě zvedl obočí.

„Když jsi obyčejný člověk, který se musí strachovat o příští jídlo, zdají se ti lidé, kteří jsou tak neochvějní ve svém přesvědčení, opravdu děsiví.“

Drocker vypadal pobaveně.

Venku padal lehce, ale vytrvale sníh. Počasí se usadilo do neměnného vzoru. Skončí i s Calzirem pod mílí hlubokou vrstvou ledu, stejně jako tomu bylo na vzdáleném severu?

Els se otřásl. I dobře postavená stavba jako hlídková chatrč nedokázala odolat chladu zvenčí. Mrazení, průvan a všechny ty řeči o pramánských čarodějích se v Elsově mysli srazily. Odešel od Drockera a vyhledal Ghorta. „Pinkusi, všechno to kňučení mě přimělo k přemýšlení. Jestli ti lidé vyvolávají bubáky, aby nás znervóznili a my nejsme připravení…“

„Rozumím, Pipe. Jak se máme připravovat?“

„Stejně jako každá rodina, která žije v místech, kde má Noc pořád za dveřmi. Ucpat všechny trhliny.“

„Ucpat všechny trhliny“ bylo ve skutečnosti staré rčení z Duarnenie. Podobná úsloví existovala všude. Lidová moudrost byla založena na zdravém rozumu. Když se ucpaly všechny trhliny, zima zůstala venku a bytosti noci zůstaly na mrazu.

Ucpat všechny trhliny. „Pipe, našeptával jsem to sladké nic každému podřízenému uchu od prvního dne, kdy jsme tu rozbili ležení.“

„Pak do mě nemusíš rýt.“

Ucpat všechny trhliny. Els si nedokázal představit nikoho v cizí zemi, kdo by to nedělal automaticky.

~ ~ ~

Titus Consent k Elsovi přivedl párek místních Devů. Zašeptal: „Tihle lidé pro nás riskovali všechno, plukovníku. Nemůžou se vrátit. Ale jejich rodiny jsou pořád ve městě.“

„Rozumím.“ Chtělo se mu ječet. Byl v pasti. Tihle Devové chtěli zradit jeho lidi jeho nepřátelům. A on je musel ochránit a odměnit. „Uspořádej nějaké hrané soudní přelíčení. Vymysli to tak, aby to vypadalo, že lžeme o tom, že nám calzirští devedijci pomáhají. Odsoudíme je k smrti oběšením a pak jim udělíme milost na žádost Devů z Brothu.“

„Vypadá to hůř než mrtvé dítě, ale mohlo by to fungovat.“

„Už si jich někdo všiml?“

„Ne. Držíme je z dohledu. Nechtějí mluvit s nikým jiným kromě vás.“

„Pokračujte v tom. Přiveď je. Proč se mnou?“

„Mají strach ze špiónů. Doslechli se, že je mezi námi nejméně jeden vysoce postavený pramánský agent.“

„To je bezpochyby pravda. Lidská přirozenost být člověkem.“ Els Tag si dával pozor, aby žádnému Devovi nenaznačil, že jeho loajalita nemusí patřit nepřátelům al-Pramy.

Obleženým se nedaří dobře, hlásili špióni, ačkoli al-Khazen se ještě nenacházel v úplném obležení. Začalo zabíjení tažných zvířat.

Jezdečtí koně byli zatím ušetřeni, ale nedostávalo se pro ně píce. Obilnice zely prázdnotou. Popravy odpovědných úředníků jen nepatrně uvolnily napětí kvůli prázdným skladům.

Obyvatelé al-Khazenu, kteří nesdíleli náboženské nadšení většiny, trpěli nejvíce. Els naslouchal hrozným příběhům. Začal tázavě pokukovat po Consentovi. „Trpělivost," naléhal Consent. „Jak nám vždy radíte."

„Doufám, že opravdu uslyším něco, co ospravedlní moji shovívavost."

Calziřané byli postarší pár, který byl zaměstnán v paláci Maftiho al-Araj el-Arak nyní obsazeném cizími veliteli.

„Vedli knihy," vysvětloval Titus.

„Takže jim v tvém srdci patří zvláštní místo."

„Měli zvláštní příležitost vyslechnout důležité rozhovory."

Starší dvojice z al-Khazenu nebyla o nic trpělivější než Els. Byli vyčerpaní. Chtěli uložit staré kosti a vyspat se. Ale měli strach o své děti a vnoučata.

Els se snažil nemučit úvahami, proč ti staří Devové dali přednost milosti neznámých chaldarejců před známými pramány.

Jejich klíčová zpráva byla, že kouzelníci z al-Khazenu brzy vyjdou z úkrytu.

Když hlášení skončilo, Els se nedokázal zbavit přesvědčení, že mu něco uniklo. Vyštěkl: „Co mi uniklo, Tite? Mohl jsi mi poslat zprávu o jedné větě, ve které by bylo všechno obsaženo."

Consent odpověděl: „Chtěl jsem dát devedijské tragédii lidskou tvář. To se mi evidentně nepodařilo."

Els se pohledem střetl s Gledíem Stewpem. Trpaslík pokrčil rameny. „Mladí se učí jenom přímo. Ale já si myslím, že ti staří lidé nám můžou pomoci."

„Jak?"

„Pracovali v paláci. Znají důležité budovy."

„Máš pravdu. Podlehl jsem netrpělivosti."

„To je snadné, řekl bych, když musíš stát bok po boku Gradeu Drockerovi."

„Nemáš ani ponětí.“ Potom strávil s Consentem hodinu v diskuzi o logistických potížích. Nejhorší bylo, že ostatní patriarchovy jednotky si myslely, že mohou parazitovat na městském regimentu.

~ ~ ~

První střety s bytostmi Noci byly nenápadné. Kouzelníci v al-Khazenu netoužili po odhalení.

Městský regiment si s průzkumnými pokusy poradil stejně, jako to lidé dělali od nepaměti; pomocí talismanů, zaklínadel a ucpáváním všech trhlin.

Císařské jednotky zpevnily obklíčení v kopcích na východě a na jihu. Král Petr byl opatrnější. Jeho jednotky se nechtěly vystavovat nepřízni počasí.

Els, Grade Drocker, několik principátů a velitelé kontingentů z několika episkopálních států se dohadovali o vhodnosti infiltrování al-Khazenu skrz výpusť odpadní vody, kterou objevili kouzelníci Kolegia s použitím stejných entit, jež pramáni používali ke špehování svých obléhatelů. „Jste si jistí, že nevědí o existenci své kanalizace?“ ptal se Els.

„Ani tvoji devští zajatci o ní nevěděli,“ odpověděl Bronte Doneto. „Byla postavena v dobách Staré říše. Cassino bylo ve Staré říši důležitým městem.“

Přerušil je Pinkus Ghort. „Omlouvám se, Pipe. Plukovníku. Principáti. Přišla zpráva. Cizí pramáni začali provádět zátah na všechny jinověrce ve městě.“

Els si vyměnil pohledy s Donetem. „Znamená to, že zjistili, že nám Devové pomáhají?“

„Devové tu zprávu přinesli,“ doplnil Ghort.

„Začali je zabíjet? Začali…? Promiň, Pinkusi. Když nezavřu klapačku, nic se nedozvím, že?“

„Mohl bys. Ale nic jiného nevíme. Nikdo neví, co s věžni udělají. Bojovalo se tam.“

„Škoda, že nejsme rozhodnuti použít tu kanalizaci,“ poznamenal Doneto. „Mohli jsme udeřit, dokud je jejich pozornost rozptýlená.“

Budou calzirští pramáni tolerovat týráni svých menšin?

Nejspíš ano.

Grade Drocker se bez vyzvání zapojil. „Je to zajímavé. Ale je to podstatné? Soustřeďme se na podstatu problému. Můžeme dovnitř dostat lidi a zmocnit se bran nebo pobít pramánské velení?“

„Vytvoř tým z našich Devů a nějakých uprchlíků, aby prozkoumali situaci,“ řekl Els Ghortovi. K ostatním pronesl: „Možná se děje něco důležitého. Kde se dostaneme z kanalizace?“

Al-khazenští Devové ho zásobili skvělými mapami. Některé byly tak podrobné, že se dal vyčíst počet schodů před dveřmi důležitých domů.

„To nevíme přesně,“ odpověděl Ghort.

Drocker se zeptal Bronte Doneta a Divina Bruglioniho: „Jste si opravdu jistí, že o tom pramáni nevědí? Já bych to použil jako past.“

Drocker byl nyní tak zesláblý, že ho museli nosit. Ale mohl mluvit skoro normálně. Els nečekal, že přežije do jara. Měl kvůli tomu smíšené pocity. Drocker se stal jeho patronem. A mohl ho dostat do blízkosti samotného Honaria Benedokta.

~ ~ ~

Účel zátahu na menšiny se sám okamžitě ukázal. Většina byla vyhnána z města a měla se stát zátěží pro obléhatele. Zločinci, prostitutky a staří lidé, kteří neměli žádné příbuzné – každý, kdo nemohl přispívat k obraně města – byl vyhnán společně s menšinami.

Před koncem následujícího dne, začali Dreangeřané a Lucidijci vyhánět i bojeschopné pramány, kterým nedůvěřovali.

Els poručil hlídkám shromáždit zástupce rozladěných vyhoštěnců a nabídl jim příležitost srovnat účty.

Grade Drocker ho varoval: „Opatrně, Hechte. Něco podobného jsem zažil ve Svatých zemích. Někteří z těch uprchlíků budou agenty nepřítele.“

„Budu na to myslet.“

~ ~ ~

„Ne, nezapomněl jsem na svůj slib,“ řek Els Rogozu Sayagovi. Procházeli se ve tmě mezi pozorovatelnou a táborem regimentu.

„Ptám se jen proto, že mi Salny řekl, že don chřadne.“

„Ta věc tíží mou mysl. Závazek je závazek.“

„Ale?“

„Žádné ale.“

„Rozumím, stala se z tebe klíčová osobnost křížové výpravy.“

„Nevím. Narodil jsem se ve špatnou dobu na špatném místě. Nedivil bych se, kdybych zavraždil svého otce a prodal sestru do otroctví.“ Jeden ze starodávných brothských hrdinů přesně tohle udělal.

Rogoz se zlomyslně zasmál. „Brothšťané nejsou horší než ostatní lidé. Jen slyšíš o těch, kteří dělají ty nejhorší věci.“

„Možná.“

„Jen se ptám. Jak už jsem řekl, don chřadne.“

„Kterého z Bruglioniů podle tebe obdivuje don nejvíce?“

„Principáta. Divino je skoro tak podobný Drakovi, jako byl Freido.“

„Dává to smysl. Ale jsme ve válce.“ Chtěl tím říci, že starší člen Kolegia není výhodou, které by se chtěl vzdát tváří v tvář neporaženému nepříteli.

„Rozumím ti, jen se ujišťuji, jestli jsi nezapomněl na mého otce a dona.“

„Neměj strach. Na jejich šlechetnost nezapomenu.“

Oslovila je hlídka. Els řekl heslo.

„Hej! Pipe? Jsi to ty, ty starej kocoure?“

„To je Bo Biogna. Bo, tohle je kapitán Sayag z rodiny Arnienů. Bo byl se mnou a kapitánem Ghortem v Conneku, když jsme se táhli za Gradem Drockerem. Bo je správný chlap. Zaslechl jsem, že se občas dokonce zdá, že by mohl být dobrým vojákem.“

Bo dospěl od doby, kdy ho Els naposledy viděl. „Díky, Pipe. Teda, plukovníku.“

Než Els stihl vejít do malé budovy, kde se dříve lisovalo víno a kterou Polo proměnil v pohodlnou ubytovnu, přepadl jej Bronte Doneto a několik spojenců z Kolegia.

„Principáte,“ řekl Els, „dlužím vám mnoho a nezpochybňuji vaši důležitost pro víru, ale zrovna teď vám nemohu sloužit. Jsem k smrti vyčerpán. Potřebuji se vyspat.“

„Je mi líto,“ řekl Doneto. „Ale možná se objevil nový důležitý úhel pohledu. Uvědomili jsme si to teprve v průběhu minulé hodiny.

Možná se odehrává něco hlubšího než jen stará válka mezi různými náboženstvími.“

Els se zdržel konstatování, že principát je významným zdrojem velbloudí mrvy. „Musíte mluvit jasněji.“

„Hechte, někde východně od nás, v císařově táboře nebo jeho okolí, je síla, která projevuje jistý zájem a může být plně dospělým Zástupcem noci.“

„Nestačím vám, principáte. Nechápu to.“

„Vzpomeňte si na tu věc v Ownvidianských hřbetech. Tu, kterou jsme přežili jen díky vašemu rychlému rozhodnutí vzbudit mě.“

„Ano?“

„Vedle té síly, která možná doprovází císaře, se bogon jeví nebezpečný asi jako ochočená veverka.“

Els na Doneta zíral, jako by uvažoval, jestli ho má ještě považovat za příčetného.

„Časy, jako jsou tyhle, zkouší víru i bohu nejvíce oddaných dětí, plukovníku. Ta věc – naivní lidé by ji mohli považovat za boha.“

Els pokývl, otřásl se a trhl sebou. „Proč mi o tom říkáte?“

„Protože, ať se vám to líbí, nebo ne, budeme se s tím muset vypořádat. Vy a já. Pokud má ta věc zájem bojovat.“

Els věnoval několik vteřin hluboce procítěné modlitbě, aby se probudil z toho nesmyslného snu. „Připusťme, že máte pravdu. Proč tu ten strašný bůžek je? Jestli není ani pramán, ani chaldarejec, o co mu jde?“

„Budete se s tím muset blíže seznámit. Je to další příznak neklidu mezi Zástupci noci.“

„Asi bych měl být šťastný, že na ně nejsem citlivý.“

„Většina lidí proplouvá životem lhostejná k Noci, dokud se po nich Noc neožene a nerozmáčkne je napadrť.“

„Jako ta věc v Ownvidianských hřbetech?“

„Přesně tak. Pořád nevím, proč se to stalo. Nemám nepřátele, kteří by si se mnou dělali takové starosti. Mnohem jednodušší by bylo zabít mě v císařově vězení.“

„Možná jste urazil samotného Odpůrce.“

„To sotva. Toho bogona stvořil člověk.“

„Co je to za hluk?“ zeptal se Els, přestože dobře věděl, co to je. Vřava neočekávaně napadených mužů.

Doneto zbledl. „To není možné … Věděli bychom dopředu, kdyby chtěli zaútočit.“

~ ~ ~

Pramánští kouzelníci zaútočili na Bratrstvo. To naznačovalo nedostatky ve výzvědné činnosti. Jednotky Bratrstva pro al-Khazen nepředstavovaly vážné ohrožení.

Pozdvižení skončilo, než se Els dostal k místu jeho původu. Principáti se vypořádali s něčím, co připomínalo monstrum z Esterského lesa. Tři vojáci Bratrstva podlehli zuřivosti té bestie. Žádný nezemřel. Bylo zřejmé, že to není výsledek, který očekávali ti, co monstrum vyslali.

Els zahlédl několik důležitých devedijců, kteří to celé sledovali. Byla to náhoda, že první úder dopadl na ty, kteří připravili Devům takové utrpení? Oni měli pod kontrolou to, co obě strany věděly. Nebo si myslely, že vědí.

Nepřítel to zkusil znovu. Prováděl místní útoky, které měly vyvolat paniku.

Els se zeptal Doneta: „Je to ta věc, před kterou jste mě varovali?“

„Ne, tohle byl menší bogon. Úplně cizí.“

„Cizí?“

„Museli ho přivézt pramáni ze zámoří. V Calziru nic podobného už dávno není.“

„Takže, je tohle skutečný útok, nebo jen odvedení pozornosti?“

„Odvedení pozornosti?“

„Co dalšího se ještě děje, zatímco my sledujeme tohle hlučné představení?“ To by odpovídalo tradiční strategii Sha-lugů. Tady spustí ohňostroj a hlavní útok probíhá někde jinde.

„Dobrá úvaha, Hechte. Dohlédnu na to. Zatím byste měl zkontrolovat svoje jednotky.“

Městský regiment nepotřeboval kontrolu. Muži byli nervózní, ale disciplinovaní. Usazeni ve středu patriarchových sil byli městští vojáci obehnáni hradbami lidského masa. Průzkum bojem se k nim nikdy nepřiblížil.

Přesto byl strach trvale přítomný, obzvláště v noci.

~ ~ ~

Grade Drocker prohlásil: „Včera v noci utrpěli pramáni porážku.“ Patriarchovi velitelé přestali své nepřítele nazývat Calzifany. Calzifané už tu nevládli. „Noc se podvolila naší vůli namísto jejich.“

Els se dozvěděl, že malé, kruté věci byly vyslány, aby zastavily srdce patriarchových velitelů. Ty smrtelné chuchvalce stínů byly vyhlazeny. Principátové je čekali. Zvláště chytří muži jako Bronte Doneto obrátili některé zpátky proti rodilým al-khazenským pramánům.

Život vojáka sestával hlavně z čekání nebo pochodu někam, kde se bude čekat. Obléhání bylo koncentrovaným čekáním. Els zjistil, že jeho netrpělivost narůstá. Ale nikdy nedosáhla hranice, kdy by si přestal uvědomovat, že netrpělivost je matkou hloupých rozhodnutí.

Objevil se Ghort. „Máš zprávu o nočních ztrátách, Pipe?“

„Ještě ne. My máme nějaké ztráty?“

„Nejsem si jistej. Viděl jsem pár chlapů, kteří tvrdili, že jsou raněný. Ale nejspíš vychlastali moc vína a zranili se, když pobíhali v panice kolem. Pak je tu ten chlap, kterej vede oddíl rodiny Arnienů. Sayag. To je tvůj kámoš, ne?“

„Ve skutečnosti ne. Pracovali jsme spolu. Včera v noci jsem s ním mluvil. Co se mu stalo?“

„Taky to nevím jistě. Ani on si není jistej. Myslí si, že se ho někdo pokoušel dostat. Ale nezdá se to moc pravděpodobný.“

Nezdálo. Pokud Divino Bruglioni nezjistil, že Arnienové jdou po rodině Bruglioni. „Nevím. Žijeme v mizerném světě, Pinkusi.“

„A bude hůř. Všude. Nebudeš se chtít vrátit domů. Konce světa zmizí pod ledem ještě za našich životů.“

„Celý svět zmizí pod ledem, Pinkusi. Za našich životů. Jestli je pravda jen polovina pověstí.“

Později zíral Els z pozorovatelny skrze sněhovou clonu na zdi, střechy a věže al-Khazenu. Dnes ráno se zdály temnější a nebezpečnější. Tam byli jeho lidé. Ale necítil k nim žádné sympatie.

Byl si jistý, že ani za těmi zdmi nepanují žádné sympatie vůči Elsu Tagovi.

Zmizí celý svět pod ledem? Nebo začnou studny Ihrianu vypouštět více magie, jako se již stalo v minulosti?

~ ~ ~

Následující noc začala stejně. Útoky zrozené z Noci ale vypukly dříve. Bronte Doneto a jeho kohorty útoky odvrátili mnohem prudčeji.

Projevovali se pouze al-Seyhan a Starkden. Mysleli si, že třetí čaroděj je ještě pořád tajemstvím?

Třetí noc se kouzelníci obrátili proti císařovým silám.

Ghort odchytil Else z dohledu přihlížejícího Bratrstva, principátů, Pola, Devů a ostatních, kteří jim znepříjemňovali životy. „Taky z toho novýho svinstva šílíš, Pipe? Já teda pořádně. Ti hajzlové… Myslíš si, že starý velký dobyvatelé se museli taky vyrovnávat s tím svinstvem, který tady máme každej den?“

„To, co je na příbězích z dávných dob nejlepší, je, že vynechávají všechny banality, chamtivost, nečestné pohnutky, zákeřné zrady a vnitřní rozbroje.“

„Jasně. Vysrat se na to. Nejspíš máš pravdu. Lidi zůstanou lidma. To znamená, že se většinou chovaj jako hovada. Původně jsem o tomhle stejně nechtěl mluvit.“

„Co máš tedy na srdci?“

„Jo. Tady se pořád něco děje. Ale je možný, že to není o nic důležitější než to, co se odehrává v hlavách těch debilů, který poslouchaj, co jim vyprávíš, a slyšej stejně jen to, co slyšet chtěj.“

„Tady venku je zima, Pinkusi.“

„Už jsem u toho. Asi takhle, chtěl bych vědět, k čemu se chystáš. Netoužím po tom nechat si prdel rozsekat na kusy jen proto, že jsem neznal tvůj plán.“

Els objal Ghorta kolem ramen. „Ochutnával jsi místní zkaženou ovocnou šťávu?“

„To je jedna z věcí, který dělaj Nevěřící správně, Pipe. Neměli by pít nic, co by je mohlo přivíst do dobrý nálady. Jejich bůh musí

bejt pořádně zahořklej zmrd. Ale přesto uměj udělat hodně dobrý víno.“

„Ty jsi opravdu ochutnával.“

„Na tom hovno sejde. Důležitý je, že chci vědět, co budeme dělat.“

„O čem to meleš, Pinkusi?“

„Ty nemáš ani ponětí, co?“

„Máš pravdu. Jsem úplně mimo.“

Ghort provedl delší slovní cvičení, aby ovládl jazyk. „Neuvědomuješ si, že jsi tady chlápek číslo jedna. Vůdce smečky, hned po Drockerovi, kterej evidentně dlouho nevydrží.“

„Moc jsi mi to neobjasnil.“

„No jo. Hele, uvažuju takhle. Patriarchovo vojsko má jedenáct, dvanáct tisíc chlapů. Je to tak?“

Els zabručel. „Dvanáct tisíc dvě stě. Možná osm tisíc schopných boje.“ Řádily nemoci, ale ve městě to bylo horší. „Kam tím míříš?“

„Nevšiml sis, že na velkejch schůzích dokonce i blbci jako hrabě Juditch va Geiso držej zobák, když mluvíš?“

Ještě si toho nevšiml. Zaznamenal, že principátové a většina starších šlechticů se podřizuje Gradeu Drockerovi. „Ne.“

„Zbožnej Eisi, svatá Hernie, Pipe! Na chlapa, kterej je tak chytrej, co se týče vedení války, jsi pořádně tupej, když jde o tvoje postavení v táboře. Ti chlápci tě sledovali při práci, Pipe. Nejsou všichni nadšený, ale je jim jasný, že ovládáš vojsko. Viděli, jak sis to vybojoval. Vědí, že žádnej týpek z jejich vládnoucí třídy by to nezvládl ani z poloviny tak dobře. A nikdo z nich nechce, aby mu ostatní říkali, co má dělat.“

Els to znal. Moc dobře. „Nevěřím ti, ale chápu, co říkáš.“

„Nemusíš mi věřit. Ale odvedli jsme kus práce. Pro ty, který nechtěj, aby jim byla zima, měli hlad a možná chcípli kvůli nějakýmu idiotovi, kterej ví o válce hovno…“ Els zavrtěl hlavou. Ghort mávl rukou. „Hodně lidí si myslí, že jsi člověk, kterej dokáže chlapům zajistit teplo, jídlo a vzduch k dejchání, až Drocker natáhne brka.“

„Celá tahle debata je čistě teoretická. Ten zlý stařec hned tak neumře,“ prohlásil Els proti svému přesvědčení.

„Zahraj si se mnou na „Co kdyby“, Pipe. Co dál, kdybys tomu velel?“

Els se zamračil. Byl Ghort natolik hloupý, aby se nechal zatáhnout do tajného spiknutí? „Myslíš to vážně? Samozřejmě že myslíš. Nemáš takovou představivost, abys to vážně nemyslel. Nebo chceš, abychom o tom vážně přemýšleli. Co bych dělal, kdybych velel? Přesně to, co děláme doteď, Pinkusi. Zakopávat se, utahovat sevření a nedělat nic tak hloupého, aby nás zabili. Maximální výsledky s minimálním krveproléváním. Na obou stranách. Co po mně opravdu chceš, Pinkusi?“

„Já nežvaním, Pipe. Mluvím k věci. Myslím si, že jsi člověk kompromisu. A nesouhlasím, že Drocker je v dobrý kondici.“

„Slyšel jsi, co jsem říkal, Pinkusi. Vyřiď Donetovi, že to budu dělat přesně podle Drockera. Nechám pracovat čas. Jako když vyrábíš víno. Ačkoli, mohl bych věnovat větší úsilí vyjednávání s pramány o jejich kapitulaci.“

„Ty vojebeš vlastní matku, Pipe. Neřekl jsi mi ani hovno, který by za něco stálo.“

„Pinkusi, nevím, co víc bys chtěl slyšet.“

Ghort zaúpěl a představil, že si škube vlasy. „Proč mi sakra nemůžeš dát jasnou odpověď na jasnou otázku?“

„To jsem udělal.“

„Vsadím se, že z Duarnenie tě vyhnali, protože jsi je štval jak osina v zadku.“

„Nechápu, co chceš.“

Ghort předvedl svoji charakteristickou přizpůsobivost pokrčením ramen a řekl: „Nejspíš jsem prohrál. Myslel jsem, že tě donutím, abys mi něco prozradil. Hej. Hádej, kdo – nebo co – se objevil? Ten odpornej malej polykač kokotů, kterej biskupu Serifovi leštil brko.“

Překvapený Els vyhrkl: „Osa Stile? Ten katamita?“

„Myslel jsem, že se jmenuje Armand.“

„Máš pravdu. Stile. Jak jsem to mohl splést? Je tady? Jak se to stalo?“

„Pověsil se na jednu postavičku z Kolegia. Jednoho z těch opravdu tichejch, strašidelnejch, stín připomínajících starců.“ Na jednoho z těch mocnějších principátů, když došlo na práci se

Zástupci noci. Jednoho z těch mužů, pro které byla Noc místem dobrodružství a fantazie, nikoli říší hrůzy. To přesně vyhovovalo Osově špiónské úloze.

Kolegium byla nejmocnější bašta, kterou mohl Sublim postavit mezi sebe a ambice Johanese Černé boty. Ale jeho parta tu stála na tom nejostřejším z ostří. Ferris Renfrow chtěl mít Kolegium pod pozorným dohledem.

„Sleduj ho, Pinkusi. Na tom chlapci je víc, než lze spatřit na první pohled."

„Jo. Je nějaká šance, že podnikneme něco jiného, než že tu budem jen tak posedávat?"

A zase zpátky. „Ne, dokud tomu budu moci zabránit. Ale jestli máš sebevražedné choutky, nechám tě představit Starkden a al-Seyhanovi."

„Nudím se. Nemám zájem o sebevraždu."

„Nudíš? Ty nemáš dost práce?"

„Tý mám spoustu. Ať tě nenapadne nějaká pitomost, jako že bys mi nějakou přidal. Ale jsem muž činu."

„Pinkusi, nikdy jsem si nevšiml, že bys vynaložil nejnepatrnější úsilí, abys přišel k úhoně."

„Jo. Ale chlap znervózní, když musí pořád jen sedět na zadku."

„Za sezení se platí úplně stejně, jako když si necháš useknout končetiny."

„Když to podáš takhle…"

„Spodní řádek, Pinkusi. Konečný součet. Všechno to přežít. Klopýtat pod tíhou všech těch pokladů. To je to, co chci."

„V tomhle pořadí, kámo. Přežít, zbohatnout."

„A až tady skončíme?"

„Vrátím se do Brothu a budu Donetův člověk číslo jedna. Ty budeš makat pro Kolegium. Možná budeš velet nějakému stálému patriarchově vojsku. Budem si žít jako prasata v žitě, Pipe. Dokud to neposerem."

„To je pravda." Drocker byl jeho mentor i zastánce.

„Povzdechl sis, Pipe."

„Povzdechl. Protože jsme dobří vojáci. A na to každý zapomene."

~ ~ ~

Počasí se zlepšilo. Patriarchova vojska vylezla z úkrytů, aby obnovila práce na stavbě palisády, která měla být vztyčena za hranicí dostřelu pramánské artilerie. Els požadoval, aby bylo hrazení protaženo v obou směrech. Král Petr neprojevoval touhu přiblížit se k al-Khazenu na dohled.

Grade Drocker raději spojené vojsko Direkcie a Conneku ignoroval. Ti lidé svou úlohu splnili. A také si přivlastnili mnohem větší podíl lupu, než jim náležel. „Kdyby bylo po mém, donutil bych Connecťany k přímému útoku na al-Khazen, aby se trochu otrkali.“

Els svůj názor neprojevil. Později musel absolvovat napjatý rozhovor s Titem Consentem. Consent si začal uvědomovat svou cenu. A to mu stouplo do hlavy.

„Tohle není výhružka,“ řekl mu Els. „Nemám ve zvyku vyhrožovat. Ale člověk, který tu velí, ano. A nemá rád nic devedijského. A není jen tvrdý a chytrý, ale také vytrvalý. Dává si na vás pozor.“

Consent neohroženě pokračoval: „Tvoji velitelé si stěžují, že plýtváme jídlem na lidi vyhnané z města.“

„Toho si nevšímej. Ti Devové nám hodně pomohli.“

„Rozkaz, plukovníku.“

„Jestli se ti nelíbí, jak to tu chodí, vyříkej si to s Bratrstvem.“

Titus Consent odešel, protože Sublimovi oddaní principátové konečně našli velitele městského vojska.

Divino Bruglioni si Else odvedl stranou. „Už nějakou dobu se vás chci na něco zeptat, Hechte.“

„Pane?“

„Jedná se o odměnu, kterou vám měl dát Paludan, než jste se přidal ke Kolegiu.“

„Ano?“ Bude se to týkat toho prstenu.

„Věděl jste, že jsem mu to dal, aby vám to předal?“

„Potom vám tedy děkuji. Člověk potřebuje vědět, že svou práci dělá správně – i když odměnou jsou pouze peníze.“

„Pravda. Ale… Jak to jen říci? Půjde to jedině zpříma. Našel jste v tom váčku prsten? Byl jenom ze zlata, obnošený a docela starý. Nic zvláštního. Ale má pro mě citovou hodnotu. Dostal jsem ho od

dědečka, který ho dostal od svého dědečka. Hledám ho už několik měsíců. Vím, že jsem ho měl, když jsem dělal ten váček. Od té doby jsem ho neviděl.“

„Ano,“ řekl Els. „Byl tam prsten. Zlatý kroužek. A nějaké cizí mince. Prodal jsem všechno penězoměnci, který říkal, že to vše odprodá svému synovci zlatníkovi. Vyráběl něco pro patriarchovu matku.“

Divino Bruglioni zaklel. „Proklatá tiára! Vím, kdo… Jak jsi jen mohl? Svatí zakladatelé! Sudičky jsou bezcitné.“

„Co jsem provedl, Vaše Milosti?“ Církevní kníže si stěžuje na krutost pohanských mocností?

„Sakra, nic. Nemohl jste vědět, že ten prsten nebyl součástí vaší odměny.“

„Jsem úplně mimo, Vaše Milosti?“

„Bezpochyby. Lhal jsem. Ten prsten byl zvláštní. Prostě řečeno byl kouzelný.“

„Aha, jako v pohádkách?“

„Ne, ne jako v pohádkách. Nepředpokládám, že člověk, kterému jste ho prodal, je jeden z Devů, kteří jsou tady?“

„Ne. Vypadal exotičtěji. Myslím, že to byl dainshaus. A bylo mu nejmíň osmdesát. Potřeboval jsem překladatele. Byl ze staré země.“

„Všichni dainshausové vypadají podobně, Hechte. Jejich předstíraná neschopnost mluvit naším jazykem jim dává výhodu. Žasl byste, jak rychle se učí, když můžou vydělat peníze.“

„Kouzelný prsten? Opravdu?“

„Opravdu.“

„Nikdy jsem v takové věci nevěřil.“ Els přemýšlel, kolikrát Polo prohledal jeho věci.

„Většina lidí v ně nevěří. Většina obyvatelů měst netuší, co se děje v okolním světě. Vyprázdnili by střeva, kdyby měli tušení jen o desetině toho, co nejsou schopni vnímat.“

„Děsíte mě, Vaše Milosti. K čemu ten prsten sloužil?“

„Jeho největší mocí je, že každý, kdo ho nosí, se dá jen těžko postřehnout Stvořeními Noci. Když si ho dá člověk na prst, může stát uprostřed smečky vlků Noci a nevšimnou si ho. Ale prsten ovlivňuje i toho, kdo ho nosí. Zapomene na něj a pak ho ztratí.“

„To se přihodilo vám?“

„Přesně tak.“

„To je mi líto, Vaše Milosti. Už chápu, jak by se ta cetka mohla hodit. Najdu vám toho dainshause, až se vrátíme do Brothu. Jen pro případ, že by ten prsten nebyl roztaven.“

„To by nemělo smysl. Nejspíš by si už na celou příhodu nepamatoval.“

Výborně. Dokonalá výmluva, kterou si Els hned zapamatoval. „Je mi líto.“

„Přestaňte s tím. Nezáleží na tom. Řekněte mi něco jiného. Je v plánu něco jiného než tu jen sedět a nechat si omrzat zadky?“

„Zanedlouho se začne oteplovat.“

„Ptám se, jestli budeme něco podnikat s al-Khazenem. Mimo vysedávání.“

„Jestli to bude záležet na mně, tak ne. Čas je nejlepší zbraň, kterou máme. Každým dnem slábnou. Každý den jich několik dezertuje. Zběhů bude přibývat, až se doslechnou, že necháváme prosté vojáky vrátit se domů k jejich rodinám a na jejich statky.“

„Nejsem si jistý, že se mi ta představa líbí.“

„Naučil mě to můj velký strýček. Vždycky nepříteli nechej otevřená zadní vrátka. Cestu, kterou může utéci pryč. Protože když si je jistý, že ho zabiješ, bude se opravdu hodně snažit, aby ti to ztížil. Hodně zle ti ublíží.“

Přiběhl posel a zašeptal něco principátovi do ucha. „Dobře,“ řekl Bruglioni. „Hned tam budu.“ Jakmile byl posel z doslechu, Divino řekl: „Míří k nám poselstvo od císaře. Pramánští kouzelníci jim hodně škodí. Chtějí se dozvědět, jak se s tím vypořádat a trochu se v noci vyspat.“

Strýc Divino odspěchal. Els se stáhl do svých ubikací. Proč nebyl císař lépe připraven? Tomu muži přece kryl záda Ferris Renfrow.

Els se rozhodl krátce si schrupnout, když se mu naskýtá příležitost.

Když ho Polo probudil, zdálo se mu, že neuběhlo ani pár minut. „Jdou sem, plukovníku.“

„Kdo?“

„Císařští. Projdou těsně kolem.“

V pořádku. Drocker je provádí táborem, aby na ně udělal dojem. „Tak se na ně koukneme.“

Polo vyskočil ven a přihlouple postával v ostrém větru. Els se zdržel, protože venku byla pořádná zima a potřeboval, aby mu Polo pomohl do jeho těžké zimní haleny.

Řinčení a rachot železa a brnění, dusot kopyt dopadajících do studeného bláta se přiblížil. Els se rozhodl zůstat přesně tam, kde byl. Ferris Renfrow bude určitě s tou bandou. Els nechtěl přitáhnout jeho pozornost.

Otevřel v okenicích nepatrnou mezírku. A ihned zaznamenal Renfrowa společně s několika braunsknechty, které znal z loňska. Bezejmenný kapitán jel po pravé ruce korunního prince Lothara.

Lothar! Říkalo se, že Johanes vzal chlapce s sebou. Els tomu nevěřil. Proč tolik riskovat? Ale tady byl ten nejslabší ze tří dětí, vedl poselstvo, dostával příležitost předvést, co by mohl dokázat.

Els byl hluboce zklamaný. Helspet Ege svého bratříčka nedoprovázela. Pak ho jeho zklamání uvedlo do rozpaků.

„Polo! Okamžitě pojď dovnitř!“

„Plukovníku?“

„Dovnitř. Hned. Potřebuji tě.“ Els zavřel okenice a doufal, že to císařští nebudou zkoumat.

„Plukovníku?“ ozval se Polo se zájmem. Byly chvíle, kdy ho Els podezíral z laskavé starosti o něj.

„Polo… ten králík… mám žaludek v křečích. Je to zlé. Sežeň kapitána… Ghorta. Bude muset zaskočit u regimentu. Brzy to začnu… vracet špatným koncem.“

„Pane? Jste si jistý?“

Els zaúpěl. „Polo, jestli tady Ghort nebude do tří minut… najdu ti… ááá! Zvláštní úkol u lidí, kteří se starají o poklízení u zvířat.“ Polo se setkal s Upřímným spravedlivým Joem. „Chceš… uhm! Opravdu si chceš rozšířit obzory… prací s vidlemi?“

O tenhle druh práce – a byla jí spousta, protože ve vojsku bylo víc zvířat než lidí – se starali hlavně calzirští dělníci. Polo to ovšem nevěděl. Polo se netoulal po okolí a nezjišťoval, co kdo dělá.

„Už běžím, plukovníku.“

Když byl Polo pryč, Els vymýšlel pochůzku, na kterou by ho mohl vyslat, až se vrátí s Ghortem.

„Co se děje, Pipe?“ zeptal se Ghort, ale ne dříve, než Polo klopýtavě odešel.

„Je pryč? Určitě?“

„Jo. Co se děje. Jedl jsem to samý, co ty.“

„V té bandě, která právě projela kolem, je pár přízraků minulosti, na které bych nerad narazil dřív, než změním svůj vzhled.“

„Od doby, kdy sem tě potkal, už ses změnil dost.“

„Ano. Ale vrátil jsem se k podobě, kterou jsem měl, než jsem zamířil na jih. Podívej. Nechci o tom mluvit. Už jsem ti řekl víc, než potřebuješ vědět. Běž na schůzi. Do ničeho se nepleť. Nikomu kromě Drockera, Divina a Doneta nebudu chybět. A když se po mně budou ptát, řekni, že jsem se otrávil jídlem. Nebo možná skutečným jedem, protože jsi jedl to, co já.“

„Jistě,“ ušklíbl se Ghort. „Koho z nich nechceš potkat?“

„To nemusíš vědět.“

„Počítal sem, že to řekneš.“

Els předstíral hněv. „Prostě jen budeš očima a ušima regimentu.“

„Neboj, předvedu se.“

„Ne. Nechci tam žádného Pinkuse Ghorta. Budeš neviditelný. Možná mě nebudou postrádat.“

„Přání otcem myšlenky. Aby ses nesplet. Dobře, Pipe, jestli se bude někdo ptát, umíráš na příšernou sračku. Budu žadonit, aby použili svou moc a zachránili tě. Donutím je, aby Pola upálili u kůlu za to, že tě otrávil.“

„Pinkusi.“

„Jsem v pohodě. Budu ti krejt zadek. Jestli si někdo všimne, že chybíš.“

„Konečně ti to došlo. Tohle jsem chtěl slyšet.“

Ghort odešel, aby se postaral o úkol.

Els se nechtěl účastnit žádné schůzky s poselstvem, ve kterém figurovali muži, kteří se dělili o jídlo se sirem Aelfordem daSkees v ubytovně na Runchu.

~ ~ ~

Nepřítel mohl vysílat zvědy do císařského ležení. Císaři se nepodařilo naverbovat žádné lepší kouzelníky. Naproti tomu patriarchova vojska se těšila ochraně dvou tuctů členů Kolegia. Neustále se objevovali s odhodláním získat alespoň nějaký podíl na slávě.

Pramáni měli se Zástupci noci důvěrné svazky. Jejich náčelníci rozpoznali ohromnou příležitost, když se dozvěděli, že bylo vysláno poselstvo k rozhovorům se Sublimovými křižáckými veliteli.

Hansel držel přesně čtvrtinu obléhací linie. Jeho opevnění nebyla blízko městu, nebyla spojena s opevněními křižáků a ani nebyla pořádně dokončena. A to i přesto, že jeho jednotky, včetně kontingentu Vondery Koterby, byly mnohem početnější než patriarchovy. Ale Hansel musel zanechat početné oddíly za sebou. Obsazení al-Healty a al-Stikly bylo příliš čerstvé, než aby ta města mohly císařské posádky opustit a připojit se k obléhání poslední pramánské bašty.

Starkden, Masant al-Seyhan a zlo, které za nimi stálo, nebyli Johanesem Černou botou vyvedeni z míry. Neměli obavy z překvapivě profesionálních a schopných vojáků ve vojích Sublima V. Ani se nehroutili pod dojmem dramatických úspěchů krále navayského.

Kouzelníci z al-Khazenu udeřili tam, kde se to očekávalo nejméně.

~ ~ ~

„Pipe.“

Uprostřed noci. Nikdo s dostatkem cti v těle neměl dostatečně dobrou výmluvu pro to být touhle dobou vzhůru. „Co je?“ Ghortův hlas zněl vyděšeně.

„Špatné zprávy od císařských. Nemám žádné podrobnosti, ale zdá se, že se nějací důležití lidé nechali vlákat do pasti a zajmout. Včetně císařových dcer.“

Jakmile mu to došlo, Els prohlásil: „Někdy si přeji, abych mluvil sprostě. Jak to víš?“

„Vypadá to, že máme Devy na každém rohu. Řekl mi to ten trpaslík. Jeho lidé zaslechli, jak kvůli tomu poselstvo dělá povyk.

Tam a zpátky pobíhá spousta poslů. Drocker požaduje od císařských vysvětlení.“

„Ještě se do toho nezačal plést, že ne?“

„Ještě ne.“

„To by nebylo zdvořilé.“

„Bratrstvo nemá říši zrovna v oblibě. Císařští nesnášejí tu jejich svinskou ideologii.“

„A naopak. Drocker není pitomec. Zbytečně císaře nerozčílí. Kdyby se Hansel dost naštval, mohl by si stvořit vlastního patriarchu nebo přivést zpátky na scénu Imakuláta z Viscesmentu.“

„Jak ti slouží zdraví?“

„Není to o nic lepší.“

„Drocker sem chtěl zajít a osobně tě léčit.“

„Postavím se zázračně na nohy, hned jak císařští odjedou.“ Neptal se, jak probíhala schůzka. Měl vlastní zprávy. Devové měli uši u každé klíčové dírky. Hansel měl na srdci dvě věci. Jak přimět patriarchovy jednotky, aby na sebe vzaly většinu ztrát na životech, kdyby nakonec došlo k boji, a jak obrat Petra z Navaya o jeho územní zisky.

„Měj uši napnuté. Vrať se, jestli seženeš nějaké skutečné podrobnosti.“

Podruhé Else probudil rámus při odjezdu císařova poselstva. Lothar a jeho poradci byli smrtelně vážní.

O hodinu později se znovu objevil vyčerpaný Pinkus Ghort v doprovodu Gledia Stewpa a Tita Consenta.

„Dostali nás, Pipe.“

„Co?“

„No, ti chlapi. Lothar a jeho banda. Ty zprávy, které dostali, byly podvržené.“

„Cože?“ Els se snažil vyhnat spánek z mysli. Někde rachotil Polo s hrnci.

„Ta věc s dcerami císaře. Byla to falešná zpráva. Od chlápků z města. Když se principátové dali do práce, zjistili, že Johanes a jeho rodina spokojeně chrápe v hradě patnáct mil jihovýchodně odsud. Neměli vůbec žádné potíže. Všechny ty zprávy byly podvržené.“

„Jak je to dlouho, co princ odjel? Je nějaká šance, že mu můžeme pomoci?“

„Je to už přes hodinu. Hodně spěchal. Poslal jsem za ním jezdce, ale nemyslím, že ho dostihnou včas.“

Els si vybavil mapu a snažil se odhadnout princovu pozici a místo, kde jej pramáni napadnou. „Máš pravdu. Ale pramáni se budou muset vzdálit pořádně daleko z bezpečí. Připrav přepadový oddíl. Existuje dost velká šance, že odřízneme ty zlé chlápky od města. Co dělá Bratrstvo a principáti?“

Ghort pokrčil rameny. „Principáti pobíhají v kruzích a ječí.“

„Měli by se snažit ochránit Lothara.“

„To si myslíš ty. Ale oni mají starost, jak budou vypadat. Co se týká Bratrstva, nemám ponětí.“

Consent a Stewpo zůstali opatrně potichu.

„Dobře, připrav přepadový oddíl. Promluvím si s Drockerem.“

Titus Consent se zeptal: „Cítíš se už dobře?“

„Ne, ale tohle je kritická situace. Polo, připravil jsi kávu?“ Skladiště kávy byla objevena v několika dobytých městech.

O patnáct minut později, stále předstíraje střevní potíže, se Els setkal s Gradem Drockerem. „Moji Devové mě informovali, že dojde k velkým škodám. Kávu?“

„Ne, děkuji. Nerozmazluji se. Proto máš nejspíš žaludeční potíže. Můžeš pracovat?“

„Udělám, co bude potřeba.“ Vysvětlil, co už zařídil.

Drocker přikývl. „Dobře, ale odlož to. Už jsem poslal svoje lidi, aby udělali přesně totéž. Nechceme, abychom se navzájem pletli pod nohy. Navíc, tvoji lidé nejsou náležitě vybaveni. Moji jsou zvyklí operovat v prostředí, kde jsou aktivní Zástupci noci.“

„Dobrý postřeh. Na to jsem nepomyslel.“

„Nesnažím se získat slávu.“

„Rozumím, máš pravdu.“

„Bojím se, že ne. Lothar může být v menším nebezpečí, než si myslíš. V jeho doprovodu byli dva vojáci Bratrstva ze Zvláštního úřadu. Pro Nevěřící budou představovat nepříjemné překvapení.“

„To rád slyším.“

Tam někde venku se odehraje zajímavé střetnutí. Pokud jim principáti na dálku poskytnou podporu, agenti Bratrstva mohou odrazit Starkden a Masanta al-Seyhan. Ale ti agenti mohou být sami překvapeni.

Muži vyslaní zajmout Lothara budou Sha-lugové.

Els se zeptal: „Máš čas seznámit mě s cílem císařského poselstva?“

„Promluv si s Bechterem. Dá ti potřebné informace. A půjčí ti posla, abys mohl odvolat své honicí psy.“

„Přivedl jsem si Pola. Doručí ten vzkaz. Kde najdu seržanta Bechtera?“

Polovi Els řekl: „Najdi kapitána Ghorta. Vyřiď mu, že náš záchranný pokus byl zamítnut, ale že přesto chci, aby byl přepadový oddíl v pohotovosti. Zvládneš to?“

Polo dychtivě zakýval hlavou.

„Tak běž.“

~ ~ ~

„Kde jsi byl?“ zeptal se Drocker.

„Na latríně.“ A opravdu byl.

„Tak dlouho? Na, vezmi si tohle. Rozpustit v deseti uncích teplé vody. Potřebuji, abys pracoval a nevysedával na díře.“

Nevzrušený Drockerovým rýpnutím vzal si Els balíček. „Budu hned zpátky.“ Vzdálil se, předstíral, že uposlechl jeho pokyny, a vrátil se ke kouzelníku Bratrstva. „Budu po tom mít křeče? Před tím, než jsem si to vzal, jsem vypustil pěkný kousek.“

„Můžeš mít chvíli problémy s větry. Jestli nejsi nemocný tak, že už ti nic nepomůže. Sedni si. Udělej si pohodlí. Stařenky z Kolegia nám mají hlásit, co se tam venku děje.“

Els přikývl a pak si sedl. „Pane… Všiml jsem si, že vaše řeč se zlepšuje. Zdánlivě na úkor vašeho fyzického zdraví.“

„Dojímá mě tvůj zájem, Hechte. Ale plýtváš city. Vím, co dělám – ačkoli to možná neposlouží přežití tohohle kusu masa.“

„Pane, já…“

„Na téhle bečce nezáleží, Hechte. Zbavil bych se jí už dříve, kdybych tě dokázal přemluvit k vstupu do Bratrstva. Neuvědomuješ

si to, ale jsi přesně ten druh muže, který dokáže provést naši víru tím nejhorším utrpením a potom neohroženě dopravit praporec boží ke studním Ihrianu.“

„Pane? Vy… já…“

„Problém je, že tvá oddanost víře se hloubkou nevyrovná tvé schopnosti nadchnout muže pro dosažení společného cíle.“

„Pane… Pane, zbytečně se přepínáte. A taky si myslím, že sám sebe klamete. Jsem jen vykořeněný cizinec, který má štěstí. Kapitán Ghort by si vedl stejně dobře.“

„Možná.“ Na Drockerovi se začalo projevovat vypětí sil. „Přemýšlej o tom, co jsem ti řekl. Mluv s bohem. Poraď se se svým svědomím.“

S přáním, aby mohl nahlédnout Drockerovi do hlavy, Els řekl: „Děj se vůle boží.“

„Jdi. Udělej to, co chceš udělat. Ale moc se nevzdaluj od latríny.“

Tohle setkání nemělo žádné svědky. Els z něj odešel úplně zmatený. Zcela jasně ho chtěl Drocker navést určitým směrem.

To stálo za zamyšlení.

~ ~ ~

„Pinkusi. Kde jsme to byli?“ První barvy falešného úsvitu se plazily po východních úbočích. Brzy už nebudou ve výhodě ti, kteří se spoléhali na bytosti noci. „Můžeme vyrazit?“

„Co říkal Drocker?“

„Nevěřil bys mi, kdybych ti to řekl. Naznačil, že se bude dívat jiným směrem, jestli se rozhodneme podniknout záchranou misi.“

„A to znamená?“

„Že ten chlap má soukromé zájmy. A myslí si, že my mu můžeme pomoci.“

„A co si myslíš ty?“

„Mám v úmyslu toho využít. Tak co máš?“

Ghort vyložil podrobný plán na vpád do samotného al-Khazenu skrze kanalizaci vypátranou principáty.

„To jsi vymyslel za tři hodiny?“

„Sakra že ne. Pracuju na tom od doby, kdy tu stoku našli. Jen tak pro strejčka příhodu.“

„Zajímavé. Vidím, že máš na seznamu spoustu Devů. Zvláště v záloze.“

„Jo. Kdo myslíš, že bude bojovat nejtvrději, až se tam dostaneme?“

„My?“

Ghort se zakřenil. „Ty nezůstaneš pozadu, co?“

„Moc lidí mě začíná znát moc dobře.“ Els procházel Ghortův plán. Byl dobrý. Počítal se dvěma silnými oddíly zálohy, které měly vyvést hlavní útočnou sílu, kdyby se dostala do potíží. „Jediné, co tu chybí, je jméno principáta, který půjde s námi.“

„Bronte Doneto. Ale to jsi věděl.“

„Myslel jsem si to. Kromě toho, že je to tvůj šéf, jsou asi jen tři další dost čiperní, aby ten výlet zvládli. Půjde?“

„I když to Grade Drocker zamítne.“

„Pak má své vlastní úmysly.“

„Všichni je mají, celou dobu.“

„Potom už zbývá jen jedna otázka. Koho tu necháme velet?“

„Myslel jsem na toho devského mládence. Tita Consenta.“

„Nikdo se za něj nepostaví. Ne nadlouho. Ani jeho lidé.“

„Přesně tak. A nebude se nám tam venku plést pod nohy.“

„Kdy začneme?“

„Dřív než za hodinu.“

„Zjistím, jestli se chce Polo k tomu dobrodružství přidat.“

~ ~ ~

Polův hlad po dobrodružství byl už dávno ukojen. Byl ochoten zůstat v táboře a dohlížet na Tita Consenta. Když Els slézal po ochranném kamenném náspu do průrvy, kterou se měli útočníci přiblížit k al-Khazenu ukryti před očima hlídek na hradbách, usmíval se. Ghort při průzkumu odvedl dobrou práci. Ale sníh v průrvě zpomaloval jejich postup.

Na špici šel Ghort. Za ním následovalo dvacet šest mužů včetně Else a Bronte Doneta. Doneto obklopený tolika devedijskými bojovníky se necítil ve své kůži. Záloha, zpomalovaná postaršími, ale

bojechtivými členy Kolegia, se opožďovala. Byl mezi nimi i Divino Bruglioni, který se nechal nést na nosítkách.

Ghort vyvedl skupinu z průrvy a nařídil přestávku. „Musíme počkat, až se slunce trochu přesune, abysme se mohli krýt ve stínu."

„Proč?" zeptal se Doneto.

„Musíme se dostat přes tu vyvýšeninu a proklouznout na druhou stranu. Z hradeb nás uvidí. Pokud se nebudeme krýt ve stínu. Nebo můžeme počkat na tmu. Až bude mít nepřítel svý noční oči."

„Dobrá práce, kapitáne."

Vskutku dobrá práce, pomyslel si Els. Ghort předváděl neočekávané záblesky svých schopností. Se svou hlavou to mohl v elitním mužstvu někam dotáhnout. „Pinkusi, z tebe bude další Adolf Černý."

„Neměl bych se radši rovnou tady na místě podříznout a ušetřit tak světu potíže?"

Přecitlivělý. „Jak dlouho to bude trvat?" Els doufal, že se do města dostane před uchvatiteli korunního prince.

A co pak? Stane se Sublimovým hlavním vojenským velitelem? To by nebylo špatné. Takové možnosti… Ale riziko stoupalo. Ti Brothšťané z Runchu… Musel změnit vzhled, aby se nepodobal Aelfordovi daSkees – aniž by vzbudil zvědavost svého okolí.

„Teď," řekl Ghort. „Po jednom. Držte se ve stínu, těsně u skály, a dokud uvidíte hradby, pohybujte se pomalu."

„A co předsunuté hlídky?" zeptal se Els.

„Průzkum na žádný v poslední době nenarazil. Hlavouni na druhý straně maj strach, aby náhodou nevzaly roha, hned jak se dostanou za bránu."

Calzirským vojákům se stále dařilo ve velkém množství dezertovat.

Jednotka se shromáždila na úpatí svahu. Ghort byl poslední. Zatímco přicházeli ostatní, Els se principáta Doneta zeptal, co podniká oddíl Bratrstva. A jak na ty novinky reagoval císař. A Ferris Renfrow.

„Ty zjevně nechápeš, jak tyhle věci fungují," řekl mu Doneto. „Nemůžu jen tak lusknout prsty a poručit nějakému démonovi, aby

mi zjistil, co chci vědět. Líbilo by se mi, kdyby to tak bylo. Člověk, který by si všechno mohl zjistit, by mohl vládnout světu.“

„Takže nevíte nic?“

„Tak bych to neřekl. Prostě jen nic užitečného.“

„Takže nic.“ Els sledoval, jak Ghort opět uvádí muže do pohybu. Další postupný bod byl vzdálen sto yardů u základů hradeb. „Jestli dávají pozor, budeme muset čekat do tmy,“ poznamenal Ghort.

„Nikdo tam není,“ řekl Doneto.

„Vaše Milosti?“

„Podívej se. Na hradbách nikdo není. Ne, nevím proč. Možná proto, že je taková nechutná zima. Možná si myslí, že to nestojí za námahu. Možná se všichni šli podívat na něco zajímavějšího.“

„Jste si jistý?“ ujišťoval se Ghort.

„Na tuhle vzdálenost? Podívej se. Vidíš lépe než já.“

„Takže to není úplně jistý. Dobrá. Pojďte za mnou.“

Skupina se prodrala změtí křovin do ústí odvodňovací stoky užívajíc si zimy, mokrých nohou a odporného smradu. Klenutá stoka byla čtyři stopy vysoká a pět široká. Bývala prostornější. Podlaha byla do značné výšky zanesená kalem a nánosy spláchnutými z ulic města.

Els se plazil vpřed a uvažoval, kdy past sklapne. Ačkoli vyústění stoky bylo po věky schované v porostu a přestože většina pevností a měst, které kdy byly úspěšně dobyty, byla nejprve infiltrována podobnými cestami, Elsovi se nechtělo věřit, že by Sha-lugové mohli být natolik nedbalí.

Klenba byla částečně propadlá, ale stoka nebyla nikde úplně ucpaná. Spád byl dostatečně prudký, aby nánosy neuvázly ve zúžených místech. Přesto trvalo mnoho hodin, než se strouhou probojovali.

Els se držel poblíž Bronte Doneta, nepletl se Ghortovi do cesty. Zdálo se, že Pinkus ví, co dělá a dělá to dobře. „Jak si vedeme, Vaše Milosti,“ procedil Els mezi zuby. Zápach byl zdrcující.

„Zatím o nás nejspíš nevědí. Ale všude je spousta hluku. Stmívá se. Brzy bych měl mít lepší představu o tom, co se děje.“

Els přešel dopředu, aby pomohl odklízet vypadané kameny. Ghortovi řekl: „Doufám, že budu alespoň v poloviční formě jako on, až mi bude tisíc let.“

„Kolik je ti, Pipe?“

Els Tag si tím nebyl jist. Ale věděl, že Piper Hecht by si tím měl být jistý. „Třicet tři. A šest dní. Jestli mi máma nelhala.“

„Tak se starej, aby ses dočkal třiceti tří a sedmi, vykašli se na tisícovku. Štveš mě. Tuhle jsi měl narozeniny a nikomu jsi nic neřekl?“

„Není to důležité.“ V Dreangeru, mezi Sha-lugy, to důležité nebylo. Mezi nimi se slavilo výročí dosažení plných práv a odpovědností otrockého válečníka kaifa z al-Minphetu.

„Sakra, Pipe. To nemyslíš vážně. Hej! Koukni se na tohle.“

„Tohle“ byl velký a vysoký prostor, ve kterém se spojovalo půl tuctu menších stok. Jen jedna byla dost velká, aby jí prolezl dospělý muž.

„Zalno, seš malá vychrtlá krysa,“ řekl Ghort. „Popadni svíčku a prolez tu stoku.“ Pak poznamenal: „Tohle nevypadá dobře. Měli bysme zjistit, jak se sem a odsud dostávali dělníci.“

„Nahoře začíná oslava,“ oznámil Bronte Doneto. „Pramáni si myslí, že Lotharovo zajetí vše otočí v jejich prospěch.“

„Kde ho drží?“ zeptal se Els. Znal al-Khazen tak dobře, jak mu jen mapy umožnily.

„Ještě tam není. Pořád probíhá boj s Bratrstvem. Už celý den.“

„To nám dává větší šance, než jsem doufal,“ nadhodil Ghort. „Všichni se budou soustředit na to dítě a přemejšlet, jak ho využít, aby zmařili dílo Páně.“

I Doneto vypadal překvapený Ghortovým náhlým náboženským zanícením.

Ghort se zašklebil. „Dostal jsem vás, co? Ale nemám pravdu? Principáte, potřebujeme se dostat odsud ven. Když jste tuhle cestu objevili, tvrdili jste, že se dá ven dostat.“

Zalno se vyplazil z větší stoky. Svíce mu zhasla. Celý zešedivěl. Nelíbil se mu pobyt v těsném, tmavém místě. Zaskřehotal: „Vede to asi sto stop do kopce, zatáčí doleva a kolem takovejch velkejch

nádrží. V těch jsou žebříky. Končí to na spodním konci slepé ulice, která vypadá, jako by probíhala středem toho všeho.“

„Dostaneme se tudy ven?“ zeptal se Ghort.

Zalno se rozhlédl kolem. „Já jo, některý z vás by ale museli zhubnout. Všecka voda z tý dlouhý ulice má odtýkat touhle stokou, která je asi deset palců vysoká a tři stopy široká.“

„Už nic neříkej,“ přerušil ho Ghort. „Můžeme se dostat do těch nádrží?“

„Ano, pane.“

„Dobře. Jdeme na to.“

O patnáct minut později vykoukl Els z rozbitého vstupu budovy, kterou jeho mapy označovaly jako vodárnu čtyři. Za soumraku al-Khazen vypadal jako opuštěné ruiny. Nikde se nehýbalo nic většího než krysa.

„Hněte se! Pane,“ ozvalo se za ním.

Nebylo tu moc místa. Lidé si měli nabrat vodu a jít.

Els vyklouzl ven následován Ghortem. „Víš, kde jsme, Pinkusi? Jde to až podezřele dobře.“

Skupina se přesunula do stísněné budovy, která donedávna poskytovala útočiště devedijským klenotníkům, písařům a lichvářům.

„Pinkusi, odvedl jsi úžasnou práci.“

„A ty si teď připíšeš zásluhy, co?“

„Částečně ano.“

„Ty jsi šéf, Pipe.“

„Co jsi měl v úmyslu podniknout teď?“

„Já?“ zazubil se Ghort. „Chceš slyšet pravdu?“

„Ano.“

„Počítal jsem, že někdo, koho s sebou potáhnu, ty nebo někdo z Kolegia, touhle dobou převezme velení.“

„Eisovy koule, Pinkusi, ty jsi ten nejubožejší, nejcyničtější parchant na zemi.“

„Je na tom něco špatnýho?“

„Ne. Principáte. Jak to teď vypadá? Dokážeme dostat Lothara nazpátek a získat lásku a vděčnost grailského císaře?“

„Ano. I ne. A ano. A ne.“

„Ženský milujou sebevědomý mužský, který věděj, jak na tom jsou," poznamenal Ghort.

Doneto se na něj podíval vražedným pohledem. Chybělo jen málo a Ghort by zcepeněl.

„Jestli se mejlím, tak to beru zpátky."

„Máme skvělou pozici," řekl Doneto Elsovi. „Až se dostanou se zajatci do města, musí na cestě do paláce a pevnosti projít kolem nás. Můžeme na ně skočit, popadnout Lothara a utíkat jako o život. Nastražil bych nějaké pasti, aby je zpomalily, až budeme prchat k naší podpůrné jednotce."

„To zní naprosto neodolatelně," prohodil Ghort.

Els se mračil. Váhal mezi nápady Else Taga a Pipera Hechta. „Dokážeš nám říci, co se podařilo Bratrstvu?"

„Ne. Zaujměte pozice a buďte zticha."

Čas plynul. Els si zdříml. Nějaká ruka jím zatřásla. Rýsovaly se nad ním siluety Ghorta a Doneta.

Doneto zamumlal: „Pramáni setřásli Bratrstvo. O zajatce nepřišli a brzy budou tady. Už tolik neslaví. Utrpěli těžké ztráty. To se dalo čekat, když vezmeš v úvahu, že museli prorazit jednotkou, kterou osobně vybral Grade Drocker."

„Kolik lidí musíme zachránit?" zeptal se Pinkus Ghort.

Doneto si ho nevšímal.

„Kolik jich tam bylo?" zeptal se Els. Pamatoval si, že u lisovny vína zahlédl asi dvacet lidí.

Doneto stále nic neříkal. Els na něj dorážel. „Je to snad tajemství, Vaše Milosti?"

„Nevím," vyštěkl Doneto. „Mělo by tam být asi sedm zajatců. Téměř všichni jsou ranění."

Dávalo to smysl. Braunsknechti by se nevzdali bez boje. „Konečně jsme se někam dostali," řekl Els. „A co dál? Za chvíli budeme uprostřed boje. Jestli něco tajíte, může nás to všechny stát život."

Podmračený a skleslý tím, že se musí s někým dělit o své vědomosti, Doneto odpověděl: „S Lotharem bylo devatenáct mužů. Dva byli jeho sluhové. Dva byli kněží. Dva byli z Bratrstva války.

Deset braunsknechtů. Zbytek byl tajemnější, ačkoli jsme je viděli v Plemenze.“

„Ferris Renfrow. Samozřejmě. Císařův hlavní špión. Jeho názor byl hodně potlačován, když jsme se na tuhle šarvátku chystali.“

„Ano, ale nemyslím si, že by byl mezi zajatci.“

Sha-lug, který zajal Lothara, si zaslouží nejvyšší pocty, pomyslel si Els.

Nahlas se zeptal: „Víte něco, co by nám teď mohlo být užitečné?“ Tón jeho hlasu dal celé skupině na vědomí, že tvrdě bojuje, aby zůstal trpělivý. „Připomínám, že to, co si necháte pro sebe, vás může stát život stejně jako nás.“

„Posílají nejlepší muže, aby kryli vracející se útočníky. Za svou snahu získají Lothara, jednoho kněze, který neprojevil žádnou snahu vyhnout se zajetí, dva polomrtvé bratry z válečného kultu a několik braunsknechtů v obdobně špatném stavu, které drží naživu, jen aby je mohli vyslechnout.“

Doneto monotónně pokračoval: „Co víš o támhleté budově? Zdá se, že je prázdná.“

„Měla by být,“ odpověděl Els. „Byl to dainshauský chrám a středisko. Opustili ho, když přišli Nevěřící.“

„Znáš každou budovu ve městě, Hechte?“

„Jen ty, o kterých uprchlíci říkali, že jsou důležité.“

„Co kdyby někteří z nás obsadili tu budovu a zbytek zůstal tady? Támhle odtud povedeme první útok. My tady popadneme Lothara, jakmile pramáni zareagují. Budou se cítit v bezpečí a uklidní se. Můžeme udeřit a zmizet.“

Elsovi se to nelíbilo. Ale nebyl Grade Drocker. Nemohl principátovi říci, ať zmlkne a uhne z cesty. „Pinkusi, raději bys měl varovat zálohu, aby se připravila.“

„Je to jejich práce, Pipe. Už jsou připravený.“

„Víte jistě, že je ta budova prázdná?“ zeptal se Els Doneta. „Od té doby, co dainshausové utekli, uběhlo mnoho chladných a sněžných nocí.“

„Zkontrolujte to,“ navrhl Doneto. „Jestli vám nikdo nepodřízne krk, je to bezpečné.“

Els se řídil jeho radou doslova. Ale sám. Jakmile jim zmizel z dohledu, mohl se vydávat za Dreangeřana.

Dainshauská budova nezůstala prázdná. Nastěhovali se do ní vojáci, ale zrovna teď nebyli doma. Jenže ve chvíli, kdy chtěl Els povolat posily, objevili se pramáni s císařskými zajatci.

Els zamumlal: „Pinkusi, doufám, že máš dostatek inteligence, abys to zvládl."

Jistěže měl. Lepší otázka byla, jestli do toho nebude Doneto zasahovat.

Pramáni nebyli bdělí. A proč by měli být, hluboko uvnitř svého opevnění, když už si byli jistí konečným vítězstvím? Měli naspěch, pohybovali se v beztvarém útvaru a vykládali drsné vtípky, jakými muži srší, když vrazí palce smrtce do očí a podaří se jim to přežít. První tucet měl lucidijské helmice a hadry, které přišly na svět jako uniformy jezdectva Indaly al-Sul Halaladina. Za nimi následovali zajatci pod dohledem osobní gardy Maftiho al-Araj el-Arak. Průvod uzavíralo osm nebo devět Sha-lugů.

Z kočičích hlav před Lucidijci vyrostlo něco temného a hlučného. Zápach zvedl Elsovi žaludek. Potom zaútočil dolů po svahu Ghort. Lucidijci a Calziřané zpanikařili. Sha-lugů se panika tolik nedotkla. Přesto byl Els na rozpacích z jejich chabého odporu.

Ghort získal zajatce zpět bez většího úsilí.

Mnoho z prchajících pramánů vběhlo do budovy, ve které se ukrýval Els.

Druhý smrdutý stín vyrostl v mezeře mezi pramány a Ghortovými útočníky.

Els neměl příležitost utéci. Vnořil se do stinného kouta, zahrabal se do hromady harampádí a výstroje, která potřebovala opravu, přes hlavu si přetáhl nějaké hadry a snažil se ovládnout dech.

Uplynula už dlouhá doba od chvíle, kdy naposledy slyšel rodnou řeč. Několik minut trvalo, než se do ní opět vpravil.

V rozsahu patnácti stop od něho bylo dvacet rozčilených mužů. Někteří kleli. Někteří házeli věcmi. Někteří chtěli okamžitě zahájit protiútok, aniž měli ponětí o tom, komu čelí. Bez ohledu na to, že měli stěží sílu stát na nohou.

V Elsově omezeném výhledu se objevila ruka. Popadla rozbité sedlo poblíž jeho ukryté nohy a převrátila je na stranu. Sedl si na ně muž. Sípal a měl potíže s dýcháním. Podlehl porážce a zoufalství, pod kterým ležel vztek jako rozžhavený kámen. Ten muž věřil, že byl zneužit, odhozen, a možná dokonce zrazen.

Ona dvacítka byla směsí Lucidijců, Calzifanů a Sha-lugů. Po několika minutách vyšli opět ven. Muž usazený na sedle se k nim nepřipojil. Těm, kteří na něj mluvili, se v odpověď dostalo jen zabručení.

Ten muž velel, uvědomil si Els. A byl raněný. Snažil se následovat ostatní, ale neměl dost síly.

Els vylezl z úkrytu a přiložil zraněnému muži na ústa ruku. Pokud by tomu mohl zabránit, nepoužil by násilí. Potom překvapeně vyjekl. „Boun?“

Zraněný muž se na Else podíval, jako by zahlédl vlastního ducha.

Els se otočil. „Boune? Jsi to ty, že?“

„Kapitán Tag? Ale vždyť jste mrtvý. Už více než rok.“

„Hm. To jsem neslyšel. Kdy se to mělo stát?“

„Říkali, že vás zabil nevěřící kouzelník ten den, kdy jste přistál ve Firaldii.“

„Opravdu? Zajímavé.“ Vzhledem k tomu, že posílal zprávy, dokud městský regiment neopustil Broth. „Kdo to říkal?“

„Er-Rashal, kapitáne. Říkal to každému. Maršál byl hodně rozladěný, hlavně proto, že z vás neměl moc užitku. Vaší smrti nelitoval.“

Elsovo nejhlubší, nejtajnější podezření se zdálo být potvrzeno. „Je tady naše jednotka?“

„To, co z ní zbylo. A nějací Lucidijci a domorodci, se kterými spolupracujeme. Kapitáne, jsem si úplně jistý, že tady máme zemřít. Dostáváme jen ty nejhorší úkoly. Ztrácíme muže. Tentokrát tam někde venku zůstal Az.“

„Nechci, aby někdo věděl, že jsem naživu. Ještě ne. Ten třetí kouzelník, ten tajemný muž, to je er-Rashal. Je to tak?“

„Hm… ano. Ale jak to víte?“

„Ty to taky víš. A nejspíš bys neměl. Je to tak? Boune, víme skoro vše. Máme výplatní listiny calzirských jednotek.“

„Devové.“

„Nelíbí se jim, jak se tady s nimi zachází.“

„Říkal jste ‚máme‘. Kdo jste teď, kapitáne?“

„Jsem pořád Els Tag. Tvůj kapitán. Dostal jsem úkol, ve kterém teď žiji. Měl jsem obrovský úspěch, o kterém zjevně není v al-Qarnu nic známo.“ Els ušetřil Bouna podrobností, které by ho mohly uvést v pokušení podělit se o ně.

„Boune, nemám ponětí, co má er-Rashal v úmyslu. Podařilo se mu zničit dreangerskou flotilu a spoustu Sha-lugů. Tady nevyhraje. Vypadá to, že nevnímá skutečnou situaci. Udělej nám oběma laskavost. Zmiz odsud, než se mu podaří tě zabít. Zmiz a dones tu zprávu do al-Qarnu.“

Z Bouna vyzařoval vzdálený nesouhlas. Bolela ho duše i tělo.

„Nemůžu, kapitáne. Přísahali jsme. My všichni, tenkrát, když jsme si mysleli, že to zabrání křižákům v příchodu.“

Els se nehádal. Tento druh oddanosti se mohl jevit jako bláznivý, ale pro Sha-luga byl rozhodující. „Jeho smrt tě zbaví závazku?“

„Ano.“

Els položil dlaň na rameno starého přítele. „Dnes večer nás nepronásledujte, Boune. Nedonuť nás zabít tě, až se budeme stahovat. Teď odejdu. Zapomeň, že jsi mě viděl.“

Els vyrazil z chrámu. V okolí vodárny čtyři se něco dělo, ale hlavní pozdvižení bylo jinde, více na východ.

Els zachytával úryvky hovorů, dokud neslezl do nádrže vodárny dvě. Braunsknechti dobyli bránu. Císařští byli ve městě.

Elsův pokus o únik brzy skončil. Množství pramánů proniklo do kanalizace vodárnou čtyři, když se snažili pronásledovat útočníky. Els zůstal, kde byl, a doufal, že si ho nikdo nevšimne. Přál si, aby měl na sobě méně výrazný chaldarejský oděv.

34. Hodina stopařů

Jen Arlensulino povzbuzování udržovalo Svavara při životě. Byl připraven opustit tenhle šílený svět. Lidé umírali po stovkách kvůli náboženským odlišnostem, kterým vůbec nerozuměl.

Shagot k jeho bídě jenom přispíval. Vypadalo to, že Grim není schopen nepřitahovat pozornost, když byl vzhůru. Ačkoli tenhle problém se zmenšil, když se císařské vojsko usadilo východně od al-Khazenu, spokojeno s vyčkáváním na své zbývající nepřátele.

Když se Shagot probudil, byl frustrovaný. Staří nedokázali vystopovat ani identifikovat Zabijáka bohů, ačkoli si byli jistí, že je nejspíš v táboře císařových episkopálních spojenců.

Shagot už nebyl o moc víc než draug, jedna z chodících mrtvol z legend zemí nyní ztracených pod ledem. Svavar svého bratra používal jako prostředek k získání přízně Vondery Koterby a císaře.

Arlensul Svavara vždy varovala, když se poblíž vyskytovala nepřátelská hlídka. Když byl Shagot vzhůru, vypravili se zabíjet a pobrat nějaké zajatce. Nakonec se jim všichni nepřátelé vyhýbali. Ale po setmění museli čelit mocným vpádům jiného druhu.

Pověsti nelhaly. Ve městě se skrývali mocní kouzelníci. A císař nebyl připraven, aby se s nimi vypořádal.

Císařští byli vábeni do záhuby.

Arlensul tu myšlenku vpravila Svavarovi do mysli. Nedokázal si ji nechat pro sebe. Prozradil to Shagotovi a zbytku své slábnoucí tlupy.

Jeden po druhém se muži, kteří přišli následovat císaře, vytráceli. Brzy nezbude nikdo, kdo by si nedokázal představit lepší život.

Císařský řetěz velení si Svavara a Shagota povšiml. Byli příliš cizí a příliš efektivní, než aby se dali přehlédnout.

Ani Svavar, ani Shagot neměli zkušenosti se zákopovou válkou. Nelíbilo se jim to. Shagot chtěl všeho nechat, aby se mohl vydat na lov Zabijáka bohů.

„Nejdříve musíme vědět, kde je," hádal se s ním Svavar. „Co se stane, jestli se budeme toulat po kopcích, pátrat po něm a ty usneš? Sám tě neochráním. Tihle vojáci nám v pátrání nepomůžou. Nezajímá je to. Ale tady, kde je menší pravděpodobnost, že nás potká neštěstí, je nám lépe. Dokud nenajdeme svého muže."

~ ~ ~

Do úkrytu Grimmssonů přišel posel od Vondery Koterby. Zeptal se Svavara: „Je tvůj bratr vzhůru? Císař možná bude potřebovat vaše zvláštní schopnosti. Je možné, že byl pramány unesen korunní princ."

„Pokusím se ho vzbudit," slíbil Svavar. „Kolik máme času?"

„Jen vás mám uvést v pohotovost."

Pak všechno dostalo rychlý spád. Další posel jim předal rozkaz, aby se přidali k vojsku, které se shromažďovalo před hradem, kde se ubytoval císař se svým dvorem. Shagot neměl v úmyslu uposlechnout.

Ve vchodu se objevila Arlensul, ohnutá, protože byla příliš vysoká. „Bude tam."

Svavar jí věřil. Když vám bohyně řekne něco, co chcete toužebně slyšet, věříte jí.

„Pohni sebou Grime. Je to tady. Náš muž tam bude. Dělej. Vstávej. Přišel čas."

Shagot odpovídal netečně a ospale. Slyšel, ale nevěřil. Neměl od Starých žádné pokyny.

Když přišli na shromaždiště, zdálo se, že je v pohybu celá armáda. Poselstvo k episkopálům, ve kterém byl korunní princ, bylo v noci přepadeno pramánským úderným oddílem. Podrobností bylo poskrovnu. Většina poselstva byla nejspíš po smrti a hrstka upadla do zajetí.

Dlouhý zástup se vyrovnal v chladném ránu a sněhu, sledoval cestu označenou průzkumníky. Svavar a Shagot byli zařazeni do předvoje. Je temnota nevyděsí.

Vedoucí oddíly byly Hanselovy nejlepší. Jejich postup byl tišší, než se zdálo možné, ale pomalý. Svavar Shagotovi řekl: „Ti lidé nebudou překvapení. Jdeme do pasti.“

Shagot zabručel. Bylo to pravděpodobné. Bylo to natolik pravděpodobné, že tomu Johanes nemusel věřit.

Možná císař věděl něco, co ostatní nevěděli.

Odpoledne nařídili velitelé zastavit. V dálce byly slyšet zvuky boje. Uchvatitelé korunního prince bojují na ústupu, předpokládal Svavar. Ale kdo je pronásleduje?

Císařovi zvědové přinesli zprávy. Svavar byl dost blízko, aby je zaslechl.

Korunní princ byl naživu a nezraněn. To samé se nedalo říci o jeho doprovodu. Zdálo se, že Johanes se více stará o osud Ferrise Renfrowa než o svého syna. Ale Johanes věděl, že jeho syn je v pořádku.

Předvolání se týkalo spíše Svavara než Shagota. Johanes ho oslovil přímo. „Bezduchý, chápeš moji situaci?“

„Chápu.“ Zakusil tu věc, která z Johanese Egea dělala o tolik víc než jen malého muže, kterému štěstěna přinesla takový obrovský kus moci. Hansel nutil lidi, aby se cítili jako jeho spiklenci.

Císař se zeptal: „Chápeš, co chtějí, abychom udělali? Že doufají, že vpadnu rovnou do pasti?“

„To chápu. A chápu, že jim dáváš, co chtějí.“

„Ne tak docela.“

„Za těmi zdmi je velké nakupení temných sil. Tyranie noci je úplná, i když bojovníci to nejspíš nevědí.“

„Úplná? Pochybuji. Přesto. Ty síly nevědí o tobě a o tvém bratrovi.“

Svavar čekal, klidný a neohrožený. Cítil blízkost Arlensul. Propůjčovala mu odvahu a sebevědomí.

„Vím, co jste zač. Sloužíte Zástupcům noci. Máte splnit určitý úkol. Nemá nic společného s ambicemi těch, kteří drží al-Khazen.“

Svavar neodpovídal.

„Když mi teď pomůžete, postavím váhu Říše za vaši misi.“

Svavar cítil, že si Arlensul přeje, aby souhlasil. „Pomůžeme. Něco za něco. Nestrpíme…“

„Johanes Ege nikdy… Dost. Potřebuji se dostat do města. A někoho, kdo odvede pozornost těch sil, dokud neudělám to, co musím udělat.“

Svavar vztyčil hlavu a poslouchal.

Arlensul jej povzbuzovala.

„Můžeme provést to, co chceš udělat.“

Ať už obyvatelé města plánovali cokoli, ať už za hradbami číhaly sebedokonalejší stroje zoufalství, Valkýra nebyla součástí kalkulací obránců.

~ ~ ~

Dcera Šedého Chodce byla na půl minuty jasně viditelná. Císařští vojáci ji viděli. Pramánští vojáci ji viděli. Němé dřevo a kámen ji spatřil. Svavar měl obavy, že její přítomnost mohly zaznamenat i vzdálené mocnosti ve Velké nebeské pevnosti. Shagot ji mohl spatřit. Ale Svavar jí musel věřit. V průběhu měsíců se stal jejím oddaným spojencem.

Shagot ji nadále nevnímal.

Výbuch u al-khazenské východní brány byl tak mohutný, že nejenže přestala být brána překážkou, ale celé předmostní opevnění a patnáct yardů zdi na obou stranách se zřítilo. Císařská vojska vpadla do al-Khazenu povzbuzovaná císařem, aby vymazala z povrchu zemského všechny a všechno, co není korunním princem Lotharem.

Svavar a Shagot do města vstoupili první. Shagot před sebou držel hlavu démona. Sesypaly se na ně ječící ďábelské tváře – a uprchly zahnané Arlensul. Zuřivost útoku vzrůstala. Na Svavara to udělalo dojem. Tihle kouzelníci byli opravdu strašliví. Měl štěstí, že jeho strážným andělem byla Valkýra.

Pokaždé, když byla nutná změna směru, šťouchl loktem do Shagota. Byl překvapený, že nemířili k citadele. Alespoň ne první třetinu míle.

Bratři Grimmssonové bojovali uvnitř bubliny nepřemožitelnosti. Ta nesahala daleko. Mimo ni byla bitva krutá. Mimo ni bylo temno. Nápor Noci byl hrozný. Císařští vytrvávali jen díky moci Bezduchých.

Se zvětšující se záplavou krve se Shagot stále více probouzel, byl bdělejší a získával spojení s Velkou nebeskou pevností. Kde, jak se Svavar domýšlel, se probouzeli staří, stávali se bdělejšími a sami získávali lepší spojení.

Shagot rozpáral tři pramány ve změti očarovaného bronzu. Když skončil, zeptal se: „Co se děje, bratříčku?“

„Pomáháme Johanesovi získat zpátky jeho syna.“ Císař bojoval nedaleko, směle se tyčil nad chaosem v sedle svého válečného oře, Hněvu. „Potom nám pomůže vší svou mocí najít našeho muže.“

Zdálo se, že Shagot má pochybnosti. Ale jeho spojení s Velkou nebeskou pevností teď bylo silné. „Tudy. Před chvílí tu byl. Šel tudy.“

Svavar žasl. Hledal Arlensul, neviděl ji, ale domníval se, že ona je tou silou, která stojí v cestě záplavě temnoty valící se z citadely.

Pramánští vojáci se dali na útěk. Jejich temná kouzla byla slabší než ta, která je napadla.

„Tudy,“ řekl Shagot. „Útočníci šli tudy.“

„Jací útočníci, Grime?“

Přepadový oddíl patriarchální armády přepadl ze zálohy Lotharovy únosce a činil si nárok na odměnu.

Johanes propukl do šarlatového hněvu. Poslal spojky, aby urychlily postup jeho armády. Vyčistí al-Khazen od Nevěřících a pak najde svého syna.

Shagot vstoupil do nízké, čtvercové kamenné budovy, která stála poněkud stranou. Měla nezasklená okna a ve vchodech chyběly dveře.

„Co je to?“ zeptal se Svavar.

„Studniční dům. Ženy sem chodí pro vodu.“ Shagot pohlédl dolů do nádrže. „Sešplhali dolů.“ Ze železného žebříku vedoucího dolů do nádrže byla setřená rez. Jeho příčle zabarvovala krev.

Dole se objevila tvář. Pramánská tvář. Zračilo se v ní ohromení a strach. Pak s varovným jekotem zmizela.

Shagot se přehoupl přes okraj studny a skočil dolů. Svavar zaklel a opatrněji ho následoval. Braunsknechti zpočátku odmítali vstoupit dolů pod zem.

Císař zamířil do vodárny. Okamžitě pochopil situaci. Vydal jednotkám rozkazy, aby obklíčily západní část města a hledaly výpusť dešťové vody. V podzemí se Bezduší utkali s opozdilými pramány, kteří pronásledovali episkopální nájezdníky.

Hansel vypochodoval z vodárny. Vyšvihl se do sedla Hněvu. Na okamžik se zadíval do kopce směrem k citadele. Příště pošle Bezduché tam.

Jak zpevňoval zápěstí, aby otěžemi pobídl Hněv vpřed, vlétl mu z temnoty do otevřených úst šíp. Jeho list přesekl míchu, když vycházel ven zátylkem.

35. Direkcijské spojené síly: chladné jaro

Zima byla dlouhá a drsná, ale spojeným vojskům Direkcie, Platadury a Calziru přišla vhod. Vojáci neměli mnoho starostí, jen zůstávat v teple a sbližovat se s Calziřany. Boj ani nezahlédli.

Bratr Kandl neměl pocit, že by se účastnil nějaké skutečné války. Stal se součástí Petrova královského dvora na hradě al-Negesi, který stál na vrcholu kopce, z něhož byly za jasného dne vidět kopce v okolí al-Khazenu. Petr necítil potřebu přesunout se blíže. Pramáni nemohli zastrašit síly, kterým již čelili.

Bratr Kandl tomu rozuměl. Král Petr svá území ztrojnásobil a nic ho to nestálo. Vytvořil – a pokračoval ve vytváření – síť osobních vztahů s cizí šlechtou a lidmi, jako byl bratr Kandl, biskup LeCroes, Michael Carhart a Tember Remak. Protože nehrozilo jiné nebezpečí než plavba po zimním moři, stahovali se k němu zvědavci z Direkcie a Conneku. Vévoda Tormond se svou sestrou na Shippenu strávili celý měsíc. Ona si užívala přítomnosti manžela a on lépe poznával svět a muže, kteří mu v nadcházejících temných časech budou stát po boku. Na Tormonda udělalo velký dojem, do jaké míry dospěl hrabě Raymon Garet.

„S jarem se vrátíme domů," předvídal biskup LeCroes. „Je po válce. Hned jak to pramánům dojde, složí zbraně."

Pokud Lucidie a Dreanger nepošlou posily.

Bratr Kandl pochyboval, že by pramánský svět zachvátilo nadšení pro odvetnou výpravu do Calziru. Teď, když mnohem bohatší a zajímavější malá království v Direkcii byla pohlcována rekonkvistou krále Petra a tato skutečnost vzbuzovala ve zbytku Hájemství míru pouze lhostejnost.

Bratr Kandl si dopřával klidnou snídani. Zastavil se u něj biskup LeCroes. „Období zahálky nejspíš končí. V al-Khazenu se děje něco

velkého.“ Jeho hlas byl tak napjatý, že si šel bratr Kandl najít vyvýšené místo.

Své lokty použil s větším úsilím, než by se na Dokonalého slušelo. Naplněni stejnou zvědavostí ho všichni předběhli. Když si vybojoval dobrý výhled správným směrem, uviděl věž černého kouře, která se tyčila nad obrovským požárem. Jenže… Vypadalo to spíše jako malé, ale velmi divoké hromobití. „Co je to?“

„Noc zešílela. Snaží se pohltit sama sebe. Bylo to mnohem viditelnější, když ještě nebylo tolik světla.“

Král Petr, Hrabě Raymon a pár ostatních na výše položené vížce se oddávali živému rozhovoru.

Bratr Kandl měl zlou předtuchu. Svět se zase změní. A cítil, že to nebudou změny k lepšímu.

Petr a jeho důvěrníci vyslali jezdce, aby zjistili, co se děje. A posly, aby varovali posádky různých pevností, že se může něco přihodit. Vzhledem k tomu, že nikdo na východě neměl sklony své zámořské spojence dostatečně informovat.

Bratr Kandl nebyl k Zástupcům noci příliš vnímavý. Ti, kteří byli, jako třeba Michael Carhart, jej ujišťovali, že venkov Calziru byl vyčištěn od všech, i těch nejmenších duchů. Přitahovaly je síly, které se sešly v al-Khazenu. O calzirských čarodějích nikdo mnoho nevěděl. V patriarchově vojích bylo mnoho členů Kolegia. Nikdo netušil, jaké temné síly měla k dispozici Grailská říše.

S plynoucím časem bratr Kandl stále zřetelněji cítil, jak jeho svět vychládá – pro každého, jehož filozofie se neshodovala s filozofií těch, kteří byli přesvědčeni, že jsou předurčeni k vládě nad světem.

Michaelu Carhartovi a Temberu Remakovi řekl: „Cítím, že led vstupuje do Conneku.“

Rozuměli mu. Pro maysaleány, pohany, devedijce, dainshausy, terliaglijské pramány, a dokonce i pro episkopály, kteří se opovažují dávat přednost patriarchovi ve Viscesmentu, se život stával méně přitažlivým.

Ale představivost žádného z nich nebyla natolik temná, ponurá a pesimistická, aby odhadli, jak děsivá budoucnost může přijít.

36. V náruči Noci

Els se krčil v tmavé nádrži pod vodárnou dvě. Cítil se jako schoulená krysa, ačkoli skrývání se a přetrvávání na místě bez hnutí byly povinné dovednosti Sha-lugů, které se důležitostí rovnaly i používání meče a kopí. Otrocký bojovník měl za povinnost přežít, nikoli obětovat se v nesmyslném hrdinském gestu.

V systému kanalizace se odehrávaly krvavé boje. A soudě podle zvuků, to samé probíhalo nahoře ve městě. Els nemohl sledovat jejich postup, ale zdálo se, že císařské jednotky vstoupily do města. Spojené úsilí Starkden, Masanta al-Seyhan a er-Rashala al-Dhulquarnen nestačilo k odvrácení útoku.

Magie byla zcela jistě používána. Elsův téměř zapomenutý talisman ho mučil více než kdykoli po celou dobu od příhody v Ownvidianských hřbetech.

Představa er-Rashala, který není schopen dosáhnout toho, co si přeje, když si to přeje, byla skoro mimo rozsah Elsovy fantazie. V Dreangeru byl er-Rashal al-Dhulquarnen vzdálenou, téměř božskou bytostí. Neschopnost dosáhnout vlastních přání pravděpodobně také překračovala míru Darebákovy fantazie.

Přes dvacet pět let výcviku a válečného napětí vybavilo Else Taga vyrovnaností. Ale vyrovnaný Els vyluzoval zvuk jako vyděšené děvčátko.

Něco – co z počátku nemělo žádný tvar povědomý sha-lugskému bojovníkovi Elsu Tagovi… *Něco* naplnilo přepad ve sběrné komoře pod vodárnou dvě. Els cítil, že se cosi dotýká jeho duše, zařazuje si ho za pomoci skrytých vzpomínek. Nejprve to prošlo několika odpudivými podobami, pak to přijalo podobu ženy… Ne. Dívky. Heris… sestry batolete, které se stalo Sha-lugem Elsem Tagem… Ale velké. Tak velké. Příliš velké na to, aby se protlačila přepadem.

Ta věc, ať už to bylo cokoli, na něj mrkla. Zdvihla prst ke rtům. Pak zmizela. V prostoru, který zaujímala, se utvořila mlha. Vstup se stal neviditelným.

Jakmile se jeho mysl vrátila k činnosti, Els začal přemýšlet, jak se ta věc mohla vejít do zbytku kanalizačního systému, když se nedokázala dostat do téhle nádrže… Talisman na předloktí se mu tentokrát připomenul spalujícím chladem namísto žhavé bolesti. Prsten principáta Bruglioniho najednou vážil dvacet liber.

Co to k čertu je?

Peklo s tím mohlo mít hodně společného. Nebyla to žádná žena. Bylo to něco ohromného a mocného, bylo to mimo všechnu lidskost, i když to nejspíš vzniklo z lidských nadějí a strachu. Musí to být ta věc, před kterou byl varován. Něco, co mohlo zamést s odhodlaným úsilím er-Rashala al-Dhulquarnen. Jeden ze Zástupců noci. Pro nějakého nevěřícího, který nenašel Pravého boha, to mohla být bohyně.

Připomínala Elsi Tagovi, aby zůstal klidný, tichý a bez hnutí?

Byla to těžká hodina. Nepotřeboval varování od démona. Všude jinde bylo nebezpečněji než tady. A neměl mnoho možností, jak ovlivnit situaci, ať už by se rozhodl pro cokoli.

Ta věc za sebou zanechala hluboké ticho. Ale jen tam, kde se skrýval Els, v dosahu kouzla, které vyvolala. Nahoře v ulicích se bojovalo. Ve stokách se také bojovalo. Dnes přibude mnoho vdov. A Els Tag slepě postával opodál. Nedovedl si představit, že by se do boje zapojil bez pocitu viny. Někoho by musel zradit.

Nakonec vyšplhal z nádrže a vyměnil vodárnu za šílenství al-khazenských ulic. Císařské oddíly stále přicházely. Pramáni bojovali v zoufalé beznaději. Jejich kouzelníci je znovu zklamali, stejně jako pokaždé od nájezdu na Broth.

Opatrně, vyhýbaje se střetnutí a s využitím nazpaměť naučených map se Els dostal na úsek hradeb, který shlížel na vyústění odpadní stoky. Byl na cimbuří sám. Zbytek jsoucna se soustředil na boj za ním a pod ním. Kromě toho ta věc, kterou před tím viděl, se nyní střetla v zuřivém souboji s čaroději bránícími al-Khazen – na její straně to vypadalo spíše jako mimoděčná činnost, asi jako když se zpocený muž ohání po obzvláště otravném ovádovi.

Els upřeně sledoval měsícem zalité úbočí kopce pod sebou. Zachytával se orientačních bodů, které si vryl do paměti při příchodu. Neviděl žádnou známku přítomnosti záložních oddílů. Což bylo dobré. Byl by zklamaný, kdyby je zahlédl.

Po krátké úvaze byl překvapen, že vůbec něco vidí, i když svítil měsíc.

Od východu se blížil falešný úsvit. Už.

Jak jen mohlo utéci tolik času?

Els byl na hradbách tak osamocený, že zvažoval stížnost bohu na své osamění. Nebyl tu nikdo, kdo by mu zabránil v tom, co se chystal udělat.

Začal hledat něco, co by mu umožnilo dostat se dolů z hradeb. Možná by mohl uniknout bez nutnosti znovu se plazit skrze ty klaustrofobní kanály.

Osud mu nabídl spolupráci.

Uvnitř stanoviště hlídky našel klubko provazu. Byl dost dlouhý, že sahal až k patě hradeb. Byl upravený ke šplhání. V pravidelných rozestupech byly navázané uzly. Někdo jej používal k výpadům nebo spolčování s nepřítelem. Nebo k dezercím.

Poté, co provaz rozvázal, se Els usadil a sledoval východ. V následujících událostech nehrál žádnou roli. Štěstěna ho odvedla stranou, než všechen rozruch začal.

Jeho přepadový oddíl vyšel z kanalizace v dobrém stavu. Neměl problémy rozeznat Ghorta, který pobízel korunního prince Lothara před hlavní skupinou. Els uvažoval, jakou hru teď rozehraje Bronte Doneto. Zajisté jeho požadavky na výkupné přesáhnou to, co chtěl Hansel za něj.

Els teď dokázal rozeznat několik členů záložních oddílů. Pár jich bylo neklidných, příliš horlivých. Ale neprozradili se. Ze žádného jiného postavení nemohli být vidět. A i kdyby je někdo spatřil a objevil jejich léčku, bylo by nemožné varovat jejich kořist.

Pronásledující pramáni vyklopýtali ze stoky promícháni s nejpomalejšími Brothšťany.

V čele pramánů byli Sha-lugové a calzirská královská garda, která lidem před sebou nevěnovala žádnou pozornost kromě toho, že jim ukazovala směr, dokud se nerozhodli pro náhradní směr ústupu.

Něco jen okrajově lidského vyšlo ze stoky. Obrovský muž, jehož hlava se ztrácela v záplavě rozcuchaných, špinavých blond vlasů, pozdvihl srovnatelně nechutnou mumifikovanou hlavu a zařval výzvu, která umlčela nadcházející ráno. Pravou rukou máchal bronzovým mečem, který byl i pro neznalé oko jednoznačně očarovaný. Byl obklopen aureolou, která se dala vycítit, ale nešlo ji vizuálně popsat.

Z toho podivného muže a z dalšího jedince stejného druhu, který jej následoval na světlo, sálala moc. Els přesto neviděl důvod, proč by od nich měli všichni prchat.

Museli to být ti blonďáci, kteří způsobili nepokoje v Brothu. Muži, kteří zdecimovali Bratrstvo, kteří podrobili calzirské piráty nepředstavitelným jatkám, kteří se zjevili uprostřed jeho střetnutí se Starkden a Masantem el-Seyhan. Princip Doneto je nazval Bezduchými. Byly to živoucí mrtvoly sloužící Zástupcům noci, z nichž jeden ho ochránil a navrhl mu, aby se držel v pozadí.

Ze stoky vyběhli vojáci císaře. Ale jakmile se dostali na světlo, začali váhat. Pramáni se rozptýlili. Pinkus Ghort a jeho skupina se ukryli.

Oba Bezduší vyrazili k brothským zálohám. Pak se ten nesoucí hlavu a bronzový meč zastavil.

Pomalu se otočil. Jeho pohled spočinul na Elsu Tagovi. Els v jeho pohledu vycítil euforii. Cítil, že Bezduchý je vzrušený z poznání. Muž pozvedl hlavu a meč vysoko do vzduchu. Zakřičel do nebe v neznámém jazyce.

Hustý temný opar se vyřinul ze stoky. Splynul v cosi obrovského, ohavného, nečistého a temného, jednu chvíli ne nepodobného klasické harpyji, v druhou monstrózní kudlance nábožné. Vyděšení braunsknechti následovali příkladu prchajících pramánů.

Ta věc nabyla dalšího tvaru, ale Els věděl, že je to démon zpod vodárny dvě.

Rýsovala se nad Bezduchými. Na toho ozbrojeného hlavou a mečem neudělala žádný dojem. Přivolával Else k sobě.

Proč?

Aby jej zabil. A tak zničil vědomost, kterou nesl.

Jakou vědomost? Nedávalo to smysl.

Jemu ano. I těm, kteří ho vyslali. Oni nechápali, že vědomost, která byla objevena, nemohla ujít objevení. Dnes to pochopí.

Ta slova nebyla tak docela hlasem v Elsově hlavě. Byla poznáním, které se v ní zhmotnilo. Noc se ho dotkla přímo.

Harpyje se znovu proměnila v mlhu. Ta se srazila a stala se velkou blonďatou ženou. Postavila se proti Bezduchým. Oba byli zmatení a nerozhodní.

Císařští vojáci poznali, co vidí. A nechtěli tomu uvěřit.

Els v tom hukotu něco pochytil. Přicházela tu k životu legenda, bohyně povstávala z opuštěné víry. Zástupce, kterého už svět neživil.

Střetla se s Bezduchými.

Els začal slézat po zdi. Vojáci z různých armád na něj ukazovali a šeptali si. Rozhodl se pro špatný tah?

Zhoupni se doprava a připoj se ke svým nájezdníkům.

Elsův talisman spaloval a mrazil jeho zápěstí. Prsten strýce Divina vážil sto liber. Kradl se jako krysa, která hledá únikovou cestu, skáče z úkrytu do úkrytu.

Bezduší mu nevěnovali pozornost, ztratili o něj zájem.

Ale Pinkus Ghort a jeho vojáci jej sledovali. Ghort a půl tuctu Brothšťanů ho vyrazilo krýt.

„Toho si vážím, Pinkusi, ale měl bys být opatrnější."

„Není to velké riziko. Támhleti jsou úplně zaslepení." Ghort ho rýpl prstem. „Valkýra. Zapovězená. Kdo by pomyslel, že je to možné?"

„Opravdu kdo?" Vděčný za nápovědu z oblasti mytologie, Els uvažoval: „Opravdu myslíš, že je to Arlensul?"

Ghort pokrčil rameny. „Zapadá to do sebe. Ale kdo by to chtěl doopravdy zjistit? Co kdybys míň žvanil a dal se do běhu?" Tou dobou už ale zapadli mezi křižáky, kteří byli uchváceni konfrontací s pohanstvím. „Znáš toho vlasatce s hlavou navíc?"

„Ne. Ale mohl by to být ten, kterého hledali v Brothu. Proč?"

„Vypadalo to, jako by tě chtěl vyzvat na souboj."

„To jo. Co se stalo s naší kořistí?"

„S Lotharem? Principát ho s ostatníma poslal do tábora."

„To sedí."

„Jakže?“

„My ještě budeme bojovat s Nevěřícím a oni už se budou snažit vydírat císaře.“

„To je politika. Co to k čertu dělaj teď?“

Els a Ghort právě vklouzli do postavení, odkud mohli sledovat nadpřirozený souboj.

Principát Divino se zjevil vedle Else, naproti Pinkusi Ghortovi. Byl pomačkaný, mokrý a zablácený. Byl vyděšený. „Zástupci, kteří ovládají ty dvě duše, se každou chvíli zjeví. Co se tam stalo, Hechte? Ztratili jsme tvoji stopu.“

Měl nějaké podezření? Zřejmě ne. Els mu řekl pravdu, a kromě rozhovoru s Bounem a setkání s nadpřirozenou ženou nic nezamlčel.

Postarší Bruglioni zvolal: „Můj ty bože! Dovolil jsem zvědavosti, aby mě zahubila.“

„Co?“

„Měl jsem zmizet, dokud to šlo. My všichni jsme měli.“

Bezduchý s hlavou a mečem se pomalu zvětšoval, až se hrozivě tyčil nad onou ženou. Ona si odněkud pořídila kovový štít a zlaté kopí. Bezduchý otevřel ústa a zařval: „Zrádce!“

Žena odpověděla: „Pomsta! Otče všech. Zlo všech. Je čas zemřít nekonečnou smrtí.“

„Ach, jistě, neměl jsem zůstat,“ kňučel principát Divino. „Jsem hlupák! Je to skutečné! Všechno je to skutečné!“

„Zdá se, že zažijeme něco zajímavého,“ řekl Ghort.

Bezduchý pronesl dvě slova. Zatímco doznával jejich hřmot, nabrala fyzickou podobu dvou pleskajících černých ručníků temnoty, které se proměnily v cosi jako párek černých supů. Každý zaskřehotal jedno ze slov, které pronesl Bezduchý. Jejich jména?

Els cítil, že ženský přízrak je potěšený.

Plandavé černé věci se usadily u Bezduchého. Strýc Divino zamumlal: „Říká se, že všechna náboženství jsou pravdivá. Ale jak by to bylo možné?“

Tyto události otřásly vírou všech přihlížejících.

„Za Gedanka,“ řekla Arlensul v odpověď na nevyřčenou otázku.

Posedlý Bezduchý znovu zařval a vrhl se na marnotratnou dceru.

Plátno reality prasklo. Začalo se trhat.

37. Milující bůh, milující otec

Svavarova mysl byla jasná a jeho myšlenky jiskřivé jako ještě nikdy. Sledoval, jak Zabiják bohů slaňuje dolů z hradeb neviděný Shagotem. Grim neviděl nic jiného než Arlensul. Grim nechápal, že Arlensul je s nimi už od příchodu na ono dávné bojiště. Ve skutečnosti už teď nebyl Grimurem Grimmssonem. Byl vtělením Šedého Chodce, který přišel skoncovat se svou zrádnou dcerou.

Pro Zabijáka bohů neměl v myšlenkách prostor.

Obraz Starých se věrně odrážel v Shagotovi – v jejich stvoření; surovém, nemyslícím, násilném, neznajícím soucit nebo slitování. Staří nebyli příliš důvtipní. K čemu je důvtip, když jste všemohoucí a nesmrtelní?

Černé pleskavé věci se k sobě přiblížily v mezeře mezi Zástupci, pronásledovaly jedna druhou ve vířící mandale temnoty, která se rozpínala do paralelních dimenzí. Zástupci ječeli jeden na druhého, dávali průchod nezvladatelnému vzteku a nenávisti. A mandala se zvětšovala.

Svavar zíral na věc, kterou se stal jeho bratr, neschopen ji přijmout, ačkoli v ni věřil. Arlensulin vzdor vyvolal Toho, který naslouchá… nyní ozbrojeného kladivem, kterým se proslavil jeho oblíbený syn. Mandala šířící kolem sebe trhavé burácení odhalovala záblesky děsů z jiných dimenzí. Záblesky starých mrtvol trpělivě čekajících na příležitost povstat a sloužit božstvům, která je držela v nicotné vážnosti.

Arlensul švihla kopím, potěšená dosavadními reakcemi svého otce. Chodec sklouzl stranou. Jeho kladivo z Arlensulina štítu vyloudilo zvuk gongu.

Hluboko ve Svavarově mysli se formovala slova. *Nezapomeň na své největší přání. Nezapomeň, kdo byl tvým nejoddanějším ochráncem.*

Což Svavara hlavně mátlo.

Co mohl dělat, kromě sledování srážky titánů?

Otec a dcera si vyměňovali úder za úderem. Krajinou se rozléhalo jejich běsnění. Navzdory strachu smrtelníci přestali utíkat a uchváceně souboj sledovali.

Už brzy, můj vyvolený.

Svavar se začal třást, pocítil chlad větší, než kdyby se nahý ocitl uprostřed nejledovější andorayské zimy. Děsil se nadcházející falše.

Které zlo nejvíce souží svět?

Uvnitř mandaly Arlensuliny sestry probouzely mrtvé hrdiny.

To nebylo dobré. Támhle se objevil Erief… To, co z Eriefa zbylo po staletích v příšerné Síni.

Velký bůh severu odmrštil kladivo stranou. Na zem nikdy nedopadlo. V jeho rukou se objevila hůl, podle mýtů vyřezaná z jasanového dřeva velkého Stromu světa, živé, vnímající bytosti, jejíž kořeny sahaly do všech studní vědění. Chodec praštil železem okovaným spodkem hole do Arlensulina štítu. Štít se rozštípl. Pouze jeho menší část zůstala Valkýře v ruce. Hůl znovu vyletěla. Nesmrtelné kopí vypadlo Arlensul z ruky. Nezmizelo. Dopadlo ke Svavarovým nohám.

Teď se musíš rozhodnout.

38. Jiný pohled

Pinkus Ghort zamumlal: „Do hajzlu,“ tak jemně a cituprostě, že Els ihned poznal, jak moc je vyděšený.

„Z celého srdce souhlasím, kapitáne,“ zašeptal principát Divino.

Els se zeptal: „Vaše Milosti, můžete něco udělat pro záchranu vojáků?“ Napravo i nalevo postávali vojáci z jejich zálohy. Přiblížili se, aby byli svědky události, která se přihodí jednou za tisíc let.

Vojáci byli převážně devedijští drsní hoši. Ale Els neměl možnost se nad tím zamyslet.

„A je to tady,“ řekl Ghort.

Els stiskl jílec svého opotřebovaného starého meče.

Zástupce noci rozštípl Arlensulin štít a pak jí vyrazil kopí z ruky. Bodec dopadl k nohám menšího z Bezduchých. Chuchvalce věcí začaly prosakovat z temné mandaly.

Bezduchý zasypával zbytky jejího štítu sprškou úderů.

Mezi přihlížejícími se zdvihla vlna šepotu. Do posledního jim bylo jasné, že sledují konec jednoho mytického cyklu.

Na hradbách teď stáli pramáni. Byli mnohem rozrušenější než jejich episkopální a devedijští protivníci. Pramáni byli tak silně spjatí se svou vírou, že nedokázali pojmout žádnou jinou realitu. Pro některé bylo nemožným intelektuálním skokem i přisouzení ďábelského statutu Zástupcům noci.

Arlensul bojovala zarputile a statečně. Její soupeř byl znevýhodněn omezeními lidského těla.

Menší Bezduchý sebral Arlensulino kopí.

Skrze temnou mandalu prosakovali více než jen mlžní duchové. Ven se belhali ozbrojení muži a zmateně naráželi jeden do druhého. Byli slepí? Ne. Jen se právě probudili. A jen málo jich bylo na vrcholu sil.

Els znal severské mýty natolik dobře, aby chápal, co se děje. Síň hrdinů Velké nebeské pevnosti se dávivě vyprazdňovala navzdory vzdálenosti v místě i čase. Jednoznačně to nebyla náhoda, ale zcela určitě to bylo nesmyslné. Proč by se hrstka zapomenutých bohů míchala do roztržky mezi znesvářenými náboženstvími půl tisíce mil od oblasti, které kdysi vládli?

39. Živý bratr, milující smrt

Svavar věděl, co musí udělat. Bylo to jasné jako facka. On a Grim se z područí Starých jinak nedostanou. Sebral Arlensulino kopí, které vykovali samotní Zástupci. Bylo pozoruhodně lehké a jakoby živé.

Vystřelilo jako šipka zmijího jazyka a vjelo do Grimových zad jako nůž do másla. Násada očarovaného kopí přenášela do jeho rukou rytmus bratrova srdce. Když kov a dřevo z jiného světa zaplavila bratrova krev, začal křičet.

Poté následovala šílená zuřivost Šedého chodce a on neustále křičel. Procházela jím nepředstavitelná bolest. Ale trvala jen okamžik. Pak Jedinečný zmizel, vylétl vstříc temné mandale, ale minul ji a pokračoval dále v obrovském, oslepujícím oblouku.

Mrtví muži zakopávající o mrtvé muže se dále valili z mandaly, vyháněni Arlensulinými sestrami. Rozcházeli se po svahu.

Vykonal Arlensulinu vůli. Myslel si, že nyní se od něj čeká, aby sám nalehl na kopí. Ale to se nemělo stát. Prostřednictvím Valkýřina kopí do něj vstoupila drobná součást Jedinečného.

Zmijí jazyk zakmital.

Arlensul to překvapilo. Neměla to v plánu. Svavar byl také překvapen, když do něj skrz kopí vstoupila část Valkýry.

Vykřikl. Bolest se zdála být nekonečnou, ale ve skutečnosti trvala jen několik vteřin. Pak přišla záplava emocí, když z temné mandaly vyšel válečník Gedanke, štvaný Arlensulinými sestrami.

Byl to ten nejzákeřnější úder, Arlensul přestala existovat ve chvíli, kdy se nakláněla ke svému mrtvému milenci.

Ani Zástupci noci nejsou skutečně nesmrtelní. A to, jak si Svavar neurčitě uvědomil, bylo příčinou jeho zoufalství.

Hloupí, oslabení bohové vzdálení od centra dění zaznamenali úryvek ozvěny, která se valila propastmi času a ve své hrůze z bezvýznamnosti a vyhubení se upnula k tomu vzdálenému echu jako ke klíči k pokračování své existence.

Jak to jen mohl tušit?

Arlensulino kopí poskočilo v jeho ruce. Její sestra Sprenghul zaječela ve smrtelné agonii. Velká nebeská pevnost byla oloupena o dalšího přetrvávajícího Zástupce. Svavar cítil, jak jej zaplavuje moc a poznání. To kopí mělo původ v nejtemnější legendě, říkali mu Žnec duší. Každý Zástupce, kterého strávilo, mu pomáhal nabýt moci a poznání příštího.

Svavar se slabě usmál. Spletli se. Všichni. Jejich Zabiják bohů byl přímo mezi nimi, nástroj zvolený ke zničení jejich domnělého vraha.

Byla v tom mytická ironie. Nebo snad do toho zafušovali Zástupci z vyšší roviny. Ve hře mohli být bohové bohů.

Svavar se zaměřil na poslední Valkýru, Fastthal, která stále vyháněla hrdiny do světa. Její otec proběhl kolem. Hrdinové se zamleli. Někteří se posunuli směrem k vojákům, které Svavar cítil v nedalekých úkrytech. Někteří se potulovali na úpatí hradeb. Někteří na ně šplhali.

Fastthal vztekle zaječela a uprchla do temné mandaly. Svavarovi teď nečinilo potíže skrze ni prohlédnout na druhou stranu. Viděl zbytek Starých v jejich obávaných podobách. Byli stejně zmatení jako hrdinové, a navíc byli vystrašení. Nevěděli, co mají dělat.

Nakonec se rozhodli pro ústup. Uzavřeli temnou mandalu a odřízli se od své nestvůrné armády mrtvých znetvořených zabijáků. Svavar jim v tom nemohl zabránit ani se nemohl dostat k nim a ztrestat je.

Všiml si, že jeho bratr zemřel, tak jak celý život očekával, daleko od domova a nesmyslně. Žil tak, jak věřil, že by žít měl. Jako silný predátor.

Příběh byl konečně dovyprávěn. Asgrimmur Grimmsson mohl ulehnout a odložit své břímě.

Svavar zarazil Arlensulino kopí do sněhu. Mělo to být téměř bezbolestné.

Pokoušel se o to. Nešlo to. Ne proto, že by snad byl zbabělec. Kopí ho odmítalo poslechnout. Síla a poznání, které vstřebal z Valkýr a Otce všech, mu to nedovolovaly. Navíc Asgrimmur Grimmsson to v jádru doopravdy nechtěl udělat. Ještě musel dokončit nějakou práci. Určité dluhy musely být splaceny.

Svavarovi to trvalo, ale došlo mu to. Asgrimmur Grimmsson zemřel. To, co stálo v jeho botách, byl rostoucí Zástupce. Nemohl se zabít, i kdyby chtěl. Teď to za něj musel udělat někdo jiný.

Jeho vesmír se naplnil hromem a blesky, zápachem síry a další nepředstavitelnou bolestí, která nejprve vybuchla v jeho levém rameni a pak v tuctu dalších míst po celém těle.

40. Oheň a bolest

Ghort řekl Elsovi: „Pipe, můžeme jít. Všechno jsem viděl.“

„Co jsi viděl?“ Els nevěřil svým očím. Ty věci patřily mezi největší démony Noci. Svatí mužové kaifátu al-Minphet budou neústupně tvrdit, že nikdy neexistovaly. Byly to jen babské povídačky, nic víc. Stejně jako výmysly profesionálních vypravěčů v Lucidii.

Bezduchý zaútočil na jeho společníky. Mezitím se nesčetné mrtvoly plahočily do světa a po chvilce zmatků se šouraly k živým. Některé se obrátily k městské hradbě, o něco více jich zamířilo na východ k blížícím se císařským průzkumníkům a většina jich přicházela k Elsovi a jeho křižákům.

Els ani jednou nezahlédl Gledia Stewpa mezi devedijskými zálohami, ale teď uslyšel trpaslíka zařvat: „Zamířit! Pal!“

Dvě stě zbraní na střelný prach vyštěklo v rozpětí dvou vteřin. Ty zbraně nikdo nezahlédl, dokud trpaslík nedal rozkaz k zalícení.

Salva trhala blížící se hrdiny na kusy. Else jímala hrůza, když viděl, jak rychle zbraně na střelný prach svrhávají moc Noci do zapomnění. Devové vytvářeli nekonečnou palebnou bouři. Dým se stával nesnesitelným.

Výsledky byly méně nadějné tam, kde nebyly k dispozici zbraně na prach. Císařští nebyli připraveni na boj s válečníky, kteří už byli mrtví. Jejich nejlepší obranou byla disciplína. V pevných formacích dokázali odrážet divoké útočníky, kteří bojovali jednotlivě.

Desetina hrdinů se rozhodla zaútočit na al-Khazen. Els neviděl žádný zřejmý důvod, proč by se nějaká strašidla měla snažit vyšplhat na hradby.

Ale ona se do toho pustila a šlo jim to lehce jako hmyzu. Když dosáhli cimbuří, vraždili každého v dohledu.

Dým ze střelného prachu se rozptýlil. Stuhy tmavého oparu vycházely z al-Khazenu, když se tamní kouzelníci střetli z nemrtvými bojovníky. Jejich odpor upoutal zájem většiny mrtvých, kteří se dosud soustředili na patriarchální jednotky.

Els se zvedl ze studené, vlhké země a pospíšil si dopředu. Ghort ho následoval. Opřel se do Else. „Co se to kurva stalo, Pipe? Ani náhodou nechci, aby to bylo to, co to určitě bylo."

Za nimi se devedijští mušketýři chystali k ústupu. Al-khazenská posádka se nepustí do pronásledování.

Trubky na střelný prach pokračovaly v příležitostném rámusení. Ostrostřelci práskali do slepé, ječící věci, která pobíhala v širokých kruzích. Ta věc už nebyla vůbec podobná muži, kterého posedla.

Mimo sebe si už téměř nic neuvědomovala. Minula Else, aniž ho vycítila. Opačně to neplatilo.

Bolest byla horší, než jakou zažil v blízkosti bogona v Ownvidianských hřbetech, ale přišla neočekávaněji a byla podnícena na mnohem kratší vzdálenost. Els se zhroutil. A nebyl sám. Pinkusi Ghortovi to nebude muset vysvětlovat. Ghort také padl k zemi a drtil si pěstmi spánky.

Devedijští vojáci pokračovali v ostřelování raněného boha. Každý zásah jej oslaboval a zpomaloval, bral mu ponětí o jeho podobě. Teď nevypadal lidsky. Ale byl to bůh. Bude odcházet velmi dlouho. Nejspíš vůbec neodejde. Jestli bude v jeho blízkosti zabito dost živých smrtelníků, může se i obrodit.

Elsova bolest ustoupila, když raněný bůh odklopýtal.

Ghort vyzvracel obsah žaludku. „Eisova posraná svatá prdel, Pipe! Jestli existuje způsob, jak tu potvoru zabít, musíme s tím pohnout. Nebo se tomu, kurva, vyhnout. Víc toho nesnesu."

Zatímco se Els vzpamatovával z bolesti, uvažoval o své roli v událostech, o té, kterou mu přisoudili jiní, i o té, kterou přinesla náhoda. Tohle ráno Gradea Drockera nepotěší. Ani er-Rashala el-Dhulquarnen, který musí být v šoku.

Teprve nyní Els pochopil následky těch několika minut v Esterském lese. To, co zničilo bogona, může odpravit mnohem mocnější entity.

„Nevím, co dělat, Pinkusi,“ řekl Els. „Teprve to začínám vstřebávat. Ale myslím, že jsme se ocitli uprostřed dějinné události.“

Z hradeb se ozval zoufalý skřek. Sledovali, jak mrtví hrdinové kohosi shodili dolů.

Ghort zaklel. „Ty proklatý věci toho nenechaj.“ Mrtvý hrdina s jednou paží, jednou nohou a bez očí ho chytil za kotník.

„Neřízni se. To, co spadlo dolů, vypadalo jako Starkden.“

Ghort uřízl zápěstí útočníka a vypáčil kotník ze zbylé dlaně. „Potřebujeme kurevsky velkej ohňostroj, abysme si upekli pár mrtvejch chlápků.“

„Dobrý nápad.“ Elsova bolest narůstala. Slepý zástupce mířil jejich směrem. „Jáma by mohla být lepší.“

„Aby z ohně nemohli utéct. Jo. Do hajzlu. A co teď?“

Devové chodili po vražedném poli a doráželi mrtvé hrdiny meči a hlavicemi kopí ze zčernalého železa se stříbrnými hroty. Slepému bohu se zdaleka vyhýbali. V náhodných intervalech z něj sršely blesky.

„Objevili způsob, jak bojovat s Nocí. Na dálku,“ řekl Els. „Bratrstvo bude nadšené.“

Ghort odskočil od chmatající ruky a kabonil se. „Něco podobného už se stalo, Pipe. V menším měřítku. Tvoje zmínka o Bratrstvu mi to připomenula. Bylo to v Sonse, před pár lety, než jsme se potkali. Takhle přišel Drocker k úrazu. Od Devů. Říkalo se, že je to nějaký nový druh kouzel, ale myslím si, že to bylo nejspíš něco podobného tomu, co jsme právě viděli.“

„Možná. Jsou to nevyzpytatelní lidé. No, tady je Starkden.“

„Je mrtvá?“

„Vypadá to tak.“

„Buď opatrný.“

Els sebral starobylý oštěp, který ztratil svého vlastníka. Píchl do padlé čarodějky. „Necháme ji svázat, zabalit a poslat Drockerovi. Získáme si jeho lásku, i když už nebude dýchat.“

„Přinesem mu celou kupu smíšenejch pocitů. Neměli bysme pomoct císařskejm?“ Pro zamýšlené zachránce Lothara se situace nevyvíjela dobře, ačkoli se k nim přidali braunsknechti ze stoky.

„Udrží se sami. Máme tady vlastní práci.“

„Chlapi vypadaj, jako by se do toho chtěli pustit, Pipe. Už jim došlo, co jsou ty mrtvý zač. Došlo jim, že by tady mohla bejt spousta cennejch starejch zbraní a jinejch pokladů. Už letím.“

Ghort odkráčel, aby sestavil pracovní oddíly. Els sledoval dění na vrcholu hradeb. Spatřil Bouna a Aze, jak pozorují situaci z relativního bezpečí.

Takže Az se dokázal vrátit ke své jednotce. Viděli ho, ale nedávali to najevo. Dokud Az neudělal rychlé, varovné gesto Shalugů.

Els se ohlédl. Z hromady špinavého sněhu, bláta a částí odštípnutých těl mrtvých hrdinů se vyhrabalo tělo a zakymácelo se na nejistých nohou. Byl to Bezduchý, který proklál kopím zmrzačeného boha. Els cítil vztek, strach a šílenství té věci. Vzpouzela se tu nová stvůra Noci, nabývala síly tím, že vstřebávala úlomky umírajících zástupců.

Ta věc Else poznala.

Els se rozhodl pro rychlé taktické přemístění. Zasáhla jej čerstvá vlna bolesti. Ztratil kontrolu nad svými kroky. Uklouzl na zledovatělém kameni, upadl a sjel dvacet stop ze svahu.

Devové zaměřující se na oslepeného boha vypálili na novou hrozbu.

Řev Bezduchého byl úchvatným zvukem, vezme-li se úvahu, že vznikl v lidském těle. Bezduchý se otřásl jako pes v záchvatu epilepsie, zvětšil se, změnil tvar a vzal do zaječích.

Proměnil se v cosi podobného kudlance dvakrát větší než člověk, ale s dvakrát větším počtem nohou, než jich hmyz obvykle mívá. Kožešinovými hadry se prodral mahagonový chitin zdobený šarlatovými jizvami a kresbou. Vysokou rychlostí se to rozběhlo na sever bez ohledu na terén.

Els seděl ve studeném blátě a civěl, dokud mu zápěstí neprozradilo, že se blíží slepý bůh.

Začal vstávat. Jeho ruka zavadila o něco, co jeho oči neviděly. Když to uchopil rukou s amuletem, spatřil kouzelný bronzový meč, který patřil Bezduchému, na němž nyní parazitovalo vyšší božstvo.

Slepý bůh napřímil svůj kurz k nejbližšímu mučiteli.

Není poblíž meče i ta strašná hlava?

Aha. Tady je.

Elsovy vnitřnosti se sevřely. Skoro je vyprázdnil.

Oči té věci byly otevřené. Ležela na levé tváři v blátivé, zdupané trávě, ale její oči žily. Vše pozorně sledovaly. A plálo v nich nepředstavitelné šílenství. Co to je? Nemá to ruce, hlas, žádné prostředky k prosazení své vůle… Kromě hypnotické moci těch očí.

Elsovo zápěstí vzplanulo bolestí. Amulet jej znovu zaštítil. Za to si er-Rashal el-Dhulquarnen zasluhoval projevit vděčnost.

Els se vyškrábal na nohy. Stáhl rozdrbaný plášť z nehybného mrtvého hrdiny a zabalil do něj tu hlavu.

Bolest okamžitě ustoupila.

~ ~ ~

Blížily se oddíly z patriarchova ležení. Grade Drocker vycítil příležitost ke snadnému vítězství. Els poslal jednu skupinu do kanalizací a další poručil použít lano, po kterém unikl ven. Kdo by měl příležitost, měl otevřít postranní branku nebo bránu do města. Ostatním nařídil pomoci Devům dorazit mrtvé hrdiny. Ghort konečně poslal pomoc císařským. Muži z Grailské říše čelili horšící se situaci.

Vyčerpaný Els se nakonec usadil na dno zarostlé strže vedle strýce Divina. Vypadalo to, jako by z nebe napadaly starověké zbraně. Mraky se jich válely v blátě nebo visely ve křoví.

„Dobrý úkryt, že?“ Bronzový meč ho vysával. Odložil ho se zabalenou hlavou stranou. „Potřebuji si zdřímnout.“

Bruglioni zavrčel. „Lepší místo jsem nenašel. Jak to tam nahoře jde?“

„Myslím, že dobře. Jste sám? Kde jsou vaši muži?“

„Ti pitomci utekli, hned jak to začalo být zajímavé. Potom jsem se nechal zmrzačit, aniž bych odsud vystrčil nos.“

Els se tázavě podíval.

„Z nebe pršelo to železo. Tahle zatracená dýka mi projela kolenem. Bylo na ní vražedné kouzlo, ale nebylo určené mně. Měla zabít nějakého Eriefa Erealssona. Nejspíš to je jeden z našich nemrtvých návštěvníků.“

„To jméno neznám. Asi někdo, kdo byl ve své době důležitý. Historie je nevypočitatelná.“

„Máte ponětí, co se tam děje, Hechte?“

„Myslím, že ano. Tohle může být začátek konce pro Tyranii noci. Zbraně Devů dokáží zničit samotné bohy.“

Strýc Divino se zachmuřil. „Máte v tom zmatek, Hechte. Ale jste blízko. Bratrstvo války a Zvláštní úřad budou štěstím bez sebe. Budou chtít ty zbraně použít ve jménu boha, hned jak je pochopí.“

„I když to jsou nástroje Odpůrce?“

„Cože?“ Principátovy oči se rozšířily. Byly snad nedávné události pečlivě zrežírovány? Byl svědkem prvních tónů Kampanily posledního soudu? „Sakra! Možná máte pravdu. Tohle si zasluhuje pozornost celého Kolegia. Zatraceně! Nemůžu vstát. Nemůžu hýbat nohou.“

Na Else dopadl hluboký smutek. Ale musel dostát svým slibům. Povzdechl si. Ve strži byli sami, neviděni. Taková příležitost se nebude opakovat.

„Principáte, před léty Freido Bruglioni a jeho bratr provedli Draku Arnienovi něco velmi zlého. Don Draco na to přišel. Před svou smrtí to svěřil donu Inigovi. Přinutil dona Iniga přísahat, že vykoná důstojnou odplatu.“

Principát Bruglioni byl zmatený. „To… to… Skoro jsem zapomněl… Drako to věděl?“

„Vždycky.“

„Takže tě poslal Inigo?“

„Ano, principáte. Je mi líto. Od té doby jste vedl příkladný život.“

„Hechte! Ne!“

„Muž má jen takovou cenu, jakou má jeho slovo.“ Els složil Bruglioniův plášť a přitiskl ho na tvář starého muže.

Bruglioni bojoval. Amulet znovu mučil Elsovo levé zápěstí.

Bůh se zachoval velkoryse. Zločin neměl žádného svědka. Els dokončil svůj úkol a pak znovu zarazil starobylou dýku do rány v Bruglioniho koleně. Zahladil stopy své přítomnosti na místě. Využil toho, že pozornost všech mužů byla upřena jinam, a vytratil se ze strže, pryč od principáta Bruglioniho.

Uvažoval o tom, že poruší slovo. Oblíbil si principáta Bruglioniho. Ale nebylo pochyb, že jeho ztráta způsobí Sublimovi a Kolegiu značné problémy.

Deset minut Els na nikoho nepromluvil. Toulal se po bojišti s hlavou stvůry pod paží a bronzovým mečem v ruce. Přemýšlel, co provedli Divino a Freido, že si vysloužili nepolevující nenávist Arnienů.

Všiml si, že se k němu blíží jeden z Ghortových mužů. „Co se děje, Quintille?“

„Vzkaz od kapitána Ghorta, pane. Jen pro vaše uši.“

Ten muž se třásl strachy. Proč? „Mluv.“

„Císař je mrtvý. Padl ve městě. Lothar je teď císař. Hanselovy dcery převzaly velení. Kapitán Ghort říká, že bychom měli očekávat v císařském táboře zmatky.“

„Bezpochyby. Jak si vede?“

„To je další věc. Potřebuje pomoc. Nějaké vrhače hromů, jestli je můžeš postrádat. Ty věci se neunaví a nevzdají, dokud nejsou rozsekané na kusy.“

„Pošlu je hned, jak nějaké seženu.“

Quintill zmizel s očividnou úlevou, že se mu nic nepřihodilo.

Els začal pátrat po Glediu Stewpovi. Trpaslík byl nepolapitelný. Přesto ho Els vyšťáral.

„Nevzpomínám si, že bych ti svěřil velení, trpaslíku. Ani si nevzpomínám, že by plány kapitána Ghorta zahrnovaly to, co se stalo dnes ráno. Ale zabralo to. Zatím. Máte ještě prach a munici? Ghort má problémy.“

Stewpo a jeho soukmenovci neprotestovali, i když bylo jasné, že k tomu mají tisíc chutí. Pár střelných trubek namířil na Else.

„To by nebylo moudré. Jsem ten nejlepší přítel, kterého na tomhle břehu Matky moří máte.“

„To ten meč, plukovníku. Musíte se ho zbavit. Už vás začal obklopovat stejnou aurou jako toho muže, který ho vlastnil před vámi.“

Els se podíval na pobíhajícího slepého boha, nyní menšího než před chvílí, a řekl: „Dobře.“ Přesto podezíral spíše tu hlavu než meč.

„Máte někoho dost důvěryhodného a silného, aby mohl ohlídat meč, aniž by se pokusil jej použít?“

„Jestli je mezi námi někdo natolik čestný, aby dokázal odolat nástrojům cizího boha?“ zeptal se Stewpo. „Myslím, že ano.“

„Dobře. Najděte ho. Zničíme meč ve stejném ohni jako toho nemrtvého. Je z bronzu. Měl by se roztavit. Jestli mi dáte podpůrný oddíl, pustím se do vysvobození svého přehnaně optimistického čísla dvě.“

~ ~ ~

Když se Els, trpaslík a dvacet Devů vydali zapojit do rvačky mezi císařskými a nemrtvými, Els se zeptal: „Jak jste si mohli dovolit tolik munice? Říká se, že vedle vašich pokladů vypadá drak jako žebrák, ale stejně jste vystříleli víc stříbra, než si dovedu představit.“

„Představujete si to špatně.“ Stewpo mu podal hrubou kovovou kuli velikosti posledního článku palce.

„Železo.“

„Ano. S několika tenkými kousky stříbra na povrchu.“

„Hm?“

„Nemusí to být kusy stříbra. Stříbrný povrch je vše, co je potřeba. A železo většina nočních stvoření špatně tráví. Stříbro z jedné malé mince stačí na stovku těchhle střel.“

Úžasné. „Proč to tak je? Proč jsou zbraně na střelný prach účinné, a tradiční zbraně ne?“

„Ale ty jsou také účinné. Viděl jste, že jsme doráželi nemrtvé meči se stříbrnými hroty. Zdravá entita se dokáže vyhnout tradičním zbraním a střelám. Jsou příliš pomalé. Střela z roury na střelný prach se pohybuje tak rychle, že není vidět. Už jsme skoro na místě. Asi byste měl jít pár kroků za námi.“

„Poslední věc, než tě nemrtví pomlátí. Jen pro ukojení mojí osobní zvědavosti. Proč se tady ukazuješ? Nepokrytě velíš devedijským jednotkám? Grade Drocker zná tvé jméno. Proč se teď tady ukazuješ? Jak jsi věděl, že dojde k průlomu z Říše noci?“

„To je několik otázek najednou, plukovníku.“ Stewpo naznačil svým mužům, ať se rozvinou. „Ale jde to všechno tak skvěle. Chce se mi jásat. Můj bůh je Pravý bůh.“

„Nerozumím.“

„Anděl páně ke mně v noci mnohokrát sestoupil a prozradil mi, že tady Peklo otevře svou tlamu. Rozhodl jsem se ukázat právě proto, že si ten čaroděj bude mé jméno ze Sonsy pamatovat. Jestli se oboří na mé lidi, mohou vše čestně svalit na mě. A já jsem jim řekl, že původní informace o střelném prachu přišla od dreangerského provokatéra, který zemřel v průběhu povstání v Sonse.“

Byla ve Stewpových slovech umně zaobalená hrozba?

„Nečekám, že by Grade Drocker vydržel o mnoho déle. Nemá dost síly, aby ti dělal potíže. A všem ostatním je to jedno.“

„Nejste devedijec, plukovníku. Nevnímáte věci jako nedílnou součást řeky času. Stěží vnímáte včerejšek, dnešek a zítřek.“

Els s tím nesouhlasil, ale svůj názor si nechal pro sebe. Ačkoli trpaslík mohl skutečně věřit v návštěvu anděla, a ne odpadlické Valkýry strojící krutou léčku na svého otce, který jí vytrhl srdce z těla.

„Jsme tu. Mám opravdu spasit vašeho nemotorného společníka?“ zeptal se Stewpo.

„Jdi na to. Zachraň ho.“ Els se vyšplhal na skalní výběžek. Úbočí kopce od hradeb strmě klesalo. Svah pod nimi byl zaneřáděn mrtvými a raněnými muži spolu s kousky a kusy severských hrdinů. O sedmdesát yardů dále se tucet braunsknechtů nejistě shlukl kolem Helspet Ege. Els ucítil stejné vzrušení, jaké zakusil v Plemenze. Ta dívka se zdála být rozhněvaná a nebojácná.

Ghortovi a jeho vojákům se nepodařilo k ní probít. Sami se dostali do obklíčení. Ani jedna skupina už neměla dost sil k odporu.

„Dej se do práce, trpaslíku,“ zamumlal Els.

Na to, že by se pustil mezi hrdiny, se nedalo ani pomyslet. Devedijské palebné týmy vypálily první salvu ze vzdálenosti deseti stop. Nikdo neminul. Ve chvíli, kdy si hrdinové uvědomili, že je tu nová hrozba, Devové vystřelili znovu. Zasažení hrdinové šli k zemi. A zůstali tam. Jejich pobití trvalo jen deset minut.

„Dal sis hezky načas,“ lapal Ghort po dechu. Byl bledý, ve tváří napjatý výraz. „Ještě deset minut a neměl bys koho zachraňovat.“

„Máš plnou hubu připomínek, takže jsme nejspíš přišli včas.“

„Ó, ano. Budu činit tvůj život nesnesitelným ještě velmi dlouho. Au! Opatrně, vlasáči.“ Dainshauský lékař začal prohlížet Ghorta.

„Ti ostatní tě potřebují naléhavěji než tenhle,“ řekl dainshausovi Els. „Dej mu trochu vitriolu, než ho zašiješ.“ Se smíchem se Els vydal k přeživším císařským. Většina jich zkolabovala, když pominula potřeba obrany. Jen císařova dcera zůstávala vzpřímená vedle svého padlého hřebce, s lehkým mečem v jedné ruce a otcovou korouhví, kterou převzala od padlého korouhevníka, ve druhé. Měla na sobě jakousi zbroj na hraní, lehký náprsní krunýř a žádnou helmici. Její tmavé vlasy se vlnily ve větru.

Els sklonil hlavu. „Princezno.“

„Pamatuji si tě. Ale ne tvé jméno.“

„Piper Hecht, princezno. Brothský městský regiment.“

„Vaše postavení se zlepšilo.“ Na rtech jí zahrál neodolatelný úsměv.

„Je to tak. Zatímco vaše se poněkud zhoršilo.“

„Měli jsme je přesně tam, kde jsme je chtěli mít.“

Els se nedokázal ubránit úsměvu. „Jak vám mohu pomoci?“

„Mohl byste mi vrátit bratra.“

„To bych velmi rád. Ale nejsem v postavení, kdy bych to dokázal. Jsem voják. Už je v rukou lidí, které více zajímá politika.“

„Členů Kolegia.“

„Ano.“

„Je v pořádku?“

„Nevím. Neviděl jsem ho. Ale myslím, že ano.“ Elsův pohled zůstával spojený s pohledem té mladé ženy. Zcela jistě se cítila stejně elektrizovaná. „Co budete dělat?“

„Jsme děti Hansela Černé boty.“

„Přeji vám štěstí, princezno. Nechtěl bych být ve vaší situaci.“

Další neodolatelný úsměv. „Jak jsem řekla. Jsme děti Strašlivého Hanse.“ Její pohled se přesunul kamsi za něj. Užasle vyjekla.

Els se otočil, když krůpěj temnoty propíchla břicho oblohy.

Dostavil se zvuk. Byl to řev tisíců hromů zhuštěný do jedné zuřivé minuty.

Mohla to být jen jedna věc.

„Musím jít," řekl Els.

„Ještě se uvidíme," naznačila Helspet pohyby úst, když odečetla jeho slova ze rtů.

Se zvoněním v uších měl Els problémy odlišit odstín v hlase. Ale považoval to za příslib.

„Stewpo!" zakřičel trpaslíkovi do ucha. „Bylo to to, co si myslím?"

„Byla to smrt falešného boha."

~ ~ ~

Els sledoval, jak patriarchova vojska vstupují do al-Khazenu nově otevřenou branou. Čekaly je těžké boje. Masant al-Seyhan se poklidně nevzdá. Er-Rashal se nevzdá nikdy. Zmizí a znovu se objeví v Dreangeru, všechny katastrofy svede na ostatní a bude se věnovat nějakému novému darebáctví.

„Měl bys radši zmizet do podzemí, malý příteli," řekl Els. „Drocker je blíže, než si myslíš."

„Může být tak blízko, jak se mu zlíbí. Střelný prach už neutají. Ani tvůj mocný dreangerský čaroděj to nedokáže. Není ani zdaleka takový pán loutek, za jakého se považuje."

„Život teď bude k Devům v al-Qarnu krutý."

„Život je k Devům v al-Qarnu vždycky krutý."

„Víš, co má er-Rashal v úmyslu? Proč se zapojil do intrik, které poškozují Dreanger více než jeho nepřátelé?"

„Mám určité vysvětlení. Nejspíše je ale mylné. Řeknu ti, co mi kdysi řekl jeden starý muž. V politice a ve válce nemusíš plýtvat časem na pátrání po zradě nebo spiknutí, když pohromu může vysvětlit obyčejná hloupost a neschopnost."

Els přikývl. Jeho vlastní lidé vymýšleli složité, nepravděpodobné teorie o spiknutí, aby vysvětlili vlastní selhání. Ony teorie se často týkaly tajných plánů monolitické devedijské víry.

Přiblížili se ke sloupu černého kouře. Pomalu se rozptyloval. „Koukej," řekl Els. „Do země to udělalo pekelnou díru." Kužel země

a kamene padesát stop napříč a šedesát do hloubky zmizel. Stěny jámy zesklovatěly a nabyly vzhledu roztaveného svíčkového vosku.

Els tvrdě učil své vojáky iniciativě. Chopit se každé příležitosti. Právě to teď dělali, házeli vše, co jen zdánlivě vypadalo hořlavě, do jámy spolu s kusy padlého hrdiny. „Ty líné zadnice si nechtějí vykopat vlastní jámu," prohlásil Els. Dohlédl, aby v ohni skončila démonova hlava i bronzový meč.

Els organizoval odsun raněných a zařizoval pohřeb mrtvých episkopálů na al-khazenském chaldarejském hřbitově. Pak se přidal k oddílům ve městě. Většina calzirských obránců se vzdala nebo uprchla. Jejich morálka se zhroutila. Zbývající odpor se soustředil do citadely, kde čelil nelítostným útokům mrtvých hrdinů. Els své křižáky držel stranou.

Císařští ztratili zájem. Vraceli se zpět do svého ležení. Šlechta začne pletichařit, aby získala kontrolu nad Hanselovými dcerami.

Ty dívky budou muset být silné a chytré.

Lothar by měl být zvláště chráněn. Sublima by mohlo napadnout, že chlapcova vražda je vlastně velmi účelným prostředkem k oslabení Grailské říše.

To se nesmělo stát. Sublim musí neustále cítit v zádech hrozbu, kterou může představovat jedině císař.

Kromě rušného dění ve svém srdci byl al-Khazen mrtvým městem. V onom srdci hořela magie. Ale úsilí obránců citadely se míjelo účinkem. Začalo je obtěžovat i Kolegium a nedávalo jim prostor, aby se mohli věnovat mrtvým hrdinům.

~ ~ ~

Poslední skupina calzirských uprchlíků vyklouzla jak cizím pramánům, tak mrtvým bojovníkům. Mafti al-Araj el-Arak a jeho dvořané, jejich rodiny a jistí, dříve neotřesitelně vzdorující vládci calzirského království si připravovali únikovou cestu. V narychlo vyměněných poselstvech slíbili, že se v al-Negesi vzdají králi Petru z Navaya. Přísahali na Písmo. Els byl přesvědčen, že s ohledem na počasí své slovo dodrží. Neměli jinou možnost, pokud chtěli zůstat v teple a mít dostatek jídla.

Els sledoval, jak opouštějí citadelu chráněni jeho oddíly. Doufal, že se jeho pokyny dostaly ke správným uším a že mezi uprchlíky uvidí známé tváře.

Oddechl si. Viděl Bouna i Pána duchů, Aze, který potřeboval pomoc svých druhů. Dnes vypadali velmi calzirsky. Boun našel skulinu v přísaze.

Počkat! Poznal ještě jednu tvář. Nebyla zahrnuta v nabídce podmínečného propuštění. „Zastavte toho muže. Chiotto. Brenchi. V té šedé džalabě, s kapucí. Odveďte ho stranou."

Odkudsi se zjevil Maftiho nejvyšší komoří. Byl to on, kdo původně inicioval vyjednávání. „Tisíckrát pardon, lorde!" vychrlil na Else. „Odpusťte Maftimu! Ta šedá krysa nás k tomu donutila. Zoufale toužil dostat se ze spárů toho šíleného Dreangeřana. Mafti nechtěl porušit své slovo."

„Jistě. Omámili jste ho něčím?"

„Ó ano, vskutku, lorde." Vyhýbavý pohled spíše svědčil o dávce jedu.

„Je to Masant el-Seyhan?"

„Ó ano, lorde. Je to hrozný člověk. Neodvážili jsme se…"

„Dost. Jsi prolhaný pes. Ale nyní nemám žádné stížnosti. Připomeň Maftimu, že bude sledován až do al-Negesi. Vydal jsem rozkaz, aby nebylo projeveno slitování nikomu, kdo se pokusí o útěk."

„Jste nesmírně šlechetný, lorde. Téměř jako pravý věřící. Projev vaší milosti nebude zapomenut."

„Jdi. Moji nadřízení mohou rozhodnout jinak." Jistě se spustí spousta povyku, že si nechal ujít případné výkupné. Bez ohledu na to, kolika vojákům to ujednání zachránilo život.

Vždycky byli k mání další vojáci.

Improvizoval ne jenom, aby zachránil životy, ale také chtěl dát starým kamarádům příležitost vymanit se ze záhuby, kterou chtěl er-Rashal al-Dhulquarnen přivolat na zbývající Sha-lugy.

Els bojoval se vztekem. Darebák zradil al-Pramu a Dreanger kvůli svým vlastním nejasným ambicím. Ale až přijde čas, tak zaplatí. Možná že už tady, před hlavněmi devedijských mušketýrů. Budou nadšení z možnosti vypálit na muže, který vynalezl zbraně na

střelný prach. Milovali ironii stejně jako zlato. Možná odplata přijde později, až se zprávy o jeho zradě donesou ke Gordimeru Lvovi.

Jakmile byl omámený muž v šedém odeslán na schůzku s Gradem Drockerem, Els začal připravovat obklíčení citadely. Ke kterému nedošlo.

Prostí vojíni, kteří nebyli tak vyčerpaní jako on, vycítili příležitost proniknout do al-khazenské citadely stejnou brankou, kterou Mafti použil k útěku. Nemrtví si jich nevšímali. Byli zaměstnaní jinde.

Er-Rashal al-Dhulquarnen nebyl k nalezení. Stejně tak velitelé dreangerských a lucidijských expedičních sborů. Nenašel se ani žádný poklad. Těch několik sluhů, kteří v citadele zůstali, bylo natolik přesvědčivě neinformovaných, že bylo jasné, že jejich paměť byla očarována.

„Dejte sluhům otrocké límce," poručil Els jednomu ze svých kapitánů. „Vyslechneme je později. Citadelu podpalte. Jestli se skrývají v nějakém utajeném místě, vykouříme je. Když se budou chtít vzdát, můžete jim to umožnit."

Potom usedl v ústraní a zdříml si. Štěrbinou mezi očními víčky viděl stovku brothských vojáků, která následovala jeho příkladu. Zahnal myšlenku na to, jak dlouhou dobu svého života strávil osaměle. Byl sám, i když velel deseti tisícům mužů.

Ale brzy bude zase s Annou Mozillou.

Začalo sněžit. Bylo po odpočinku.

~ ~ ~

Vyčerpání Else nelítostně pronásledovalo, když se ploužil od jednoho značení stezky ke druhému. Zatímco se vlekl zpět do ležení, setmělo se a sníh nepřestával padat. Byl součástí chaotického proudu lidí. Míjeli ho mladší muži. On míjel starší muže. Našel ho Polo a ustaraně kolem něj pobíhal jako nervózní štěně. „Jen mě nakrm a ulož do postele." Byl příliš unavený, než aby se staral o patriarchovo ležení, které několik dní trpělo pod tyranií Tita Consenta. O to se může postarat později.

Polo ho věrně chránil ještě dlouho poté, co vyšlo slunce, i přesto, že si každý chtěl urvat kus jeho času. Když se probudil, sám všechny odehnal a šel navštívit Gradea Drockera.

Kouzelník Bratrstva vypadal strašlivě.

„Jsem rád, žes to přežil, Hechte. Dějí se pozoruhodné věci. Řekni mi všechno, co můžeš. Musím udělat několik rozhodnutí.“ Drockerovi trvalo dvě minuty, než to vše ze sebe vymáčkl.

„Ptejte se. Pokusím se odpovídat.“

„Nejprve mi řekni, co se stalo. Vzpomínám si, že jsem tě odrazoval od záchrany korunního prince.“

„My jsme opravdu vycouvali a nechali to na Bratrstvu.“

„Přesto muži z městského vojska přivedli Lothara do tábora.“

„Tvoji vojáci neuspěli. Kdyby moji muži Lothara z al-Khazenu nevytáhli, zemřel by v zajetí.“

„Dobře že jsi ukázal iniciativu. Přišli jsme o Bratry, kteří měli zachránit Lothara. Bohužel o všechny.“

„Bojovali dobře. Z toho mála, co jsem viděl, donutili pramány zaplatit hroznou cenu za udržení Lothara.“

„Jsem potěšen. A jsem velmi vyčerpaný. Hechte. Konec se blíží. Už mi nic nezbylo. Ani mé obvyklé malé království. Až na Bechtera jsem sám. Měl bych kvůli našim ztrátám zuřit. Chování Devů na bojišti mě mělo dohnat k šílenství. Stejné zbraně zavinily můj současný stav. Ale jsem příliš slabý. Ve Velké knize je jedna pasáž. Jeden z Nepřiznaných proroků říká: „Jsem unavený k smrti.“ Týden nevydržím, Hechte. Možná se nedočkám západu slunce. Vyčerpal jsem všechen čas, který mi Bůh propůjčil.“ Dlouhá řeč, proložená jen několika přerušeními, zanechala na Drockerovi viditelné stopy. Nyní vypadal jako mrtvola.

„Mám poslat Pola pro lékaře, pane?“

„Ne. Mám málo času. Zařídil jsem, co je potřeba. Seržant Bechter bude tvým pobočníkem. Nemá velkou představivost, ale je neúplatný. Má všechny důležité informace, které bys mohl potřebovat.“

„Pane?“

„Nahradíš mě na pozici vrchního velitele patriarchových vojsk. Principáti přijali mé přání. Navrhnou patriarchovi, aby to jmenování bylo stálé.“

„Nezasloužím si to.“

„Možná ne. Nacházím na tobě mnoho znepokojujícího. A navíc je v tobě stálost charakteru, která je pro tebe důležitější než neupřímné sliby náboženství.“

Els změnil téma. „Dostal jste něco ze Starkden nebo Masanta al-Seyhan?“

„Ta žena byla příliš dlouho mrtvá. Nejsem nekromant. Smůla. Nadělala nám spoustu starostí. Principáti pracují na tom druhém. Nevypadá to slibně. Jeho mozek byl poničen drogami a jedy. Jen experti Zvláštního úřadu by se do něj mohli dostat. Ale ti dva, kteří byli v táboře, šli pro Lothara. Není pravděpodobné, že se znovu objeví.“

„A ten další kouzelník? Ten, který přišel ze zámoří?“

„Zmizel. Říká se, že byl vážně raněn nemrtvými válečníky, než s nimi skoncoval. Pro teď to stačí. Musím se zotavit. Jestli to půjde. Až budeš odcházet, řekni té staré ženě, ať jde dál. Potřebuji přebalit.“

Drocker nežertoval. Skutečně měl opatrovnici, calzirskou chaldarejku tak starou, že mohla zažít, jak se kolem ní zvedalo Vaillarentiglijské pohoří. Skutečně ho přebalovala jako mimino. Už se nedokázal zvednout z postele.

~ ~ ~

Els převzal otěže vojska. První úkol, který uložil velitelům jednotlivých oddílů, bylo svolat muže a podat zprávu o ztrátách. Ztratili jen osm mužů. Tři z nich byli Devové, kteří se podíleli na palebném přepadení. Čtyři byli vojáci, kteří stihli plenění al-Khazenu a doufali, že najdou něco, co by stálo za ukradení. Osmý byl principát Divino Bruglioni. Nikdo neměl tušení, co se s principátem stalo. Jeho druzi byli téměř hysteričtí.

Els nechal chybějící muže hledat.

Našel si čas na soukromý rozhovor s Rogozem Sayagem. „Zprav dona Iniga, že je dokonáno. Zákazník dobře porozuměl proč, než

byla transakce uzavřena. Bohužel nešlo provedení transakce nechat na někom bližším.“

Později, když byl princip Bruglioni nalezen a označen za oběť nemrtvých hrdinů, řekl Rogoz Elsovi: „Don Inigo na to zoufale čekal. Určitě bude potěšen. Arnienové budou navěky tvými dlužníky.“

„Měli by vědět, že si svůj dluh vyberu. Za čas. Moje ctižádost ještě není ukojena.“

Delší rozhovor s Rogozem nebyl možný. Kamkoli Els šel, následovali ho Polo a Redfearn Bechter. Bechter byl neochvějně rozhodnut připravit jej na převzetí moci po Drockerovi. „Jsem jediný člen Bratrstva ve Firaldii, který ještě stojí na vlastních nohou, pane. A nemám předpoklady stát se novým válečným lordem.“

„Určitě ze Staklirhodu někoho pošlou hned, jak si uvědomí, že je Castella bez pána.“

Polo se k němu lepil, protože od nalezení principáta Bruglioniho mu nic jiného nezbylo. Nechtěl skončit ve společnosti ostatních Bruglioniů. „Nesnesu se s těmi arogantními blbečky.“

Ve vojsku byla spousta arogantních blbečků. Els litoval, že jich nedokázal z brothské bídy vyhnat víc.

Navštívil Ghorta ve vojenském lazaretu. „Pipe, musíš něco udělat s místní stravou,“ ihned požadoval Ghort.

Else provázel hlavní lékař regimentu. Els mu řekl: „To je můj pobočník. Dohlédněte, aby dostával stejné jídlo jako ti zranění devští chlapci ve vedlejším stanu.“

Hlavní lékař byl devedijec. Jak jinak.

Ghort protestoval: „Pipe, kdybys nebyl plukovník, nazval bych tě pitomcem a řekl ti, ať mě políbíš tam, kde nejsem opálenej.“

„To mám štěstí, že jsem plukovník. Vrátíš se brzy ke své práci?“

„Balancuju na okraji propasti, Pipe. A ještě se mě snaží umořit hlady.“

„Jestli nebudeš k dispozici, povýším někoho jiného. Možná Bo Biognu. Byl by z něj dobrý velitel městského vojska.“

Na odchodu se Els vesele šklebil. Cítil, jak se Ghort rychle uzdravuje. Na území lazaretu stály čtyři stany. Dva sloužily městskému regimentu a zbylé dva všem ostatním. Menší městský

stan určený pro devedijce a dainshausy byl narvaný k prasknutí. Stany, určené pro episkopální chaldarejce, městský regiment a zbytek byly poloprázdné. Poslední a nejmenší sloužil zajatcům a cizincům. Els ho navštívil, protože v něm drželi prince Lothara.

Korunní princ utrpěl lehčí poranění a omrzliny. Z jeho skupiny byl jediný natolik zdravý, aby ho vztekalo, že ho neustále prohlížejí. Vzpomněl si, že už Else viděl. Těch pár slov, která si s Elsem vyměnil, prozradilo, že uvnitř Lotharova slabého těla sídlí silná mysl.

Byl synem svého otce.

„Vaše situace nemusí být tak bezvýchodná, jak se zdá, Výsosti."

Tímhle prohlášením si Els vysloužil prázdný, ale přesto kalkulující pohled. „Přesto předstírejte, že jste příliš slabý, než abyste mohl cestovat. Pokud nedychtíte brzy spatřit Broth."

Mezi Lotharovými společníky bylo několik velmi vážně raněných pramánských šlechticů. Els se domníval, že se je snaží zachránit v naději na tučné výkupné.

Bratrští kouzelníci, se kterými se setkal u stolu v Runchu, byli izolováni v temném koutě. Hlavní lékař vysvětloval: „Oba obklopuje spleť mocné magie. Neumíme si s tím poradit. Tak jsem je dal stranou, aby nezpůsobili moc potíží."

„Izolace je nejlepší. Pokud tedy nemáte pořádnou jámu."

„Dost brzy budou pohřbeni."

„Co?"

„Dlouho už nevydrží. Nedokážeme je nakrmit. Bez magie by takhle dlouho nevydrželi."

„Grade Drocker z toho nebude mít radost."

Mladší z černých havranů, na jehož jméno by si Els nevzpomněl, i kdyby ho znal, otevřel oči. Divoký a vyděšený pohled upřel na Else. „DaSkees? Co tady děláš? Kde to jsme?" Pak se oči zase zavřely.

„Co to bylo?" zeptal se Els a doufal, že ho neprozradil hromový tlukot jeho srdce.

„Nevím. Možná znovu něco prožívá. Ve vysoké horečce se to někdy stává."

„Ano. Zažil jsem to. Byl jsem velmi nemocný, když jsem byl malý. Odvádíte dobrou práci. Kdybyste něco potřebovali, dejte mi vědět. Nemohu nic slíbit, ale… Postavte kapitána Ghorta na nohy co

nejrychleji. Potřebuji ho.“ Chtěl navrhnout, aby zaškrtili kouzelníky Bratrstva, ale zůstalo jen u nevyřčeného přání.

~ ~ ~

„Polo, mám pro tebe nový úkol.“

Polo neměl radost. Teď, když principát Bruglioni zemřel, žil Polo ve stavu trvalého zoufalství. Obrnil se v očekávání nejhoršího.

„No tak. Nebude to tak hrozné. Budeš sloužit kapitánu Ghortovi stejně jako mně. Za předpokladu, že se stanu vrchním velitelem.“

„Pane? Ale pane, kdo se bude starat o vás?“

„Už vybrali seržanta Bechtera z Bratrstva.“

„Pane? Bechtera? Je starý a je to špión.“

Els se na Pola usmál s jedním obočím zdviženým.

„Pane, bude pro mě obtížné zvyknout si na kapitána Ghorta.“

„To je mi jasné. Není to s ním lehké. Ale s tebou se polepší.“

„Jen aby.“

„Prostě to tak bude. Prozatím. Až se vrátíme do Brothu, můžeš se vrátit do citadely Bruglioniů, jestli budeš chtít.“

Rozšířila se zpráva, že Grade Drocker je v posledním tažení a za svého nástupce si vybral Pipera Hechta. Z nikdy nevyjasněných důvodů si umírající vrchní velitel oblíbil svobodného vojáka z Duarnenie.

Els Tag se spokojil s tím, že v tom viděl zásah Všemohoucího.

Ta zpráva z něj udělala nejpopulárnějšího člověka v křižáckém táboře. Nyní byli oficiálně křižáky. Patriarcha vydal příslušnou bulu.

Prohlášení kruciáty nemělo žádný praktický dopad kromě toho, že podtrhovalo odhodlání Sublima V. vést válku ve jménu Boha.

Každý, kdo se dokázal k Elsovi dostat, něco chtěl. Většinou přicházeli s prosbami, které už Grade Drocker zamítl.

Els nechal rozhlásit, že za předpokladu, že skutečně nahradí Gradea Drockera, nedají se čekat vůbec žádné změny. Ačkoli uvažoval, že uvolní omezení platná pro Devy. Dosud na bedrech nesli ten nejtěžší náklad.

Els už neměl žádný čas pro sebe. Když si přeci jen ukradl chvilku k zamyšlení, strávil ji obavami ze zraněných vojáků Bratrstva z Runchu.

~ ~ ~

Začaly tahanice o kosti Calziru. Els dal opakovaně najevo, že nemá v úmyslu účastnit se rozhodování o nárocích supů, kteří trhali na kusy mršinu. Nároky musí být předneseny Sublimovi. Přestože calzirská kruciáta byla patriarchovou válkou, největším vítězem byl Petr z Navaya. Neexistovaly žádné prostředky, jak donutit Petra, aby se vzdal toho, co uchvátil. Prach se stěží stačil usadit a Navaya už se stala stejně mocnou brzdou patriarchátu, jakou bývala Grailská říše.

Lothar zůstával v lazaretu, zcela zjevně byl příliš slabý na cestu. Každý den jeho sestry vznášely nové požadavky, ale žádné nebyly vyslyšeny. Císařský tábor tonul v chaosu. Sestry měly problémy s prosazením své vůle. Ačkoli systém nástupnictví byl jasně stanoven, nikdo nepředpokládal, že se jím bude řídit.

Grade Drocker hrozil, že se vrátí k moci. Nepřítomnost stresu se projevila jako zázračné tonikum. Nicméně Els neměl příležitost ho v těch dvou dnech navštívit.

~ ~ ~

Seržant Bechter Else probudil uprostřed noci. „Stalo se, pane. Mistr Drocker zemřel. Proběhlo to v klidu. Usmíval se. Nic neřekl, ale zanechal dopisy a odkazy.“

„A kromě tebe byl sám. Celý život, když na to přijde.“

„Ne úplně. Principát Delari s ním trávil hodně času. A dosáhl v životě mnoha věcí, dobrých i zlých. Víc než mnoha.“

Els přikývl. „Se mnou nefilozofuj, Bechtere. Potřebuji tě. Budeme čelit spoustě praktických problémů. Nechci o tom příliš přemýšlet.“

„Musíte přemýšlet o tom, co udělat se všemi těmi vojáky. Náš patriarcha je druh člověka, který je bez rozmýšlení opustí, teď když mu vyhráli válku. Taky začínají dezerce. Nezískali jsme dost kořisti. Lidé se za ní vydávají na vlastní pěst.“

„Vyhlaste tohle: S každým dezertérem, který napadne nebo okrade domorodce, bude zacházeno jako s banditou. Dokud zůstane vojsko pohromadě, může projít zpátky do Brothu a donutit patriarchu splatit svoje dluhy.“

„Jak si přejete.“

„Ví se už o Drockerovi?“

„Ví to jen principát Delari a my dva.“

„Do rána to nikomu neříkej. Má Bratrstvo nějaké obřady, které bude nutné vykonat?“

„Ano, ale je k nim potřeba více než jen jednoho muže.“

„Můžeš použít muže z lazaretu?“

„Možná, málokdy se na mě obracejí s žádostí o zavádění novot.“

„Jsi teď v Brothu číslo jedna, seržante. Jestli se jen trochu podobáš všem ostatním vojákům, vždycky jsi věděl, jak bys to dělal, kdybys měl velení.“

Bechter se usmál. „Za těchhle okolností si žádný voják nebude pouštět hubu na špacír a mluvit o vás jako o pitomci, plukovníku.“

„Jsi poslední voják.“

„Hm.“

„Zpočátku jsem si Drockera moc necenil. Byl příliš zahořklý. Ale vybudoval jsem si k němu zdravou úctu. Dej se do příprav. Jestli potřebuješ ty dva z lazaretu, přivážeme je k židlím a budeš za ně mluvit.“

Bechterovi se nepodařilo skrýt, jak je uražen Elsovou neúctou.

„Omlouvám se, ale raději bys je měl rychle použít. Asi už dlouho nevydrží.“

~ ~ ~

Mimo Else Taga, Redfearna Bechtera a vážně raněných bratrů z Runchu se obřadu za mrtvého Gradea Drockera zúčastnil pouze Bronte Doneto a principát Delari. Grade Drocker býval Třetím z Třinácti stařešinů Bratrstva války. Přítomen byl i Osa Stile, zlomyslně se culil ve stínech, nepoznamenaný časem. Osa si našel místo pod sutanou nejmocnějšího čaroděje Kolegia, principáta Delariho.

„Proč je tu Delari?“ zeptal se Els potichu principáta Doneta. Teď se zdálo, že Doneto je nakloněn jednat s ním jako se sobě rovným. Přinejmenším do doby, než se Sublim rozhodne neuposlechnout Drockerova doporučení ohledně nástupce.

„Je Drockerovým pravým otcem.“

Els tu informaci chvíli trávil.

„Není to příliš známo. Když se to stalo, Delari byl ještě chlapec, ale díky rodině už byl biskupem. Delari syna nikdy formálně neuznal, ale každý to věděl. Delari dohlížel na jeho vzdělání a usnadnil mu vstup do Bratrstva. Tam už se vypracoval sám.“

Els neřekl nic. Vstřebával ty informace. Později mohly být důležité. Možná velmi důležité, podle úšklebků, které na něj vrhal Osa Stile ve chvílích, kdy se nikdo nedíval.

Doneto pokračoval: „Otázka zní, jestli tě Delari přijme stejným způsobem, jako tě přijal jeho syn. Hodně by sis pomohl, kdyby se ti podařilo dostat pod kůži tomu starému muži.“

To vysvětlovalo posměšný třpyt v Osových očích.

Rituál se zdál být nekonečný. Později si z něj Els mnoho nevybavil. Měl úlohu svědka. Jenom vše sledoval. Po čase však obřad skončil a seržant Bechter se ocitl v nečekané hádce s principátem Delarim. Drocker zanechal jednoznačné pokyny týkající se nakládání s jeho tělem. Chtěl, aby bylo zpopelněno. Chtěl, aby jeho popel byl rozptýlen na velkém prostoru, aby žádný budoucí kouzelník nemohl jeho tělesnou schránku použít k podnícení nějaké špatnosti.

Principát Delari kremaci odmítal. Argumentoval náboženskými důvody, ale v jeho ostrém, starém hlase jasně zaznívalo citový podtón. Nechtěl se vzdát tohoto syna, kterého nemohl dostatečně poznat – i přes nezpochybnitelnou sílu Drockerova strachu ze zneužití jeho mrtvoly.

Els do hádky vstoupil s jemnou připomínkou, že ať už se jim myšlenka kremace líbí, nebo nelíbí, nemají žádné legální nebo morální právo ignorovat přání zemřelého. Tím by jen mohli vzbudit zlobu Bratrstva. Poté šel ven, aby dohlédl na návrat zraněných Bratrů do lazaretu.

~ ~ ~

„Probral se a začal mluvit z cesty,“ řekl Els hlavnímu lékaři. „Chtěl utéci. Myslel si, že ho pronásledují čerti. Pak zkolaboval. Přinesl jsem ho co nejrychleji.“

Mladší bratr z Runchu nedýchal. Lékař cosi udělal a vrátil mu dech. Bratr vykřikoval něco o jakémsi daSkeesovi. Els po cestě

uvažoval, jestli nemá učinit téhle riskantní situaci konec, ale nakonec se neodvážil. V okolí bylo příliš mnoho potenciálních svědků. Tábor se hemžil muži, kteří se připravovali na cestu. Žádné rozkazy sice nebyly vydány, ale šířily se všelijaké zvěsti.

Lékař se ponuře zeptal: „Jaký byl obřad?“

„Šlo to dobře.“

„Kde najdete obřadníky, až zemřou tito muži?“

„Nevím. To bude problém seržanta Bechtera.“

Els se vrátil do svých nových ubikací unavený a připravený přenechat všechna rozhodnutí na Bechterovi. Ale čekal ho návštěvník, kterého nemohl odmítnout.

~ ~ ~

„Ferris Renfrow. Slyšel jsem, že jste zemřel, když jste neohroženě bránil korunního prince.“

„Přání otcem myšlenky. Bohužel se nesplnilo ani vám, ani ostatním.“

„Tak to bývá. Je nějaký důvod, kvůli kterému si to přání nemůžu vyplnit nyní?“

„Přiznávám, že máte všechny trumfy v rukou. Nicméně se domnívám, že je ve vašem zájmu pomoci mi. Jak jistě sám uznáte.“

„Mám vám poslat pro lékaře?“ Bylo zřejmé, že se Renfrowovi během událostí okolo únosu korunního prince Lothara nevedlo dobře a že se ještě nestačil zotavit.

„Jestli chcete, myslete si, že se chvástám, ale bylo by to málo platné. Lékař mi nepomůže.“

Els pokrčil rameny. „Jak si přejete.“

„Nejspíš bych vám měl pogratulovat. Máte na svědomí zázraky.“

„Dělám jen svou práci. Jsem voják.“

„Ano. Dobře. Přestaňme si hrát. Nemám tolik času. Jsem vám vydán na milost.“

„To rád slyším.“

„Přirozeně.“

„Takže?“

„Ten chlapec, Lothar, je tu stále, že?“

„V lazaretu. Hlídají ho muži, kteří by mě neuposlechli, kdybych jim poručil, ať ho nechají jít. Má příliš velkou cenu.“

„Našemu ležení vládne chaos,“ přiznal Renfrow. „Nikdo se nechce sklonit před dvojicí nedospělých dívek.“

„Mluvíte o noci dlouhých nožů?“

„Možná to bude nutné, ale vraždy lidi odcizují. Přesvědčování, vydírání a vytváření společných cílů přináší lepší výsledky.“

Els nadzvedl obočí.

„Proto jsem přišel,“ dodal Renfrow.

„Mohu vás jen vyslechnout. Nemám dostatečnou moc.“

Renfrow se ušklíbl. „Hovno, jste vrchní velitel vojsk patriarchátu. A bůh ví proč, vás jako nevlastního syna přijal muž číslo tři v Bratrstvu války, který byl tajnou pýchou a radostí svého nelegitimního otce. A protože mu našeptává do ouška Osa Stile, nejspíš se stane také vaším velkým zastáncem v brothské politice.“

„Nepřebral jste? Kdo je Osa Stile?“ zeptal se Els.

Renfrow na něj zlobně pohlédl. Po chvíli řekl: „Jste tak kurevsky tvrdohlavý, že mě začínáte unavovat. Osa Stile šoustá principáta Delariho. Je to ten samý člověk, který spal s biskupem Serifem.“

„Aha. Ten chlapec Armand. Nechápu souvislosti.“

„Zahráváte si. Nemám čas na hry. Poslouchejte. Kdyby nějakým způsobem Lothar Ege proklouzl Sublimovi mezi prsty, Grailská říše by byla navždy vděčná.“

„Vděk má jepičí život. Kdyby tomu bylo jinak, nikdy bych neodešel z domova. A dnes bych byl mrtvý. Boje ve Velkých mokřadech jsou extrémně kruté. Říká se, že led postupuje velmi rychle.“ Nedokázal odolat a udělal narážku na vymyšlenou historii před jediným člověkem, který si byl jistý, že je falešná.

„Dost. Víte, že Johanesovo slovo mělo svou cenu. Jste profesionál, důsledný člověk. Všímáte si takových věcí.“

Els zabručel na souhlas.

„Johanes je pryč, ale já ne.“

„Lidé, o které se zajímáte, jsou v nejmenším stanu lazaretu. Je tam i několik lidí, kteří vás nezajímají, ale jejichž zmizení by zmátlo každého, kdo by se snažil přijít na to, co se stalo.“

Renfrow na krátkou chvilku sepjal ruce pod bradou a konečky prstů se dotkl rtů. „Takže kdyby pramánské komando všechny v noci uneslo, to hejno principátů, které tu máte, by bylo na chvilku zmatené.“

„A já bych měl u grailského císaře velký dluh.“

Renfrow přikývl. „Váhy by se vychýlily ve váš prospěch.“

„Musíte to správně načasovat. Někteří mocní muži tady mají téměř neomezený přístup k Noci. Zatímco císařské síly v tomto ohledu velmi zaostávají.“

„Kuře nemusí učit slepici,“ zavrčel Renfrow.

„Také byste mohli zapracovat na lidech, kteří dělají potíže Hanselovým dcerám.“

Renfrow sebou překvapeně trhl. Pozorně Else zkoumal a snažil se přijít na to, co je za tou poznámkou.

„Odvedení pozornosti se může hodit,“ pomohl mu Els.

„Hlavně nereagujte s přehnaným nadšením.“

„Nebudu, když budu mít na vybranou.“

~ ~ ~

Když konečně přepad přišel, Else překvapil. Vzdal už snahu předvídat ho. Renfrow počkal s úderem, dokud se ležení neocitlo v úplném zmatku způsobeném přípravami k odchodu na sever. Nejprve se zdálo, že jde o zoufalý pokus pramánů získat jídlo.

Renfrowovi lidé odvedli při průzkumu skvělou práci. Els si to vryl pevně do paměti pro budoucí použití.

Tři muži zajatí společně s Lotharem Egem nezvládli namáhavý útěk. Zemřeli dříve, než útočníci opustili tábor. Podobně se vedlo dvěma pramánským šlechticům. Nepřežili ani členové Bratrstva zaměstnaní ve Zvláštním úřadě na Runchu. Nájezdníci se nesnažili, aby někdo kromě Lothara vyšel z akce živý.

Els byl sám sebou potěšen. Vyšlo mu vcelku elegantní řešení.

Začal myslet na budoucnost a počítat dny, které bude armáda potřebovat k pochodu do Brothu. Vyslal posla se zprávou pro Annu Mozillu.

41. Zpátky v temném lůně

Svavar prchal v nekonečné změti kudlankovitých nohou a jen nejasně si uvědomoval vyděšená zvířata a s hubou dokořán zírající venkovany. Padla noc, den přišel a odešel, padla noc. Zjevovaly se před ním pohoří a řeky a mizely za ním. Než jej přemohl hlad a vyčerpání, minul týden. Teprve tehdy se mu vrátil rozum.

Vrátil se do původní podoby Asgrimmura Grimmssona. Byl nahý. Třásl se v chladu, který držel současný Friesland ve spárech po celý rok. V podobě Svavara se příliš nelišil od Svavara, kterým vždy býval – ačkoli jeho smysly byly ostřejší a jeho mysl jasnější a pohotovější. Ale uvědomoval si, že je nyní mnohem více než Asgrimmur Grimmsson, pirát a lupič. Byl úplně novou podobou hrůzy.

Friesland se změnil. Nové náboženství z lidí udělalo fňukající slabochy. Přestože byl nahý a neozbrojený, neměl žádné potíže s opatřováním jídla, získáváním tepla a ještě menší potíže s rozdrcením těch, kteří měli snahu s ním bojovat.

Bral na sebe hmyzí podobu. Děs se šířil jako vlnky na hladině rybníka. Ten strach ho těšil. Grim by se cítil jako v nebi. Grim se jako tyran narodil. Svavar se potěšení ze strachu a trápení jiných musel naučit.

S prohlubující se zimou se stával pomalejším. Hmyzí podoba se nehodila do nízkých teplot.

Země se stávala bezútěšnější a řidčeji obydlenou. Zemědělské usedlosti a celé vesnice zely prázdnotou. Vegetační období skončilo.

Svavar objevil, že hmyzí podoba není jediná, kterou může používat. Trvalo mu týdny, než se naučil brát na sebe tucet jiných podob. Většina jich byla užitečných, některé jen děsivé. Jediným omezením byla jeho představivost. Jednoho dne se naučí vzít na sebe

podobu draka, obrovského černého draka plného tesáků, ohně a drápů.

Když poněkud opadlo jeho nadšení z proměňování podoby, vrátil se k úkolu, který si původně vytyčil.

U Grodnirského mysu, nyní neobydleného, na sebe vzal podobu mrožího býka, překonal led a vklouzl do moře jižně od Orflandu. Průliv mezi pevninou a ostrovem byl nyní užší a zamrzlý. Mořská hladina o pár yardů klesla. Přemýšlel, o kolik se zmenšilo Mělké moře.

Vody, které se kdysi hemžily mořskými lidmi, byly pusté. Svavar potřeboval tři dny, než našel kolonii skrývající se v zátoce na západním pobřeží malého, skalnatého ostrova třicet mil od pobřeží v jižní části Andorayského moře. Nepatrný průsak moci onu zátoku činil vhodnější k životu než její okolí.

Vyvěrající moc vyvolávala pocit hřejícího slunce v jarním ránu. Svavar nevěděl o onom příjemném pocitu, který může moc poskytovat. Ani o síle, kterou může načerpat v její přítomnosti.

Mořští lidé se vyděsili. Byl nejmocnější bytostí, se kterou se setkali. Zástupci noci se tady v tomto období vyskytovali jen zřídka. Menší entity odešly nebo byly pohřbeny pod ledem, pokud byly vázány na určité místo.

Svavar se pokoušel o diplomatické jednání. Přesvědčoval je, že pro ně nepředstavuje hrozbu. Nahnal jim i hejno tresek, když zjistil, že o ryby je také nouze. Potom jim vysvětloval: „Někde tady je ve vodě vstup do říše bohů. Do světa Starých.“

Strach mořské lidi na dlouhou chvíli umlčel.

Svavar pokračoval: „Ten, který naslouchá už není. Arlensul a Sprenghul už nejsou. Až se dostanu do Velké nebeské pevnosti, nebudou už ani ti ostatní.“

Žádné z těch stvoření neznalo nikoho ze Starých. Bohové severu nebyli aktivní už několik století. Od té doby, domníval se Svavar, kdy skupina lovců z Andoray zamířila na jih a zmizela.

On byl tím děsem, který teď mořští lidé znali.

Neochotná trojice mladých samců dostala úkol ukázat Svavarovi místo, o kterém legendy říkaly, že je branou do říše bohů. Místo hrůzy, které mořští lidé nazývali Branou stínů.

~ ~ ~

Svavar v podobě mrože vstoupil do přístaviště bohů. Většina vody tu byla prohřátá průsaky moci, ale po hladině se plazily tenké provazce chladu. Všechno na břehu bylo mírně rozostřené, jakoby nahlížené očima se šedým zákalem.

Svavar se neohrabaně vlekl na břeh, když na sebe vzal vzezření Asgrimmura Grimmssona. Okamžitě jej obklopili trpaslíci. Nesli mu oblečení. Padlo mu. Nepřemýšlel o tom proč. Tehdy ne.

Zíral na horu. Velká nebeská pevnost vypadala jako vzdálený sen skrývající se za jemnými pavučinovými vlákny. Přesto byli trpaslíci dostatečně hmotní. A čišel z nich strach.

Svavar vzpomínal. Nedokázal si vybavit, že by trpaslíci minule mluvili. Ani si o nich mnoho nepamatoval z mýtů. Byli zázračnými řemeslníky, kteří vyráběli magické artefakty, jež umožňovaly vznik legend. Když se s nimi zle zacházelo nebo byli podvedeni, mohli se stát docela nepříjemnými.

Ten nejširší, nejzarostlejší a nejšedivější se zeptal: „Jsi onen předpovězený?“

„Hm? Co se děje?“

„Konec časů.“ Starý trpaslík už nic dalšího neřekl. Na otázky neodpovídal. Jeho druzi zkameněli úžasem, že vůbec promluvil.

Svavar nahlédl do svého nitra a vyhledal hněv. Rozdmýchal jej. Začal stoupat na horu. Skupina trpaslíků jej následovala.

Cesta vzhůru byla v chatrném stavu. U duhového mostu nebyli žádní strážci. Samotný most byl jenom náznakem zašmodrchaných barev. Obyčejný smrtelník by jej nedokázal přejít. U brány nebyli žádní strážci. Brána se pomalu rozpadala.

Vnitřek pevnosti vypadal nezměněně. Možná působil ponuřeji, ale nikoli nehmotněji, což platilo venku o všem. Přesto byl po dlouhou dobu opomíjený.

Svavar vyvolal ukradené vzpomínky, aby se zorientoval. Jen prchavý okamžik mu zabralo, než se dostal do síně, ve které čekali Hrdinové. Zbývaly jich tu stovky, které nikdy neprošly temnou mandalou. Ale většina jich byla v ubohém stavu. Chybělo jim tolik částí těla, že Svavarovo znechucení zažehlo plamen nenávisti. Pomstí se a osvobodí tyhle ubohé mrzáky.

Byla tu síň hodokvasu, ve které se scházeli severští bohové. Nemohl si vzpomenout, jak se tam dostat. Jak je to možné? Cestu musel znát. Byl bůh. No, jestli ne zcela bůh, určitě nadějný Zástupce. I tady ze sebe dokázal vystoupit. A měl i jiné vzpomínky. Měl by tuhle pevnost znát do posledního zrnka prachu. Převzal vzpomínky tří Starých… Ach. Takhle. Byl jich tu ještě tucet, nedotčený pohromou u al-Khazenu. Skrývali se. A nenápadně ho zaslepovali.

Zhmotnil se v místě, kde se krčili Staří. Nemělo žádné patrné ohraničení, žádný strop, podlahu nebo stěny. Jen tmavé, mlhavé vzdálenosti. Ani jeden z bohů neměl vzezření z lidských mýtů. Ale on je znal.

Jenom Šprýmař neprojevoval strach. Věřil, že se dokáže vymluvit ze všeho.

Svavar zjistil, že trvalý hněv není náhradou za vědomosti a zkušenosti tisíciletí.

Boj byl ošklivý. Na žádné straně nepadlo ani slovo. Svavar nakonec ustoupil, božský ocas stažený mezi zbývající nohy.

Staří také obdrželi svůj díl. Kromě Šprýmaře, který stál stranou. Božská rodina přežila jen s velkými obtížemi.

Svavar si některé z jejich vědomostí odnesl s sebou.

Trpaslíci čekali u duhového mostu. Vyspravili jej. Ten prošedivělý, který s ním už promluvil, mu poradil: „Ponech si podobu stonožky. Jsi příliš vážně raněný, než abys mohl být člověkem.“

~ ~ ~

Čas plynul. Svavar se zotavoval a nabíral sílu z vody přístaviště. Hájemství bohů bylo stále nehmotnější. Ale bohové samotní přetrvávali, zakopaní uvnitř svého skrytého místa.

Když se Svavar vyléčil, znovu vystoupil na horu. Nalezl jen jedenáct přežívajících Starých. Byli slabší. Hrdinové ve své síni hnili. Už nikdy neuposlechnou příkazu Noci. Našli vysvobození ve smrti.

Svavar si uvědomil, že Staří jsou polapeni v pasti Velké nebeské pevnosti. Jak a proč, nebylo jasné. Mohlo to být dílo trpaslíků. Oni

byli architekty a řemeslníky božské říše. Po věčné době dostali příležitost odplaty za své vroubky.

~ ~ ~

Svavar na horu vystoupal čtyřikrát. Boj se nikdy neubíral směrem, který očekával. Ale nenechal se odradit. Život nikdy nevycházel vstříc toužebným přáním.

Staří neustále slábli. Svavar se krmil jejich vědomostmi. Šprýmař zkoušel svoje nástrahy, ale Svavar zůstal neoblomný k jakýmkoli dohodám. Byl důvod k podezření, že jeho vměšování dostalo Arlensul do postavení, ve kterém ustoupila smrtelníku Gedankemu. Arlensul nezapomněla. Arlensul přetrvávala uvnitř Svavara ve spektrální podobě a stále byla prodchnuta vztekem a nenávistí.

Velká nebeská pevnost se mihotala proti nízké obloze. Svavar naposledy vystoupal na horu, ale tentokrát ho duhový most neunesl. Aelen Kofer jej zanechal svému osudu.

Trpaslíci věděli, že srdce Velké nebeské pevnosti zůstává pro přežívající Staré skutečností, ale vnějšek mizí. Celá říše brzy zmizí. Staří zůstanou uzamčeni ve vnitřku bez vnějšku. Stráví věčnost uvězněni uvnitř zmenšující se bubliny.

Svavar byl spokojen. Ačkoli Arlensulina součást jeho bytosti se stále dožadovala potěšení být přítomna jejich konečnému, ječícímu šílenství.

Když Svavar odplaval, v přístavišti nezůstalo žádné teplo. Trpaslíci už odpluli na zlaté bárce.

Neměl větší cíl než si najít teplý průsak moci někde v Andorayském moři.

42. Connec: návrat

Connekské síly vyklidily Shippen hned po jarním období bouřek. Vylodily se v Sheavenallu po snadné dvanáctidenní plavbě. Bratr Kandl a sbor vojenských duchovních absolvovali cestu na palubě *Taro*, která je dopravila i na jih. Pokud mohl bratr Kandl soudit, posádka lodi a lidský náklad byly menší jen o půl tuctu mužů a žádný z nich nebyl zabit v Calziru. Nehody a nemoci si vyžádaly většinu ztrát výpravy.

V Conneku se chystaly velké změny. To bylo jasné, ještě než Kandl vystoupil ve Sheavenallu na břeh. Viděl ozbrojence v koženém brnění, kteří ve skupinách procházeli po městě. Nikdy nechodili sami. Mluvili hrubým cizím dialektem. Byli zaměstnáni bohatými rodinami, které byly skutečnými vládci města a byly zavázány věrností přímo vévodovi z Khaurene.

Váhavost vévody Tormonda vnímaná jako jeho slabost, jeho neschopnost postavit se za svůj lid a legitimního patriarchu, když byl šikanován z Brothu, začala dávat úrodu jedovatého ovoce. Ti horkokrevní šlechtici a rytíři, kteří se účastnili masakru v Černých horách, ti, kteří se jimi nechali ovlivnit, a bohatá buržoazie najímali hrdlořezy na svou ochranu – zpočátku na ochranu před kořistěním brothské církve. Ale jakmile měli ozbrojence po ruce, podlehli pokušení vyrovnat staré dluhy.

Vévoda Tormond nevlastnil ani prostředky, ani neměl vůli k prosazení zákona, vévodského práva a starobylého míru. Alespoň ne ve chvíli, kdy mohly být projevy násilí zadušeny v prvopočátku. Nejhorším narušitelem práva byl biskup Richeneau. V průběhu vévodovy nepřítomnosti naverboval tři stovky rváčů. Prohlašoval, že je potřebuje k potrestání nepřátel církve.

Mathe Richeneau byl jen o něco méně zkorumpovaný než jeho předchůdci. A jednu dobu se počítal k milencům Anny z Menandu.

~ ~ ~

Stejnou měrou, jakou hrabě Raymon během kruciáty dospěl, se i zocelil a upevnil svou sebedůvěru. Do Antieux se vrátil jednoho odpoledne v brzkém létě. Příští ráno, když slunce osvítilo vrcholky kopců na východě za Jobem, se svými veterány zaútočil na panské sídlo, kde dříve pobýval biskup Serif. Nyní zde sídlil biskup Richeneau. Přestože byli Raymonovi muži v početní nevýhodě, zahnali biskupovy násilníky na bezhlavý útěk a mnoho jich zmasakrovali. Poté zámeček podpálili, aby Richeneaua vykouřili. Po následném desetiminutovém procesu se biskup setkal se svými bohy. Nejprve byl ovšem zaživa pálen hlavou dolů, přičemž zoufale cukal nahýma nohama.

Hrabě Raymon nedospěl do té míry, aby pochopil, že podobné vzkazy se u těch, kterým jsou určeny, míjejí účinkem.

Hrabě Raymon nařídil, aby všechny zkonfiskované majetky byly vráceny právoplatným majitelům a všichni episkopální kněží brothského ritu byli vyhnáni z Antieux. Někteří byli vystaveni krutým zvěrstvům. Všem to bylo jedno. Raymon se vrhl na ty, kteří konspirovali, spolupracovali nebo měli prospěch z biskupa Richeneaua.

~ ~ ~

Bratr Kandl se právě usadil v domě pekaře Scarreho, když Khaurene zabzučelo pověstmi o událostech v Antieux.

Dokonalý zaplakal.

Čas zoufalství, který o dvě léta dříve předpověděl, začal vztahovat paťáty na Connec a byl horší, než si kdy byl schopen představit.

Když znovu nabyl duševní rovnováhy, vrátil se bratr Kandl k úkolu, který začal před dvěma roky ve Svatém Jeulesu ande Neuis.

Hledači světla a jejich sousedé se musí připravit na nápor temnoty.

43. Broth: poslední doušky letního vína

Els se vyčerpaně rozvalil na Annině posteli. Proč se lopotil celou tu cestu k ní domů, když se mohl odebrat do Castelly dollas Pontellas? Kde už touhle dobou mohl spočívat v sladkém obětí spánku?

Redfearn Bechter postrádal cosi, čím oplývala Anna Mozilla.

„No?“ zeptala se. Když nereagoval, řekla: „Vidím, že to bylo tvrdé. Napověz mi. Setkal ses s patriarchou?“

„Ano.“

„Tak jaký je? Takhle zblízka.“

„Ne takový, jak bys čekala. Menší, než se zdá z dálky. Vypadá jako kupec, který hodně pije. A jí moc pokrmů překořeněných česnekem. Zdá se, že nemá zájem o každodenní povinnosti svého úřadu. Na jeho dvoře kvete korupce.“

„To nejsou žádné novinky, srdíčko. Korupce je hlavním znakem patriarchátu už osm set let. Hraješ si se mnou. Řekni mi, o co šlo.“

„Dostal jsem práci. Jsem nový hlavní velitel patriarchálních vojsk. Pinkus je z toho bez sebe radostí. Bronte Doneto a Paludan Bruglioni jsou nadšení. Sayagové a Arnienové jsou vzrušení. Principát Delari je v extázi. Jsem jediný, kdo má výhrady.“

„Protože moc přemýšlíš. Zdřímni si. Uvařím něco extra. Budeme slavit.“

Els neposlouchal. „Stal jsem se příliš důležitým. Příliš mnoho lidí mne bude podrobně zkoumat. Lidé z Duarnenie si na mě nevzpomenou.“

Anna ho políbila na čelo. „Moc přemýšlíš. Tak tě skuteční Duarneňané nebudou znát. Každý dobrodruh v Brothu o své minulosti lže. Každému je to jedno, dokud neuděláš chybu.“

To byla pravda. Ale neuklidnilo ho to. „Mám obavy z principáta Delariho. Příliš se o mě zajímá.“ To jej zneklidňovalo nejvíce. Nedokázal přijít na to, proč Delari touží stát se jeho patronem.

„Možná chce svého chlapečka nahradit skutečným mužem.“

„Ne! Více to souvisí s tím, co se dělo s Gradem Drockerem před smrtí. Lidé si toho všimli. Začínají o tom přemýšlet.“

„Ty prostě nesneseš, když jde všechno dobře, že?“

Els byl chvíli potichu a pak řekl: „Všechno dobře nejde.“

„Achich ouvej. Mám z toho špatný pocit.“

„Ano. Patriarchovi stačily dvě minuty, aby mě jmenoval vrchním velitelem. Pak chtěl donekonečna mluvit o Conneku.“

„Nechce snad…“

„Chce.“

„Lidé ještě pořád křičí, aby jim zaplatil, co dluží z kruciáty do Calziru.“

„Možná je to jediná věc, která mu brání udělat to, co chce. Ti blázni v Conneku mu poskytli všechny záminky, které potřebuje. Zavraždili biskupa z Antieux.“

„To už je druhý. Antieux je musí vždycky velmi zkazit,“ zavtipkovala Anna.

Els si vybavil město. „Ne. Problém je v lidech, které tam Sublim posílá. Oni už jsou zkažení. Doufají, že snadno zbohatnou. Místní hrabě se vrátil z Calziru a zjistil, že Richeneau se snaží rozkrást vše, co přežilo naši návštěvu před dvěma roky. Tak ho zabil. Slyšel jsem, že Richeneau si svůj konec zasloužil.“

„Pak ten hrabě udělal světu službu.“

„Bezpochyby. Ale biskup byl starý kamarád Honaria Benedokta. Měl rodinné svazky s arnhandským dvorem. To znamená, že Arnhand bude chtít Connec potrestat. O to více, že tenhle hrabě je strůjcem masakru v Černých horách.“

„V to doufá Sublim.“

Else překvapil tón jejího hlasu. „Myslím si to.“ Nedokázal se soustředit. Ale nechtěl usnout.

„Jmenoval toho lotra kvůli jeho charakteru? Počítal s horkokrevným hrabětem, že mu poskytne záminku k další kruciátě?“

Els ospale řekl: „Na to jsem nepomyslel. Mohlo to tak být.“ Jeho oční víčka byla jako z olova.

„Vyspi se. Připravím něco…“

Víc neslyšel.

~ ~ ~

Anna Elsem tvrdě třásla. „Vzbuď se!“

Els vyskočil, chvilku byl dezorientovaný a zmatený až k hranici paniky.

„Co je?“

„Kňučel jsi a mluvil, dokonce křičel.“

„Něco se mi zdálo.“

„Muselo to být ošklivé.“

„Hm… Nevím. Nevím to jistě. Muselo to souviset s mým dětstvím. Moje matka… moje sestra…“ Nepřiznal, že ty sny občas mívá od té doby, co byl svědkem záhuby oněch Zástupců pod hradbami al-Khazenu.

Jeho noční můry nebyly vzácností. I jiní, kteří to viděli, trpěli podobnými nočními vidinami. Gledius Stewpo spáchal sebevraždu.

Doufal, že mu čas pomůže a že ty strašné trýznivé vzpomínky upadnou do temnoty zapomnění, kde jejich podstata po desetiletí dřímala.

Nechtěl ty vzpomínky zpět. Ani na chvíli. Hluboko v nejhlubší minulosti bylo příliš mnoho bolesti. Mnohem lepší bylo zaměřit se na budoucnost, pracovat do vyčerpání a na všechno zapomenout.

„Už jsi v pořádku?“

„Nic mi není. Nevím, proč má mysl začala ty věci vyvrhovat. Moc věcí mě neděsí. Tohle ano.“

Anna se na chvilku zamyslela. „Možná máš strach, že zase ztrácíš svou rodinu.“

„Co?“

„Musí být hrozné stát se otrokem, když jsi v podstatě ještě mimino.“ Anna už znala většinu jeho životního příběhu. „Proto jsi přirostl k přátelům ze školy jako k rodině. A teď máš strach, že tě tvůj náhradní otec a rodina Sha-lugů zavrhla.“

Els na ni zíral, snažil se pochopit její úvahy, nelíbily se mu, chtěl je nějak vyvrátit, ale přesto cítil, že míří do černého. „Raději bych o tom už nemluvil. Je hotová večeře?“

„Proto jsem tě vzbudila. Je na stole. Stydne.“

„Tak jdeme na to. Umírám hlady.“

~ ~ ~

Sny se vrátily. Els byl nadosah přímého pohledu do tváří své matky a sestry. Heris? V jeho krutých snech se nikdy neobjevil žádný otec.

Anna ho z nich znovu vytrhla. Zase se probudil a byl zmatený a nevěděl, kde je. Svíral přikrývky, jako by ho mohly ochránit před vnitřním předmostím Noci.

„Dobývá se sem nějaký chlap a tvrdí, že s tebou musí okamžitě mluvit.“

„Kdo?“

„Nevím. Nechce to říct. Má silný přízvuk. Tvrdí, že je to důležité. Nechce odejít. Musíš se rozhodnout a rychle se ho zbavit. Pořád tu ještě máš spoustu práce.“ Zdůraznila to nestoudným pohybem pánve.

~ ~ ~

Když Els otevíral přední dveře, ještě ze sebe setřásal pavučiny spánku. Očekával posla z Castelly, kterého sem dohnala nějaká banalita, o níž nikdo neměl odvahu rozhodnout. Místo toho spatřil neznámého člověka. „Ano? Kdo jste? Jak vám mohu pomoci?“

Návštěvník teprve nedávno vyrostl ze svého dětství, přesto měl ostražitý pohled veterána. Byl pohledný a měl modré nordické oči. Els si všiml malých jizev pod pravým okem a na hřbetě levé dlaně. Srazil paty a nepatrně se uklonil. Dal tak najevo svou úctu k vojenskému vůdci, který se vypracoval z podřízeného postavení.

„Ritter fon Greigor, k vašim službám, vrchní veliteli.“

Zajímavé. Ta zpráva se ještě na veřejnost nedostala. Greigor měl dobré informace. Jméno a přízvuk prozrazovaly Grailskou říši. Neveřejné informace naznačovaly spojení s Ferrisem Renfrowem.

„Ritter fon Greigor. Jak vám mohu pomoci v tuhle noční dobu?“

Greigor neutajil záblesk podrážděnosti. „Mám rozkaz vám doručit poštu.“ Vytáhl silný kožený balíček opatřený císařskou pečetí.

Els jej opatrně přijal.

Greigor chvilku počkal, jako by očekával, že si Els dopisy přečte a okamžitě odpoví. „Ještě něco?“ zeptal se Els.

Greigor znovu vypadal podrážděně. Měl o sobě vysoké mínění. Veterán, ale čeho? Ty jizvy mohly mít původ v soubojích, ne ve válce.

Se zjevnou neochotou vytáhl další balíček. Tenhle byl tenký, starý, opotřebovaný a nesl stěží rozeznatelný znak domu Frachtů a Thurnenů, tvůrců a provozovatelů poštovních služeb po celé říši a většině chaldarejského západu.

Els přijal druhý balíček.

„Odpovědi mohou být předány v Penitalu kdykoli během příštích tří dnů. Pak se vracím do Plemenzy,“ řekl Greigor. Srazil podpatky, pokývl a otočil se na znamení, že jeho návštěva je u konce.

Els ho nechal jít. Čekal na něj kočár a ochranka.

„Co to bylo?“ zeptala se Anna, když Els zamykal.

Els si byl jistý, že poslouchala za dveřmi. „Císařská pošta. Nic, co by nemohlo počkat. Ten pošťák měl přehnanou představu o vlastní důležitosti.“

„Námořní cesty do Dreangeru jsou zase otevřené. Sehnala jsem ráno nějakou kávu. Mám ji uvařit?“

„Ty by bylo úžasné.“ Posadil se do pohodlné židle a zíral na oba poštovní balíčky. Byl nervózní. Zdráhal se je otevřít, protože měl obavy, co by mohlo být uvnitř.

Ten tlustší, úřední balíček obsahoval dopisy od císaře Lothara a Ferrise Renfrowa; od posledně jmenovaného jej to nepřekvapilo, ale že mu napsal i chlapec, překvapivé bylo.

Druhý balíček obsahoval to, čeho se Els bál. Dopis od Helspet Ege. Formální psaní jasným jazykem, jež, jak si byl jistý, bylo už otevřeno – možnost, kterou Helspet předvídala. V textu nebylo mnoho podstatného. Vyjádření nepomíjející vděčnosti za jeho včasnou pomoc v al-Khazenu. Pár slov vyjadřujících obavy o bratrovo zdraví. Projev vděku za jeho návrat. Plytké meandry toho

druhu, jaký se dal čekat od privilegované dívky, která nevnímá, že zbytek světa nemusí být privilegovaný. Skutečný vzkaz byl ukrytý mezi řádky. Autor dopisu byl osamocený a vystrašený.

Samo napsání dopisu bylo mocným vzkazem.

Els se napomínal. Byl to jen výron romantického nesmyslu od rozmazleného děcka. Helspet si poslechla příliš mnoho connekských trubadúrů zpívajících milostné balady. Skutečnou láskou byl příběh Gedanka a Arlensul. Ale nedokázal zcela zkrotit vzrušení, které dopis vyvolal.

Anna se vrátila s kávou. „Co se tam píše?“

„Hlavní císařský špeh se mě zase snaží naverbovat. Nový císař mi děkuje za pomoc při útěku. Jeho sestra mi děkuje za záchranu z rukou tlupy nemrtvých hrdinů, kteří ji napadli.“

„Myslela jsem, že jsi zachraňoval Pinkuse.“

„Jistě. Ale to jsem jí nemusel říkat, že jo? Ničím z toho se teď nemusím zabývat.“ Byla tu samozřejmě Helspetina stručná a nepřímá zmínka o nemoci jejího bratra. Naznačovala možnosti vážných nebezpečí v budoucnosti. „Potom měl jiné důvody, aby tě tady obtěžoval.“

„Skoro jistě.“

„Možná chtěl vidět mě? Nebo chtěl zjistit, jak jsi tady zranitelný?“

„Nevím. Ale určitě to zjistíme. Nech mě dočíst, co píše Renfrow, potom dohlédnu na dokončení zvláštního úkolu, který pro mě máš.“

„Čti rychle, miláčku.“

Els četl rychle. A to, co četl, se mu vůbec nelíbilo.

Lothar zamýšlel pokračovat ve spojenectví se Sublimem V. Výměnou za to, že Sublim pevně podpoří ustanovení ohledně nástupnictví rodiny Ege.

„Skončil jsi?“

Řekl Anně, co chtěla slyšet. „Zrovna jsem začal, miláčku.“ Myslel na Helspet Ege.

Glen Charles Cook (*1944)

Americký spisovatel, který je známý spíše svými romány ve stylu dark fantasy, ale nevyhýbá se ani sci-fi, a to včetně space opery, či mixu obou žánrů. Asi největší popularitu mu přinesl právě dark fantasy cyklus Černá legie (Black Company). Cyklus měl ostatně úspěch nejen u čtenářů, ale ovlivnil i další spisovatele včetně takových osobností současné fantasy, jako je Steven Erikson.

Glen Cook se narodil 9. července 1944 v New Yorku a dětství prožil v severní Karolíně. Po ukončení střední školy strávil nějaký čas u válečného námořnictva Spojených států, kde sloužil u jednotky Force Recon. Vystudoval University of Missouri v Kolumbii a pak dlouhou dobu pracoval pro nadnárodní koncern General Motors na různých postech a místech. Ačkoliv má na kontě více než čtyřicet knih, s potutelným úsměvem tvrdí, že nikdy nebyl opravdu profesionálním spisovatelem, pro něhož je psaní hlavním zdrojem obživy.

Cooka ovšem tvůrčí psaní lákalo už od základní školy, na střední pak začal přispívat do školního časopisu. Počátky jeho literární tvorby spadají už do roku 1969, ale zásadní zvrat nastal v roce 1970. V šestadvaceti letech se přihlásil do známého autorského kurzu Clarion Writers‘ Workshop, což pro něj bylo přínosem hned v několika směrech. Nejen že tu poznal svou budoucí ženu Carol, ale zároveň načerpal množství cenných rad a zkušeností, které hodlal co nejdříve zúročit v praxi.

V Clarionu se blíže seznámil i s fantastikou a tento žánr ho okamžitě zaujal rozmanitostí a širokou škálou možností. Už v roce 1971 proto vyšla v časopise Worlds of Tomorrow jeho sci-fi povídka ***Song from a Forgotten Hill*** (1971). Neuplynul ani rok a byl tu s románem se sci-fi námětem pojmenovaným **The Heirs of Babylon**

(1972). V něm Cook představil neveselou budoucnost lidstva po katastrofě apokalyptických rozměrů, kdy zbytky lidí přežívají v malých izolovaných komunitách, jež jsou bezezbytku řízeny z ústředního „Politického úřadu“.

Z poněkud jiného soudku je fantasy cyklus **Dread Empire** (1979 – 1988), který Cook otevřel knihou **A Shadow of All Night Falling** (1979) a vzápětí v něm pokračoval romány **October's Baby** (1980) a **All Darkness Met** (1980). Zde vypráví příběh plný temné magie, krvavých bitev i velkých citů, hrdinství i nenávisti a lásky. Hlavní hrdinové, mocný čaroděj a sličná princezna, musejí překonat mnohá smrtelná nebezpečí, pokud chtějí dosáhnout svých cílů.

O několik let později autor cyklus rozšířil dvojicí knih **The Fire in His Hands** (1984) a **With Mercy Toward None** (1985), jejichž děj se odehrává před událostmi z původní trilogie. Na konci osmdesátých let se pak do Dread Empire vrátil v románech **Reap the East Wind** (1987) a **An Ill Fate Marshalling** (1988). Tento poměrně úspěšný cyklus sice nedosahuje kvalit jeho pozdějších prací, ale zřetelně ukazuje Cookovy schopnosti a talent. Mnozí čtenáři v něm dokonce vidí jakousi předzvěst pozdější Černé legie.

Ke sci-fi se Cook vrátil třemi klasickými space operami ze série **The Star-fishers** (1982), v nichž musí mladý hrdina „Myš“ Storm čelit spiknutí proti své rodině, které má kořeny hluboko v minulosti. Nechybí tu samozřejmě velké bitvy ve vesmíru, potyčky na planetách ani zrádné intriky nepřátel. S původní trojicí knih je volně spojen román **Passage at Arms** (1985), jehož hlavním motivem je ale válka lidí s mimozemskými Ulaty. Tato válka se ovšem nevyvíjí právě příznivě, protože Ulatové díky supermoderním technologiím mohou své lodě přesunovat téměř neviditelně. Tato série si získala množství čtenářů pro realističnost a neokázalost. Autor v ní zúročil zkušenosti z působení u válečného námořnictva i zájem o vojenskou historii, když děj Passage at Arms v lecčem evokuje námořní boje ponorek z druhé světové války.

Rok 1984 pak učinil z Glena Cooka skutečného *PANA SPISOVATELE*. Na pultech knihkupectví se objevila kniha **The Black Company** (1984, č. Černá legie, Brokilon 2000). Poprvé se tu představila elitní jednotka nájemných žoldáků, otrlých zabijáků, kteří

se neštítí téměř ničeho. Jediné, co je drží pohromadě a dává jim sílu, je Legie a její železné zásady.

V černočerném příběhu se tak čtenáři mohli zúčastnit krvavých tažení pod praporem vládkyně Impéria Paní proti vzbouřencům i vražedných bitev čarodějů. A uprostřed válečné vřavy pak hraje Černá legie svou vlastní, nebezpečnou hru…

Akcí nabitý, rychle se odvíjející příběh ořezaný téměř až na samu dřeň si okamžitě získal tisíce fanoušků svou přirozeností i chytlavým dějem stejně jako skvěle vytvořenými postavami a oním specifickým pojetím „bratrství ve zbrani“, jež z něj čiší.

A to byl jen začátek. Ještě větší ohlasy získalo pokračování Černé legie v knihách **Shadows Linger** (1984, č. Tyranův stín, Brokilon 2000) a **The White Rose** (1985, č. Bílá Růže, Brokilon 2000). V těchto knihách Cook brilantně rozvinul původní příběh a dovedl ho k velkolepému vyvrcholení. „Špatní“ chlapci z Legie zde dovedně změnili strany a nyní bojují proti své bývalé zaměstnavatelce.

Cook v Černé legii přivádí na scénu celou plejádu postav, z nichž žádná není tím správným klaďasem, na něž byli čtenáři zvyklí. Zato jsou to ale skuteční lidé se všemi nectnostmi a libůstkami, které k nim patří. To je také jedním z důvodů, pro měla a má Černá legie takový úspěch. Ale bez autorova výjimečného vypravěčského talentu a fantazie by se nikdy nestala takovým fenoménem, jakým stále je.

K Černé legii se pak Glen Cook vrátil ještě několikrát. Nejprve v dilogii **Book of the South** (1989 – 1990, Knihy Jihu), skládající se z **Shadow Games** (1989, č. Hry stínů, Brokilon 2006) a **Dreams of Steel** (1990). Zde se zbylí členové zdecimované Legie vracejí zpět po svých stopách a pátrají po minulosti i tajemném Chatováru, z něhož jednotka vzešla.

V tetralogii **Glittering Stone** (1996 – 2000) pak Legie dále bojuje s mocnými nepřáteli, přičemž významnou roli tu sehrává i veterán Murgen, který v sobě objevuje podivnou schopnost cestování v čase i prostoru. Ve stejném světě se odehrává i samostatný román **The Silver Spike** (1989), v němž chamtivost zlodějů osvobodí uvězněnou ďábelskou bytost toužící ovládnout svět. Cyklus o Černé

legii má v současnosti deset knih a přes delší odmlku Glen Cook s touto jednotkou ještě rozhodně neskončil.

Zatímco Černá legie patří k jeho nejzdařilejším pracím, primát v rozsáhlosti drží jiná jeho série – **Garrett Private Investigator** (1987–), jejímž hlavním hrdinou je vysloužilý veterán cantardských válek, který se stane soukromým vyšetřovatelem. Ve světě, kde je magie součástí běžného života a kde potkáte nějakou tu nadpřirozenou bytost téměř za každým rohem, má práce více než dost. Mnohé jeho případy jsou přitom značně nestandardní atéměř vždy tu jde o „hubu". Cook dovedně kombinuje detektivku s fantasy, přičemž využívá postupy známé z americké drsné školy. Jeho Garrett je klasickým drsňákem, který má slabost pro něžné pohlaví a nedá si nic diktovat. Když už přijme nějaký případ, je odhodlán dovést ho do konce. Celý cyklus má zatím dvanáct knih a píší se další.

Kromě těchto vícedílných prací je Glen Cook autorem i dalších knih. Jen namátkou můžeme jmenovat fantasy trilogii **Darkwar** (1985 – 1986), fantasy román **The Tower of Fear** (1989) či pro změnu zase sci-fi **The Dragon Never Sleeps** (1988). Zajímavostí pak je jeho sci-fi s detektivní zápletkou **A Matter of Time** (1985) odehrávající se v Česku.

Zatím posledním projektem je opět dark fantasy cyklus **Instrumentalities of the Night** (2005–, Zástupci noci), jehož první knihu **The Tyranny of the Night** (2005, č. Tyranie noci, Brokilon 2008) jste právě dočetli. Druhá kniha cyklu už v originále vyšla jako **Lord of the Silent Kingdom** (2007) a na další se netrpělivě čeká. Cook zde rozehrává další ze svých velkých příběhů plných temnoty a krve.

Glen Cook je autorem s nevšedním vypravěčským talentem, který dokáže čtenáře vtáhnout do děje a přimět ho prožívat ho spolu s hrdiny. Svým zdánlivě strohým a úsporným stylem podněcuje čtenářovu fantazii a realistickým přístupem dodává ději na věrohodnosti. Navíc dokáže postavy podat jako skutečné živé lidi, které si můžete oblíbit či znenávidět. A právě proto čtenáři jeho knihy tak rádi čtou a prožívají…

Martin Fajkus

Glen Cook
TYRANIE NOCI

Z anglického originálu „Glen Cook – Tyranny of the Night“
vyd. nakl. TOR Books, 1st edition 2005, New York, USA
přeložil Jiří Mann.
Jazykový redaktor Jiří Popiolek.
Odpovědný redaktor Robert Pilch.
Obálka Raymond Swanland.
Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.
Vydání první.
Vydalo nakladatelství **BROKILON,**
Nuselská 51, 140 00 Praha 4
roku 2008 jako svou 20. publikaci.
Tisk Marten, s.r.o.

Cena včetně 9% DPH: 329,– Kč

ISBN 978-80-86309-19-4